

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீ ரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீ ரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ ரங்கநாத திவ்யமணி பாதுகாப்யாம் நம:

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த

திருவாய்மொழி (ஐந்தாம் பத்து)

(ஈடு வ்யாக்யான மூலம், எளிய நடை)

(வேதம் தமிழ் செய்த மாறன்)

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்

ஸ்ரீ அஹோபில தாஸன் க. ஸ்ரீதரன்

(Email: sridharan_book@yahoo.co.in)

திருவாய்மொழி ஐந்தாம் பத்து
திருவாய்மொழி ஐந்தாம் பத்து முதலாம் திருவாய்மொழி
“கையார் சக்கரம்” ப்ரவேசம்

அவதாரிகை - “நண்ணாதார் முறுவலிப்ப”விலே ஸம்ஸாரிகள் படுகிற க்லேசத்தை அநுஸந்தித்து, அதுக்குப் பரிஹாரமாக, “பகவத் பரத்வ ஜ்ஞாநத்தை உண்டாக்குவோம்” என்று பகவத் பரத்வத்தை உபதேசித்தார் கீழ்; இரண்டு கிட்டம் தன்னிலே சேரக்கிடக்க அதிலேயொன்று, பொன்னாயிருக்குமாபோலே அவர்களிலே ஒருவராயிருக்கிற தாம், அவர்களையும் திருத்தும்படி தமக்குப் பிறந்த நன்மைக்கு “அடியென்?” என்று பார்த்து, தன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே செய்தானத்தனை என்கிறார். “அநாதி காலம் ஸம்ஸரித்து புத்தியூர்வம் விரும்புவது சப்தாதி விஷயங்களையேயாய், தன் பக்கல் எனக்குள்ளது அஹ்ருதயமான உக்தி மாத்ரமேயாயிருக்க, நான் புத்தியூர்வம் பண்ணிப் போந்த ப்ராதிஃகூல்யங்களை விஸ்மரித்து, ஜ்ஞாநம் பிறந்த பின்பு ப்ராமாதிகமாக வந்தவற்றில் அஜ்ஞனாய், என்னை இவ்வளவாக விஷயீகரித்தான்; பிறரையும் நான் திருத்தவல்லேனாம்படி பண்ணினான்” என்று தாம் பெற்ற பேற்றின் கனத்தைச் சொல்லி ஈடுபட்டு அநுபவிக்கிறார்.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (4-9) - நண்ணாதார் முறுவலிப்ப - என்ற திருவாய்மொழியில், ஸம்ஸாரிகள் அடைகின்ற துன்பங்களை எண்ணியவராக, அதற்குப் பரிகாரம் செய்யும்படியாக, “இவர்களுக்கு இப்போது நாம் ஸர்வேச்வரனுடைய பரத்வம் குறித்த ஞானத்தை ஏற்படுத்துகிறோம்” என்று தீர்மானித்து, கடந்த திருவாய்மொழியில் பகவத் பரத்வம் குறித்த ஞானத்தை உபதேசம் செய்தார். இரண்டு உலோகத்துண்டுகள் ஒன்றுடன் ஒன்று ஒன்றாகக் கிடக்கும்போது, அவற்றில் ஒன்று தங்கமாக உள்ளது போன்று, ஸம்ஸாரிகள் நடுவில் தான் உள்ளபோதிலும், இவர்களைத் திருத்தும்படியாகத் தன்னிடம் உள்ள நன்மைக்குக் காரணம் என்ன என்று ஆராய்ந்தார். அத்தகைய திறனுக்குத் தன்னிடம் எந்தவிதமான காரணமும் இல்லை என்று தெளிந்தார். இதனை ஸர்வேச்வரன், எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி பெருகியபடி உள்ள தனது கருணையால் ஆழ்வாராகிய தனக்கு ஏற்படுத்தினான் என்று இந்தத் திருவாய்மொழியில் அருளிச்செய்கிறார். “ஆனால், ‘எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி பெருகும் கருணை’ என்று கூறினால், இவரிடம் எந்தவிதமான நன்மையும் இல்லை என்றாகிறது அல்லவோ? இதன் மூலம்

அனைவருக்கும் முக்தி என்னும் கருத்து உண்டாகும் அல்லவோ? ஏதேனும் நன்மை காரணமாகவே இது உண்டாகிறது என்னும் நிலை இல்லையோ?”, என்று எழக்கூடிய ஐயங்களுக்கு அடுத்து விடை அளிக்கிறார். “எல்லையற்ற காலமாக நான் ஸம்ஸாரத்தில் உழன்றபடி உள்ளபோதிலும், எனது புத்தி அறிந்து நான் விரும்புவது புலன் விஷயங்களை மட்டுமே ஆகும் என்றபோதிலும், ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னிடம் எனக்கு மனப்பூர்வமான சொற்கள் ஏதும் இல்லை என்றபோதிலும், நான் எனது புத்தி அறிந்து செய்தபடி உள்ள தாகாத விஷயங்களை மறந்தவனாக, ஞானம் பிறந்த பின்னரும் நான் செய்து வந்த விஷயங்களை அவன் அறிய்யாதவன் போன்று இருந்து, என்னை இப்படியாக ஏற்றுக்கொண்டான்; அது மட்டுமே அல்லாமல் மற்றவர்களையும் நான் திருத்தும்படியாக என்னைச் செய்தான்”, என்று தான் அடைந்த பேற்றின் ஆழத்தை உரைத்து, அதில் ஈடுபட்டு, அனுபவித்து நிற்கின்றார்.

அவதாரிகை – பகவத் பரத்வ ஜ்ஞானத்தைத் தம்நெஞ்சிலே படுத்தினபடியையும், அதுக்குறுப்பாய் இருப்பதொரு நன்மை தமக்கின்றிக்கே இருந்தபடியையும், அநாதிகாலம் தாம் விபரீதங்களையே அநுஷ்டித்துப் போந்தபடியையும், புருஷார்த்தோபாயமாக சொல்லுகிறவற்றில் தாம் ஒன்றும் கனாக்கண்டறியாதே இருக்கிறபடியையும், இழந்து நோவுபடா நிற்கச்செய்தே “புருஷார்த்தம் வேணும்” என்னும் ப்ரதிபத்திய மின்றிக்கே இருந்தபடியையும், ஸம்ஸாரத்திலே தரைகாணவொண்ணாதபடி ஆழ்ந்து நோவுபடாநிற்கச்செய்தே “நோவுபடாநின்றோம்” என்று அறிவிக்கவும் மாட்டாதே உணர்த்தியற்றிருக்கிறபடியையும், அம்ருதமிருக்க விஷத்தை விரும்புவாரைப்போலே ஆராவமுதைவிட்டு இன்னமுதெனத் தோன்றின சப்தாதி விஷயங்களை விரும்பிப் போந்தபடியையும், அதுக்குமேலே அவன்பக்கல் இச்சையின்றிக்கே இருக்க அவனை உகந்தார் சொல்லும் வார்த்தைகளைச் சொல்லிப் போந்தபடிகளையும் அநுஸந்தித்து இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் தண்ணியேனாயிருக்கிற என்னை, அவையொன்றும் பாராதே, “தான் ஸர்வசேஷி” என்னுமிடத்தையும், “தன் திருவடிகளில் கைங்கர்யமே புருஷார்த்தம்” என்னுமிடத்தையும் என் நெஞ்சிலேபடுத்தி என் பக்கலிலே வ்யாமுத்தனாய் என்னோடே வந்து கலந்தான் என்று தாம் பெற்ற பேற்றைச் சொல்லி ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

விளக்கம் – பகவத் பரத்வ ஞானத்தைத் தனது நெஞ்சத்தில் ஏற்படுத்திய விதத்தையும், இதற்கு அடிப்படையாகத் தன்னிடம் எந்தவிதமான நன்மையும் இல்லை என்பதையும்,

எல்லையற்ற காலமாக தான் தகாத விஷயங்களில் ஈடுபட்டபடி இருந்ததையும், புருஷார்த்தங்களை அடையும் உபாயமாகக் கூறப்பட்ட எதனையும் தனது கனவில் கூட அறியாதபடி இருந்த விதத்தையும், அவனை இழந்தபடி இருந்தாலும் “புருஷார்த்தம் வேண்டும்” என்ற நினைவு இல்லாமல் உள்ளதையும், ஸம்ஸாரத்தில் மிகவும் ஆழமாக நின்று துக்கத்தில் உள்ளபோதிலும் “துக்கத்தில் உள்ளோம்” என்று வெளியில் கூற இயலாதபடியாக அதனை உணர இயலாமல் உள்ளவிதத்தையும், அமிர்தம் உள்ளபோது விஷத்தை விரும்புவர்கள் போன்று ஆராத அமிர்தமாகிய அவன் உள்ளபோது இனிமையான அமிர்தம் போன்று தோன்றுகின்ற சப்தம் முதலான புலன் விஷயங்களை மட்டுமே விரும்பிச் சென்றதையும், அவனிடம் ஆசை இல்லை என்றாலும் அவனிடம் மிகவும் விருப்பம் உள்ளவர்கள் கூறும் சொற்களைப் போலியாக உரைத்த நிலையையும் எண்ணினார். “இவ்விதம் அனைத்துவிதங்களிலும் தாழ்ந்தவனாக உள்ள என்னை, அவற்றை ஏதும் ஆராயாமல், தானே அனைத்திற்கும் எஜமானன் என்பதையும், தனது திருவடிகளில் கைங்கர்யம் செய்தலே புருஷார்த்தம் என்பதையும் எனது உள்ளத்தில் ஆழமாகத் தைத்து, என்னிடம் ஆராத காதல் கொண்டவனாக, என்னுடன் வந்து கலந்து நின்றான்” என்பதாக தான் அடைந்த பேற்றின் ஆழத்தை உரைத்து மகிழ்கிறார்.

5-1-1 கையார் சக்கரத்து என் கருமாணிக்கமே என்றென்று

பொய்யே கைம்மை சொல்லிப் புறமே புறமே ஆடி
மெய்யே பெற்றொழிந்தேன் விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார்
ஐயோ கண்ணபிரான் அறையோ இனிப்போனாலே

பொருள் – “திருக்கரத்துடன் நன்கு பொருந்திய சக்கரத்தாழ்வானைக் கொண்டவனும், நீரரத்தினம் போன்று காண்பதற்கு இனிமையாக உள்ளவனும் ஆகிய உனது வடிவழகை நான் அனுபவிக்கும்படிச் செய்தவனே” என்று, உண்மையாகவே அவன் மீது மிகுந்த அன்பு கொண்டவர்கள் உரைப்பது போன்று, அவன் மீது பொய்யான அன்பு உள்ளபோதிலும், இப்படிப்பட்ட சொற்களை நான் உரைத்தேன். இதன் மூலம், புற விஷயங்களில் நான், அவன் மீது உண்மையான அன்பு கொண்டவர்கள் அடையக்கூடிய பேற்றை அடைந்தேன். உனது க்ருபையானது கிடைக்கவல்ல காலத்தில் அதனைத் தடுக்கக் கூடியவர்கள் யார் உள்ளனர்? எனக்கு இப்படியாக க்ருபை செய்த பின்னர், என்னை விட்டு அகலலாமோ? உன்னால் இயன்றால் நீ செய்வாயாக.

அவதாரிகை - என் பக்கலுள்ளது அஹ்ருதயமான உக்தியாயிருக்க, இத்தை ஸஹ்ருதயமாகக் கொண்டு விரும்பி, “இனி இதுக்கு அவ்வருகில்லை” என்னும்படியான பேற்றைப் பண்ணித் தந்தானென்கிறார்.

விளக்கம் - என்னிடம் உள்து மனப்பூர்வமான சொற்கள் அல்ல என்றாலும், இதனை நான் மனப்பூர்வமாக உரைத்ததாகக் கொண்டு, என்னையும் எனது சொற்களையும் விரும்பி, “இனி இதற்கு வெகுதூரம் இல்லை” என்பதாக பேற்றை அளித்தான் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கையார் சக்கரத்து) வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்கவேண்டும்படியான கையிலே திருவாழியை தரித்தானாயிற்று. இதுதான் ஆபரணமுமாய் வினைத்தலையில் ஆயுதமுமாயிறேயிருப்பது. ஒரு கைக்குப் படையாயிருக்குமிறே. “கூராராழி வெண்சங்கேந்தி வாராய்” என்று அநுகூலர்க்கு ஆசைப்படுகைக்கு உடலாய், ப்ரதிபக்ஷத்தைத் துணிக்கைக்கும் உடலாயாயிற்று இருப்பது. (கையார் சக்கரத்தென் கருமாணிக்கமே) அத்தென்பது சாரியைச்சொல்; இப்படி, வருமிடமெங்கும் கண்டு கொள்வது. (என் கருமாணிக்கமே) கையுந்திருவாழியுமான அழகை அதுஸந்தித்தால் அடைவே ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை, அநுஸந்திக்க வல்லரல்லரே, அநந்தரம் வடிவழகிலே கால்தாழ்ந்தார். படிக்கடந்து அவ்வருகு போமவரல்லரே. ச்ரமஹ்ரமாய் நீலரத்தம்போல் பெருவிலேயனான வடிவழகை எனக்கு முற்றாட்டாக்கினவனே.

விளக்கம் - (கையார் சக்கரத்து) - ஏதும் இல்லாத இடத்தில் ஆலத்தி வழிக்க வேண்டும்படியான திருக்கரத்தில், சக்கரத்தாழ்வானைச் சேர்த்துக்கொண்டான். இது ஆபரணமாகவும், போர்காலத்தில் ஆயுதமாகவும் உள்ளது. இது திருக்கரத்தில், போருக்கும் ஏற்றதாக உள்ளது. திருவாய் (6-9-1) - கூராராழி - என்பதாக, இவனுக்கு விருப்பமானவர்களுக்கு ஆசைப்படுவதற்கு ஏற்றதாகவும், விரோதிகளை அழிப்பதற்கு ஏற்றதாகவும் உள்ளது. (கையார் சக்கரத்தென் கருமாணிக்கமே) - “சக்கரத்து” என்பதில் உள்ள “அத்து” என்பது, எந்தவித பொருளையும் அளிக்காத சாரியைச் சொல்லாகும்; இதனைப் போன்று அடைத்து இடங்களிலும் கொள்ளவேண்டும். (என் கருமாணிக்கமே) - சக்கரத்தை மட்டுமே கூறியவர், ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை ஏன் கூறவில்லை? கையும் சக்கரமும் என்றுள்ள அழகைக் கண்டு, அதனையே எண்ணியபடி இருப்பதால், ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை எண்ணவில்லை; அதன் பின்னரே வடிவழகில் ஈடுபட்டார். திருமேனியின் அழகிற்கு

அப்பால் செல்லக்கூடியவர் அல்லர். காண்பவர்கள் களைப்பை நீக்கவல்ல நீலரத்னம் போன்று தனது வடிவழகை எனக்குப் பூர்ணமான அனுபவம் ஆக்கியவனே!

வ்யாக்யானம் - (என்றென்று) இத்தை ஒருகால் சொல்லித்தான் விட்டேனோ? பகவத் விஷயத்தில் உட்புக்கதெல்லாம் குற்றமாய்த் தோற்றுகிறதாயிற்று, “போராது” என்றிருக்கையாலே. இது பொல்லாதாய் இருந்ததில்லையீ! என்ன; அழகிதிறே, பாவ பந்தத்தோடே சொன்னேனாகில்; (பொய்யே கைம்மை சொல்லி) பொய்யென்றும், கைம்மையென்றும் இரண்டும் பர்யாயமான சொல். இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று பிறரைப் பகட்டுகையன்றிக்கே, ஸர்வஜ்ஞனும் “இது மெய்” என்று ப்ரமிக்கும்படி பெரும் பொய்யையன்றே சொல்லிற்றென்கை. பொய்யும் மெய்யுமாகக் கலந்தத்தையே தான் சொல்லப்பெற்றதோ?

விளக்கம் - (என்று என்று) - இப்படியாக ஒருமுறை கூறிய பின்னர், மீண்டும் கூறாமல் இருந்தேனோ? இல்லை. ஆனால் பலமுறை உரைத்தால் நல்லது அல்லவோ? அதனை ஏன் குற்றமாகக் கொள்கிறார்? இதற்கு விடை, பகவத் விஷயத்தில் எந்த அளவு ஈடுபட்டாலும் போராது என்பதால் ஆகும். “ஆனால் இது தகாத செயல் அல்லவே” என்று கேட்க, அதற்கு விடையாக, “நல்ல அழகு! அவன் மீது உண்மையான பந்தம் கொண்டு உரைத்தேன் என்றால், நல்லதாகும்”, என்கிறார். (பொய்யே கைம்மை சொல்லி) – பொய் மற்றும் கைம்மை ஆகிய இரண்டும் ஒரே பொருள் அளிக்கக்கூடிய சொற்கள் ஆகும். இதன் மூலம் கூறப்பட்டது என்னவென்றால், இவர் தம்முடைய சொற்கள் மூலம் மற்றவர்களை மயங்கச் செய்வது மட்டும் அல்லாமல், அனைத்தும் அறிந்த ஸர்வேச்வரனும் கூட, இவர் உரைத்தவற்றை “இது உண்மை” என்று நம்புவது போன்று உள்ளது என்கிறார். பொய்யுமாகக் கலந்து கூறினேனா? அல்ல, பொய்யை மட்டுமே உரைத்தேன்.

வ்யாக்யானம் - (புறமே புறமேயாடி) - இப்போது, புறமென்கிறது சப்தாதி விஷயங்களை. “பகவத் விஷயத்தில் அவகாஹித்தது போராது” என்று இத்தை “பொய்” என்னா நிற்கச்செய்தேயும், சப்தாதிகள் புறம்பாய்த் தோற்றுகிறதாயிற்று இவர்க்கு. “பாவியேனைப் பல நீ காட்டிப்படுப்பாயோ” என்னுமவரினே ஜாதி வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்பய வர்த்திக்குமா போலேயாயிற்று விஷயங்கள்தோறும் தனித்தனியே கால்தாழ்ந்தபடி. இதுதான் எப்போதை நிலையைப் பற்றச் சொல்லுகிறாரென்னில்; கால

தரயத்திலுமுள்ளதும் ஸமகாலத்திற்போலே தோற்றுகையாலே, பூர்வ வ்ருத்தத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறாரென்னவுமாம். “மயர்வற மதிநலம்” பெற்ற பின்பும் தமக்கு விஷயாநுரூபமாகப் போராமையாலே சொல்லுகிறாராகவுமாம். “இதுவாகில் உம்முடைய நிலை பேறிருந்தபடியென்” என்ன, (மெய்யே) என் பக்கலுள்ளது பொய்யேயானாற் போலே, அவனடியாக வந்ததாகையாலே மெய்யேயாயிருக்குமிநே பேற்றில் கண்ணழிவு சொல்லலாவதில்லை. (பெற்றொழிந்தேன்) பரமபதத்தேறப் போனாலும், இப்பேற்றை அசையிட்டிருக்குமத்தனை. இனி இதிற்காட்டில் ஏற்றம் செய்யலாவதில்லை. “ஹேதுவில்லை” என்னா நின்றீர், பேறு கனத்திருந்தது; இதுக்கு அடியென் பின்னை? என்ன, (விதிவாய்க்கின்று) பகவத்க்ருபை கரைபுரளப் பெருகாநின்றால் நம்மாற் செய்யலாவதுண்டோ? விதியென்கிறது பகவத்க்ருபையை. “கேசவன் தமர்க்கு” இப்பாலெல்லாம் இவர், விதியென்கிறது பகவத்க்ருபையை. அதுக்கடி, அவனால் தப்ப வொண்ணாதபடி இருக்கையாலே.

விளக்கம் - (புறமே புறமேயாடி) - புறம் என்பது, புலன்கள் மூலம் அறியப்படும் ஓசை முதலானவற்றைக் குறிப்பதாகும். “பகவத் விஷயத்தில் ஈடுபட்டு நின்றது போராது” என்பதை “பொய்” என்று உரைத்துள்ளபோதிலும், ஓசை முதலான விஷயங்கள் இவர்க்குப் புறம்பாக உள்ளதாகவே தோன்றுகிறது. திருவாய்மொழி (6-9-9) - பாவிவேனைப் பல நீ காட்டிப்படுப்பாயோ - என்று கூறுபவர் ஆயிற்றே! ஒரு ஜாதியின் தன்மை என்பது, அந்த ஜாதியைச் சேர்ந்த அனைத்துத் தனிப்பொருள்களிலும் பரிபூர்ணமாக நிற்பது போன்று, ஒவ்வொரு புலன் விஷயத்திலும் ஆழமாக ஈடுபட்டபடி உள்ள நிலை. இத்தகைய நிலை எப்போது உள்ளது? மூன்று காலத்திலும் உள்ளது என்றாலும், இப்போது உள்ள காலத்தில் மட்டுமே உள்ளதாகத் தோன்றுவதால், தனது முந்தைய பிறவிகளில் உள்ளதையும் சேர்த்துக் கூறுவதாகக் கொள்ளலாம். மயர்வற மதிநலம் அடைந்த பின்னரும், தமக்கு பகவத் விஷயத்தில் முழுமையான .ப்ரேமை இல்லை என்று எண்ணி உரைப்பதாகவும் கூறலாம். இதனைக் கேட்ட சிலர் ஆழ்வாரிடம், “உம்முடைய நிலை இவ்விதமானால், நீவிர் அடைந்த பேறு என்ன?”, என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (மெய்யே) - என்னிடம் உள்ளது அனைத்தும் பொய் மட்டுமே ஆகும் என்பது போன்று, அவன் மூலமாக வந்தவை அனைத்தும் மெய்யாகவே உள்ளதாகிறது. அதாவது, நான் அடைந்த பேற்றில் எந்தவிதமான குறையும் கூறலாம்படி இல்லை. (பெற்றொழிந்தேன்) - பரமபதம் சென்றாலும் இந்தப் பேற்றினை எப்போதும் எண்ணியபடி உள்ளதாக இருக்கும்

நிலை; இதனைக் காட்டிலும் ஏற்றம் இல்லை. “உம்மிடம் காரணம் ஏதும் இல்லை என்று கூறினீர். ஆனால் பேறு அதிகமாக உள்ளது. இதன் காரணம் என்ன?”, என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (விதிவாய்க்கின்று) - பகவத் க்ருபையானது கரை புரண்டு ஓடி வரும்போது நம்மால் அதனைத் தடுக்க இயலுமோ? விதி என்பது “பகவத்க்ருபை” ஆகும். “கேசவன் தமர்” என்ற திருவாய்மொழிக்கு இப்பக்கம் உள்ள அனைத்திலும், இவர் “விதி” என்று பகவத்க்ருபையையே கூறுகிறார். இதன் காரணம் அவனால் க்ருபை செய்யாமல் தப்ப இயலாது என்பதால் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் – (வாய்க்கின்று) பகவத்க்ருபை ஈச்வர ஸ்வாதந்தர்யமாகிற கரைபுரளப் பெருகி வந்து கிட்டாநின்றுள்ளவிடத்தில். (காப்பாரார்) இதுக்கு நிவாரகராவாருண்டோ? “காப்பதெது?” என்னாதே, ஆரென்கிறது இரண்டு சேதநராலே காக்கப்போமோ? பரதந்த்ரனான இவனாலும் தகையவொண்ணாது, ஸ்வதந்த்ரனான அவனாலும் தகையவொண்ணாது; பல போக்தாவான இவனாலும் தகையவொண்ணாது, பல ப்ரதாதாவான அவனாலும் தகையவொண்ணாது. (காப்பாரார்) க்ருபா ஜநகையான அவள் காக்கவோ? க்ருபா பரதந்த்ரனான நீ காக்கவோ? க்ருபா பாத்ரமான நான் காக்கவோ? “மித்ரபாவேந” என்கிற ச்லோகத்திலே, எம்பார், “ஸர்வஜ்ஞனுக்கு ஒரு அஜ்ஞாநமும் விஸ்மருதியும், ஸர்வசக்திக்கு ஒரு அசக்தியுமுண்டு” என்று அருளிச்செய்வார். ஒருவன் தன்னையாச்ரயித்தால், முன்பு புத்திபூர்வம் பண்ணின குற்றத்திலே விஸ்மருதி பண்ணி, ஜ்ஞாநம் பிறந்தால் ப்ராமாதிகமாய் வருமவற்றில் அஜ்ஞாநம், அவனை விட வேண்டி வருமளவிலே அப்சக்தி; இப்படியிருக்கைக்கு அடி, ஸ்வாபாவிகமான குடல் துடக்கு.

விளக்கம் - (வாய்க்கின்று) - பகவத் க்ருபையானது “ஈச்வரனுடைய சுதந்திரம் என்பதான கரையை உடைத்துக்கொண்டு ஓடி வரும்போது. (காப்பார் ஆர்) – அதற்குக் கரை இட்டு தடுப்பவர்கள் யாரேனும் உள்ளனரோ? “காப்பது எது” என்று கூறாமல், “காப்பார் ஆர்” என்று ஏன் கூறவேண்டும்? காரணம், இங்கு இரண்டு சேதநர்களைக் கூறுகிறார். கர்ம வசப்பட்டுள்ள ஜீவாத்மாவால் தடுக்க இயலாது, சுதந்திரமான பகவானும் தடுக்க இயலாது; பலன்களை அனுபவிக்கின்ற ஜீவாத்மாவும் தடுக்க இயலாது, பலனை அளிக்கின்ற ஈச்வரனாலும் தடுக்க இயலாது. (காப்பார் ஆர்) - க்ருபையை உண்டாக்கும் பெரியபிராட்டியார் தடுக்க இயலுமோ? அல்லது க்ருபைக்கு வசப்பட்டவனாகிய நீ தடுக்க இயலுமோ? அல்லது க்ருபைக்குப் பாத்ரமாக உள்ள என்னால் தடுக்க முடியுமோ?

“ஆனால், அவன் தனது க்ருபைக்கு வேறு யாருடைய வசப்படாமல் இருந்தாலும், அனைத்தும் அறிந்த அவன், ஸர்வசக்தி கொண்டவன் அல்லவோ? அபராதங்களுக்கு ஏற்ற விளைவுகள் பிறக்காதோ?”, என்ற சந்தேகத்திற்கு விடை அளிக்கிறார். இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (18-3) – மித்ரபாவேந – யார் என்னுடன் நட்புடன் உள்ளனரோ - என்னும் ச்லோகத்தை விளக்கும் ஸ்வாமி எம்பார், “அனைத்தும் அறிந்த அவனுக்கும் ஒரு சில விஷயங்களில் அஜ்ஞானமும் மறதியும் ஏற்படும்; அனைத்து சக்திகளையும் கொண்ட அவனுக்குச் சில விஷயங்களில் சக்தியற்ற நிலை உள்ளது” என்று கூறுவார். இதனை விளக்குகிறார். ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னை ஒருவன் சரணம் புகுந்தால், அதற்கு முன்பாக அவன் புத்தி பூர்வமாகச் செய்த குற்றங்களில் ஈச்வரனுக்கு மறதியும், அவனுக்கு ஞானம் ஏற்பட்ட பின்னர் தன்னை அறியாமல் செய்யும் குற்றங்களில் ஈச்வரனுக்கு அஜ்ஞானமும், அவனைக் கைவிட வேண்டும்படியான நிலை ஏற்பட்டால் ஈச்வரனுக்கு சக்தியற்ற நிலையும் உள்ளது. இவ்விதம் ஸர்வேச்வரன் உள்ளதற்குக் காரணம், இயற்கையாகவே அவனுக்கு ஜீவாத்மாவிடம் உள்ள உறவுமுறை ஆகும்.

வ்யாக்யானம் – “ஆர்” என்பானென்? ஸ்வதந்த்ரனான என்னால் தகையத்தட்டென்? என்ன; (ஐயோ) ஆமாகில் செய்து பார்த்துக் காணாய். ஐயோவென்கிறது ஹர்ஷாதிசயத்தாலே சொல்லுகிற பாசரம். (கண்ணபிரான்) உபகார பாலனான க்ருஷ்ணனே! ஒரு தாயுடைய மெய்க்குப் போகமாட்டாத நீயோ என்னுடைய பொய்க்குப் போகப்புகுகிறாய்? ஓரிடைச் சிகையிலே கட்டுண்ட தலையிலே அந்த பந்தத்தைத் தப்ப விரகறியாதே சக்தியுமின்றிக்கே இருந்த நீயோ போகப்புகுகிறாய்? ஆர்ஜவமான கட்டவிழ்க்க மாட்டாதவன் க்ருத்ரிமமான, பந்தத்தை அவிழ்க்கமாட்டானென்றபடி. (அறையோவினிப் போனாலே) இனிப்போனாயாகில் அறையோவறை. என் பக்கலிலே, “மெய்” என்று பேரிடலாவதொரு பொய் பெற்ற பின்பு போனாயாகில் அறையோவறை. பகவத்க்ருபையை அண்டை கொண்டு ஈச்வர ஸ்வாதந்தர்யத்தை அறைகூவுகிறார். கண்ணபிரானென்று ஸம்புத்தியாகவுமாம். அன்றிக்கே, பரோக்ஷ நிர்ந்தேசமாய், கண்ணபிரானானவன் இனிப்போனானாகில் அறையோவறை யென்னுதல்.

விளக்கம் - இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “யாரால் தடுக்க இயலும் என்று ஏன் கூறவேண்டும்? சுதந்திரமான என்னால் தடுக்க என்ன தடை உள்ளது?”, என்று

கேட்க, விடை அளிக்கிறார். (ஐயோ) – “முடியும் என்றால் செய்து பார்”, என்கிறார். “ஐயோ” என்பது மகிழ்வின் காரணமாகக் கூறப்பட்டதாகும். ஒரு தாயுடைய சரீர ஸம்பந்தம் காரணமாக அவளை விட்டு அகலாத நீயோ, எனது பொய்யைக் கண்டு அகல்வாய்? ஓர் இடைச்சியால் கட்டுப்பட்ட நிலையில், அந்தப் பந்தத்தை அவிழ்கின்ற வழி அறியாமல், எந்தவிதமான சக்தியும் இன்றி நின்ற நீயோ என்னை விட்டு அகல எண்ணுகிறாய்? நேர்மையான கட்டையே அவிழ்க்க இயலாத அவன், பொய்யான கட்டையும் அவிழ்க்கமாட்டான் என்று கருத்து. (அறையோவினிப் போனாலே) - இனிப் போனாய் என்றால், நான் உன்னை வென்றேன் என்றாகும். என்னிடம் “மெய்” என்று கூறப்படுவது அனைத்தும் பொய் என்றான பின்னர் நீ போனாய் என்றால், உன்னை நான் வென்றேன். பகவத் க்ருபையைத் தனது அடைக்கலமாகக் கொண்டு, பகவானுடைய சுதந்திரத்திற்கு அறைகூவல் விடுக்கிறார். “கண்ணபிரான்” என்பதை விளிப்பெயர் எனக் கொள்ளலாம். அல்லது அதனை முன்னிலைப் படர்கையாகக் கொண்டு, “கண்ணபிரானாகிய அவன் இனி வென்றால் அறையோ அறை” எனலாம்; இது வென்றவன் கூறும் சொற்கள் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

5-1-2 போனாய் மாமருதின் நடுவே என் பொல்லாமணியே

தேனே இன்னமுதே என்றென்றே சில கூத்துச் சொல்லத்
தானேல் எம்பெருமான் அவன் என்னாகி ஒழிந்தான்
வானே மாநிலமே மற்றும் முற்றும் என்னுள்ளனவே

பொருள் - மிகவும் பெரிய இரண்டு மருத மரங்களின் நடுவில் சென்றவனே! அவற்றை வீழ்த்தி, சிறந்த ஒளியுடன் ப்ரகாசித்த என் மணிக்கமே! தேன் போன்று எப்போதும் ரசிக்கலாம்படி உள்ள மேன்மையானவனே! எனது விரோதியின் பலத்தை எண்ணி எனது இருப்பை இழந்தபடி இருந்த என்னைப் பிழைக்கும்படிச் செய்த அமிர்தமே! இப்படியாக அவனுடைய செயல்கள் சிலவற்றை நான் உரைத்தேன். இப்படிப்பட்ட சொற்களை நான் பலமுறை உரைக்க உரைக்க அவன் செய்தது என்னவென்றால், எனக்கு எஜமானனாக உள்ள அவன், எனது விருப்பத்திற்கும் கட்டளைக்கும் உட்பட்டவன் ஆனான். இதன் விளைவாக ஆகாசம், பூமி, நித்யவிபுதி போன்ற அனைத்தும் என்பக்கல் வந்தன.

அவதாரிகை - “அஸ்தநே பய சங்கிகள் சொல்லும் வார்த்தையை நான் அஹ்ருதயமாகச் சொல்ல, ஸர்வஜ்ஞானாவன் அத்தை மெய்யாகக் கொண்டு, தன் விபூதியோடே கூட நானிட்ட வழக்கானான்”, என்கிறார்.

விளக்கம் - அச்சம் கொள்ள அவசியம் இல்லாத இடத்தில் அச்சம் கொள்பவர்கள் உரைக்கும் சொற்களை, அதாவது யசோதை போன்றவர்கள் கூறும் சொற்களை, எனது ஆழ்ந்த உள்ளத்திலிருந்து உரைக்காமல் நான் உரைத்தேன். அனைத்தும் அறிந்து அவன், அந்தச் சொற்களை “மெய்யானது” என எண்ணியபடி, தனது விபூதியுடன் சேர்ந்து எனக்கு வசப்பட்டு நின்றான்.

வ்யாக்யானம் - (போனாய் மாமருதின் நடுவே) அப்போது கண்டு நின்ற யசோதைப் பிராட்டியானவள், யமளார்ஜுநங்களின் நடுவே அவன் போனபடியைக் கண்டு பாவபந்தந் தோற்றச் சொன்ன பாசுரத்தை, அதில்லாத நான் சொன்னேன். “பூத காலத்திலே” என்று தோற்றுகிறதில்லையாயிற்று இவர்க்கு ஜ்ஞாந வைசத்யத்தாலே. ஸர்வேச்வரன் பண்ணிக் கொடுத்த ஜ்ஞாந வைசத்யம், வயிறெரிகைக்கு உடலாய் விட்டதித்தனை. (மாமருதின் நடுவே) பெரிய வடிவுகளையுடைய அஸுரர்களிறே அவையாய் நிற்கிறார்கள். இவனுடைய மெளக்த்யத்தை அறிந்து, பெருத்துத் தடித்து தர்சநீயமான வேஷத்தோடே யாயிற்று இருவரும் க்ருதஸங்கேதராய் ஒரு விவரமற நின்றபடி. ஒன்றிலே வெளிகண்டு போனாப்போலேயாயிற்றுப் போனபடி. “யமளார்ஜுநயோர் மத்யே ஜகாம” என்ற ஆபத்தையாயிற்றுச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - (போனாய் மாமருதின் நடுவே) - க்ருஷ்ணன் இரண்டு மருதமரங்களின் நடுவில் சென்றதைக் கண்ட யசோதை, அவ்விதம் அவன் சென்றதைக் கண்டு, அவனுடன் உள்ள உறவுமுறை வெளிப்படும்படியாக அவள் உரைத்த சொற்களை, அப்படிப்பட்ட உறவு இல்லாத நான் கூறினேன். ஆனால் க்ருஷ்ணனுடைய அருகில் இருந்த யசோதை உரைத்த சொற்களை, அந்தக் காலத்தின் பின்னர் தோன்றிய இவர் கூறுவது எப்படி என்பதற்கு விடை அருளிச் செய்கிறார். ஞானத்தின் தெளிவு காரணமாக அத்தகைய நிகழ்வானது கடந்த காலத்தில் நிகழ்ந்தது என்று இவருக்குத் தோன்றவில்லை. ஸர்வேச்வரன் இவருக்கு அளித்த ஞானத்தின் தெளிவானது இவ்விதம் இவர் வயிறு எரிவதற்குக் காரணமாக உள்ளபோதிலும், தன்னைத் தாழ்வாகவே எண்ணிக் கொள்பவர் என்பதால், தான்

உரைத்த அனைத்தும் மெய்யான சொற்கள் அல்ல என்கிறார். (மாமருதின் நடுவே) - பெரிய வடிவுகள் எடுத்த அஸுரர்கள் அல்லவோ இவ்விதம் மரங்களாக நின்றனர். க்ருஷ்ணனுடைய சிறிய பருவத்தை அறிந்து, பெருத்து, தடித்து, காண்பதற்கு இனிமையாக, தாங்கள் எண்ணிய செயலைச் செய்வதில் இருவரும் ஒருமித்த கருத்து கொண்டவர்களாக, தங்களுக்கு நடுவில் மிகச் சிறிய இடமும் கூட இல்லாதபடி நின்றனர். ஆனால் இருவர் நிற்கும்போது, “மருது” என ஒருமையில் ஏன் கூறினார் என்றால், அவை இரண்டும் ஒன்று போல வெளித்தோற்றத்துடன் உள்ளதைக் கண்டு சென்றான் என்பதால் ஆகும். ஸ்ரீவிபு. (5-6-16) - யமளார்ஜுநயோர் மத்யே ஜகாம - மருதமரங்களின் நடுவில் சென்ற - என்பதான ஆபத்தை எண்ணி உரைக்கப்பட்ட சொற்கள் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (என் பொல்லாமணியே) “தத: கடகடா சப்த ஸமாகர்ணந தத் பர: ஜகாம கமலேஷுண:” என்கிறபடியே, இவற்றைத் தப்பிப்போய், முறிந்து விழுகிற ஓசை கேட்டு அபூர்வ தர்சனத்தாலே சிவந்து மலர்ந்த கண்ணும் தானுமாயிருக்கிறபடி. “புணர் மருதமிற நடந்த பொற்குன்றினை” என்னக்கடவதிறே. அழகிது என்னில்: நாட்டில் அழகோபாதியாமென்று, வ்யாவ்ருத்தி தோற்ற “பொல்லாமணியே” என்கிறாராதல். நாட்டார் கண்டு கண்ணெச்சில் படாமைக்குக் கரிபூசுகிறாரென்னுதல். பொல்லல் - துளைத்தல்; பொல்லாமணி - துளையாமணி. அநுபபுத்தமாயிருக்கும் மணியென்றுமாம். இதுவும் யசோதைப்பிராட்டி ஸந்நிஹிதையாய் நின்று சொன்ன வார்த்தை.

விளக்கம் - (என் பொல்லாமணியே) - ஸ்ரீவிபு. (5-6-18) - தத: கடகடா சப்த ஸமாகர்ணந தத் பர: ஜகாம கமலேஷுண: - அதன்ன பின்னர் எழுந்த கட கட என்ற ஓசையைக் கேட்டு பரவசத்துடன் தாமரை போன்ற கண்கள் கொண்ட ஆய்ச்சிமார் ஓடி வந்தனர் - என்பதற்கு ஏற்ப, இவற்றைக் கடந்து சென்று, இவை முறிந்து விழுந்த அபூர்வமான காட்சியைக் கண்டும், ஓசையைக் கேட்டும், சிவந்து மலர்ந்த அழகான கண்கள் கொண்ட. பெரியதிருமொழி (2-5-1) - புணர் மருதம் இற நடந்த பொற்குன்றினை - என்பது காண்க. இது அழகுதான் அல்லவோ என்றால், நாட்டில் பொதுவாக உள்ள மற்ற அழகுகளைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்பதை உணர்த்த “பொல்லாமணியே” என்கிறார். அல்லது, நாட்டில் உள்ளவர்களுடைய கண்த்ருஷ்டி படும் என்று எண்ணியவராக, கரி பூசுவது போன்று உரைக்கிறார் எனலாம். அல்லது பொல்லல் என்பதற்குத் தொளைத்தல் எனலாம்; அதாவது மற்ற யாராலும் அநுபவிக்கப்படாமல் உள்ள மணி. இவை

அனைத்தும் யசோதைப்பிராட்டி க்ருஷ்ணனுடைய அருகில் நின்று உரைத்த சொற்கள் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (தேனே) வந்து எடுத்துக் கொண்டபோதை, ஸ்பர்சத்தாலும் முக்த ஜல்பத்தாலும், கொண்டாடிச் சொல்லுகிற வார்த்தை. (இன்னமுதே) அப்போதையில் போக்யதையாலே சொன்ன வார்த்தை. நிரதிசய போக்யமாய், போனவுயிரை மீட்கவற்றா யிருக்கை. “அமுதென்றும் தேனென்றும் ஆழியானென்றும்” என்று சொல்லுகிறபடியே நிரவதிக போக்யமாயிருக்கை.

விளக்கம் - (தேனே) - ஓடி வந்து வாரி எடுத்துக் கொண்ட யசோதை, அந்த நேரத்தில் க்ருஷ்ணனுடைய ஸ்பர்சத்தாலும், அவனுடைய மழலைச்சொற்களாலும் மயங்கி, கொண்டாடி, அனுபவித்து உரைக்கும் சொற்கள். (இன் அமுதே) - அந்த மயக்கத்தில் விளைந்த இனிமையால் கூறப்பட்ட சொற்கள். எல்லையற்ற இனிமையானவனாக, போன தனது உயிரை மீட்டவனாக நின்ற க்ருஷ்ணன். இரண்டாம் திருவந்தாதி (85) - அமுது என்றும் தேன் என்றும் ஆழியான் என்றும் - என்பது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (என்றென்றே) ஒருகால் சொல்லி “தப்பச் செய்தோம்” என்று மீளத்தான் பெற்றதோ? (சில கூத்துச் சொல்ல) ஒருவன் நினைவையும் செயலையும் வேறொருவன் செய்யுமது, கூத்தாவது. பரிவுடைய யசோதைப்பிராட்டி இவற்றிலே ஈடுபட்டுச் சொல்லும் பாசுரத்தைக்கிடர் அதில்லாத நான் சொல்லிற்று. (தானேலெம்பெருமான்) தானாகில், ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வ நியந்தாவாய் இருப்பானொருவன். அகவாய் அறியாதான் ஒருவனல்லன், அறிந்தால் உபேக்ஷிக்கமாட்டாதான் ஒருவனல்லன். (அவன்) அப்படி ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வசக்தியானவன். (என்னாகியொழிந்தான்) நானிட்ட வழக்கானான். என்னை உடையவன் நானிட்ட வழக்கானான். உடையவன்தான் உடைமையானான், அதரோத்தரமாயிற்று. அவன் விபூதி செய்ததென்? என்னில் “யஸ்யைதே தஸ்ய தத் தநம்” என்கிறபடியே விபூதியையும் நானிட்ட வழக்காக்கினான். ஸவிபூதிகளாய்க் கொண்டு என்னுள்ளே புகுந்தான்.

விளக்கம் - (என்றென்றே) - ஒருமுறை உரைத்து தப்பித்துச் செல்லும்படி ஆயிற்று என்று செய்ய இயன்றதோ? (ஒரு சில கூத்துச் சொல்ல) - ஒருவருடைய நினைவு மற்றும் செயல்

ஆகியவற்றை மற்றொருவன் செய்தல் கூத்து எனப்படுகிறது. க்ருஷ்ணன் மீது மிகுந்த பரிவு கொண்ட யசோதை மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் உரைக்கும் சொற்களை, அத்தகைய ஈடுபாடு இல்லாத நான் உரைக்கிறேன். (தானேலெம்பெருமான்) - அவனோ அனைத்தையும் அறிந்தவனாகவும், அனைத்தையும் நியமிப்பவனாகவும் உள்ளவன் ஆவான். மற்றவர்கள் உள்ளத்தில் என்ன ஓடுகிறது என்று அறியாதவன் அல்லன்; அப்படி அறிந்த பின்னர் வெறுத்து ஒதுங்குபவனும் அல்லன். (அவன்) - இவ்விதம் அனைத்தும் அறிந்தவனாகவும் அனைத்து சக்திகளையும் கொண்டவனாகவும் உள்ளவன். (என்னாகி ஒழிந்தான்) - நான் கூறுவதற்கு ஏற்ப செயல்கள் செய்பவன் ஆனான். என்னைத் தனது உடைமையாகக் கொண்டவன், நான் கூறியது கேட்டு நடக்கிறான். ஒரு பொருளுக்கு உரிமையானவன், அந்தப் பொருள் தன்னை உடைமையாகக் கொள்ளும்படி ஆனான். அனைத்தும் தலைகீழாக மாறியது. அவன் விபூதி செய்தது என்ன? மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் - யஸ்யைதே தஸ்ய தத் தநம் - அவர்கள் செல்வம் அவனுக்கே உரியது - எனபதற்கு ஏற்ப, அவனுடைய விபூதியும் என்னுடையது என்றாக்கினான். அவனுடைய விபூதிகளையும் சேர்த்துக் கொண்டு என்னுள் புகுந்தான்.

வ்யாக்யானம் - (வானே மாநிலமே) பஞ்சபூதங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். (மற்றும்) தத் கார்யமான அண்டங்களும். (முற்றும்) நித்யவிபூதியும். (என்னுள்ளனவே) உபயவிபூதி நிர்வாஹமும் என் பக்கலிலே இருந்து பண்ணுமத்தனையாய்விட்டது. அன்றிக்கே, (வானேயித்யாதி) உபயவிபூதி ஐச்வர்யமும் என் பக்கலிலேயாய்விட்டது என்றுமாம். விஷய ப்ரவணனானவன், தானுகந்த விஷயமே எல்லா ஐச்வர்யமுமாக நினைத்திருக்குமாபோலே. “உன்னாகமுற்றுமகத்தடக்கி” என்கிறபடியே.

விளக்கம் - (வானே மாநிலமே) - வான் மற்றும் நிலம் என்பது பஞ்சபூதங்களையும் குறிப்பதாகவே உள்ளது. (மற்றும்) - பஞ்சபூதங்களின் கார்யங்களான அண்டங்கள். (முற்றும்) - நித்யவிபூதி. (என்னுள்ளனவே) - இரண்டு விபூதிகளையும் என்னுள் இருந்தபடியே நிர்வாகம் செய்யும்படி ஆயிற்று. அல்லது, இரண்டு விபூதி என்னும் செல்வம், என் அருகில் உள்ளதாயிற்று என்றும் கொள்ளலாம். உலக விஷயங்களையே எப்போதும் சிந்தித்தபடி உள்ள ஒருவன், தான் விரும்பும் அந்த விஷயங்களையே பெரும்

செல்வங்களாக எண்ணுவது போன்று இவர் இரண்டு விபூதிகளையும் எண்ணுகிறார். திருவாய்மொழி (4-3-3) – உன் ஆகம் முற்றும் அகத்து அடக்கி – என்பது காண்க.

5-1-3 உள்ளன மற்றும்ளவாப் புறமே சில மாயஞ் சொல்லி

வள்ளல் மணிவண்ணனே என்றென்றே உன்னையும் வஞ்சிக்கும்
கள்ள மனம் தவிர்ந்தே உன்னைக் கண்டுகொண்டாய்ந்தொழிந்தேன்
வெள்ளத்தனைக் கிடந்தாய் இனி உன்னை விட்டு என் கொள்வனே

பொருள் - எனது மனதில் உள்ள அனைத்தும் உன்னைத் தவிர உள்ள மற்ற விஷயங்களாகவே உள்ளபோதிலும், வெளிப்புறத்தில் நான், “வள்ளலே! மணிவண்ணா!” என்று பலமுறை சில பொதுவான சொற்களை உரைத்து, அனைத்தும் அறிந்த உன்னை வஞ்சித்து நின்றேன். இப்படிப்பட்ட மனத்தில் உள்ள வஞ்சனை நீங்கப் பெற்று, உன்னைக் கண்டு, அஸ்த் வஸ்துவாகக் கிடந்த நான் கரையேறப் பெற்றேன். இவ்விதம் உன்னைத் திருத்துவதற்காக திருப்பாற்கடலில் ஆதிசேஷன் மீது சயனித்துள்ளவனே! உனது செயல் பலன் அளித்த பின்னர், எல்லையற்ற இனிமை கொண்ட உன்னை விட்டு நான் எதனைக் கைக்கொள்வேன்?

அவதாரிகை – “பொய்யே கைம்மை சொல்லி” என்றும், “சில கூத்துச் சொல்ல” என்றும், சொன்ன வார்த்தையை விவரியா நின்று கொண்டு இப்படி வாங்மாத்ரத்தாலே உன்னைப் பெற்ற நான், உன்னையொழிய வேறொன்றை ஆசைப்படேன் என்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் “பொய்யே கைம்மை சொல்லி” என்றும், “சில கூத்துச் சொல்ல” என்றும் கூறியதை எடுத்துக்கொண்டு, அவற்றை மேலும் விரிவாக உரைப்பதற்காக, “இவ்விதம் சொற்கள் அளவில் மட்டுமே உன்னை அடைந்த நான், உன்னைத் தவிர வேறு எதனையும் விரும்பமாட்டேன்” என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (உள்ளன) ஹ்ருதயத்திலுள்ளன. (மற்றுளவா) வேறே சில உளவாக. அந்த:கரணம் ப்ராக்ருத விஷய ப்ரவணமாயிருக்க. (புறமே சில மாயஞ் சொல்லி) புறப்பூச்சாகச் சில பொய்களைச் சொல்லி. இத்தாலே “கூத்துச் சொல்ல” என்றவிடத்தைச் சொல்லிற்று. (வள்ளல் மணிவண்ணனே) பரமோதாரனே! பெருவிலையான ரத்நம்போலே ச்லாக்யமான வடிவை எனக்கு உபகரித்தவனே! (என்றென்றே) அபுத்த்யா

சொல்லா நிற்கச்செய்தேயும் “ஸஹ்ருதயமாகச் சொல்லுகிறான்” என்று தோற்றும்படியாகப் பலகாலும் சொல்லி. (உன்னையும் வஞ்சிக்கும் கள்ள மனம்) “உள்ளுவாருள்ளத்தெல்லாம் உடனிருந்து அறியும்” ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வாந்தர்யாமியான நீயும், “மெய்” என்று கருதும்படி உன்னையும் பகட்டும் க்ருத்ரிமயுக்தமான மநஸ்ஸை.

விளக்கம் – (உள்ளன) - இதயத்தில் உள்ள அனைத்தும். (மற்றுளவா) - வேறு விஷயங்கள் குறித்து மட்டுமே உள்ளன. அதாவது மனத்தில் உள்ள பலவும் உலக விஷயங்களைக் குறித்த ஈடுபாடாக மட்டுமே உள்ளன. இவ்விதம் உள்ளபோதிலும், (புறமே சில மாயம் சொல்லி) - வெளியில் சில நல்ல சொற்களைப் பொய்களாக உரைத்து; இதன் மூலம் “கூத்துச் சொல்ல” என்பது கூறப்பட்டது. (வள்ளல் மணிவண்ணனே) - மிகுந்த வள்ளல்தன்மை கொண்டவனே! விலை மதிப்பு மிக்க இரத்தினம் போன்றதும், அனைவராலும் கொண்டாடப்படுவதும் ஆகிய வடிவத்தை எனக்கு அளித்த வள்ளலே! (என்றென்றே) - எனது புத்தி அறிந்து நான் கூறவில்லை என்றாலும், “இவன் முழு இதயத்துடன் உரைக்கிறான்” என்பதாக அனைவரும் எண்ணும்படி பலமுறை உரைத்து. (உன்னையும் வஞ்சிக்கும் கள்ள மனம்) – திருமாலையில் “உள்ளுவாருள்ளத்தெல்லாம் உடனிருந்து அறியும்” என்பதற்கு எற்ப, அனைத்தையும் அறிபவனும், அனைவருக்கும் அந்தர்யாமியாக உள்ளவனும் ஆகிய நீ கூட, “இவன் உரைப்பது உண்மையே ஆகும்” என்று எண்ணும்படி, உன்னையும் மயக்கவல்ல மனதை.

வ்யாக்யானம் - (தவிர்ந்தே) அஹ்ருதயமாக இழிந்தாரையும், மேல் விழும்படி கொண்டு முழுதும் விஷயமிறே. (உன்னை) மித்ரபாவமேயடியாக, “ந த்யஜேயம்” என்னும் உன்னை. ப்ராப்தனுமாய் போக்யனுமானவுன்னை. (கண்டு கொண்டு) “ஒருபடி காணவல்லோமே!” என்ற நான், நிதியெடுத்தாற்போலே லபித்து. (உய்ந்தொழிந்தேன்) “அஸந்நேவ” என்னும்படியிருக்கிற நான் உஜ்ஜீவிக்கப் பெற்றேன். “த்ருஷ்ட்வா த்ருப்யந்தி” யிறே.

விளக்கம் - (தவிர்ந்தே) - மனதளவில் ஈடுபாடு இல்லாமல் வந்து சேர்பவர்களைக் கூட, அவர்கள் மீது விழுந்து அவர்களைத் தன்பக்கம் ஈடுபடும்படிச் செய்யும் விஷயம். (உன்னை) - நட்புத்தன்மையின் விளைவாக வந்தவனை, யுத்தகாண்டம் (11-3) – ந த்யஜேயம் – நான் விடமாட்டேன் - என்பதாக உள்ள உன்னை. அடையத்தக்கவனும்

இனிமையாக உள்ளவனும் ஆகிய உன்னை. (கண்டு கொண்டு) - “ஒருமுறை காணவல்லவன்” என்றுள்ள நான், புதையலைக் கண்டவன் போன்று எடுத்து. (உய்ந்து ஒழிந்தேன்) - தைத்திரீயத்தில் “அஸந்நேவ - இல்லாதவன் ஆகிறான்” என்றபடி இருந்த நான், பிழைக்கப்பெற்றேன். சாந். (3-10) - த்ருஷ்ட்வா த்ருப்யந்தி - அமிர்தத்தைக் கண்ட மனநிறைவு கொள்கிறார்கள் - என்பது போன்று உள்ளவன்.

வ்யாக்யானம் - இனி, நீர் செய்யப் பார்த்தது எது? என்ன; (வெள்ளத்தணைக் கிடந்தாய்) பரமபதத்தை விட்டு சஹீராப்தியிலே இவ்வேலையிலே, என்னுடைய ரக்ஷணார்த்தமாக அவஸர ப்ரதீக்ஷனாய்க் கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! (இனி) உனக்கு ஸத்ருசமான பரமபதத்தை விட விஸத்ருசமான ஸம்ஸாரத்திலே என்னுடைய ரக்ஷணார்த்தமாகக் கொண்டு கண்வளர்ந்தருளின பின்பு. (உன்னை விட்டு) நான் விட்ட அன்றும் என்னை விடமாட்டாதேயிருக்கிற உன்னையொழிய. (என் கொள்வனே) பச்சைகொண்டு பல வேளையிலே நிஷ்பலங்களாயிருக்கும் விஷயங்களைப் பற்றவோ; ஆராதிக்குமிடத்தில் துராராதராய், வருந்தி ஆராதித்தாலும் கிடைப்பதொன்றில்லாத வர்களைப் பற்றவோ?

விளக்கம் - “இனி நீவிர் செய்ய முயல்வது என்ன?” என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (வெள்ளத்தணைக் கிடந்தாய்) - பரமபதத்தை விட்டு வந்து திருப்பாற்கடலில் என்னைத் திருத்துவதையே செயலாகக் கொண்டு, என்னைக் காப்பாற்றுவதில் முழு நோக்கம் கொண்டவனாக, பள்ளி கொண்டவனே! (இனி) - உனக்கு ஒத்தபடி உள்ள பரமபதத்தை விட்டு, உனக்கு ஒத்தபடி இல்லாத ஸம்ஸாரத்தில், என்னைக் காப்பதற்காக வந்து திருப்பள்ளி கொண்ட பின்னர். (உன்னை விட்டு) - நான் உன்னை விட்டாலும், என்னை விடமால் உள்ள உன்னைத் தவிர. (என் கொள்வனே) - ஈடுபாடு கொண்டாலும், பல நேரங்களில் பலனை அளிக்காமல் உள்ள மற்றவற்றைப் பற்றுவேனோ? ஆராதிக்கும் இடத்தில் மிகுந்த சிரமத்துடன் ஆராதிக்கத்தக்கவர்களாக, சிரமப்பட்டு ஆராதித்தாலும் கிட்டுவது ஏதும் இல்லை என்பதாக உள்ள மற்றவர்களை ஆராதிப்பேனோ?

5-1-4 என் கொள்வன் உன்னை விட்டென்னும் வாசகங்கள் சொல்லியும்

வன் கள்வனேன் மனத்தை வலித்துக் கண்ணநீர் கரந்து
நின்கண் நெருங்க வைத்தே எனதாவியை நீக்ககில்லேன்

என்கண் மலினமறுத்து என்னைக் கூவியருளாய் கண்ணனே

பொருள் – மற்ற பலனை எண்ணாதவர்கள் கூறுவது போன்று, “அனைத்து பலன்களையும் அளிக்கவல்ல உன்னை விடுத்து நான் வேறு என்ன பயனைக் கைக்கொண்டேன்?” என்பது போன்று பல சொற்களை உரைத்தும் கூட, எல்லையற்ற காலமாக ஆத்மாவை அபகரித்த கள்வனாகிய நான், மற்ற விஷயங்களிலிருந்து எனது மனதை மீட்டு எடுத்து, அத்தகைய நெஞ்சத்தை எல்லையற்ற இனிமையானவனாக உள்ள உன்னிடம் நெருக்கமாக வைத்து, எனது ஆத்மாவை இந்த ஸம்ஸாரத்திலிருந்து அகற்ற முயலவில்லை. இதற்குக் காரணமாக உள்ள எனது அஞ்ஞானம் போன்ற தோஷங்களை விலக்கி, சக்தியற்ற என்னை, சோகமுடன் உள்ளவனுக்கு “வருத்தம் கொள்ளாதே” என்று உரைத்த நீ, உன்னிடம் அழைத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

அவதாரிகை – “பொய்யே கைம்மை சொல்லி” என்றும், “சில கூத்துச் சொல்ல” என்றும், “உள்ளன மற்றுளவாப் புறமே சில மாயஞ் சொல்லி” என்றும் பகவத் விஷயத்திலேயும் பொய் சொல்லிப் போந்தேன் என்றார். “இப்படிப் பொய்யனாகைக்கு நிபந்தனமெது” என்று பார்த்தார். ப்ரக்ருதி ஸம்ஸர்க்கமாய் இருந்தது. “மெய்யே பெற்றொழிந்தேன்”, “கண்டு கொண்டும்ந்தொழிந்தேன்” என்றவற்றை மறந்தார். இந்த ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தாலே இதர விஷயங்களிலே ப்ரவணமான மநஸ்ஸை அவற்றில் நின்று மீட்டு உன் பக்கலில் ப்ரவணமாம்படி பண்ணி, தேஹத்திற்காட்டில் ஆத்மாவைப் பிரிய அநுஸந்திக்கைக்கு சடிமனாகிறிலேன், நீயே என் விரோதியைப் போக்கி, உன் திருவடிகளிலே அழைத்துக் கொண்டருள வேணுமின்கிறார் என்று பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி.

விளக்கம் – திருவாய்மொழி (5-1-1) - பெற்று ஒழிந்தேன் - என்றும், திருவாய்மொழி (5-1-3) - கண்டு கொண்டொழிந்தேன் - என்றும், புருஷார்த்தம் கிட்டிய மகிழ்வில் உரைத்தவர், இந்தப் பாசுரத்தில் “மலனமறுத்து என்னைக் கூவியருளாய்” என்று புருஷார்த்தம் கிட்டாத காரணத்தால் துன்பம் அடைந்தவர் போன்று உரைத்தல் என்பது, கடந்த பாசுரங்களுடன் வேறுபட்டிருப்பது போன்று உள்ளது அல்லவோ என்ற சந்தேகத்திற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இதற்கு ஆசார்யர்கள் இரண்டுவிதமாகச் சமாதானம் கூறினார்கள் என்கிறார். “அதாவது திருவாய்மொழி (5-1-1) – பொய்யே கைம்மை சொல்லி - என்றும், திருவாய்மொழி (5-1-2) - சில கூத்துச் சொல்ல - என்றும், திருவாய்மொழி (5-1-3) - உள்ளன மற்றுளவாப் புறமே சில மாயஞ் சொல்லி - என்றும் பகவத்விஷயத்தில் கூட

நான் பொய்யை உரைத்தேன் என்கிறார். இவ்விதம் தன்னைப் பொய் உரைக்கும்படிச் செய்யும் காரணம் எது என்று ஆராய்ந்தார். இந்தச் சரீரத்தின் சேர்க்கை காரணமாக உள்ளது; திருமொழி (5-1-1) – மெய்யே பெற்றொழிந்தேன் – என்றும், திருவாய்மொழி (5-1-3) – கண்டு கொண்டாய்ந்தொழிந்தேன் – என்றும் உள்ளவற்றை மறந்தார். இந்தச் சரீரத்தின் ஸம்பந்தம் காரணமாக மற்ற விஷயங்களில் ஈடுபட்டு உள்ள மனதை, அந்த விஷயங்களிலிருந்து மீட்டு எடுத்து, உன் பக்கம் ஈடுபடும்படிச் செய்து, சரீரத்தைக் காட்டிலும் ஆத்மா வேறானது என்று எண்ணம் ஏற்படுவதற்குச் சக்தியும் பொறுமையும் இல்லாமல் உள்ளேன். எனது இவ்விரோதிகளை நீயே போக்கி, உனது திருவடிகளில் என்னை அழைத்துக்கொள்ளவேண்டும்” என்பதாக ஸ்வாமி பராசரபட்டர் அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அன்றிக்கே, “கண்டுகொண்டாய்ந்தொழிந்தேன் என்றார்; அது, ஜ்ஞாநாநு ஸந்தாநமான காட்சியாயிருந்தது; காட்சிக்கு அநந்தரம் பாஹ்ய ஸம்லேஷாபேசைஷ பிறந்து கையை நீட்டினார், கைக்குள் அகப்படக் கண்டிலர், அத்தாலே தளர்ந்து; இதுக்கு அடி, தேஹ ஸம்பந்தமாயிருந்தது, இத்தைக் கழித்துக்கொள்ளுகைக்கு ஈடாயிருப்பதொரு ஸாதநாநுஷ்டாந சுகுமனாகிறிலேன் பக்தி பாரவச்யத்தாலே; ஆன பின்பு, நீயே என் விரோதியைப் போக்கி, உன் திருவடிகளிலே அழைத்துக் கொண்டருள வேணுமென்கிறார்” என்று நிர்வஹிப்பாருமுண்டு. க்ரமத்திலே வரும் பக்தி தமக்குண்டாக நினைத்திராரிறே.

விளக்கம் - அடுத்து, இரண்டாவது விதமாகப் பூர்வர்கள் அருளிச்செய்த கருத்தை உரைக்கிறார்; “அல்லது, வேறுவிதமாகவும் கூறலாம். திருவாய்மொழி (5-1-3) – கண்டுகொண்டாய்ந்தொழிந்தேன் – என்றார். அது ஞானங்கள் மூலமாகக் காணப்படும் காட்சியாக உள்ளது. இந்த காட்சிக்குப் பின்னர் புலன்கள் மூலமாக அவனுடன் சேர்க்கை என்பதில் ஆர்வம் ஏற்பட்டு, அவற்றில் ஈடுபட்டார். அவன் தனது கைக்குள் அகப்படவில்லை. ஆகவே தளர்ந்தார். இதன் காரணம், சரீர ஸம்பந்தமாக உள்ளது. இந்த ஸம்பந்தத்தை நீக்கிக் கொள்ள ஏதுவாக உள்ள ஸாதனங்களை எண்ணுவதற்கான வழியையும் பொறுமையையும் நான் அறியவில்லை. இது பக்தியின் பாரவச்யம் காரணமாக ஆகும். ஆகவே நீயே எனது விரோதிகளைப் போக்கி, உனது திருவடிகளில் அழைத்துக் கொண்டருள வேண்டும் என்கிறார்”, என்று பொருள் கூறுவர். தகுந்த முறைப்படி ஏற்படும் பக்தியானது தமக்கு ஏற்பட எண்ணினார் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (என் கொள்வனுன்னை விட்டென்னும்) பரமைகாந்திகளைப் போலே, உன்னையொழிய நான் எத்தைக் கொள்வன் என்று இங்ஙனே வாயாலே சொல்லா நிற்கச் செய்தேயும். (வன் கள்வனேன்) களவாவது பர த்ரவ்யாபஹாரம். வலிய களவாவது, “சோரேணாத்மாபஹாரிணா” என்கிறபடியே, பகவதீயமான ஆத்மவஸ்துவையன்றோ, “நான், என்னது” என்றிருந்தது. விறகு களவு கண்டாரளவல்லவிநே ரத்நாபஹாரம் பண்ணினாரளவிலே தோஷம். த்ரவ்யங்களை உபாதாநம் பண்ணுகிறவிடத்திலே ஆத்ம வஸ்துவை ப்ரதாநமாகச் சொன்னார்களிறே. த்ரவ்யம் விலக்ஷணமாவது, உடையவன் ஸர்வேச்வரனாவது, இனிச் சொல்லவேண்டாவிநே.

விளக்கம் - (என் கொள்வன் உன்னை விட்டென்னும்) - “உபாயமும் உபேயமும் அவனே ஆவான்” என்று எப்போதும் எண்ணியபடி உள்ளவர்கள் போன்று, “உன்னைத் தவிர வேறு எதனை நான் கைக்கொள்வேன்” என்று இப்படியாக வாயால் நான் கூறியபடி உள்ளேன். ஆனால் உண்மை என்ன என்பதை அடுத்து உரைக்கிறார். (வன் கள்வனேன்) - களவு என்றால் மற்றவர்கள் பொருளை அவர்கள் அறியாமல் அபகரித்தல் ஆகும். “வன் களவு - வலிய களவு” என்பது என்ன? மஹாபாரதம் - சோரேண ஆத்மா அபஹாரிணா - ஆத்மாவை அபகரித்த களவன் - என்பதற்கு ஏற்ப, பகவானுக்கு உரியதாக உள்ள ஆத்மாவை அல்லவோ “நான், எனது” என்பதாக இருந்தேன்? ஆனால் ஆத்மா அத்தகைய உயர்ந்த வஸ்துவாகுமோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். விறகுகளைத் திருடும் ஒருவனுடைய குற்ற அளவும், இரத்தினத்தைத் திருடும் ஒருவன் குற்ற அளவும் ஒன்றல்ல அல்லவோ? இரத்தினம் திருடும் குற்றம் அதிகம் அல்லவோ? ஆத்மவஸ்துவின் உயர்த்தியைக் கூறுகிறார்; திரவியங்கள் குறித்து உரைக்கும் இடத்தில் ஆத்மாவையே முதலில் கூறினார்கள். அந்தத் திரவியம் உயர்ந்ததாக உள்ளது ஏன் என்றால், அதன் உடைமையான ஸர்வேச்வரன் ஆவான் என்பதால் ஆகும்; மேலும் வேறு ஏதும் கூற வேண்டுமோ?

வ்யாக்யானம் - (மனத்தை வலித்து) இதர விஷயங்களிலே ப்ரவணமான மநஸ்ஸை அவற்றினின்றும் மீட்டு. மனத்தை மீட்டென்னாதே, வலித்தென்கிறது, அவற்றிலே நெஞ்சப்பட்ட உறுதியை நினைத்து. நான் இந்தரிய ஜயம் பண்ண நினைக்கையாவது, அவை என்னை மேலிடுகை. “இந்தரியாணி ப்ரமாதீநிஹரந்தி ப்ரஸபம் மந:”. (கண்ணநீர் கரந்து) அவற்றினுடைய அலாபத்தாலே பாய்கிற கண்ணநீரையும் மாற்றி. (நின் கண் நெருங்க வைத்தே) அம்மநஸ்ஸை உன்பக்கலிலே கொண்டு போந்து மூட்டி நிரந்தரமாக

அநுஸந்தித்து. (எனதாவியை நீக்ககில்லேன்) இத்தேஹத்திற்காட்டில் ஆத்மாவைப் அநுஸந்திக்க சஷமனாகிறிலேன். (என்கண் மலினமறுத்து) இதுக்கு அடி என்னிடத்திலுண்டான மாலிந்யமிறே. மலினம் மாலிந்யம். அதாவது ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம். மெய்யனாய்க் கெட்டேன் என்கிறார். (மெய் சரீரம்) அத்தையறுத்து உன் திருவடிகளிலே என்னை அழைத்துக் கொண்டருளவேணும். (கண்ணனே) சோக நிவர்த்தகனன்றோ நீ; எனக்குச் செய்தருள வேண்டுவது, வடிவைக் காட்டி “மாசுச:” என்னுமத்தனையன்றோ? அவ்வடிவைக் கண்டால், “மற்றொன்றினைக்காணா” என்னும்படியாயிறே இருப்பது.

விளக்கம் - (மனத்தை வலித்து) - மற்ற விஷயங்களில் எப்போதும் ஈடுபட்டபடி உள்ள மனத்தை அவற்றிலிருந்து மீட்டு எடுத்து. “மனத்தை மீட்டு” என்று கூறாமல் “மனத்தை வலித்து” என்று ஏன் கூற வேண்டும்? அந்த விஷயங்களில் ஈடுபட்டு நிற்கும் மனத்தின் வலிமை காரணமாகவே ஆகும். நான் எனது இந்த்ரியங்களை வெல்ல நினைத்தல் என்பது, அவை என்னை வலிமையாக இழுப்பதே என்றாகிறது. கீதையில் (2-60) - இந்த்ரியாணி ப்ரமாதீநிஹரந்தி ப்ரஸபம் மந: - புத்திசாலியான மனிதனுடைய மனத்தையும் கூட இந்த்ரியங்கள் இழுத்துச் செல்கின்றன - என்பது காண்க. (கண்ணநீர் கரந்து) - அவை கிடைக்கவில்லை என்பதால் பெருகும் கண்ணீரையும் துடைத்துக் கொண்டு. (நின் கண் நெருங்க வைத்தே) - அந்த மனதை உன்னிடம் இழுத்துக் கொண்டு வந்து, உன்னிடம் நிரந்தரமாக நிறுத்தி, எப்போதும் உன்னையே எண்ணியபடி. (எனதாவியை நீக்ககில்லேன்) - இந்தச் சரீரத்தை காட்டிலும் ஆத்மா வேறானது என்று எண்ணுவதற்கான பொறுமை இன்றி உள்ளேன். (என்கண் மலினம் அறுத்து) - இதன் காரணம், எனக்கு இந்தச் சரீரத்துடன் உள்ள ஸம்பந்தம் அல்லவோ? சரீரத்தை உடையவனாக உள்ளதால், உண்மையை மட்டும் விரும்பியவனாக உள்ளபோதிலும் தவறினேன். (மெய் சரீரம்) - இத்தகைய ஸம்பந்தத்தை அறுத்து, உனது திருவடிகளில் என்னை அழைத்துக் கொண்டருள வேண்டும். (கண்ணனே) - துன்பத்தை விலக்குபவன் அல்லவோ நீ? எனக்கு நீ செய்யவேண்டியது, உனது திருமேனி வடிவழகைக் காண்பித்து, கீதை (18-66) - மாசுச: - வருந்தாதே - என்று கூறுவது அல்லவோ? அந்த வடிவத்தைக் கண்களால் காணும்போது, அமலனாதிபிரான் (1) - மற்றொன்றினைக்காணா - என்பதாக அல்லவோ உள்ளது?

வ்யாக்யானம் - அதாவா, (என்கொள்வன் இத்யாதி) ஸ்வருபாநுரூபமான பாசுரத்தை வாயாலே சொல்லி நிற்கச் செய்தேயும். (வன்கள்வனேன்) உத்தேய வஸ்துவைக் கடுக லபிக்கப் பெறாத இன்னாப்பாலே “மஹாபாபி” என்பாரைப் போலே சொல்லுகிறார்.

(மனத்தை வலித்து இத்யாதி) பக்திபாரவச்யத்தாலே சிதிலமாகிற மநஸ்ஸைத் திண்ணிதாக்கி, “தனகேழிலொண் கண்ணநீர் கொண்டாள்” என்கிற கண்ணநீரையும் மாற்றி. (நின்கண் நெருங்க வைத்தே) “காலாமும் நெஞ்சழியும்” என்கிறபடியே, உன்னைக் கிட்டினவாறே உடைகுலைப்படுகிற மநஸ்ஸைத் தரித்து நின்று உன்னை அநுஸந்திக்கும்படி பண்ணி, இச்சரீரத்தினின்றும் ஆத்மாவைப் பிரிய அநுஸந்திக்க சூமனாகிறிலேன். “இவன், தான் தன் விரோதியைப் போக்கி க்ரமத்திலே வந்து கிட்டுகிறான்” என்று ஆறியிராதே, நினைத்த காரியம் தலைக்கட்டவல்ல நீயே, என் விரோதியைப் போக்கி, என்னை அழைத்துக் கொண்டருளவேணும். (கண்ணனே) “பக்தி உபாயமன்று” என்று மோகித்தவனுக்கு நல்விரகு சொல்லிக் கொடுத்தவனன்றோ நீ.

விளக்கம் – அல்லது வேறுவிதமாகவும் கூறலாம். (என்கொள்வன் இத்யாதி) – ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்கக்கூடிய விதத்தில் உள்ள சொற்களை எனது வாயால் உரைத்தபடி உள்ளபோதிலும். (வன்கள்வனேன்) - அடையப்படவேண்டிய இலக்காக உள்ள வஸ்துவைச் சிறிதும் அடைய இயலாத காரணத்தால் “மஹாபாபி” என்று என்று கூறுவது போன்று உரைக்கிறார். (மனத்தை வலித்து இத்யாதி) – பக்தி பாரவச்யத்தாலே நிலை இழந்து தவிக்கும் மனதை உறுதியாக்கி, திருவாய்மொழி (2-4-10) - தனகேழிலொண் கண்ணநீர் கொண்டாள் - என்பதாக உள்ள கண்ணநீரையும் துடைத்து. (நின்கண் நெருங்க வைத்தே) - பெரியதிருவந்தாதி (34) – காலாமும் நெஞ்சழியும் - என்பதற்கு ஏற்ப, உன்னை அடைந்த பின்னர் நிலை குலையும் மனத்தைத் தரித்து நின்று, உன்னையே எப்போதும் எண்ணியபடி இருந்து, இந்தச் சரீரத்திலிருந்து ஆத்மா வேறுபட்டது என்று பிரித்து அறியும்படியாக எண்ணுவதற்கு, நான் பொறுமை கொண்டிருக்கவில்லை. ஆகவே நீ உனது திருவுள்ளத்தில், “இவன் தானாகவே தன்னுடைய விரோதிகளை நீக்கிக் கொண்டு, தகுந்த முறையில் நம்மை வந்து அடைவான்” என்று பொறுமையாகக் காத்து நிற்காமல், எண்ணிய கார்யத்தை நிறைவேற்றவல்ல நீயே எனது விரோதியைப் போக்கி, என்னை அழைத்துக் கொள்ளவேண்டும். (கண்ணனே) – “பக்தி உபாயம் அல்ல” என்று சோகத்தில் நின்ற அர்ஜுனனுக்கு, நல்ல வழி ஏற்படுத்தி கொடுத்தவன் அல்லவோ நீ?

**5-1-5 கண்ணபிரானை விண்ணோர் கருமாணிக்கத்தை அமுதை
நண்ணியும் நண்ணகில்லேன் நடுவே ஓர்உடம்பிலிட்டு
திண்ணம் அழுந்தக் கட்டிப் பலசெய்வினை வன்கயிற்றால்
புண்ணை மறையவரிந்து என்னைப் போர வைத்தாய் புறமே**

பொருள் - க்ருஷ்ணனாக அவதாரம் செய்து, “மாம் ஏகம் சரணம் வ்ரஜ - என்னையே வந்து சரணம் புகுவாய்” என்று உபாயமான உபதேசம் மூலம் உபகாரம் செய்து, தன்னை வந்தடைந்தவர்கள், காண்பதற்கு இனிமையான தனது திருவடிவழகை, நித்யஸூரிகளைப் போன்று அனுபவிக்கும்படிச் செய்து, இவ்விதம் எப்போதும் இனிமையாக உள்ள உன்னை, நீ எனக்கு அளித்த ஞானம் மூலமாக அடைந்தபோதிலும், உன்னை அடையாதவன் என்றே உள்ளேன். இதன் காரணம் என்ன? தூய்மையாக உள்ள ஆத்மா மற்றும் தாழ்வு ஏதும் இல்லாத நீ ஆகிய இருவருடனும் எந்தவிதமான ஸம்பந்தமும் இல்லாததும், நம் இருவரையும் அகற்றும்படிச் செய்யவல்லதும் ஆகிய ஓர் உடலில் சேர்த்து, பலவகையான கொடிய கர்மங்கள் என்ற கயிற்றால் உறுதியாக அழுந்தப் பிணைத்து, இதன் விளைவாக ஏற்படுகின்ற குற்றங்களை நான் காணாதபடி, இத்தகைய கட்டினை அவிழ்க்கும் சக்தியற்ற என்னை, உனக்குப் புறம்பாக உள்ளதான ஸம்ஸாரத்தில் நிறுத்தி வைத்தாய் என்பதே ஆகும்.

அவதாரிகை - “நீர் மலினம்” என்கிறது எத்தையென்ன, இன்னதென்கிறார்.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “நீவிர், மிகுந்த இழிவானது என்று எதனைக் கூறுகிறீர்?”, என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (விண்ணோர் கருமாணிக்கத்தை கண்ணபிரானை அமுதை) “தத் விப்ராஸோ விபந்யவோ ஜாக்ருவாம்ஸஸ் ஸமிந்த தே” என்கிறபடியே, நித்யஸூரிகளுக்கு அநுபாவ்யமான வடிவழகை, எனக்கு உபகரிகைக்காக க்ருஷ்ணனாய் வந்து அவதரித்தவனை. (அமுதை) இப்படி அவதரித்துத் தன்னுடைய போக்யதையையாயிற்று இவன் அநுபவிப்பித்தது. (நண்ணியும் இத்யாதி) பெற்று வைத்தே பெறாதார் கணக்கானேன். இவர் நண்ணினாராகச் சொல்லுகிறது, பிறந்த ஜ்ஞாந லாபத்தை; நண்ணப் பெறாததாகச் சொல்லுகிறது, சரீர ஸம்பந்தத்தோடே இருக்கிற இருப்பை.

விளக்கம் - (விண்ணோர் கருமாணிக்கத்தை கண்ணபிரானை அமுதை) - ருக் வேதத்தில் - தத் விப்ராஸோ விபந்யவோ ஜாக்ருவாம்ஸஸ் ஸமிந்த தே - பரமபதத்தில் அவனை எப்போதும் துதித்தபடி உள்ளவர்களும், எப்போதும் விழித்தபடி உள்ளவர்களும் ப்ரகாசிக்கிறார்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப, நித்யஸூரிகள் அநுபவித்தபடி உள்ள வடிவழகை,

எனக்கு அளித்து உபகாரம் செய்வதற்காக க்ருஷ்ணனாக வந்து அவதரித்தவனை. (அமுதை) - இப்படியாக அவதரித்த தனது இனிமையை அல்லவோ இவர் அனுபவிக்கும்படிச் செய்தான்? (நண்ணியும் இத்யாதி) - இவ்விதம் அனுபவிக்கும்படியாக உள்ளபோதிலும், அதனைப் பெறாதவர்கள் போன்று ஆனேன். இவர் அடைந்ததாகக் கூறுவது எதனை என்றால், ஞானத்தை ஆகும்; அடையப்பெறாததாக உரைப்பது எதனையென்றால் சரீர சம்பந்தம் கொண்டபடி உள்ள இருப்பையே ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (நடுவேயோருடம்பிலிட்டு) ஆத்மாவுக்கு அசித் ஸம்ஸர்க்கம் அநாதியாயிருக்கச் செய்தேயும், “நடுவேயோருடம்பு” என்கிறார், அது ஓளபாதிமாய்த் தோற்றுகையாலே. சலகில் கிடந்த முத்துக்கும் பொன்னுக்கும் அழுக்கேறின நாள் அறிவாரில்லை. பின்பு கழியக் காண்கையாலே “இது வந்தேறி” என்று தோற்றா நின்றதிறே. அப்படியே பகவத் ஸமாச்ரயணத்தாலே கழியக் காண்கையாலே, “இது வந்தேறி” என்று தோற்றுமிறே. ராஜபுத்ரன் வழி போகாநிற்கச் செய்தே, வேடர் கையிலே அகப்பட்டுத் தன்னை வேடனாக ப்ரதிபத்தி பண்ணுமாபோலே இருப்பதொன்றிறே, சேதநன் தேஹத்திலே அஹம் புத்தி பண்ணி “தேவோஹம்” என்றிருக்கும் இருப்பு.

விளக்கம் - (நடுவேயோருடம்பிலிட்டு) - ஆத்மாவிற் கு அசித் வஸ்துக்களுடனான ஸம்பந்தம் எல்லையற்ற காலமாக உள்ளபோதிலும், “நடுவே ஓர் உடம்பு” என்று ஏன் கூறினார்? அவ்விதம் உள்ளபோதிலும், சரீர சம்பந்தம் என்பது ஒரு காரணத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டு வந்ததால், “நடுவே ஒரு உடம்பு” என்கிறார். முத்துச்சிப்பியில் உள்ள முத்தும் தங்கமும் எப்போது அழுக்கடைந்தது என்று யாரும் அறிவதில்லை; ஆனால் அந்த அழுக்கானது அகற்றப்படும்போது, “இது நடுவில் வந்து சேர்ந்தவை” என்று அறியலாம் அல்லவோ? அதனைப் போன்று, இந்தச் சரீரம் போன்ற பல தோஷங்களும் பகவானை அண்டி நிற்கும்போது அகல்வதால், “இவை வந்து சேர்ந்தவை” என்று அறியலாம் அல்லவோ? ஒரு அரசுகுமாரன் வழி தவறிக் கானகத்தில் சென்ற பின்னர், அங்கிருந்த வேடுவர்களால் வளர்க்கப்பட்டு, தான் ஒரு வேடுவன் என்றே எண்ணுவது போன்று, சேதநர்கள் இந்தச் சரீரத்தையே “நான்” என்று எண்ணியபடி, “தேவோஹம் - நான் தேவன்” என்பதாக உள்ளான்.

வ்யாக்யானம் - (திண்ணமழுந்தக்கட்டி) அவித்யாதிகளாலே த்ருடமாக நெருங்கக் கட்டி (பல செய்வினை இத்யாதி) தான் பலவாய்ச் செய்யப்பட்டிருந்துள்ள வினையாகிற வலிய

பாசங்களாலே த்ருடமாம்படி பந்தித்து. (புண்ணை மறையவரிந்து) தோலை மேவிக் கைப்பாணியிட்டு மெழுக்குவாசியிலே ப்ரமிக்கும்படி பண்ணின இத்தனையொழிய, அகவாய் புறவாயாயிற்றாகில் காக்கை நோக்கப் பணி போருமத்தனையிறே. (என்னை) ஸ்வரசுஷணத்திலே அசக்தனாய் அப்ராப்தனுமாயிருக்கிற என்னை. (போர வைத்தாய் புறமே) ஏகாந்த போகத்துக்காகப் போந்த பிராட்டி அசோகவநிகையிலே யிருந்தாற்போலே தோற்றா நின்றதாயிற்று, ஸ்வரூப ஜ்ஞாநம் பிறந்த பின்பு தேஹத்திலே இருக்கிற இருப்பு. (புறமே) உன் குணங்கள் நடையாடாத ஸம்ஸாரத்திலே வைத்தாய். “போர வைத்தாய்” என்று அவன் செய்தானாகச் சொல்லுகிறாரிறே, தம்முடைய ஸ்வரூபத்தோபாதி “கர்மமும் அவனைக் குறித்துப் பரதந்த்ரம்” என்றிருக்கும் பரம வைதிகராகையாலே.

விளக்கம் - (திண்ணமழுந்தக்கட்டி) - அவித்யை போன்ற பல தோஷங்களால் நெருக்கமாகக் கட்டி. (பல செய்வினை இத்யாதி) - பலவிதங்களில் செய்துள்ள வினைகள் என்பதான உறுதியான கயிற்றால் நன்றாகக் கட்டி. (புண்ணை மறையவரிந்து) - மரத்தின் மேல் பட்டையை நீக்கி, தச்சன் நன்றாக இழைத்து மெழுகு பூசி மயக்குவது போன்று செய்த இதனைத் தவிர அகவாய் புறவாயாகும்போது, காக்கை குத்தாமல் பார்த்துக் கொள்வது மட்டுமே போதுமானது அல்லவோ? (என்னை) - என்னை நானே காப்பாற்றிக் கொள்வதற்கான சக்தியும் தகுதியும் இல்லாதபடி உள்ள என்னை. (போர வைத்தாய் புறமே) - இராமனுடன் தனிமையில் இருப்பதற்காகக் கானகம் சென்ற சீதை, அசோக வனத்தில் இருந்தது போன்று, ஸ்வரூப ஞானம் ஏற்பட்ட பின்னர், இந்தச் சரீரத்தில் உள்ள இருப்பானது உள்ளது. (புறமே) - உனது குணங்கள் அறியாதபடி உள்ள இந்த ஸம்ஸாரத்தில் வைத்தாய். இதனை அவன் செய்தான் என்பதாக உரைக்கிறார்; இது ஏன் என்றால், தனது ஸ்வரூபத்தைப் போன்று “கர்மங்களும் அவன் வசப்பட்டது” என்று எண்ணியபடி உள்ள பரமவைதிகர் என்பதால் ஆகும்.

5-1-6 புறமறக் கட்டிக் கொண்டு இருவல்வினையார் குமைக்கும்

முறைமுறையாக்கை புகலொழியக் கண்டுகொண்டொழிந்தேன்
நிறமுடை நால் தடந்தோள் செய்யவாய் செய்யதாமரைக்கண்
அறமுயல் ஆழியங்கைக் கருமேனி அம்மான் தன்னையே

பொருள் - வெளிப்புறம் ஏதும் தெரியாதபடி நன்றாகக் கட்டி வருத்துவதான புண்ய பாப ரூபமாக இரண்டுவிதமானதும், ப்ரபலமானதும் ஆகிய கர்மங்கள் வந்து பீடிப்பதற்கு ஏற்ற இடமாக உள்ளதும், தேவர்கள் என்பது போன்று வரிசையாகப் பல பிறவிகள் எடுத்தபடி

உள்ளதற்குக் காரணமாக இருப்பதும் ஆகிய சரீரத்தில், இவ்விதமாகப் பலமுறை பலவிதமாகப் புகுவதைத் தவிரும்படியாக, “காண்பதற்கு இனிமையாக உள்ள நிறத்தைக் கொண்ட நான்கு திருத்தோள்கள், சிவந்த உதடுகள், சிவந்த தாமரை போன்ற திருக்கண்கள், காப்பாற்றும் தர்மத்தில் எப்போதும் தயாராக நிற்கும் திருச்சக்கரத்தை ஏந்தியதால் பேரழகு கொண்ட திருக்கரம், கரிய திருமேனி” ஆகியவற்றைக் கொண்டவனும், எஜமானனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனை, எனது இழப்பு முழுவதும் தீரும்படியாக நன்றாகப் பார்த்து அனுபவித்தேன்.

அவதாரிகை – “போர வைத்தாய் புறமே” என்று இவர் நொந்தவாரே, “இவருடைய இழவை மறப்பித்து உளராக்கி நடத்தவேணும்” என்று பார்த்துத் தன் வடிவழகைக் காட்ட, அவ்வடிவழகைக் கண்டவாரே தம் உடம்பை மறந்து ப்ரீதராய், கண்டு கொண்டே னென்கிறார். இவரை மெய்மறக்கப் பண்ணிற்று அவன் வடிவு.

விளக்கம் – கடந்த பாசுரத்தில், “போர வைத்தாய் புறமே” என்று ஆழ்வார் நொந்தபடி நின்றார். இதனைக் கண்ட ஸர்வேச்வரன் தனது திருவுள்ளத்தில், “இவருடைய இழப்பை இவர் மறக்கும்படிச் செய்து, மீண்டும் தன்னை அவர் உணரும்படிச் செய்யவேண்டும்”, என்று தீர்மானித்து, தனது வடிவழகைக் காண்பித்தான். அந்த வடிவழகைக் கண்டவுடன் இவர் தனது சரீரத்தையும் மறந்து, மகிழ்ந்தவராக, “அவனைக் கண்டு கொண்டேன்” என்கிறார். இவரை மெய்மறந்து போகும்படியாகச் செய்தது அவன் வடிவழகு என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (புறமறக் கட்டிக் கொண்டு) பிணைத்தவிடமறிந்து இவனால் அவிழ்த்துக் கொள்ள ஒண்ணாதபடியாக, புச்சந்தோற்றாதபடி உள்முடியாக முடிந்து. “மம மாயா துரத்யயா - ஸர்வசக்தியான நான் பிணைத்த பிணை ஒருவரால் அவிழ்க்க ஒண்ணாது” என்றானிறே. (இருவல்வினையார் இத்யாதி) இருவகைப்பட்ட மஹாபாபம் தகர்க்கும். வினையார் என்கிறது, அவற்றால் நெருக்குண்கிறபடியைக் கண்டு சொல்லிற்றாதல்; அவைதாம் பலவகையாகையாலே பஹு வசநமாதல். (குமைக்கும் முறை முறையாக்கை) புண்யத்துக்கென்னா தேவ சரீரத்தை ப்ரவேசியா, பாபத்துக்கென்னா திர்யகாதி சரீரத்தை ப்ரவேசியா, உபயத்தாலுமென்னா மநுஷ்ய சரீரத்தை ப்ரவேசியாப் படும்பாட்டுக்கொரு முடிவில்லையிறே. திறந்து கிடந்த வாசல் தோறும் நுழைந்து திரியும் பதார்த்தம்போலே, கர்மாநுகுணமாக தேவாதி சரீரங்கள் தோறும் ப்ரவேசித்துத் திரியும்.

விளக்கம் - (புறமறக் கட்டிக் கொண்டு) - எங்கு முடிச்ச இட்டுக் கட்டப்பட்டது என்று அறியாதபடியாக, இவனால் அவிழ்க்க இயலாதபடி, உள்புறம் முடிச்ச வைத்துக் கட்டப்பட்ட. கீதையில் - மம மாயா துரத்யயா - எனது மாயை கடப்பதற்கு அரியது” என்பதற்கு ஏற்ப, “ஸர்வசக்தியான நான் கட்டிய பந்தமானது யாராலும் அவிழ்க்க இயலாதது” என்றான் அல்லவோ? (இருவல்வினையார் இத்யாதி) - இரண்டுவிதமான மஹாபாபங்களையும் பாதிக்கும். இப்படிப்பட்ட வினைகள் பலவாக உள்ளதால் “வினையார்” என்று பன்மையில் கூறுகிறார். (குமைக்கும் முறை முறையாக்கை) - புண்ணிய பலன்களின் விளைவால் தேவர்கள் போன்ற சரீரங்கள், பாபங்களின் விளைவால் விலங்கு போன்று சரீரங்கள், இந்த இரண்டு வினைகளின் விளைவாக மனித சரீரங்கள் என இப்படியாக அடையும் துன்பங்களுக்கு ஒரு முடிவு இல்லை. திறந்து கிடக்கின்ற வாசல்கள் அனைத்திலும் புகுந்து வரும் பொருள் போன்று, கர்மங்களுக்கு ஏற்ப தேவர்கள் போன்ற சரீரங்களில் புகுந்து வருவதாக உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (புகலொழிய) புகுகை தவிர. ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமான வஸ்துவிநே உபசயாத்மகமாய் அஸ்த்திரமான சரீரத்திலே அகப்பட்டு நோவுபடுகிறது, அது தவிர. (கண்டு கொண்டொழிந்தேன்) உத்தேச்ய வஸ்துவைக் கண்டு அநுபவிக்கப் பெற்றேன். சரீர ப்ரவேசம் தவிர்ந்தேன். (நிறமுடை இத்யாதி) “ஸர்வ பூஷண பூஷார்ஹா:” என்கிறபடியே ஆபரணத்துக்கு ஆபரணமாய், நாலாய், சுற்றுடைத்தான திருத்தோள்களை உடையனாய்;

விளக்கம் - (புகல் ஒழிய) - இவ்விதம் புகுவதைத் தவிர்ப்பதற்காக. ஞானம் மற்றும் ஆனந்தம் என்பதையே இயல்பாகக் கொண்டுள்ள ஆத்மா அல்லவோ, தோன்றுதல் மற்றும் வளர்த்தல் என்பது போன்ற நிலைகளை அடைவதாய், நிலையற்ற சரீரத்தில் அகப்பட்டு, வேதனை அடைகிறது. இந்த நிலையைத் தவிர்ப்பதற்காக. (கண்டு கொண்டொழிந்தேன்) - அடையப்படவேண்டிய வஸ்துவைக் கண்டு அநுபவிக்கப் பெற்றேன். பல சரீரங்களில் புகும் நிலைகளைத் தவிர்த்தேன். (நிறமுடை இத்யாதி) - இராமாயணம் - ஸர்வ பூஷண பூஷார்ஹா: - அனைத்துவிதமான ஆபரணங்களும் பூணுவதற்கு ஏற்றபடியாக உள்ள தோள்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஆபரணங்களுக்கு ஆபரணமாக உள்ளதும், நான்காக உள்ளதும், பரந்து விரிந்துள்ளதும் ஆகிய தோள்களைக் கொண்டவனாக.

வ்யாக்யானம் - “ஸ விலாஸ ஸ்மிதாதாரம் பிப்ராணம் முக பங்கஜம்” என்கிறபடியே, “முறுவலெடுத்தகலம்” என்னும்படி திருமுகத்தைச் செவ்வி பெறுத்தா நின்றுள்ள ஸ்மிதத்தையும், இழவு மறக்கும்படி குளிரக் கடாசுஷிக்கிற திருக்கண்களையும் உடையனாய்; தன்னிலும் ஆச்ரித ரக்ஷணமாகிற பரமதர்மத்திலே முயலாநின்றுள்ள திருவாய்யையுடைய அழகிய திருக்கையையும், அதுக்குத் தப்பிலும் தப்பவொண்ணாத குளிர்ந்த வடிவழகையும், “இதெல்லாம் எனக்கு” என்று அநுபவிக்கும்படியான ப்ராப்தியையும் உடையவனைக் காணப்பெற்றேன். “நீலதோயத மத்யஸ்த்தா” என்கிறபடியே ஹ்ருதயத்திலே இருக்கிறபடி. முன்பு இவ்வுடம்பு அவ்வுடம்பை மறப்பித்தாப்போலே, இப்போது அவ்வுடம்பு இவ்வுடம்பை மறப்பித்தது.

விளக்கம் - (செய்யவாய்) - ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் - ஸ விலாஸ ஸ்மிதாதாரம் பிப்ராணம் முக பங்கஜம் - மலர்ந்த புன்முறுவலுக்கு இருப்பிடமாக உள்ள தாமரை போன்ற திருமுகம் - என்பதற்கு ஏற்ப, “முறுவல் எடுத்த கலம்” என்பதாக உள்ள திருகத்தை மேலும் அழகு செய்வதாக உள்ள புன்சிரிப்பையும். (செய்யதாமரைக்கண்) - தனது இழப்பு என்பதை மறந்து போகும்படிச் செய்யும் விதத்தில் நன்கு கடாசுஷிக்கும் திருக்கண்கள் கொண்டவனாக. (அறம் முயல் ஆழி அம் கை) - தன்னைக் காட்டிலும், தன்னுடைய அடியார்களைக் காப்பாற்றுதல் என்ற தர்மத்தில் எப்போதும் ஆயத்தமாக உள்ள திருச்சக்கரத்தைக் கொண்ட அழகான திருக்கரம். அதிலிருந்து தப்பினாலும் தப்ப இயலாத குளிர்ந்த வடிவழகு. (அம்மான் தன்னை) - “இவை அனைத்தும் எனக்கு” என்று அநுபவிக்கும்படியாக ஸம்பந்தம் கொண்டவனை, நான் காணப்பெற்றேன். தைத்திரீயத்தில் - நீலதோயத மத்யஸ்த்தா - கரிய மேகத்தின் நடுவில் எழுகின்ற மின்னல் போன்று - என்பதற்கு ஏற்ப இதயத்தில் உள்ளான். முன்பு ஆழ்வாருடைய திருமேனியானது அவனுடைய திருமேனியை மறக்கும்படிச் செய்தது போன்று, இப்போது அவனுடைய திருமேனியானது இவ்ருடைய திருமேனியை மறக்கும்படிச் செய்கிறது.

5-1-7 அம்மான் ஆழிப்பிரான் அவன் எவ்விடத்தான் யான் ஆர்
எம்மா பாவியர்க்கும் விதிவாய்க்கின்று வாய்க்குங் கண்டீர்
கைம்மா துன்பொழித்தாய் என்று கைதலை பூசலிட்டே
மெய்ம்மாலாய் ஒழிந்தேன் எம்பிரானும் என் மேலானே

பொருள் - திருச்சக்கரத்தைத் திருச்சக்கரத்தில் எந்தியபடி, தனது அடியார்கள் தன்னை அநுபவிக்கும்படியான பெரிய உபகாரம் செய்யும் எஜமானனாகிய அவன், அளவற்ற ஞானம் நிறைந்த நித்யஸூரிகள் கூட அளவிட்டு அநுபவிக்க இயலாதபடியான

எப்படிப்பட்ட இடத்தில் உள்ளான்! இந்த விஷயத்தில், தாழ்ந்த செயல்களைச் செய்தபடி உள்ள நான் எந்த இடத்தில் உள்ளேன்! இவ்விதம் உள்ளபோது, “உனது திருவடிகளில் கைங்கர்யம் செய்கின்ற யானையின் பிறப்பில் உள்ள தாழ்வை நோக்காமல், அதன் துன்பத்தை விலக்கியவனே!”, என்று எனது கைகளைத் தலையில் வைத்தபடி அழைத்து, உண்மையான ப்ரேமை கொண்டவனாக மாறினேன். எனது தாழ்வை நோக்காமல் இவ்விதம் என்னைத் திருத்திய அவன், என்னிடம் மிகுந்த அன்பு செலுத்தினான். ஆகவே எந்த அளவு பாபங்கள் செய்திருந்தாலும், தப்பிக்க இயலாதபடி வருகின்ற பகவத் க்ருபை என்ற விதியானது, பலன் அளிக்கும் நேரத்தில் பலன் அளித்தே தீரும்.

அவதாரிகை - அவன் க்ருபையாலே தாம் பெற்ற பேற்றைக் கண்டு விஸ்மிதராய், பகவத் க்ருபை நடையாடாநிற்க, சிலர்க்கு “நான் அயோக்யன்” என்றிழக்க வேண்டாகிடிகோள் என்கிறார்.

விளக்கம் - அவனுடைய க்ருபை காரணமாக, தான் அடைந்த பேற்றைக் கண்டு மகிழ்ந்தார். இவ்விதம் பகவத் க்ருபை உள்ளபோது, “நான் அயோக்யன்” என்று அதனை இழக்க வேண்டாம் என்று கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அம்மான்) ஸர்வேச்வரன். (ஆழிப்பிரான்) கையும் திருவாழியுமான நித்யஸூரிகளுக்குக் காட்சி கொடுத்துக் கொண்டு இருக்கும் அவன். (அவனெவ்விடத்தான்) அவனெவ்வளவிலுள்ளார் பரிமாறுமவன். (யானார்) நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கும் இவ்வருகாயிருந்தேன் நான். பிள்ளையமுதனார், “அம்மானாழிப்பிரான்” என்று மேலே காட்டி, “யானார்” என்று குறையச் சொல்லிக் காட்டுவர். (எம்மா பாவியர்க்கும் இத்யாதி) எல்லா வழியாலும் மஹாபாபத்தைப் பண்ணினவர்கள் பக்கலிலும் பகவத் க்ருபை பெருகப்புக்கால் தடையில்லை கிடிகோள். பகவத் க்ருபை பெருகப்புக்கால், “கரையிலே நின்றோம்” என்னாத் தப்ப விரகில்லை.

விளக்கம் - (அம்மான்) - ஸர்வேச்வரன். (ஆழிப்பிரான்) - திருக்கரமும், அதில் ஏந்தியுள்ள திருச்சகரம் என்பதான தனது வடிவழகை, நித்யஸூரிகளுக்கு காண்பித்தபடி உள்ள அவன். (அவன் எவ்விடத்தான்) - இத்தகைய பெருமை கொண்டவர்களால் ஆராதிக்கப்படும்படி உள்ள அவன். (யான்) - நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கும் இந்தப் பக்கமாக உள்ள நான். பிள்ளையமுதனார், “அம்மான் ஆழிப்பிரான்” என்று அவனுடைய

உயர்த்தியைக் கூறி, “யான் ஆர்” என்று தனது குறையை ஆழ்வார் கூறுகிறார் என்பார். (எம்மா பாவியர்க்கும் இத்யாதி) – அனைத்துவிதத்திலும், மஹாபாபங்கள் செய்தவர்கள் விஷயத்தில் கூட பகவத்க்ருபையானது பெருகி ஓடிவரும்போது, அதற்குத் தடையில்லை. பகவத்க்ருபை இவ்விதம் பெருகிவரும்போது, “நாங்கள் கர்மம் என்ற கரையில் உள்ளோம்”, என்று தப்பித்துக் கொள்ள வழியில்லை.

வ்யாக்யானம் – “நீர் கிட்டினபடியென்?” என்னில், (கைம்மா இத்யாதி) ஐநம் வருத்த ஜ்ஞாநங்கள் ஒன்றுமின்றிக்கே இருக்கிற ஆனையானது பூர்வ ஐநம் வாஸனையாலே, முட்பாய்ந்தவாறே “அம்மே” என்பாரைப்போலே, நோவுபட்டவாறே திருவடிகளை ஸ்மரிக்க, ஸர்வாதிகனான தன் மேன்மை பாராதே மடுவின் கரையிலே அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்து ரக்ஷித்த நீர்மையை அநுஸந்தித்து “இதொரு உபகாரம் இருக்கும்படியே!” என்று அந்த உபகார ஸ்ம்ருதியாலே ஸ்நேஹிகள் சொல்லும் பாசுரத்தை, பாவபந்தமில்லாத நான் சொன்னேன்.

விளக்கம் – இதனைக் கேட்ட சிலர் ஆழ்வாரிடம், “இவ்விதம் பகவத் க்ருபை பெருகிய விதத்தை நீவிர் எப்படி அறிந்தீர்?”, என்றார்கள். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (கைம்மா இத்யாதி) உயர்ந்த பிறவி, ஆசாரம், ஞானம் போன்று எதுவும் இல்லாத கஜேந்தரன், தனது பூர்வ கர்மம் காரணமாக, காலில் முள் குத்தியவுடன் ஒருவர் “அம்மே” என்று அழைப்பது போன்று, முதலையால் வருத்தம் அடைந்தவுடன் பகவத் திருவடிகளை எண்ணியது; அப்போது அனைத்தையும் நியமிக்கும் தனது மேன்மையை எண்ணாமல், அந்த மடுவின் கரைக்கு தனது அழகான கேசங்களும் ஆடைகளும் நழுவும்படியாக ஓடி வந்து காப்பாற்றிய நீர்மையை எண்ணி, “இப்படியும் ஒரு உபகாரம் உள்ளதே!” என வியந்து, அந்த உபகாரத்தைச் சிந்திந்து, அவன் மீது ப்ரேமையுடன் உள்ளவர்கள் கூறும் சொற்களை, அது போன்று எந்த எண்ணமும் இல்லாத நான் உரைத்தேன்.

வ்யாக்யானம் - (கைதலை பூசலிட்டே) தலையிலே கையை வைத்து, வாயாலே கூப்பிட்டென்னுதல்; மாறாதே அஞ்சலி பண்ணி என்னுதல். தலையிலே வைத்த கைமாறாதே என்றுமாம். ஆனைக்கு உதவினது தங்களுக்கு உதவிற்றென்றிருக்கும் பர ஸம்ருத்த்யேக ப்ரயோஜநர், அந்த உபகாரத்துக்குத் தோற்று உபகார ஸ்ம்ருதியாலே

அஞ்சலி பண்ணிச் சொல்லும் பாசுரத்தை, அஹ்ருதயமாகச் சொல்லி அது நெஞ்சிலே ஊற்றிருந்து பொய்ம்மால் போய் மெய்ம்மாலாய் விழுந்தது.

விளக்கம் - (கைதலை பூசலிட்டே) - தலையில் கையை வைத்து, வாயால் அழைத்தேன். அல்லது, மாறாமல் அஞ்சலி செய்தேன். அல்லது, தலையில் வைத்த கையை அங்கிருந்து எடுக்காமல் என்று கருத்து. மற்றவர்களுக்குக் கிடைத்த உதவியானது தங்களுக்கே கிடைத்தது போன்று உள்ளவர்கள், யானைக்கு அவன் உதவியைத் தங்களுக்கு அவன் உதவியதாகவே எண்ணியபடி, அந்த உபகாரத்தில் மயங்கி நின்று, அந்த உபகாரத்தை எண்ணியபடியே அஞ்சலி பண்ணி உரைக்கும் சொற்களை, எனது மனம் ஊன்றி உரைக்காமல் உரைத்தேன்; ஆனால் அந்தச் சொற்கள் எனது நெஞ்சிலிருந்து வெளி வந்தபோது, பொய்யாக இன்றி மெய்யாகவே வந்தன.

வ்யாக்யானம் - அவன் உம்மளவில் செய்ததென்? என்ன (எம்பிரானுமென்மேலானே) நான் மெய் சொன்னவன்றோடு பொய் சொன்னவன்றோடு வாசியற என்றுமொக்க மெய்ம்மாலாய்ப் போருகிறவன் விடுமோ. எனக்கு உபகாரகனானவனும், கலியர் சோறு கண்டாப்போலே என்பக்கலிலே வந்து மேல்விழுந்தான். இது இருந்தபடியால், (எம்மா பாவியர்க்கும் விதிவாய்க்கின்று வாய்க்குங் கண்டீர்) எவ்வளவு மஹாபாபத்தைப் பண்ணினார்க்கும், பகவத்க்ருபை பெருகாநின்றுள்ள இடத்தில் தப்பவிரகில்லைகிடீர். பூசலிடுகை - ப்ரஸித்தமாகக் கூப்பிடுகைக்கும், ஒன்றோடொன்று ஸம்பந்திக்கிறதற்கும் பேர்.

விளக்கம் - இதனைக் கேட்ட சிலர் ஆழ்வாரிடம், “அவன் உமக்குச் செய்தது என்ன?”, என்றதற்கு விடை அளிக்கிறார். (எம்பிரானுமென்மேலானே) - பொய்கள் உரைத்த நாட்கள் மற்றும் மெய் உரைத்த நாட்கள் என்ற வேறுபாடு ஆராயாமல், எப்போதும் மயக்கம் கொண்டபடி உள்ள நான் விடுவேனா? எனக்கு உபகாரம் செய்யும் அவனும், பசி எடுத்தவர்கள் சோற்றைக் கண்டது போன்று, என் மீது வந்து விழுந்தான். இதன் விளைவாக, (எம்மா பாவியர்க்கும் விதிவாய்க்கின்று வாய்க்குங் கண்டீர்) - எத்தனை மஹாபாபங்கள் செய்திருந்தாலும், பகவத்க்ருபை பெருகி வரும்போது தப்புவதற்கு வழியில்லை. “பூசல் இடுகை” என்றால் ப்ரஸித்தமாக அழைத்தல் மற்றும் ஒன்றுடன் ஒன்று ஸம்பந்தம் கொள்ளுதல் ஆகும்.

5-1-8 மேலாத் தேவர்களும் நிலத்தேவரும் மேவித்தொழும்
மாலார் வந்து இனநாள் அடியேன் மனத்தே மன்னினார்
சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும்
மேலாத் தாய்தந்தையும் அவரே இனி ஆவாரே

பொருள் - அனைத்துவிதங்களிலும் உயர்ந்த நித்யஸூரிகளும், இந்தப் பூமியில் பகவத் ஞானம் மற்றும் பகவத் ப்ரேமை ஆகியவை ஒளிரும்படியான இயல்பு கொண்ட பாகவதர்களும், மற்ற எந்தப் பயணையும் எதிர்பார்க்காதவர்கள் என்ற காரணத்தால் ஒரே நீராக இணைந்து அனுபவிக்கும்படியாக உள்ளவனும், அனைத்தையும் நியமிப்பவனும் ஆகிய அவன், தனது மேன்மையை ஆராயாமல், என்னிடம் மிகுந்த காதல் கொண்டவனாக வந்து, எப்போதும் தனக்கு அடிமையாக உள்ள எனது ஸம்பந்தத்தையே பேறாக எண்ணி, எனது மனதில் நிலையாக நின்றான். இனி, வந்து சேர்ந்த உறவினர்கள் போன்று அல்லாமல், வேறுபட்ட பார்வை கொண்ட பெண்கள், அளவற்ற செல்வம், நல்ல புத்திரர்கள், ப்ரியம் மற்றும் நன்மையை விரும்பும் குணம் ஆகியவற்றால் மேம்பட்ட தாய்தந்தை ஆகிய அனைத்தும் அவனே ஆவான்.

அவதாரிகை - “உபயவிபூதி நாதனானவன் என்பக்கலிலே மேல்விழுந்து என்னை விடாதே ஹ்ருதயத்திலே புகுந்திருந்தான். நானும் இனி நித்யஸூரிகளைப் போலே நித்யஸம்ஸாரத்தை விட்டு, அவனையே எல்லாவுறவுமுறையுமாகப் பற்றப் பார்த்தேன்” என்கிறார்.

விளக்கம் - “நித்யவிபூதி மற்றும் லீலாவிபூதி ஆகிய இரண்டிற்கும் நாதனாக உள்ள அவன் என் அருகில் வந்து, என் மீது விழுந்து, என்னை விடாமல், எனது இதயத்தில் புகுந்து நின்றான்நானும் ., இனி நித்யஸூரிகள் போன்று நித்யமான ஸம்ஸாரத்தை விட்டு, அவனையே எனது அனைத்துவிதமான உறவுமுறைகளுமாகப் பற்ற முயன்றேன்”, என்கிறார் .

வ்யாக்யானம் - (மேலாத் தேவர்களும்) நித்யஸூரிகளும். (நிலத்தேவரும்) பூஸூரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும். (மேவித்தொழும் மாலார்) இளையபெருமாளும், இடக்கை வலக்கை அறியாத குரங்குகளும் ஒக்க அடிமை செய்தாப்போலே, இரண்டு விபூதியிலுள்ளாரும் ஒருமிடறாகச் சேர்ந்து அடிமை செய்யும் ஸர்வாதிகனானவன். (வந்து)

தானிருந்தவிடத்தே நான் செல்ல ப்ராப்தமாயிருக்க, நானிருந்த இடத்திலே தானே வந்து. (இனநாள்) இப்போது. பூர்வக்ஷணத்தில் அறியாதிருக்க, இங்ஙனே விடிந்துகொண்டு நிற்கக் கண்டேன்.

விளக்கம் - (மேலாத் தேவர்களும்) - நித்யஸூரிகள். (நிலத்தேவர்) - இந்தப் பூமியில் உள்ள தேவர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். (மேவித்தொழும் மாலார்) - லக்ஷ்மணனும், இடது கை மற்றும் வலது கை அறியாதபடி உள்ள வானரர்களும் சேர்ந்து நின்று கைங்கர்யம் செய்தது போன்று, இரண்டு விபூதியில் உள்ளவர்களும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து நின்று கைங்கர்யம் செய்யும் அனைத்திற்கும் எஜமானன். (வந்து) - அவன் உள்ள இடத்தைத் தேடி நான் செல்வதே பொருத்தமாக உள்ளபோது, நான் உள்ள இடம் தேடி அவன் வந்து. (இனநாள்) - இப்போது. அதாவது இதற்கு முந்தைய நொடிப்பொழுது வரை அறியாமல் உள்ளபோது, இவ்விதமாக விடிந்தபடி நிற்பதைக் கண்டேன்.

வ்யாக்யானம் - இப்படி வருகைக்கு அடியென்? என்னில், (அடியேன்) விடவொண்ணாத ப்ராப்தியையிட்டு வந்தான். வந்து செய்ததென்? என்னில், (மனத்தே மன்னினார்) “மனத்துள்ளான் மாகடல் நீருள்ளான் மலரான் தனத்துள்ளான்” என்கிறபடியே பரமயோகிகள் நெஞ்சிலும் திருப்பாற்கடலிலும் பெரியபிராட்டியார் திருமுலைத் தடத்திலும் இருக்கக்கடவ அவன், நித்யஸம்ஸாரியாய்ப் போந்த என் நெஞ்சிலே ஸ்த்தாவர ப்ரதிஷ்டையாய் இருந்தான். இனி நீர் செய்யப் பார்த்தது என்? என்ன, இனி எனக்கு ஒரு செயலுண்டோ இவனையொழிய என்கிறார், (சேலேய் இத்யாதி) தங்கள் நோக்காலே துவக்கவல்ல ஸ்த்ரீகளும், நிரவதிக ஸம்பத்தும், குணாதிகரான புத்ரர்களும், தந்தாமையழிய மாறியாகிலும் ப்ரஜையை நோக்கும் மாதாபிதாக்களும் எல்லாம். (இனி அவரே) எனக்காகப் பற்றப்பார்த்தே னென்கிறார். (அவரேயினியாவாரே) க்லேசகரமான அவ்வோ ஸம்பந்தங்களாலே க்லேசப்பட வேண்டா. “மாதாபிதா”, “அஹம் தாவத்”.

விளக்கம் - இவ்விதம் அவன் வருவதற்கான காரணம் என்ன? (அடியேன்) - விட இயலாத ஸம்பந்தம் காரணமாக வந்தான். வந்து என்ன செய்தான்? (மனத்தே மன்னினார்) - மூன்றாம் திருவந்தாதி (3) - மனத்துள்ளான் மாகடல் நீருள்ளான் மலரான் தனத்துள்ளான் - என்பதற்கு ஏற்ப, பரமயோகிகளுடைய நெஞ்சத்திலும், திருப்பாற்கடலிலும், பெரியபிராட்டியாருடைய ஸ்தனங்களிலும் இருக்கவேண்டிய அவன், நித்யஸம்ஸாரியாக உள்ள எனது மனதில், தாவரம் போன்று நிலையாக நின்றான். “இனி நீவிர் என்ன செய்ய

முயல்வீர்?” என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். “இவனைத் தவிர வேறு செயல் ஏதேனும் எனக்கு உள்ளதோ?”, என்கிறார். (சேலேய் இத்யாதி) - சேல் என்றால் மீன். தங்களுடைய பார்வையால் ஈடுபடுத்தவல்ல பெண்களும், எல்லையற்ற ஸம்பத்தும், குணங்கள் நிறைந்த புத்திரர்களும், தங்களை அழித்தாவது குழந்தையைக் காப்பாற்றும் தாய் தந்தையர்களும் என்பதாக உள்ள எல்லாம். (இனி அவரே) - அவனாகவே கொண்டு, அவனையே பற்றப் பார்த்தேன். (அவரே இனி ஆவாரே) - துன்பங்களை உள்ளடக்கியதான அந்த ஸம்பந்தங்களால் இனித் துன்பம் அடையவேண்டாம். ஸுபால உபநிஷத் - மாதா பிதா - தாய் தந்தை - என்பதற்கு ஏற்பவும், அயோத்யாகாண்டம் (58- 31) - அஹம் தாவத் - லக்ஷ்மணன் கூறுவது, “நான் தசரதனிடம் தந்தை என்பதைக் காண்கிறேனா என்றால், அல்ல, இராமனே தந்தையாக உள்ளேன்” என்பதற்கு ஏற்பவும் உள்ளது.

**5-1-9 ஆவார் ஆர்துணை என்று அலைநீர்க்கடலுளமுந்தும்
நாவாய்போல் பிறவிக்கடலுள் நின்று நான் துளங்க
தேவார் கோலத்தொடும் திருச்சக்கரம் சங்கினொடும்
ஆவாவென்றருள் செய்து அடியேனொடும் ஆனானே**

பொருள் - அலைகள் வீசும் நீர் நிறைந்த ஸமுத்ரத்தில், “துணையாக யார் உள்ளனர்” என்றுஎண்ணி மூழ்குகின்ற கப்பல் போன்று, ஸம்ஸாரம் என்ற ஸமுத்திரத்தின் நடுவில் நின்று கரையேற இயலாத நான், நடுங்கியபடி உள்ளேன்அப்போது ., திவ்யமான அழகால் பரிபூர்ணமான வடிவழகுடன், அந்த வடிவிற்குச் சேரும்விதத்தில் உள்ள திருச்சக்கரம் மற்றும் சங்கு போன்ற திவ்யமான ஆயுதங்களுடன், “ஐயோ! ஐயோ!” என்று இரக்கம் கொண்டு க்ருபை செய்து, தனது உடைமையாக உள்ள என்னுடன் சேந்தான் .

அவதாரிகை - “பல சொல்லியென்? நான் ஸம்ஸாரத்தில் பட்ட க்லேசமெல்லாம் தீரும்படி, தன் க்ருபையாலே அப்ராக்ருதமான வடிவோடே வந்து கலந்தான்”, என்கிறார்.

விளக்கம் - இவ்விதம் பலவற்றையும் ஏன் கூறியபடி இருக்கவேண்டும்? நான் இந்த ஸம்ஸாரத்தில் அடைந்த துன்பம் அனைத்தும் நீங்கும்படியாக, தனது க்ருபையால், இந்த உலகில் ஸம்பந்தம் இல்லாத தனது வடிவழகுடன் வந்து என்னுடன் கலந்தான் .

வ்யாக்யானம் - (ஆவாரார் துணையென்று) துணையாவாராரென்று. (அலைநீரித்யாதி) ச்ஷுபிதமான கடலுக்குள்ளே அழுந்துகிற நாவாய்போலே, ஸம்ஸாரார்ணவத்திலே நின்று நான் நடுங்க. நாவாய்போல் என்கிறவிடத்தில் நாவாய் மாத்ரத்தை நினைத்தபோது, ஆவாரார் துணையென்றவிடம் கரையில் நின்றார் வார்த்தையாகக் கடவது. அதுக்குக் கருத்து, நோவுபடாநிற்க உணர்த்தியற்றிருந்தபடி. அன்றிக்கே, “மஞ்சா: க்ரோசந்தி” போலே தத்ரஸ்த்ரான புருஷர்களைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். நடுங்குகையாவது, அசைந்து வருகை.

விளக்கம் - (ஆவாரார் துணையென்று) - துணையாக உள்ளவர் யார் என்று. (அலைநீரித்யாதி) - கலங்கிய ஸமுத்திரத்திற்குள் அழுந்துகிற கப்பல் போன்று, ஸம்ஸாரம் என்ற ஸமுத்திரத்தில் நின்று நான் நடுங்க. “நாவாய் போல்” என்ற இடத்திற்கு “கப்பல்” என்பதை மட்டுமே எண்ணினால், “ஆவார் ஆர் துணை” என்பது கரையில் நிற்பவர்களுடைய சொற்களாகக் கொள்க. இதன் கருத்து, ஸம்ஸாரத்தில் வருந்தியபடி இருந்தாலும், தனது வேதனையை வெளியில் உரைக்கக் கூட இயலாதபடி இருந்த நிலை. அல்லது “மஞ்சா: க்ரோசந்தி - கட்டில் ஓசை எழுப்புகிறது” என்று உரைப்பது போன்று, “நாவல் = கப்பல்” என்று, அந்தக் கப்பலில் இருந்தவர்களைக் கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம். நடுங்குதல் என்றால் அசைந்து வருதல்.

வ்யாக்யானம் - இந்நடுக்கத்தில் அவன் செய்தது என்? என்னில், (தேவாரித்யாதி) தேவு - அழகு; திவ்யமாய் - அப்ராக்ருதமென்றபடி. அப்ராக்ருத திவ்ய ஸம்ஸ்த்தாநத்தோடும், அவ்வடிவுக்குச் சேர்ந்த திவ்யாயுதங்களோடும் கூட வந்து, “ஐயோ! ஐயோ!” என்று என் பக்கலிலே க்ருபையைப் பண்ணி, என்னோடே வந்து கலந்தான். ஆளவந்தார் அருளிச் செய்தாராகத் திருமாலையாண்டான் பணிக்கும்படி, “திருச்சக்கரம் சங்கினோடும் அடியேனொடுமானான் என்று, கையில் ஆழ்வார்களோடு பொருந்தினாப்போலே என்னோடே வந்து கலந்தான் என்கிறார்” என்று. அதை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, “இங்ஙனையாகவடுக்கும் - கூராராழி வெண்சங்கேந்தி வாராய் என்றாயிற்று இவர் ஆசைப்பட்டிருப்பது, ஆசைப்பட்டபடியே திவ்யாயுதங்களோடே வந்து கலந்தா னென்கிறார்” என்று அருளிச்செய்தருளும்படி. இவர் தாம் பூவேளைக்காரரைப்போலே, இவை காணாதபோது கைமேலே முடிவாரொருவாரிறே. (அருள் செய்து அடியேனொடு மானானே) “கேசவந்தமர்” தொடங்கி, லோபத்தாலே, க்ருபையை “விதி” சப்தத்தாலே

சொல்லிப் போந்தவர், இப்பாட்டிலே “அருள்” என்று வெளியிடுகிறார். (அடியேனொடு மானான்) ஸ்வரூபாநுரூபமாக சேஷியாயே வந்து கலந்தான்.

விளக்கம் – இந்த நடுக்கத்தில் அவன் செய்தது என்ன? (தேவர் இத்யாதி) - தேவு என்றால் அழகு; திவ்யமான அழகு. இந்த உலகில் காண இயலாத திவ்யமான அவயவங்களுடன், அத்தகைய வடிவிற்குச் சேரும்படியான திவ்யமான ஆயுதங்களுடன் வந்து, “ஐயோ ஐயோ” என்று என்னிடம் க்ருபை செய்து, என்னுடன் வந்து கலந்தான். “திருச்சக்கரம் சங்கினொடும் அடியேனொடுமானான் - என்பதற்கு, கையில் சக்கரத்தாழ்வான் போன்றவர்களுடன் கலந்தது போன்று என்னுடன் வந்து கலந்தான்”, என்று ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிசெய்ததாக, ஸ்வாமி திருமாலையாண்டான் கூறுவார். இதனைக் கேட்ட எம்பெருமானார், “இவ்விதம் கூறுவது சரியே ஆகும். திருவாய்மொழி (6-9-1) – கூராராழி வெண்சங்கேந்தி வாராய் – என்று அல்லவோ நம்மாழ்வார் ஆசை கொள்கிறார்? இவர் விரும்பியபடியே திவ்யமான ஆயுதங்களுடன் வந்து கலந்தான்” என்பார். அரசர்களுக்கு அந்தந்த நேரத்தில் மலர்கள் இடப்படவில்லை என்றால், தங்களைத் தாங்களே குத்திக் கொண்டு முடிவது போன்று, இந்த திவ்ய ஆயுதங்களுடன் கூடிய அழகைக் காணவில்லை என்னும்போது, இவர் முடிந்து விடுவார். (அருள் செய்து அடியேனொடு மானானே) – “கேசவன் தமர்” என்று பாசரம் தொடக்கமாக, லோபம் காரணமாக, க்ருபை என்பதை “விதி” என்ற சொல்லால் கூறி வந்தவர், இந்தப் பாசரத்தில் க்ருபையை “அருள்” என்று உரைக்கிறார். (அடியேனொடு மானான்) - எனது ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றவிதத்தில், எஜமானாகவே வந்தான்.

5-1-10 ஆனான் ஆளுடையான் என்று அஃதே கொண்டு கந்து வந்து

தானே இன்னருள் செய்து என்னை முற்றவுந்தானானான்

மீனாய் ஆமையுமாய் நரசிங்கமுமாய்க் குறளாய்க்

கானாரேனமுமாய்க் கற்கியாமின்னங் கார்வண்ணனே

பொருள் - “இந்த ஜகத்தைக் காப்பதற்காக மீனாகவும், ஆமையாகவும், நரஸிம்ஹமாகவும், வாமநனாகவும், வராஹமாகவும், மேலும் கல்கியாகவும் என்பதாக ஆகின்ற கார்மேகம் போன்ற திருமேனி நிறம் கொண்டவன், என்னைத் தனது அடிமையாகக் கொண்டான்” என்று உரைத்தேன். இந்தச் சொற்களை மட்டுமே எனது கைம்முதலாகக் கொண்டு,

மிகவும் மகிழ்ந்து, எந்தவிதமான எதிர்பார்ப்பும் இன்றி வந்து, எல்லையற்ற இனிமையை அளிப்பதாக க்ருபையைச் செய்து, என்னைப் பற்றுவதற்காக, தான் அனைத்து அவதாரங்களையும் செய்தபடி வந்து சேர்ந்தான்.

அவதாரிகை - அவன் தன் க்ருபையாலே சப்தாதி விஷய ப்ராவண்யத்தை அறுத்துத் தன் பக்கலிலே ருசியைப் பிறப்பித்த மஹோபகாரத்தை அநுஸந்தித்த க்ருதஜ்ஞாதையே பற்றாசாக வந்து, என்னோடே நிரவதி.க ஸம்ஸ்லேஷத்தைப் பண்ணினானென்கிறார்.

விளக்கம் - “அவன் தனது க்ருபை மூலமாக, புலன் விஷயங்களில் உள்ள எனது ஈடுபாடுகளை அறுத்து, தன்னிடம் மிகுந்த ருசியை ஏற்படுத்திய மிகப் பெரிய உபகாரத்தை எண்ணியபடி இருந்தேன்; இத்தகைய எண்ணத்தையே செய்நன்றியாகக் கொண்டு, என்னிடம் வந்து, என்னுடன் அளவிட இயலாதபடி கலந்து நின்றான்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஆனானாளுடையான்) என்னை அடிமை கொள்வானா னானென்று, அறியாதே இங்ஙனே ஒரு வார்த்தை சொன்னேன்; இந்த உக்தி மாத்ரத்தையே கொண்டு. இப்படிச் சொல்லுகைக்குத் தான் பண்ணின க்ருஷியையடைய மறந்தான்; இந்த உக்தியையே குவாலாக நினைத்தான். (உகந்து) பல போக்தாவான நானன்றிக்கே, உகப்பும் தன்னதேயாயிற்று. (வந்து) அதுவும் மாறாடிற்று. (தானேயின்னருள் செய்து) நான் அர்த்தியாதிருக்கத் தானே தன் பேறாக க்ருபையைப் பண்ணி. (என்னை முற்றவும் தானானான்) உள்ளோடு புறம்போடு வாசியறக் கலந்தான் என்னுதல், எனக்கு ஸர்வவித போக்யமானான் என்னுதல். “ஆகமுற்றும் அகத்தடக்கி”னான்.

விளக்கம் - (ஆனான் ஆளுடையான்) - இதனை “ஆளுடையான் ஆனான்” என்று படித்து, “என்னை அடிமை கொள்பவன் ஆனான்” என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும். இவ்விதம் இவன் செய்வான் என்று அறியாதபடி, “என்னை அடிமை கொள்பவன் ஆனான்” என்று நான் கூறினேன். இந்த வாக்கியத்தையே மட்டுமே ஏற்றுக்கொண்டு, இவ்விதம் நான் உரைப்பதற்கான காரணமாக இருந்த தான் செய்த செயல் என்ன என்பதையும் அவன் மறந்தான். எனது சொற்களை மட்டுமே என்னுடைய கைம்மாறாக எண்ணினான். (உகந்து) - பலனை அனுபவிக்கின்ற நான் அல்லாமல், மகிழ்ச்சியும் தன்னுடையதாகவே கொண்டான். (வந்து) - மகிழ்ச்சி இவ்விதம் மாறி அவனிடம் ஏற்பட்டது போன்று, நான்

சென்று சேர்தல் என்பது இன்றி, அவன் என்னிடம் வந்து நிற்கும்படி நிலை மாறியது. (தானே இன்னருள் செய்து) - நான் ப்ரார்த்திக்காமல் இருந்தபோதிலும், தானாகவே வந்து, தனது பேறாக எண்ணி, க்ருபை செய்து. (என்னை முற்றவும் தானானான்) - உள்ளும் புறமும் என்னும் வேறுபாடு இன்றி கலந்தான். அல்லது, எனக்கு அனைத்துவிதமான இன்பங்களுமாக ஆனான். திருவாய்மொழி (4-3-3) - ஆகமுற்றும் அகத்தடக்கி - என்பதாக ஆனான்.

வ்யாக்யானம் - (மீனாயித்யாதி) ஸர்வ விஸஜாதீயனான தான் ஜ்ஞாந ப்ரதாநார்த்தமாக ஜல சர ஸஜாதீயனானான், தாரணார்த்தமாகக் கூர்ம ரூபியானான், சடக்கென விரோதியைப் போக்குகைக்காக இரண்டு வடிவைச் சேர்த்துக் கொண்டு வந்து பிறந்தான், கொடுத்து வளர்ந்த கையைக் கொண்டு அர்த்தியானான், ஸம்ஸாரார்ணவத்தில் நின்றும் என்னை எடுக்கைக்கு வராஹ ரூபத்தைக் கொண்டான். (கானாரேனம்) காடடங்கக் கோலஞ் செய்தான். “சோபயந் தண்டகாரண்யம்” என்கிறபடியே தன் மயிற்கழுத்துச் சாயலாக்கும்படியான வடிவையுடையவென்னுதல், மநுஷ்ய ஸஞ்சாரமில்லாத காட்டிலே வர்த்திக்குமென்னுதல்.

விளக்கம் - (மீனாய் இத்யாதி) - அனைத்துவிதமான ஜாதிகளுக்கும் அப்பாற்பட்டு, வேறுபட்டு நிற்கும் அவன், ஞானத்தை அளிப்பதற்காக மீனாக நின்றான்; அனைத்தையும் தாங்குவதற்காக ஆமையாக நின்றான்; விரைவாக விரோதியை அழிப்பதற்காக மனிதன் மற்றும் சிங்கம் என இரண்டையும் சேர்ந்து எடுத்தான்; அனைவருக்கும் அளித்தல் என்பதை மட்டுமே செய்யும் திருக்கரங்கள் கொண்டு வாமனனாக யாசித்து நின்றான்; ஸம்ஸாரம் என்ற ஸமுத்ரத்திலிருந்து என்னை எடுப்பதற்காக வராக அவதாரம் கொண்டான். (கானாரேனம்) - காடு முழுவதும் நிரம்பி நிற்கும்படியான ஓர் அவதாரம் செய்தான். ஆரண்யகாண்டம் (38-15) - சோபயந் தண்டகாரண்யம் - கானகத்தையே தனது அழகும் ஒளியும் கொண்டு - என்பதற்கு ஏற்ப, காடு முழுவதும் மயில் கழுத்து போன்ற நிறம் கொள்ளும்படியாக வடிவம் எடுத்தவன். அல்லது மனித நடமாட்டம் இல்லாத கானகத்தில் வாழ்பவன்.

வ்யாக்யானம் - (கற்கியாமின்னம்) என் காரியம் சமைந்த பின்பும், “ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் கால்வாங்குந்தனையும் இவர்க்கு என்வருகிறதோ” என்று கொண்ட குதை மாறுகிறிலன். மேல்வரும் விரோதத்தைப் போக்குகைக்கும் இன்னம் கற்கியாகவிருந்தான். நான்

தப்புக்கைக்குப் பிறந்த பிறவிகளோபாதிபோரும் அவன் என்னை ரக்ஷிக்கைக்காகப் பிறந்த பிறவி. நான் கர்மத்தாலே பிறந்த பிறவியடையத் தானும் அநுக்ரஹத்தாலே பிறந்தான். (கார்வண்ணனே) வர்ஷுகவலாஹகம்போலே யிருக்கிறானத்தனை. வர்ஷித்தானா யிருக்கிறிலன். வண்ணம் - ஸ்வபாவம். மீனாயென்று தொடங்கி, என்னை முற்றவும் தானானான் என்று அந்வயம்.

விளக்கம் - (கற்கியாமின்னம்) - என்னைக் காப்பாற்றும் செயல்கள் முடிந்த பின்னரும், “ஸம்ஸாரத்திலிருந்து இவர் வெளியேறும் வரை இவருக்கு என்ன தீமைகள் நேருமோ?”, என்று கொண்ட சிந்தனை நீங்காமல் உள்ளான். அடுத்து வரக்கூடிய விரோதிகளை நீக்குவதற்காகக் கல்கியாக நின்றான். நான் அவனிடம் தப்புவதற்காகப் பிறந்த பிறவிகளைப் போன்று, அவன் என்னைக் காப்பதற்காக எடுத்த பிறவிகள் உள்ளன. நான் எனது கர்மங்கள் காரணமாகப் பிறந்த பிறவிகள் அனைத்திலும் அவன் தனது க்ருபை காரணமாகப் பிறந்தான். (கார்வண்ணனே) - நீர் கொண்ட மேகம் போன்று உள்ளான். மழை பெய்து முடிந்தது போன்று இருப்பதில்லை.

5-1-11 கார்வண்ணன் கண்ணபிரான் கமலத்தடங்கண்ணன் தன்னை

ஏர்வளவொண்கழனிக் குருகூர்ச் சடகோபன் சொன்ன
சீர்வண்ணவொண் தமிழ்கள் இவையாயிரத்துளிப்பத்தும்
ஆர்வண்ணத்தாலுரைப்பார் அடிக்கீழ்ப்புகுவார் பொலிந்தே

பொருள் - க்ருஷ்ணனாக வந்து அவதரித்து மிகப் பெரிய உபகாரம் செய்தவனாகவும், அடியார்களுக்கு எப்போதும் கார்மேகம் போன்ற வடிவைக் கொண்டவனாகவும், தாமரை போன்று பெரிய திருக்கண்கள் கொண்டவனாகவும் உள்ள க்ருஷ்ணன், ஏர்களுடைய வளம் அதிகமாக உள்ள அழகான வயல்கள் நிறைந்த ஆழ்வார்திருநகரிக்குத் தலைவராக உள்ள நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த சீரும் சந்தமும் நிறைந்ததும், அர்த்தத்தில் ஆழ்பொருள் சொண்டதும் ஆகிய ஆயிரம் தமிழ்ப்பாசுரங்களில் உள்ள இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களை, அமிர்தம் பருகுவது போன்று உரைக்க வல்லவர்கள், தங்களுடைய ஆத்மஸ்வரூபத்தை அடைந்து, உயர்ந்த க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளை அடைவார்கள்.

அவதாரிகை - நிகமத்தில், இப்பத்தை அப்யஸிக்கவல்லார், நிரவதிக ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயையுடையராய், அவன் திருவடிக் கீழே புகப்பெறுவரென்கிறார்.

விளக்கம் – “இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களைப் பொருளுடன் கற்க வல்லவர்கள், எல்லையற்ற கைங்கர்ய செல்வம் நிறைந்தவர்களாக, அவனுடைய திருவடிகளில் புகுந்து நிற்பார்கள்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கார்வண்ணன்) காளமேகம் போலே ச்ரமஹரமான வடிவையுடையவன். (கண்ணபிரான்) க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்து அவ்வடிவை என்னை அனுபவிப்பித்தவன். (கமலத்தடங்கண்ணன் தன்னை) உத்புல்ல புண்டரீக தடாகம் போலே செவ்வியை உடைத்தான திருக்கண்களையுடையவனை. வடிவெல்லாம் கண்ணாயிருக்கிறபடி. “நிறமுடை நாற்றடந்தோள்” என்று, கீழே தமக்குக் காட்டி ஸமாதாநம் பண்ணின வடிவைச் சொன்னபடி. இவர் தேஹஸம்பந்தத்தை அநுஸந்தித்து அஞ்சினபோது, ச்ரமஹரமான வடிவைக் காட்டித் தன்னை முழுக்கக் கொடுத்துத் திருக்கண்களாலே குளிர நோக்கி நின்ற நிலை.

விளக்கம் - (கார்வண்ணன்) - காளமேகம் போன்று களைப்பை நீக்கவல்ல வடிவழகு கொண்டவன். (கண்ணபிரான்) - க்ருஷ்ணனாக வந்து அவதரித்து அத்தகைய வடிவத்தை நான் அனுபவிக்கும்படியாகச் செய்தான். (கமலத்தடங்கண்ணன் தன்னை) - மலர்ந்த தாமரைகள் நிறைந்த குளம் போன்று குளிர்ந்த அழகைக் கொண்டதான திருக்கண்கள் உடையவன். வடிவழகு முழுவதுமே திருக்கண்களாக உள்ள நிலை. திருவாய்மொழி (5-1-6) - நிறமுடை நாற்றடந்தோள் - என்று முன்பு தமக்குக் காண்பித்துத் தன்னை ஸமாதானம் செய்த வடிவத்தைக் கூறினார். இவர் தன்னுடைய சரீர ஸம்பந்தத்தை எண்ணி அஞ்சியபடி இருந்தபோது, களைப்பை நீக்கவல்லதான வடிவத்தைக் காண்பித்து, தன்னை முழுவதுமாக இவருக்கு அளித்து, தனது திருக்கண்களால் இவரைக் குளிர்ந்து நோக்கி நின்ற நிலை.

வ்யாக்யானம் - (ஏர்வளவொண்கழனி) ஏரினுடைய ஸம்ருத்தியையுடைத்தாய் அழகியதான வயலோடே கூடின திருநகரி. வளமென்று மிகுதிக்கும், அழகுக்கும் பேர். இங்கு மிகுதியைச் சொல்லுகிறது. (சீர்வண்ணவொண்தமிழ்கள்) சீரிதான ப்ரகாரத்தை யுடைத்தான அழகிய தமிழென்னுதல், கவிக்கு அங்கமான சீரையும் வண்ணத்தை யுமுடைய அழகிய தமிழென்னுதல். சீரென்று பாவிலேகதேசம், வண்ணம் - ஓசை. (ஆர் வண்ணத்தால்) பூர்ணமாகவென்னுதல். ஆர்தல் - பருகுதலாய், “தொண்டர்க்கமுதுண்ண” என்கிறபடியே பருகுவாரைப் போலேயென்னுதல்; அபிநிவிஷ்டராய் உரைப்பாரென்கை.

(பொலிந்தே அடிக்கீழ் புகுவார்) விஸ்ரம்ப மாத்ரமேயாய் ருசியின்றிக்கேயிருக்கப் போய்ப் புகுகையன்றிக்கே, எம்பெருமானாரைப்போலே நூறாண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயோடே யிருந்து, பின்பு தாய்நிழலிலே ஒதுங்குவாரைப்போலே அவன் திருவடிகளிலே புகப்பெறுவர்.

விளக்கம் - (ஏர் வள ஒண் கழனி) - ஏர்களுடைய வளர்ச்சியுடன் கூடியதாக, அழகான வயல்களுடன் உள்ள ஆழ்வார்திருநகரி. வளம் என்பது அழகு மற்றும் மிகுதி ஆகிய இரண்டையும் குறிப்பதாகும். ஆனால் இங்கு மிகுதியைக் குறிப்பதாக உள்ளது. (சீர் வண்ண ஒண் தமிழ்கள்) - நேர்த்தியான சீர்களுடன் கூடிய அழகான தமிழ். அல்லது கவிக்கு அங்கமாக உள்ள சீர் மற்றும் வண்ணம் கொண்டதான அழகான தமிழ். சீர் என்பது செய்யுளின் ஒரு பகுதி, வண்ணம் என்பது ஓசை. (ஆர் வண்ணத்தால்) - பரிபூர்ணமாக என்று பொருள். ஆர்தல் என்பதைப் பருகுவதாகக் கொண்டு, திருவாய்மொழி (9-4-9) - தொண்டர்க்கு அமுதுண்ண - என்பதற்கு ஏற்ப, “பருகுவாரைப் போன்று” என்று கொள்ளலாம். மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் உரைத்தல். (பொலிந்தே அடிக்கீழ்ப் புகுவார்) - நம்பிக்கையை மட்டுமே கொண்டு, எந்தவிதமான ருசியும் இன்றிப் போய் புகுவது போன்று அல்லாமல், எம்பெருமானாரைப் போன்று நாறு ஆண்டுகள் கைங்கர்யச் செல்வத்துடன் வாழ்ந்து, பின்னர் தாய்நிழலில் சென்று ஒதுங்குவது போன்று, அவன் திருவடிகளில் சேர்வார்கள்.

திருவாய்மொழி ஐந்தாம் பத்து முதலாம் திருவாய்மொழி ஸம்பூர்ணம்

திருவாய்மொழி ஐந்தாம் பத்து இரண்டாம் திருவாய்மொழி

பொலிக பொலிக ப்ரவேசம்

வ்யாக்யானம் - இத்திருவாய்மொழியை ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தாராகத் திருமாலையாண்டான் பணிக்கும்படி, “ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயைக் காண்கைக்காக நித்யஸூரிகள் இங்கே வர, அவர்களைக் கண்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார் என்று. “நண்ணாதார் முறுவலிப்பவிலே ஸம்ஸாரிகள் படுகிற க்லேசத்தை அநுஸந்தித்து, அதுக்குப் பரிஹாரமாக, ஒன்றுந்தேவிலே பகவத் பரத்வத்தை உபபாதித்துத் திருத்த, அத்தாலே திருந்தி ஸம்ஸார பரமபத விபாகமற்று அங்குள்ளாரும்

இங்கே வரலாம்படியிருக்கிற இருப்பைக் மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார்” என்று, இங்குள்ளார் பக்கலிலே ப்ராதாந்யந்தோற்ற எம்பெருமானார் அருளிச்செய்யும்படி.

விளக்கம் - இந்தத் திருவாய்மொழிக்கு ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த கருத்தாக ஸ்வாமி திருமாலையாண்டான், “நம்மாழ்வாருடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீ என்னும் கைங்கர்யச் செல்வத்தைக் கண்ட நித்யஸூரிகள், அதனை நேரே காண்பதற்காக இங்கு வருகிறார்கள். அவர்களை ஆழ்வார் துதித்து உரைக்கிறார்”, என்று கூறுவார். இதற்கு ஸ்வாமி எம்பெருமானார், “திருவாய்மொழி (4-9) - நண்ணாதார் முறுவலிப்ப - என்ற திருவாய்மொழியில், ஸம்ஸாரிகள் அடையும் துன்பத்தை எண்ணியவராக, அதற்குப் பரிகாரமாக, ஒன்றும் தேவும் என்ற திருவாய்மொழியில் பகவானுடைய பரத்வத்தை எடுத்து விளக்கி அவர்களைத் திருத்தினார். இவர்களும் திருந்த, ஸம்ஸாரம் மற்றும் பரமபதம் என்பதான வேறுபாடு இன்றி, அங்கு உள்ளவர்களும் இங்கு வரலாம்படி உள்ளபோது, இவ்விதம் உள்ள நிலையைக் கண்டு துதித்து உரைக்கிறார்”, என்பதாக இங்கு உள்ளவர்களுடைய மேன்மை வெளிப்படும்படி உரைத்தார்.

வ்யாக்யானம் - தாம் பகவத்பரத்வத்தை உபபாதிக்க அத்தாலே திருந்தின ஸாத்விகரடைய விஸ்த்ருதராயிருக்கிறபடியையும், ராஜஸராயும் தாமஸராயுமுள்ளார் அநவதாநத்தாலும் அஜ்ஞாநத்தாலும் ஸங்குசிதராயிருக்கிறபடியையும், ஸாத்விகர் பரிக்ரஹித்ததாகையாலே உத்தம தர்மமான வைஷ்ணவ தர்மமே ப்ரஸித்தமாய்ப் போருகிறபடியையும், அதுக்கு விருத்த தர்மங்கள் அபிபூதமாய்ப் போருகிறபடியையும், தேச காலங்கள் அதிகாரிக ளங்கங்கள் என்கிறவற்றுக்குண்டான நன்மைகள், “ஸர்வேஷாம் கில தர்மாணாமுத்தமோ வைஷ்ணவோ விதி:” என்கிறபடியே பகவத் ஸ்பர்சத்தாலேயாயிருக்கிறபடியையும், அது இல்லையாகில் எல்லா நன்மைகளுமுண்டானாலும் அவையடையத் தண்ணிதா யிருக்கிறபடியையும் சொல்லி, தம்மாலே திருந்தின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திருவடிகளிலே விழுந்தும், திருந்துகைக்கு யோக்யதையுடையாரைத் திருத்தியும், திருந்தாதாரை உபேக்ஷித்தும், இப்படி பாகவத ஸம்ருத்திக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார்.

விளக்கம் - தாம் பகவானுடைய பரத்வத்தை எடுத்து உரைக்க, அதனைக் கேட்டுத் திருந்திய ஸத்வகுணம் கொண்டவர்கள் அனைவரும் எங்கும் நிறைந்துள்ள விதத்தையும்; ராஜஸம் மற்றும் தாமஸம் நிறைந்தவர்கள் எண்ணிக்கையாலும் அஜ்ஞானத்தாலும் சுருங்கியபடி உள்ள விதத்தையும்; ஸத்வகுணம் நிறைந்தவர்கள் ஏற்றுக் கொண்டதால்

உத்தம தர்மமாக உள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவ தர்மமே ப்ரஸித்தமாக உள்ள விதத்தையும்; இதற்கு முரணாக உள்ள தர்மங்கள் அனைத்தும் மறைந்து போகும் விதத்தையும்; இடம், காலம், அதிகாரி மற்றும் அங்கங்கள் ஆகிய அனைத்திற்கும் ஏற்பட்ட நன்மைகள் என்பது மஹாபாரதம் மோக்ஷதர்மத்தில் - ஸர்வேஷாம் கில தர்மாணாமுத்தமோ வைஷ்ணவோ விதி: - அனைத்து தர்மங்களிலும் உத்தமாக உள்ளது, வைஷ்ணவ தர்மமே ஆகும் - என்பதற்கு ஏற்ப பகவத் ஸ்பர்சத்தால் உண்டான விதத்தையும்; அத்தகைய ஸ்பர்சம் இல்லை என்னும்போது, அனைத்து நன்மைகளும் உண்டானாலும் அவை அனைத்தும் தாழ்ந்தவையே என்பதாக உள்ள நிலையையும் உரைத்து; தம்மால் திருந்திய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய திருவடிகளில் தான் விழுந்தும், திருந்தும் தகுதி உள்ளவர்களைத் திருத்தியும், திருந்தாமல் உள்ளவர்களை விலக்கியும் என இப்படியாக பாகவத வளர்ச்சிக்குத் துதி பாடுகிறார்.

5-2-1 பொலிக பொலிக பொலிக போயிற்று வல்லுயிர்ச் சாபம்

நலியும் நரகமும் நைந்த நமனுக்கிங்கு இங்கு யாதொன்றுமில்லை
கலியும் கெடும் கண்டு கொண்மின் கடல்வண்ணன் பூதங்கள் மண்மேல்
மலியப் புகுந்து இசை பாடி ஆடியுழி தரக் கண்டோம்

பொருள் - காண்பதற்கு இனிமையாக உள்ள ஸமுத்திரம் போன்று திருக்கல்யாண குணங்களுடைய மேன்மையாலும், ரூபத்தின் மேன்மையாலும், எல்லையற்ற மாஹாத்மயம் கொண்டவனாக உள்ள ஸர்வேச்வரனால் தங்களுடைய ஸ்வரூபம் நிலைக்கப் பெற்ற பாகவதர்கள், அத்தகைய ஸர்வேச்வரனுடைய திருக்கல்யாண குணங்கள் அனைத்திற்கும் மேட்டுப்பகுதியாக விளங்கும் பூமியில் கூட்டமாக வந்து புகுந்து, அந்த பகவத் குணங்களை இசையில் பாடி, மகிழ்ச்சியின் காரணமாக மயங்கி ஆடியபடி எங்கும் பரந்து நிற்பதைக் காண்டோம். ஆகவே ஆத்மாவிற்கு வந்து சேர்ந்ததும், அனுபவித்தால் மட்டுமே கழியக்கூடியதும், அவித்யை வடிவில் உள்ளதும் ஆகிய சாபமானது அழிந்தது. அவித்யை மற்றும் கர்மங்கள் அகன்றதால், அவை மூலமாக வந்த துன்பம் செய்யவல்ல நரகங்களும் அழிந்தன. எனவே அத்தகைய நரகத்திற்கு நிர்வாஹகனாக உள்ள யமனுக்கு இந்த உலகில் செயல்பாடு ஏதும் இல்லை என்றானது. இவை அனைத்திற்கும் அடிப்படையான காலதோஷமும் போயிற்று. இதனை நீங்கள் நேரடியாகவே காண்பீர்களாக.

அவதாரிகை - ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ருத்தியைக் கண்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார்.

விளக்கம் - ஸ்ரீவைஷ்ணவத்தின் வளர்ச்சியாகக் கண்டு மங்களாசாஸநம் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பொலிக பொலிக பொலிக) “ஸம்ருத்தமாக வேணும், ஸம்ருத்தமாக வேணும், ஸம்ருத்தமாக வேணும்”. “சாந்திச்சாந்திச்சாந்தி:” என்று வைதிகமான மங்களாசாஸநங்கள் முக்கால் சொல்லக்கடவதாயிருக்குமிறே. “முற்பட பகவத் ஸம்ருத்திக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணி, பின்னை பாகவத ஸம்ருத்திக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணவேண்டாவோ? பெரியாழ்வாரைப்போலே” என்ன; “அப்படியேயன்றோ செய்தது, வீற்றிருந்தேழுலகிலே பகவத் ஸம்ருத்திக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணினார் கண்டிரே; பின்னை இதிலே பாகவத ஸம்ருத்திக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார்” என்று ஜீயர் அருளிச்செய்தார். பரமாசார்யரான இவரைப் பின்சென்றாரித்தனை காணும் பெரியாழ்வாரும். (போயிற்று வல்லுயிர்ச்சாபம்) உயிரினுடைய வலிய சாபம் போயிற்றது. சாபோபஹதரைப் போலே அநுபவித்தாலல்லது நலியாமையாலே, பாபத்தை சாபமென்கிறது. ஆத்மாவைப் பற்றிக் கிடக்கிற அவித்யாதிகள் போயிற்றது. (நலியும் நரகமும் நைந்த) கர்மாநுகூலமாக சேதநரைக் கொண்டு போய் நலியக்கடவதான நரகங்களும் சிதிலமாயிற்றின. நரகாநுபவத்துக்கு ஆளில்லாமையாலே, நரகங்களும் கட்டி மேய்க்கை தவிர்ந்து கோப்புக் குலைந்தது.

விளக்கம் - (பொலிக பொலிக பொலிக) - “நன்றாக வாழவேண்டும், நன்றாக வாழ வேண்டும், நன்றாக வாழவேண்டும்” என்று மூன்று முறை ஏன் கூறவேண்டும்? “சாந்தி: சாந்தி: சாந்தி:” என்பதாக, வேதங்களின் அடிப்படையில் அமைகின்ற மங்களாசாஸநம் என்பது மூன்றுமுறை அல்லவோ கூறப்படவேண்டும்? ஆகவே இவ்விதம் கூறினார். “ஆனால் பெரியாழ்வார் போன்று முதலில் பகவானுடைய விஷயத்தில் மங்களாசாஸநம் செய்து, அதன் பின்னர் அல்லவோ பாகவதர்களுக்கு மங்களாசாஸநம் செய்யவேண்டும்?” என்று கேட்கலாம். இதற்கு ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் விடை அருளிச்செய்யும்போது, “அப்படி அல்லவோ செய்தார்? வீற்றிருந்து ஏழ் உலகில் என்னும் திருவாய்மொழியில் பகவத் விஷயத்தில் மங்களாசாஸநம் செய்தார். பின்னர் இந்தத் திருவாய்மொழியில், பாகவத விஷயத்தில் மங்களாசாஸநம் செய்கிறார்”, என்றார். பரமாசார்யராகிய இவரைப் பின்பற்றி அல்லவோ பெரியாழ்வாரும் இவ்விதம் செய்தார்? (போயிற்று

வல்லுயிர்ச்சாபம்) - உயிரின் வலிமையான சாபம் அகன்றது. சாபம் பெற்ற ஒருவர் அதனை அனுபவிக்காமல், அந்தச் சாபம் விலகாது என்பதால், பாவத்தையும் சாபம் என்றே கூறுகிறார். ஆத்மாவைப் பிணைத்து நின்ற அவித்யை போன்ற பலவும் அழிந்தன. (நலியும் நரகமும் நைந்த) - கர்மங்களுக்கு ஏற்ப சேதநர்களை அழைத்துச் சென்று துன்புறுத்துவதாக உள்ள நரகங்களும் கூட அழிந்தன. அந்த நரகங்களுக்குச் சென்று அனுபவிப்பதற்கான மனிதர்கள் யாரும் இல்லை என்பதால், அவை பராமரிப்பு இன்றி தங்களுடைய இருப்பை இழந்தன.

வ்யாக்யானம் - அவ்விடங்களுக்கு அதிகாரிகளாயிருக்குமவர்கள் செய்ததென்? என்னில், (நமனுக்கிங்கியாதொன்றுமில்லை) யமனும் இனிப் பரமபதத்திலே போய் ஆராயில் ஆராயுமத்தனை; தனக்கு அடைத்த இந்நிலத்தில் ஆராயலாவதொன்றில்லை. (யாதொன்றுமில்லை) தர்மபுத்ரனுக்கும் ஒருகால் நரக தர்சனம் பண்ணவேண்டிற்றிறே, அதுக்கும் ஆளில்லை. இவையெல்லாமுண்டாவது க்ருதயுகத்திலேயன்றோ, கலியுகத்திலே யுண்டாமோ பின்னை? என்னில், (கலியும் கெடும்) அந்தக் கலிகாலமும் நசித்துப் போய். கீழ்ச் சொல்லிக் கொண்டு போந்தவற்றை பூதகாலபரமாக்கி, கலியும்கெடுமென்ற இத்தை, பவிஷ்யத்தாக்கி நிர்வஹிக்கவுமாம். அன்றிக்கே, இவையுமெல்லாம் போயிற்றின, அதுவும் நசித்ததென்றேயிருக்க அமையுமென்று, இங்ஙனே ஏகரீதியாகச் சொல்லவுமாம்.

விளக்கம் - இத்தகைய நரகங்களுக்கு அதிகாரிகளாக உள்ளவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள் என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (நமனுக்கு இங்கியாதொன்றுமில்லை) - தான் உள்ள இந்த நரகத்தில் தனக்கு இடம் இல்லை என்பதாக யமனும் அங்கிருந்து புறப்பட்டு, பரமபதம் சென்று ஆராய்ந்தபடி உள்ள நிலை. (யாதொன்றுமில்லை) - தர்மபுத்திரனுக்குக் கூட ஒருமுறை நரகலோகம் சென்று காண வேண்டும்படியாக இருந்தது; அதற்கும் அவசியம் இல்லை. சரி, இவை அனைத்தும் க்ருதயுகத்தில் ஏற்படலாம்; ஆனால் கலியுகத்தில் ஏற்படுமோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (கலியும் கெடும்) - கலிகாலமும் அழியும். அல்லது, இதுவரை கூறப்பட்டவற்றை “இறந்த காலம்” என்பதாகக் கொண்டு, “கலியும் கெடும்” என்பதை எதிர்காலமாகக் கொள்ளலாம். அல்லது “இவை அனைத்தும் போயிற்று, கலிகாலமும் கெட்டது” என்பதே சரியானது என்று கொண்டு, அனைத்தையும் இறந்த காலமாகக் கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம். அல்லது, “இவை அனைத்தும் போயிற்று, கலியும் அழிந்தது என்று கூறுவதே பொருந்தும்” என்று இவ்விதம் ஒரே ரீதியாகக் கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம்.

வ்யாக்யானம் - கலிக்கடைத்த காலமாயிருக்கச் செய்தே, கெடுமாவதென்? என்னில், (கண்டு கொண்மின்) அநுபவத்தாலே யறியுமதுக்கு உபதேசம் வேணுமோ? நீர், “இது நசிக்கும்” என்று சொல்லுகிறது என்கொண்டு? என்னில், (கடல்வண்ணன் இத்யாதி) பாகவத ஸஞ்சாரமில்லாமையிறே இப்பொல்லாங்கு உண்டாகைக்கு அடி, அது உண்டான பின்பு இது நிற்குமோ? “ந தத்ர ஸஞ்சரிஷ்யந்தி”. (கடல்வண்ணன் பூதங்கள்) பூதங்களென்கிறது, அவன் ஸத்தையே ஸத்தையாய் அறுகையாலே. அவனுடைய ச்ரமஹரமான வடிவழகை அநுஸந்தித்து அத்தாலே தங்கள் ஸத்தையாம்படியிருக்குமவர்கள். அவனழகிலே தோற்றிருப்பாருள்ளது நித்யவிபூதியிலேயன்றோ? என்னில், (மண்மேல்) இங்கேயென்று படியெடுத்துக்காட்டுகிறார். பகவதநுபவத்துக்கு மேட்டுமடையான ஸம்ஸாரத்திலே, மருபூமியில் தண்ணீர் போலே, எங்கேனும் ஒருவர் இருவர் உண்டாமத்தனையன்றோ? என்ன, (மலியப்புகுந்து) “அடியார்கள் குழாங்கள்” என்கிறபடியே, நெருங்கப் புகுந்து. (இசைபாடி இத்யாதி) ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே பாடுவது, உடம்பு இருந்தவிடத்திலிராதே ஆடுவதாய்க் கொண்டு, யமாதிகள் தலைமேலே அடியிட்டு ஸஞ்சரிக்கக் கண்டோம். உழிதருகை நிர்ப்பயமாக எங்கும் ஸஞ்சரிக்கை. (கடல்வண்ணனென்று தொடங்கி, உழிதரக் கண்டோம்) போயிற்று வல்லுயிர்ச்சாபம், நலியும் நரகமும் நைந்த, நமனுக்கு இங்கு யாதொன்றுமில்லை, கலியுங் கெடுங் கண்டு கொண்மின் பொலிக பொலிக பொலிக”.

விளக்கம் - ஆனால் கலியானது அடைத்த காலமாக உள்ளபோது, அது எவ்விதம் கெடும் என்று கூறப்பட்டது என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (கண்டு கொண்மின்) - அநுபவத்தால் அறியக்கூடிய ஒரு விஷயத்திற்கு உபதேசம் அவசியமா? ஆழ்வாரிடம், “இது அழிந்துவிடும் என்று கூறுவதற்கான அடிப்படை என்ன?”, என்று சிலர் கேட்டதற்கு விடை அளிக்கிறார். (கடல்வண்ணன் இத்யாதி) - ந தத்ர ஸஞ்சரிஷ்யந்தி - பாகவதர்கள் உள்ள இடத்தில் வ்யாதிகள் இல்லை - என்பதற்கு ஏற்ப பாகவத ஸஞ்சாரம் இல்லாத காரணமே இத்தகைய தாழ்வான நிலைக்குக் காரணமாகிறது; அது உண்டான பின்னர், இந்த நிலை நிற்குமோ? (கடல்வண்ணன் பூதங்கள்) - பூதங்கள் என்று ஏன் கூறினார்? அவனுடைய இருப்பு என்பதே தங்களுடைய இருப்பாக உள்ளதால், காண்பதற்கு இனிமையாகக் களைப்பை நீங்கும்விதமாக உள்ள அவனுடைய இருப்பைக் கண்டு, அதனையே எண்ணியபடி, அது தங்களுடைய இருப்பாக உள்ளவர்கள். ஆனால் அவன் வடிவழகில் தோற்று நிற்பவர்கள் பரமபதத்தில் அல்லவோ உள்ளனர் என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (மண் மேல்) - இங்கு உள்ளதாகக் காண்பிக்கிறார். இதனைக் கேட்ட

சிலர் ஆழ்வாரிடம், “இந்தப் பூமியானது பகவத் அனுபவித்திற்கு மேட்டு நிலமாக உள்ளது. நீரும் நிழலும் அற்ற இடத்தில் தண்ணீர் உள்ளது போன்று, இந்தப் பூமியில் அப்படிப்பட்டவர்கள் ஓர் இருவர் மட்டுமே அல்லவோ இருப்பார்கள்?” என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (மலியப்புக்குந்து) – திருவாய்மொழி (2-3-10) – அடியார்கள் குழாங்கள் – என்பதற்கு ஏற்ப நெருக்கமாகப் புகுந்து. (இசைபாடி இத்யாதி) – எல்லையற்ற மகிழ்ச்சியின் காரணமாகப் பாடுதல், சரீரம் ஒரு இடத்தில் இல்லாதபடி ஆடுதல். யமன் போன்றவர்கள் தலையில் மீது நடக்கக் கண்டோம். உழிதருகை - பயம் இன்றி அனைத்து இடங்களிலும் ஸஞ்சரித்தல்.

5-2-2 கண்டோம் கண்டோம் கண்டோம் கண்ணுக்கினியன கண்டோம்

தொண்டர் எல்லீரும் வாரீர் தொழுது தொழுது நின்றார்த்தும்
வண்டார் தண்ணந்துழாயான் மாதவன் பூதங்கள் மண் மேல்
பண்தான் பாடி நின்றாடிப் பரந்து திரிகின்றனவே

பொருள் - வண்டுகளால் பூர்ணமாக அழகைக் கொண்டதாக உள்ள துளசிமாலையை அணிந்தவனாக, அந்த அழகைப் பரிபூர்ணமாக அனுபவித்தபடி உள்ள மஹாலக்ஷ்மியின் நாதனாகிய ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமையாக உள்ளவர்கள், அத்தகைய இன்பங்களை முற்றிலுமாக அனுபவித்து, அந்த அனுபவம் காரணமாகப் பண்களைப் பாடி, மகிழ்ச்சியின் காரணமாக ஆடி, எங்கும் பரந்து நிற்பதை நான் நம்முடைய கண்களால் கண்டோம். ஒருமுறை கண்டு விடுதல் என்பது அல்லாமல் எப்போதும் காணும்படியான அனுபவம் அடைந்தோம். இத்தகைய மகிழ்வை அடைந்து, எப்போதும் தொழுதபடி நின்று நாம் ஆரவாரம் செய்வோம். பகவத் விஷயத்தில் ஈடுபட்டவர்களே! எல்லாரும் என்னிடம் வாருங்கள்.

அவதாரிகை - இவ்வைஷ்ணவ ஸம்ருத்தியை அநுபவிக்கைக்கு அநுகூலரெல்லாரும் வாருங்கோளென்கிறார்.

விளக்கம் - “இத்தகைய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய கூட்டத்தையும் வளர்ச்சியையும்கண்டு அனுபவிக்க ஏற்றபடி உள்ள அனைவரும் வாருங்கள்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கண்டோம் இத்யாதி) காணப்பெற்றோம். ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே, பலகாலும் சொல்லுகிறார். (கண்ணுக்கினியன கண்டோம்) “கொடுவுலகங் காட்டேல்”

என்று அபாகவதரைக் கண்ட இன்னாப்புத் தீர, பாகவத ஸமுதாயத்தைக் காணப் பெற்றோம். (தொண்டிரெல்லீரும் வாரீர்) பாகவத விஷயத்தில் சபலராய், “பேராளன் பேரோதும் பெரியோரையொருகாலும் பிரிகிலேன்” என்றிருப்பாரடையத் திரளுங்கோள். “வாருங்கோள்” என்கிறது என்ன ப்ரயோஜநத்துக்கென்னில், (தொழுது தொழுது நின்றார்த்தும்) ப்ரயோஜநத்துக்கு ப்ரயோஜநம் தேடவேணுமோ? கைமேலே ப்ரயோஜநமன்றோ. வீப்சையாலே அதுதானே ப்ரயோஜநமாயிருக்கிறது. ஆர்த்தும் – ஆர்த்துக் கொள்வோம். ஸஹர்ஷு கோலாஹலம் பண்ணுவோம்.

விளக்கம் - (கண்டோம் இத்யாதி) – காணப்பெற்றோம். மகிழ்வின் மிகுதி காரணமாகப் பலமுறை உரைக்கிறார். (கண்ணுக்கு இனிய கண்டோம்) - திருவாய்மொழி (4-9-7) – கொடு உலகம் காட்டேல் - என்று பாகவதர்கள் அல்லாதவர்களைக் கண்ட களைப்பு பலவும் நீங்கும்படியாக, பாகவதர்களுடைய கூட்டத்தைக் கண்டோம். (தொண்டிர எல்லீரும் வாரீர்) - பாகவத விஷயத்தில் மிகுந்த ஆசை கொண்டவர்களாக, பெரியதிருமொழி (7-4-4) - பேராளன் பேரோதும் பெரியோரையொருகாலும் பிரிகிலேன் - என்று உள்ளவர்கள் முற்றிலுமாகத் திரண்டு வருவீர்களாக. இவ்விதம், “வாருங்கள்” என்று அழைப்பது என்ன பயன் பெறுவதற்காக என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (தொழுது தொழுது நின்றார்த்தும்) - பயனுக்கு ஒரு பயன் தேடவேண்டுமோ? கைமேல் பயன் உள்ளது அல்லவோ? “தொழுது தொழுது” என்ற அடுக்குத்தொடருக்கு, அந்தப் பயனே பயனாக உள்ளது என்று கருத்து. “ஆர்த்தும்” என்றால் “ஆரவாரம் கொள்வோம்” என்று பொருள். மகிழ்வுடன் சேர்ந்த ஆரவாரம் செய்வோம்.

வ்யாக்யானம் - (வண்டார் இத்யாதி) வண்டுகள் மாறாதபடியான செவ்வித்துழாய் மாலையையுடையனாய், ச்ரிய:பதியாகையாலே வந்த ஏற்றத்தையுடையனாய் யிருக்கிறவனுடைய ச்ரிய:பதிவத்திலும் ஒப்பணையிலும் தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், “ஒண்டொடியாள் திருமகனும் நீயுமே” (4.9.10) என்னும் தேசமொழிய, விருத்தமான பூமியிலே, பரப்ரேரிதராயன்றிக்கே தங்கள் ப்ரீதிக்குப் போக்கு விட்டு, பண் மிகும்படி நின்று தாங்களே பாடி, அது இருந்தவிடத்திலிருக்க வொட்டாமையாலே ஆடி, பரந்து திரிகின்றன. கண்டோம் கண்டோம் கண்டோம் கண்ணுக்கினியன கண்டோம் தொண்டிரெல்லீரும் வாரீர் தொழுது தொழுது நின்றார்த்தும்.

விளக்கம் – (வண்டார் இத்யாதி) - வண்டுகள் விட்டு அகலாதபடியான அழகான துளசி மாலையை அணிந்தவனாக மஹாலக்ஷ்மியின் நாதனாக உள்ளதால் வந்த ஏற்றம் கொண்டவனாக உள்ளவனுடைய “மஹாலக்ஷ்மியின் நாதனாகிய தன்மை, ஒப்பனை” ஆகியவற்றில் தோற்றுப் போன ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், திருவாய்மொழி (4-9-10) - ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே - என்பதான பரமபததை விட்டு, அதற்கு மாறுபட்ட தன்மை கொண்டதான பூமியில், வேறு எந்த ஒன்றாலும் தூண்டப்படாமல், தங்களுடைய மகிழ்ச்சிக்கு ஏற்ற இடமாக இருந்து, பண் மிகுந்தபடியாக நின்று, தாங்களே பாடி, இருந்த இடத்தில் நிற்க இயலாமல் ஆடி, எங்கும் பரந்து திரிந்தார்கள்.

5-2-3 திரியுங் கலியுகம் நீங்கித் தேவர்கள் தாமும் புகுந்து
பெரிய கித யுகம் பற்றிப் பேரின்ப வெள்ளம் பெருக
கரியமுகில்வண்ணன் எம்மான் கடல்வண்ணன் பூதங்கள் மண் மேல்
இரியப் புகுந்து இசை பாடி எங்கும் இடம் கொண்டனவே

பொருள் – அனைத்து பொருள்களும் தங்களுடைய இயல்பை விட்டு மற்ற வஸ்துவாக மாறும்படியாக உள்ள கலியுகம் நீங்கும்விதமாகவும், மேன்மை கொண்டவர்களாகிய நித்யஸூரிகள் வந்து புகுந்து ஸ்ரீவைஷ்ணவ தர்மம் மட்டுமே உள்ளதான க்ருதயுகத்தின் தன்மை வந்து புகும்படியாகவும், பகவத் அனுபவம் காரணமாக எப்போதும் நிறைந்துள்ள ஆனந்தம் பெரும்படியாகவும், காளமேகம் போன்ற வடிவம் கொண்ட அழகால் என்னைத் தோற்கும்படிச் செய்து அடிமை கொண்ட கடல்வண்ணன் அழகில் என்னைப் போன்றே தோற்று அடிமையான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், இந்தப் பூமி முழுவதும் ஆரவாரம் ஏற்படும்படியாகப் புகுந்து, இசை பாடி, அனைத்து இடங்களையும் தங்களுக்கு உரியதாக எடுத்துக் கொண்டனர்.

அவதாரிகை - நித்யஸூரிகளுக்கும் புகுந்து பரிமாறலாம்படி ஸம்ஸாரமடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களேயாயிற்று என்கிறார்.

விளக்கம் – “நித்யஸூரிகளும் வந்து புகுந்து ஒன்றாகக் கலந்து நிற்கலாம்படியாக ஸம்ஸாரம் முழுவதும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களே நிறைந்து நின்றனர்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (திரியும் கலியுகம் நீங்கி) “பவிஷ்யதி அதரோத்தரம்” என்கிறபடியே பதார்த்த ஸ்வபாவங்கள் மாறாடும்படியான கலிகாலமானது கழிந்தது. கத்வர

ஸ்வபாவமான காலமென்றுமாம். (தேவர்கள் தாமும் புகுந்து) இவ்வருகில் ஆக்கரான இந்த்ராதிகளன்றிக்கே, அவர்கள் கந்தமும் பொறுக்கமாட்டாதே சர்த்தி பண்ணும் நித்யஸூரிகளுமகப்பட “இவ்விடம் ஸம்ஸாரம்” என்று பாராதே புகுந்து.

விளக்கம் - (திரியும் கலியுகம் நீங்கி) மஹாபாரதம் மோக்ஷதர்மம் - பவிஷ்யதி அதர உத்தரம் - அனைத்தும் கீழும் மேலுமாக மாறப்போகிறது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஒவ்வொரு வஸ்துவும் அதன் இயல்பு மாறி நிற்பதாக உள்ள கலிகாலம் நீங்கியது. அல்லது, போவதும் வருவதுமாக உள்ள கலிகாலம் என்றும் கூறலாம். (தேவர்கள் தாமும் புகுந்து) - இந்த உலகில் படைக்கப்பட்ட இந்த்ரன் போன்றவர்கள் மட்டும் அல்லாமல், அவர்களுடைய ஸம்பந்தம் என்பதைச் சிறிதும் பொறுக்க இயலாமல் வாந்தி எடுக்கும்படியாக உள்ள நித்யஸூரிகளும், “இந்த இடம் ஸம்ஸார லோகம்” என்று ஆராயாமல் வந்து புகுந்து.

வ்யாக்யானம் - (பெரிய கித்யுகம் பற்றி) கலிகாலாதிகளால் வ்யவஹிதமல்லாத ஒரு போகியான க்ருத்யுகத்தையுடைத்தாய். அன்றிக்கே, ஆப்பான் “ஆதி ஸ்ருஷ்டியில் க்ருத யுகத்தைக்காண் சொல்லுகிறது” என்பராம். (பேரின்ப வெள்ளம் பெருக) “அந்தமில் பேரின்ப” வெள்ளம் இங்கேயுண்டாம்படி. (பெரிய கித யுகம் பற்றி பேரின்ப வெள்ளம் பெருக) ஆதி க்ருத யுகத்தைப் பற்றி நடுவுள்ள காலதோஷங்கள் தெரியாதபடி பேரின்ப வெள்ளம் பெருகிற்று. “கிண்ணகம் இத்தைப் பற்றிப் பெருகிற்று” என்னக்கடவதிறே. (பற்றி) கலியைப் போகப் பற்றி, க்ருத்யுகத்தை புகுரப் பற்றி என்றுமாம். (கரிய இத்யாதி) “மேக ச்யாமம்” என்கிற வடிவைக் காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்டாற்போலே எழுதிக்கொள்ளும் ச்ரமஹரமான வடிவிலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் (மண் மேலிரியப் புகுந்து) பெரிய ஆரவாரத்தோடே ஸஞ்சரிக்கலாவது நித்யவிபூதியிலேயிறே. ஸம்ஸாரத்திலே ஆரவாரத்தோடே புகுந்து. (இசை பாடி) பகவதநுபவ ஜநித ப்ரீதியாலே பாடி. (எங்குமிடங் கொண்டனவே) எங்கும் தங்களுக்கு ஸ்தாநமாகக் கொண்டார்கள். பாஹ்ய குத்ருஷ்டிகளுக்கு இடமில்லாதபடி சிஷ்யர்களும் ப்ரசிஷ்யர்களுமாய் வ்யாபித்தார்கள். “ப்ராகாரம் வாநீக்ருதம்” என்கிறபடியே ப்ரதிகூலர்க்கு இடமில்லாதபடியாயிற்று.

விளக்கம் - (பெரிய கித்யுகம் பற்றி) - கலிகாலம் போன்றதான காலங்களால் மறைக்கப்படாத இன்பம் அளிப்பதாக உள்ள க்ருத்யுகத்தைக் கொண்டவர்களாக.

அல்லது, “தொடக்க ஸ்ருஷ்டியில் உள்ள க்ருத யுகம் இங்கு கூறப்பட்டது”, என்று ஸ்வாமி ஆப்பான் கூறுவார். (பேரின்ப வெள்ளம் பெருக) - எல்லையில்லாத ஆனந்தம் இங்கே ஏற்படும்படியாக. (பெரிய கித யுகம் பற்ற பேரின்ப வெள்ளம் பெருக) - தொடக்கத்தில் உள்ள க்ருதயுகம் தொடக்கமாக, நடுவில் உள்ள கலிகாலத்தின் தோஷங்கள் ஏதும் வெளியே தோன்றாதபடி ஆனந்தப் பெருவெள்ளம் பெருகியது. ஆற்று வெள்ளம் போன்று பெருகியது. (பற்றி) - கலியைப் போகப் பற்றி; அதாவது கலியுகம் போகும்படியாகச் செய்து, க்ருதயுகம் புகும்படியாகச் செய்து. (கரிய இத்யாதி) - அயோத்யாகாண்டம் (83-8) - மேக ச்யாமம் - கார்கால மேகம் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள வடிவழகைக் காண்பித்து என்னைத் தனக்காக எழுதி எடுத்துக் கொண்டது போன்று, களைப்பை நீக்கும்விதமாக வடிவழகு கொண்ட அவனுடைய அழகில் தோற்று நிற்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். (மண் மேலிரியப் புகுந்து) - பெரிய ஆரவாரத்துடன் ஸஞ்சரிப்பது பரமபதத்தில் மட்டுமே ஆகும். ஆனாலும் கூட, ஸம்ஸார லோகத்தில் அவர்கள் பெருத்த ஆரவாரத்துடன் புகுந்து. (இசை பாடி) - பகவத் அனுபவத்தின் காரணமாகப் பிறந்த ப்ரீதியால் பாடி. (எங்குமிடங் கொண்டனவே) - அனைத்து இடத்தையும் தங்களுக்கு உரியதாகக் கொண்டனர். வேதங்களுக்கு விரோதமாகப் பொருள் கூறுபவர்களும், வேதங்களை ஏற்காதவர்களும் ஆகியவர்களுக்கு இடம் இல்லாதபடி, சிஷ்யர்களும் அவர்களுடைய சிஷ்யர்களும் என்பதாக எங்கும் வ்யாபித்து நின்றனர். யுத்தகாண்டம் (41-97) - ப்ராகாரம் வாநீக்ருதம் - வானரர்களால் சூழப்பட்ட - என்பதற்கு ஏற்ப, விரோதிகளுக்கு இடம் இல்லாதபடி ஆனது.

5-2-4 இடங்கொள் சமயத்தையெல்லாம் எடுத்துக்களைவனபோலே

தடங்கடல் பள்ளிப்பெருமான் தன்னுடைப் பூதங்களேயாய்
கிடந்தும் இருந்தும் எழுந்தும் கீதம் பலபல பாடி
நடந்தும் பறந்தும் குனித்தும் நாடகம் செய்கின்றனவே

பொருள் - வைதிக மதத்திற்குச் சுருக்கம் ஏற்படும்படியாக, அனைத்து இடங்களிலும் படர்ந்து வருவதாகிய பௌத்தம் ஜைனம் போன்ற மதங்கள் அனைத்தையும் வேருடன் அறுப்பவர்கள் போன்று, விஸ்தாரமான ஸமுத்ரத்தில் அடியார்கள் பொருட்டு கண்வளர்கின்ற ஸர்வேச்வரனுடைய குணங்களில் ஈடுபட்டுள்ள பாகவதர்கள், அனைத்து லோகங்களிலும் “நிறைந்து, கிடந்து, இருந்து, நின்று” எனப் பலவிதங்களிலும் பலவிதமான கீதங்களைப் பாடி, எங்கும் ஸஞ்சரித்து, மகிழ்வின் காரணமாகத் தரையில் கால்படாதபடி மேலே எழும்பியும், ஆடியும் என்பதாகப் பலவும் செய்கிறார்கள்.

அவதாரிகை - அவிசால்யமான பாஹ்ய ஸமயங்களை வேரோடே அறுப்பாரைப்போலே எங்கும் வைஷ்ணவர்களேயாய், பகவத் குணாநுபவ ஜநித ஹர்ஷத்தாலே களித்துத் திரியா நின்றார்களென்கிறார்.

விளக்கம் - “அசைக்க இயலாதபடி வேர் ஊன்றி நிற்கின்ற மற்ற மதங்களை வேருடன் அறுப்பவர்கள் போன்று, எங்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாக, பகவத் குண அனுபவத்தின் காரணமாகப் பிறந்த மகிழ்வால் களித்தபடி, எங்கும் திரிந்து நிற்கிறார்கள்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இடங்கொள் இத்யாதி) பயிர் தேயும்படி களை வளருமாபோலே, ஸாத்விகரொதுங்கும்படி வளருகிற பாஹ்ய ஸமயங்களையெல்லாம் பறித்துப் போகடுவாரைப்போலே. “போலே” என்பானென்? என்னில், ஸாத்விகர்க்கு “பிறரை நலிய வேணும்” என்றொரு அபிஸந்தி யில்லையிறே; நெற் செய்யப் புல் தேயுமாபோலே, இவர்களுன்றலுன்ற அவை தன்னடையே தேயுமத்தனை. (தடங்கடல் பள்ளிப்பெருமான்) “தானுந்தோளும் முடிகளும் பரப்பிக்” கண்வளர்ந்தருளுகைக்கீடான பரப்பையுடைத்தான திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற அழகையநுஸந்தித்து, “பாலாழி நீ கிடக்கும் பண்பையாங் கேட்டேயும் காலாமும் நெஞ்சழியும் கண்சுழலும்” என்று, அதிலே ஈடுபட்டிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களேயாய்.

விளக்கம் - (இடங்கொள் இத்யாதி) - பயிர்கள் அழியும்படியாகக் களைகள் வளர்வது போன்று, ஸாத்விகமான வைதிகர்கள் ஒதுங்கும்படியாக, வேதத்திற்குப் புறம்பான மதங்கள் வளர்ந்தபடி இருந்தன. அவற்றைப் பறிப்பவர்கள் போன்று. இங்கு “போலே – போன்று” என்று ஏன் கூறினார்? காரணம், ஸாத்விகர்களுக்கு “மற்றவர்களை அழிக்க வேண்டும்” என்ற எண்ணம் இருக்காது என்பதால் ஆகும். நெல்லை ஒங்கும்படிச் செய்யும்போது மற்ற களைகள் அனைத்தும் தானாகவே தேய்வது போன்று, இந்த வைதிக மதங்கள் ஆழமாக ஊன்ற, மற்ற மதங்கள் தானாகவே மாய்ந்து போகும். (தடங்கடல் பள்ளிப்பெருமான்) - திருவாய்மொழி (8-10-8) - தானுந்தோளும் முடிகளும் பரப்பி - என்பதற்கு ஏற்ப திருக்கண்கள் வளர்வதற்கு ஏற்றபடியான பரப்பைக் கொண்ட திருப்பாற்கடலில், அவன் திருக்கண்கள் வளந்தருளும் அழகை எண்ணியபடி பெரிய திருவந்தாதி (34) - பாலாழி நீ கிடக்கும் பண்பையாங் கேட்டேயும் காலாமும் நெஞ்சழியும் கண்சுழலும் - என்று அதில் ஈடுபட்டபடி உள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்.

வ்யாக்யானம் - (கிடந்தும் இத்யாதி) தங்களுக்கு இஷ்ட ஸர்வ சேஷ்டித விஷயமாம்படி பூமியைக் கைக்கொண்டு ஓரோ ப்ரதேசங்களிலே கிடந்தும், ஓரோ ப்ரதேசங்களிலே யிருந்தும், ஓரோவிடங்களிலே நின்றும், பகவதநுபவ ஹர்ஷத்தாலே பலபல பாட்டுக்களைப் பாடியும், மனோஹாரியாம்படி உலாவியும், கால் தரையிலே பாவாதபடி ஸஸம்ப்ரம ந்ருத்தம் பண்ணியும். (நாடகஞ் செய்கின்றனவே) இவர்கள் வ்யாபாரம் இவர்க்கு வல்லார் ஆடினாற்போலேயிருக்கை. “எம்பெருமானாருடைய ஸ்திதி கமந சயநாதிகளை நாம் கொண்டாடுமாபோலேயும், ஆளவந்தார் நடையை ராஜா கொண்டாடினாற் போலேயும் இவர் கொண்டாடுகிறபடி” என்று அருளிச்செய்வார். இங்கும் கீழே அந்வயம்.

விளக்கம் - (கிடந்தும் இத்யாதி) - தங்களுடைய விருப்பத்திற்கு ஏற்றபடியான அனைத்துவிதமான செயல்களையும் செய்யலாம்படியாக உள்ள பூமியைக் கைக்கொண்டு, ஒவ்வொரு இடத்திலும் நின்று, பகவத் அனுபவம் காரணமாகப் பிறந்த மகிழ்வால் பலவிதமான பாடல்களைப் பாடி, மனத்தை அபகரிக்கும் விதமாக உலவி, கால்கள் தரையில் படாதபடி பரபரப்புடன் ஆடி. (நாடகஞ் செய்கின்றனவே) - இவர்கள் செய்கின்ற செயல்கள் அனைத்தையும் காணும்போது, அந்தந்தச் செயல்களில் வல்லவர்கள் செய்தது போன்று காணப்பட்டது. நஞ்சீயர், “எம்பெருமானாருடைய நிற்பது, நடப்பது, சயனிப்பது போன்ற பலவற்றையும் நாம் கொண்டாடுவது போன்றும், ஆளவந்தாருடைய நடையை அரசன் கொண்டாடியது போன்றும், இவர் இங்கு பாகவதர்களைக் கொண்டாடுகிறார்”, என்று அருளிச்செய்தார்.

5-2-5 செய்கின்றது என்கண்ணுக்கொன்றே ஒக்கின்றது இவ்வுலகத்து

வைகுந்தன் பூதங்களேயாய் மாயத்தினால் எங்கும் மன்னி

ஐயமொன்றில்லை அரக்கர் அசுரர் பிறந்தீருள்ளீரேல்

உய்யும் வகையில்லை தொண்டர் ஊழிபெயர்த்திடும் கொன்றே

பொருள் - இவர்கள் செய்கின்ற செயல்கள் அனைத்தும் எனது கண்களுக்கு வியப்பை அளிக்கவல்ல ஒரு கார்யத்தைச் செய்வதாகவே அமைகிறது. அது என்ன? பகவத் விஷயத்திற்கு விரோதமாக உள்ள இந்த லோகத்தில், ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுடைய குணங்களை முற்றிலுமாக அனுபவித்தபடி உள்ள பாகவதர்கள், தாங்களே தங்களுடைய வியக்கவைக்கும் செயல்பாடுகளால் அனைத்து இடங்களிலும் பரவி நின்று, அரக்கர்களாக

உள்ள செயல்களுடன் பிறந்தவர்களை அழித்து, அவர்களுக்கு ஊழிகாலத்தைக் கொண்டு வரும்படியாக இருந்தனர். ஆகவே மற்ற விஷயங்களில் நீங்கள் ஈடுபட்டு நின்றீர்கள் என்றால், உங்களுக்கு பிழைக்க வழியில்லை.

அவதாரிகை - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், அஸூர ராக்ஷஸரான உங்களையும் முடித்து, யுகத்தையும் பேர்ப்பார்களென்கிறார்.

பொருள் - “ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், மற்ற விஷயங்களில் ஈடுபட்டு நிற்கும் அஸூரர்கள் ராக்ஷஸர்களாகிய உங்களையும் முடித்து, கலியுகத்தையும் அகற்றுவார்கள்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (செய்கின்றது இத்யாதி) செய்கிறபடி பார்த்தேனுக்கு, என் கண்ணுக்கொன்று போலே இராநின்றது. என்போலே இராநின்றதென்றால், பகவத் குணங்கள் மேட்டுமடையான ஸம்ஸாரத்திலே, நித்யவிபூதியிலிருப்புக்குத் தோற்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களேயாய். (மாயத்தினால் எங்கும் மன்னி) “மாயா வயுநம் ஜ்ஞாநம்” என்கிறபடியே, இச்சா பர்யாயமான ஜ்ஞாநத்தாலே. இச்சையாலே எங்கும் புகுந்திருந்து. (ஐயமொன்றில்லை) “இங்கேயிருந்தே அவ்விருப்புக்குத் தோற்றிருப்பார்கள்” என்றதில் ஒரு ஸம்சயமில்லை. “பேர்த்திடும்” என்னுமதில் ஒரு ஸம்சயமில்லை என்றுமாம்.

விளக்கம் - (செய்கின்றது இத்யாதி) அவர்கள் செய்கின்ற செயல்கலைப் பார்த்தபடி உள்ள எனது கண்களுக்கு ஒன்று புலப்பட்டபடி உள்ளது. அது என்ன? பகவத் குணங்களுக்கு மேட்டு நிலமாக உள்ள இந்த ஸம்ஸாரத்திலும், நித்யவிபூதியில் வாழ்வதற்காகவே தோன்றிய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் மட்டுமே புலப்பட்டு. (மாயத்தினால் எங்கும் மன்னி) - நிகண்டுவில், “மாயா வயுநம் - மாயா என்பது ஞானம்” என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, இச்சை என்பதன் வேறு சொல்லாகிய ஞானத்தால். அதாவது தங்கள் இச்சையால் அனைத்து இடங்களிலும் புகுந்து நின்று. (ஐயம் ஒன்று இல்லை) - “இங்கு இருந்தாலும் அங்கு உள்ளது போன்றே காணப்படுபவர்கள்” என்பதில் எந்தச் சந்தேகம் இல்லை. அல்லது, “இந்த கலிகாலத்தை அகற்றுபவர்கள் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை” என்று கூறலாம்.

வ்யாக்யானம் - (அரக்கர் இத்யாதி) ராக்ஷஸராயும் ஆஸூர ப்ரக்ருதிகளாயுமிருப்பார் மநுஷ்ய சரீரத்தை ஏறிட்டுக் கொண்டு, ஸ்ரீவாநரஸேநையின் நடுவே சுகஸாரணர்கள் புகுந்தாற்போலே புகுரப் பார்த்தாருண்டாகில் உங்களுக்கு உஜ்ஜீவிக்க விரகில்லை.

“வாழாட்பட்டு நின்றீருள்ளீரேல்” என்று தேடவேண்டாதே, எல்லாரும் வாழாட்பட்டு, அரக்கரசுரர் பிறந்திருள்ளீரேலென்று தேடவேண்டும்படியாயிற்று, “ஒன்றுந் தேவுங் கேட்டு ஸம்ஸாரம் திருந்தினபடி. (தொண்டீர்) “ஸேவா ச்வவ்ருத்தி:” என்கிற இதர விஷயங்களிலே தொண்டுபட்டிருக்கிற உங்களைக் கல்பந்தானே ஹிம்ஸித்துக் கொண்டு தானும் பேருமென்னுதல்; அன்றிக்கே, வைகுந்தன் பூதங்கள் உங்களையும் கொண்டு, ஊழியையும் பேர்ப்பரென்றுமாம்.

விளக்கம் - (அரக்கர் இத்யாதி) - ஸ்ரீவானரர்கள் நடுவில் சுகசாரணர்கள் புகுந்தது போன்று, மனிதர்கள் வேடம் பூண்டு ராசஷஸர்களாகவும் அஸுர்களாகவும் உள்ளவர்கள் புகுவதற்கு முயன்றீர்கள் என்றால், உங்களுக்குப் பிழைக்க வழியில்லை. திருப்பல்லாண்டு (2) - வாழாட்பட்டு நின்று உள்ளீரேல் - என்று தேடவேண்டாதபடி, அனைவரும் வாழாட்பட்டு, “அரக்கர் அசுரர் பிறந்தீர் உள்ளீர்கள் என்றால் ...” என்று தேட வேண்டும்படியாக ஆனது. “ஒன்றும் தேவும்” என்பதைக் கேட்டு ஸம்ஸாரிகள் திருத்தியது போன்று ஆகும். (தொண்டீர்) - “ஸேவா ச்வவிருத்தி: - மற்றவர்களுக்குச் செயல் புரிதல் என்பது நாய்த்தொழிலே ஆகும்” என்பதற்கு ஏற்ப, மற்ற விஷயங்களில் செயலாற்றியபடி இருந்தால் உங்களைக் கல்பமானது துன்பறுத்தியபடி மட்டுமே இருக்கும். அல்லது, “ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுடைய பூதங்கள், உங்களையும் அழித்து, கலிகாலத்தையும் மாய்க்கும்”, என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

**5-2-6 கொண்டு உயிருண்ணும் விசாதி பகை பசி தீயனவெல்லாம்
நின்று இவ்வுலகில் கடிவான் நேமிப்பிரான் தம்போந்தார்
நன்றிசை பாடியும் துள்ளியாடியும் ஞாலம் பரந்தார்
சென்று தொழுதுய்ம்மின் தொண்டீர் சிந்தையைச் செந்நிறுத்தியே**

பொருள் - சரீரத்தை அழித்து, ப்ராணனை உண்ணக்கூடியதான “வ்யாதிகள், பகை, பசி” போன்றதான பலவிதமான தீமைகள் அனைத்தையும் இந்த லோகத்திலிருந்து விரட்டுவதற்காக, சக்கரத்தை ஏந்திய ஸர்வேச்வரனுடைய அடியார்கள் வந்தனர். அவர்கள் மேன்மையான இசை பாடியும், தங்களை மறந்து ஆடியும் இந்தப் பூமி முழுவதும் நிறைந்தனர். மற்ற தேவதைகளை எண்ணியபடி சபலமாக உள்ளவர்களே! உங்களுடைய நெஞ்சத்தை, பாகவதர்கள் விஷயத்தில் நிலைநிறுத்தி, அவர்கள் இருக்கும் இடம் சென்று தொழுது பிழைப்பதற்கான வழியைத் தேடுவீர்களாக.

அவதாரிகை - ஸகல துக்கங்களையும் போக்குகைக்காக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் லோகமடங்கப் பரந்தார்கள்; அவர்களோடே நீங்களும் அவனை ஆச்ரயித்து உஜ்ஜீவியுங்கோளென்கிறார்.

பொருள் - “அனைத்து துக்கங்களையும் போக்குவதற்காக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் இந்த லோகம் முழுவதுமாகப் பரந்தனர். நீங்களும் அவர்களைப் பற்றி நின்று பிழைப்பீர்களாக” என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கொன்றுயிர் இத்யாதி) தேஹ விச்லேஷத்தைப் பிறப்பித்து ப்ராணைகளை அபஹரிக்கக் கடவதான வ்யாதி. அன்றிக்கே, ப்ராணனை விச்லேஷிப்பித்து சரீரத்தை முடிக்கும் வ்யாதி என்னுதல்; உயிரென்று இப்போது சரீரம். அப்படிச் செய்யும் பகையும் பசியும். இப்படிப் பிரித்துச் சொல்லுகிறதென்? தண்ணியவையெல்லாம், (நின்றிவ்வுலகில் கடிவான்) விடாதே நின்று போக்குகைக்காக. (நேமிப்பிரான் தமர் போந்தார்) கையுந்திருவாழியுமான அழகிலே தோற்றிருக்குமவர்கள் வந்தார்கள். போந்த நேமிப்பிரான் தமர் (நன்று இத்யாதி) நன்றான இசை பாடியும், ஸஸம்ப்ரம ந்ருத்தம் பண்ணியும், இப்படி பூமியடையப் பரந்தார்கள். (சென்று தொழுதுயம்மின்) அவர்கள்பாடே சென்று அவர்களைத் தொழுது உஜ்ஜீவித்துப் போங்கோளென்னுதல்; அவர்களோடே சென்று ஸர்வேச்வரனை ஆச்ரயித்து உஜ்ஜீவித்துப் போங்கோளென்னுதல். (தொண்டீர்) அப்ராப்த விஷயத்தில் தொண்டுபட்டிருக்கிற நீங்கள். திருந்துகைக்கு யோக்யதையுடைய நீங்கள். அது செய்யுமிடத்தில் (சிந்தையைச் செந்நிறுத்தியே) தொழுதவந்தரம் “தேஹி மே ததாமி தே” என்னாதே தொழுங்கோள்.

விளக்கம் - (கொன்றுயிர் இத்யாதி) - சரீரத்தைப் பிரிந்து ப்ராணைகளை அபகரிப்பதான கொடிய நோய்கள். அல்லது ப்ராணனைப் பிரித்து சரீரத்தை முடிக்கின்ற நோய்கள்; இவ்விதம் பொருள் கொண்டால், உயிர் என்பது சரீரம் எனக்கொள்ள வேண்டும். இவ்விதமே செய்கின்ற பகை மற்றும் பசி. இவ்விதம் பலவற்றையும் பிரித்துக் கூறுவது ஏன்?(தீயன எல்லாம்) - தாழ்ந்தவை அனைத்தும். (நின்று இவ்வுலகில் கடிவான்) - இந்த உலகில் நின்றுவிடாமல் நீங்குவதற்காக. (நேமிப்பிரான் தமர் போந்தார்) - திருக்கரமும் சக்ரத்தாழ்வானுமான உள்ள அழகில் தோற்றுப்போய் உள்ள இவர்கள் இங்கு வந்தனர். அதாவது, “போந்த நேமிப்பிரான் தமர்” என்று படிக்கவேண்டும். (நன்று இத்யாதி) -

நன்றாக உள்ள இசையில் பாடியும், பரப்பரப்புடன் ஆடியும், இப்படியாக இந்தப் பூமி முழுவதும் பரந்து நின்றார்கள். (சென்று தொழுதுயம்மின்) - அவர்கள் உள்ள இடம் சென்று, அவர்களைத் தொழுது, நீங்கள் பிழைக்கப் பாருங்கள். அவர்களுடன் சென்று, ஸர்வேச்வரனை அண்டி நின்று, பிழைப்பீர்களாக என்று கருத்து. (தொண்டர்) - அடையத்தக்கது அல்லாத விஷயங்களில் அடிமைத்தனம் செய்யும் நீங்கள். திருந்துவதற்கான தகுதி கொண்ட நீங்கள். அவ்விதம் செய்யும்போது, (சிந்தையைச் செந்நிறுத்தியே) - வணங்கிய பின்னர், “தேஹி மே ததாமி தே - எனக்கு இதனை அளிப்பாயாக, நான் உனக்கு இதனைத் தருகிறேன்” என்று கூறாமல், வணங்கி நிற்பீர்களாக.

5-2-7 நிறுத்தி நும் உள்ளத்துக் கொள்ளும் தெய்வங்கள் உம்மையுய்யக்கொள்

மறுத்தும் அவனோடே கண்டீர் மார்க்கண்டேயனும் கரியே
கறுத்தமனமொன்றும் வேண்டா கண்ணனல்லால் தெய்வமில்லை
இறுப்பதெல்லாம் அவன் மூர்த்தியாயவர்க்கே இறுமினே

பொருள் - உங்களுடைய உள்ளத்தில், சுபமான இடமாக இல்லாததால், வலியப் பிடித்து நிறுத்திக் கொள்ளும் தெய்வங்கள் அனைத்தும் உங்களைக் பிழைக்க வைப்பது என்பது அவனுடைய கருணையால் ஆகும். இதற்கு மார்க்கண்டேயன் சாட்சி ஆகிறான். ஆகவே மற்ற தேவதைகளை எண்ணி அவர்களிடம் சென்று சரணாகதி செய்கின்ற தாழ்ந்த மனம் வேண்டாம். க்ருஷ்ணனைத் தவிர வேறு தெய்வம் ஏதும் இல்லை. இவ்விதம் ஆன பின்னர், சாஸ்த்ரங்களுக்கு உட்பட்டுச் செய்யப்படும் நித்ய நைமித்திக்க கர்மங்கள் அனைத்தையும், அந்த க்ருஷ்ணனுக்குச் சரீரங்களாகவே இந்தத் தேவதைகள் உள்ளனர் என்று உணர்ந்து, அனைத்து யஜ்ஞங்களையும் அனுபவிப்பவனாக உள்ள க்ருஷ்ணன் வரை சமர்ப்பணம் செய்வீர்களாக.

அவதாரிகை - நாங்கள் நெடுநாள் தேவதைகளுக்குப் பச்சையிட்டு ஆச்ரயித்துப் போந்தோம்; அதின் முடிவு கண்டு பின்னை பகவத் ஸமாச்ரயணம் பண்ணுகிறோமென்ன, நீங்கள் ஆச்ரயிக்கிற தேவதைகள் உங்களை ரக்ஷிப்பதும் அவன்பக்கலிலே கொண்டு சென்று காட்டிக்கொடுத்தாயிற்று; ஆனபின்பு, அவனையே ஆச்ரயிக்கப் பெறில் அழகிது; அதுவும் மாட்டிகோளாகில், நீங்கள் அவர்களுக்கு இடுகிறவற்றை “இவர்கள் அவனுக்குத் தநுபூதர், இவர்கள் முகத்தாலே நாம் பகவத் ஸமாராதநம் பண்ணுகிறோம்” என்று புத்தி பண்ணியாகிலும் இடப்பாருங்கோளென்கிறார்.

விளக்கம் – ஆழ்வாரிடம் ஒரு சிலர், “நாங்கள் நீண்ட காலமாக மற்ற தெய்வங்களை அண்டி நின்று, அவர்களிடம் ஈடுபாடு கொண்டு, அவர்களையே எங்கள் இடமாகச் சென்றோம். அதன் முடிவைக் குறித்து நாங்கள் அறிந்த பின்னர், பகவானை அண்டுகிறோம்”, என்றனர். இதற்கு ஆழ்வார், “நீங்கள் அண்டி நிற்கும் தேவதைகள் உங்களைக் காப்பற்றுதல் என்பது, உங்களை அவனிடம் கொண்டு சேர்ப்பதன் மூலமே ஆகும். ஆகவே அவனைச் சென்று அடைதலே சிறந்ததாகும். நீங்கள் அவ்விதம் செய்யவில்லை என்றால், வேறு ஒரு செயலையாவது செய்வீர்களாக. நீங்கல் மற்ற தேவதைகளுக்கு இடுகின்ற அனைத்தையும், ‘இவர்கள் அவனுக்குச் சரீரமாக உள்ளவர்கள் ஆவர். இவர்கள் மூலமாக நாம் பகவானை ஆராதிக்கிறோம்’ என்று எண்ணியபடியாவது இடுங்க”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – (நிறுத்தி) த்யேய வஸ்துவை ஸ்திதிப்பிக்கையும் த்யாநம் பண்ணுகிறவனுக்கே பாரமாயிற்று. ஆச்ரயிக்கிற இவன் எடுத்து நிறுத்த, நிற்கிறவையிறே அவை. (நும்முள்ளத்துக் கொள்ளும் தெய்வங்கள்) உந்தாமுடைய ஹ்ருதயங்களிலே கொள்ளுகிற தேவதைகள். (உள்ளத்துக் கொள்ளும்) “புறம்பே சிலரறியில் அபஹஸிப்பர்கள்” என்று தாங்களறிந்ததாக உபாஸிக்குமத்தனை. (உம்மையுய்யக்கொள்) உந்தாமை உஜ்ஜீவிப்பித்துக் கொண்டார்களாகிறபடி. (மறுத்துமித்யாதி) நீங்கள் “அவனிலும் இவர்கள் ஆச்ரயணீயர்” என்று பற்ற, இவர்கள் உங்களை அவன் பக்கலிலே கொண்டுபோய்க்கிடிகோள் ரக்ஷிப்பது. என்றும் ரக்ஷண தர்மம் கிடப்பது அவன் பக்கலிலே. “ந ஹி பாலந ஸாமர்த்யம் ருதே ஸர்வேச்வரம் ஹரிம்” என்கிறபடியே வேறு சிலரை ஆச்ரயிக்க, அவன் பல ப்ரதனாகையாவதென்? என்ன, (மார்க்கண்டேயனும் கரியே) கரியென்று ஸாக்ஷிக்குப் பேர். இவ்வர்த்தத்துக்கு ஸாக்ஷி ஸ்ரீமார்க்கண்டேயன். அவன் நெடுநாள் தேவனையாச்ரயிக்க, அவனைப் பார்த்து, “நெடுநாள் நீ நம்மையாச்ரயித்தாய். இவாச்ரயணம் பாழே போகவொண்ணாது. உன்னோடு என்னோடு வாசியில்லை. உனக்கொரு புகல் காட்டித் தரப்போரு” என்று ஸர்வேச்வரன் பக்கலிலே கொண்டு சென்று, அவன் அபேக்ஷிதத்தைத் தலைக்கட்டிக் கொடுத்தான்; ஆனபின்பு, இதில் ஸாக்ஷி அவனே. (கறுத்த மனமொன்றும் வேண்டா) க்ஷுத்ர தேவதைகள் பக்கலிலே பரத்வ ப்ரதிபத்தி பண்ணியிருக்கும் தண்ணிய நெஞ்சு உங்களுக்கு வேண்டா. (கண்ணனல்லால் தெய்வமில்லை) “ஸர்வேதேவா தேவகீ புத்ர ஏவ”

என்கிறபடியே, அவனுக்கு ப்ரகாரமாயல்லது ஸ்வதந்த்ரமாயிருப்பதொரு தேவதையில்லை. “யோ யோ யாம் யாம் தநும் பக்த:” என்கிறபடியே அவனுக்குத் தநு பூதராயுளராகிலாமித்தனை. (இறுப்பது இத்யாதி) ஆனபின்பு, நீங்கள் அவ்வவதைகளுக்குக் கொடுக்கும் ஸமாராதந த்ரவ்யங்களையெல்லாம் இவர்கள் கொண்டு சென்று, “இவர்கள் அவனுக்கு சரீர பூதர்” என்று புத்தி பண்ணி, அவர்களுக்குக் கொடுக்கப் பாருங்கோள். (இறுப்பதெல்லாம்) “தேவதாந்தராய” என்று தோற்றுகிற நித்யநைமித்திக கர்மங்களையெல்லாம், (அவன் மூர்த்தியாய் அவர்க்கே) அவனுக்கு சரீரபூதரான அவர்களுக்கே. “அந்தராத்மா ஸர்வேச்வரன்” என்று புத்தி பண்ணி தத் ஸமாராதந புத்த்யா பண்ணுங்கோள்.

விளக்கம் – (நிறுத்தி) - த்யானம் செய்யப்படும் வஸ்துவை நிலையாக நிறுத்துதல் என்பது த்யானிப்பவனுக்கே பொறுப்பாக உள்ளது. அவனை அண்டி நிற்கும் இவர்களை அவனே இவ்விதம் நிலையாக நிறுத்தும்படிச் செய்கிறான். இதன் மூலம் அவர்கள் நிலையாக உங்களை நிறுத்துகிறார்கள். (நும்முள்ளத்துக் கொள்ளும் தெய்வங்கள்) - உங்களுடைய உள்ளத்தில் கொள்ளும் தேவதைகல். (உள்ளத்துக் கொள்ளும்) - “மற்றவர்கள் இவ்விதம் உபாஸிப்பதை அறிந்தால் பரிகாசம் செய்வார்கள்” என்று எண்ணி, தாங்கள் மட்டுமே அறியும்படியாக உபாஸிப்பர். (உம்மை உய்யக்கொள்) - உங்களைப் பிழைக்கும்படியாகச் செய்தார்கள். (மறுத்தும் இத்யாதி) - நீங்கள் உங்களுடைய மனத்தில், “அவனை விட இவர்கள் அடையத்தக்கவர்கள்” என்று எண்ணி அண்டுகிறீர்கள். ஆனால் இவர்கள் உங்களை அவனிடம் கொண்டு சேர்த்து அல்லவோ காப்பாற்றுகிறார்கள்? காப்பாற்றுதல் என்பதான தர்மம் அவனிடம் எப்போதும் உள்ளதாகும். இவ்விதம் மற்ற தேவதைகளிடம் அந்தத் தர்மம் இல்லையா என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-22-19) - ந ஹி பாலந ஸாமர்த்யம் ருதே ஸர்வேச்வரம் ஹரிம் - ஸர்வேச்வரனாகிய ஸ்ரீஹரியைத் தவிர காப்பாற்றும் சாமர்த்யம் வேறு யாருக்கும் இல்லை - என்பதற்கு ஏற்ப, மற்ற தேவதைகளை அண்டி நிற்கும்போது அவன் பலன் அளிப்பது எப்படி என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (மார்க்கண்டேயனும் கரியே) - கரி என்றால் காட்சி என்று பொருள். இங்கு இது மார்க்கண்டேயனைக் குறிப்பதாகும். அவன் நீண்ட நாள்களாக ருத்ரனை உபாஸித்தபடி இருந்தான். ருத்ரன் அவனிடம், “நீண்ட நாள்கள் நீ நம்மை உபாஸித்தாய். இந்த உபாஸனை வீண்போகாது. உனக்கு எனக்கும் வேறுபாடு இல்லை. உனக்கு ஏற்ற புகலிடம் ஒன்றை நான் காண்பித்துத் தருகிறேன். நீ அங்கு செல்வாயாக”, என்றான். இவ்விதம் உரைத்த பின்னர் ஸர்வேச்வரனிடம் கொண்டு சென்று சேர்த்து, மார்க்கண்டேயனுடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்றினான். ஆகவே இந்த விஷயத்தில் அவனே சாட்சி ஆகிறான். (கறுத்த மனமொன்றும் வேண்டா) - தாழ்ந்த தேவதைகள்

குறித்து “இவர்களே பரம்பொருள்” என்று எண்ணும் தாழ்ந்த மனம் உங்களுக்கு வேண்டாம். (கண்ணன் அல்லால் தெய்வமில்லை) மஹாபாரதம் பீஷ்மபர்வம் - ஸர்வேதேவா தேவகீ புத்ர ஏவ - அனைத்தும் தேவகியின் புத்ரனே ஆகும் - என்பதற்கு ஏற்ப, அவனுடைய சரீரமாக இருத்தல் என்பது அல்லாமல் சுதந்திரமாக உள்ள தேவதை வேறு யாரும் இல்லை. கீதையில் (7-21) – யோ யோ யாம் யாம் தநும் பக்த: – எந்த எந்த பக்தன், எந்த எந்த பலனுக்காக, எந்த எந்த தேவதையின் ஸ்வரூபத்தை ஆராதிக்கிறானோ - என்பதற்கு ஏற்ப, க்ருஷ்ணனுடைய சரீரமாக உள்ள நிலை. (இறுப்பதெல்லாம்) - ஆகவே அந்தந்த தேவதைகளுக்கு நீங்கள் அளிக்கின்ற ஆராதனைப் பொருள்கள் அனைத்தையும் “இவர்கள் அவனுடைய சரீரம் ஆவர்” என்று எண்ணியபடி, அவர்களுக்கு அளிப்பீர்களாக. “இறுப்பது எல்லாம்” என்பதன் மூலம், “மற்ற தேவதைகள் விஷயமாகத் தோன்றுகின்ற” என்பது உணர்த்தப்பட்டது; இப்படிப்பட்ட நித்ய நைமித்திக கர்மங்கள் அனைத்தையும், (அவன் மூர்த்தியாய் அவர்க்கே) - அவனுக்குச் சரீரமாக உள்ள அவர்களுக்கு, “இவர்களுடைய அந்தராத்மாவாக ஸர்வேச்வரனே உள்ளான்” என்று எண்ணி, “அவனுக்கே நாம் அளிக்கிறோம்” என்று செய்வீராக.

5-2-8 இறுக்கும் இறையிறுத்துண்ண எவ்வுலகுக்கும் தன்மூர்த்தி

நிறுத்தினான் தெய்வங்களாக அத்தெய்வநாயகன்தானே

மறுத்திருமார்வலவன்தன் பூதங்கள் கீதங்கள் பாடி

வெறுப்பின்றி ஞாலத்துமிக்கார் மேவித்தொழுதுயம்மினீரே

பொருள் - செய்யவேண்டிய கடமையாக உள்ள நித்ய நைமித்திக கர்மங்களை ஸமர்ப்பித்து நீங்கள் பிழைப்பதற்காக, அனைத்து லோகங்களிலும் தனது சரீரங்களாக உள்ள பல்வேறு தேவதைகளை, அந்த தேவதைகளுடைய நாதனாகிய க்ருஷ்ணனே நிறுத்தினான். இப்படிப்பட்ட அனைத்தையும் நியமிக்கவல்ல திறனை மறைமுகமாக வெளிப்படுத்துவதான ஸ்ரீவத்ஸம் என்ற மறுவைத் தனது திருமார்பில் கொண்டவனுக்கு அடிமையாக உள்ள பாகவதர்கள், பலவிதமாகக் கீதங்களைப் பாடி, ஸம்ஸார லோகத்தில் உள்ளதால் ஏற்படக்கூடியதான உள்ள வெறுப்பு இன்றி, அனைத்திலும் உயர்ந்தவர்களாக நின்றனர். அவர்களை அண்டி நின்று நீங்கள் பிழைப்பீர்களாக.

அவதாரிகை - ராஜஸராயும் தாமஸராயுமுள்ள சேதநர் குணாகுணமாக ஆச்ரயிக்கலாம்படி இதர தேவதைகளை லோகமடங்கப் பரப்பி வைத்தான்; அவனுடைய அஸாதாரண விக்ரஹத்திலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் லோகமடங்கப்

பரந்தார்கள். அவர்களைப்போலே நீங்களும் அவனை ஆச்ரயிக்கப் பாருங்கோள் என்கிறார்.

விளக்கம் - “ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் ஆகிய குணங்கள் கொண்ட சேதநர்கள், அவரவர்களுடைய குணங்களுக்கு ஏற்ப அண்டி நிற்கலாம்படியான மற்ற தேவதைகளை இந்த உலகம் முழுவதும் பரப்பி வைத்தான். அவனுக்கு மட்டுமே உரித்தான சிறப்பான திருமேனி அழகில் எப்போதும் தோற்று நிற்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், இந்த லோகம் முழுவதும் பரந்து நின்றனர். அவர்களைப் போன்று நீங்களும் அவனை அண்டி நிற்க முயல்வீராக”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இறுக்குமித்யாதி) செய்த பயிருக்குக் கடமையிறுக்குமாபோலே, உந்தாமுடைய புண்யபாபாநுரூபமாக அவ்வவதேவதைகளுக்குக் கொடுக்கும் த்ரவ்யங்களைக் கொடுத்து ஜீவிக்மைக்காக, எல்லா லோகங்களிலும், தநுபூதரான தேவதைகளை நிறுத்தினான்; இவ்வருகுள்ளாரோடு அத்தேவதைகளோடு வாசியற எல்லார்க்குமொக்க நியாமகனாயிருக்கிற தானே. ராஜாக்கள் ஊர்தோறும் கூறுசெய்வார்களை வைக்குமாபோலே. (மறுத் திருமார்வன்) ஸ்ரீவத்ஸத்தையும் பிராட்டியையுமுடைய மார்வனென்னுதல், ஸ்ரீவத்ஸத்தையுடைத்தான திருமார்வையுடையவனென்னுதல்.

விளக்கம் - (இறுக்கும் இத்யாதி) - செய்த பயிருக்குக் கடனும் வரியும் உள்ளது போன்று, உங்களுடைய புண்ணியம் மற்றும் பாபம் ஆகியவற்றுக்கு ஏற்றபடி அந்தந்த தேவதைகள் உங்களுக்கு அளிப்பதற்காக உள்ள அனைத்தையும் அவர்களுக்கு அளித்தான்; இப்படியாகப் பிழைப்பதற்காக, அனைத்து லோகங்களிலும் தனது சரீரமாக உள்ள தேவதைகளை நிறுத்தினான். அதாவது அரசர்கள் ஒவ்வொரு இடத்திலும் வரி வசூல் செல்வதற்காக மணியக்காரர்களை நிறுத்துவது போன்று செய்தான். இந்த லோகத்தில் உள்ளவர்கள் மற்றும் அந்த லோகத்தில் உள்ளவர்கள் என்ற வேறுபாடு இன்றி அனைவரையும் ஒரே போன்று நியமிக்கும் தானே. (மறுத் திருமார்வன்) - ஸ்ரீவத்ஸம் என்ற மறுவையும், பெரியபிராட்டியாரையும் கொண்ட திருமார்பு உடையவன் அல்லது ஸ்ரீவத்ஸம் என்ற மறுவை உடைய திருமார்பு கொண்டவன்.

வ்யாக்யானம் - (அவனித்யாதி) அவனுடைய அஸாதாரண விக்ரஹத்திலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், ப்ரீதி ப்ரகர்ஷந்தாலே கீதங்களைப்பாடி, “ஸம்ஸாரத்திலே வர்த்திக்க

வேண்டாநின்றதே!” என்கிற வெறுப்பின்றிக்கே பூமியெங்கும் பரந்தார்கள். (மேவித் தொழுதும்மினரே) ஆனபின்பு, நீங்கள் அவர்களைச் சென்று ஆச்ரயித்து உஜ்ஜீவியுங்கோளென்னுதல், அந்த ஸத்வ நிஷ்டரானவர்களோடொக்க நீங்களும் அநந்ய ப்ரயோஜநராய் ஸர்வேச்வரனை ஆச்ரயித்து உஜ்ஜீவித்துப் போங்கோளென்னுதல்.

விளக்கம் – (அவன் இத்யாதி) - அவனுக்கு மட்டுமே உரியதான திருமேனியில் அழகில் தோற்று நிற்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், தங்களுடைய ப்ரீதியின் மிகுதி காரணமாக கீதங்களைப் பாடினர். “இந்த ஸம்ஸார லோகத்தில் வாழ வேண்டி உள்ளதே!” என்ற வெறுப்பு இல்லாமல், அனைத்து லோகங்களிலும் பரந்தனர். (மேவித் தொழுதும்மினரே) - இவ்விதம் ஆன பின்னர், நீங்கள் அவர்களைச் சென்று அண்டி நின்று பிழைப்பீர்களாக. அவர்கள் போன்று நீங்களும் மற்ற எந்தப் பயனையும் எதிர்பாராமல் ஸர்வேச்வரனை அண்டி நின்று பிழைத்துச் செல்லுங்கள்.

5-2-9 மேவித்தொழுதும்மினீர்கள் வேதப்புனிதவிருக்கை

நாவிற் கொண்டு அச்சுதன் தன்னை ஞானவிதி பிழையாமே
பூவில் புகையும் விளக்கும் சாந்தமும் நீரும் மலிந்து
மேவித் தொழும் அடியாரும் பகவரும் மிக்கதுலகே

பொருள் - வேதங்களில், இவனுடைய ஸ்வரூபம் மற்றும் குணங்கள் முதலானவற்றை வெளிப்படுத்துவதாக உள்ளதால் தூய்மையான உள்ளதான ஸ்ரீபுருஷஸூக்தம் போன்ற ருக் வேத சிறப்புகளை நாவில் உச்சரித்தபடி இருந்து, பக்தி கலந்த ஞானம் என்ற வழியிலிருந்து மாறாமல், மலர்களுடன் கூடிய தூபம் தீபம் சாந்தம் நீர் போன்றவற்றை பரிபூர்ணமாகக் கொண்டு, தனது அடியார்களை நழுவ விடாத ஸர்வேச்வரனை, எந்தவிதமான பயனையும் எதிர்பாராமல் அண்டி நின்று, கைங்கர்யம் மேன்மேலும் பெருகுவதற்காக அண்டுகின்ற அடியார்கள் மற்றும் முனிவர்கள் ஆகியோர்களால் இந்த உலகம் நிறைந்துள்ளது. நீங்கள் அவர்களை அண்டி நின்று வணங்கி, கரையேற முயலுங்கள்.

அவதாரிகை – பகவத் குணநிஷ்ட்டரும் கைங்கர்ய நிஷ்ட்டருமான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பூமியெங்கும் பரந்தார்கள்; நீங்களும் அவர்களோடொக்க அநந்யப்ரயோஜநராய் ஆச்ரயியுங்கோளென்கிறார்.

விளக்கம் – “பகவத் குணத்தில் எப்போதும் ஈடுபட்டபடி உள்ளவர்களும், கைங்கர்யத்தில் ஈடுபட்டபடி உள்ளவர்களும் ஆகிய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், இந்த உலகம் முழுவதும் நிறைந்து நிற்கிறார்கள். நீங்கள் அவர்களைப் போன்று, வேறு பலன்களை எதிர்பாராமல் அவனைப் பற்றி நிற்பீர்களாக”, என்கிறார்

வ்யாக்யானம் – (மேவி இத்யாதி) அநந்யப்ரயோஜநராய்க் கொண்டு ஆச்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கப் பாருங்கோள். (வேதப்புனிதவிருக்கை நாவிற்கொண்டு) வேதத்தில் அவன் விபூதி விஷயமாகப் பரக்குமவற்றையன்றிக்கே, அஸாதாரண விக்ரஹத்திலும் குணங்களிலும் ஸ்வரூபத்திலுமாகப் பரந்திருக்கற ஸ்ரீபுருஷஸூக்தாதிகளை நாக்கிலே கொண்டு. (அச்சதன் தன்னை) இவர்கள் நாவிலே கொண்டு அஹ்ருதமாகச் சொன்னால் அதை ஸஹ்ருதயமாகக் கொண்டு “ந த்யஜேயம்” என்னுமவன். (ஞானவிதி பிழையாமே) ஞானமென்கிறது ஜ்ஞாந விசேஷமான பக்தியை. பக்தி பலாத் க்ருதமான க்ரியைகளிலொன்றும் தப்பாமே. (பூவில் இத்யாதி) பூவோடே கூடிய புகை தொடக்கமான ஸமாராதநோபகரணங்களை மிகுத்துக் கொண்டு அவனை விடாதே நின்று அடிமை செய்யுமவர்களும், குணாநுஸந்தாநத்துக்கு அவ்வருகொன்றுக்கு ஶுமரன்றிக்கேயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும், மிக்கது லோகம். (தொடர்ந்தடிமை செய்யும்) இளைய பெருமானையும், (கிடந்தவிடத்தே கிடந்து குணாநுபவம் பண்ணும்) ஸ்ரீபரதாழ்வானையும் போலே இருப்பாரேயாயிற்று லோகமடைய; நீங்களும் மேவித்தொழுதும்மின்.

விளக்கம் – எந்தவிதமான பயனையும் எதிர்பாராமல் அவனைப் பற்றி நின்று பிழைக்க முயலுங்கள். (வேதப்புனிதவிருக்கை நாவிற்கொண்டு) - வேதங்களில் அவன் விபூதி விஷயமாக விரிவாக உரைத்தது மட்டுமே அல்லாமல், அவனுக்கே உரிய திருமேனியிலும் குணங்களிலும் ஸ்வரூபத்திலும் ஈடுபாடு கொண்டதான ஸ்ரீபுருஷஸூக்தம் போன்றவற்றை நாக்கில் வைத்து. (அச்சதன் தன்னை) - இவர்கள் இவற்றை மனப்பூர்வமாக உரைக்கவில்லை என்றாலும், அவன் இவற்றை இவர்கள் மனப்பூர்வமாக உரைத்ததாகவே கொண்டு, யுத்தகாண்டம் - ந த்யஜேயம் - நான் கைவிடமாட்டேன் - என்று உள்ளவன். (ஞானவிதி பிழையாமே) - ஞானம் என்றால் ஞானத்துடன் சிறப்புற்ற பக்தி. பக்தியை பலனாக அளிக்கவல்ல செயல்களை எதனையும் விடாமல். (பூவில் இத்யாதி) - பூவுடன் கூடிய புகை தொடக்கமாக உள்ள அனைத்து ஆராதனை வஸ்துக்களையும் மிகுதியாகக் கொண்டு, அவனை விடாமல் நின்று கைங்கர்யம்

செய்தபடி உள்ளவர்களும்; குணங்களை எண்ணியபடி இருப்பதற்கு வேறு ஏதும் செய்யும் திறன் இன்றி உள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் மிகுதியாக உள்ள லோகம். (தொடர்ந்து அட்டிமை செய்யும்) – லக்ஷ்மணனைப் போன்று. (கிடந்தவிடத்தே கிடந்து குணாநுபவம் பண்ணும்) – பரதாழ்வான் போன்றும் இந்த லோகம் முழுவதும் நிரம்பினர். நீங்களும் அவர்களைத் தொழுது பிழைப்பீராக.

**5-2-10 மிக்கவுலகுகள் தோறும் மேவிக் கண்ணன் திருமூர்த்தி
நக்கபிரானோடு அயனும் இந்திரனும் முதலாகத்
தொக்கவமரர் குழாங்கள் எங்கும் பரந்தன தொண்டர்
ஒக்கத் தொழுகிறிராகில் கலியுகமொன்றுமில்லையே**

பொருள் - சிவனுடன் நான்முகனும் இந்த்ரனும் முதலான ஒன்றாகத் திரண்ட தேவர்களுடைய கூட்டங்கள், அனைத்து உயிர்களும் அண்டத்தக்கபடி உள்ள க்ருஷ்ணனுடைய செல்வம் பொருந்திய திருமேனியை அண்டி நின்று, அனைத்து இன்பங்களும் வளர்ந்தபடி உள்ள லோகங்கல் அனைத்திலும் பரவி நின்றார்கள். மற்ற விஷயங்களில் விருப்பம் கொண்டவர்களே! நீங்களும் அவர்களுடன் இணைந்து, அவனையே தொழ வல்லவர்கள் என்னும்போது, மற்ற தேவதைகளை அண்டி நிற்பதை ஏற்படுத்தும் கலியுக தோஷம் உங்களுக்கு ஏதும் இல்லை.

அவதாரிகை - நீங்கள் ஆசிரயிக்கிற தேவதைகள் செய்கிற இத்தை நீங்களும் செய்திகோளாகில், யுக ப்ரயுக்தமான தோஷங்களும் போமென்கிறார்.

விளக்கம் – “நீங்கள் அண்டி நிற்கும் தேவதைகள் என்ன செய்கிறார்களோ அதனையே நீங்களும் செய்தால், கலியுகத்தால் உண்டாகும் தோஷங்கள் ஏதும் உங்களுக்கு ஏற்படாது”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – (மிக்க இத்யாதி) விஸ்த்ருதமான லோகங்களெங்கும் க்ருஷ்ணனுடைய அஸாதாரண விக்ரஹத்தை சுபாசிரயமாகப் பற்றி. (நக்கன் இத்யாதி) – ருத்ரனோடே ப்ரஹ்மாவும் இந்த்ரனும் இவர்கள் தொடக்கமாகத் திரண்ட தேவதா ஸமுஹங்களெங்கு மொக்கப் பரந்து விபூதி விஸ்தாரத்தை யுடையரானார்கள். அப்ராப்த விஷயத்தே தொண்டுபட்டுத் திரிகிற நீங்கள் அவர்களோடொக்க ஸர்வேச்வர ஸமாசிரயணம் பண்ணப் பெறில், உங்கள் தோஷம் போகையெயன்றிக்கே யுக ப்ரயுக்த தோஷமும் போமென்கிறார்.

விளக்கம் - (மிக்க இத்யாதி) - பரந்து விளங்கும் அனைத்து லோகங்களிலும், க்ருஷ்ணனுக்கே உரித்தான திருமேனியை சுபமான இடமாகப் பற்றி. (நக்கன் இத்யாதி) - ருத்ரனுடன், நான்முகன் மற்றும் இந்த்ரன் ஆகியோர் தொடக்கமாகத் திரண்டு நிற்கும் தேவலோகக் கூட்டமானது, முழுமையாகப் பரந்து, விரிந்த விபூதியைப் போன்று ஆனார்கள். இந்த உலகில் உள்ள விஷயங்களுக்கு அடிமையாக உள்ள நீங்கள், அவர்களுடன் இணைந்து ஸர்வேச்வரனை அண்டி நின்றால், உங்களுடைய தோஷம் மட்டும் அல்லாமல், கலியுகத்தால் ஏற்படும் தோஷமும் போகும் என்கிறார்.

5-2-11 கலியுகமொன்றுமின்றிக்கே தன்னடியார்க்கருள் செய்யும்

மலியுஞ் சுடரொளி மூர்த்தி மாயப்பிரான் கண்ணன் தன்னைக்
கலிவயல் தென்னன் குருகூர்க் காரிமாறன் சடகோபன்
ஒலி புகழாயிரத்து இப்பத்து உள்ளத்தை மாசறுக்குமே

பொருள் - தன்னுடைய அடியார்களுக்கு கலியின் தோஷம் ஏதும் ஏற்படாதபடி தன்னைக் குறித்த “ஞானம், ப்ரேமை, செயல்கள்” ஆகியவற்றை, தனது க்ருபையால் அளிப்பதால் மேன்மேலும் ப்ரகாசத்துடன் கூடியதான தேஜோமயமான திருமேனி கொண்டவனும், வியக்க வைக்கும் குணம் மற்றும் லீலைகளை அவர்கள் அனுபவிக்கும்படி செய்து உதவுபவனும் ஆகிய க்ருஷ்ணனை, நன்கு வளர்ந்த வயல்கள் நிறைந்ததும், தெற்குத் திசைக்கு உயர்த்தியை அளிப்பதும் ஆகிய ஆழ்வார்திருநகரியின் எஜமானராகிய நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்ததான புகழுடன் கூடிய ஆயிரம் பாசுரங்களில், இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களும், நெஞ்சில் உள்ள மாசுகளை விலக்கும்.

அவதாரிகை - நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்குத் தேவதாந்தரங்கள் பக்கலுண்டான பரத்வ சங்கையும், எம்பெருமான்பக்கல் ப்ரயோஜநாந்தர பரதையுமான மாநஸ தோஷம் போமென்கிறார்.

விளக்கம் - இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்றவர்களுக்கு, மற்ற தேவதைகளிடம் உள்ளதான “இவர்கள் பரதேவதையோ” என்ற சந்தேகமும், எம்பெருமானிடம் மற்ற பயன்களை எதிர்பார்த்தல் என்ற நிலையும் ஆகிய மனதோஷங்கள் அனைத்தும் விலகும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கலியுகமொன்றுமின்றிக்கே) “கலெள க்ருதயுகம் தஸ்ய” என்கிறபடி கலிதோஷங்களொன்றும் வாராதபடியாகத் தன்னடியார்க்கு அருள்செய்யும். நாட்டுக்கிட்ட வஃகமல்லலிறே அந்த:புரத்துக்கிடுவது. (மலியும் சுடரொளி மூர்த்தி) அருள்செய்யாதொழிந்தாலும் விடவொண்ணாத வடிவழகு. சுடரென்றும் ஒளியென்றும் பர்யாயமாய், இரண்டாலும் மிகுதியைச் சொல்லுகிறது. மலிதல் நிறைதலாய், மிக்க தேஜஸ்ஸாலே நிறைந்த வடிவென்றபடி. (மாயமித்யாதி) ஆச்சர்யமான குண சேஷ்டிதங்களையுடைய க்ருஷ்ணணையாயிற்றுக் கவிபாடிற்று. (கலிவயலித்யாதி) கலியென்று மிடுக்குக்கும், ஆரவாரத்துக்கும் பேர். இவற்றால் பூஸாரத்தைச் சொல்லுதல்; நடுவது, அறுப்பது, உழுதவாய்ச் செல்லுகிற ஆரவாரத்தைச் சொல்லுதல். இப்படிப்பட்ட வயலையுடைத்தாயிருந்துள்ள திருநகரியில் ஆழ்வாரருளிச் செய்த, ப்ரஸித்தமான புகழையுடைத்தான ஆயிரத்திலும், இந்தப் பத்தும்; தேவதாந்தரங்கள் பக்கல் பரத்வ சங்கை பண்ணுதல், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பக்கல் ஸஜாதீயபுத்தி பண்ணுதல், “அபாகவத ஸஹவாஸம் நன்று” என்றிருத்தல், ப்ரயோஜநாந்தரங்களை அபேக்ஷித்தல் செய்கையாகிற மாநஸ தோஷங்களைப் போக்கும்.

விளக்கம் - (கலியுகமொன்றுமின்றிக்கே) “கலெள க்ருதயுகம் தஸ்ய - கலியுகமும் க்ருத யுகமாகவே உள்ளது” என்பதற்கு ஏற்ப, கலிதோஷங்கள் ஏதும் வாராதபடி தனது அடியார்களுக்கு க்ருபை செய்கின்ற. (மலியும் சுடரொளி மூர்த்தி) - அவன் க்ருபை செய்யவில்லை என்றாலும், அவனை விட்டு அகல இயலாதபடி உள்ள திருமேனி அழகு. சுடர் மற்றும் ஒளி ஆகிய இரண்டும் ஒரே பொருள் தருபவை; இவை இரண்டாலும், தேஜஸ்ஸின் மிகுதி கூறப்பட்டது. மலிதல் என்றால் நிறைதல்; அதாவது மிகுந்த தேஜஸ்ஸால் நிறைந்த வடிவம். (மாயம் இத்யாதி) - வியக்கவைக்கும் குணங்கள் மற்றும் செயல்கள் கொண்ட க்ருஷ்ணணைக் குறித்து அல்லவோ கலி பாடியது. (கலிவயல் இத்யாதி) - கலி என்பதற்கு மிடுக்கு மற்றும் ஆரவாரம் என்று பொருள். இதன் மூலம் பூமியின் விவசாயம் கூறப்பட்டது. நடுதல், அறுத்தல், உழுதல் என்பதான ஆரவாரம் கூறப்பட்டது. இப்படிப்பட்ட வயலைக் கொண்டதான திருநகரியில், ஆழ்வார் அருளிச்செய்ததான, அனைவராலும் அறியப்பட்ட புகழ் நிறைந்த ஆயிரத்தில் உள்ள இந்தப் பத்துக்கள். மற்ற தேவதைகள் விஷயத்தில் “இவர்கள் உயர்ந்த தெய்வமோ” என்ற சந்தேகம் கொள்ளுதல், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் மற்றவர்களும் ஒன்றே என எண்ணுதல், “பாகவதர்கள் அல்லாரிடம் கொள்ளும் நட்பு சிறந்தது” என எண்ணுதல், பகவானிடம் மற்ற பயன்களை வேண்டுதல் ஆகிய மனதோஷங்கள் அனைத்தையும் போக்கும்.

திருவாய்மொழி ஐந்தாம் பத்து மூன்றாம் திருவாய்மொழி
மாசறு சோதி ப்ரவேசம்

வ்யாக்யானம் - “மலியும் சுடரொளிமூர்த்தி மாயப்பிரான் கண்ணன்தன்னை” என்று வடிவழகையும் குணங்களையும் ஸௌலப்யத்தையும் அநுஸந்தித்து; இப்படி சுலபனுமாய், ஆச்சர்யமான குணசேஷ்டிங்களையுடையனுமாய், அவையில்லையேயாகிலும் விடவொண்ணாத வடிவழகையுமுடையனான இவனை பாஹ்ய ஸம்சலேஷாபேசைஷ பிறந்து அணைக்கக்கோலிக் கையை நீட்ட, அகப்படாதே கைகழிந்து நிற்க, அத்தாலே கலங்கி மடலெடுக்கையிலே உபக்ரமிக்கிறார். மடலெடுக்கையாவது, போர் சுட்டுப் பொரி கொறிக்கையோபாதி. “அநீதி செய்யாதே கொள்ளுங்கோள்” என்று பிறரைத் திருத்தினவர், “நீர் செய்யப் பார்க்கிற இது அநீதி, அத்தைத் தவிரும்” என்று பிறர் திருத்தவும் திருந்தாதபடியானார். பிறரை பகவத் விஷயத்திலேப்ரவணராக்குகைக்குத் திருத்திய இவரை, “பகவத் ப்ராவண்யமாகாது” என்று திருத்தப் பார்த்தால் திருந்தாரிநே.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (5-2-11) - மலியும் சுடரொளிமூர்த்தி மாயப்பிரான் கண்ணன்தன்னை - என்று அவனுடைய வடிவழகையும், குணங்களையும், ஸௌலப்யத்தையும் எண்ணியபடி இருந்தார். இவ்விதம் அடைவதற்கு மிகவும் சுலபமாகவும் வியக்கவைக்கும் குணங்கள் மற்றும் செயல்கள் கொண்டவனாகவும் அவன் உள்ளான்; அவை ஏதும் இல்லையென்றாலும், விட இயலாத வடிவழகு கொண்டவனாகவும் உள்ள அவனுடன் சரீரத்தில் கலக்க எண்ணி, அவனை அணைப்பதற்காகக் கைகளை நீட்டினார்; அவன் அகப்படவில்லை; அதனால் மனம் கலங்கி மடல் எடுக்கத் தொடங்கிறார். மடல் எடுத்தல் என்பது, “போர் சுட்டுப் பொறி கொறிக்கை - பெரிய வைக்கோல் போரைக் கொளுத்தி, அதிலிருந்து நான்கு பொரிகளை எடுத்து உண்ணுதல்; பெரிய முயற்சி, சிறிய பலன்” போன்றதாகும். அதாவது, “தவறான செயல்களைச் செய்யாமல் இருங்கள்” என்று மற்றவர்களைத் திருத்தினார்; ஆனால் இப்போது, “நீவிர் செய்யும் இத்தகைய மடல் எடுத்தல் என்பது அநீதியாகும். இதனை நீவிர் தவிர்ப்பீராக”, என்று மற்றவர்கள் திருத்த முயன்றாலும், இவர் திருந்தாமல் இருந்தார். மற்றவர்களை பகவத் விஷயத்தில் ஈடுபடுவதற்காக இவர் திருத்துகிறார்; ஆனால் மற்றவர்கள் இவரை, “பகவத் விஷயத்தில் ஈடுபடலாகாது” என்று கூறித் திருத்தப் பார்த்தால் திருந்தமாட்டார் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - அன்றிக்கே, “ஏறாளுமிறையோ”னில் அவனுக்கு உறுப்பல்லாத நானும் என்னுடைமையும் வேண்டாவென்று அலாபத்தாலே கூப்பிடும் தம்மோடொக்கக் கூப்பிடுகைக்குத் துணை தேடி லோக வருத்தாந்தத்தை அநுஸந்தித்தவிடத்து, தாம் பகவத் விஷயத்திலே ப்ரவணராயிருக்குமாபோலே அவர்கள் இதர விஷயங்களிலே ப்ரவணராயிருக்கிறபடியைக் கண்டு, அவர்கள் அநர்த்தத்துக்கு நொந்து அவர்களுக்கு பகவத் பரத்வத்தை உபபாதித்துத் திருத்தி, “இவர்களிலே ஒருவனாயிருக்கிற என்னை, இவர்களையும் திருத்தும்படியாகுவதே ஸர்வேச்வரன்” என்று அவன் தமக்குப் பண்ணின உபகாரத்தை ஸ்மரித்து, தாம் திருத்தத் திருந்தின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணி, இப்படி பரஹிதத்துக்கு வேண்டுவதெல்லாம் செய்து கையொழிந்த பின்பு பழைய தம்மீழவே தலையெடுத்து, “வழியல்லா வழியேயாகிலும் கிட்டுமத்தனை” என்னும்படியான விடாய் பிறந்து மடலெடுக்கையிலே ஒருப்பட்டுச் செல்லுகிறது இந்தத் திருவாய்மொழி. ஓரோ விஷயங்களிலே ஓரொருத்தர்க்கு ஸங்கமுண்டானால் அவ்விஷயங்கள் கிடையாவிட்டால் “அவை இப்போதே பெற வேணும்” என்னும்படியான த்வரை பிறந்தால், பின்னையவை இருந்த இடங்களிலே புகை சூழ்ந்து புறப்பட வேண்டும்படியாயிருப்பதொரு ஸாஹஸத்தைப் பண்ணிப் புறப்பட விடுவித்து முகத்திலே விழிப்பாரைப்போலே, “அத்தலைக்குப் பழியை விளைத்தாகிலும் முகத்திலே விழிக்குமத்தனை” என்று ஸாஹஸத்திலே ஒருப்பட்டு, தமக்கு இவ்வளவாக பிறந்த தசையை அந்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறார்.

விளக்கம் - அல்லது வேறுவிதமாகவும் கூறலாம். திருவாய்மொழி (4-8-1) – ஏறாலும் இறையோனும் – என்ற திருவாய்மொழியில், “அவனுடன் இணையாத நானும் எனது உடைமைகளும் எனக்கு வேண்டாம்”, என்று தான் இழந்தவற்றை எண்ணி தான் அழைப்பது போன்று, வேறு யாரும் அழைக்கிறார்களா என்று, தனக்கு ஏற்ற துணையைத் தேடி உலகில் உலகில் உள்ளவர்களுடைய செயல்களை எண்ணினார். அப்போது, தான் எவ்விதம் பகவத் விஷயத்தில் ஈடுபாடு உள்ளவராக இருக்கிறாரோ அதே போன்று அவர்கள் மற்ற விஷயங்களில் ஈடுபாடு கொண்டவர்களாக உள்ளதைக் கண்டார். அவர்களுக்குப் பகவானுடைய உயர்த்தியை உபதேசம் செய்து திருத்தி, “இவர்களில் ஒருவனாக உள்ள என்னை, அவர்களைத் திருத்தும்படியாகச் செய்தானே ஸர்வேச்வரன்” என்று அவன் தனக்குச் செய்த உபகாரத்தை எண்ணினார். தான் திருந்திய உடனேயே திருந்திய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு மங்களாசாஸனம் செய்தார். இவ்விதம் மற்றவர்களுக்கு வேண்டிய நன்மைகள் அனைத்தையும் செய்த பின்னர், மீண்டும் தனது இழப்பு என்பது

இவருடைய சிந்தனையில் தலை எடுத்தது. “இது சரியான வழியல்ல என்றாலும், இதுவே கிடைத்தது” என்று எண்ணும்படியான தவிப்பு ஏற்பட்டது. இதனால் இவர் மடல் எடுப்பதில் ஈடுபட்டதை இந்தத் திருவாய்மொழியில் கூறுகிறார். ஏதோ ஒரு விஷயத்தில் ஒருவருக்குப் பற்றுதல் ஏற்பட்டால், அந்த விஷயமானது கிடைக்கவில்லை என்றால், “அதனை இப்போதே பெறவேண்டும்” என்னும்படியான வேகம் பிறந்தால், பின்னர் அந்த விஷயம் இருந்த இடங்களில் புகை சூழ்ந்து புறப்படுவது போன்று நெருப்பு மூட்டி, அதனை அங்கிருந்து புறப்பட வைத்து, அதன் முகத்தில் விழிப்பார். அதனைப் போன்று, “அவன் விஷயத்தில் ஒரு பழியை ஏற்படுத்தியாவது அவன் திருமுகத்தில் விழிப்பது” என்ற செயலில் ஈடுபட்டு, தனக்கு இவ்விதமாகப் பிறந்த நிலை குறித்து உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - “அபிமத விஷயத்தைப் பிரிந்து ஆற்றமாட்டாதார் மடலெடுக்கக் கடவர்கள்” என்று ஒன்றுண்டு தமிழர் சொல்லிப் போருவது. அதாவது “துல்ய சீல வயோ வ்ருத்தாம்” என்று பலத்தாலும் வயஸ்ஸாலும் அபிஜநத்தாலும் வடிவழகாலும் ஸம்பத்தாலும் குறைவற்றிருப்பன இரண்டு விஷயமாய், அதுதன்னில் “அறிவு, நிறைவு, ஓர்ப்பு, கடைப்பிடி” என்றாப்போலே சொல்லுகிற நாயக லக்ஷணங்கள் நாயகனுக்கும் உண்டாய், “நாண், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு” என்றாப்போலே சொல்லுகிற நாயகியுடைய லக்ஷணங்கள் நாயகிக்கும் உண்டாய், இப்படி இரண்டு தலையும் இவர்கள் தாங்கள் ப்ராப்த யௌவநருமாயிருக்க, புறம்பு கூட்டுவாரின்றிக்கேயிருக்க, யாத்ருச்சிகமாக அவனும் “வேட்டைக்கு” என்று புறப்பட்டு, இவளும் “பூக்கொய்து விளையாட” என்று உத்யாநத்திலே புறப்பட, அவ்விடத்திலே தைவ யோகத்தாலே இருவர்க்கும் கலவியுண்டாய், சிலரடியாக வந்த ஸம்சலேஷமல்லாமையாலே பிரிவோடே வ்யாப்தமாகப் பிரிந்து, குணாதிக விஷயமாகையாலே இரண்டு தலைக்கும் ஆற்றாமை விஞ்சி, ஒரு தலையை ஒழிய ஒரு தலைக்குச் செல்லாமை பிறந்து, இரண்டு தலையையும்ழித்தாகிலும் பெறப்பார்க்கை.

விளக்கம் - “தனக்கு விருப்பமான காதலி பிரிந்து போவதைக் குறித்துப் பொறுக்க இயலாதவர்கள் மடல் எடுக்கக் கடவார்கள்” என்று தமிழர்கள் கூறுவது உண்டு. அதாவது, ஸுந்தரகாண்டம் (16-5) - துல்ய சீல வயோ வ்ருத்தாம் - ஒத்த சீலம், வயது, ஒழுக்கம் - என்பதற்கு ஏற்ப சீலத்தாலும், வயதாலும், குடிப்பிறப்பாலும், வடிவழகாலும், செல்வத்தாலும் ஒருவருக்கு ஒருவர் குறைவின்றி உள்ள இருவர்; அவர்களில், “அறிவு,

நிறைவு, நிரூபிக்கும் திறன், ஒரு விஷயத்தை எப்போதும் விடாமல் இருத்தல்” என்பது போன்றுள்ள நாயகனுக்கு உரிய இலக்கணங்கள் நாயகனுக்கு உள்ளதாகவும்; “வெட்கம், பெண்மைத்தன்மை மற்றும் பவ்யம், அச்சம், பிரிவில் துன்பம்” என்பது போன்றுள்ள நாயகிக்கு உரிய இலக்கணங்கள் நாயகிக்கு உள்ளதாகவும்; இப்படியாக அவர்கள் இருவரும் ஒருவருக்கு ஒருவர் எந்தவிதமன குறையும் இன்றி தங்களுக்குத் தக்க இளமையுடன் உள்ளனர் என்று வைப்போம். இவர்கள் இருவரையும் ஒருவரை ஒருவர் சேர்த்து வைப்பவர்கள் யாரும் இல்லை என்று வைப்போம். அப்போது தற்செயலாக நாயகன் வேட்கைக்கு என்று புறப்பட, இவளும் பூக்களைக் கொய்து விளையாடுவதற்காக நந்தவனத்திற்குச் செல்ல, அங்கு தெய்வீகமான செயலால் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் சந்தித்து, இயற்கையாக ஏற்படும் புணர்ச்சியால் கவரப்படுகின்றனர். இத்தகைய சேர்க்கையானது ஒரு சிலருடைய காரணமாக வந்தல்ல என்பதால் பிரிந்து செல்ல இயலாமல் அவர்கள் பிரிந்தனர் என்று வைப்போம். அவர்கள் இருவரும் சிறந்த குணங்கள் கொண்டவர்கள் என்பதால், இருவருக்குமே பிரிவாற்றாமை அதிகமாக இருந்து, ஒருவரைக் காண ஒருவர் செல்ல இயலாமை என்னும் நிலை உண்டாக, இரண்டு பேரும் பழிக்கு அஞ்சாமல் ஒருவை ஒருவர் அடைய முயல்வதே மடல் எடுப்பது என்பதாகும்.

வ்யாக்யானம் - மடலூருகையாவதுதான் அபிமத விஷயத்தைப் பிரிந்த ஆற்றாமையாலே அவ்விஷயத்தை ஒரு படத்திலேயெழுதி, வைத்த கண்வாங்காதே அத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு, பனைமடலைக் குதிரையாகக் கொண்டு, பிரிந்தபோது தொடங்கி, கண்ட கோபகரணங்களெல்லாம் அக்நி கல்பமாய்த் தோற்ற, ஊனுமுறக்கமுமின்றிக்கே, உடம்பில் துளி நீரேறிட்டுக் கொள்ளாதே, மயிரை விரித்துக் கொண்டு திரியா நின்றால், இத்தர்மஹாநியைக் கண்ட சூத்ரியாதிகள் “கெட்டேன், இவனுக்கு ஒரு விஷயத்திலே இத்தனை பாவ பந்தமுண்டாகாதே” என்று, அவர்கள் அவ்விஷயத்திலே கூட்டுதல்; இல்லையாகில், இதுவே ஹேதுவாக இரண்டு தலையிலுள்ள பந்துக்களும் கைவிட, அலக்குப்போர்போலே ஒருவர்க்கொருவர் புகலாய் அங்ஙனே கூடுதல், தோழிமார் கூட்டுதல், ஆற்றாமை கூட்டுதல், அந்த விஷயந்தான் குணாதிக விஷயமாயிருக்குமாகில் பழிக்கு அஞ்சிக் கூடுதல், இவையித்தனையுமில்லையாகில் முடிந்து பிழைத்தல் செய்கையாவதொரு ஸாஹஸ ப்ரவ்ருத்தி விசேஷமாயிற்று.

விளக்கம் - மடல் ஊர்தல் என்பது என்ன? தலைவியைப் பிரிந்த பிரிவாற்றாமை காரணமாக, தலைவன் தலைவியின் படத்தை ஒரு ஓலையில் எழுதி, வைத்த கண் வாங்காமல் அதனையே நோக்கியபடி, பனை மட்டை ஒன்றைக் குதிரையாக எண்ணியபடி, தலைவியைப் பிரிந்த நேரத்தில் பார்த்த அனைத்தையும் தற்போது நெருப்பினால் ஏற்பட்டதாகக் கண்டு, உணவும் உறக்கும் இன்றி, நீராடாமல், தலைமுடியை விரித்தபடி தவிக்கிறான். இதனைக் கண்ட அரசன் முதலானவர்கள், “இவனுக்கு ஒரு பெண்ணைக் குறித்து இந்த அளவு அன்பு உள்ளதே”, என்று எண்ணி அவர்கள் உதவி செய்து, அவனை அந்தத் தலைவியுடன் சேர்ந்து வைக்க இவர்களும் சேர்கிறார்கள். இல்லையென்றால், இதனையே காரணமாகக் கொண்டு இரண்டு பேர்களுடைய உறவினர்களும் இவர்களைக் கைவிட, சேவகர்கள் தங்களுடைய ஈட்டிகளை ஒன்றுடன் ஒன்று சேர்ந்து வைத்தல் போன்று ஒருவருக்கு ஒருவர் புகலாகச் சேர்தல், தோழிமார்கள் சேர்த்து வைத்தல், பிரிவாற்றாமையால் சேர்தல், தலைவியானவள் மிகவும் சிறந்த குணக்கள் கொண்டவளாக உள்ளதால் பழிக்கு அஞ்சிக் கூடுதல்; இவை ஏதும் நிகழவில்லை என்றால், முடிந்து போதல் என்பதான இயலாத செயலைச் செய்தல் என்பதாகும்.

வ்யாக்யானம் - இதுதன்னை “கடலன்ன காமத்தராகிலும் மாதர் மடலூரார் மற்றையார் மேல்” என்று ஆசிரயத்தளவல்லாதபடி ஆற்றாமை கரைபுரண்டாலும் ஸ்த்ரீகள் மடலூரக் கடவர்களன்று; நாயகன் தன்னாற்றாமையாலே மடலெடுத்து உலகின் மேல் வைத்துச் சொல்லுதல்; உலகின் மேல் வைத்துச் சொல்லுகையாவது, ஸ்வாபிப்ராயத்தை அறிவியாமல் “ஒருவன் மடலூரப் போகிறான்” என்று அந்யாபதேசேந சொல்லுகை. “நான் வரை பாயப் புகாநின்றேன், மடலெடுக்கப் புகாநின்றேன்” என்று தோழிக்கு வந்து அறிவித்தால், அவள் கூட்டிற்றிலளாகில் பின்பு அவன் இது செய்யக் கடவன்; இத்தனையல்லது ஸ்த்ரீகள் மடலெடுக்கக் கடவரல்லர்கள் என்று இங்ஙனே ஒரு மர்யாதை கட்டினார்கள் தமிழர்; இங்கு அங்ஙனன்றிக்கே, பிராட்டி தான் மடலெடுத்ததாக இராநின்றது, தமிழர் “எதிரிகள் மடலூரக் கடவரல்லர்” என்று சொன்ன இது பின்னைச் சேரும்படி என்? என்னில்; அவர்கள் ஒரு தலையிலேதான் அத்தையிசைந்தார்களே, அப்படியிசைகைக்கு ஆற்றாமையே, அது இரண்டு தலைக்கும் ஒத்த பின்பு ஒரு தலையிலொதுக்குவாரார். வரம்பழியவாகிலும் முகங்காட்டி வைத்துக் கொண்டு தரிக்க வேண்டும்படியாயிருப்பதொரு விஷயம் புறம்பில்லையே; இங்ஙனையிருப்பார் சிலரைக்

கல்பித்துக் கொண்டார்களித்தனையிறே. இதுக்கு ஒரு மர்யாதை கட்டுகையாவது, ஆசைக்கு ஒரு வரம்பிட்டார்களாமித்தனையிறே; அப்போது பின்னை ராஜாஜ்ஞைக்கு நிற்கவேணும், இல்லையாகில் வேலியடைத்தால் நிற்கவேணும், ஆகையால் அவர்கள் ப்ரேமபாவம் அறிந்திலர்களாமித்தனை.

விளக்கம் - இதனை, “கடலன்ன காமத்தராகிலும் மாதர் மடலாரார் மற்றையார் மேல் - ஸமுத்ரத்தின் அளவு காதலனைக் குறித்து காதல் இருந்தாலும், பெண்கள் அவன் மீது மடல் எடுக்கமாட்டனர்” என்பதற்கு ஏற்ப உயிரைக் குடிக்கும் அளவிற்கு ஆற்றாமை கரை புரண்டாலும் பெண்கள் மடல் எடுக்கமாட்டனர். நாயகன் தனது ஆற்றமையால், தான் மடல் எடுக்கப்போவதை உரைக்காமல், “யாரோ ஒருவன் மடல் எடுக்கப்போகிறான்” என்று உரைத்து மடல் எடுப்பான். இதனைத் தொடர்ந்து, “நான் ப்ருகு பதனம் புகாமல் நின்றேன், மடல் எடுக்காமல் நின்றேன்” என்று தோழிக்கு அறிவிப்பான். அதன் பின்னரும் அவள் வரவில்லை என்றால் இவ்விதமாக மடல் எடுப்பான். “பெண்கள் மடல் எடுக்க மாட்டார்கள், கூடவும் கூடாது” என்று ஒரு மரியாதையைத் தமிழர்கள் ஏற்படுத்தினர்; இங்கு இவ்விதம் அல்லாமல் பிராட்டி மடல் எடுப்பதாக உள்ளது; இவ்விதம் உள்ளபோது “பெண்கள் மடல் எடுக்கக் கடவர் அல்லர்” என்று தமிழர்கள் கூறுவது எவ்விதம் பொருந்தும் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். தமிழர்கள், ஏதேனும் ஒருவர் மடல் எடுக்க ஒப்புக்கொண்டார்கள், இவ்விதம் இருப்பதற்கான காரணம் ஆற்றாமையே ஆகும். அந்த ஆற்றாமையானது இருவருக்கும் ஒரே போன்று உண்டான பின்னர், யாரை யார் ஒதுக்குவது? தங்களுக்கு உள்ள கட்டுப்பாடானது அழிந்தாலும் தங்களுடைய உயிர் பிழைக்க வேண்டியதற்காக அவ்விதம் வரம்பு மீறுதல் என்பதைக் கற்பித்துக் கொண்டனர்; ஆகவே இவள் பகவத் விஷயத்தில் மடல் எடுத்தல் என்பதில் தவறு இல்லை. தங்களுக்கு இருக்கின்ற அன்பின் தன்மை என்பது அறியாத காரணத்தால் அல்லவோ இவ்விதம் கட்டுப்பாடு உள்ளது? இதனை மீற ஒரு அரசு ஆணை வேண்டும்; அல்லது வரம்பு மீறாமல் இருத்தல் வேண்டும்; எனவே அவர்கள் அன்பின் இயல்பை அறியவில்லை என்றே ஆகிறது.

வ்யாக்யானம் - இவர்தாம் “வளவேமுலகி”லே நாம் அவனோடே கலக்கையாகிற இது அவனுக்கு அத்தயாவஹம்; நம் பேற்றுக்காக அவனோடே கலந்து அவனுக்கு அவத்யத்தை விளைப்பதிற்காட்டில் நாம் அகன்று முடிந்தாகிலும் அத்தலைக்கு அதிசயத்தைப்

பண்ணவமையு மென்றிருக்குமத்தோடும் சேராது; “ஏராளுமிறையோ”னிலே அவனுக்கு உறுப்பல்லாத ஆத்மா நசித்துப் போக அமையுமென்று சொன்னவத்தோடும் சேராது; ஆக, வீதராகராயிருப்பார் செய்வதுமொன்றல்ல, இவர்தம் ஸ்வரூபத்தோடும் சேராது, ஜ்ஞாநாதிகராயிருப்பார் செய்வதுமொன்றல்ல; ஆனால் இது இருந்தபடியென்? இவற்றுக்கெல்லாம் பரிஹாரம், பட்டர் திருமடல் அருளிச்செய்தபோது அருளிச்செய்தருளிணார், இங்குத்தைக்கும் வேண்டுவது சொல்லவேணுமிறே.

விளக்கம் – அடுத்து, மடல் எடுத்தல் என்பது மற்றவர்கள் விஷயத்திலும் சேராது, தனது ஸ்வரூபதிலும் சேராது என்று சந்தேகம் கொண்டு, அதனைப் போக்கிக் கொண்டு அருளிச்செய்கிறார். திருவாய்மொழி (1-5) - வளவேழ் உலகு – என்பதில், “நாம் அவனுடன் சேர்ந்திருத்தல் என்பது அவனுக்குத் தாழ்வை ஏற்படுத்தும். நம்முடைய பேற்றை அடைவதற்காக அவனுடன் சேர்ந்து, அவனுக்கு இப்படிப்பட்ட தாழ்வை நாம் ஏற்படுத்துவதைக் காட்டிலும், நாம் அவனை விட்டு அகன்று சென்று நாம் முடிந்து போவோம் என்று உள்ளபோதிலும், அவனுக்குப் பெருமையைச் சேர்ப்பதே சரியாக அமையும்”, என்று கூறிய கருத்துடன் இங்கு கூறப்பட்ட மடல் எடுத்தல் என்பது சேராது. அடுத்து, திருவாய் (4-8) – ஏறாளும் – என்பதில், அவனுக்கு உறுப்பாக இல்லாத ஆத்மாவும், ஆத்மாவுடன் சேர்ந்தவையும் அழிவதே சரியானது என்று கூறியதுடன், மடல் எடுத்தல் என்பது சேராது. ஆகவே இந்தச் செயலானது ஆசை இன்றி உள்ளவர்கள் செய்யும் செயலும் அல்லது ஞானம் நிறைந்தவர்கள் செய்யும் செயலும் அல்ல. அப்படியென்றால் மடல் எடுத்தல் என்னும் இச்செயல் உள்ள விதம் என்ன? இவற்றுக்கான சமாதானத்தை ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருமடலுக்கான வ்யாக்யானத்தை விளக்கும்போது அருளிச்செய்தார். இங்கு உள்ளதற்கும் அதையே கூறவேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - ஜ்ஞாநாதிகராயிருப்பார் ஐநககுலத்திலுள்ளார்க்குமேல் இல்லையிறே; அது பிறந்த பிராட்டியானவள், “யா ந சக்யா புரா த்ரஷ்டும்” என்கிறபடியே, பெருமாள் காட்டுக்கு எழுந்தருளுகிறபோது “மன்னிராமன் பின் வைதேவியென்றுரைக்கும் அன்னநடையவணங்கு நடந்திலளே” என்கிறபடியே அவர் பின்னே பிராட்டி புறப்பட்டுப் போகையாலே சிஷ்டாசாரமுண்டா யிருந்தது; இனித்தான் “மயர்வற மதிநலமருள்பெற்ற” இவர் அநுஷ்டிக்கையாலே இது ப்ரமாணமாகத் தட்டில்லையிறே; “யத் யதாசரதி ச்ரேஷ்ட:” என்றும், “ஸ யத் ப்ரமாணம் குருதே” என்றும் ஸத்துக்களுடைய

அநுஷ்டாந்ததை ப்ரமாணமாகக் கொள்ளக் கடவதிறே. ஆனாலும் காமத்தை நிஷேதியா நின்றதேயென்னில்; அப்ராப்த விஷயத்தில் காமத்தையிறே நிஷேதித்தது, அவை நிலைநில்லாமையாலே; பகவத் விஷயத்தில் காமத்தை “நிதித்யாஸிதவ்ய:” என்று விதியாநின்றதிறே. வேதாந்த விஹிதையான பக்தியையிறே இங்கு காமமென்கிறது.

விளக்கம் - ஞானத்தில் சிறந்தவர்களாக உள்ளவர்கள், ஜனகருடைய குலத்தில் பிறந்தவர்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவர்கள் அல்லர். அத்தகைய குலத்தில் பிறந்த சீதை, அயோத்யாகாண்டம் (38-8) - யா ந சக்யா புரா த்ரஷ்டும் - யாரை ஆகாசத்தில் உலவும் தேவர்கள் கூடக் காண இயலாதோ - என்பதற்கு ஏற்ப இருந்த சீதை, இராமன் கானகம் சென்றபோது, பெரியதிருமடல் (51) - மன்னன் இராமன் பின் வைதேவி என்று உரைக்கும் அன்னநடைய அணங்கு நடந்திலளே - என்பதற்கு ஏற்ப அவன் பின்னே சென்றாள்; ஆக இங்கு ஞானம் நிறைந்தவர்கள் செய்த செயல் ஒன்று உள்ளது. மேலும் இவ்வாழ்வார், திருவாய்மொழி (1-1-1) - மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்றவர் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளவர் என்னும்போது, இவர் செய்கின்ற செயலானது ப்ரமாணமாக இருப்பதற்கு எந்தக் குறையும் இல்லை. கீதை (3-21) - யத் யத் ஆசரதி ச்ரேஷ்ட: - உயர்ந்தவன் எதனைச் செய்கிறானோ - என்றும், “ஸ யத் ப்ரமாணம் குருதே - எந்த ஒன்று ப்ரமாணமாக உள்ளதோ” என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸாதுக்களுடைய செயல்களை ப்ரமாணமாக ஏற்பது வழக்கமே ஆகும். ஆனால், காமம் என்பது விலக்கப்பட்ட ஒன்று அல்லவோ என்று கேட்கலாம். தாழ்ந்த விஷயத்தில் உள்ள காமமே விலக்கப்பட்டது, காரணம் அவை நிலையானவை அல்ல என்பதால் ஆகும். பகவத் விஷயத்தில் கொள்ளும் காமத்தை ப்ரு. (6-5) - நிதித்யாஸிதவ்ய: - த்யானிக்கப்படுபவன் - என்று விதித்தனர் அல்லவோ? வேதாந்தத்தில் விதிக்கப்பட்ட பக்தியே இங்கு காமம் எனப்படுகிறது.

வ்யாக்யானம் - “வளவேழலகி”ல் நாம் கிட்டுகை அவனுக்கு அவத்யமென்று அகன்ற இவர், அத்தலையையழித்து முகங்காட்டுவித்துக் கொள்ளப் பார்க்கிற இது இவர் ஸ்வரூபத்தோடு சேருமோ என்னவும் வேண்டா; அங்கு அகல நினைத்ததும் அத்தலைக்கு அவத்ய பரிஹாரத்துக்காகவிறே; தமக்கு ஆற்றாமை கரைபுரண்டிருந்தது, “தன்னை யாசைப்பட்டார் பெறாதே முடிய, முகங்காட்டாதேயிருந்தான்” என்கிற அவத்யத்தைப் பரிஹரிக்கைக்குச் செய்கிறாராகையாலே, இதுவும் இவர் ஸ்வரூபத்தோடே சேரும். அங்கு அகன்றது ஜ்ஞாந கார்யம், இங்கு மேல்விழுகிறது பக்தி கார்யம். இத்தனை கலங்கப்

பண்ணிற்றில்லையாகில் அத்தலையில் வைலக்ஷண்யத்துக்கு நமஸ்காரம். இவர்தாம் இப்படி கலங்கிற்றிலராகில் இவருடைய ப்ரேமத்துக்கு நமஸ்காரம். அவன் அருளிற்றும் மதிநலமிறே, அதுபடுத்துகிறபாடிறே இதெல்லாம்; மதியின் கார்யம் அது, நலத்தின் கார்யம் இது.

விளக்கம் – திருவாய்மொழி (1-5) - வலவேழ் உலகு – என்பதில், “நாம் அவனைச் சென்று அடைதல் என்பது அவனுக்குத் தாழ்வையே ஏற்படுத்தும்”, என்று எண்ணி அகன்றார்; இவ்விதம் உள்ளபோது, மடல் எடுத்து அவனை இழிவுபடுத்தி, அவனைத் தனது திருமுகம் காணும்படிச் செய்ய எண்ணும் இந்த செயலானது, இவருடைய ஸ்வரூபத்துடன் சேருமோ என்றால், இவ்விதம் எண்ண வேண்டாம். காரணம், அங்கு அகன்று செல்ல எண்ணியது, அவனுக்குத் தாழ்வு ஏற்படும் என்று எண்ணியதால் அல்லவோ? தனது பிரிவாற்றாமை கரை புரண்டு ஓடியது; ஆகவே, “தன்னை விரும்பும் ஒருவர் தன்னைப் பெறாமல் முடியும்படியாக, தான் திருமுகம் காண்பிக்காமல் நின்றான்”, என்ற தாழ்வு அவனுக்கு ஏற்படக்கூடாது என்பதால், இங்கு மடல் எடுத்தல் என்னும் இந்தச் செயலானது இவருடைய ஸ்வரூபத்துடன் சேர்வதாகவே உள்ளது. அங்கு இவர் அகன்று சென்றது ஞானத்தின் செயலாகும், இங்கு மடல் எடுத்தல் எப்படி பக்தியின் செயலாகும். இவ்விதம் இவரைக் கலங்கும்படிச் செய்யவில்லை என்றால் அவனுடைய மேன்மைக்குத் தாழ்வே ஆகும்; இவர் இவ்விதம் கலங்கவில்லை என்றால் இவருடைய ப்ரேமைக்குத் தாழ்வே ஆகும். அவன் அருளியது “மதி நலம்” ஆகும்; அவை செய்கின்ற செயலே இவை அனைத்தும் ஆகும்; அங்கு மதியின் செயல், இங்கு நலத்தின் செயல் ஆகிறது.

வ்யாக்யானம் - இனித்தான் ஸித்தோபாயத்தை ஸ்வீகரித்து அது பலியாவிட்டால் ஸ்வரூபத்தை அந்யதாகரிக்குமித்தனையிறே; அவன் ஸ்வரூபம் அந்யதாகரித்தால் இத்தலை சொல்லவேண்டாவிறே. “இத்தலையில் கர்த்தவ்யமில்லையாகில் அவனுக்கு அசக்தியில்லையாகில் நடுவு விளம்பத்துக்கு ஹேதுவென்?” என்று தோற்றுமிறே. ஆற்றாமையையும் ஆவிஷ்கரித்து அம்பும் தொடுக்கவேண்டுமபடியான விஷயத்தையன்றே இவர்பற்றிற்று. இவர் தமக்கு “மடலெடுக்கக் கடவேன்” என்று துணிந்த துணிவுக்கு மேற்பட அநுஷ்டிக்கவேண்டுவதில்லையாயிற்று குணாதி க விஷயமாகையாலே. கடலைப் பெருமாள் சரணம் புக்கவிடத்தில் தானாக வந்து முகங்காட்டாமையாலே நாலுமுன்றம்பை விட்டு உடம்பிலே பாதி வெந்த பின்பிறே வந்து முகங்காட்டிற்று; இங்கு அதெல்லாம் வேண்டாமையாலே, “சாபமானய” என்கிறவோபாதி

“மடலூருவேன்” என்று அச்சமுறுத்தி முகங்காட்டுவித்துக் கொள்ளப் பார்க்கிறார். தம்முடைய ஸ்வரூபத்தில் கலக்கம் அநுவர்த்தியா நிற்கச் செய்தேயும், அவனுடைய குண ஜ்ஞாநத்தில் கலக்கமின்றிக்கே யிருக்கிற காணும் இவர்க்கு.

விளக்கம் - அடுத்து, தான் ஸித்தோபாயமாக உள்ள ஸர்வேச்வரனைக் கைக்கொண்ட பின்னர், அது பலிக்காமல் போனால், “அவனே ரஷகன்” என்றுள்ள “மற்ற எதுவும் சரணம் இல்லை” என்பதான தனது ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை விலகும்படிச் செய்யும் அல்லவோ? இவ்விதம் நடக்குமோ என்றால், அவனுடைய காப்பாற்றும் தன்மையானது மாறும்போது இவ்விதம் நடக்கும் அல்லவோ? அவனுடைய காப்பாற்றும் தன்மை இப்போது வேறுபடுவதற்கான காரணம் என்ன என்பதை அருளிச்செய்கிறார்; அதாவது “சேதனன் ஒருவனுக்குத் தனது விஷயத்தில் செய்வதற்கு ஏதும் இல்லை என்னும்போது, ஸர்வேச்வரனுக்கு அந்த சேதனைக் காப்பதில் எவ்விதமான சக்தி சக்தியற்ற நிலையும் ஏற்படவில்லை என்னும்போது, காலதாமதம் ஏற்படக் காரணம் என்ன?”, என்ற ஐயம் எழலாம். இதனால் மடல் எடுக்கத் துணிந்து, அதற்கான பரிகாரத்தையும் இதுவரை அருளிச்செய்தார். இவருக்குப் பிரிவாற்றாமையை உண்டாக்கும் விஷயத்தின் மீது அம்பு தொடுக்க வேண்டும்படியாக உள்ள ஒரு விஷயத்தை இவர் பற்றவில்லை. அத்தகைய விஷயமானது, அனைத்து குணங்களும் பொருந்திய வஸ்துவாக உள்ளதால், இவருக்கு “நான் மடல் எடுக்கக் கடவேன்” என்று துணிவுடன் மேற்கொண்ட அந்தத் துணிச்சல் தவிர செய்யவேண்டிய செயல் வேறு ஏதும் இல்லை. ஸமுத்ரத்தைக் கடக்க முற்பட்ட இராமன், அந்த ஸமுத்ரராஜனிடம் சரணம் புகுந்தான்; அப்போது அந்த ஸமுத்ரராஜன் தானகவே வெளிவராத காரணத்தால், நான்கு மூன்று அம்பை அவன் மீது விட, அதன் காரணமாகச் சரீரம் வெந்த பின்னர் ஓடிவந்தான்; இங்கு அது போன்ற அவசியம் இல்லை என்பதால், யுத்தகாண்டம் (21-22) – சாபமாநய - வில்லை எடுத்து வா - என்பது போன்று, “மடல் ஊர்வேன்” என்பதாக அச்சம் காண்பித்து, அவனுடைய திருமுகத்தை அவன் காண்பிக்கும்படிச் செய்ய முயல்கிறார். தனது ஸ்வரூபத்தில் ஆழ்வாருக்குத் தொடர்ந்து கலக்கமானது உள்ளபோதிலும், அவனுடைய குண ஞானத்தில் எந்தவிதமான கலக்கமும் ஆழ்வாருக்கு இல்லை.

வ்யாக்யானம் - “ஏறாளுமிறையோ”னில் அவனுக்கு உறுப்பல்லாத நானும் என்னுடைமையும் அவனுடைய குணஜ்ஞாநத்தில் கலக்கமின்றிக்கேயிருக்கிறது காணும் இவர்க்கு. வேண்டா என்று முடித்துக் கொள்ளப் பார்த்தவிடத்தில், அது தம்கையதன்றிக்கே, அவனுளனாக இது அழியாததாயிருந்தது; இனி “அத்தலையே பிடித்து

அழிப்போம்” என்று, வேர்ப்பற்றோடேயழிக்கப் பார்க்கிறார்; உண்டாம்போதும் அத்தலையாலேயுண்டாய், இல்லையாம்போதும் ஒன்றாக இல்லையாம்படியிறே வஸ்து ஸ்வரூபந்தானிருப்பது. “உயிரினாற் குறைவில்” என்றார் அங்கு, இங்கு உயிர்க்கு உயிரினால் குறைவில் என்கிறார். “ஏறாளுமிறையோ”னில், அவனுக்கு உறுப்பல்லாத நானும் என்னுடைமையும் வேண்டாவென்றார்; இதில், எனக்கு உறுப்பல்லாத அவனும் அவனுடைமையும் வேண்டாவென்கிறார். “ராவணன் மாயா சிரஸ்ஸைக் காட்டினபோது, இதர ஸ்த்ரீகள் அஹ்ருதயமாக அழுமாபோலே தன்னாற்றாமையாலே கூப்பிட்டு, இவ்வார்த்தை கேட்டபோதே முடியாதிருப்பானென்” என்று பட்டரைச் சிலர் கேட்க, “ஐரூநாஐரூநங்களன்று ஜீவந நிமித்தம், அத்தலையில் ஸத்தையாயிற்று; அதுக்கு அழிவில்லாமையாலே இருந்தாள்” என்று அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (4-8) – ஏறாளும் இறையோன் – என்பதில், “அவனுக்கு உறுப்பு அல்லாத நானும் எனது உடைமையானவையும் எனக்கு வேண்டாம்” என்று உரைத்து தன்னை முடித்துக் கொள்ள முயன்றார். அப்போது அந்தச் செயலானது இவருடைய கைகளில் இல்லை என்பதால், அவன் உள்ளவனாகவே இருக்க, இவருடைய ஸ்வரூபமும் அப்படியே காணப்பட்டது. இனி “அவனுடைய ஸ்வரூபத்தை அழிப்போம்” என்று வேருடன் அழிக்க முயல்கிறார். தான் உள்ளபோது, அவன் உள்ளதால் மட்டுமே தனது ஸ்வரூபம் உள்ளது என்று அறிபவர், தான் இல்லை என்றால், அதுவும் இல்லை என்பதாக அல்லவோ வஸ்துவின் ஸ்வரூபம் உள்ளது? அங்கு “உயிரினால் குறைவில்” என்றார்; இங்கு “உயிர்க்குக் குறைவில்” என்கிறார். “ஏறாளும் இறையோன்” என்பதில், “அவனுக்கு உறுப்பு அல்லாத நானும் எனது உடைமையும் வேண்டாம்” என்றார்; இங்கு, “எனக்கு உறுப்பு அல்லாத அவனும் அவனுடைய உடைமையும் வேண்டாம்” என்கிறார். ஸ்வாமி பராசரப்பட்டரிடம் சிலர், “இராவணன் தனது மாயை மூலம் இராமனுடைய தலையைக் காண்பித்துபோது, மற்ற பெண்கள் பலரும் தங்களுடைய மனதிற்கு உட்பட்டு அழாமல், மேலாக அழுதனர். அதனை போன்றே சீதையும் தனது பிரிவாற்றாமையால் அழைத்து, உயிருடன் இருந்தாள். இந்த சொற்களைக் கேட்டவுடன் அவள் முடியாமல் இருந்தது ஏன்?”, என்றனர். இதற்குப் பட்டர், “வாழ்வதும் முடித்தலும், ஞானம் மற்றும் அறியாமை காரணமாக ஏற்படுவதில்லை. அவன் விஷயத்தில் இல்லாமை மற்றும் இருத்தல் என்பதால் ஆகும். அவன் அழியாமல் இருந்ததால் இவளும் இருந்தாள்”, என்றார்.

வ்யாக்யானம் - இப்படி அத்தலையை அழித்தாகிலும் முகங்காட்டுவித்துக்கொள்ள வேண்டும்படி தமக்குப் பிறந்த தசா விசேஷத்தை, எம்பெருமானோடே கலந்து பிரிந்தாளொரு பிராட்டி ஆற்றாமை மீதூர்ந்திருக்கச் செய்தே இவள் தரித்திருந்த இருப்பைக் கண்டு, தோழியானவள், “முன்புத்தையளவுகளன்றிக்கே இவள் தேறியிருந்தாள், அவன் வாராதிருக்க இவளுக்கித்தனை தேற்றம் உண்டாம்போது, ஸாஹஸங்களிலே துணிந்தாளாகவேணும்” என்று பார்த்து, “நீ செய்ய நினைக்கிற இது உன் தலைமைக்கும் அவன் தலைமைக்கும், உன் மதிப்புக்கும் அவன் மதிப்புக்கும், உன் பிறப்புக்கும் உன்னுடைய மர்யாதைகளுக்கும் போராது கிடாய்” என்ன; “என் ஸ்வரூபத்தை அழித்தாகிலும் அவன் ஸ்வரூபத்தையழித்தும் மடலெடுக்கை தவிரேன்” என்று துணிந்த துணியைத் தோழிக்கு அறிவிக்க; இத்தைக் கேட்டு அஞ்சி, ஸர்வேச்வரன், இருந்தவிடத்தில் இருக்கமாட்டாமை வந்து முகங்காட்டித் தானும் ஸத்தை பெற்று இவளையும் தரிப்பித்தானாய்த் தலைக்கட்டுகிறது.

விளக்கம் - இப்படியாக அவனுடைய ஸ்வரூபத்தை அழித்தாவது அவனைத் தனது முகம் காண்பிக்கும்படிச் செய்யவேண்டும் என்ற நிலை தனக்கு ஏற்படும் அளவிற்கு அவனுடன் ஒரு பிராட்டி கலந்து பிரிந்தாள். ஸர்வேச்வரனுடன் கலந்து பிரிந்த ஒரு பிராட்டி பிரிவாற்றாமையால் கலக்கத்துடன் உள்ளபோதிலும் அவள் உயிருடன் இருந்ததைக் கண்ட தோழி, “முன்பு போன்று அல்லாமல் இவள் தேறி இருந்தாள். அவன் வராமல் உள்ளபோதிலும் இவள் இவ்விதம் தேறியபடி உள்ளாள் என்றால், வேறு செயல்களில் இவள் ஈடுபடத் துணிந்தாள் என்றே ஆகிறது”, என்று எண்ணினாள். இவ்விதம் சிந்தித்த அந்தத் தோழி பிராட்டியிடம், “நீ செய்ய எண்ணும் இந்தச் செயலானது உனது தலைமை மற்றும் அவனுடைய தலைமை, உனது மரியாதை மற்றும் அவனுடைய மரியாதை ஆகியவற்றுக்குப் பொருந்தாது”, என்றால். இதற்குப் பிராட்டி, “என் ஸ்வரூபத்தை அழித்தாவது அவனுடைய ஸ்வரூபத்தை அழிக்கும்படியாக மடல் எடுப்பதை நான் தவிர்க்கமாட்டேன்”, என்று தான் எடுத்த முடிவைத் தனது தோழிக்கு உரைத்தாள். இதனைக் கேட்டு அச்சம் கொண்ட ஸர்வேச்வரன், தான் உள்ள இடத்தில் இருக்க முடியாமல் தவித்து வந்து தனது திருமுகத்தைக் காண்பித்து, தனது இருப்பை அடைந்து, இவளையும் உயிர் பிழைக்கும்படிச் செய்தான்.

வ்யாக்யானம் - இவர் மடலிலே துணிந்தால் கடுக வந்து முகங்காட்டிப் பிழைக்கில் பிழைக்குமித்தனைபோக்கி, இல்லையாகில் ஸத்தை கிடக்க விரகில்லையிறே அவனுக்கு; ப்ரஹ்மாஸ்தரத்துக்குத் தப்பவொண்ணாதிறே அவனுக்கு. இதுக்கு முன்பு, “அவனாலே

பேறு” என்று போந்தாரேயாகிலும், ப்ராப்யமான கைங்கர்யத்துக்கு பூர்வகாலீநமாயிருப்பன பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திக ளென்று சில உண்டிநே, அவை தவிரவொண்ணாதிநே. இனி, பக்திமானுக்கும் பக்தியுண்டு; ப்ரபந்நனுக்கும் பக்தியுண்டு, ருசியையொழிய ப்ரபத்தி பண்ணக் கூடாதே. பக்திமானுடைய பக்தி, வைதமாய் வருமது; ப்ரபந்நனுடைய பக்தி, ருசி கார்யமாயிருக்கும். பக்திமானுக்கு ஸாதந ரூபமாயிருக்கும், இவனுக்கு தேஹ யாத்ரா சேஷமாயிருக்கும். பக்திமானுக்கு பலசீர்த்தையில்லாதபோது தவிரலாயிருக்கும், ப்ரபந்நனுக்கு ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமாய் வருமதாகையாலே ஒருகாலும் தவிராதாயிருக்கும்.

விளக்கம் – “அவன் வந்து முகம் காண்பிக்கவில்லை என்றால், இவளுக்கு அல்லவோ இருப்பு அழியும்? அவனுடைய இருப்பு அழிவது எப்படி?”, என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். இவர் மடல் எடுக்க முனையும்போது விரைந்து வந்து திருமுகம் காண்பித்து பிழைத்துக் கொள்ள வழி தேடினால் மட்டுமே பிழைக்க இயலும் அல்லாமல், அவனுடைய இருப்பிற்கான வழி வேறு ஏதும் இல்லை அல்லவோ? ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் போன்ற இதிலிருந்து அவனுக்குத் தப்ப இயலாது. இதற்கு முன்பு “அவனால் மட்டுமே பேறு கிட்டும்” என்று அவனை அண்டினார் என்றாலும், அடையத்தக்கபடி உள்ளதான கைங்கர்யத்திற்கு முன்பாக “பரபத்தி, பரஞானம், பரமபக்தி” போன்ற சில உள்ளன; இவற்றை விலக்க இயலாது. மேலும் பக்திமானுக்கும் பக்தி உண்டு, சரணம் புகுந்தவனுக்கும் பக்தி உண்டு, ருசியை விலக்கி ப்ரபத்தி செய்தல் கூடாது. பக்திமானுடைய பக்தியானது விதி வழியால் வருவதாகும்; ப்ரபந்நனுடைய பக்தியானது ருசியின் செயலாக உள்ளதாகும். பக்திமானுக்குப் பக்தியானது ஸாதந ரூபமாக உள்ளது; ப்ரபந்நனுக்குப் பக்தியானது தனது சரீரம் உள்ளவரை நிலைக்க உதவுவதாக உள்ளது. பக்திமானுக்கு பலனின் மீது ஈடுபாடு இல்லையென்றால், பக்தியானது தவிர்க்க இயல்வதாக உள்ளது; ப்ரபந்நனுக்கு பக்தியானது ஸ்வரூபத்துடன் சேர்ந்து உள்ளதால், தவிர்க்க இயலாதபடி உள்ளது.

5-3-1 மாசறு சோதி என் செய்யவாய் மணிக்குன்றத்தை

ஆசறுசீலனை ஆதிமூர்த்தியை நாடியே
பாசறவெய்தி அறிவிழந்து எனைநாளையம்
ஏசறும் ஊரவர் கவ்வை தோழி என்செய்யுமே

பொருள் - “களங்கம் இல்லாத தேஜஸ் கொண்டதாகவும், சிவந்த வாயைக் கொண்டதாகவும் உள்ள மாணிக்க மலை போன்று எனக்கு இனிமையானவனாக, எந்தவிதமான தோஷமும் அற்ற சீல குணம் கொண்டவனாக, தானாகவே வந்து என்னை அனுபவிக்கும்படிச் செய்த எனது ஸ்வாமியை, நிரந்தரமாகத் தேடி, சரீரத்தில் உள்ள பசுமை நிறம் அழியும்படியாக, அறிவும் நீங்கும்படியாக, நாம் எத்தனை காலமாக உள்ளோம்? என் தோழி! இவ்விதம் உள்ள நம்மை ஊரில் உள்ளவர்களுடைய பழிச்சொல் என்ன செய்யும்”, என்கிறாள்.

அவதாரிகை - “ஸௌந்தர்யத்தாலும் சீலத்தாலும் மதிப்பாலும் பழிப்பற்றதொரு விஷயமாயிற்று அது; நீ செய்யப் புகுகிற இது அவ்விஷயத்துக்குப் பழிப்பை விளைக்கப் புகுகிறாய் கிடாய்” என்று தோழி சொல்ல; “நான் அவ்விஷயத்துக்குப் பழிப்புண்டாக்கப் புகுகிறேன்ல்லேன், பழிப்பு அறுக்கப் புகுகிறேன் காண்” என்கிறாள்.

விளக்கம் - நாயகி மடல் எடுக்க துணிந்ததைக் கண்ட தோழியானவள் நாயகியிடம், “அழகு, சீலம் மற்றும் மதிப்பு ஆகியவற்றால் எந்தவிதமான பழியும் இன்றி உள்ள வஸ்துவாக அவன் உள்ளான். அப்படிப்பட்ட அவனுக்கு அல்லவோ நீ பழியை ஏற்படுத்த எண்ணுகிறாய்”, என்றாள். இதற்கு நாயகி, “நான் அந்த விஷயத்திற்குப் பழிப்பை ஏற்படுத்த எண்ணவில்லை. பழியை நீக்கவே நான் முயல்கிறேன்”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (மாசறு சோதி) கலந்து பிரிந்தவள் ஆற்றாமையின்றிக்கே மர்யாதைகளை நோக்கிக் கொண்டிருக்கையாகிறது அத்தலைக்கு அவத்யம் காணும்; பிரிந்தால் இப்படி பண்ணாதவன்று மாசிறே ஸௌந்தர்யத்துக்கு. நான் என்னுடைய மர்யாதைகளைக் குலைத்தாகிலும் அவன் முகத்திலே விழிக்கை தவிரேனென்கிறாள்; வடிவு அதுவாயிருக்க, எங்ஙனே நான் மடலெடாதொழியும்படி. கெடுவாய், அவ்வடிவு ஹேய ப்ரத்யநீகங்காண். நான் மடலெடாதிருக்கி அவ்வடிவுக்கு ஹேயத்தை உண்டாக்குகைகாண். “அவன் அவ்வடிவையுகந்தார்க்குக் கொடான்” என்னும் பழியைத் துடைக்கைக்காண் நான் பார்க்கிறது; “பக்தாநாம்” என்கிற உடம்பை “தனக்கு” என்றிருக்கையாகிற இது அவ்வடிவுக்கு மாசிறே.

விளக்கம் - (மாசறு சோதி) “மாசறு சோதி” என்பதற்கு இரண்டுவிதமாகப் பொருள் கூறலாம். மடல் எடுப்பதால் இவன் “மாசறு சோதி” என ஆனான் என்று கூறலாம்; அல்லது “மாசறு சோதி” என்பதாக உள்ளதால், இவனை மடல் எடுக்கும்படிச் செய்தான் எனலாம். அவனுடன் கலந்து பிரிந்தவள், எந்தவிதமான பிரிவாற்றாமையும் இன்றி, தனது பெண்மைக்கு உரிய குணங்களை மட்டுமே நோக்கியபடி இருந்தால், அழகுள்ள அவனுக்குத் தாழ்வே ஆகிறது. ஆனால் இவ்விதம் இவள் தனது பெண்மைக்கு உரிய குணங்களை நோக்கியபடி இருத்தல் என்பது அவனுக்குத் தாழ்வை ஏற்படுத்துமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். “அவனை விட்டுப் பிரிய நேரிட்டால், மடல் எடுத்தல் போன்றவற்றைச் செய்யவில்லை என்றால், அவனுடைய அழகிற்குத் தாழ்வே ஆகும்; நான் எனது பெண்மைக்கு உரிய தன்மைகளை அழித்துக்கொண்டாவது அவன் முகத்தில் விழிப்பதைச் செய்வேன்; இதனை நான் தவிர்க்கமாட்டேன். அவனுடைய அழகானது இவ்விதம் உள்ளபோது, நான் மடல் எடுக்காமல் விடுத்து எப்படி?”, என்கிறான். இதனைக் கேட்ட தோழி, “கெட்டாய். அவனுடைய திருமேனியானது அனைத்துவிதமான தாழ்வுகளுக்கும் எதிர்த்த்டாக உள்ளதாகும்”, என்றாள். இதற்கு நாயகி, “நான் மடல் எடுக்காமல் விட்டால், அவனுடைய அழகானது எனக்கு எந்தப் பாதிப்பையும் ஏற்படுத்தவில்லை என்பதான தாழ்வு அவன்னுக்கு ஏற்படும். மேலும், அவன் தனது அழகை யாருக்கும் அளிக்கமாட்டான் என்ற பழியும் ஏற்படும். இதனைத் துடைக்கவே நான் மடல் எடுக்கிறேன். ஜிதந்தே (5) – பக்தாநாம் – பக்தர்களுக்காக - என்பதாக உள்ள தனது திருமேனியை, ‘தனக்கு’ என்றுள்ள நிலையானது, தோஷம் அல்லவோ?”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (மாசறு சோதி) “மடலெடுக்கை மாசு” என்றிருக்கிறாள் தோழி; “மடலெடாதொழிகை மாசு” என்றிருக்கிறாள் இவள், வ்யதிரேகத்தில் இப்படியாற்றாமை விளையாதாகில் நாம் காண்கிற விஷயங்களோபாதியாமே. வடிவிலே அணைந்தவ ளாகையாலே முற்பட வடிவிலே மண்டுகிறாள். (மாசறுசோதி) நாம் மடலெடுக்க நினைத்தவளவிலே மாசற்று வருகிறபடி பாராயென்கிறாள். மேல், “ஆசறு சீலனை” என்னாநிற்கச்செய்தே, வடிவழகைச் சொல்லுகிறது குணத்திலும் விக்ரஹம் ஆகர்ஷகமாயிருக்கையாலே.

விளக்கம் - (மாசறு சோதி) - “ மடல் எடுத்தல் என்பது அவனுக்குக் களங்கம்” என்று தோழி உரைக்கிறாள். “மடல் எடுக்காமல் விடுதல் என்பது அவனுக்குக் களங்கம்” என்று நாயகி

உள்ளாள். “மடல் எடுக்காமல் விடுதல் என்பதே களங்கத்தை ஏற்படுத்தும்” என்று கூறுவது எப்படி? பிரிவில் இவ்விதம் ஆற்றாமை விளையவில்லை என்றால், நாம் காணும் மற்ற விஷயங்கல் போன்றே இவனும் உள்ளான் என்றாகிவிடும். அவன் விஷயத்தில் அணைந்தவள் என்பதால், முதலில் வடிவழகில் ஈடுபடுகிறாள். “நாம் மடல் எடுக்க முனைவதால், அவ்விதம் நினைத்த உடனேயே அவன் மாசற்ற சோதியாக உள்ளதைக் காண்பாயாக”, என்கிறாள். “ஆசறு சீலனை” என்பதாக சீல குணத்தை உரைக்கும்போது, வடிவழகை ஏன் கூறவேண்டும் என்றால், குணத்தைக் காட்டிலும் திருமேனியானது அதிகம் ஈர்ப்பதாக உள்ளதால் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (என் செய்யவாய்) “அவாக்யநாதார:” என்று அவிக்குமாயிருக்கக்கடவ தத்வம், என்னோடே கலந்து அத்தால் வந்த ப்ரீதிக்குப் போக்குவிட்டு ஸ்மிதம் பண்ணி விகாரி த்ரவ்யம்போலே விக்குதனாகாநிற்க, நான் அவனைப் பிரிந்து அவிக்குதையா யிருக்கவோ? ஒரு வார்த்தை சொல்லக்கடவதன்றிக்கே, முகம் பார்த்து வார்த்தை சொல்லுகைக்குத் தன்னோடொப்பதொரு தத்வாந்தரமில்லாமையாலே அநாதரித்திருக்கு மவனிதே. “கர்மநிபந்தநமான விகாரமில்லை” என்ற இத்தனை போக்கி, ஆச்ரித ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களால் வரும் விகாரமில்லையென்னில் ஒரு சேதநனோடு கலந்ததன்றிக்கே யொழியுமிதே. அவன் கலந்தபோது பண்ணின ஸ்மிதமன்றோ என்னை அவ்யவ ஹிதமான உபாயத்திலே மட்டிற்று. ஸம்ஸாரி முக்தனானால் அவனுக்குப் பிறக்கும் ஹர்ஷம்போலேகாணும் இத்தலையைப் பெற்று அவன் ஸ்மிதம் பண்ணி நின்ற நிலை. (என் செய்யவாய் இத்யாதி) இவளுடனே கலந்தத்தாலுண்டான ப்ரீதியாலே ஸ்மிதம் பண்ணி வடிவிலே வேறுபாடு தோற்ற நின்ற நிலையாயிற்று இவளைக் கையும் மடலுமாம்படி தொட்டுவிட்டது.

விளக்கம் - (என் செய்யவாய்) – சாந். (3-14-2) அவாக்யநாதார: - யாரிடமும் வாய் திறந்து பேசாமல் இருப்பவன் - என்பதற்கு ஏற்ப, எந்தவிதமான வேறுபாடும் இன்றி உள்ள வஸ்துவானது, என்னுடன் கலந்து, அதனால் எழுந்த மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தும் விதமாகப் புன்முறுவல் செய்து, மாற்றத்தை அடையக்கூடிய வஸ்து போன்று வேறுபாடு அடைந்து நிற்கும்போது, நான் அவனை விட்டுப் பிரிந்து வேறுபடாதவளாக இருக்கவோ? எதனையும் உரைக்காதவன் என்பது அல்லாமல், முகம் பார்த்து உரைப்பதற்குத் தனக்கு ஒப்பான பொருள் ஏதும் இல்லாத காரணத்தால் அனைத்து பொருள்களுடன் விலகி நிற்பவன். இவ்விதம் மாறுபட்டு நிற்பவன் என்றால், “அவிகாராய - மாறாதவன்”

என்றுள்ள ஸ்ம்ருதியுடன் முரண்பாடு ஏற்படும் அல்லவோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இதற்குச் சமாதானமாக, “கர்மம் காரணமாக உண்டாகும் மாற்றம் இல்லை” என்பது மட்டும் அல்லாமல், சேதநர்களுடன் கலந்து பிரிவதால் ஏற்படும் மாற்றமும் இல்லை என்று உரைத்தால், ஒரு சேதநனுடன் கலந்தது என்னும்போதே இந்த நிலை மாறும் அல்லவோ? ஆனால் பிரிவு ஏற்படும்போது புன்முறுவல் உண்டாகுமோ என்றல், அவன் கலந்தபோது செய்த புன்முறுவல் அல்லவோ என்னை இத்தகைய மடல் எடுத்தல் என்னும் உபாயத்தில் ஈடுபடுத்தியது! எதற்கும் மாறாமல் உள்ளவன், புன்முறுவல் செய்ததன் மூலம் மாறக்கூடியவன் ஆனான் என்பதற்கு உதாரணம் கூறுகிறார்; ஸம்ஸாரி ஒருவன் முக்தன் என்றாகும்போது அவனுக்கு ஏற்படும் மகிழ்ச்சி போன்று, ஸர்வேச்வரனுக்கு சேதநனைப் பெற்றபோது புன்முறுவல் உண்டாகிறது. (என் செய்யவாய் இத்யாதி) – இவளுடன் கலந்த ப்ரீதி காரணமாக அவன் புன்முறுவல் செய்தான், இதன் காரணமாகத் தனது நிலையில் மாறுபாடு அடைந்தான், இத்தகைய மாறுபாடு அல்லவோ இவளை மடல் எடுக்கும்படிச் செய்தது?

வ்யாக்யானம் - வாய்க்கரையிலே நின்று மடலெடுக்கிறாளிறே; கழுத்துக்கு மேலேயிறே இவள் மடலெடுக்கப் பார்க்கிறது. (மணிக்குன்றத்தை) கழுத்துக்கு மேலேயன்றிக்கே மெய்யே மடலெடுக்கப் பண்ணிற்றென்கிறாள். என்னோடு வந்து கலந்தத்தாலே வடிவில் வைவர்ண்யம் போய்ப் புகர்த்துக் குளிர்ந்து நிலைபெற்றபடியும், பிரிவை ப்ரஸங்கித்துக் கால்வாங்கமாட்டாதே நின்ற நிலையுங்காண் என்னை மடலிலே துணியப் பண்ணிற்று. மாணிக்கமலைபோலே போக்யனானவனை.

விளக்கம் - இவனுடைய புன்முறுவல் பிறந்த உதடுகளைக் கண்டு மடல் எடுக்கிறாள். அதாவது மடல் எடுத்தல் என்பதைக் கழுத்துக்கு மேலே, மனதிற்கு உட்படாமல் செய்கிறாள் என்று கருத்து. (மணிக்குன்றத்தை) – அவனுடைய திருமேனியே என்னை மடல் எடுக்கும்படிச் செய்தது என்கிறாள். என்னுடன் வந்து கலந்து பிரிந்ததால், சரீரத்தில் ஏற்படக்கூடிய நிற மாறுபாடும் இன்றி, அந்தத் திருமேனியானது அதிகமாக ஒளி வீசி, குளிர்ந்து நிலைத்தது; பிரிவை எண்ணி அகன்று செல்ல இயலாமலும் நின்றான்; இத்தகைய நிலைகள் அல்லவோ என்னை மடல் எடுக்கத் தூண்டின. மாணிக்க மலை போன்று இனிமையாக உள்ளவனை.

வ்யாக்யானம் - (ஆசறு சீலனை) வெறும் வடிவழகு கண்டன்றுகாண் நான் துவக்குண்டது, அகவாயில் சீலத்தையும் கண்டுகாணென்கிறாள். ஆச - குற்றம். குற்றமற்ற சீலத்தையுடையவனை. அவன் கலக்கிறபோது என் பேறாகக் கலந்தானாகிலன்றோ நானும் பிரிவில் என் பேற்றுக்கு வேண்டுமத்தைச் செய்திருக்கலாவது; அம்மேன்மையுடையவன் இப்படி தாழ நின்று என்னைப் பெற்றவிது பெறாப் பேறாகத் தான் நினைத்திருக்க, நான் அவனைப் பிரிந்து வைத்து, “வரில் போகடேன், கெடில் தேடேன்” என்று நினைத்திருக்கலாமோ? அவன் தன் குணம் பரிஹரித்துப் போக, என்னைப் பழி பரிஹரித்திருக்கச் சொல்லுகிறாயோ?

விளக்கம் - (ஆசறு சீலனை) - அவனுடைய திருமேனியின் வடிவழகைக் கண்டு மட்டுமே நான் இவ்விதம் ஆகவில்லை. அவன் உள்ளே இருக்கின்ற சீல குணத்தைக் கண்டும் அல்லவோ மடல் எடுத்தேன்? ஆச என்றால் குற்றம்; அதாவது தோஷம் இல்லாத சீலத்தை உடையவனை. சீல குணத்திற்குத் தோஷம் என்பது மற்றவர்களுக்காகச் சேர்தல் ஆகும்; இந்தத் தோஷம் இல்லை என்பது, மற்றவர்களுடன் சேரும்போது, தனது பேறாக எண்ணிச் சேர்வது ஆகும். இதனை விளக்குகிறாள். அவன் என்னுடன் சேர்ந்தபோது எனது பேறாக எண்ணிச் சேர்ந்தால் அல்லவோ நானும் பிரியும்போது எனது பேற்றுக்குத் தேவையானவற்றைச் செய்யவேண்டும்! மிகுந்த மேன்மை கொண்ட அவன், இப்படியாகத் தன்னைத் தாழ்த்திக் கொண்டு என்னை அடைந்ததை, தனது பேறாகவே எண்ணிக் கொள்கிறாள்; இப்படி உள்ளபோது நான் அவனை விலக்கி வைத்து, “வந்தால் போக விடமாட்டேன், வராவிட்டால் தேடமாட்டேன்” என்று இருக்கலாமா? அவன் தனது சீல குணத்திற்கு எந்தவிதமான தாழ்வும் இன்றி என்னை விட்டு நீங்க எண்ணும்போது, என்னை அவனுடைய பழியை விலக்கும்படியாக நீ உரைக்கிறாயா?

வ்யாக்யானம் - (ஆதிமூர்த்தியை) “ஒரு குடியிலே பிறந்த உனக்கு, அவன் தானே வரவிருக்குமதொழிய நீ பதறுகிறவிது உன் மதிப்பை அறுத்துக் கொள்ளப் பார்க்கிறாய் கிடாய்” என்ன; “நான் மதிப்பை கொள்ளப் பார்க்கிறேனல்லேன், மதிப்பையுண்டாக்கிக் கொள்ளப் பார்க்கிறே”னென்கிறாள்; “காரணம் து த்யேய:” என்று சாஸ்த்ரங்கள் ஒரு மிடறு செய்கிற விஷயத்தையன்றோ நான் ஆசைப்பட்டது, இவ்விஷயத்தை ஆசைப்பட்டு முடிந்தாலும் அதுதானே மதிப்பாம்படியான விஷயமன்றோ. வ்யாக்யானம் பண்ணுவதற்கு முன்பேயும் ஒரு பொருளுண்டு இதுக்கு அருளிச்செய்வது - “பூர்வஜ” என்கிறபடியே நம்மோட்டைக் கலவிக்கு அவன் முற்பாடனாகச் செய்தே, பிரிவில் ஆற்றாமைக்கு நான்

பிற்பாடையாகவோ. “ஆனாலும், ‘அபிமத விஷயத்தைப் பிரிந்தாள், அநந்தரம் மடலூர்ந்தாள்’ என்னாமே, ‘சிலநாள் ஆற்றாமையோடே பாடாற்றிக்கிடந்தாள், பின்பு தன்னால் பொறுக்கவொண்ணாமையான வளவானவாறே மடலெடுத்தாள்’ என்னும் வார்த்தை படைக்க வேணுங்காண்” என்ன,

விளக்கம் - (ஆதிமூர்த்தியை) - இதனைக் கேட்ட தோழி, “உயர்ந்த குலத்தில் பிறந்த உனக்கு, அவன் தானாகவே வந்து சேர்தலே மதிப்பாகும். இவ்விதம் உள்ளபோது நீயாகவே அவனைத் தேடிச் சென்று உனது மதிப்பை குறைத்துக்கொள்ள முயல்வதை நீ அறிகிறாயா?” என்றாள். இதற்கு நாயகி, “நான் எனது மதிப்பை அறுக்க எண்ணவில்லை. மாறாக எனது மதிப்பை மேலும் வளர்த்துக் கொள்ளவே நான் முயல்கிறேன். அதர்வசிகையில் - காரணம் து த்யேய: - காரணப்பொருளே த்யானிக்கத்தக்கது - என்பதற்கு ஏற்ப சாஸ்திரங்களில் ஒரே குரலாக உரைக்கப்பட்ட விஷயத்தை அல்லவோ நான் விரும்புகிறேன்? இந்த விஷயத்தைப் பெறுவதற்கு ஆசைப்பட்டு, அது இயலாமல் போனாலும், அந்த முயற்சியே மதிப்பு என்னும்படியாக அல்லவோ அந்த விஷயம் உள்ளது? இதற்கு வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம். ஜிதந்தேயில் - பூர்வஜ - ஆத்மாக்கள் கரையேற முன்பே செயல் புரிபவன் - என்பதற்கு ஏற்ற, நம்முடன் அவன் சேர்வதற்கான முயற்சிகளை அவன் முதலில் செய்பவனாக உள்ளான்; இவ்விதம் உள்ளபோது அவனைப் பிரிந்து அடையும் துன்பத்தில் நாம் பின்னே நிற்பதா?” என்றாள். இதனைக் கேட்ட தோழி நாயகியிடம், “ஆனால் இந்த ஊரில் உள்ளவர்கள், ‘தனக்குப் பிடித்தமான விஷயத்தை இவள் பிரிந்தாள், ஆகவே உடனே மடல் எடுக்கிறாள்’ என்று கூறாமல், ‘சில நாட்கள் இவள் அவனுடைய பிரிவாற்றாமை காரணமாகக் கிடந்தாள்; பின்னர் இவளால் பொறுக்க இயலவில்லை; ஆகவே மடல் எடுத்தாள்’ என்று கூறும்படியாக இருக்கவேண்டும்”, என்றாள். இதற்கு நாயகி பதில் உரைக்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (நாடியே பாசறவெய்தி) இன்றோ, நான் எத்தனை காலமுண்டு இப்படி க்லேசப்படுகிறது. அவன் இத்தலை பெறுகைக்குப் பட்டதெல்லாம் போராதோ நான் அவனைப் பிரிந்து காலமெல்லாம் தேடிக் காணப்பெறாதே துக்கப்பட்டுத் திரிந்ததத்தனை யாகாதேதான். சிறைக்கூடத்திலே பிறந்து அங்கே வளருமாபோலே. விச்லேஷத்தாலே உந்நேயமித்தனைகாணும் ஸம்சலேஷம். பகவத் தத்வமுள்ளவிடமெங்கும் புகுத்த தேடிக் காணப்பெறாமை நசையற்று, பின்பாகாதே மடலெடுத்தது. (பாசறவெய்தி) துக்கத்தையுடையேனாய். பாசறவு - துக்கம். பாசு என்று பசுமையாய், அது

அறுகையாவது வைவர்ண்யமாய், வைவர்ண்யத்தை பஜித்தென்னுதல். அன்றிக்கே, பாசென்று - பாசமாய், அதாவது பற்றாய், பந்துக்கள்பக்கல் ஸங்கமற்றென்னுதல். (பாசறவெய்தி) ஸ்நேஹமடைய அவன்பக்கலிலேயெய்தியென்னுதல்.

விளக்கம் - (நாடியே பாசறவெய்தி) - நான் மடல் எடுத்தது இன்றுதானோ? நான் எத்தனை நாள்களாக இவ்விதம் பிரிவுத் துன்பத்தில் உள்ளேன் என அறிவாயா? அவன் என்னைப் பெறுவதற்கு அடைந்த களைப்பு அனைத்தையும் அல்லவோ அவனை நான் இழந்துபோது அடைந்துள்ளேன்? காலம் முழுவதும் அவனைத் தேடி காண இயலாமல், துக்கம் மேலிடத் திரிந்தேன் என்று கூறுவது மிகையல்ல; சிறையில் பிறந்து அங்கேயே வளர்பவர்கள் போன்று எனது நிலை உள்ளது. பிரிவு மூலம் சேர்க்கை எவ்விதம் இருந்து என்பதை ஊகிக்க இயலும். பகவத் த்வம் உள்ள இடம் அனைத்திலும் தேடிச் சென்று, அவனைக்காண இயலாததால் விருப்பம் இழந்து, அதன் பின்னர் பொறுக்க இயலாமல் அல்லவோ மடல் எடுக்க முயன்றேன்?(பாசற) துக்கம் நிறைந்தவனாக பாசற்ற என்றால் துக்கம் பாசு என்றால் பசுமை , அது அறுதல் என்பது வேறுபாட்டை அடைதல், அதாவது அந்த மாறுபாட்டை ஏற்றுக்கொண்டு. அல்லது, மாசு என்றால் பாசம் எனலாம் அதாவது, பந்துக்கலிடம் எந்தவிதமான தொடர்பும் இன்றி இருத்தல், (பாசற)- பரிபூர்ணமான சினேகத்துடன் அவனை அடைதல்.

வ்யாக்யானம் - எல்லாம் செய்தாலும் இது அறிவுடையார் செய்வதொன்றல்லவென்ன, (அறிவிழந்தெனைநானையம்) அறிவு குடிபோய் எத்தனையோர் காலத்தோம். “மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்ற”வன்றே போயிற்றில்லையோ நம்முடைய அறிவு. திர்யக்கின் காலிலே விழுந்து தூதுவிட்டவன்று, அது “ஜ்ஞாந கார்யம்” என்றிருந்தாயோ இன்றிருந்து கற்பிக்கைக்கு; அன்றே “மதியெல்லாமுள்கலங்கி”ற்றில்லையோ. தன்பக்கலிலே கைவைத்தால் மற்றொன்று அறியாதபடி பண்ணும் விஷயமிறே, “பேரின்பமெல்லாந் துறந்தார் தொழுதார் அத்தோள்” என்னக்கடவதிறே. “நோபஜநம் ஸ்மரந்” என்று ப்ராப்த ஸமயத்தில் இவ்வருகுள்ளவற்றை நினையாதபடி பண்ணுகையேயன்றிக்கே, ஜ்ஞாநம் பிறந்த ஸமயமே பிடித்தும் இவ்வருகுள்ளவற்றை நினையாமே பண்ணவல்ல விஷயமன்றோ? தன்னையநுஸந்தித்து லோகயாத்ரையையும் அநுஸந்திக்கும்படியோ அவன்படி.

விளக்கம் – இதனைக் கேட்ட தோழி நாயகியிடம், “நீ இவை அனைத்தையும் செய்தாலும், மடல் எடுத்தல் என்பது அறிவுடையவர்கள் செய்யும் அல்ல”, என்றாள். இதற்கு நாயகி, (அறிவிழந்தெனைநாளையம்) – அறிவு அகன்று சென்று எத்தனை காலம் ஆயிற்று. பல காலம் ஆயிற்றோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். திருவாய்மொழி (1-1-1) – மயர்வற மதிநலம் அருள - என்று அவன் அருளியபோதே நாம் நம்முடைய அறிவை இழந்தோம். நான் “அஞ்சிறைய மடநாராய்” என்று ஒரு பறவையின் காலில் விழுந்து தூதுவிட்டேன்; அது அறிவின் செயல் என்று தோழியான நீ இருந்தாயோ? இப்போது வந்து மடல் எடுக்கவேண்டாம் என்று கூறுகிறாயே! அன்றே திருவாய்மொழி (1-4-3) – மதி எல்லாம் உள்கலங்கி - என்று அல்லவோ நிலைமை இருந்தது? இதனைக் கேட்ட தோழி, “உனது அறிவு கலங்கியது என்றால், அவனை நீ ‘ஆசறு சீலனை, ஆதிமூர்த்தியை’ என்பது போன்று சரியாக உரைப்பது எப்படி?”, என்றாள். இதனை நாயகி, “ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னிடம் வந்து சேர்பவர்க்கு, பகவத் விஷயமான தன்னைத் தவிர உள்ள மற்ற அனைத்தையும் அறியாதபடி செய்பவன் அல்லவோ அவன்? இரண்டாம் திருவந்தாதி (42) – பேரின்பம் எல்லாம் துறந்தார் தொழுதார் அத்தோள் – என்பது காண்க. சாந்தோக்யம் (8-12-3) – நோபஜநம் ஸ்மரந் - எதனையும் நினைவில் கொள்வதில்லை - என்பதற்கு ஏற்ப, அவனை அடையும் நிலையான மோசஷ நேரத்தில் மட்டுமே, இங்கு இருந்த காலத்தை எண்ணாதபடிச் செய்பவன் அல்லன்; ஞானம் பிறந்த அந்த நேரத்திலே இங்குள்ள அனைத்தையும் எண்ணாமல் செய்யவல்ல விஷயம் அல்லவோ? தன்னையும் எண்ணியபடி, உலக விஷயங்களையும் எண்ணியபடி இருக்கும் விதமாகச் செய்பவனோ அவன்?”, என்றாள்.

வ்யாக்யானம் - நீயெல்லாம் சொன்னாலும் பழிக்கு அஞ்சவேணுங்காணென்ன, (ஏசறும் இத்யாதி) நமக்கு மடலெடுக்கை குற்றமாகிலன்றோ அவர்களுக்கும் பழி சொல்லுகை குற்றமாவது. அறிவுடையார்க்கு வரக் கடவதான பழி, அது வாஸநையோடே குடிபோன நமக்கு வாராது காண்; இதுக்கு அஞ்சவேண்டா. இதுக்கு மூன்றுப்படி அருளிச்செய்வர்; “இவளையொரு பழி சொன்னோமாய் விடவல்லோமே” என்று அதிலேயற்றிருக்கிற வென்னுதல்; ஏசுகையிலே துணிந்திருக்கிற. அன்றிக்கே, “பகவத் விஷயத்திலே கைவைத்திருக்கிறவர்களுக்கு ஒரு பழி சொன்னோமாய் விடவல்லோமே” என்று துக்கப்பட்டிருக்கிறவென்னுதல். ஏசற்றிருக்கிற நமக்கு. அதாவது, ஏசமெல்லை கடந்த என்னுதல். (ஊரவர் கவ்வை) பகவத் விஷயத்திலே கைவைத்தார் “இது பழி”

என்னிலன்றோ பழியாவது; இதுக்குப் புறம்பாய் நின்றவர்கள் சொல்லுமது நமக்குப் பழியோ? (தோழி) ஸமாந ஸுகதுக்கையான உனக்கு, “இது பழி” என்று தோன்றிலன்றே எனக்கு மீளவேண்டுவது. (என்செய்யுமே) ஏசுறுமெல்லையிலே நிற்கிற எனக்கு, இது ஏசாம்படியிருப்பார்சொல்லும் வார்த்தை கொண்டு காரியமென்? ஊரார் பழி புகாம் எல்லையிலேயன்றே நாம் நிற்கிறது; அவர்கள் சொல்லுகிறவிது அவத்யமோ, தாரகமாமித்தனையன்றோ? “அலரெழிலாருயிர் நிற்கும்” என்னக்கடவதிறே. “அலர் தூற்றிற்து முதலாக் கொண்டவென் காதல்” என்கிறபடியே, அவர்கள் பழி தாரகமாகவன்றே மடலெடுக்கவிருக்கிறது.

விளக்கம் - இதற்குத் தோழியானவள், “நீ இவை அனைத்தும் கூறியபோதிலும், பழிக்கு அச்சம் கொள்ளவேண்டும்”, என்றாள். இதற்கு நாயகி விடை கூறுகிறாள். (ஏசுறும் இத்யாதி) - மடல் எடுத்தல் என்பது நமக்குக் குற்றம் என்று இருந்தால் அல்லவோ, அவர்களுக்கும் பழி கூறுவது குற்றம் என்றாகிறது? அத்தகைய பழி என்பது அறிவுள்ளவர்களுக்கு மட்டுமே வந்து சேரும், அறிவானது வாஸனையுடன் நமக்கு அகன்றதால், அத்தகைய பழி நம்மை வந்து சேராது. இதற்கு நீ அஞ்சவேண்டாம்”, என்றாள். இங்கு மூன்றுவிதமான கருத்தை உரைப்பார். ஏசுவதில் ஈடுபட்டபடி உள்ள ஊரார், “இவளை ஒரு பழி கூறாமல் விடமாட்டோம்” என்று அதில் நிலைத்தபடி உள்ளனர் என்பது முதல் கருத்து. “பகவத் விஷயத்தில் ஈடுபட்டபடி உள்ளவர்கள் குறித்து நாம் பழி கூறவில்லை என்றால் நம்மால் இருக்கவே இயலாது”, என்று இவளைப் பழி கூற இயலவில்லையே என துக்கத்தில் உள்ள ஊரார்; இது இரண்டாவது கருத்து. “ஏசும் எல்லையைக் கடந்து உள்ள நமக்கு”, என்றும் கூறலாம். (ஊரார் கவ்வை) - பகவத் விஷயத்தில் ஈடுபட்டபடி உள்ளவர்கள் நம்மைப் பார்த்து “இது பழி” என்று கூறினால் அல்லவோ நமக்குப் பழி ஏற்படும்? மற்ற விஷயங்களில் ஈடுபட்டபடி உள்ளவர்கள் கூறுவது நமக்குப் பழி ஆகுமோ? (தோழி) - சுகத்தையும் துக்கத்தையும் சமமாகக் கொண்டுள்ள எனது தோழியான உனக்கு, இவர்கள் கூறுவது பழி என்று தோன்றினால் அல்லவோ, நான் இதிலிருந்து மீளவேண்டும்? (என் செய்யுமே) - ஏசும் எல்லையைக் கடந்து நிற்கும் எனக்கு, இது ஏசாதபடி உள்ளவர்கள் சொற்கள் மூலம் என்ன பயன் உள்ளது? ஊராருடைய பழி மற்றும் புகழ் ஆகியவற்றின் எல்லையில் அல்லவோ நாம் உள்ளோம்? அவர்கள் உரைக்கும் இந்தச் சொற்கள் நமக்குத் தாழ்வு அல்லவே! நம்மை வாழவைப்பதாக அல்லவோ இவை உள்ளன? திருக்குறள் (1141) - அலர் எழில் ஆருயிர்

நிற்கும் - என்பது காண்க. திருவாய்மொழி (7-3-8) - அலர் தூற்றிற்றது முதலாக் கொண்டவென் காதல் - என்பதற்கு ஏற்ப, அவர்களுடைய பழிச்சொற்கள் அல்லவோ நமக்கு உயிர் தாங்கும் விஷயமாக உள்ளது? இதனால் அல்லவோ மடல் எடுக்க உள்ளேன்?

5-3-2 என் செய்யும் ஊரவர் கவ்வை தோழி இனி நம்மை

என் செய்ய தாமரைக்கண்ணன் என்னை நிறைகொண்டான்
முன் செய்யமாமையிழந்து மேனிமெலிவெய்தி
என் செய்யவாயும் கருங்கண்ணும் பயப்பூர்ந்தவே

பொருள் - சிவந்த தாமரை போன்று திருக்கண்கள் கொண்ட என்னுடைய க்ருஷ்ணன், என்னை முழுவதுமாக அபகரித்தான். பெண்மையின் முழுமை போனதால், முன்பு வெளிப்பட்டபடி இருந்த மேன்மையான எனது மாமை நிறத்தை நான் இழந்து, எனது சரீரமும் இளைத்தேன். அவனுடைய சிவந்த வாயும் தாமரைக்காண்களும் மாறாமல் உள்ளபோது, எனது சிவந்த வாயும் கருமையான கண்களும் வெளுக்கும்படியான பசலை நிறம் அடைந்தன. தோழீ! ஊரில் உள்ளவர்கள் உரைக்கின்ற பழிச்சொற்கள் இனி நம்மை என்ன செய்யும்?

அவதாரிகை - கீழிற்றிருவாய்மொழியில் நின்றும் இத்திருவாய்மொழிக்குப் புகருகைக்கு வழியிரண்டாயிருக்கும்; “சீலமில்லாச் சிறிய”னிலே கூப்பிட்டார்; கூப்பிடச் செய்தேயும் வந்து முகங்காட்டாமையாலே, அவனுக்கு உறுப்பல்லாத ஆத்மாத்மீயங்கள் எனக்கு வேண்டாவென்றார்; இப்படியொழியப் பேறிழவு புறம்பேயாயிருக்கிற ஸம்ஸாரிகள் படியைக்கண்டு வெறுத்தார்; “ஈச்வரனும் கைவாங்கின இவர்களை நான் திருத்துவேன்” பகவத் பரத்வத்தை உபபாதித்துத் திருத்தினார்; “இவர்களிலே யொருவனாயிருக்கிற எனக்கு இவ்வாசியுண்டாவதே” என்று, பகவத் க்ருபையைக் கொண்டாடினார்; தாம் திருத்தத் திருந்தின ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ருத்திக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணினார்; தொடங்கின கார்யம் தலைக்கட்டினவாறே பழைய இழவே தலையெடுத்து, தம் ஆற்றாமையாலே மடலூர்ந்தாகிலும் பெறப்பார்க்கிறாரென்னுதல். அன்றிக்கே “மலியும் கூடரொளி மூர்த்தி” என்று வடிவழகை அநுஸந்தித்து, அநந்தரம் பாஹ்ய ஸம்ச்லேஷாபேசைஷ பிறந்து, அப்போதே பெறாமையாலே, வழியல்லாவழியே மடலூர்ந்தாகிலும் பெறப்பார்க்கிறாரென்னுதல்.

விளக்கம் - முதல் பாசுரத்திற்கான வ்யாக்யானத்தை அருளிச்செய்த பின்னர் ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் நடுவில் எழுந்து, “இந்தத் திருவாய்மொழியின் ப்ரவேசம் மற்றும் முதல் பாசுரம் ஆகியவற்றின் வ்யாக்யானத்தை அடியேனுக்கு அருளிச்செய்யவேண்டும்” என்று கேட்க, அவ்விதம் செய்கிறார். கடந்த திருவாய்மொழியிலிருந்து இந்தத் திருவாய்மொழிக்கு வருவதற்கு இரண்டு வழிகள் தென்படுகின்றன. திருவாய் (4-7) - சீலம் இல்லாச் சிறியேன் - என்பதில் அவனை அழைத்தார். அவன் வந்து தனது திருமுகத்தைக் காண்பிக்காமல் இருந்தான். ஆகவே, “அவனுடைய ஸம்பந்தம் கொண்ட பொருள்கள் எதுவும் எனக்கு வேண்டாம்”, என்று திருவாய்மொழி (4-8) - ஏறாளும் இறையேன் - என்பதில் உரைத்தார். இவ்விதம் அவன் விஷயத்தில் இன்றி, மற்ற உலக விஷயங்களை அடைதல் மற்றும் இழத்தல் ஆகியவற்றையே பேறும் இழப்புமாகக் கருதும் ஸம்ஸாரிகளுடைய நிலையை திருவாய்மொழி (4-9) - நண்ணாதார் - என்பதில் வெறுத்தார். “ஈச்வரனும் கைவிட்ட இந்த ஸம்ஸாரிகளை நான் திருத்துவேன்” என்று திருவாய்மொழி (4-10) - ஒன்றும் தேவும் - என்பதில் பகவத் பரத்வத்தை வெளிப்படுத்தித் திருத்தினார். “இவர்களில் ஒருவனாக நான் உள்ளபோதிலும், இத்தகைய வேறுபாடு நமக்கு ஏற்பட்டதே” என்று எண்ணியவராக, திருவாய்மொழி (5-1) - கையார் சக்கரத்து - என்பதில் அவனுடைய க்ருபையைக் கொண்டாடினார். தான் திருத்த முயற்சித்து, அதனால் திருந்திய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய கூட்டத்திற்கு திருவாய்மொழி (5-2) - பொலிக பொலிக - என்பதில் மங்களாசாஸனம் செய்தார். “ஸம்ஸாரிகளைத் திருத்துதல்” என்று தான் தொடங்கிய செயலானது நிறைவேறிய பின்னர், அவனைப் பிரிந்து தாஅன் நிற்கும் இழப்பு என்னும் நினைவு மீண்டும் தலை தூக்கியது. ஆகவே மடல் எடுத்தாவது அவனை அவனை அடைய முயல்கிறார். இதுவே இங்கு முதல் கருத்தாகும். அல்லது வேறு விதமாகவும் கூறலாம். திருவாய்மொழி (5-2-11) - மலியும் சுடரொளி மூர்த்தி - என்று அவனுடைய திருமேனியின் அழகை எண்ணினார். தொடர்ந்து புறக்கலவியை விரும்பினார். அவனை அப்போதே பெற இயலவில்லை என்பதால், தனது முயற்சியால் அவனை அடைய இயலாது என்று அறிந்தாலும், மடல் எடுத்தாவது பெறுவதற்கு முயன்றார் என்றும் கூறலாம்.

அவதாரிகை - (மாசறுசோதி இத்யாதி) மடலெடுத்தாகிலும் பெறவேண்டும்படி பழிப்பற்ற வடிவழகையுடையனாய், என்னோட்டைக் கலவியால் வந்த ப்ரீதி தோற்ற ஸ்மிதம் பண்ணி, அந்தக் கலவியாலே வேறுபட்டுள்ள வடிவையுடையனாய், என்னோடே கலக்கிற விடத்துத் தன் பேறாகக் கலந்தவனுமாய், மடலெடுத்துப் பெறாதே முடிந்தாலும் “இந்த

விஷயத்தை ஆசைப்பட்டன்றோ மடலெடுத்தது” என் அது தன்னைப் பீடாகச் சொல்லலாம்படி மதிப்பனுமாயுள்ளவனை. “என் செய்ய வாய் ... மாசறு சோதி ... மணிக்குன்றத்தை” என்று அந்வயமிருப்பது, ‘இனி விசேஷணந்தோறும் ஒரு பொருள் சொல்ல வேணும்’ என்னுமத்தாலே சொன்னோம் என்று அருளிச்செய்வர். (நாடியே இத்யாதி) நெடுநாள் தேடி துக்கப்பட்டு, அறிவு குடிபோனார் செய்யுமத்தைச் செய்கிறது எத்தனை காலமுண்டு? “இவ்விஷயத்தில் கைவைத்தார்க்கு ஒரு பழி சொன்னோமாக வேணும்” என்று அதிலே துணிந்திருக்கிற ஊரவர் சொல்லும் பழி நமக்கு என் செய்யப் புகுகிறதென்று நின்றது கீழ்; இரண்டாம் பாட்டு - இதென்ன வார்த்தை சொன்னாயானாய், எல்லாம் செய்தாலும் பழி பரிஹரிக்க வேணுங்காணென்ன; நான் “பழி பரிஹரிக்க வேண்டா” என்றேனல்லேன், பழி பரிஹரிக்குமெல்லை கடந்தது காணென்கிறாள்.

விளக்கம் - அடுத்து, முதல் பாசுரத்தின் வ்யாக்யானத்தைச் சுருக்கமாக அருளிச்செய்கிறார். (மாசறு சோதி இத்யாதி) - மடல் எடுத்தாவது பெறவேண்டும்படியாக எந்தவிதமான தோஷமும் இல்லாத வடிவழகு கொண்டவனாகவும், என்னுடன் சேர்ந்த காரணத்தால் ஏற்பட்ட ப்ரீதியானது வெளிப்படும்படி புன்முறுவல் செய்து, அந்தச் சேர்க்கையால் வேறுபட்ட வடிவம் உள்ளவனாகவும், என்னுடன் வந்து சேரும்போது அத்தகைய சேர்க்கையானது தனது பேறு என்று எண்ணியபடி கலப்பவனாகவும், மடல் எடுத்தபோதிலும் அவனைப் பெற இயலவில்லை என்றாலும் “இந்த விஷயத்தை ஆசைப்பட்டு அல்லவோ மடல் எடுத்தோம்” என்று அந்த விஷயத்தை உயர்வாகக் கூறலாம்படி மதிப்பு கொண்டவனாகவும் உள்ளவனை. கடந்த பாசுரமானது, “மாசறு சோதி, என் செய்யவாய், மணிக்குன்றம்” என்றுள்ளபோது, அதற்கான வ்யாக்யானத்தில் “என் செய்யவாய், மாசறு சோதி, மணிக்குன்றம்” என்று வரிசை அமைக்கப்பட்டது ஏன் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். “ஒவ்வொரு விசேஷணத்திற்குப் பொருள் தருவதற்காக அவ்விதம் கூறினோம்”, என்கிறார். (நாடியே இத்யாதி) - நீண்டநாள் தேடி, அதனால் துக்கம் அடைந்து, அறிவு மாறிப் போனவர்கள் செய்யும் செயலை நாம் எத்தனை நாட்கள் செய்து வந்துள்ளோம்? “இந்த பகவத் விஷயத்தில் ஈடுபட்டவர்கள் குறித்து நாம் ஒரு பழி உரைத்தே தீரவேண்டும் என்பதற்காகவே பழி கூறுறோம்” என்று பழி உரைப்பதில் துணிந்துள்ள ஊரில் உள்ளவர்கள் கூறும் பழியானது நம்மை என்ன செய்யும் என்று கடந்து பாசுரத்தில் உரைத்தார். இதனைக் கேட்ட தோழி நாயகியிடம், “எப்படிப்பட்ட

சொற்களைக் கூறுகிறாய்? அனைத்தும் செய்தபோதிலும், நம் மீது கூறப்பட்ட பழியை நாம் துடைக்க வேண்டாமா?”, என்று கேட்டாள். இதற்கு நாயகி, “பழியைத் துடைத்துக் கொள்ளவேண்டாம் என்று நான் கூறவில்லை. ஆனால் அந்தப் பழியை நீக்குவதற்கான எல்லை கடந்தது என்று கூறுகிறேன்”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (என் செய்யும் ஊரவர் கவ்வை தோழி இனி நம்மையென்று) தன் வடிவைக் காட்டுகிறாள். இந்த “இனி”க்குப் பொருள் சொல்லுகிறதாயிற்று, பாட்டில் மேலிற்குறையும். “என் செய்ய தாமரைக்கண்ணன்” என்று தொடங்கி, “என் செய்யவாயும் கருங்கண்ணும் பயப்பூர்ந்த ... என் செய்யும் ஊரவர் கவ்வை தோழி இனி நம்மை” என்று அந்வயம். “இனி என்னை”யென்னாதே, “நம்மை”யென்கிறாள், வாயாலே “மடலூரக் கடவதல்ல” என்று நிஷேதியா நிற்கச்செய்தேயும் உடம்பு வெளுக்கிறமை அவளுக்கும் ஒத்திருக்கையாலே. “தோழிமாரும் எம்மின்முன் அவனுக்கு மாய்வராலோ” என்னக் கடவதிறே. “எனக்கு அவன் வேணும்”, “இவளுக்கு அவன் வேணும்”, என்னுமிதுவே யாயிற்று வாசி. இவளிலும் தோழிமார்க்கு ஆற்றாமை விஞ்சியிருக்கும்; அதுக்கடி, நாயகனைப் பிரிகையாலுண்டான ஆற்றாமையிறே இவளுக்குள்ளது, இவள் நோவுபடக் காண்கையாலும், இவளும் அவளும் சேரவிருக்குமது காணப்பெறாமையாலும் தோழிக்கு இரட்டித்திருக்குமிறே.

விளக்கம் - (என் செய்யும் ஊரவர் கவ்வை தோழி இனி நம்மையென்று) – இப்படியாகத் தன் வடிவத்தைக் காண்பிக்கிறாள். இங்குள்ள “இனி” என்பதன் மூலம், முதல் அடியில் உள்ள சொல்லிற்கான பொருளை, பாசுரத்தில் இனி வரும் அடிகள் கூறுகின்றன. அதாவது, “என் செய்ய தாமரைக்கண்ணன்” என்று தொடங்கி, “என் செய்யவாயும் கருங்கண்ணும் பயப்பூர்ந்த ... என் செய்யும் ஊரவர் கவ்வை தோழி இனி நம்மை” என்று வரிசைப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். இங்கு “என்னை” என்று கூறாமல், “ஊரில் உள்ளவர்கள் கூறும் பழிச்சொற்கள் நம்மை என்ன செய்யும்” என்றாள். இங்கு “நம்மை” என்பதற்கு, தன்னையே பன்மையாகக் கொண்டு உரைப்பதாகக் கொள்ளலாம். அல்லது தோழியைச் சேர்த்துக் கொண்டு பன்மையில் உரைப்பதாகவும் கூறலாம். ஆனால் தோழியானவள், “மடல் எடுக்க வேண்டாம்” என்று மறுத்துக் கூறியபோதிலும், அவளை ஏன் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும் என்றால், சரீரம் வெளுத்திருப்பது அவளுக்கும் உள்ளது என்பதால் ஆகும். இவ்விதம் தோழிக்கும் சரீரம் வெளுக்கும் என்பதற்கு, திருவாய்மொழி

(9-9-5) - தோழிமாரும் எம்மின்முன் அவனுக்கு மாய்வராலோ - என்று ப்ரமாணம் கூறுகிறார். ஆனால் இந்த இருவருடைய உடல் வெளுப்பதில் வேறுபாடு உள்ளது. நாயகிக்கு, “எனக்கு நாயகன் வேண்டும்” என்பதால் வெளுக்கிறது; “நாயகிக்கு அவன் வேண்டும்” என்று தோழி எண்ணுவதால், தோழிக்கு வெளுக்கிறது; இதுவே வேறுபாடு ஆகும். நாயகியைக் காட்டிலும் தோழிக்குப் பிரிவாற்றாமை அதிகமாகவே இருக்கும். எப்படி? நாயகனைப் பிரிந்ததால் நாயகி வருந்தியபடி உள்ளதைத் தோழி காண்பதாலும், நாயகனும் நாயகியுமாகச் சேர்ந்து இருக்கும் நிலையைத் தோழி காண முடியாமல் உள்ளதாலும், தோழிக்குப் பிரிவாற்றாமையால் துன்பமானது இரண்டு மடங்காக உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (ததாஸீதித்யாதி) “பெருமானும் பிராட்டியுமான இருப்பிலே பிரிவு விளைந்தது” என்று இளையபெருமாள் மஹாராஜர்க்கு அறிவிக்க, அவ்வார்த்தை செவிப்படப்பட, பெருமாள் திருமேனியில் வைவர்ண்யம் இவருடம்பிலே மாறிற்றாயிற்று. (அத்யர்த்தம் நிஷ்ப்ரப:) என்று பிராட்டியைப் பிரிகையாலுண்டான ஆற்றமையிறே பெருமாளுக்கு உள்ளது; இவர் தம்முடைய ஆற்றாமையைக் காண்கையாலும், பிராட்டியும் தாமுமாகச் சேரவிருக்கக் காணப்பெறாமையாலும் இவர்க்கு அவ்வளவன்றிக்கே மிக்கிருக்குமிறே. அபிதேய வசநமாயிற்று “அர்த்த” சப்தம். அத்யர்த்தமாவது அபிதேசமல்லவென்கிறது. வாசாமகோசரமென்றபடி.

விளக்கம் - தோழிக்குப் பிரிவாற்றாமையால் உண்டாகும் துன்பமானது இரண்டும் மடங்காக உள்ளது என்பதை மேலும் விளக்குகிறார். இதற்கு ஸுந்தரகாண்டம் (35-36) – ஸ ச்ருத்வா வாநரேந்த்ரஸ்து லக்ஷ்மணேந ஈரிதம் வச: ததாஸீத் நிஷ்ப்ரப: அத்யர்த்தம் ராகு க்ரஸ்த இவ அம்சமான் – லக்ஷ்மணன் கூறிய சொற்களைக் கேட்ட வானரர்களின் தலைவனாகிய சுகீவன், ராகுவால் பிடிக்கப்பட்ட சூரியன் போன்று ஒளி இழந்து நின்றான் - என்ற ச்லோகத்தின் பொருளைக் கூறுகிறார். அதாவது, “இராமனும் சீதையும் இருந்த இருப்பில் பிரிவு ஏற்பட்டது” என்று லக்ஷ்மணன் சுகீவனிடம் கூறினான்; அந்தச் சொற்களைக் கேட்டவுடன் இராமனுடைய திருமேனியில் ஏற்பட்டிருந்த வெண்மையானது சுகீவனுக்கும் ஏற்பட்டது. அதாவது, சீதையைப் பிரிந்த பிரிவால் உண்டான ஆற்றாமையை இராமனிடம் காண்பதாலும், பிராட்டியும் பெருமானுமாகச் சேர்ந்துள்ள இருப்பைக் காண இயலாததாலும், சுகீவனுக்கு உண்டான துக்கமானது, இராமனின் அளவு போன்று அல்லாமல் மிகுதியாக உள்ளது. “அர்த்தம்” என்றால்

“சொற்களால் விவரிக்க இயன்றபடி” என்று பொருள்; ச்லோகத்தில் உள்ள “அத்யர்த்தம்” என்பது “சொற்களால் விவரிக்க இயலாதபடி உள்ளது” என்பதைக் கூறுகிறது.

வ்யாக்யானம் - (தோழி இனி நம்மை) என்கிறாள், “ஏகம் து:கம் ஸுகஞ்சநெள” என்கிற ப்ராப்தியை முன்னிட்டுக் கொண்டு. “பழி” என்று பரிஹரிக்கப் பார்க்கிறவள் தன்னையும் பழி சொல்லுகிறாளிறே, “ஏகம் து:கம் ஸுகஞ்சநெள” என்றிருக்குமது அவளுக்கும் உண்டாகையாலே.

விளக்கம் - (தோழி இனி நம்மை) - தோழியின் சரீரமானது தனக்காக வெளுத்தது என்பதை நாயகி எப்படி அறிந்தாள் என்பதை உணர்த்துவதற்காக “தோழி இனி நம்மை” என்று அவளையும் சேர்த்துக் கொண்டு கூறுகிறாள். கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (5-35) – ஏகம் து:கம் ஸுகஞ்சநெள – சுக்ரீவன் இராமனிடம், “நம் இருவருக்கும் உண்டான துக்கம் ஒன்றே ஆகும்” என்று உரைத்தான் - என்பது போன்று, தோழிக்கும் தனது நிலையே ஏற்பட்டது என்பதால் இவ்விதம் உரைத்தாள். “மடல் எடுத்தல் என்பது பழியை ஏற்படுத்தும்” என்று உரைத்து அதனை விலக்கப் பார்க்கும் தோழியையும் சேர்த்துப் பழி உரைக்கிறாள்; இதன் காரணம், கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (5-35) – ஏகம் து:கம் ஸுகஞ்சநெள – சுக்ரீவன் இராமனிடம், “நம் இருவருக்கும் உண்டான துக்கம் ஒன்றே ஆகும்” என்று உரைத்தான் - என்ற நிலை அவளுக்கும் ஏற்படுவதால் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் – “பழிக்கு அஞ்சவேண்டாமெக்கு நமக்கு இப்போது வந்ததென்?” என்ன; (என் செய்ய தாமரைக்கண்ணென்னை நிறை கொண்டான்) “என்னுடைய ஆத்மாத்மீயங்களடைய நீயிட்ட வழக்கன்றோ” என்கிற அகவாயில் தண்ணளி தோற்றும்படி வாத்ஸல்யத்தாலே குதறிச் சிவந்த தாமரை போன்ற திருக்கண்களாலே குளிர நோக்கி, “நானும் என்னுடைமையும் உன்னது” என்று சொல்லுவாரைப்போலே வந்து இத்தலையை ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ணிக் கொண்டு போனான். எனக்கு உபகரிப்பாரைப் போலேயிருக்க நோக்கி, என்னை உரிகூறை கொண்டு போனான். சொல்லொன்றும் செயலொன்றுமாயிருந்தது; “தூது செய் கண்கள் கொண்டொன்று பேசி” என்னக் கடவதிறே. (என்னை நிறை கொண்டான்) அவனுடைய புருஷோத்தமவத்துக்குப் புண்டரீகாக்ஷத்வம் எல்லையாயிருக்குமா போலேயாயிற்று இவள் ஸ்திரீத்வத்துக்கு நிறை எல்லையாயிருக்கும்படி. அவன் புருஷோத்தமனானாற்

போலேயாயிற்று, இவள் நாரீணாமுத்தமையாயிருக்கும்படி. (என்) பிரிவோடேயிருந்து மடலூர்ந்து பழி விளையா நிற்கச் செய்தேயும் “என்னுடையவன்” என்னலாம்படி காணும் அவன் கிட்டினாலிருக்கும்படி. (என்னை நிறை கொண்டான்) “நூறாயிரம் புருஷோத்தமர்கள் கூடினாலும் தோற்றுப் போமிதுக்கு மேற்படச் செய்யலாவதில்லை” என்றாயிற்று இவளுடைய ஸ்த்ரீத்வாபிமாநந்தானிருப்பது.

விளக்கம் - நாயகியிடம் தோழி, “நாம் பழிச்சொற்களுக்கு அஞ்சவேண்டாம் என்று இருப்பதற்கான நிலை எப்போது வந்தது?”, என்று கேட்க நாயகி விடை அளிக்கிறாள். ((என் செய்ய தாமரைக்கண்ணென்னை நிறை கொண்டான்)) - “எனது ஆத்மாவும், ஆத்மாவுடன் ஸம்பந்தம் கொண்ட அனைத்தும் உனக்கு அடி பணிந்து நடப்பதற்காக அல்லவோ உள்ளன?”, என்பதாக உள்ளத்தில் எழுகின்ற கருணையானது முகத்தில் தோன்றும்படியாக நின்றபோது, வாத்ஸல்யம் நிறைந்த காரணத்தால் சிவந்த தாமரை போன்ற திருக்கண்களால் குளிர நோக்கி அவன், “நானும், எனது உடைமைகளும் உன்னுடையதாகும்” என்று கூறுபவர்கள் போன்று என்னிடம் வந்து, என்னை அனைத்து விதங்களிலும் அபகரித்துச் சென்றான். எனக்கு உதவி செய்பவன் போன்றே நோக்கியபடி, எனது புடைவையையும் எடுத்துச் சென்றான். அவனுடைய சொல் ஒன்றாகவும், செயல் வேறு ஒன்றாகவும் இருந்தது. திருவாய்மொழி (9-9-9) - தூது செய்கண்கள் கொண்டொன்று பேசி - என்பது காண்க. (என்னை நிறை கொண்டான்) - அவனுடைய புருஷோத்தமத்தன்மைக்கு, தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்டவனாக இருத்தல் என்பது எல்லையாக உள்ளது; இதனைப் போன்று இவளுடைய பெண்மைத் தன்மைக்கு, அடக்கமானது எல்லையாக உள்ளது. அவன், “புருஷர்களில் உத்தமன்” என்று உள்ளது போன்று, இவள் “பெண்களில் உத்தமி” என்று உள்ளாள். (என்) - அவனைப் பிரிந்து மனம் கலங்கி நிற்கும் நேரத்திலும் “என் செய்ய தாமரைக்கண்ணன்” என்று ஏன் கூறவேண்டும்; காரணம், அவன் கலந்த நேரத்தில் “நான் உன்னுடையவன்” என்று தனது திருக்கண்கள் மூலம் கூறியதால், இவ்விதம் உரைக்கிறாள். அதாவது பிரிவுடன் நின்று அவன் விஷயத்தில் மடல் எடுத்தபோதிலும், “என்னுடையவன்” என்று கூறலாம்படி அவன் வந்து கலக்கும்போது இவளுடைய நிலைமை இருக்கும் என்று கருத்து. (என்னை நிறை கொண்டான்) - “நூறு ஆயிரம் புருஷர்களில் உத்தமர்கள் வந்து நின்றாலும் இதற்குத் தோற்பதைத் தவிர வேறும் ஏதும் இல்லை” என்று கூறலாம்படி இவளுடைய பெண்மைத்தன்மையின் மீது பிடிப்பு உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (என் செய்ய தாமரைக்கண்ணன் என்னை நிறை கொண்டான்) தன்னுடைய பும்ஸ்த்வத்தையடைய அழிய மாறி என்னுடைய ஸ்த்ரீத்வத்தைக் கொண்டான். தான் தோற்றுப்போலேகானும் இவளைத் தோற்பித்தது. (என்னை நிறை கொண்டான்) கடலைத் தறை கண்டான். “என்னை நிறை கொண்டான்” என்று இவள்தான் தோழிக்குச் சொல்லும்படியிறே பண்ணிற்று. தோழிதானும் இவள் வடிவிலே வேறுபாடு கொண்டு “உற்ற நன்னோயிது தேறினோம்” என்று இவள் அகப்பட்டபடி அறியுமத்தனை போக்கி, இவள்தான் தோழிக்கும் வாய்விட்டுச் சொல்லாதபடியிறே ஸ்த்ரீத்வந்தானிருப்பது. “நைவமாகிஞ்சிதப்ரவீத்” என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - (என் செய்ய தாமரைக்கண்ணன் என்னை நிறை கொண்டான்) - தனது ஆண்மை தன்மை முழுவதும் அழியும்படியாக மாற்றிக் கொண்டு, எனது பெண்மைத் தன்மையைக் கைக்கொண்டான். தான் இவளிடம் தோற்றது போன்று இவளைத் தன்னிடம் தோற்கும்படிச் செய்தான். (என்னை நிறை கொண்டான்) - கடலின் தறையைக் கண்டான். “என்னை அடக்கம் நிறைந்தவளாகச் செய்தான்” என்று நாயகி தோழியிடம் உரைக்கும்படியாகச்செய்தான். ஆனால் இதற்கு முன்பு இவள் தனது நிலையைத் தோழியிடன் கூறவில்லையா என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். தோழியானவள் நாயகியின் வடிவில் உள்ள மாற்றங்களை அறிந்தவளாக, திருவாய்மொழி (4-6-1) - உற்ற நல் நோய் இது தேறினோம் - என்று இவள் அவனிடம் அகப்பட்டதை அறிந்து உரைத்தாள்; இவள் தனது நிலையைத் தோழிக்கு வாய்விட்டு உரைக்காதபடியாக அல்லவோ இவளுடைய பெண்மையானது முன்பு இருந்தது? அயோத்யாகாண்டம் (58-35) - நைவமாகிஞ்சித் அப்ரவீத் - இராமன் என்னை நோக்கி ஒன்றும் கூறவில்லை - என்று சுமந்திரன் தசரதனிடம் உரைப்பது போன்று இவன் இருந்தாள்.

வ்யாக்யானம் - (நிறை கொண்டான்) - நிறையாகிறது அடக்கம். அகவாயிலோடுகிறவிது பிறர்க்குத் தெரியாதபடி மறைத்துக் கொண்டிருக்கையிறே. எனக்கு ஓடுகிற தசையை உனக்கு வாய்விட்டுச் சொல்லும்படியன்றோ பண்ணிற்று. “நிறை கொண்டான்” என்கிற இதினுடைய வ்யாக்யானமாயிருக்கிறது மேல். உன்னை அவன் கொண்டதுதானேதென்ன, “நிறை கொண்டான்” என்கிற சொல்லுக்குள் அடங்கினவைதன்னை எண்ணுகிறாள். (முன் செய்ய மாமையிழந்து மலிவெய்தி என் செய்ய வாயும் கருங்கண்ணும் பயப்பூர்ந்த ... என் செய்யுமூரவர் கவ்வை தோழி இனி நம்மை) நீ “மடலூருவேன்” என்கிற வாயைப் புதைத்தால், என் வடிவு மடலெடுக்கிறவித்தை என்கொண்டு மறைப்பாய்? (முன் இத்யாதி)

இதுக்கு மூன்றுபடியாக அருளிச்செய்தருளுவர்; தன்பக்கல் கை வைப்பதற்கு முன்னே, பிறந்தபோதே உண்டான நிறத்தையிழந்தென்னுதல்; அன்றிக்கே, அல்லாத இழவுகளுக்கு முன்னே நிறத்தையிழந்தென்னுதல்; முன்பு தோற்றினவற்றைப் பறித்துக் கொண்டு, பின்பிறே கிழிச்சீரை அறுத்துக் கொள்வது; அவன்தானும் முந்துற விரும்பிற்று இந்நிறத்தைக் காணும்; அங்ஙனன்றிக்கே, முன்னே காணக்கான நிறத்தை இழந்தென்னுதல்.

விளக்கம் - (நிறை கொண்டான்) - “நிறை” என்றால் “அடக்கம்”; எண்ணுவது மற்றவர்களுக்குப் புலப்படாதபடி மறைப்பது ஆகும். நான் எனது மனதில் எண்ணுவதை உனக்கு வாய்விட்டு உரைக்கும்படியாக என்னைச் செய்தான். “நிறை கொண்டான்” என்பதை அடுத்து வ்யாக்யானம் செய்கிறார். “உன்னிடத்தில் அவன் கொண்டது என்ன?”, என்று தோழிக் கேட்க, “நிறை கொண்டான்” என்பதில் அடங்கிய அனைத்தையும் நாயகி எண்ணுகிறாள். (முன் செய்ய மாமையிழந்து மலிவெய்தி என் செய்ய வாயும் கருங்கண்ணும் பயப்பூர்ந்த ... என் செய்யுமூரவர் கவ்வை தோழி இனி நம்மை) - “நான் மடல் எடுப்பேன்” என்று கூறுகின்ற எனது சொற்களைத் தோழியான நீ தடுக்கலாம், எனது வடிவமானது மடல் எடுக்கும்விதத்தை நீ எவ்விதம் மறைக்க இயலும்? (முன் இத்யாதி) - இதற்கு மூன்றுவிதமாகப் பொருள் அருளிச்செய்வார். அவன் தன்னிடம் வந்து தன்னைக் கைகொள்வதற்கு முன்பே, பிறந்தபோதே ஏற்பட்ட நிறத்தை இழத்தல் என்பது முதல் கருத்து. அல்லது, மற்ற அனைத்தையும் இழப்பதற்கு முன்பாக நிறத்தை இழத்தல் என்பது இரண்டாவது கருத்து. அல்லது முதலில் தென்படுவதை அபகரித்த பின்னர் அல்லவோ மற்றவற்றையும் எடுப்பார்; இவன் முதலில் விரும்பியது நிறம் ஆகும் என்பது மூன்றாவது கருத்து. அல்லது, அவன் என்னைக் காணக்காண நான் எனது நிறத்தை இழந்தேன் என்றும் கூறலாம்.

வ்யாக்யானம் - (செய்ய மாமை) “செய்ய மாமை” என்றும் சொல்லாநின்றது, “மணிமாமை” என்றுஞ் சொல்லாநின்றது; இரண்டாலும் சிவப்பும் கறுப்புமல்ல இங்குச் சொல்லுகிறது; இரண்டிலுமொக்கவேறின ப்ரயோஜனம் ஸ்ப்ருஹணீயதையாயிற்று. (இழந்து) அவனோடு கலந்து பெற்ற நிறத்தைத் தநமாக நினைத்திருந்தபடியாலே இழந்தென்கிறாள். (மேனி மெலிவெய்தி) இனி அவன் வந்தாலும், நிறம் வந்தாலும் தொங்குகைக்கு ஆச்ரயமில்லை; ஆச்ரயமுண்டானாலிறே தொங்குவது. நீர்ப்பண்டம்போலே காணக்காணச் சருகாகா நின்றதாயிற்று. (என் செய்ய வாய் இத்யாதி) அவயவியாகத் தேடுகிறேனோ,

அவயவங்கள் தோறும் வற்றி வருகிறபடி பாராயோ? (என் செய்ய கருங்கண்ணும்) இப்போது தன்னுடைய அவயவங்களைத் தானே ப்ரசம்ஸிக்கிறாளல்லள்; அவன் வந்து கிட்டினபோது அவனுடைய ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமத்துக்கு விஷயம் இவையேயாயிற்று. அத்தைச் செவியாலே கேட்டிருக்குமே, அத்தாலே சொல்லுகிறாள். தான் இழந்த க்ரமம் சொல்லா நிற்கச்செய்தே, அவன் உகந்த க்ரமம் தோற்றாநின்றது காணுமிவளுக்கு. (என் இத்யாதி) அவன் தனக்கு இத்தை ஸர்வஸ்வமுமாக நினைத்திருந்தபடியாலே, இவளும் “உன்னது என்னது” என்று ஒருதலை பற்றுகிறாள். ஸ்வஸ்வரூபமும் ப்ராப்யாந்தர் கதமாயிறே உத்தேச்யமாவது. இங்ஙனன்றாகில், “த்வ்யக்ஷரஸ்து பவேந் ம்ருத்யு:” என்கிற வழியாலே பற்றுகிறாளன்றே.

விளக்கம் - (செய்ய மாமை) - இங்கு “செய்ய மாமை” என்கிறாள். முதலில் “மணி மாமை” என்றாள். இவை இரண்டின் மூலம், சிவப்பும் கறுப்பும் கூறப்படவில்லை; இரண்டின் மூலம் கூறப்படுவது ஒன்றே ஆகும்; அதன் பயனாவது “விரும்பத்தக்க தன்மை” கொண்டிருத்தல் ஆகும். (இழந்து) - அவனுடன் சேர்ந்தபோது அடைந்த தனது நிறத்தை பெரும் செல்வமாக எண்ணியிருந்ததாள்; ஆகவே, அவனைப் பிரிந்தபோது உண்டான நிறத்தின் இழப்பையே “இழப்பு” என்கிறாள். (மேனி மெலிவு எய்தி) - இனி அவன் வந்தாலும், இழந்த எனது நிறம் வந்தாலும், அவை இருப்பதற்கான இடம் என்னிடம் இல்லை. இடம் இருந்தால் அல்லவோ அவை தங்குவதற்கு இயலும்? நீர்ப்பண்டம் போன்று, சரீரம் சருகாக இளைத்தது. (என் செய்ய வாய் இத்யாதி) - ஆனால் தனது உடல் உறுப்புக்களைத்தானே வர்ணிக்கலாமோ? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். இப்போது தனது உறுப்புகளைத் தானே புகழ்ந்து உரைக்கவில்லை. அவன் இவளை வந்து சேர்ந்துபோது, அவன் செய்த துதிக்கு விஷயமாக இவை இருந்தன அல்லவோ? அதனை இவளுடைய செவியானது கேட்டிருக்கும்; அதன் விளைவாக இப்போது உரைக்கிறாள். தான் இழந்த வரிசையான “மாமை, மேனி, செய்யவாய் மற்றும் கண்” என்ற வரிசையை மாற்றியவளாக, அவன் மகிழ்ந்த வரிசையில் உரைக்கிறாள். (என் இத்யாதி) - அவன் இவளுடைய அனைத்தையும் தனது அனைத்துமாக எண்ணினான்; ஆகவே இவளும் “உன்னுடையதாக உள்ளதால், என்னுடையது ஆகும்” என்று கொள்கிறாள். ஆத்ம ஸ்வரூபமும் அடையப்பட வேண்டிய அவனுடைய “எனது” என்ற உரிமையில் அடங்கியது: ஆகவே அத்தகைய ஆத்மாவின் தர்மமான ஞானம் மற்றும் பக்தி போன்றவையும் அவனுக்கு ஏற்ற வழியில் ஆதரிக்கப்படவேண்டும். இவ்விதம் கொள்ளவில்லை என்றால், பாஞ்சராத்தரத்தில் -

த்வயசுஷரஸ்து பவேந் ம்ருத்யு: - மம என்ற இரண்டு எழுத்துக்கள் அழிவிற்குக் காரணம் – என்றுள்ள வழியால் பற்றுகிறாள் என்றாகிவிடும்.

வ்யாக்யானம் - (என் செய்ய வாயும் கருங்கண்ணும் பயப்பூர்ந்த) அவனுடைய வாய்ப்புகு சோறு பறியுண்ணாநின்றதென்கிறாள். “செங்கனி வாய் நுகர்ந்தான்”, “மண நோக்கமுண்டான்” என்னக்கடவதிறே. (செய்ய வாயும் கருங்கண்ணும் பயப்பூர்ந்த) கடலும் மலையும் குடியிருப்புமான இடமெல்லாம் ப்ரளய காலத்தில் ஏகதேசமாமாபோலே, எங்குமொக்க வைவர்ண்யமேயாயிற்று. ஒரு வெளுப்பாயிற்று. விஷம் பரந்தாற்போலே காணக்கான வண்டலிட்டு வைவர்ண்யமானது பரப்பு மாறிற்று.

விளக்கம் - (என் செய்ய வாயும் கருங்கண்ணும் பயப்பூர்ந்த) - அனைத்து உடல் உறுப்புக்களையும் கூறாமல், கண்கள் மற்றும் வாய் ஆகியவற்றை மட்டும் ஏன் கூறவேண்டும்? அவன் வாய்க்குள் செல்லும் உணவு பறிக்கப்படாமல் இருந்தன என்பதால் ஆகும்; அதாவது, சிவந்த கனி போன்ற இவளுடைய வாயைச் சுவைத்தன் மற்றும் இவளுடைய பார்வை என்பதையே தன் உயிர் தரிக்கக் காரணமாகக் கொண்டான்; இவற்றுக்கான ப்ரமாணங்கள் முறையே, பெரியதிருமொழி (3-7-2) - செங்கனி வாய் நுகர்ந்தான் - என்றும், பெரியதிருமொழி (8-10-1) - மண நோக்கமுண்டான் - என்றும் உள்ளது காண்க. (செய்ய வாயும் கருங்கண்ணும் பயப்பூர்ந்த) - ப்ரளய காலத்தில் கடல், மலை, சமவெளி ஆகிய அனைத்தும் ஒன்றாகவே உள்ளது போன்று, சரீரம் முழுவதும் ஒரே போன்று வெளுத்துக் காணப்பட்டது. விஷம் படர்ந்தது போன்று எங்கும் படிந்து, மேலும் படிய இடம் இன்றி ஆயிற்று.

5-3-3 ஊர்ந்த சகடம் உதைத்த பாதத்தன் பேய்முலை

சார்ந்து சுவைத்த செவ்வாயன் என்னை நிறை கொண்டான்
பேர்ந்தும் பெயர்ந்தும் அவனோடு அன்றி ஓர் சொல்லிலேன்
தீர்ந்த என் தோழி என் செய்யும் ஊரவர் கவ்வையே

பொருள் - தன்னை அழிக்க எண்ணி ஊர்ந்து வந்து சக்கரத்தை, முறித்து விழும்படியாக உதைத்த திருவடிகள் கொண்டவன்; அது சிறிதே பக்குவப்பட்ட வயதில் நிகழ்ந்தாலும், அதற்கு முன்பாகவே சிறிய சிசுவாக உள்ளபோது, பூதனையுடைய ஸ்தனங்களை தனது தாயின் ஸ்தனங்கள் போன்று சுவைத்து, ப்ராணனுடன் சேர்த்து உண்ட சிவந்த வாயைக்

கொண்டவன்; இவ்விதம் தனது பருவம் நிரம்பாத செயல்கள் மூலம் எனது அடக்கத்தைக் கொள்ளை கொண்டான். ஆகவே மீண்டும் மீண்டும் அவனுடன் சேர்தல் என்பது அல்லாமல் வேறு எந்த ஒரு சொல்லையும் நான் கூறவில்லை. என்னுடைய நெஞ்சத்துடன் ஒன்றாகக் கலந்து நிற்கும் உறுதியான தோழியே! ஊராருடைய பழிச்சொற்கள் என்ன செய்யும்?

அவதாரிகை - “என் செய்யுமூரவர் கவ்வை” என்றாள்; “எல்லாம் செய்தாலும் பழி பரிஹரிக்க வேண்டாவோ” என்றிருக்குமிறே இவள்; “இது பழி” என்று பரிஹரிக்க வொண்ணாதபடி எனக்கு ப்ராவண்யத்தை விளைத்தவனெங்குத்தான், “இது பழி” என்று மீளாதபடி இவ்விஷயத்திலே ப்ரவணையாயிருக்கிற நான் எவ்வளவிலே நிற்கிறேன், “இது பழி” என்று சொல்லுமவர்கள்தான் எவ்வளவிலே நிற்கிறார்கள், அவர்கள் சொல்லுகிறத்தைச் சொல்லுகிற தோழியான நீதான் எவ்வளவிலே நிற்கிறாயென்கிறாள்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில், “என் செய்யும் ஊரவர் கவ்வை - ஊரில் உள்ளவர்களுடைய பழிச்சொற்கள் என்ன செய்யும்?” என்றாள். இந்தப் பாசுரத்திலும் அதே போன்று ஏன் கூறவேண்டும் என்பதற்கு விடை அருளிச் செய்கிறார். தோழியானவள், “நமக்கு எத்தனை பிரிவாற்றாமை உண்டானாலும், பழிச்சொற்களை நீக்கிக் கொள்ள வேண்டாமா?” என்று இருப்பவள் ஆவாள். “இது பழியை ஏற்படுத்தும்” என்று எண்ணி, என்னால் விலக்க இயலாதபடி, என்னில் ஆழ்ந்த ஈடுபாட்டை விளைவித்தவன் எப்படி உள்ளான்; “இது பழி” என்று விலக்க இயலாதபடியாக இந்த விஷயத்தில் ஈடுபட்ட நான் எத்தகைய நிலையில் உள்ளேன்; “இது பழி” என்று சொல்லும் ஊரார் எந்த நிலையில் உள்ளனர்; அவர்கள் கூறுவதை என்னிடம் உரைக்கும் நீ எந்த நிலையில் உள்ளாய்; இப்படியாகப் பலவற்றையும் உரைக்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (ஊர்ந்த சுகடமுதைத்த பாதத்தன்) இதுக்கு முன்பெல்லாம்; சுகடாஸூர நிரஸநம் பண்ணினதும், பூதநா ஸ்தந்ய பாநம் பண்ணி அவளை நிரஸித்ததும், “கம்ஸன் வரவிட்டவற்றைப் போக்கினது” என்றிருந்தாள் அவள்; “எனக்குத் தன்பக்கலிலே ப்ராவண்யத்தை விளைக்கக்காகச் செய்தான்” என்றிருக்கிறாளாயிற்று இவள். பருவம் நிரம்பிப் ப்ரணயியாய் அதில் தேசிகனான பின்பு செய்தவையன்றோ, இவளுக்குத் தன்பக்கலிலே ப்ராவண்யம் மிகுகைக்குச் செய்தவையாவது, பால்யத்திலே செய்தவை

இவளுக்கு உடலாம்படியெங்ஙனே? என்னில்; இவளுக்குத் தன்பக்கல் ப்ராவண்யத்தை விளைக்கை அவனுக்கு ஸத்தாப்ரயுக்தமென்கை. “எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்” என்று அவற்றையொழியவேயும் பின்பு பண்ணின வ்யாபாரங்களுமெல்லாம் தனக்காகப் பண்ணினான் என்றிருக்கிறாளாயிற்று. (ஊர்ந்த சகடம்) ஊருகிற சகடமல்ல; அது செய்வதெல்லாம் செய்தற்றது, இவன் ஜீவநாத்ருஷ்டத்தாலே தப்பினவித்தனை.

விளக்கம் - (ஊர்ந்த சகடம் உதைத்த பாதத்தன்) - ஸர்வேஸ்வரன் செய்த செயல்கள் அனைத்தும் தனக்காவே செய்ததாக நாயகி உரைப்பதற்கு முன்பு, சகடாசுரனைக் கொன்றதும், பூதனையின் தாய்ப்பாலைப் பருகி அவளை அழித்ததும், “கம்சன் இவனை அழிப்பதற்காக அனுப்பிய அனைத்தையும் அழித்தான்” என்பதாகவே நாயகி எண்ணினாள்; ஆனால் இவை அனைத்தும் “எனக்குத் தன்னிடம் ஈடுபாடு வரவழைப்பதற்காகவே செய்தான்” என்று கூறமுடியுமா? பால்ய பருவத்தில் செய்த செயல்கள் பலவும், இவளை ஈர்ப்பதற்காகவே ஆகும் என்று எவ்விதம் கூறலாம்?” என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இவளுக்குத் தன்னிடம் ஈடுபாட்டினை உண்டாக்குதல் என்பதே அவனுக்குத் தனது ஆத்மாவைப்பற்றி நிற்கும் நிலையாக உள்ளது. திருவிருத்தம் (1) – எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய் - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்து அவதாரங்களையும் எடுத்து முடித்த பின்னரும் செய்த செயல்கள் அனைத்தும் தனக்காகவே செய்ததாக இவள் எண்ணுகிறாள். (ஊர்ந்த சகடம்) - ஊர்ந்தபடி உள்ள சகடம் அல்ல, அது செய்யவேண்டிய செயல்கள் அனைத்தையும் செய்து முடித்தது; ஆனால் இவன் பிழைப்பதற்கான பேற்றால் தப்பினான்.

வ்யாக்யானம் - இரண்டு சகடத்தை இரண்டருகுமிழுத்து நடுவே தொட்டிலையிட்டு வளர்த்திப் போனாள் தாயார்; பாடிகாப்பாரே களவு காணுமாபோலே, காவலாக வைத்த சகடமே அஸுராவேசத்தாலே ஊர்ந்து வந்ததாயிற்று. அசேதநமான சகடத்திலே அஸுரர்கள் ஆவேசித்து நலிவதாக ஊர்ந்து வந்தவித்தனையிறே. (உதைத்த பாதத்தன்) அதுவும் செய்வதெல்லாம் செய்து, இவனும் அகப்படுவதெல்லாமகப்பட்டு நின்றான்; திருவடிகளினுடைய அவதாந்தாலே தப்பினவித்தனை. இவனை யடிகாத்துத் திரிந்த வித்தனையிறே. (உதைத்த பாதத்தன்) முலை வரவு தாழ்த்துச் சீறி நிமிர்த்த திருவடிகளுக்கு இலக்காய்த் துகளாய்ப் போன வித்தனையாயிற்று; “ஸ்தந்யார்த்தீப்ரருரோதஹ”. நமக்குப் புகலான திருவடிகள்தானே நம் அநிஷ்டங்களையும் போக்கித் தருமாயிற்று. சகடாஸுர நிரஸநம் பண்ணினவிது, பருவம் நிரம்பி கம்ஸவதம் பண்ணினத்தோடொக்கச்

சொல்லலாம்படியிறே இதுக்கு முன்பே பூதநையை நிரஸித்த செயல். சகடம் வந்து கிட்டினபோது சிலராலே பரிஹரிக்கலாம்; பூதநை தாய் வடிவு கொண்டு வந்து நலியப் புக்கால் பரிஹாரமில்லையிறே, ஈன்றாரே நஞ்சிட்டாற் போலேயிருப்பதொன்றிறே.

விளக்கம் - இரண்டு சக்கரங்களை எடுத்து, இரண்டு பக்கங்களிலும் வைத்து, அவற்றின் நடுவே தொட்டிவை அமைத்து, அதில் க்ருஷ்ணனை இட்டு, திருக்கண்கள் உறங்கும்படிச் செய்து போனார். கிராமங்களைப் பாதுகாக்கவேண்டிய தலையாரிகளே களவு செய்வது போன்று இவனுக்குக் காவலாக வைக்கப்பட்ட சக்கரமே அஸுர ஆவேசமாக ஊர்ந்து வந்தது. (உதைத்த பாதத்தன்) - அந்த சக்கரமும் தான் செய்ய வேண்டிய அனைத்து செயல்களையும் செய்தது; இவனும் அதனிடம் அகப்படுவது போன்று அனைத்தையும் செய்தான். இவனுடைய திருவடிகளில் செயலால் தப்பினான்; அவனை எப்போதும் பாதுகாத்தபடி உள்ளவை அல்லவோ அவை? (உதைத்த பாதத்தன்) - தாய்ப்பால் பருகத் தாமதம் ஏற்பட்டதால் கோபம் கொண்டான். ஆகவே அந்தத் திருவடிகளுக்கு இலக்கான சக்கரமானது துகள்களாக மாறியது. ஸ்ரீவிபு. (5-6-1) - ஸ்தந்யார்த்தீ ப்ரருரோதஹ - தாய்ப்பாலை விரும்பியவனாக - என்பது காண்க. நமக்குப் புகலிடமாக உள்ள திருவடிகள் அல்லவோ நமக்கு விருப்பம் அல்லாதவற்றையும் நீக்கவல்லது? ஆனால், பூதநையை வதைத்த செயலானது சகடாசுரன் அழிப்பதற்கு முன்பே நடந்துள்ளபோது, அதனை பின்னர் ஏன் கூறவேண்டும்? இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். சகடாசுரனை அழித்த செயலானது பருவம் நிரம்பிய பின்னர் கம்சனை அழித்த செயல் என்று கூறலாம்படி உள்ளது; அது பூதநையை முன்பு அழித்த செயலைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது. சக்கரம் வந்து தாக்கும்போது வேறு சிலரால் காக்கப்படலாம்; ஆனால் தாய் வடிவில் வந்து பூதநை அழிக்க முற்படும்போது வேறு யாரும் இல்லை அல்லவோ? தாயே விஷம் அளித்தது போன்ற செயல் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (பேய்முலை இத்யாதி) பிள்ளைகள் முலையுண்ணப்புக்கால் தாய்மார் முலைக்கீழே முழுசினவாறே பால் சுரக்கும், பிள்ளைப் பாலையுண்டு உபகார ஸ்ம்ருதியாலே முகத்தைப் பார்த்து ஸ்மிதம் பண்ணுமாயிற்று; அப்படியே அவளும் தாயாய் வந்து முலை கொடுக்கையாலே இவனும் பிள்ளையாயே முலைக் கீழே முழுசி முலையுண்டு, உபகார ஸ்ம்ருதியாலே முகத்தைப் பார்த்து அதரத்தில் பழுப்புத் தோற்ற ஸ்மிதம் பண்ணியாயிற்று முலையுண்டது. “மழலைமென்ன கையிடையிடையருளா வாயிலே முலையிருக்கவென் முகத்தே” என்னக்கடவதிறே. “உயிரை வற்றவாங்கி உண்ட

வாயான்” என்கிறபடியே முலைப்பாலோடேகூடவிரங்கி உயிரையும் சுரக்கும்படியாக வாயிற்று முலையுண்டது.

விளக்கம் - (பேய்முலை இத்யாதி) - குழந்தைகள் தாய்ப்பால் பருக முனையும்போது தாய்மார்களுடைய ஸ்தனங்களின் கீழே முட்டியவுடன் பால் சுரக்கும்; அதன் பின்னர் பாலைப் பருகி, தனது தாய் தனக்கு செய்த அந்த உதவியை எண்ணியபடி குழந்தையானது தாயை நோக்கி புன்முறுவல் செய்யும். அதனைப் போன்று பூதனையும் தாயாக வந்து தாய்ப்பால் அளித்தாள்; க்ருஷ்ணனும் குழந்தையாக அவளுடைய ஸ்தனங்களை முட்டியபடி தாய்ப்பால் பருகினான். அந்த உதவியை எண்ணி அவளுடைய முகத்தை நோக்கி, தனது உதடுகளில் சிவப்பு வெளிப்படும்படியாக புன்முறுவல் செய்தபடி பருகினான். புன்முறுவல் செய்தான் என்பதை பெருமாள் திருமொழி (7-7) - மழலைமென்ன கையிடையிடையருளா வாயிலே முலையிருக்கவென் முகத்தே - என்பதில் காண்க. பெரிய திருமொழி (1-3-1) - உயிரை வற்றவாங்கி உண்ட வாயான் - என்பதற்கு ஏற்ப, தாய்ப்பால் பருகும்போது, உயிரையும் சேர்த்து அவள் சுரக்கும்படியாகப் பருகினான்.

வ்யாக்யானம் - (என்னை நிறைகொண்டான்) ஒரு வ்யாபாரத்தாலே இரண்டு ஸ்த்ரீ வதம் பண்ணினான். தன்னை ஆசைப்பட்டாரில் உகவாதார்க்கே நன்றாயிற்று; அவளை நற்கொலையாகக் கொன்றான், என்னை உயிர்க்கொலையாகக் கொன்றான். அவனுடைய வ்யாபாரங்களிலேயொன்று குறைதல், நான் இழந்தவற்றிலே ஒன்று குறைய இழத்தல் செய்யலின்றோ நீ சொல்லுகிற ஹிதவசநம் கேட்கவல்லேனாவது.

விளக்கம் - (என்னை நிறைகொண்டான்) - நிறை என்றால் அடக்கம்; அது பெண்களுக்கு மட்டுமே உரிய பண்பு என்பதால், அதனைக் கொள்ளுதல் என்பது, பெண்மையை முடித்தல் என்பதாகும்; இதனைக் கருத்தில் கொண்டு அருளிச்செய்கிறார்; தாய்ப்பால் பருகுதல் என்ற ஒரு செயல் மூலம் பூதனை மற்றும் என்னையும் என்பதாக இரண்டு பெண்களை முடித்தான். தன்னை விரும்பியவர்களில், தன்னை உகவாமல் இருந்தவர்களுக்கு நன்மை செய்தான்; அதாவது பூதனையை நற்கொலை செய்தான்; என்னை உயிர்க்கொலை செய்தான். அவனுடைய செயல்களில் ஏதேனும் ஒன்று குறைதல் அல்லது நான் இழப்பதில் ஏதேனும் ஒன்று குறையாக இழத்தல் ஆகியவற்றைச் செய்தால் அல்லவோ நீ கூறும் நற்சொற்களைக் கேட்கும்படி நான் ஆவேன்?

வ்யாக்யானம் - ஆகில், இங்ஙனொத்த தன்மைகளுண்டானால் அவ்விஷயத்தை மறந்து லோகயாத்ரையை அந்வேஷித்துப் புறம்பு ஏதேனும் ஒன்றைக் கொண்டு போது போக்கியிருக்க வேண்டாவோ, எல்லாம் செய்தாலும் இழக்கலாவதொன்றோ நிறையென்ன, (பேர்ந்தும் பெயர்ந்தும் இத்யாதி) மறக்கையாவது ஸ்மரிக்கையிலே யொன்றாக வேணுமே நான் ஆறியிருக்கைக்கு.

விளக்கம் - “ஆனால் இத்தகைய நிலைகளை அவன் உன்டாக்குகிறான் என்றால், அப்படிப்பட்ட அவனை மறந்து, இந்த உலக விஷயங்களைத் தேடி வேறு ஏதேனும் ஒன்றைக் கைக்கொண்டு சென்று, பொழுதைப் போக்கலாம் அல்லவோ? அனைத்தையும் செய்தபோதிலும் அவனை இழக்கக்கூடாதபடி அவனிடம் உள்ள நிலை உள்ளதோ?”, என்று தோழி நாயகியிடம் கேட்டாள். இதற்கு நாயகி விடை அளிக்கிறாள். (பேர்ந்தும் பெயர்ந்தும் இத்யாதி) - அதாவது பிரிந்தபோதும் சேர்ந்தபோதும், அவனைத் தவிர வேறு எதனையும் கூறவில்லை. பிரிந்த நிலை மற்றும் சேர்ந்த நிலை என்பதான எந்த நிலையிலும் அவனை மறப்பதில்லை. அவனை மறக்கும்படியாக உரைக்கும் தோழியை நோக்கி, “பிரிவு நிலையில் மறக்க இயலவில்லை”, என்று கூறுவதன் காரணத்தை அருளிச்செய்கிறார். அவனை மறத்தல் என்பது, மற்ற விஷயங்களை நினைத்தலே ஆகும்; அதாவது எப்போதும் அனுபவித்தபடி உள்ள விஷயத்தை மறத்தல் என்பதும், மற்ற விஷயங்களை எண்ணுதல் என்பதும் ஒரே நேரத்தில் ஏற்படும். ஆனால் மற்ற விஷயங்களை எண்ணுதல் என்பதான “தற்போதைய விஷயத்தை மறைத்தல்” என்ற நிலையானது, அந்த விஷயத்துடன் சேர்ந்துள்ளபோது வேறுபடுவதில்லை; எனவே அத்தகைய மறதி உண்டானால் அல்லவோ நான் பொறுத்துக்கொள்ள ஏதுவாக இருக்கும்? இப்படி உண்டாவதில்லை.

வ்யாக்யானம் - “ஏது செய்தால் மறக்கேன்” என்னக்கடவதிறே; நாட்டார் அபிமத விஷயங்களோடு கலந்தபோது அவற்றை நினைத்து, பேரவிருந்தபோது அவற்றை மறந்திருப்பார்கள், கலந்த விஷயத்தினுடையவும் பிரிந்த விஷயத்தினுடையவும் தண்மையாலே; இது லோகத்தில் விஸஜாதீயமான விஷயமாகையாலே, பிரிந்தபோது மறக்கலாயிருந்ததில்லை, இனிக் கூடித்தான் பார்ப்போமோ மறக்கலாமாகில் என்கிறாள். கூடினாலும் மறக்கலாமோ? என்னில், அது செய்யலாமன்றாயிற்று பிரிந்தபோது மறக்கலாவதென்று வ்யதிரேகோக்தி.

விளக்கம் - ஆனால் சேர்ந்துள்ளபோது மறக்க இயலாதபடியான நிலை என்பது போன்று பிரிவு காலத்திலும் மறக்க இயலாதபடியான நிலை ஏற்படுமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; பெரியதிருமொழி (9-3-3) - ஏது செய்தால் மறக்கேன் - என்பது காண்க. “பிரிவு ஏற்படும்போது மறக்க இயலாது” என்று உரைக்காமல், “ஏது செய்தால் மறவேன்” என்று சிறப்பாக ஏன் கூறினார் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். ஊரில் உள்ளவர்கள், தங்களுக்கு விருப்பமானவர்களுடன் கல்ந்து நிற்கும்போது அவர்களை எண்ணியபடி, அவர்களை விட்டு அகலும்போது அவர்களை மறந்திருப்பார்கள்; கலந்து பிரிந்த பொருள்களின் தாழ்வு காரணமாக இவ்விதம் ஏற்படும். ஆனால் பகவத் விஷயம் என்பது இந்த உலகில் உள்ள விஷயங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாக உள்ளதால், பிரியும்போது மறக்க இயலாமல் உள்ளது; மறக்கவேண்டும் என்றால், இனி சேர்ந்து பார்க்கலாமா என்று எண்ணுகிறாள். ஆனால் சேர்ந்தால் மறக்கலாம் என்றால், “சேர்ந்தபோது மறக்கலாம் என்றால் அல்லவோ, பிரிந்த நேரத்தில் மறக்க இயலாமல் போகும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பேர்ந்தும் பெயர்ந்தும்) போயும் வந்தும். (அவனோடன்றியோர் சொல்லிலேன்) “அவனை மற, அவனை நினை” என்றே நீ சொல்லுவது, ஆகையாலே அவனையொழிய எனக்கு வேறொரு சொல்லின்றிக்கே இருந்தது. இவள் இப்படி சொன்னவாறே, நிஷேதிக்கிற தோழி உகந்தாள்; “நாம் இவளை அவனோடே சேர்க்கப்படும்பாடும், அப்படி சேர்ப்பித்த நாமே இவளை மறப்பிக்க யத்நித்தாலும் மறவாதபடி அவகாஹிப்பதே” என்று உகந்தாள்; இவள் நிஷேதிக்கிற உக்தியை விட்டு இவள் நெஞ்சைக் கண்டாள்.

விளக்கம் - (பேர்ந்தும் பெயர்ந்தும்) - போயும் வந்தும். (அவனோடு அன்றியோர் சொல்லிலேன்) - பகவத் விஷயமானது வேறுபட்ட ஒன்றாக உள்ளதால், சேர்ந்துள்ள போது மறக்க இயலாதது போன்று, பிரிவு ஏற்படும்போதும் மறக்க இயலாதபடி உள்ளது. ஆக சேர்ந்துள்ள காலம் மற்றும் பிரிந்துள்ள காலம் என்பதான வேறுபாடு ஏதும் இல்லாமல் நீ அவனை ஞாபகப்படுத்தும்படி உள்ளதால், எப்போதும் அவனை மறக்க இயலாது என்பதை அடுத்து கூறுகிறாள். “அவனை மற, அவனை நினை” என்றே தோழியான நீ உரைக்கிறாய்; ஆகவே “அவன்” என்பதைத் தவிர வேறு ஒரு சொல் ஏதும் இன்றி உள்ளது. இவ்விதம் நாயகி உரைத்ததைக் கேட்ட தோழி மகிழ்ந்தாள். அவள தனது மனதில், “நாம் இவளை அவனுடன் சேர்க்க முயன்றபோது மிகவும் கடினப்பட்டோம்.

அவ்விதம் சேர்த்த நாமே இவளை அவன் விஷயத்தைக் குறித்து மறக்கும்படிச் செய்ய முயல்கிறோம். ஆனால் இவளால் இயலாதபடி அவன் இவளுள் புகுந்த தன்மைதான் எத்தகையது”, என்று மகிழ்கிறாள். நாயகியானவள், தோழியை விலக்கும் செற்களை விடுத்து, தோழியின் நெஞ்சத்தை அறிந்தாள்.

வ்யாக்யானம் - (தீர்ந்தவென் தோழி) தாய்மார் சொல்லுகிற ஹித வசநத்தை நீயும் சொல்லுகையாலே, “நீயும் அவர்களோடொக்க நிஷேதிக்கிறாய்” என்றிருந்தேன், உன் நினைவு இதுவாகப் பெறுவதே! நீ நீயாம்படியேயிருந்தாய், வரவிரு என்கிறாள்; “ராவணன் வரவிட்ட ஆள்” என்று சங்கித்திருந்தவள், “பெருமாள் பக்கலினின்றும் வந்தவன்” என்று அறிந்த பின்பு அவனைக் கொண்டாடினாப்போலே; “அர்ஹஸேச கபி ச்ரேஷ்ட்ட மயா ஸமபிபாஷிதும் ... ஸகீபிஸ் ஸுகமாஸ்வ” என்கிற அவர்கள்படியாயிருந்ததீ நீயென்கிறாள். “ஸமா த்வாதச தத்ராஹம்” என்கிறதும் உன்னோடே சொல்லலாயிருந்தது. அத்தோழிதானும், “பிறர் சொல்லுகிற ஹித வசநமும் இவள் செவியிற்படும்படியோ இவள்தான் நின்ற நிலை” என்று அறிகைக்காகச் சொன்னாளித்தனையிறே. ஊரார் பழிக்கு அஞ்சியன்றோ நான் விலக்குகிறதென்ன, (என் செய்யும் இத்யாதி) ஆகில் உனக்கு வார்த்தை சொல்லவடுப்பது இப்படியே காண், “நாட்டார் பழி சொல்லுவர்கள்” என்று சொல்லாதே “என் நினைவு இருந்தபடி இது” என்று சொல்லலாவதுண்டாகிற் சொல்லிக்காணாயென்கிறாள். ஊரார் பழி கொண்டு காரியமென், உன்னெஞ்சிற் குறையில்லாமையேயன்றோ எனக்கு வேண்டுவது என்கிறாள்.

விளக்கம் - (தீர்ந்த என் தோழி) - எனது தாய்மார்கள் எனக்கு உரைக்கின்ற நன்மையான சொற்களையே நீயும் கூறுவதால், “நீயும் அவர்களைப் போன்று என்னை அவனிடமிருந்து விலக்க எண்ணுகிறாய்” என்று நான் எண்ணினேன். ஆனால் நீ இவ்விதம் சிந்திப்பதை அறிந்தேன். நான் எனது நாயகன் விஷயத்தில் ஈடுபாட்டுடன் உள்ளதைக் கண்டு மகிழ்வது அல்லவோ உனது இயல்பு? ஆகவே நீ நீயாகவோ இருந்தாய். இங்கு வருவாயாக. முன்பு தனது தோழியைக் கொண்டாடும் நிலைக்கு உதாரணம் அருளிச்செய்கிறார். அனுமனைக் கண்ட சீதை, “இவன் இராவணன் அனுப்பியவன்” என்று சந்தேகம் கொண்டாள்; அதன் பின்னர், “இவன் இராமனிடமிருந்து வந்தவன்” என்று அறிந்து அவனைக் கொண்டாடினாள். இதனை ஸுந்த்ரகாண்டம் (36-10) - அர்ஹஸேச கபி ச்ரேஷ்ட்ட மயா ஸமபிபாஷிதும் ... ஸகீபிஸ் ஸுகமாஸ்வ - வானரர்களில் உயர்ந்தவனே! என்னுடன் இரகசியமான தகவல்களை உரைக்கும் தகுதி

கொண்டவனாக உள்ளாய் ... நீ சுகமாக இருப்பாயாக - என்பது காண்க. இப்படியாக அவர்கள் இருந்தது போன்று நீ உள்ளாய் என்கிறாள். ஸுந்தரகாண்டம் (33-17) - ஸமாத்வாதச தத்ராஹம் - இராமனுடைய வீட்டில் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் இருந்தேன் - என்று சீதை உரைத்ததும் உனது சொல்லைப் போன்று இருந்தது. அந்தத் தோழியானவள், “மற்றவர்கள் இவளுக்கு உரைக்கும் நன்மை அளிக்கவல்ல சொற்கள் அனைத்தும் இவளுக்குக் கேட்கும்படியாக இவள் நிலை உள்ளதோ?”, என்று நாயகிக்கு உணர்த்துபவளாக இருந்தாள். நாயகியிடம் தோழி, “ஊரில் உள்ளவர்கள் கூறும் பழிச் சொற்களுக்காக அல்லவோ நான் உன்னை விலக்குகிறேன்”, என்றாள். இதற்கு நாயகி, (என் செய்யும்) - நாயகி தோழியை “தீர்த்த என் தோழி” என்று கொண்டாடினாள். இதனைக் கேட்ட தோழி, “என்னைக் கொண்டாடி என்ன பயன் உள்ளது? ஊரில் உள்ளவர்கள் பழிச்சொற்களைக் கூறுகிறார்கள் அல்லவோ?”, என்றாள். இதற்கு நாயகி, (என் செய்யும்) - ஆனால் உனது சொற்கள் இவ்விதம் இருந்திருக்கலாம்; ஊரில் உள்ளவர்கள் என்ன பழி உரைத்தால் என்ன? “உனது எண்ணங்கள் இவ்விதமாக உள்ளது” என்று தோழியான நீ கூறவேண்டுமானால் கூறுவாயாக. அதாவது ஊரில் உள்ளவர்கள் எவ்விதம் உரைத்தால் என்ன, உனது நெஞ்சத்தில் குறை இல்லை என்பதே எனக்கு வேண்டியது ஆகும்.

5-3-4 ஊரவர் கவ்வை எருவிட்டு அன்னை சொல் நீர் படுத்து

ஈரநெல் வித்தி முளைத்த நெஞ்சப்பெருஞ்செய்யுள்

பேரமர் காதல் கடல்புரைய விளைவித்த

காரமர்மேனி நங்கண்ணன் தோழி கடியனே?

பொருள் - நாயகி தோழியிடம், “ஊரில் உள்ளவர்கள் உரைக்கும் பழிச்சொற்களை அவன் மீது கொண்ட ப்ரேமத்திற்கு எருவாக இட்டு, தாய்மார்கள் உரைக்கின்ற நன்மை அளிக்கும் சொற்களை நீராக நிறுத்தி, அவன் மீது உள்ள ஆசை என்பதான நெல்லை விதைத்து, அது முளைக்கின்ற நெஞ்சம் என்ற பெரிய வயலில், ஊரில் உள்ளவர்களுடைய பழிச்சொற்கள் ஏற்படுத்திய காதலானது கடல் போன்று வளரும்படிச் செய்தவனும், மேகம் போன்ற நிறமும் குணமும் கொண்டவனும் ஆகிய நம்முடைய க்ருஷ்ணன், நமக்கு கடியன் ஆனானோ?”, என்கிறாள்.

அவதாரிகை – “என் செய்யுமுரவர் கவ்வை” என்றாள்; ஊரார் சொல்லும் பழியேயாய், அவன்தான் நமக்கு உடலானானோ அவர்கள் சொல்லும் பழி பொறுத்திருக்கைக்கு; ஆன பின்பு, அவன் கடியன் காணென்றாள்; ஏதேனுமொன்றைச் சொல்லியாகிலும் மீட்கவேணுமே அவளுக்கு, “அவன் நிர்க்ருணன் காண்” என்ன; “கெடுவாய் நீ சொல்லும் வார்த்தையேயிது, அவன் நமக்கு என்ன குறை செய்தான்” என்ன; “ஊரவர் பழி சொல்லிலும் மீளாதபடியான ப்ராவண்யமுண்டான இடத்திலும் இத்தசையில் வந்து முகங்காட்டிற்றிலன் கண்டாயே” என்ன; “அவன் இப்போது வந்து முகங்காட்டிற்றில னாகிலும், தான் முகங்காட்டாதபோதும் தன்னையொழிய நமக்கு மற்றொன்றால் பொருந்தாதபடி பண்ணினானே! அவன் செய்தபடி பொல்லாதோ”வென்கிறாள்.

விளக்கம் – கடந்த பாசரத்தில், “என் செய்யும் ஊரவர் கவ்வை” என்றாள். தோழி நாயகியிடம், “ஊரில் உள்ளவர்கள் கூறும் சொற்கள் அனைத்தும் பழிச்சொற்களாக உள்ளன; இப்படி உள்ள பழிச்சொற்களை நாம் பொறுத்துக்கொள்ளும்படி, அவன் தனது திருமுகத்தைக் காண்பித்தானா? அவ்விதம் காண்பித்திருந்தால் அந்தப் பழியை நாம் பொறுக்கலாம். ஆகவே அவன் கடியனே ஆவான்”, என்றாள். அதாவது ஏதேனும் கூறி நாயகியை அவனுடைய நினைவுகளிலிருந்து மீட்கவேண்டும் என்பதால், “அவன் கருணை அற்றவன் பாராய்” என்று என்று உரைக்கிறாள். இதனைக் கேட்ட நாயகி தோழியிடம், “கெட்டாய்! எத்தகைய சொற்களை உரைக்கிறாய். அவன் நமக்கு என்ன குறை வைத்தான்”, என்கிறாள். இதற்கு தோழி அவளிடம், “ஊரில் உள்ளவர்கள் எத்தனை பழி கூறினாலும் நீ அவன் மீது கொண்ட ஈடுபாடு மாறவில்லை. ஆயினும் இந்த நிலையில் கூட அவன் தனது திருமுகத்தைக் காண்பிக்கவில்லை என்பதை நீ காண்கிறாய் அல்லவோ?”, என்றாள். இதற்கு நாயகி தோழியிடம், “அவன் இந்த நிலையில் வந்து தனது திருமுகத்தைக் காண்பிக்கவில்லை. ஆயினும் தன்னைத் தவிர மற்ற எதிலும் நமக்கு ஈடுபாடு ஏற்படாதபடி செய்தான் அல்லவோ?”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (ஊரவர் இத்யாதி) இதெல்லாம் செய்தாய் நீயோ. ப்ராதிகூல்ய நிவ்ருத்தியுண்டானவன்று தொடங்கி ஊரவர் பழிசொல்லத் தொடங்கினார்கள்காணும். “விபீஷணஸ்து தர்மாத்மா” என்றார்களிறே தங்களை விட்டுப் போருவதற்கு முன்னே; இவன் இக்குடியிலுள்ளார் படியல்லன், இவனுக்கு வாசியுண்டு; அந்த வாசி தன்னைச்

சொல்லுகிறது “தர்மாத்மா”வென்று. “மறக்குடி அறஞ் செய்யக்கெடும்” என்றதிறே; “ந து ராஷ்டஸ சேஷ்டித:” ஜாதி மாத்ரமே இவன்பக்கல் உபஜீவிக்கலாவது.

விளக்கம் - நாயகி தோழியிடம், “இது போன்றவற்றை நீயா செய்கிறாய்?”, என்று கேட்கிறாள். நமக்கு ஏற்காதவர்கள் குறித்து, அவர்கள் நம்மை விட்டு அகல்வதற்கு முன்பாகவே பழி செல்வது போன்று ஊரில் உள்ளவர்கள் அவனைக் குறித்து உரைக்கிறார்கள். இவ்விதம் தங்களை விட்டு அகல்வதற்கு முன்பாகவே ஒருவரைக் குறைத்து வேறு யாரேனும் பழி கூறியுள்ளார்களோ என்பதற்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார். இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (17-24) - விபீஷணஸ்து தர்மாத்மா - சூர்ப்பணகை, “விபீஷணன் அறநெறி தவறாதவன்”, என்றாள் - என்பது காண்க. அதாவது தங்களை விட்டு அகல்வதற்கு முன்பே அவனைக் குறித்து உரைக்கிறாள். இந்த விபிஷணன் இந்த ராஷ்டஸர்களுடைய குலத்திற்கு ஏற்ப உள்ளவன் அல்லன், அத்தகைய வேறுபாட்டை “தர்மாத்மா” என்று கூறுகிறாள். ஆனால் “தர்மாத்மா” என்பது பழிச்சொல் ஆகுமோ என்று கேட்கலாம்; “மறக்குடி அறஞ் செய்யக்கெடும் - இராஷ்டஸ வம்சமானது தர்மம் செய்தால் கெடும்” என்று கூறப்படுவது வழக்கம் ஆகும். மேலும் ஆரண்யகாண்டம் (17-24) - ந து ராஷ்டஸ சேஷ்டித: - ராஸஷ்டர்களுடைய செய்கையைக் கொண்டவன் அல்லன் - என்று அவன் பிறப்பை மட்டுமே எடுத்துக் கூறுகிறாள்.

வ்யாக்யானம் - ஊரார் சொல்லுகிற பழியை இவளுடைய ப்ரேமத்துக்கு எருவாக இட்டான். ஊரார் பழிசொல்லிற்றிலர்களாகில், இவள்தானும் கைவாங்கியிருக்குங் காணும்; இவள் “மறப்பேன்” என்னுமன்றும், மறக்கவொண்ணாதபடி ஊரார் ஸ்மாரக கோடியிலே நிற்பர்களாயிற்று. (அன்னை இத்யாதி) தாயாரும் இதுக்கு முன்பெல்லாம், “என் மகள்” என்றேயிருந்தாள், ஊரார் பழி சொல்லப் புக்க பின்பாயிற்று இவள் அறிகிறது. அன்னை சொல்லுண்டு தாயாருடைய ஹித வசநம், அத்தை நீராகப் பாய்ச்சி. எருவாவது அடியிலே ஒருகாலேயிட்டு விடுவதிறே, நீர் மாறாமல் பாய்ச்சவேணுமே; ஊரார் ஒருகால் சொல்லிவிடுமித்தனையே, தாயார் அகத்துக்குள்ளேயிருந்து எப்போதுமொக்க ஹிதஞ் சொல்லா நிற்குமிறே.

விளக்கம் - ஊரில் உள்ளவர்கள் கூறும் பழிச்சொற்களை இவளுடைய ப்ரேமத்திற்கு எருவாக இட்டான். அதாவது பயிரானது எரு மூலம் வேர் ஊன்றுவது போன்று பழிச்சொற்கள் ப்ரேமத்தை மேன்மேலும் வளர்ப்பதால் இவ்விதம் கூறுகிறார். ஊரில் உள்ளவர்கள் பழி கூறாமல் இருந்தால் இவளும் அவனை மறந்திருக்கும் வாய்ப்பு உள்ளது.

இவள் “மறப்பேன்” என்று தீர்மானித்தாலும், இவள் மறக்க இயலாதபடி ஊரில் உள்ளவர்கள் பழிச்சொற்களை உரைத்து, அவனை நினைவில் கொண்டு வருபவர்களாக உள்ளனர். (அன்னை இத்யாதி) - எனது தாயாரும் ஊராருடைய பழிச்சொற்களைக் கேட்பதற்கு முன்பாக “என் மகள்” என்றே இருந்தாள்; ஊராருடைய பழிச்சொற்களை கேட்ட பின்னர் அல்லவோ நாயகியின் நிலையைத் தாயார் அறிந்தாள். தாயாருடைய சொற்கள் நன்மை அளிக்கும் சொற்களாக உள்ளன; அவற்றை இந்த ப்ரேமத்திற்கு நீராக பாய்ச்சி. ஆனால் தாயாருடைய சொற்களை எருவாகவும், ஊரில் உள்ளவர்களுடைய பழிச்சொற்களை நீராகவும் ஏன் கூறக்கூடாது என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். எரு என்பது ஒருமுறை அடிப்பாகத்தில் இட்ட பின்னர் விடுவார்கள்; ஆனால் நீர் அது போன்று அல்லாமல் எப்போதும் பாய்ச்சவேண்டும். அதாவது ஊரில் உள்ளவர்கள் ஒருமுறை பழி கூறிய பின்னர் விட்டுவிடுவர்; ஆனால் தாயானவள் வீட்டில் இருந்தபடி எப்போதும் நன்மை அளிக்கும் சொற்களைக் கூறியபடி இருப்பாள். ஆகவே அவளுடைய சொற்களை நீராகக் கூறினார்.

வ்யாக்யானம் - (ஈரநெல் இத்யாதி) ஸங்கமாகிற நெல்லை வித்தி. இவள், ஸங்கமிருக்கும்படி வ்யுத்தபத்தி பண்ணிற்றும் இவ்விஷயத்திலேயாயிற்று “முலையோ முழு முற்றும் போந்தில பெருமான் மலையோ திருவேங்கடமென்று கற்கின்ற வாசகமிவள் பரமே” என்று பால்யாத் ப்ரப்ருதி வேறொன்றறியாள். புறம்பே சில விஷயங்களிலே ஸங்கமுண்டாய் விரக்தி பிறக்க வேண்டாவாயிற்று இவளுக்கு. பால்யாத் ப்ரப்ருதி மூலஸுக்ருதமும் அவன்தானே ஆயிற்று.

விளக்கம் - (ஈரநெல் இத்யாதி) - இவளுடைய அன்பு என்ற நெல்லை விதைத்து. இவள், அன்பு இருக்கின்ற விதத்தை அறிந்து கொண்டதும் இந்த விஷயத்தைக் குறித்தே ஆகும். இதனை திருவிருத்தம்(60) - முலையோ முழு முற்றும் போந்தில பெருமான் மலையோ திருவேங்கடமென்று கற்கின்ற வாசகமிவள் பரமே - என்பதால் உணரலாம். அதாவது, பால்யம் தொடங்கி பகவத் விஷயம் தவிர வேறு எதனையும் இவள் அறியவில்லை. மற்ற விஷயங்களில் ஈடுபாடு பிறந்து, அதன் பின்னர் அவற்றின் மீது விரக்தி பிறக்கவேண்டும் என்ற நிலை இவளுக்கு உண்டாகவில்லை. பகவத் விஷயத்தின் மீது ஈடுபாடு ஏற்படுவதற்கு முற்பிறவியில் செய்த புண்ணியங்களே காரணமாக உள்ளபோது, “ஈர நெல் வித்தி” என்று இவனைக் காரணமாக உரைக்கலாமா என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; அதாவது ஸர்வேச்வரனாகிய தனது ஸம்பந்தமான ஞானம் ஏற்படுவதற்கு உபகாரமாக உள்ள அடிப்படை புண்ணியமும் தானாகவே உள்ளான்.

வ்யாக்யானம் - (முளைத்த) எருவுமிட்டு நீரும் பாய்ச்சினாலும், முளைக்கும்போதும் அங்குர சக்தியுண்டாம்போதும் அவன் உண்டாக்க வேணுமே; ஸ்வவிஷய ஜ்ஞாநத்துக்கு உபகாரகமான “சரீராரோக்யமித்யாதி”. ஸுக ஸாதநங்களையுஞ் சொல்லி, அவற்றுக்குப் பலமான ஸுகந்தன்னையும் தனித்துச் சொல்லி, இரண்டுக்கும் அவன் கடாசுஷம் வேணுமென்றதினே. சிறியத்தைப் பெரியது நலியுமாபோலே, ஒருவன் பண்ணின ஸுக்ருதத்தினுடைய பலத்தை வேறொருவன் பறித்துக் கொள்ளாமே, அவன்தானே புஜிக்கும்படி பண்ணும்போதும் அவன் கடாசுஷம் வேணுமே.

விளக்கம் - (முளைத்த) - இதற்கு முன்பும் பின்பும் நெல் விளைவதற்கான விவசாயத்தை அவனே செய்வதாகக் கூறுவதால் “முளைத்த” என்பதற்கு, “முளைக்கும்படிச் செய்த” என்பதாகப் பொருள் கொள்ளவேண்டும். ஆனால், எரு இட்டு நீர் பாய்ச்சிய பின்னர் தானாகவே முளைக்காதோ, அவன் முளைக்கும்படிச் செய்யவேண்டுமோ என்னும் சந்தேகத்திற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். எரு இட்டு, நீர் பாய்ச்சினாலும், முளைக்கும் சக்தி என்பது ஏற்படவேண்டும்; அதனை அவனே உண்டாக்கவேண்டும்; இதனால் இவ்விதம் கூறுகிறார். தகுந்த கருவிகள் உள்ளபோதிலும், செயல் நடத்தல் என்பது அவனுக்கே உட்பட்டது என்பதற்கு ஏற்ப ப்ரமாணம் கூறுகிறார். ஸ்ரீமத் பாகவதத்தில் இந்த்ரன் மஹாலக்ஷ்மியைத் துதிக்கும்போது, “சரீர ஆரோக்யம் இத்யாதி - சரீர ஆரோக்யம் போன்றவை” என்று கூறினான். இதில் சுகமாக உள்ளதற்கான கருவிகளை உரைத்து, அவற்றின் பலனாக உள சுகத்தையும் கூறி, இந்த இரண்டிற்கும் அவனுடைய கடாசுஷம் வேண்டும் என்றான். சக்தி குறைவான ஒருவனிடமிருந்து மிகுந்த வலிமை கொண்டவன் பொருளை அபகரிக்கலாம்; ஆகவே ஒருவன் செய்த நற்செயலின் பலனை வேறு ஒருவன் தட்டிப் பரிக்காமல், செயலாற்றியவனே அனுபவிக்கும்படிச் செய்வதற்கு அவனுடைய கடாசுஷம் வேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - (நெஞ்சப் பெரும்செய்யுள்) ஸம்சலேஷ விசலேஷங்களாலே புடைபடுத்தி, நித்யவியூதியோபாதி பரப்புடைத்தாம்படி பெருக்கினானாயிற்று. நெஞ்சமாகிற பெரிய செய்யிலே. ஊரார் அலராகிற எருவையிட்டு, தாயாருடைய நிரந்தர ஹித வசநமாகிற நீரை நிறுத்தி, ஆசையாகிற நெல்லை வித்தி முளைத்த நெஞ்சமாகிற பெரிய விளைநிலத்துக்குள்ளே. (பேரமர் இத்யாதி) ஊரார்சொல்லும் பழிக்கும் தாயாருடைய ஹித வசநத்துக்கும் மீளாதபடியான காதலாயிற்று. இங்கே “கடல் புரைய” என்றது, “கடலில்

மிகப் பெரிதால்” என்னாநின்றது, “அதனில் பெரியவென்னவா” என்று ஈச்வரன்தன்னை விளாக்குலை கொள்ளும்படியான காதலென்றது; ஆக, “பொய்ந் நின்ற ஞானந்” தொடங்கி இவ்வளவும் வர விளைத்துக் கொண்ட காரியம் இதுவாயிற்று.

விளக்கம் - (நெஞ்சப் பெரும்செய்யுள்) - சிறிய அளவில் உள்ள “நெஞ்சத்தை” இங்கு “பெரும்” என்று ஏன் கூறினார்? சேர்தல் மற்றும் பிரிதல் என்பதால் நெஞ்சத்தை விரிவுபடுத்தி, நித்யவிபூதி அளவிற்குப் பெரிதாக்கினான் என்று கருத்து. நெஞ்சம் என்ற பெரிய வயலில், ஊரார்களுடைய பழிச்சொற்கள் என்பதான் எருவை இட்டு, தாய்மார்கள் எப்போதும் உரைத்தபடி உள்ள நன்மை அளிக்கவல்ல சொற்களை நீராகப் பாய்ச்சி, ஆசை என்னும் நெல்லை விதைத்து முளைத்துள்ள, நெஞ்சம் என்ற பெரிய வயலின் உள்ளே. (பேரமர் இத்யாதி) - ஊரார்களுடைய பழிச்சொற்கள் மற்றும் தாய்மார்களின் நன்மையுடன் கூடிய சொற்கள் ஆகியவற்றாலும் மாற்ற இயலாதபடி காதல் உள்ளது. இங்கு “கடல் புரைய” என்று கூறும் தொடரானது, திருவாய்மொழி (7-3-6) – கடலில் மிகப் பெரிதால் - என்பதுடன் முரண்படும் அல்லவோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; முரணாகாது; திருவாய்மொழி (10-10-10) – அதனில் பெரிய என் அவா - என்பதற்கு ஏற்ப, ஈச்வரன் அளவும் சென்று பரவி நிற்கும் காதல். ஆக, திருவிருத்தம் (1) - பொய் நின்ற ஞானம் – என்பது தொடங்கி, இதுவரை ஏற்படுத்திக் கொண்ட செயல் இப்படியாக உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - கைங்கர்யத்துக்குப் பூர்வ க்ஷண வர்த்தியாயிருக்குமிநே பரமபக்தி; அது உண்டாக வேணுமிநே அவ்வருகு போம்போது; அங்கே போகக்கொண்டு அங்குள்ளாரது ஒருபடியாயிருக்கவொண்ணாதே. முதலிலே “மயர்வற மதிநலமருளி”னது தன்னையே இவ்வளவாகப் பெருக்கினானாயிற்று. பெரிதாய் அமர்ந்த கதாலயிற்று. தர்மயநுபந்தியான காதல். அன்றிக்கே, பெரிய அமரை விளைக்கக் கடவதான காதல். ஊர்ப்பூசலை விளைத்த காதலினே. “காமவேள் மன்னுஞ் சிலைவாய் மலர்வாளி கோத்தெய்கிற காதலென்னுதல்”. ஈரம் - ஸங்கம். காதல் - காமம். “ஈரம்” என்றதுக்கும், “காதல்” என்றதுக்கும் வாசியென்? என்னில், “ஸங்காத் ஸஞ்ஜாயதே காம:” என்று அதிலே ஓரவஸ்தாவிசேஷமிநே; பூர்வாவஸ்தையைப் பற்ற, மேல் பிறக்கும் அவஸ்தா விசேஷந்தான் தர்வ்யாந்தரமென்னலாயினே இருப்பது.

விளக்கம் - அவனுடைய க்ருபை என்பதையே தனக்கு ஏற்ற ஸாதனமாகப் பற்றிக் கொண்டுள்ள இவருக்கு ஏன் பக்தியை ஏற்படுத்தவேண்டும் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். கைங்கர்யம் உண்டாவதற்கு முன்பாக பரமபக்தி ஏற்படுகிறது. அத்தகைய பரமபக்தி ஏற்படவேண்டும் என்பது பரமபதம் செல்வதற்கு முன்பாக நிகழவேண்டும். ஆனால் பரமபதம் செல்வதற்கு முன்பாக ஏன் நிகழவேண்டும்? காரணம், அங்கு சென்ற பின்னர், சிலருடைய தன்மை ஒருவிதமாகவும், அங்குள்ளவர்களுடைய தன்மை ஒருவிதமாகவும் இருக்கமுடியாது அல்லவோ? முதலில், திருவாய்மொழி (1-1-1) – மயர்வற மதிநலம் அருளி – என்பதைச் செய்த பின்னர், அதனையே மேலும் பெருக்கினான். பெரிதாக வளர்ந்த காதல்; தர்மத்திற்கு ஏற்றபடியான காதல். அடுத்து, “பேரமர் காதல்” என்பதற்கு இரண்டாவதாக ஒரு பொருள் கூறுகிறார். “அமர்” என்பது போரைக் குறிக்கும்; அதாவது பூசலைக் குறிக்கும். பெரிய போரை ஏற்படுத்தும் காதல்; ஊர்ப்பூசல் என்பதை உண்டாக்கிய காதல் அல்லவோ? “பேரமர் காதல்” என்பதற்கு அடுத்து ஒரு பொருள் கூறுகிறார். இங்கு “அமர்” என்பது “போர்” என்பதை நேரடியாகக் குறிப்பதாகும். அதாவது பெரிய திருமடல் (43-44) - காமவேள் மன்னுஞ் சிலைவாய் மலர்வாளி கோத்தெய்கிற காதல் - என்பது காண்க. ஆகவே “அமர்” என்பதற்கு பொருந்தியிருத்தல், யுத்தத்தின் காரியமான பூசல் மற்றும் யுத்தம் என்பதாக மூன்று பொருள் உள்ளது. “ஈரம்” என்பதற்கும், “காதல்” என்பதற்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடு என்ன? கீதை (2-62) - ஸங்காத் ஸஞ்ஜாயதே காம: - பற்றுதல் மூலம் ஆசை ஏற்படுகிறது - என்பதற்கு ஏற்ப, நிலை மாறுபாடு மட்டுமே ஆகும். முன் நிலையில் இருந்தபடி அடுத்து நிலை உண்டாகும்போது, அது வேறு ஒரு பொருளாகத் தென்படுகிறது.

வ்யாக்யானம் - (காரமர் மேனி) அடியிலே எருவுமிட்டு நீரும் பாய்ச்சினாலும், மேல்வர்ஷியாதாகில் அப்பயிர் தலைகுளிர்ந்திராதிநே; வடிவாலேயாயிற்று வர்ஷித்தது. வர்ஷுகவலாஹகம்போலே ச்ரமஹரமான வடிவு. (நங்கண்ணன்) வெறும் வடிவிற பசை கண்டு அகப்படுமவளன்று, அகவாயில் தண்ணளியும் உண்டாகவேணுமாயிற்று. க்ருஷ்ணனென்றால் “பெண்களுக்கு சேஷபூதன்” என்று ப்ரஸித்தமிநே. வடிவையும் தந்து, தன்னையும் நமக்குத் தந்த க்ருஷ்ணன். (தோழி) நீதான் ஆராய் இவ்வார்த்தை சொல்லுகிறாய். இவ்விஷயத்திலே இப்படி பொருந்தவிட்ட நீயே மீட்கப் பார்த்தாலும் மீளாதபடியான ப்ராவண்யமுண்டாம்படி பண்ணினானாகில், இனி அவன் என்செய்வான். இரண்டுமுனக்கே பணியோ. “நீர்மையுடையவன்” என்று பொருந்தவிடுகையும் உனக்கே பணியாய், “நிர்க்க்ருணன்” என்று அகற்றப் பார்க்கையும் உனக்கே பணியாயோ

இருப்பது! முன்பு நீர்மையுடையவனாகச் சொல்லப்பட்டவன், இன்று பழிக்கும்படி கடியனானானோ?

விளக்கம் - (காரமர் மேனி) - ஒரு பயிரின் வேர்ப்பாகத்தில் எரு மற்றும் நீர் ஆகியவற்றை இட்டாலும், மேலிருந்து மழை பெய்யவில்லை என்றால் அந்தப் பயிர் தலை குளிர்ந்து நிற்காது. தனது வடிவத்தைக் கொண்டு மழையாக நின்றான். நீர் கொண்ட மேகம் போன்று குளிர்ந்துள்ள வடிவம். (நங்கண்ணன்) - வேறு தோற்றத்தைக் கண்டு இவள் அகப்படமாட்டாள்; உள்ளத்தில் அன்பும் வேண்டும். “க்ருஷ்ணன்” என்றால், “பெண்களுக்கு அடிமைத்தொழில் செய்பவன்” என்று பொருள். தனது திருமேனியையும் நமக்கு அளித்து, தன்னையும் நமக்கு அளித்த க்ருஷ்ணன். (தோழி) - தோழியே! நீ யாராக நின்று இந்தச் சொற்களை உரைக்கிறாய்? இவன் விஷயத்தில் இவ்விதம் என்னை ஈடுபடும்படிச் செய்த நீ, இப்போது என்னைப் பிரிக்க முயன்றாலும் என்னால் பிரிந்து வர இயலாதபடி ஈடுபாட்டை உண்டாக்கினான் என்றால், மேலும் அவன் என்ன செய்யவேண்டும் என்று நீ எதிர்பார்க்கிறாய்? சேர்ப்பது மற்றும் பிரிப்பது ஆகிய இரண்டும் உனது செயலாக உள்ளதா? “நீர்மை மிகுந்தவன்” என்று சேரும்படிச் செய்தலும் உனக்கே தொழிலாக, “கருணை அற்றவன்” என்று பிரியும்படிச் செய்தலும் உனக்கே தொழிலாக என்று உள்ளனவோ? முன்பு நீர்மை உள்ளவனாக உன்னால் கூறப்பட்டவன், இன்று நீ பழிக்கும்படி கடியன் ஆனானோ?

5-3-5 கடியன் கொடியன் நெடியமால் உலகங்கொண்ட

அடியன் அறிவருமேனி மாயத்தன் ஆகிலும்

கொடிய என்னெஞ்சம் அவனென்றே கிடக்கும் எல்லே

துடிகொள் இடைமடத்தோழி! அன்னை என் செய்யுமே?

பொருள் - தன் விஷயத்தில் ஈடுபடுபவர்களிடமிருந்து எதனையும் எதிர்பாராமல் விரைந்து அவர்களுடைய கார்யங்களை நிறைவேற்றும் கடுமையைக் கொண்டவனும், அவ்விதம் செயலாற்றிய பின்னர் அவர்கள் தன்னைப் பிரிந்தால் துன்பம் கொள்வார்கள் என்று எண்ணாமல் சட்டென்று விலகும் கொடியவனும், அவனை விட்டு நாம் அகல நினைத்தால் இயலாதபடி பெரிய மேன்மையைக் கொண்டவனும், அனைத்து லோகங்களும் தன்னுடையது என்பதாக நின்று தனது அடியார்களுக்கு ஏதும் கிட்டாமல் தன்னை மட்டும் அண்டும்படிச் செய்து அவர்களைத் தனது அடிமையாகக் கொள்ளும்

வஞ்சகனும், அவனை அறிவதற்கு அரியதாக உள்ளவிதத்தில் தனது திருமேனி அழகால் மயக்கும் ஆச்சர்யம் கொண்டவனும் என்பவனாக அவன் உள்ளபோதிலும், கொடிய எனது மனமானது இதுவரை கூறப்பட்ட இயல்புகளின் சிறப்புகள் கொண்ட அவனே தஞ்சம் என்று கிடக்கிறது. இப்படியாக உள்ள இந்த உள்ளத்தின் இயல்புதான் எத்தகையது! துடியின் வடிவம் கொண்ட இடையழகும் மடப்பழம் நிறைந்த தோழி! எனது தாயார் உன்னை என்ன செய்ய இயலும்?

அவதாரிகை - நீ, “அவனுக்கு நீர்மையில்லை, நிர்க்கருணன்” என்றாயாகிலும், அச்சொலவுக்கு ஒரு ப்ரயோஜநமில்லைகாண். நீ அவனுக்கு குணஹாநி சொல்லுவது என்னை மீட்கைக்காகவிநே. அதுவும் நான் அவனைப் பற்றுகைக்கு உறுப்பாகச் சொன்னாயானவித்தனை என்கிறாள்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் “ஸர்வேச்வரனாகிய நாயகனுக்குக் கருணை இல்லை”, என்பது போன்ற சொற்களைத் தோழி உரைக்க, அதனை நாயகி மறுத்தாள். இந்தப் பாசுரத்தில், அந்தச் சொற்களை ஏற்பது போன்று உரைத்து, அந்த சொற்களால் பயன் இல்லை என்றாள். நாயகி தோழியிடம், “அவனுக்கு நீர்மை இல்லை, கருணைக்குணம் அற்றவன் என்பது போன்று சொற்களை நீ உரைத்தாய். ஆனால் அந்தச் சொற்களால் எந்தப் பயனும் இல்லை. அவனுக்குக் குணங்கள் இல்லை என்பதாக நீ உரைத்தது என்பது, என்னை மீட்பதற்காகவே ஆகும். ஆனால் அந்தச் சொற்கள்தான் அவனை மேலும் பற்றுவதற்கான காரணங்கள் ஆயின”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (கடியன் இத்யாதி) அவனுக்குக் குணஹாநி சொல்லும்போதும் நானே சொல்ல வேணுங்காண்; நீ மூட்டிக் கடக்க நின்றாயித்தனை போக்கி, அவனைக் கலந்து உட்புக நின்றவென்றனைத் தெரியுமோ உனக்கு அவனை; ஆன பின்பு அவை தன்னையும் நான் சொல்லக் கேளென்கிறாள். (கடியன்) கூரியன். கடுமை - கூர்மை. ஸ்வகார்ய பரன். தனக்கு ஒரு கார்யமுண்டானால், எதிர்த்தலையில் அளவு பாராதே மேல்விழுந்து வந்து கலக்குமவன். (கொடியன்) தான் மேல்விழுந்து வந்து கலக்கச் செய்தே “பிரியேன்” என்னவல்லன். ஸம்ச்லேஷத்தினுடைய மத்யத்திலே பிரிவை நினைத்தவன் இனிச் செய்யமாட்டாததொன்றுண்டோ? “பேதை நினைப்பை பிரியேனினி

யென்றகன்றான்”. கலக்கச் செய்தே மற்றொன்றை நினைக்கவல்லவனுக்கு இனிச் செய்யவரியதொன்றுண்டோ?

விளக்கம் - (கடியன் இத்யாதி) - நாயகி தோழியிடம், “அவனுக்குக் குணங்கள் இல்லை என்று நீ உரைத்தாலும், நான்தான் அதனைக் கூற வேண்டும்”, என்றாள். “நீ அவனைக் குறித்து உரைத்தபடி சென்றாய்; ஆனால், அவனுடன் கலந்து நின்ற என்னைப் போன்று உனக்கு அவனைத் தெரியுமா? ஆகவே அவனைக் குறித்து நான் உரைக்கக் கேட்பாயாக”, என்றாள். (கடியன்) - தனது செயல்களில் எப்போதும் நோக்கு உடையவன். தனக்கு ஒரு செயல் நிறைவேறவேண்டும் என்றால், தன்னிடம் ஈடுபாடு கொண்டு நிற்பவர்களுடைய நிலையை ஆராயாமல் மேலே விழுந்து கலக்குபவன். (கொடியன்) - தான் மேலே விழுந்து கலக்கிய பின்னர் “பிரியமாட்டேன்” என்று கூறுவதில் வல்லவன். ஆனால், “பிரியமாட்டேன்” என்று கூறுதல் சிறந்த குணம் அல்லாமல், தாழ்ந்த ஒன்றாகுமோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். சேர்ந்திருந்த காலத்தில் பிரிவை எண்ணியவன், இனி செய்யாத செயல் வேறு ஏதும் இருக்கமுடியுமோ? பெரியதிருமொழி (9-3-3) - பேதை நின்னைப் பிரியேன் இனி என்று அகன்றான் - என்பதற்கு ஏற்ப, கலக்கியபடி உள்ளபோதே வேறு ஒன்றை எண்ணும்படியாக உள்ளவனுக்கு, வேறு ஏதேனும் செய்வதற்கு அரிதாக இருக்குமோ?

வ்யாக்யானம் - (நெடியமால்) மாலென்று - பெருமை. நெடுமையால் நினைக்கிறது, அதின் மிகுதியையாய்; அறப்பெரியவன். இத்தால் கைபுக்கிருக்கச் செய்தேயும் அளவிட வொண்ணாதபடி யிருக்குமவனென்கை. “பிரிய நினைக்கிறான்” என்று அறியாநிற்கச் செய்தேயும், “சேண் குன்றம் சென்று பொருள் படைப்பான் கற்றதிண்ணனவு” என்ன ஒண்ணாதபடியாயிருக்கை. மேல்விழுந்து வந்து கலவா நிற்கச்செய்தே பிரிய நினைத்தால், விலக்கவொண்ணாதபடியாயிருக்கை.

விளக்கம் - (நெடியமால்) - மால் என்பது பெருமை. நெடுமை என்பதன் மூலம் அதன் மிகுதி கூறப்படுகிறது. அதாவது, அனைத்தையும்விட அனைத்துவிதத்திலும் பெரியவன். இதன் மூலம், “நமக்கு எளிதாக அடையப்படும்படி உள்ளவனாக இருந்தபோதிலும் அளவிட இயலாதபடி உள்ளவன்”, என்பது கூறப்பட்டது. அவன் நம்மை விட்டு அகல எண்ணுகிறான் என்பதை அறியாமல் உள்ளபோதிலும், திருவிருத்தம்(8) - சேண் குன்றம்

சென்று பொருள் படைப்பான் கற்றதிண்ணனவு - என்பதற்கு ஏற்ப, அறிய ஒண்ணாதபடி உள்ளான். அதாவது, திருமலையைத் தங்களுடைய குறிக்கோளாகக் கொண்டு செல்லும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை, “அங்கு செல்லக்கூடாது” என்று விலக்க இயலாதது போன்று, அவனையும் விலக்க இயலாது. மேலே விழுந்து கலந்தபடி உள்ளபோது பிரிய எண்ணினால், அதனை உணர்ந்தாலும், “நீ என்னை விட்டுப் பிரிய எண்ணுகிறாய்” என்று அவனை நிர்பந்தம் செய்து, அவனை அகல இயலாமல்.

வ்யாக்யானம் - (உலகங் கொண்ட அடியன்) பிறருடைமையைத் அதை அறியச் செய்தேயும், “நீ பிரிய நினைத்தாய்” என்று மடிபிடித்துக் காற்கட்டி தனக்காக்க நினைத்தால், பின்னையும் அவர்களுக்கு ஓரடியும் போஷியாதபடி “பாதாளங்கலவிருக்கை” கொடுக்குமவன். ஒன்றைக் கொள்ளப் பார்த்தால், அவர்களுக்கு ஒன்றும் போஷியாதபடி கொள்ளும் திருவடிகளை உடையவன். (அறிவருமேனி) கிட்டினால், “இத்தலைக்கு ஸர்வஸ்வத்தையும் தர நினைக்கிறானோ, ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ண நினைக்கிறானோ” என்று அறியவொண்ணாதபடியான வடிவையுடையவன். அவர்களைப் பின்னை பாதாளத்திலே தள்ளுமவன். “என்னுடைய ஆத்மாத்மீயங்களடைய நீயிட்ட வழக்கு” என்பாரைப்போலே சொல்லியாயிற்று இத்தலையில் ஆத்மாத்மீயங்களை அபஹரிப்பது. தன்னையும் தன்னுடைமையையும் இவளிட்ட வழக்காக்கி, பின்னையாயிற்று இவளைத் தனக்காக்கிற்று. (மாயத்தன்) “நானும் என்னுடைமையும் நீயிட்ட வழக்கு” என்ற இவ்வுக்தியை யநுஸந்தித்து அதிலே நெஞ்சு அபஹ்ருதமாயிருக்க, அவ்வளவிலே கண்ணிலே மணலைத் தூவி அகலவல்லவன்.

விளக்கம் - (உலகம் கொண்ட அடியன்) - மற்றவர்களுக்குச் சொந்தமான பொருள்களைத் தனக்கு உடைமையாக ஒருவன் மாற்றிக் கொள்ள எண்ணினால், அவர்களுக்குச் சொந்தமாக ஓர் அடி கூட மீதம் இல்லாதபடி செய்பவன். அவர்களைப் பாதாளத்தில் தள்ளுபவன். பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-9-7) - பாதாளம் கலவிருக்கை - என்பதை அளிப்பவன். ஒன்றை அபகரிக்க எண்ணினால், அவர்களுக்கு மீதம் ஏதும் இல்லாதபடி எடுத்துக் கொள்ளும் திருவடிகளைக் கொண்டவன். (அறிவருமேனி) - அவனை அண்டினால், “இவர்களுக்கு அனைத்தையும் அளிப்பதற்கு எண்ணுகிறானா அல்லது இவர்களிடம் உள்ள அனைத்தையும் அபகரிக்க எண்ணுகிறானா?” என்று அறிய இயலாதபடியான வடிவம் கொண்டவன். “எனுடைய ஆத்மா மற்றும் எனது உடைமைகள்

அனைத்தும் உனது கட்டுப்பாட்டில் உள்ளன” என்று கூறுபவர்கள் போன்று, இவனும் உரைத்து அல்லவோ இவர்கள் விஷயத்தில் ஆத்மா மற்றும் அனைத்து செல்வங்களையும் அபகரிக்கிறான்? தன்னையும் தனது உடைமைகளையும் இவர்களுக்கே சொந்தம் என்பது போன்று செய்து, அதன் பின்னர் அல்லவோ அவர்களைத் தனக்கே என்று ஆக்கிக் கொண்டான். (மாயத்தன்) - “நானும் எனது உடைமைகளும் உனக்கே வசப்பட்டது” என்று அவன் உரைத்த சொற்களைக் கேட்டு மயங்கி நிற்கும்போது, அவ்விதம் நிற்பர்களுடைய கண்களில் மண்ணைத் தூவி அகன்று செல்பவன்.

வ்யாக்யானம் - (ஆகிலும்) நீ சொல்லிச் சொல்லமாட்டாதவையும், சிசுபாலாதிகள் சொல்லமாட்டாதவையுமெல்லாம் நான் சொல்லவல்லேனிறே அவை விடுகைக்கு உறுப்பாகப் பெற்றேனாகில். (கொடியவென்னெஞ்சம்) உல்லோகமாய் லோக விஸஜாதீயமான நெஞ்சு. நாட்டாருக்கு, குணம் பற்றுகைக்குப் பற்றாசாய் தோஷம் விடுகைக்கு உடலாயிறே இருப்பது; அங்ஙனன்றிக்கே, குணஹாநிதானே பற்றுகைக்கு உடலாம்படியான என் நெஞ்சம். (அவனென்றே கிடக்கும்) இதுக்குப் பிள்ளான் பணிக்கும்படி “இத்தோஷங்களவனிவன்றோ” என்று; அவன் கடியனென்றால், அவன் கடுமை இப்போதே காணவேணும்; கொடியனென்றால், அவன் கொடுமை இப்போதே காணவேணும்; அவன் துஷ்ப்ராபனென்றால், அவன் துஷ்ப்ராபனாபடியை இப்போதே காணவேணும்; அவன் ஸர்வஸ்வாபஹாரி யென்றால், அவன் ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ண, இழந்திருக்கக் காணவேணும்; அவன் துர்ஜ்ஞேயனென்றால், அவன் துர்ஜ்ஞேயதை இப்போதே அறியவேணுமென்றாம்.

விளக்கம் - (ஆகிலும்) - ஆனாலும் எனது உள்ளமானது அவன் என்றே இருப்பதாகும் என்பதற்கு விளக்கம் கூறுகிறார். நீ உரைத்து உரைக்காமல் விடுத்ததையும், சிசுபாலன் போன்றோர் கூறாமல் விட்டதையும் நான் உரைக்கவல்லவள் ஆவேன்; எப்போது என்றால், அவனையும் அவனுடைய குணங்களையும் நான் விடுவதற்கு இயல்பவள் என்றால் ஆகும். (கொடிய என் நெஞ்சம்) - ஆனால் எனது நெஞ்சமானது, உலக இயல்பைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாக உள்ளது. அல்லது, அவனுடைய இவ்விதமான குண தோஷங்களையும், பற்றுக்கோலாகக் கொள்ளும்படியாக எனது நெஞ்சம் உள்ளது. (அவன் என்றே கிடக்கும்) - “இந்தத் தோஷங்கள் அவனுடைய உடைமை அல்லவோ என்று உள்ளம் ஈடுபட்டு நிற்கிறது” என்று பிள்ளான் கூறுவார். அவன் கடுமையானவன்

என்றால், அந்தக் கடுமையை இப்போதே காணவேண்டும்; அவன் கொடியன் என்றால், அவன் செய்யும் கொடுமைகளை இப்போதே காணவேண்டும்; அவன் அடைவதற்கு இயலாதவன் என்றால், அவ்விதம் அடைய இயலாமல் உள்ள விதத்தை இப்போதே காணவேண்டும்; அவன் அனைத்தையும் அபகரிப்பவன் என்றால், அவன் என்னுடைய அனைத்தையும் அபகரிக்கும்போது, நான் இழந்து நிற்பதைக் காணவேண்டும்; அவன் யாராலும் அறிய இயலாதவன் என்றால், அவ்விதம் அனைவராலும் எளிதில் அறிய இயலாத தன்மை கொண்டுள்ள விதத்தையும் காணவேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - அன்றிக்கே, (அவனென்றே கிடக்கும்) என் நெஞ்சுக்கு மாயாவாத ருசி உண்டாகிலுமறியேன். அதாவது, விசேஷணாம்சத்தில் தாத்பர்யமின்றிக்கே விசேஷ்யத்துக்கு அவ்வருகு அறிகிறதில்லை. இத்தால் அவன் குண நிபந்தமன்று அவனோட்டை ஸம்பந்தம், ஸத்தாப்ரயுக்தமென்கை. (எல்லே) என்னே! இதோராச்சர்ய மிருக்கும்படியே! அன்றிக்கே, “உன்னை மீட்க நினைத்த நான் சொன்னபடியன்றிக்கே யொழிந்த பின்பு, இனி நீ நினைத்தபடி நினைத்திரு” என்று போகப்புக்காள் தோழி; “இங்ஙனே வாராய்” என்று இவள் இப்படி அவளைக் கையைப் பிடித்து அழைக்கிறாளென்றுமாம். இவள் இப்படி சொன்னவாறே, “இது ஒரு ப்ரேம ஸ்வபாவமிருந்தபடியென்?” என்று அவளுக்கு ஒரு விகாரம் பிறந்தது; அத்தைக் கண்டு (துடிகொளியை மடத்தோழி) என்கிறாள். துடியோ டொத்திருந்துள்ள இடையையும், ஆத்மகுணத்தையுமுடைய தோழி! உன் வடிவுக்கும் குணத்துக்கும் என் பக்கலுண்டான பாவபந்தத்துக்கும் ஈடாக வார்த்தை சொல்லப்பாராய். நான் அது அறியாமலும் வேண்டாமையும் அஞ்சிக்காண் நான் இப்படி சொல்லுகிறேனோ, தாய் சொல்லுமதுக்கு அஞ்சிக்காண் நான் இப்படி சொல்லுகிறதென்ன,

விளக்கம் - அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம். (அவன் என்றே கிடக்கும்) - எனது நெஞ்சத்திற்கு மாயாவாத ருசி உள்ளதோ என்பதை நான் அறியவில்லை; மாயாவாத ருசி என்றால், ப்ரஹ்மத்தின் குணங்களில் ஈடுபடாமல், மாயாவாதிகள் போன்று அத்தகைய சிறப்புகள் கொண்ட ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தை மட்டும் ஏற்பது ஆகும். இதன் மூலம், “அவனுடைய ஸம்பந்தம் என்பது குணம் காரணமாக வந்தது அல்ல, ஸ்வரூபத்துடன் சேர்ந்துள்ளது ஆகும்”, என்று மாயாவாதத்தில் கூறப்பட்டது. (எல்லே) - எத்தகைய வியப்பு இது! அல்லது வேறுவிதமாகவும் கூறலாம். நாயகியிடம் தோழி,

“உன்னை நான் மீட்க எண்ணினேன். நான் எண்ணியபடி செய்ய இயலவில்லை. ஆகவே நீ நினைத்தபடியே இருப்பாயாக”, என்று உரைத்து அகல முயன்றாள். இவளுடைய கையைப் பிடித்து இழுத்த நாயகி, “எல்லே” என்று கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம். இவ்விதம் நாயகி உரைத்தவுடன் தோழியின் மனதில், “காதலின் இயல்பு இவ்விதம் உள்ளதுதான் என்னே!”, என்று வியந்தபோது அவளிடம் ஒரு மாற்றம் ஏற்பட்டது. இதனைக் கண்ட நாயகி, “துடி கொள் இடை மடத்தோழி” என்கிறாள். அதாவது, “துடி போன்ற இடை மற்றும் ஆத்ம குணங்கள் கொண்ட தோழி! உனது வடிவம் மற்றும் குணம், என்னிடம் உள்ள காதல் ஆகியவற்றுக்கு ஈடாக ஒரு சொல் உரைப்பாயாக”, என்றாள். இதனைக் கேட்ட தோழி நாயகியிடம், “எனது வடிவம் மற்றும் குணம், உன்னிடம் உள்ள காதல் ஆகியவற்றை நான் அறியாமல் இவ்விதம் உரைக்கிறேனா? இல்லை. தாய்மார்கள் கூறும் சொற்களுக்கு அச்சம் கொண்டு அல்லவோ நான் இவ்விதம் கூறுகிறேன்”, என்றாள்.

வ்யாக்யானம் - (அன்னையென் செய்யுமே) உன் சொல் கேளாத நான், இனித் தாய்ச்சொல்லோ கேட்கப்புகுகிறது. வாக்யார்த்தாநந்தரே நினைப்பது, அநஸூயை பிராட்டியைப் பார்த்து “ஸ்த்ரீகளுக்கு தைவம் பார்த்தாவே காணும்” என்ன; அநந்தரம் பிராட்டி லஜ்ஜித்துக் கவிழ்தலையிட்டிருந்தாள்; “நான் இவர்பக்கல் ப்ரவணையாயிருக்கிற இருப்புக்கு அடி பெருமாள் பக்கலுண்டான குணத்தாலே என்றிறே நாட்டார் நினைத்திருப்பது; தைவ யோகத்தாலே அவர்க்கு குணமுண்டானதித்தனை போக்கி, குணஹீநருமாய் விருபருமானாலும் நான் அவரை விடமாட்டாதே இருக்குமிருப்பைக் காட்டலாயிற்றிறே அவரைக் குணங்களோடு வ்யதிரேகித்து வைக்கப் பெற்றதாகில்” என்றாளிறே. ஒரு விஷயத்திலே பாவபந்தமுறைத்திருப்பார் வார்த்தையாயிற்று இது.

விளக்கம் - (அன்னை என் செய்யுமே) - இதனைக் கேட்ட நாயகி, “உனது சொற்களையே பொருட்படுத்தாத நான், எனது தாயின் சொற்களையோ கேட்பேன்?”, என்கிறாள். அநஸூயை பிராட்டியிடம், “பெண்களுக்கு அவளுடைய கணவனே தெய்வம் ஆவான்” என்று கூறினாள்; அயோத்யாகாண்டம் (117-23) - ஸ்த்ரீணாம் ஆர்ய ஸ்வபாவாநாம் பரமம் தைவதம் பதி: - உயர்ந்த குணங்கள் கொண்ட பெண்களுக்கு கணவனே உயர்ந்த தெய்வம். இதற்கு பிராட்டி அயோத்யாகாண்டம் (118-1) - ப்ரத்யூஜ்ய வசோ மாந்தம் ப்ராவக்தும் உபசக்ரமே - மெதுவாகப் பதில் கூறத் தொடங்கினாள் - என்பதற்கு ஏற்ப, வெட்கத்துடன் தனது தலையைக் கவிழ்த்து, “நான் இவரிடம் ஈடுபாட்டுடன் உள்ளதற்குக்

காரணம், இவரிடம் பொருந்தியுள்ள குணங்களே ஆகும் என்று ஊரில் உள்ளவர்கள் எண்ணுகிறார்கள். தெய்வ சம்பந்தம் காரணமாக இவருக்கு உண்டான இந்தக் குணங்களை விலக்கி, அவர் குணங்கள் இன்றியும் அழகு இன்றியும் இருந்தாலும், அவரை நான் பிரியாமல் உள்ள இருப்பை என்னால் காண்பிக்க இயலும்; இது எப்போது என்றால், அவரை அவருடைய குணங்களிலிருந்து பிரித்து வைத்தால் மட்டுமே ஆகும்”, என்றாள்; அயோத்யாகாண்டம் (118-3) – மம ஆர்ய வ்ருத்த வர்ஜித: - அவர் நடத்தை தவறியவராக இருந்தாலும் – என்றாள். ஒரு விஷயத்தைக் குறித்து எந்த ஒரு சூழ்நிலையும் பந்தம் வைத்திருப்பவர்கள் கூறும் சொற்கள் இதுவாகும்.

வ்யாக்யானம் – “வேம்பின் புழு வேம்பன்றியுண்ணாது”; குணாதிக விஷயத்தில் சொல்லுகிற வார்த்தையாகில், “கரும்பின் புழு கரும்பன்றியுண்ணாது” என்ன வேண்டாவோ? என்னில், “அவனுக்கு இந்நன்மைகள் இல்லையேயாகிலும் நான் அவனை விடமாட்டேன்” என்கிற பாவபந்தத்தில் உறைப்புத் தோற்றும்படி வ்யதிரேகித்துச் சொல்லுகிறதல்லது, குணாதிக விஷயத்தில் இது உண்டாயிட்டன்றிறே. என் ஸ்வரூபத்தைப் பார்த்தால் நான் உன்னை விடமாட்டேன், நீ நீயன்றிக்கேயிருந்தாலும் என்னால் விடப்போகாது.

விளக்கம் - அவனுக்கு தாழ்ந்த குணங்கள் இருந்தாலும், அவைவும் அவனைப் பற்றுவதற்குக் காரணமாகவே அமையும் என்பதற்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார். பெரியதிருமொழி (11-8-7) - வேம்பின் புழு வேம்பு அன்றி உண்ணாது - வேப்பமரத்தில் உள்ள புழுவானது வேப்பமரத்தைத் தவிர வேறு எதனையும் உண்ணாது அல்லவோ? - என்பதைக் கூறுகிறார். திருகடல்மல்லை தலசயன திவ்யதேசத்தில் உள்ள கரும்பான அவன், வேம்பாக இருந்தாலும், “கரும்பின் புழு, கரும்பு அல்லாமல் வேறு எதனையும் உண்ணாது”, என்று கொள்ளலாம் அல்லவோ என்கிறார். “அவனிடம் இந்த நன்மைகள் இல்லையென்றாலும், நான் அவனை விடமாட்டேன்”, என்கிற பந்தம் காரணமாக இந்தச் சொற்கள் கூறப்பட்டனவே அல்லாமல், குணம் நிறைந்தவன் என்பதால் அல்ல. எனது ஸ்வரூபத்தை பார்த்தால் நான் உன்னை விடமாட்டேன். நீ, நீயாக இல்லை என்றாலும், என்னால் உன்னை விட இயலாது.

5-3-6 அன்னை என் செய்யில் என்? ஊர் என் சொல்லில் என்? தோழியீர்!

என்னை இனி உமக்கு ஆசை இல்லை அகப்பட்டேன்
முன்னை அமரர் முதல்வன் வண்துவராபதி
மன்னன் மணிவண்ணன் வாசுதேவன் வலையுளே

பொருள் – எனக்கு ஏற்படும் சுகதுக்கங்களை உங்களுக்கும் சமமாக எடுத்துக்கொள்ளும் தோழிகளே! முதன்மையாக உள்ள நித்யஸூரிகளுக்கு முதன்மையாக மேன்மை கொண்டவனும், எல்லையற்ற ஸம்பத் கொண்டதான ஸ்ரீத்வாரகைக்கு அதிபதியாக உள்ளவனும், இவை இரண்டும் இல்லையென்றாலும், விட இயலாதபடி நீலரத்னம் போன்று காண்பதற்கு இனிமையான குணம் கொண்டவனும் ஆகிய வாஸுதேவனுடைய கவர்ந்து இழுக்கக்கூடியதான லீலைகள் என்னும் வடிவில் உள்ள வலையில், தப்ப இயலாதபடியாக நான் அகப்பட்டேன். இவ்விதம் இனி மீட்பதற்கு இயலாதபடி உள்ள என்னைப் பற்ற உங்களுக்கு ஆசைப்படவேண்டியது ஏதும் இல்லை. எனவே எனது தாயார் எது செய்தால் என்ன? ஊரில் உள்ளவர்கள் எது கூறினால் என்ன?

அவதாரிகை - கீழ், “அன்னை என் செய்யும்” என்று, “நீ செய்கிற இத்தைப் பொறாள் கிடாய்” என்ன; “அவள் பொறாதே செய்வதென்?” என்னுமளவிலே நின்றது. இதில், “நீ இப்படி வ்யவஸிதையானபடியறிந்தால், அவள் ஜீவியாள் கிடாய்” என்ன; “அவள் ஜீவிக்கிலென்? முடியிலென்?” என்கிறாள்.

விளக்கம் – கடந்த பாசுரத்தில் நாயகி தோழியிடம், “எனது தாயார் என்ன செய்துவிடுவாள்?” என்பதற்கு தோழியானவள், “நீ செய்யும் இவற்றைப் பொறுக்க மாட்டாள்”, என்றாள். இதற்கு நாயகி, “அவள் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமல் என்ன செய்வாள்?”, என்றாள். இந்தப் பாசுரத்தில், “நீ இவ்விதம் உறுதியுடன் இருந்தால் உனது தாயார் பிழைக்கமாட்டாள்”, என்று தோழி உரைக்க, இதற்கு நாயகி, “அவள் பிழைத்தால் என்ன, பிழைக்காமல் போனால் என்ன?”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (அன்னையென் செய்யிலென்) அவள் ஜீவிக்கிலென், முடியிலென் என்கிறாள். “குரவ: கிங்கரிஷ்யந்தி” முடியாதேயிருப்பார்க்கன்றோ இது பரிஹரிக்க வேண்டுவது. கையற்றார்க்கு இதுகொண்டு காரியமென். (ஊரென் சொல்லிலென்) “தாயாருடைய நாசம் ஒருதலையாகவும் மீளாதபடியாய், இவள் நாயகனுடைய

ஸௌந்தர்யாதிகளிலே ப்ரவணையானாள்” என்று ஊரார் பழி சொல்லுவர்கள் கிடாய்” என்ன; (ஊரென் சொல்லிலென்) அவர்கள் பழி சொல்லிலென், குணகீர்த்தநம் பண்ணிலென். “கொல்லை” என்னுதல், “குணம் மிக்கனள்” என்னுதல், இத்தனையன்றோ அவர்கள் பழி சொல்லுவது.

விளக்கம் – (அன்னை என் செய்யில் என்) - “அவள் பிழைத்தால் என்ன? பிழைக்காமல் முடிந்தால் என்ன”, என்கிறாள். ஸ்ரீவிபு. (5-18-22) - குரவ: கிங்கரிஷ்யந்தி - விரக அக்னியால் வாடும் நமக்கு அவர்களால் என்ன செய்ய இயலும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, முடியாமல் இருப்பவர்களுக்கு அல்லவோ இதனை நீக்கவேண்டும்படியாக உள்ளது? உதவி செய்யாதவர்களுக்கு இங்கு கார்யம் ஏதும் இல்லை. (ஊர் என் சொல்லில் என்) - “இவளுடைய தாயின் அழிவு என்பது ஒரு புறம் இருக்க, இவளுடைய நாயகனுடைய அழகு போன்றவற்றில் ஈடுபட்டு, மீட்க இயலாதபடி உள்ளாள்”, என்று ஊரில் உள்ளவர்கள் பழி கூறுவர்; இப்படியாகத் தோழி உரைப்பதைக் கேட்ட நாயகி பதில் அளிக்கிறாள். (ஊர் என் சொல்லில் என்) - ஊரில் உள்ளவர்கள் என்னைக் குறித்துப் பழி கூறினால் என்ன, எனது குணங்களைப் புகழ்ந்து பாடினால் என்ன? திருவாய்மொழி (6-7-4) – கொல்லை - வரம்பு மீறிய செயல்கள் செய்பவள் என்றும், திருவாய்மொழி (6-7-4) - குணம் மிக்கனள் - என்றும் அல்லவோ அவர்கள் பழி கூறுவார்கள்?

வ்யாக்யானம் - (தோழிமீர் இத்யாதி) “தாய் என் செய்யிலென், ஊர் என் சொல்லிலென்” என்று நீங்கள் மேல்விழுந்து என்னை இவ்விஷயத்திலே ப்ரவணையாக்குகையன்றிக்கே, “தாய் பிழையாள், ஊரார் பழி சொல்லுவர்கள்” என்று இத்தைப் பழியாகச் சொல்லுமளவான பின்புங்களது. (என்னை) “தாய் வாயிற் சொற்கேளாள் தன்னாயத்தோடணையாள்” என்கிறபடியே, “தாயார் பிழையாள், ஊரார் பழி சொல்லுவர்கள்” என்றால் மீளாதபடி இவ்விஷயத்திலே ப்ரவணையாயிருக்கிற என்னை. (இனி) உங்கள் சொல்லும் கேளாதபடி கைகழிந்தபின். (உமக்கு) “இது பழி” என்று மீட்கப் பார்க்கிறவளவிலே நிற்கிற உங்களுக்கு. (ஆசையில்லை) இனி என்பக்கல் உங்களுக்கு நசையறவமையும்.

விளக்கம் - (தோழிமீர் இத்யாதி) - நாயகி தோழியிடம், “என்னிடம் நீங்கள், ‘உனது தாய் என்ன கூறினால் என்ன? ஊரில் உள்ளவர்கள் என்ன கூறினால் என்ன?’ என்று

என்னைச் சமாதானம் செய்து, அவன் விஷயத்தில் எனக்கு மேலும் ஈடுபாட்டை ஏற்படுத்த வேண்டும். அதனை விடுத்து என்னிடம், 'உனது தாய் பிழைக்க மாட்டாள், ஊரில் உள்ளவர்கள் பழி கூறுவார்கள்' என்று இவற்றைப் பழியாகக் கூறும்படியாக உங்களுடைய நிலை ஆன பின்னர் ...", என்று உரைத்து மேலும் கூறுகிறாள். (என்னை) - பெரியதிருமொழி (5-5-4) - தாய் பிழையாள், ஊரார் பழி சொல்லுவார்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப, "தாய் பிழைக்கமாட்டாள், ஊரில் உள்ளவர்கள் பழி உரைப்பார்கள்" என்று அச்சத்தை ஏற்படுத்தினாலும், கலங்காதபடி இந்த விஷயத்தில் ஈடுபாட்டுடன் உள்ள என்னை. (இனி) - உங்கள் சொற்களையும் கேட்காதபடியாக அகன்ற பின்னர். (உமக்கு) - "இது பழிச் செயலை ஏற்படுத்தும்" என்று உரைத்து மீட்க முயலும் உங்களுக்கு. (ஆசை இல்லை) - இனி என்னிடம் ஆசையற்ற நிலையே ஏற்படும்.

வ்யாக்யானம் - (தோழிமீர்) இதுக்கு முன்பெல்லாம், "தோழி" என்று உயிர்த்தோழி யொருத்தியையும் பார்த்து வார்த்தை சொல்லிப் போந்தாள்; இப்போது இவளுடைய வ்யவஸாயாதியத்தைக் கண்டவாறே, "ஆளொரு வார்த்தை சொல்லியாகிலும் மீட்க வேணும்" என்று ஆயவெள்ளமெல்லாம் திரண்டது; அத்தாலே "தோழிமீர்!" என்கிறாள். (அகப்பட்டேன்) "இப்போது 'ஹிதம்' என்கிற புத்தியாலே ஒரு வார்த்தை சொன்னோமே யாகிலும், ஊரார்க்கும் தாய்மார்க்கும் இவ்வருகே எங்களுக்கு ஒரு வாசி நினைத்திருக்க வேண்டாவோ உனக்கு" என்ன; "அதப்படியே, அதில் குறையில்லை; என்னைக் கடல் கொண்டது காணுங்கோள், நான் என்செய்வே"னென்கிறாள்.

விளக்கம் - (தோழிமீர்) - இதற்கு முன்பு, "தோழி என்று உயிர்த்தோழி ஒருவளிடம் மட்டுமே உரைத்தபடி இருந்தாள். இப்போது இந்த விஷயத்தில் இவளுக்கு உள்ள உறுதியைக் கண்டவுடன், "நாம் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு சொல்லை உரைத்தாவது இவளை மீட்கவேண்டும்", என்று திர்மானித்து வெள்ளமாகத் திரண்டனர். இதனால் "தோழிமீர்" என்று பன்மையில் கூறுகிறாள். (அகப்பட்டேன்) - அவள் உரைத்ததைக் கேட்ட தோழிகள், "இப்போது நன்மை என்றுள்ள புத்தியால் உன்னிடம் கூறினோம். ஆனால் ஊரில் உள்ளவர்கள் மற்றும் தாய்மார்கள் ஆகியவர்களைக் காட்டிலும் எங்களுக்குள்ள வேறுபாட்டை நீ நினைக்க வேண்டாமோ? உன்னை மீட்பதற்கு ஆசை கொள்ளவேண்டாம் என்று நீ எங்களை நோக்கி உரைக்கலாமோ?", என்றனர். இதற்கு நாயகி, "உங்கள் மீது நான் கொண்டுள்ள நட்பு அப்படியேதான் உள்ளது. அதில் குறை

ஏதும் இல்லை. என்னைக் கடல் கொண்டு போய்விட்டது. நான் என்ன செய்வேன்?”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (முன்னை இத்யாதி) “சிறியார், பெரியார்” என்று வாசியின்றிக்கே எல்லாரையுமொக்க ஆழப்பண்ணும் கடலிலேயன்றோ நான் அகப்பட்டது. “ரூபௌதார்ய குணை:”; ரூபமென்கிறது வடிவழகை. ஓளதார்யமென்கிறது அத்தை எல்லார்க்கும் அநுபவிக்கலாம்படி ஸர்வஸ்வதாநம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கை. குணமாவது கொள்ளுகிறவனிலும் தாம் தாழ நின்று கொடுக்கும் சீலம். தன் மேன்மை தோற்ற இருந்து கொடுக்கும்ன்று ஆள் பற்றாதிநே; அதுக்காகத் தாழ நின்றாயிற்றுத் தன்னைக் கொடுப்பது. “பும்ஸாம்” அந்த ஸௌந்தர்யமும் ஓளதார்யமும் சீலமும் வயிரவுருக்காயிற்று, அபலைகள் படுமத்தை வன்னெஞ்சரையும் படுத்தவற்றாயிற்று. அன்றியே, “ப்ரக்ருதி, புருஷர்கள்” என்றாற்போலேயாய், அசித் விலக்ஷணரெல்லாரையும் ஈடுபடுத்தவற்றென்னவுமாம். “த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரிணம்” கண்ணுக்கு மநஸ்ஸஹகாரம் வேண்டாதே, கண்ணைப் பின்செல்லுமத்தனை நெஞ்சு. தாய்வேறு, கன்றுவேறாக்கும் விஷயமிநே.

விளக்கம் - (முன்னை இத்யாதி) சிறியவர்கள் மற்றும் பெரியவர்கள் என்னும் வேறுபாடு ஆராயாமல் அனைவரையும் ஒரே போன்று தன்னில் ஆழமாக அமுத்தவல்ல கடலில் அல்லவோ நான் அகப்பட்டேன்? அதாவது தன்னை அடைவதற்கான தகுதி கொண்டவர்கள், அந்தத் தகுதி அற்றவர்கள் என்னும் வேறுபாடு ஆராயாமல், அனைவரையும் தன்னில் ஈடுபடுத்தும் விஷயம் என்று கருத்து. அயோத்யாகாண்டம் (3-29)- ரூப ஓளதார்ய குணை: - இராமனுடைய ரூபம் மற்றும் ஓளதார்யம் - என்பதற்கு ஏற்ப நான் ஈடுபட்டேன். இங்கு “ரூபம்” என்பது வடிவழகு; “ஓளதார்யம்” என்றால், அத்தகைய ரூபத்தை அனைவருக்கும் அவரவர்கள் அநுபவிப்பதற்கு ஏற்றபடி தன்னை முழுவதும் அளித்தல்; “குணம்” என்றால், பெறுபவனைக் காட்டிலும் தான் தாழ நின்று அளிக்கும் சீலம். தனது மேன்மை வெளிப்படும்படி நின்று அளித்தால், அதனைப் பெறுவதற்கான மனிதர்கள் யாரும் இருக்கமாட்டனர்; ஆகவே தாழ நின்று தன்னை அளிக்கிறான். அயோத்யாகாண்டம் (3-29) - பும்ஸாம் - ஆண்களையும் அபகரித்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப, அத்தகைய “அழகு, கொடை, சீலம்” ஆகியவை வயிரம் போன்று அறுப்பதாக உள்ளது; அதாவது, பலம் இழந்த பெண்களை மட்டுமே அல்லாமல், வலிய நெஞ்சம் கொண்டவர்களையும் கூட தடுமாறச் செய்தது. அல்லது “ப்ரக்ருதி, புருஷர்கள்” என்பதாக, அசித்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட அனைவரையும் ஈடுபடுத்தக்கூடியது என்றும்

உரைக்கலாம். அயோத்யாகாண்டம் (3-29) - த்ருஷ்டி சித்த அபஹாரிணம் - கண்ணையும் மனத்தையும் அபகரிக்கவல்ல - என்பதற்கு ஏற்ப, கண்ணிற்கு மனதின் உதவி அவசியம் இன்றி, கண்ணைத் தொடர்ந்து மனம் சென்றது. “தாய் வேறு கன்று வேறு - கைகேயி வேறு, பரதன் வேறு” என்று மாற்றிய விஷயம் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (முன்னையமரர்) “யத்ர ருஷய: ப்ரதம ஜாயே புராணா:” என்னும்படி இருக்கிறவர்கள். (முதல்வன்) நித்யஸூரிகளுக்கும் ஸத்தாஹேதுவாயிருக்கிற மேன்மையுடையவன். நித்யாநுபவம் பண்ணுவார்க்கும் நித்யஸ்ப்ருஹா விஷயமான விஷயத்திலேயன்றோ நான் அகப்பட்டது. (வண் துவராபதி மன்னன்) ஓலக்கங் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிற, துறையல்லாதத்திலேயோ நான் இழிந்தது; பெண்களுக்கு உடம்பு கொடுத்திருக்கிற நம் துறையிலேயன்றோ நான் இழிந்தது. “பதினாறாமாயிரவர் தேவிமார் பணி செய்யத் துவரையென்னுமதில் நாயகராகி வீற்றிருந்த மணவாளர் மன்னு கோயில்” என்னக்கடவதிறே. (மன்னன்) மேன்மை தோற்ற ஓலக்கங் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறவிடமே நன்றாய்விட்டது, நீர்மை தோற்றவிருக்கிறவிடத்தில் விழுகிற பிரம்புகளிற்காட்டில்.

விளக்கம் - (முன்னை அமரர்) - யஜூர் வேதத்தில், “யத்ர ருஷய: ப்ரதம ஜாயே புராணா: - எந்த ஒரு பரமபதத்தில் முனிவர்களும் நித்யஸூரிகளும்” என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ளவர்கள். (முதல்வன்) - நித்யஸூரிகளும் நிலைத்து நிற்பதற்குக் காரணமான மேன்மை கொண்டவன். அவனை எப்போதும் அனுபவித்தபடி உள்ளவர்கள் கூட அப்போதைக்கு அப்போது ஆசைப்படக்கூடிய விஷயமாக உள்ள அவனில் அன்றோ நான் அகப்பட்டேன்? (வண் துவராபதி மன்னன்) - தனது முதன்மை வெளிப்படும்படியாக, அரசவையில் வீற்றுள்ள கம்பீரம் இல்லாத விஷயத்திலேயா நான் ஈடுபட்டேன்? பெண்களுக்குத் தனது திருமேனியை அளித்தபடி உள்ள விஷயத்தில் அல்லவோ நான் ஈடுபட்டேன்! பெரியதிருமொழி (4-9-4) - பதினாறாமாயிரவர் தேவிமார் பணி செய்யத் துவரையென்னுமதில் நாயகராகி வீற்றிருந்த மணவாளர் மன்னு கோயில் - என்பது காண்க. (மன்னன்) - தன்னுடைய நீர்மையைக் காண்பித்து, அனைவரிடமும் அடி வாங்குவதைக் காட்டிலும், தனது மேன்மை வெளிப்படும்படி இங்கு வந்து அமர்ந்துள்ள நிலை மேலானதாகவே உள்ளது; ஏன் இந்த வெறுப்பு? நான் ஒருவன் மடல் எடுத்தால் தவிர்க்கலாம், இங்கு பதினாயிரம் பெண்கள் மடல் எடுக்கப்படி நிலைமை உள்ளது அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (மணிவண்ணன்) அவ்விரண்டும் இல்லையேயாகிலும் விடவொண்ணாத தாயிற்று வடிவழகு. ப்ரணயிநி துவக்குண்பது வடிவழகிலேயிறே. (வாசுதேவன்) வடிவழகில்லையேயாகிலும் விடவொண்ணாதாயிற்றுக் குடிப்பிறப்பு. “ஸ்நுஷா தசரதஸ்யாஹம்”; பிராட்டி, தனக்குப் பேற்றுக்குடலாக நினைத்திருப்பது “சக்ரவர்த்தி மருமகள்” என்னுமித்தையே காணும். “சத்ரு ஸைந்ய ப்ரதாபிந:”; எங்கள் மாமனாருண்டாகில் எனக்கு இவ்விருப்பு இருக்கவேணுமோ? சத்ருக்களும் ஜீவிக்க, ஜீவித்தவரோ அவர்.

விளக்கம் - (மணிவண்ணன்) - இந்த இரண்டும் இல்லை என்றாலும் விட இயலாதபடி வடிவழகு உள்ளது. காதலி தடுமாறுவது வடிவழகில் அல்லவோ? (வாசுதேவன்) - வடிவழகு இல்லை என்றாலும் விட இயலாதபடி வஸுதேவருடைய குலத்தில் பிறந்த மேன்மை உள்ளது. இவ்விதம் குலத்தின் பிறப்பு என்ற மேன்மை விட இயலாதபடி உள்ளதற்கான ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார். ஸுந்த்ரகாண்டம் (33-15) - ப்ருத்திவ்யாம் ராஜஸிம்ஹானாம் முக்யஸ்ய விதிதாத்மன: ஸ்நுஷா தசரதாஹ்யம் சத்ரு ஸைந்ய ப்ரதாபிந: - உலகில் உள்ள அனைத்து அரசர்களுக்கும் அரசரும், ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைக் கண்டவரும், எதிரிகளின் படைகளை எரிப்பவரும் ஆகிய தசரதருக்கு நான் நாட்டுப்பெண் - என்ற ச்லோகத்தை கூறுகிறார். (ஸ்நுஷா தசரதாஹ்யம்) - தனக்குப் பொருத்தமான பேறாக சீதை எண்ணுயிருப்பது “சக்ரவர்த்தி மருமகள்” என்பதையே ஆகும். (சத்ரு ஸைந்ய ப்ரதாபிந:) - எதிரிகளின் படைகளை எரிப்பவரும் - என்னும்படி உள்ள எங்கள் மாமனார் இருந்திருந்தால், எனக்கு இந்த நிலை ஏற்படுமோ? தனது பகைவர்களும் பிழைக்கும்படியாக, தான் வாழ்ந்தரோ அவர்?

வ்யாக்யானம் - (முன்னையமரர் இத்யாதி) நைர்க்ருண்யத்தோடு நீர்மையோடு, ஊராருடைய பழியோடு புகழோடு வாசியற்றாற்போலே, அவன் மேன்மையோடு ஸௌலப் யத்தோடு வாசியற இரண்டும் ஆகர்ஷகமாயிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு. (வலையுள் அகப்பட்டேன்) அப்பொதுவானதிலன்றிக்கே, அவன் என்னைக் குறித்து நோக்கின நோக்கிலும் ஸ்மிதத்திலுமன்றோ நான் அகப்பட்டது. ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமானாரையர் வலையாக அபிநயித்துப் பாடாநிற்க, திருக்கண்களைக் காட்டியருளினார் எம்பெருமானார்; “கமலக்கண்ணென்னும் நெடுங்கயிறு” என்னக்கடவதிறே. அநுகூலம் போலேயிருந்து தப்பாதபடி அகப்படுத்திக்கொள்ளும் நோக்கிலே அகப்பட்டேன்.

விளக்கம் - (முன்னை அமரர் இத்யாதி) - அவனுடைய க்ருபையற்ற தன்மை மற்றும் நீர்மை, ஊராருடைய பழிச்சொற்கள் மற்றும் புகழ் உரைகள் என்பது போன்ற வேறுபாடுகளைக் காணாமல் உள்ளது போன்று, அவனுடைய மேன்மை மற்றும் எளிமை ஆகிய வேறுபாடு இன்றி, இரண்டுமே கவர்ந்து இழுப்பதாக இவருக்கு உள்ளது. (வலையுள் அகப்பட்டேன்) - இவ்விதம் அனைவருக்கும் பொதுவாக உள்ளவை மட்டுமே அல்லாமல், அவன் என்னைக் குறித்து மட்டுமே நோக்கிய பார்வையிலும் புன்னகையிலும் அல்லவோ நான் அகப்பட்டேன்? ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமாள் அரையர் எம்பெருமாருடைய திருக்கண்களை வலையாகக் கற்பனை செய்து பாடும்போது தனது திருக்கண்களை அவர் காண்பித்தார். நாச்சியார் திருமொழி (14-4) - கமலக்கண்ணன் என்னும் நெடுங்கயிறு - என்பது காண்க. எனக்கு நன்மை செய்வதாக இருந்தபடி நின்று, நான் தப்பாதபடியாக என்னை அகப்படுத்திக் கொள்ளும் பார்வையில் நான் அகப்பட்டேன்.

5-3-7 வலையுள் அகப்படுத்து என்னை நன்நெஞ்சம் கூவிக்கொண்டு

அலைகடற்பள்ளியம்மாளை ஆழிப்பிரான் தன்னை

கலைகொள் அகல் அல்குல் தோழி! நம் கண்களாற் கண்டு

தலையில் வணங்கவும் ஆங்கொலோ? தையலார் முன்பே

பொருள் - பரிவட்டம் கட்டப்பட்டது போன்று அழகான பரந்த இடுப்பைக் கொண்ட தோழியே! அனைவரையும் கவர்ந்து இழுக்கக்கூடிய குணங்கள் மற்றும் செயல்கள் என்னும் வலையில் என்னை அகப்படுத்தி, என்னைக் காட்டிலும் அவனிடம் அதிகமான ஈடுபாடு கொண்ட எனது நெஞ்சத்தை அழைத்துக் கொண்டவனாக, அலைகள் கொண்டதான ஸமுத்தரத்தில் ஏகாந்தமாகப் பள்ளி கொண்டவனாக, அத்தகைய சயனிக்கும் அழகைக் காண்பித்து என்னைத் தனக்கு அடிமையாக்கிக் கொண்ட ஸ்வாமியாக, அந்த அழகைக் காப்பாற்றியபடி நிற்கும் சக்கரத்தாழ்வானைக் கொண்டவனாக உள்ள அவனை, நம்முடைய கண்களால் கண்டு, நம்மைப் பழி கூறுகின்ற பெண்கள் முன்பாக, நம்முடைய தலையால் வணங்குவது நிகழுமோ?

அவதாரிகை - அவன் குணஹாநி சொல்லுகிற ஸ்த்ரீகள் வாயடங்கும்படி நாம் அவனை வரக்கண்டு, அந்த உபகாரத்துக்காகத் தலையாலே வணங்கவல்லோமேயென்கிறாள்.

விளக்கம் – “அவனுடைய குணத்தில் தோஷங்களைக் கூறும் பெண்களுடைய வாயானது அடங்கும்படியாக, நாம் அவன் வருவது கண்டு, நம்முடைய தலையால் அவன் செய்த உபகாரத்திற்காக வணங்க இயலும் அல்லவோ?” என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் – (வலையுளகப்படுத்தென்னை இத்யாதி) என்னை, தப்பாதபடி ஸ்மித வீக்ஷணாதிகளிலேயகப்படுத்தி. தானென்றால், “நெஞ்சேயியற்று வாயெம்மொடு நீ கூடி” என்று நான் பிற்பாடையாம்படி என்னிற்காட்டிலும் முற்படும்படியான நெஞ்சைத் தன்பக்கலிலே நொடித்துக்கொண்டு. (அலைகடல் பள்ளியம்மாளை) “ஸ்ரீமத் த்வாரகையிலேயிருக்கில், ‘பெண்களுக்கு ஓலக்கங் கொடுத்தவிடம்’ என்று ப்ராப்தி சொல்லிக் கொண்டு வரும்” என்று எட்டவொண்ணாத நிலத்திலே பின்னையும் போய்ப்புக்கான். (அலைகடல்) பெண் பிறந்தார்க்குக் கணிசிக்கவொண்ணாதபடிக்ஷுபிதமான கடலாயிற்று. (அலைகடற்பள்ளியம்மாளை) மஹாதநம் கைப்பட்டவாறே கடலோடத் தொடங்கினான். (ஆழிப்பிரான் தன்னை) “புகவொண்ணாத நிலத்திலே புக்கான்” என்று விடவொண்ணாதபடியாயிற்றுக் கையுந்திருவாழியுமான அழகு. கடலோடியாகிலும் பெறவேண்டியாயிற்றிருப்பது.

விளக்கம் - (வலையுள் அகப்படுத்தென்னை இத்யாதி) – என்னைத் தப்பாதபடியாக தனது புன்னகை மற்றும் கடைக்கண் பார்வை ஆகியவற்றில் அகப்படுத்தி. (நல் நெஞ்சம் இத்யாதி) – அவனைக் குறித்த விஷயம் என்றால், பெரியதிருவந்தாதி (1) - நெஞ்சேயியற்று வாயெம்மொடு நீ கூடி - என்பதற்கு ஏற்ப, நான் பின்னே செல்லும்படியாக, என்னைக் காட்டிலும் முன்னே செல்லும் எனது நெஞ்சத்தைத் தன்பக்கம் அழைத்துக் கொண்டு. (அலைகடல் பள்ளி அம்மாளை) - ஸ்ரீமத் துவாரகையில் இருந்தால், “இது பெண்களுக்குத் தனது திருமுகம் காண்பித்தபடி உள்ள இடமாகும்” என்று ஸம்பந்தம் உரைத்தபடி வரக்கூடும் என்பதாக எண்ணி, எட்டாத இடத்தில் சென்று கிடந்தான். (அலைகடல்) – பெண்ணாகப் பிறந்தவர்களால் நினைத்தும் பார்க்க இயலாத கொந்தளித்தபடி உள்ள கடல். (அலைகடல் பள்ளி அம்மாளை) - எனது நெஞ்சம் என்ற பெரிய செல்வம் கிடைத்த பின்னர், கப்பல் வியாபாரம் செய்பவன் போன்று கடலுக்குச் சென்றான். (ஆழிப்பிரான் தன்னை) – “நம்மால் செல்ல இயலாத இடத்தில் உள்ளான்” என்று எண்ணி விட இயலாதபடியாக, திருக்கரமும் சக்கரமும் சேர்ந்த அழகு உள்ளது. ஸமுத்ரத்தில் விழுந்து சென்றாவது பெறவேண்டும் என்னும்படியாக உள்ள அழகு.

வ்யாக்யானம் - (கலை இத்யாதி) நல்ல பரிவட்டத்தையுடைத்தான அகன்ற நிதம்பப் ப்ரதேசத்தையுடைய தோழி! உன் வடிவுபோலே அநுகூலமாயிருக்க வேண்டாவோ உன் வார்த்தையும்? அன்றிக்கே, அவள் மடியிலே கிடந்து சொல்லுகிறாளாகவுமாம். “தோழிமீரென்னையினியுமக்காசையில்லை” என்றாள் கீழே; “தோழி! நங்கண்களாற் கண்டு” என்று ஸம்போதியா நின்றாள் இங்கே, இது தன்னில் சேர்த்தியென்? என்னில், தாய்மார் சொல்லுகிற வார்த்தையை இவர்களும் சொல்லுகையாலே, “என்னையினியுமக்காசையில்லை” என்றாள்; இதுவேயாயிருப்பாரை விட்டு “தீர்ந்தவென் தோழி” என்னலாம்படி நெஞ்சு கலந்து ஒரு நீராயிருக்கிற உயிர்த்தோழியைப் பார்த்து வார்த்தை சொல்லுகிறாள். (நங்கண்களாற் கண்டு) இப்போது இவள் ஹிதஞ்சொன்னாளே யாகிலும், காணும்போது நாலுகண்ணாலே காணும் காண்பது; அல்லது இரண்டுகண்ணாலுங்காண வேண்டாள்.

விளக்கம் - (கலை இத்யாதி) - சிறந்த புடவையைக் கொண்டதாக அகன்ற நிதம்பப் பகுதியை உடைய தோழி! உனது இந்த நேர்த்தியான வடிவம் போன்று, உனது சொற்களும் எனக்கு ஏற்றபடி இருத்தல் வேண்டாமா? அல்லது, அவளுடைய மடியில் தலை வைத்துக் கிடந்தபடி நாயகி உரைப்பதாகவும் கொள்ளலாம். கடந்த பாசுரத்தில், “தோழிமீர் என்னை இனி உமக்கு ஆசை இல்லை” என்று உரைத்தாள்; இங்கு “தோழி! நங்கண்களாற் கண்டு” என்கிறாள். இந்த இரண்டு முரணான சொற்களுக்குப் பொருத்தம் எப்படி உண்டாகும் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். தாய்மார்கள் கூறும் சொற்களை இவர்களும் உரைப்பதால் “என்னை இனி உமக்கு ஆசை இல்லை” என்றாள்; இவ்விதம் உரைப்பவர்களை விடுத்து, “தீர்ந்த என் தோழி” என்பதற்கு ஏற்ப நெஞ்சுடன் நெஞ்சு ஒன்றாகக் கலந்தபடி உள்ள உயிர்த்தோழியைப் பார்த்து உரைக்கிறாள். (நம் கண்களால் கண்டு) - தாய்மார்கள் கூறுவது போன்று இவளும் நன்மை அளிக்கும் சொற்களையே கூறினாலும், புருஷகாரம் என்பதை முன்னிறுத்தி இவள் காண்பதாக கொள்ளவேண்டும்; அதாவது நான்கு வேதங்கள் என்னும் கண்கள் கொண்டும், அதனை அறிந்தவர்களை முன்னிட்டுமே அவனைக் காணவேண்டும்; அல்லாமல் கடைக்கண் மற்றும் இடைக்கண் என்பதாகப் பார்க்கவில்லை.

வ்யாக்யானம் - (தலையில் இத்யாதி.) “பிரிந்தவிடத்தில், தன்னுடைய ஸ்திரீவத்துக்குப் போரும்படி அவன்தானே வரப்பார்த்திருந்திலன், அவனும் வரவுதாழ்த்தான்” என்று பழி சொல்லுகிற இவர்கள் முன்பே அவனும் வந்து, அந்த உபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமாகத்

தலையாலே வணங்கப் பெறவல்லோமோ? இத்திருவாய்மொழியை ஆழ்வான் ராஜேந்தர் சோழனில், ஸந்த்யாஸதஸ்ஸிலே நிர்வஹியாநிற்க, ஆமருவிநிரைமேய்த்தான் நம்பியார் நூறு வயஸ்ஸு போந்திருப்பாரொருவர் நடுங்க நடுங்க எழுந்திருந்து நின்று, “ஆழ்வான், தலைமகள் தலையாலே வணங்கப் பெறுமோ” என்ன; “பெறும். சிஷ்டாசாரமுண்டு காணும்; ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள் அநுஷ்டித்தாள் காணும். சிரஸா சாபி வாதய” என்று. “கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்திமாஸ்திதா ஜநகாதய:” என்று ஜநக குலத்திலுள்ளார்க்கு மேலில்லையிறே ஆசாரத்துக்கு.

விளக்கம் - (தலையில் இத்யாதி) - ஊரில் உள்ளவர்கள், “இவள், தன்னை விட்டு அவன் பிரிந்துள்ள நேரத்தில், தனது பெண்மைக்குத் தாழ்வு ஏற்படும்படியாக, அவன் தானாகவே வருவான் என்று எதிர்ப்பார்த்தபடி இருந்தாள். அவனும் தாமதம் செய்தபடி உள்ளான்” என்று பழி உரைத்தனர்; இப்படிப்பட்ட அவர்கள் முன்பாக அவன் வந்து நின்றான். அவன் இப்படியாகத் தகுந்த நேரத்தில் வந்து சேர்ந்ததன் மூலம் நமக்குச் செய்த உதவிக்குப் பிரதி உபகாரமாக, நாம் நமது தலையைத் தாழ்த்தி வணங்கலாம் அல்லவோ? இந்தத் திருவாய்மொழியை ஸ்வாமி கூரத்தாழ்வான், ராஜேந்தர்சோழனுடைய மாலை நேர சான்றோர் அவையில் விளக்கிக் கொண்டிருக்கும்போது, நூறு வயது கொண்டிருந்த ஸ்வாமி ஆமருவிநிரைமேய்த்தான் நம்பி என்பவர் நடுங்க நடுங்க எழுந்து, “ஆழ்வான்! நாயகி தனது தலையைத் தாழ்த்தி வணங்குதல் என்பது தகுமோ?”, என்று கேட்டார். இதற்கு ஆழ்வான், “சரியே ஆகும். இதற்கு முன்பு இவ்விதம் செய்தவர்கள் உள்ளனர். ஜநகனுடைய திருமகள் இவ்விதம் செய்தாள்” என்றார். தொடர்ந்து ஸுந்தரகாண்டம் (38-55) - கௌஸல்யா லோகபர்த்தாரம் ஸுஷுவே யம் மநஸ்வினீ தம் மமார்த்த ஸுகம் ப்ருச்ச சிரஸா சாபி வாதயே - பரந்த மனம் கொண்ட கௌஸல்யாதேவி, அனைத்து லோகக்களையும் காப்பாற்றவல்ல எந்த ஒரு புத்திரனைப் பெற்றாளோ, அந்த இராமனை, என் பொருட்டு நலம் விசாரித்து, எனக்காகச் சிரம் தாழ்த்தி வணங்குவாயாக - என்பதை உரைக்கிறார். கீதை (3-20) - கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்திமாஸ்திதா ஜநகாதய: - ஜனகர் முதலான ஞானிகள் பற்றுதல் ஏதும் இன்றி கர்மங்களைச் செய்ததன் மூலம் தங்கள் பேற்றை அடைந்தனர் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஜனக குலத்திதில் உள்ளவர்களைக் காட்டிலும் மேலாக, “வாழ்க்கையில் ஒழுக்கம்” என்பதை உணர்த்த வேறு யாரும் இல்லை அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் – (கௌஸல்யேத்யாதி) நாட்டில் ஸ்த்ரீகள், “இங்கிருக்கும் நாளைக்கு நமக்கு ரக்ஷகனாய்ப் பின்பு நரகத்தில் புகாதபடி பரிஹரிக்கைக்கும் ஒரு பிள்ளை வேணும்” என்று நோன்பு நோற்றுப் பெறுவர்கள். அங்ஙனன்றிக்கே, எங்கள் மாமியார் தன் நெஞ்சிலுண்டான அகலத்தாலே, “லோகத்துக்காக ரக்ஷகனாகவல்லானொரு பிள்ளையைப் பெறவேணும்” என்று நோன்பு நோற்றுப் பெற்றார்; அவர் நினைவு தப்பவோ? அந்த லோகத்துக்குள் அந்தர்பூதையல்லேனோ நான். இனி, “நாட்டில் ஸ்த்ரீகள் பர்த்தாக்கள் ஸமர்த்தரானபோது ஆதரித்தும், அஸமர்த்தரானபோது உபேக்ஷித்தும் போரக் கடவர்களாயிருப்பதொன்றுண்டு; நீர் எல்லாவவஸ்தையிலும் அவரை யாதரித்துப் போருங்கிடீர்” என்று அவர் என்னைக் குறித்துச் சொல்லிவிட்டார்; நானும் அப்படியே செய்து போராநிற்க, கிண்ணகத்தில் குமிழிக் கீழே சாவி போமாபோலே, தாம் என்னுடைய ரக்ஷணத்தில் நெகிழ்நின்றது அவர் நினைவு ஸங்குசிதமாகவோ என்று சொன்னேனென்று சொல்லு. (தம் மமார்த்தே ஸுகம் ப்ருச்ச) எங்களுடைய ரக்ஷணத்துக்கு நாங்கள் ப்ரார்த்தித்துப் பெறவேண்டுவதொன்றில்லையிறே, அதுவும் அவர் நினைவில் உண்டாகையாலே; இனி, க்ரம ப்ராப்தி பற்றாமையாலுள்ளதிறே இப்போதுபடுகிறது. தாமுளராக எங்களுடைய ரக்ஷணம் தப்பாதினே; ஆன பின்பு, தம்முடைய உண்மையை ஆசாஸிக்கையிறே இனி எங்களுக்குள்ளது, அங்குத்தைக்கு ஒரு குறைகளில்லையே யென்று கேட்டேனென்று சொல்லு. (சிரஸா சாபி வாதய) நாட்டாரளவன்றிக்கே, தாம் விசேஷித்து எங்களைக் கைப்பிடிக்கையாலுண்டான வாசி நாங்கள் பெறாத பின்பு, நாட்டாரோபாதியாகிலும் பெறக்குறையில்லையிறே. இனி, நாட்டார் பெறுவது பெறப் பார்த்தால், அவர்கள் தம்பக்கல் செய்யுமத்தையும் செய்யவேணுமினே; ஆனபின்பு, நாங்கள் தலையாலே தந்திருவடிகளிலே வணங்கினோமென்று நீ எனக்காக அவர் திருவடிகளிலே விழு” என்றும் அருளிச்செய்தாள்.

விளக்கம் - அடுத்து மேலே கூறப்பட்ட ஸுந்தரகாண்ட ச்லோகத்தை வ்யாக்யானம் செய்கிறார். (கௌஸல்யேத்யாதி) – நாட்டில் உள்ள பெண்கள் அனைவரும், “இங்கு நாம் உள்ள காலம் முடிய நம்மைக் காப்பற்றிய பின்னர், நரகத்தில் நாம் செல்லாதபடியாகக் காப்பாற்றுவதற்கு ஒரு பிள்ளை வேண்டும்” என்று நோன்பு நோற்று, அப்படிப்பட்ட குழந்தையைப் பெற முயல்வர். ஆனால் எங்கள் மாமியாரான கௌஸல்யாதேவி தனது பரந்த உள்ளத்தின் காரணமாக, “இந்த லோகத்தை காப்பாற்றும்விதமாக ஒரு பிள்ளையை நான் பெற வேண்டும்” என்று நோன்பு நோற்று இராமனைப் பெற்றாள். அவருடைய அந்த

எண்ணம் தப்பாகலாமா? அப்படிப்பட்ட குலத்தில் பிறந்தவள் அல்லவோ நான்? அப்படிப்பட்ட கௌஸலை என்னிடம், “நாட்டில் உள்ள பெண்கள் பலரும் தங்களுடைய கணவன்மார்கள் தங்களுக்கு ஏற்ற செயலைச் செய்தபடி இருந்தல் அவர்களை ஆதரிப்பர்; அப்படி இல்லையென்றால் அவர்களை ஒதுக்குவார்கள். ஆனால் நீ அனைத்து நிலைகளிலும் இராமனை ஆதரித்தபடியே இருந்தல் வேண்டும்” என்று என்னிடம் கூறியுள்ளார். நானும் அவ்விதமே செய்தபடி உள்ளேன். ஆனால், வெள்ளப்பெருக்கானது தான் பிறந்த இடத்தையும் மூழ்கடித்துப் போவது போன்று, இராமன் என்னைக் காப்பதில் தளர்ந்தது என்பது அவர் நினைவு குறைந்ததாலேயோ என்று நான் கேட்டதாக அனுமனாகிய நீ அவரிடம் சென்று உரைப்பாயாக. (தம் மமார்த்தே ஸுகம் ப்ருச்ச) - அவருடைய நினைவு எப்போது எங்களுக்கு உள்ளதால், எங்களைக் காக்கவேண்டும் என்று ப்ரார்த்தித்துப் பெற வேண்டியது ஏதும் இல்லை அல்லவோ? ஆனால், “ஒருவர் தான் அடையவேண்டிய பேற்றின் காரணமாகக் கைகளைக் குவித்து அஞ்சலி செய்தல் என்னும் செயல் ஏற்குமோ?” என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். முறையாகச் சென்று அடைதல் என்பது இயலாமல் உள்ளதால் அல்லவோ இவ்விதம் செய்ய வேண்டியதாக உள்ளது? அவர் உள்ளபோது எங்களைக் காப்பாற்றுதல் என்பது தப்பாது அல்லவோ? ஆகவே அவருடைய உண்மையான தன்மையைப் போற்றுதல் என்பது எங்களுக்கு உள்ளது; அதனால்தான் அங்கு குறை ஏதும் இல்லை அல்லவோ என்று நான் கேட்டதாக நீ அவரிடம் உரைப்பாயாக. (சிரஸா சாபி வாதய) - ஊரில் உள்ளவர்கள் போன்று அல்லாமல், தான் சிறப்பாக எனது கையைப் பிடித்துத் திருமணம் செய்து கொண்டார்; ஆனால் அவர்களைக் காட்டிலும் எனக்குள்ள வேறுபாடு என்பதை நான் பெறவில்லை; ஆயினும் அவர்கள் அடையும் பேற்றையாவது நான் பெறுவதில் என்ன குறை என்னிடம் என்னிடம் உள்ளது? ஊரில் உள்ளவர்கள் அடைவதை நானும் அடையவேண்டும் என்றால், அவர்கள் இராமன் விஷயத்தில் செய்யும் அனைத்தையும் நானும் செய்ய வேண்டும் அல்லவோ? ஆகவே நான் எனது தலை கொண்டு அவருடைய திருவடிகளில் வணங்கினேன் என்பதை உரைத்து, எனக்காக நீ அவருடைய திருவடிகளில் விழுவாயாக என்று உரைத்தாள்.

வ்யாக்யானம் – “இதுதான் ப்ரணய ரோஷம் தலையெடுத்துச் சொல்லுகிற வார்த்தையோ, அபேசைஷ தோற்றச் சொல்லுகிற வார்த்தையோ” என்ன; “கீழ், திருவடி வந்தபோது ப்ரணய ரோஷத்தாலே வந்த சிவிக்குத் தோற்றச் சொன்ன வார்த்தைகளடைய மாறும்படி குளிர அவன் வார்த்தை சொல்ல, அநந்தரம் திருவுள்ளத்திலே ஒரு ப்ரஸாதம் பிறந்து,

ப்ராப்தியில்லாமையால் வந்த அநவாப்தியுங் கிடக்க அருளிச்செய்கிற பாசுரம்” என்று அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் – “சீதை இவ்விதம் கூறியது என்பது இராமனுடன் கொண்ட ஊடல் காரணமாக, அவன் மீது கொண்ட சீற்றத்தின் விளைவாக உரைத்து சொற்களா அல்லது அவனிடம் உள்ள விருப்பம் காரணமாக வந்த சொற்களா?” என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். அதாவது, முதலில் அனுமன் வந்தபோது மனைவிக்கே உரிய காதல் கோபத்தால் சீதை உரைத்தாள். அந்தச் சீற்றம் மாறி, அவள் மனம் குளிரும்படியாக அனுமன் சில சொற்களை உரைத்தான். அதன் பின்னர் சீதையின் திருவுள்ளத்தில் சற்றே அமைதி ஏற்பட்டது. அத்துடன் சேர்ந்து, இராமனை அடைய இயலாத காரணத்தால் ஏற்பட்ட குறையும் சேர்ந்து, இந்தச் சொற்கள் வெளிப்பட்டன என்று கருத்து.

5-3-8 பேய்முலை உண்டு சகடம் பாய்ந்து மருதிடை

போய் முதல் சாய்த்துப் புள்வாய் பிளந்து களிறு அட்ட
தூமுறுவல் தொண்டைவாய்ப்பிராணை எந்நாள்கொலோ
யாமுறுகின்றது தோழி! அன்னையர் நாணவே

பொருள் - பேயாக வந்த பூதனையின் ஸ்தனங்களைப் பருகி, சக்கரமாக வந்த அஸுரன் மீது பாய்ந்து, மருதமரங்களுக்கு நடுவில் புகுந்து சென்று அவற்றை வேருடன் சாய்த்து, பகாஸுரன் என்ற பறவையின் வாயைப் பிளந்து, குவலயாபீடம் என்ற யானையை அழித்தவனுடைய வெண்மையான புன்சிரிப்பையும், தொண்டைப்பழம் போன்று சிவந்த உதடுகளையும் எப்போதும் கோபிகைகள் அனுபவிக்கும்படி அவர்களுக்கு உதவிய க்ருஷ்ணனை, அவனைக் குற்றம் கூறிய தாய்மார்கள் நாணம் கொள்ளும்படியாக, நான் சென்று அடைவது எப்போது?

அவதாரிகை - மஹோபகாரகளை “குணஹீநன்” என்று சொல்லுகிற தாய்மார், “இவனையாகாதே நாம் குணஹீநனென்றது” என்று லஜ்ஜிக்கும்படி என்றோ நாம் அவனைக் காண்பதென்கிறாள். அவன், தன் ஸத்தையை உண்டாக்கி, நம் ஸத்தையைத் தந்தான்; நாம் அவன் ஸத்தையாலுண்டான பலம் பெறுவது என்றோ என்கிறாள்.

விளக்கம் - நமக்கு மிகவும் உதவிகள் செய்தபடி உள்ள அவனை, நமது தாய்மார்கள் “குணம் அற்றவன்” என்று கூறுகிறார்கள். இப்படியாக உள்ள அவர்கள் அவனை நோக்கி, “இவனையா நாம் குணம் அற்றவன் என்று கூறினோம்?” என்று நாணம் அடையும்படி அவனை அவர்கள் உணர்வது எந்த நாளிலோ என்று உரைக்கிறாள். அவன் தன்னுடைய இருப்பை ஏற்படுத்திக் கொண்டு, நமது இருப்பை உண்டாக்கினான்; இப்படிப்பட்ட நாம், அவனுடைய இருப்பு மூலம் உண்டான பலனை என்று அடையப்போகிறோம் என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (பேய்முலை இத்யாதி) பூதநையால் வந்த ஆபத்தைத் தப்பி; உணர்ந்து நோக்கவொண்ணாதபடி, ரசஷகமாக வைத்த சகடம் அஸுராவேசத்தாலே ஊர்ந்து வர, அதை அநாயாஸேந முறித்து; தவழ்ந்து போகாநிற்க, நிர்விவரமாக வழியிலே நின்ற மருதுகளின் நடுவே போய். (முதல் சாய்த்து) தான் அவற்றைத் தப்பிப் போனவளவே யன்றிக்கே அவை தன்னை வேரோடே பறித்து விழவிட்டென்னுதல்; வாயைக் கிழித்து, குவலயாபீடத்தை முடித்த.

விளக்கம் - (பேய்முலை இத்யாதி) - பூதனை மூலம் உண்டான ஆபத்திலிருந்து தப்பித்து. காவலுக்காக வைத்த சக்கரத்தை ஆராயக் கூடிய வயது அல்லாமல், அவ்விதம் காவலுக்காக வைத்த சக்கரமானது அஸுரன் உள்ளே புகுந்ததால் ஊர்ந்து வந்தபோது, அதனை எந்தவிதமான பெருமுயற்சியும் இன்றி உதைத்து. தவழ்ந்து சென்றபோது, நடுவில் சிறிதும் இடைவெளி இன்றி நின்ற இரண்டு மருதமரங்களின் நடுவில் புகுந்து சென்று. (முதல் சாய்த்து) தான் அவற்றை எளிதாகக் கடந்து சென்றது மட்டும் அல்லாமல், அவற்றை வேருடன் விழும்படியாகச் செய்து. பகாஸுரன் என்பவனுடைய வாயைக் கிழித்து. குவலயாபீடம் என்ற யானையை முடித்த.

வ்யாக்யானம் - (தூமுறுவல் தொண்டைவாய்ப் பிராணை) ப்ரதிபந்தகமாய் வந்தவைதான் ப்ரபலமாயிருக்கச் செய்தேயும், தன் வீரத்துக்கு அவை பாத்தம் போராமையாலே ஸ்மிதம் பண்ணி நின்றபடி. தூய்தான தந்தபங்க்தியையும், தொண்டை போன்றவதரத்தை யுமுடையவனை. வெண்முறுவலையும், சிவந்த மடலெடுக்கிறாளாகில் அவன் பண்ணின உபகாரத்தைச் சொல்லுவானென்? என்னில், முகங்காட்டுவித்துக் கொள்ளப் பார்க்கிற இத்தனை போக்கி, அவனையழிக்கை உத்தேச்யமாய்ச் செய்கிறதன்றிறே.

விளக்கம் - (தூமுறுவல் தொண்டைவாய்ப் பிராணை) - தனக்கு இடையூறாக வந்த அனைத்தும் மிகவும் பிரபலமான பொருள்களாக உள்ளபோதிலும், தன்னுடைய வீரத்திற்கு ஏற்ற பாத்திரமாக அவை இல்லை என்பதால், அவற்றைக் கண்டு புன்முறுவல் செய்தபடி நின்றான். தூய்மையான பற்களின் வரிசை மற்றும் தொண்டைப்பழம் போன்ற சிவந்த உதடுகள் உடையவனை. “முறுவல்” என்பதற்கு “பற்கள்” என்பதாகப் பொருள் கொண்டு முதலில் கூறினார். இதனை “தந்தமும் முறுவலும் தட்டமும் பல்லாம் - தந்தம், முறுவல், தட்டம் அனைத்தும் பல் என்று பொருள் தரும்” என்பதன் மூலம் அறியலாம். அடுத்து “முறுவல்” என்பதற்கு “புன்முறுவல்” என்பதாகப் பொருள் கொண்டு உரைக்கிறார். வெண்முறுவல் மற்றும் சிவந்த உதடுகள் கொண்டவனை. ஆனால் இப்போது அவனை அழிக்கும்விதமாக இவள் மடல் எடுக்கிறாள் என்னும்போது, அவன் செய்த உபகாரங்களை ஏன் கூறவேண்டும்? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். இவை மூலம் அல்லவோ அவனை அழிக்கப்பார்க்கிறாள் என்று கருத்து. ஆனால் பயம் காண்பித்து அவன் தனது திருமுகத்தைக் காண்பிக்கச் செய்வதை விடுத்து, இவ்விதம் செய்வார்களோ என்றால், அவனை அழிப்பதற்கான முயற்சிகளைச் சரிவரச் செய்ய அறியாமல் தடுமாற்றத்துடன் செய்கிறாள்; ஏனென்றால் அவனை அழிக்கவேண்டும் என்பதைத் தனது குறிக்கோளாகக் கொண்டு இவள் செய்யவில்லை அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (பிராணை) “அவ்வுபகாரங்களெல்லாம் தனக்காகச் செய்தது” என்றிருக்கிறாள். தமிழரது ஒரு ஸங்கேதமுண்டு. அதாகிறது, “பூத் தரு புணர்ச்சி, புனல் தரு புணர்ச்சி, களிறு தரு புணர்ச்சி” என்று. பூத் தரு புணர்ச்சியாவது, இவள் “உத்யாநவந்திலே பூக்கொய்ய” என்று புறப்பட்டுப் பூக்கொய்யாநிற்க, அருங்கொம்பி லெட்டாதே நின்ற பூவை இவள் ஆசைப்பட்டால், அதை, தன்னைப் பேணாதே ஏறிப் பறித்துக் கொடுக்க, “இவன் தன்னைப் பேணாதே தன் நினைவைத் தலைக்காட்டினன்” என்று அதுக்குத் தன்னைக் கொடுக்கை. புனல் தரு புணர்ச்சியாவது, புதுப் புனலாடப் போய் நீரிலேயிழிந்து விளையாடாநிற்க அமிழ்ந்தவதில் நின்றுமெடுத்து ஏற விட்டதுக்காகத் தன்னைக் கொடுக்கை. களிறு தரு புணர்ச்சியாவது, வீதியிலே நின்று விளையாடாநிற்க, யானையின் கையிலேயகப்படப் புக, அதின் கையில் நின்று மீட்டதுக்குத் தன்னைக் கொடுக்கை என்னும் ஒரு மர்யாதை கட்டினார்கள்; இவளை நோக்கினதுக்காக, இவள் அவர்களுக்காக்கவிநே சொல்லிற்று; அவ்வளவன்றிக்கே, இவள் தலைமையிருந்தபடி; அவன் தன்னைத் தப்புவித்த உபகாரத்துக்கு அநந்யார்ஹமாக

எழுதிக் கொடுக்கிறாள். அங்கு ஓரோவுபகாரத்துக்கிறே அவ்வவர்க்காக்குவது; இங்கு எல்லாவுபகாரங்களையும் பண்ணினால் அவனுக்காக்காதொழிய வொண்ணாதிறே.

விளக்கம் - (பிராணை) அவன் செய்த பல உபகாரங்களும் தனக்காகவே செய்ததாக இவள் எண்ணுகிறாள். காதலர்கள் குறித்து காதலிகள் மூன்று காரணங்களால் ஆசை கொள்வதாகத் தமிழ் இலக்கியங்களில் உள்ளது. அவையாவன, “பூத் தரு புணர்ச்சி, புனல் தரு புணர்ச்சி, களிறு தரு புணர்ச்சி” என்பதாகும். பூத் தரு புணர்ச்சி என்பது என்ன? காதலி, “நந்தவனத்தில் மலர்கள் பறிக்கச் செல்கிறேன்” என்று உரைத்துச் செல்வாள். அங்கு, கைக்கு எட்டாத உயரத்தில் உள்ள ஒரு கிளையிலுள்ள மலரைக் கண்டு இவள் ஆசை கொள்வாள். இதனைப் பார்த்த காதலன், தன்னைப் பற்றிக் கவலை அடையாமல் அந்த மரத்தில் ஏறி, அந்த மலரைப் பறித்து அளிப்பான். இதனைக் கண்ட காதலி, “இவன் தன்னைப் பற்றி வருந்தாமல் எனது ஆசையை நிறைவேற்றினான்” என்று மகிழ்ந்து, அந்தச் செயலுக்காக தன்னையே அவனுக்கு அளிக்கிறாள். புனல் தரு புணர்ச்சி என்றால் என்ன? ஆற்றில் ஓடி வந்த புது வெள்ளத்தில் நீராடச் சென்ற நாயகி, அங்கிருந்த சுழலில் அகப்படுகிறாள். அப்போது அவள் அதில் மூழ்கிவிடாமல், நீரில் குறித்துக் காப்பாற்றும் நாயகனுடைய அந்தச் செயலுக்காகத் தன்னை அளித்தல் ஆகும். களிறு தரு புணர்ச்சி என்றால் என்ன? வீதியில் நாயகி விளையாடியபடி உள்ளபோது, அங்கு ஓடி வந்த மதயானையிடம் சிக்கிக் கொள்கிறாள். அதிலிருந்து தன்னைக் காப்பாற்றும் நாயகனுக்கு, தன்னை அவன் காப்பாற்றிய காரணத்திற்காக, தன்னை அவனுக்கு அளிப்பதே இங்கு கூறப்பட்டது. ஆனால் இங்கு நிலைமை அது போன்று அல்ல. அவன் தன்னை அனைத்து பந்தத்திலிருந்தும் விடுவித்தான் என்ற உபகாரத்திற்காக, “அவனைத் தவிர வேறு யாரும் இல்லை” என்பதாக இவள் தன்னை அவனுக்கு எழுதிக் கொடுக்கிறாள். அங்கு ஒவ்வொரு பெண்களும், தங்களுக்குச் செய்த ஒவ்வொரு உதவிக்காகத் தங்களை அவரவர்களுக்கு எழுதிக் கொடுக்கின்றனர். ஆனால் இங்கு அனைத்து உபகாரங்களையும் இவன் ஒருவனே செய்வதால், அவனுக்குத் தவிர மற்ற யாருக்கும் தன்னை எழுதிக் கொடுக்க இயலாது அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (எந்நாள் கொலோ யாமுறுகின்றது தோழி) அவன் தன்னை உளனாக்கி வைத்தான், இனி நாம் அவனைக் கிட்டுவது என்றோ? (தோழி) “சோகஸ்யாஸ்ய கதாபாரம் ராகவோதி கமிஷ்யதி” என்றுபோலேகாணும் தோழிதானிருப்பது. இப்போது அவனை ஸ்பர்சித்து நம் ப்ரயோஜநம் பெற ஆசைப்படுகிறோமல்லோம், (அன்னையர்

நாணவே) “பிரிந்தவநந்தரம் அவன்தானே வருமளவும் ஆறியிருந்திலள், அவன்தான் வரவு தாழ்த்தான்” என்று இரண்டு தலைக்கும் பழி சொல்லுகிற தாய்மார் முன்பே; “நாம் இத்தலை மடலெடுக்குமளவாம்படி பிற்பாடரானோமாகாதே” என்று, “ஹ்ரீரேஷா ஹி மமாதுலா” என்கிறபடியே அவன் லஜ்ஜித்து வந்து நிற்கிறபடியைக் கண்டு, “இவனையோ நாம் இவ்வார்த்தை சொல்லிற்று” என்று அவர்கள் லஜ்ஜித்துக் கவிழ்தலையிடும்படியாக.

விளக்கம் - (எந்நாள் கொலோ யாம் உறுகின்றது தோழி) - அவன் நமக்காகத் தன்னை ஆக்கிக் கொண்டு நிற்கிறான்; இனி நாம் அவனை அடைவது எந்த நாளிலோ? (தோழி) - ஸுந்தரகாண்டம் (37-5) - சோகல்யாஸ்ய கதாபாரம் ராகவோதி கமிஷ்யதி - இந்தத் துக்கத்தின் கரையை இராமன் எப்போது அடையப்போகிறார் - என்பது போன்று, தோழி நாயகியைக் குறித்து எண்ணியபடி உள்ளாள். ஆனால் நாயகி உரைப்பதாவது, “இப்போது அவனை நாம் அடைந்து நம்முடைய பயனை பெற விரும்பவில்லை”, என்பதாகும். அப்படியானால் வேறு எதற்காக அவனை அடையவேண்டும் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (அன்னையர் நாணவே) - நம்முடைய தாய்மார்கள், “அவன் பிரிந்து சென்ற பின்னர், அவன் தானாகவே மீண்டும் வரும்வரை இவள் பொறுத்துக் கொள்ளாமல் உள்ளாள். அவன் வரவு தாழ்த்தியபடி உள்ளான்”, என்று இரண்டு பேரையும் குறித்து பழி உரைக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட இவர்கள் முன்பாக, “இவள் நம்மைக் குறித்து மடல் எடுக்கும்படித் தாழ்ந்தோமே” என்று அவன் எண்ணி, ஆரண்யகாண்டம் (10-9) - ஹ்ரீரேஷா ஹி மமாதுலா - எனக்கு இது வெட்கத்தைத் தருகிறது - என்பதற்கு ஏற்ப நாணத்துடன் வந்து நிற்கின்ற நிலையைக் கண்ட தாய்மார்கள், “இவனைக் குறித்தா நாம் பழிச் சொற்கள் உரைத்தோம்” என்று அவர்கள் நாணம் அடையும்படியாகச் செய்யவே நாம் அவனை அடையவேண்டும் என்கிறாள்.

5-3-9 நாணும் நிறையும் கவர்ந்து என்னை நன்றெஞ்சம் கூவிக் கொண்டு

சேனூயர் வானத்திருக்கும் தேவபிரான் தன்னை

ஆணை என் தோழி! உலகுதோறு அலர் தூற்றி ஆம்

கோணைகள் செய்து குதிரியாய் மடல் ஊர்துமே

பொருள் - எனது தோழியே! என்னுடைய நாணம் மற்றும் நிறை ஆகியவற்றை அபகரித்து, எனது நல்ல உள்ளத்தையும் அழைத்துக்கொண்டு, மிகவும் உயர்ந்துள்ள பரமபதத்தில் உள்ளவனாகவும், நித்யஸூரிகளுக்கு இந்த உலகில் தான் செய்த லீலைகளை

உரைத்தபடி உள்ளவனாகவும், அனைத்தையும் நியமிப்பவனாகவும் உள்ள அவனை, அனைத்து லோகங்களும் பழி தூற்றும்படியாக, என்னால் செய்யக்கூடிய பலவற்றையும் செய்து, ஒருவருக்கும் அடங்காத நாணம் அற்ற பெண்ணாக நின்று மடல் எடுப்பேன். இது உன் மீது ஆணையாகும்.

அவதாரிகை - நெஞ்சு விம்மல் பொருமலாகாநிற்கவும், தன் ஸ்தரீத்வத்தாலே இதுக்குமுன்பு மறைத்துக்கொண்டுபோந்தான்; இனி, “அவனையழிக்கப் புகுகிற நாம் ஆர்க்கு மறைப்பது” என்று அதுதன்னையே சொல்லுகிறாள்.

விளக்கம் - நெஞ்சமானது, இவளுடைய ஆற்றாமை காரணமாக பலவிதமான மன மாறுதல்களை உண்டாக்கியது. ஆயினும் தனது பெண்மைத்தன்மை காரணமாக அவற்றை இதுவரை மறைத்துக்கொண்டாள். அடுத்து, “அவனை மடல் எடுத்து அழிக்க முயலும் நான், இனி யாருக்காக அந்த மாற்றங்களை மறைக்கவேண்டும்?”, என்று உரைக்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (நாணும் நிறையுங் கவர்ந்து) ஸத்தாப்ரயுக்தமானத்தையுங் கொண்டான், களவு கலந்தால் வருமத்தையுங் கொண்டான். வாசல் விட்டுப் புறப்படக் கடவதல்லாத லஜ்ஜையையும் கைக்கொண்டு, அகவாயிலோட்டம் தாய்மார்க்கும் சொல்லக்கடவதன்றிக்கேயிருக்கும் அடக்கத்தையும் கைக்கொண்டு. (என்னை) அவையே நிரூபகமான என்னை. (நன்னெஞ்சங் கூவிக்கொண்டு) பறித்துக் கொண்ட நாணும் நிறையும் தந்தாலும் இட்டு வைக்கைக்குக் கலமில்லாதபடி; அவற்றுக்கு ஆசிரயமான, என்னிற் காட்டிலும் தன்பக்கல் பாவபந்தத்தில் ஊற்றமுடைய நெஞ்சைத் தன்பக்கலிலே நொடித்துக்கொண்டு. “இவற்றைக் கொண்டு இன்னம் கடலிலே கிடக்கில், இவள் த்வரையிருந்தபடியால் திரைமேலே அடியிட்டுக் கையும்மடலுமாய் வந்து நிற்கவுங்கூடும்” என்று பார்த்து, எட்டாநிலத்திலே போய் இருந்தானாயிற்று.

விளக்கம் - (நாணும் நிறையும் கவர்ந்து) - எனது ஸ்வரூபத்துடன் சேர்ந்து நிற்கின்ற நாணத்தைக் கவர்ந்தான். களவு என்பது, உள்ளத்தில் இருப்பதை மறைத்தல் ஆகிறது; அது தோற்றத்தில் வெளிப்படும்; அத்தகைய மறைப்பதன் மூலம் வெளிப்படுவதையும் கவர்ந்தான். வாசலை விட்டுப் புறப்படக் கூடியதாக உள்ள நிலையைத் தடுக்கும் நாணம் மற்றும் மனதில் எண்ணுவதைத் தனது தாய்மார்க்கும் உரைக்க இயலாதபடித் தடுக்கும்

அடக்கம் ஆகிய இரண்டையும் அபகரித்தான். (என்னை) - நாணம் மற்றும் அடக்கம் ஆகிய பண்புகள் மூலம் அடையாளம் காண்பிக்கலாம்படி உள்ள என்னை. (நல் நெஞ்சம் கூவிக் கொண்டு) - என்னிடமிருந்து பறித்துக் கொண்ட நாணம் மற்றும் அடக்கம் ஆகியவற்றை அவன் மீண்டும் எனக்கே அளித்தாலும், அவற்றை மீண்டும் வைப்பதற்கான இடம் இல்லாதபடி; அதாவது அவற்றுக்கு இடமாக உள்ளதும், என்னைக் காட்டிலும் அவனிடம் அதிகமான ஈடுபாட்டுடன் உள்ளதும் ஆகிய எனது நெஞ்சத்தை தன்பக்கம் மிகவும் இங்கிதமாக அழைத்துக் கொண்டு. கடந்த பாசுரத்தில் “அலைகடல் பள்ளி அம்மான்” என்றாள்; இங்கு “சேண் உயர் வானத்து இருக்கும்” என்றாள்; இவ்விதம் மாறி உரைப்பதன் கருத்தை அடுத்து விளக்குகிறார். “இவளுடைய நாணம் மற்றும் அடக்கம் அகியவற்றை நாம் கவர்ந்து வந்தோம். இவளுடைய வேகம் அதிகமாக உள்ளது. இவ்விதம் இவள் இருந்தால், இந்தக் கடலில் அலைகள் மீது தனது கால்கள் கொண்டு நடந்து வந்து, கையும் மடலுமாக நிற்கக் கூடும். ஆகவே நாம் இவளுக்கு எட்டாத உயரத்திற்குச் செல்வோம்” என்று எண்ணி பரமபதம் சென்றான்.

வ்யாக்யானம் - (சேணுயர் வானத்திருக்கும்) சேணென்றும் உயர்த்தி, உயரென்றும் உயர்த்தி; இரண்டாலும், மிக்க ஓக்கத்தையுடைத்தான, வானத்திலேயிருக்கும். அந்தரஜாதிகளான இந்தராதிகள் குடியிருப்பிலன்றிக்கே, பரமபதத்திலே. (தேவபிரான் தன்னை) இங்கே வந்து கொண்டு போன நானும் நிறையுமான ஒடுக்குமாட்டைப் பாரித்துக் கொண்டு, தன் வெற்றி காட்டிக் கொண்டிருக்கிறபடி. “ஸம்ஸார மண்டலத்திற் போய் நான் பெற்றுக் கொண்டு வந்தவை இவை” என்று தன் வெற்றி காட்டிக் கொண்டிருக்கிற ஓலக்கம் முந்துறமுன்னம் அதுவாகப் பெற்றோமிறே, ப்ரஹ்மாதிக ளோலக்கம்போலே லாபாலாபாதி களில் வரும் துடிப்பறியாத ஓலக்கமன்றிக்கே. வ்யதிரேகத்தால் வரும் வ்யஸநம் அறியார்களேயாகிலும், அந்வயத்தால் வரும் ரஸம் அறிவர்களிறே முன்னம். (சேணுயர் வானத்திருக்கும் தேவபிரான் தன்னை) அவன்தானும், “ப்ரளயத்துக்கு அழியாத நிலம்” என்னுமித்தனையுமாயிற்று ஏற்றமாக அவ்விடத்துக்கு நினைத்திருப்பது; “விரஹ ப்ரளயம் ஏறிப் பாயாதவிடமில்லை” என்று அறிய மாட்டுகிறிலன்; அறிந்தானாகில் கிடந்தவிடத்தே கிடக்குமே!

விளக்கம் - (சேண் உயர் வானத்து இருக்கும்) - சேண் என்றாலும் உயர்த்தி, உயர் என்றாலும் உயர்த்தி; இரண்டையும் ஏன் கூறவேண்டும்? இவை இரண்டாலும், மிகுந்த உயரத்தில் உள்ள இருப்பைக் கூறுகிறார்; அதாவது வானத்தில் உள்ளான். ஆகாசத்தில்

திரிந்தபடி உள்ள இந்திரன் போன்றவர்களுடைய இடம் போன்று அல்லாமல், மிகவும் உயர்ந்த இடத்தில்; அதாவது, பரமபதத்தில். (தேவபிரான் தன்னை) - இங்கு வந்து அபகரித்துக் கொண்டு சென்ற எனது நாணம் மற்றும் அடக்கத்தை; அதாவது முட்டுக்கோல் கொண்டு அபகரித்த செல்வத்தை; இதன் மூலம் தனது வெற்றியைக் காண்பித்தபடி உள்ளவன். இவனைத் தாங்கள் பெற்றுள்ளோம் என்பதால், அடைந்த பேறு மற்றும் இவனை விட்டுப் பிரிந்தால் தங்களுடைய இழப்பை ஆகியவற்றை அறியாத நான்முகன் முதலானோர்கள் கூடியுள்ள சபை போன்று அல்லாமல், “ஸம்ஸாரத்திற்குச் சென்று நான் அடைந்த வெற்றி இவையாகும்” என்று தன்னை வெளிப்படுத்தியபடி உள்ள சபையை நாயகியாகிய தான் முதலில் அனுபவித்ததாக எண்ணியபடி, அவனை “தேவபிரான்” என்கிறான். பிரிவால் ஏற்படக்கூடிய துன்பத்தை அறியவில்லை என்றாலும், சேர்க்கையால் ஏற்படும் மகிழ்வை அறிவார்கள். (சேண் உயர் வானத்து இருக்கும் தேவபிரான் தன்னை) - அவன், “இந்த இடமானது ப்ரளயத்தால் அழியாததாகும்” என்று எண்ணி இருப்பதால் பரமபதத்தை உயர்வாகக் கொள்கிறான். ஆனால் “விரஹம்” என்ற ப்ரளயம் தீண்டாத இடமே இல்லை என்பதை அவன் அறியவில்லை போலும்; அறிந்திருந்தால் இருந்த இடமான திருப்பாற்கடலிலேயே கிடந்திருப்பான்.

வ்யாக்யானம் - (தன்னை) பார்கிடாய் அவ்வோலக்கமும் அவனும் அவ்விருப்பும் என்கையிலே படப்புக்குகிறபாடு; இருந்தவிடத்தே இருக்கவொட்டுவேன் என்றிருக்கிறாயோ? இப்போது இங்ஙனே ஒரு வாய்ப்பகட்டுச் சொல்லுகிறாயாகில், அதுசெய்து தலைக்கட்டவல்லையாகப் புகுகிறாயோ? என்ன, (ஆணை) இவள் இப்போது அவனாணை இடுகிறாளோ, தோழியாணையிடுகிறாளோ? என்னில், அழிக்க நினைக்கிறவனாணையிடாளே, இனித் தோழியாணையாமத்தனையிறே. இதுக்கு உடன்பட்ட தோழியையொழிய, “வேறு பரதேவதையுண்டு” என்று இராளே இவள்தான். “இது உக்தி ஸாரமேயாய்ப் போகாமே, இவள் இத்தனையுஞ் செய்து தலைக்கட்டப் பெறுவது காண்” என்று தன்னினைவு தோற்றவிருந்தாள், “என் தோழி” என்று அவளை அணைத்துக் கொள்ளுகிறாள். அன்றிக்கே, “இவளது கூடப்புகா நின்றதோ” என்றிருந்தாளாய், அவளைப் பார்த்து, “ஆணையென்” என்கிறாளென்னுதல். அவன் என் சொல் வழியே வருமாகில், நீ என் கருத்திலே யொழுவுதியாகில், தாய்மார் தொடக்கமானார் வார்த்தை கொண்டு கார்யமில்லையாயிற்ற பின்பு, இனித் தடையென்? என்றுமாம். அவன் இவள் வழியே வருகையாவது என்? என்னில், ஸர்வாதிக

னாகையாலே அழியவிடானே, இவள்தானே இவள் கருத்திலே நடப்பாளொருத்தியே.
(ஆணையென்) தடையென்? ஆணை தடை.

விளக்கம் - (தன்னை) அவனும், அந்த இடத்தில் உள்ள அவனுடைய சபையும் எனது மடல் எடுக்கும் கையால் அடையப்போகும் நிலையை தோழியான நீ காணப்போகிறாய். இருந்த இடத்தில் அவன் கிடக்க நான் விடுவேன் என்று எண்ணுகிறாயா? இதனைக் கேட்ட தோழி நாயகியிடம், “இவ்விதம் வாய்ச்சொல்லில் வீரர் போன்று கூறுகிறாயா? அதனைச் செய்து முடிக்க நீ வல்லவளாக உள்ளாயோ?” என்பதற்கு விடை அளிக்கிறாள். (ஆணை) - இங்கு நாயகி, அவன் மீது ஆணை இடுகிறாளா அல்லது தோழி மீது ஆணை இடுகிறாளா? அழிக்க எண்ணுபவன் மீது ஆணை இடமாட்டாள்; ஆகவே தோழி மீது ஆணை இட்டாள் என்றே கொள்ளப்படவேண்டும். “ஆனால் ஆணை இடும்போது ஒரு தெய்வத்தின் மீது அல்லவோ ஆணை இடவேண்டும்?”, என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். இவனுடைய நிலைக்கு உடன்படும் ஒரு தோழி அல்லாமல் வேறு ஒரு உயர்ந்த தெய்வம் உள்ளதாக இவள் எண்ணவில்லை. அதாவது தோழியானவள், “நாயகியான இவள் உரைத்த இத்தனையும் வெறும் வாய்ச்சொற்களாக மட்டுமே உள்ளன என்றாகிவிடாமல், இவள் இதனைச் செய்து முடிப்பதைக் காணவேண்டும்”, என்று எண்ணினாள்; இவ்விதம் உள்ள தனது எண்ணத்தை நாயகிக்கு உணர்த்தினாள். இதனைக் கேட்ட நாயகி, “எனது தோழியே” என்று அனைத்துக்கொள்கிறாள். அல்லது தோழியானவள், “நாயகியான இவளுடைய எண்ணம் நிறைவேறுமோ?” என்று ஐயத்தில் இருப்பதாகவும் கொள்ளலாம்; இதனைக் குறிப்பால் உணர்ந்த நாயகி தோழியிடம், “இது ஆணை என் தோழி”, என்றாள். “அவன் எனது சொற்களுக்கு உடன்படுவான். இவ்விதம் உள்ளபோது, நீ எனது எண்ணத்தின்படி நடக்கும்போது, தாய்மார்கள் கூறுவது போன்ற எந்தவிதமான செயலும் நடைபெறாது. ஆகவே எனது ஆணை நிறைவேறாமல் போவதற்கு என்ன தடை உள்ளது?”, என்று கேட்பதாகவும் கொள்ளலாம். ஆனால், “அவன் இவளுடைய வழிக்கு வருவான் என்பது எப்படி?”, என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அவன் அனைத்தையும் நியமிப்பவன் என்பதால் இந்த ஆணையையும் நிறைவேற்றுவான்; தோழியானவள் ஒருவள் மட்டுமே நாயகியின் எண்ணத்தைப் பின்பற்றும் ஒருவள் ஆகிறாள். (ஆணை) - இதற்குத் தடை என்ன உள்ளது?

வ்யாக்யானம் - (உலகுதோறலர் தூற்றி) “அஸாதாரண விபூதியிலுள்ளார்தாம் பிறரறியும்படி இரார்களிறே” என்றிருக்கைக்கு, அவ்வோலக்கத்திலே வந்தாலோ நான் சொல்லுவது; வழியடையப் படப்புகுகிறபாடு பார்கிடாய் என் கையிலே லோகங்களெங்கும் புக்கு அழிக்கக்கடவேன். அலர் - பழி. என்னை ஊரார் பழி சொல்லும்படி பண்ணினானாகில், தன்னை லோகமாகப் பழி சொல்லும்படி பண்ணுகிறேன். (ஆங்கோணைகள் செய்து) என்னாலான மிறுக்குக்களையெல்லாம் பண்ணக்கடவேன். கோணை - மிறுக்கு. அதாவது நான் கையும் மடலுமாய்ப் புறப்பட்டவாறே, “நம் குண நிஷ்டர்படியிதுவன்றோ” என்று குணங் கொண்டாடி அதிலே செலவெழுதக் கடவன்; “அன்று, உன்னைப் பெறுகைக்கு ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணுகிறேன்” என்னக் கடவேன். நான் கையும்மடலுமாய்ச் சென்றவாறே அஞ்சி எதிரே புறப்பட்டு நிற்கக்கடவன். அப்போதாக அவன் காலிலே குணியக் கடவேன், “ருணம் ப்ரவ்ருத்தமிவ” என்னும்படி தொட்டு விடக்கடவேன். “சிரஸாயாசதஸ்தஸ்ய வசநம் நக்ருதம் மயா” என்று புண்படும்படி பண்ணக்கடவேன். பிள்ளை தலையாலேயிரந்த காரியத்தை மறுத்துப் போந்தோமென்றாரிறே. நான் இத்தைச் செய்தால், அவர் தம் மனிச்சு அழியாமைக்காக, “தம்மோடு அஸாதாரண பந்த முடையார் தங்கள் ஆதரத்தாலே செய்யக்கடவதொன்றன்றோ இது” என்னக் கடவன்; “அதன்று இது, நான் ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணுகிறேன்” என்னக்கடவேன்.

விளக்கம் - (உலகு தோறு அலர் தூற்றி) - பரமபதத்தில் உள்ளவர்கல், இவன் செய்கின்ற செயல்கள் தங்களுக்கு ஏற்புடையதாக இல்லையென்றாலும், தங்களுடைய அந்த எண்ணம் மற்றவர்களுக்குத் தெரியாமல் மறைத்துக் கொள்வர்; இவ்விதமாக இங்குள்ள நான், அங்கு சென்றால் அல்லவோ அவர்கள் போன்று எண்ணி எனது உணர்வுகளை மறைக்க இயலும்? அவனிடம் செல்வதற்கு நான் படும்பாட்டை தோழியான நீ அறிகிறாய் அல்லவோ? அனைத்து லோகங்களுக்கும் சென்று, “அவன் குணங்கள் நிறைந்தவன்” என்ற பெயரை நீக்குவேன். என்னைக் குறித்து எனது தாய்மார்கள் பழி கூறும்படிச் செய்தான் என்றால், அவனைக் குறித்து அனைத்து லோகங்களும் பழி உரைக்கும்படிச் செய்கிறேன். (ஆங்கோணைகள் செய்து) - என்னால் முயன்ற அனைத்து மிறுக்குகளையும் செய்கிறேன். நான் கையும் மடலுமாகப் புறப்பட்டதைக் கண்ட அவன் என்னிடம், “நம்முடைய குணம் போன்றவற்றில் ஈடுபட்டவர்கள், நம்மைக் குறித்து ஒரு நொடி பிரிந்து இருப்பதையும் பொறுக்கமாட்டார்கள் என்பது போன்று அல்லவோ இருப்பர்?”, என்று

தனது குணத்தைக் கொண்டாடி உரைத்து, என்னை அதில் ஈடுபடுத்த முயல்வான்; ஆனால் நான் அவனிடம், “அப்படி அல்ல, உன்னை அடைவதற்கான ஸாதந அநுஷ்டானத்தை நான் செய்கிறேன்” என்று கூறுவேன். நான் கையும் மடலுமாகச் செல்வதைக் கண்ட அவன் அச்சம் கொண்டு எனது எதிரே வந்து நிற்பான். நான் அப்போது அவன் திருவடிகளில் விழுவேன், மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் (5-8-22) - ருணம் ப்ரவ்ருத்தம் இவ - த்ரௌபதி என்னை கோவிந்தா என்று அழைத்த நிலையானது, வட்டி ஏறிய கடன் போன்று ஆயிற்று - என்பதற்கு ஏற்ப, அவன் தவிக்கும்படியாக, அவன் திருவடிகளைப் பிடிப்பேன். யுத்தகாண்டம் (24-19) - சிரஸாயாசதஸ்தஸ்ய வசநம் ந க்ருதம் மயா - தலையால் வணங்கிய பரதனுடைய சொற்களை நான் செய்யவில்லை - என்று புண்படும்படிச்செய்வேன். அதாவது, “எனது புத்திரன் போன்ற பரதன், தனது தலை சாய்த்து வணங்கிக் கேட்டுக்கொண்டதை நாம் மறுத்தோம்” என்று எண்ணியபடி இராமன் இருந்தான். ஆனால் நான் இவ்விதம் செய்தால், அவன் தன்னுடைய ஆண்மைத்தன்மை அழியாமல் இருப்பதற்காக, “என்னிடம் மட்டுமே ஸம்பந்தம் கொண்டவர்கள், தங்கள் எல்லையற்ற அன்பு காரணமாக இது போன்று செய்வார்கள்”, என்று கூறுவான்; இதற்கு நான், “இது அது போன்று அல்ல. நான் ஸாதநத்தைக்குக் கொள்வேன்; மடல் எரிப்பதும் ஒரு ஸாதனம்”, என்பேன்.

வ்யாக்யானம் - “நித்யாஞ்ஜலிபுடா ஹ்ருஷ்டா:” என்கிறவிதிலே செலவெழுதப் பார்ப்பர் அவர்; “அங்ஙனன்று, உன்னுடம்பு பெறுகைக்காகச் செய்கிறேன்” என்னக்கடவேன். (குதிரியாய்) “குந்திரி” என்கிறவித்தை (குதிரி) என்கிறதாய், அதாகிறது அடங்கா ஸ்த்ரீயாய், தடையில்லாப் பெண் என்றபடியாய், தடையுடையேனன்றிக்கே என்னுதல்; அன்றிக்கே, குதிரி என்று செப்பாய்; ஸ்த்ரீகளுக்கு தநமாகிறது நானும் நிறையுமிநே, அது இட்டு வைக்கும் கலமாகுமிநே சரீரம், அவை போகையாலே கேவல சரீர மாத்ரமேயாய் என்னுதல். பனைமடலைக் குதிரையாகப் பண்ணிக் கையிலே கொள்ளக் கடவது, அத்தை யுடையேனாய் என்னுதல். (மடலூர்துமே) “செய்யக் கடவதாயிற்ற பின்பு, இனி, ஒன்றை நினைத்து ஒன்றைச் சொல்லுகிறதென்?” என்று பார்த்து அது தன்னையே சொல்லுகிறாள்.

விளக்கம் - மஹாபாரதம் மோக்ஷ தர்மம் - நித்ய அஞ்ஜலிபுடா ஹ்ருஷ்டா: - எப்போதும் கைகளைக் குவித்து நிற்பார்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப, இப்படியாக நான் செய்வதாக அவன் கூறுவான்; ஆனால் நான், “அப்படி அல்ல. உனது திருமேனியைக் காண நான்

முயல்கிறேன்”, என்பேன். (குதிரியாய்) - குதிரி என்பதற்கு மூன்று பொருள் உண்டு. அடங்காத பெண் என்பது முதல் பொருள்; தடை இல்லாத பெண். அல்லது குதிரி என்றால் ஆபரணங்களை வைக்கும் வைக்கும் பாத்திரம்; பெண்களின் தனம் என்பது நாணம் மற்றும் நிறை; அதனைச் சேமிக்கும் பாத்திரமாகச் சரீரம் உள்ளது; அவை அகன்றதால் வெறும் சரீரம் மட்டுமே உள்ளது என்று கருத்து. அல்லது குதிரி என்றால், குதிரையைச் கொண்டவள்; அதாவது பனை ஓலையைக் குதிரை போன்று செய்து, அதனை மடல் எடுப்பவர்கள் தங்கள் கைகளில் வைத்திருப்பர்; அது போன்று நானும் வைத்துள்ளேன். (மடல் ஊர்துமே) - செய்ய எண்ணியதை தீர்மானித்த பின்னர், அதனை உரைப்பதை விடுத்து, வேறு ஒன்றை உரைப்பது ஏன்? அதாவது “மடல் எடுத்தல்” என்பதைக் கூற எண்ணி, “உலகு தூற்றும்படி உரைப்பேன்” என்று கூறுவது ஏன்? இதனை எண்ணியவள், “மடல் எடுப்பேன்” என்று முடிக்கிறாள்.

5-3-10 யாமடல் ஊர்ந்தும் எம் ஆழியங்கைப்பிரானுடை

தாமடல் தண்ணந்துழாய் மலர் கொண்டு சூடுவோம்
யாமடம் இன்றித் தெருவுதோறு அயல் தையலார்
நாமடங்காப் பழி தூற்றி நாடும்இரைக்கவே

பொருள் - எல்லையற்ற காதல் காரணமாக, எந்த ஒரு விதத்திலும் பெண்மைத் தன்மைக்கு ஏற்றபடி உள்ளதான ஒடுக்கம் போன்றவை இல்லாமல், ஒவ்வொரு தெருவிலும் புகுந்து சென்று, மற்ற வீட்டுப் பெண்கள் வாய் ஓயாமல் பழிச்சொற்கள் உரைத்துத் தூற்றுகிறார்கள். இதனைக் கண்ட ஊரில் உள்ள அனைவரும் தாழ்ந்த பெயரிட்டு அழைக்கிறார்கள். இப்படியாக மடல் எடுக்கத் தகாதபடி உள்ள பெண்மையைக் கொண்ட நாம், நமக்கு ஏற்புடையது அல்லாத மடல் ஊர்ந்தாவது, திருச்சக்கரம் ஏந்தியுள்ள வடிவழகை அனுபவித்து நம்மை வசீகரம் செய்த ஸர்வேச்வரனுடைய தூய்மையான இதழ்கள் கொண்டதும், காண்பதற்கு இனியதும் ஆகிய துளசி மலரை அவன் அளிக்க, நாம் பெற்றுக்கொண்டு, நமது தலையில் சூட்டிக்கொள்வோம்.

அவதாரிகை - ஜகத்சேஷாபம் பிறக்கும்படி மடலூர்ந்தாகிலும், நிரதிசய போக்யனானவனைக் காணக்கடவேனென்கிறாள்.

விளக்கம் - “இந்த ஐகத் முழுவதும் கலங்கும்படியாக மடலெடுத்தாவது, எல்லையற்ற இனிமை கொண்ட அவனை நான் காணக்கடவேன்”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (யாமடலூர்ந்தும்) செய்யக்கடவதல்லாதத்தைச் செய்தேயாகிலும். “தத் தஸ்ய ஸத்ருசாம் பவேத்” என்றிருக்கக் கடவ நாம், மடலூர்ந்தேயாகிலும். இங்கு, மடலாக நினைக்கிறது - பெற்றன்றித் தரியாத உபேய வைலக்ஷண்யமும், அதுக்கடியான உபாய வைலக்ஷண்யா நுஸந்தாநமும், “அவ்வுபாயந் தன்னாலே பேறு” என்கிற துணிவும், வேறொன்றை உபாயம்க நினையாமையம், க்ரம ப்ராப்தி பற்றாதொழிகையும் மடலாய்ச் செல்லுகிறது.

விளக்கம் - (யாமடல் ஊர்ந்தும்) - செய்யக்கூடாதவற்றைச் செய்தாவது. அதாவது, ஸுந்தரகாண்டம் (39-30) - தத் தஸ்ய ஸத்ருசாம் பவேத் - அவர் வந்து என்னை அழைத்துச்செல்வதே அவருக்கு ஏற்றதாகும் - என்பதற்கு ஏற்ப பொறுமையுடன் இருக்கவேண்டிய நாம், மடல் எடுத்தாவது. இங்கு “மடல்” என்பது, தகுந்த முறைப்படியான வரிசையில் அவனை அடையும் பெருமை இன்றி, வேகத்தைக் காண்பித்தல் ஆகும். இதற்குக் காரணங்களாக உள்ள நான்கை, மடல் என்று கூறுகிறது. அவையாவன: உபேய வைலக்ஷண்யம், உபாய வைலக்ஷண்யம், துணிவு மற்றும் வேறு ஒன்றைப் பற்றாமை என்பதாகும். அதாவது “அவனை அடைதல்” என்ற நிலை ஏற்படும்வரை தாங்கிக் கொள்ளாமை என்பது உபேய வைலக்ஷண்யம் ஆகும்; இது அடையவேண்டிய பேறாக உள்ள ஸர்வேச்வரனுடைய அழகு போன்ற காரணங்களால் வருகின்ற வேறுபட்ட சிறப்பு ஆகும். அத்தகைய வஸ்துவைப் பெறுதல் என்பது அன்றித் தரியாமல் இருத்தல் என்பதற்குக் காரணம், உபேய வைலக்ஷண்யம் ஆகும்; ஸர்வேச்வரனுடைய “அனைத்தையும் அறிந்த தன்மை” போன்ற காரணங்களால் வரும் வேறுபட்ட சிறப்பு ஆகும். “அவனைத் தவிர காப்பாற்றுபவர்கள் யாரும் இல்லை. இது அவனால் மட்டும் வரக்கூடிய பேறு” என்பதான மன உறுதியே துணிவு ஆகும், அடுத்து, அவன் அல்லாமல் வேறு எதனையும் உபாயமாக எண்ணாமல் இருத்தல் மற்றும் தகுந்த முறைப்படி அடைவோம் என்ற எண்ணம் இன்றி இருத்தல் என்பது நான்காவதாகும். இவையே இங்கு “மடல்” என்பதன் மூலம் கூறப்படுகின்றன.

வ்யாக்யானம் - “மடலூர்தும்” என்றாள் கீழ்; “இது உனக்கு வார்த்தையல்ல; முதல்தன்னிலே ஸ்த்ரீகள் மடலூரக் கடவதல்லவாக விலக்கிற்று; அதுக்குமேலே

நீயாகிறாய், 'நித்யம் ப்ராண ஸமாஹிதா' என்கிறபடியே, உன்னையழிய மாறியும் அவனுக்கு ஹிதகாமையாயிருப்பாளொருத்தி; அவன்தான் உன்பக்கல் வருகைக்கு உன்னிற் காட்டில் த்வரித்திருக்கிறாளொருவன்; க்ரம ப்ராப்தி பற்றாமல் படுகிறாயித்தனை, நீ ஸாஹஸத்திலே ஒருப்படுகிற இது உன் ஸ்வரூபத்தோடு சேராது" என்ன; "அது பார்க்கவொண்ணாதபடிகாண் எனக்கு அவன் பக்கலுண்டான ப்ராவண்யாதிசயம்" என்கிறாள்.

விளக்கம் - "மடல் ஊர்தும்" என முன்பு உரைத்தாள். இதனைக் கேட்ட தோழியானவள், "இது உனக்கு ஏற்ற சொற்கள் அல்ல. பெண்கள் மடல் எடுக்கக்கூடாது என்பது 'கடல் அன்ன காமத்தர் ஆகிலும்' என்பதால் விலக்கப்பட்டது. மேலும் நீ யார் என்றால், ஸங்க்ஷேப இராமாயணம் பாலகாண்டம் - நித்யம் ப்ராண ஸமாஹிதா - எப்போதும் தனது கணவனின் நன்மையில் கருத்து கொண்டவள் - என்பதற்கு ஏற்ப, உன்னை அழித்துக் கொண்டாவது அவனுக்கு நன்மையை விரும்பும் ஒருவள் ஆனாய். உன்னிடம் வருவதற்கு, உன்னைக் காட்டிலும் வேகமாக இருப்பவனாக அவன் உள்ளான். தகுந்த முறைப்படி அவனை அடைவோம் என்ற பொறுமை இன்றி நீ உள்ளாய்; சாகசத்தில் ஈடுபடும் இத்தகைய செயலானது, 'அவனுக்குப் பெருமையை ஏற்படுத்த வேண்டும்' என்றுள்ள உனது ஸ்வரூபத்துடன் சேராது", என்று உரைத்தாள். இதற்கு நாயகி, "அவ்விதம் உள்ள எனது ஸ்வரூபத்தை நான் ஆராய்ந்து அறியாதபடி எனக்கு அவனிடம் உள்ள காதலின் மிகுதி உள்ளது", என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (யாமடலூர்ந்தும்) இப்படியிருக்கிற என் ஸ்வரூபத்தை அழிய மாறியாகிலும் பெறத் தவிரேன். (மடலூர்ந்தும்) இத்தைச் செய்தாகிலும். செய்யக் கடவதல்லாதது செய்தாகிலும் பெறக்கடவேன். அஹமர்த்தத்தோடு சேராத செயலைச் செய்தேயாகிலும். ப்ரணவத்தில் அஹமர்த்தத்துக்கு வாசக சப்தமிருக்கிறபடியாயிற்று யாமென்கிறது. அத்தலையையிட்டிறே இவனை நிரூபிப்பது. (எம்மாழி இத்யாதி) நாராயண சப்தார்த்தம். இவனையிட்டிறே அவனை நிரூபிப்பது. (எம் இத்யாதி) அவன் கையுந் திருவாழியும் போலேயன்றோ நான் கையும் மடலுமாய்ப் புறப்பட்டால் இருப்பது. நான் கையும் மடலுமாய்ப் புறப்பட்டால், அஞ்சி எதிரே வந்து தன் கையிலாபரணத்தை வாங்கி என் கையிலேயிட்டு, தன் தோளில் மாலையை என்

தோளிலேயிட்டானாகில் குடியிருக்கிறான்; இல்லையாகில் எல்லாங்கூட வில்லையாகிறது.

விளக்கம் - (யா மடல் ஊர்ந்தும்) - இவ்விதம் உள்ள எனது பெண்மைத்தன்மை மாறினாலும், நான் அவனை அடைவதைத் தவிர்க்க மாட்டேன். (மடல் ஊர்ந்தும்) - இதனைச் செய்தாவது. அதாவது செய்யக்கூடாத செயல்களைச் செய்தாவது நான் அவனைப் பெறுவேன். “அஹம் - நான்” என்பதுடன் சேராதபடி உள்ள செயல்களைச் செய்தாவது. ப்ரணவத்தில் கூறப்பட்ட அடிமைத்தனம் என்பதற்கு உரியதான ஆத்மாவை உணர்த்துவதாக “யாம்” என்பது உள்ளது. ஆனால் “ப்ரணவம் என்பது ப்ரஹ்மத்தைக் குறிக்கும் அல்லவோ” என்றால், ஆத்மாவின் அடிமைத்தனத்தை வைத்து அல்லவோ ப்ரஹ்மத்தை நிரூபிக்கிறார்கள்! (எம் ஆழி இத்யாதி) - “எம்பிரான்” என்பது நாராயணனைக் குறிப்பதாகிறது. ஜீவாத்மாவைக் கொண்டு அல்லவோ நாராயணனை நிரூபிக்கிறார்கள்! அதாவது “நாரங்களின் இருப்பிடம்” என்று, ஆத்மாவைக் கொண்டு ஸர்வேச்வரனை உணர்த்துவது போன்று இங்கு “எம்” என்பதன் மூலம் அவன் நிரூபிக்கப்படுவதாகக் கருத்து. (எம் இத்யாதி) - அவன் தனது திருக்கரமும் திருவாழியும் என்பதாக நிற்பது போன்று, நானும் கையும் மடலுமாகப் புறப்படும் காட்சி உள்ளது. அவன் திருக்கரமும் திருவாழியுமாகப் புறப்பட்டால் அவனுடைய செயல்கள் நிறைவேறுவது போன்று, நானும் கையும் மடலுமாகப் புறப்பட்டால் எனது கார்யம் கைக்கூடும். “ஆழி அம்கை” என்பதன் மூலம், மேலே கூறிய நான்கையும் தனக்கு அளிப்பதற்காகவே சக்கரத்தை ஏந்தியுள்ளான் என்கிறான். அதாவது, நான் கையும் மடலுமாகப் புறப்பட்டால், அச்சம் கொண்டவனாகத் தனது திருக்கரத்தில் உள்ள திருச்சக்கரம் அல்லது மோதிரத்தை எடுத்து, எனது கையில் வைத்து, தனது திருத்தோளில் உள்ள மாலையை எடுத்து எனது தோள்களில் வைத்தால், அவன் பிழைப்பான்; இல்லை என்றால், உபாயமாக உள்ள தன்மையும் அவனுக்கு இல்லை என்னும்படியாக இழப்பான்.

வ்யாக்யானம் - (தூமடல்) என் தோளில் மாலையைப் பாராய், நான் செவ்விமாலை சூடவேணுங் காண். விரஹத்தாலே தன் மார்பில் மாலை சருகாயிறே கிடக்கிறது, செவ்வி மாலையுள்ளது அவன் பக்கலிலேயிறே. “ஒன்றைச் சொல்லுகிறாயாகில் செய்து தலைக்கட்டப் புகுகிறாயோ, உன் ஸ்த்ரீத்வம் உன்னைக் காற்கட்டுங் காண்”, என்ன. (யாமடமின்றி) அதுவோ! ஸ்த்ரீத்வமில்லாதார் செய்வதை முதலிலே செய்யக்கூடவோம். (தெருவுதோறு) “உலகுதோறலர் தூற்றி” என்றாளே கீழே; அங்ஙன் லோகமாகத்

திரண்டத்திலே லோகத்துக்காக ஒரு வார்த்தை சொல்லிவிடுவேனோ, தெருவுகள் தோறும்புக்கு, அறியாதாரெல்லாரும் அறியும்படி அலர் தூற்றக் கடவேன். “க்ருஹார்ச்சனைகள், அர்ச்சக பராதீநம்” என்று ஒரு மூலைகளிலே புக்கு இருக்க வொட்டுவேனோ. அயல்தையலாருமுண்டு அந்யைகளான ஸ்தரீகள்; அவர்கள் நாப்புரளாதபடியான பழிகளையுமெல்லாம் சொல்லி. சிசுபாலாதிகள் வாயில் கேளாதவையுமெல்லாம் என் வாயிலே கேட்கவிநே புகுகிறான். அன்றிக்கே, அவர்கள் நா, மீளாதே உருவப் பழி சொன்னபடியே யிருக்கும்படியான யென்றுமாம். அன்றிக்கே, நாம் தங்களுக்கடங்காதே பழிகளைத் தூற்றி மடல் கொண்டு புறப்பட்ட பழி தூற்றி யென்றுமாம்.

விளக்கம் - (தூமடல்) - என் தோளில் உள்ள மாலையைக் காண்பாயாக! நான் அழகான புதிய மாலையை அல்லவோ சூடியிருக்க வேண்டும்? ஆனால் விரஹத்தால் எனது மார்பில் உள்ள மாலையானது காய்ந்து கிடக்கிறது; அவனிடம் அல்லவோ அழகான மாலை உள்ளது? இதனைக் கேட்ட தோழி நாயகியிடம், “ஒன்றைச் செய்யவேண்டும் என்று உரைத்தால், அதனைச் செய்து முடிக்க உன்னால் இயலுமோ? உனது பெண்மைத் தன்மையானது உன்னைக் கட்டுப்படுத்தும் என்பதை உணர்வாயாக”, என்கிறாள். இதற்கு நாயகி விடை அளிக்கிறாள். (யா மடம் இன்றி) - அப்படியா! பெண்மைத் தன்மை எனக்கு இடையூறாக இருக்கிறது என்றால், சுதந்திரமாக உள்ளவர்கள் செய்யும் செயலைச் செய்து காண்பிக்கிறேன். (தெருவுதோறு) - திருவாய்மொழி (5-3-9) - உலகுதோறலர் தூற்றி - என்றாள். அதாவது, அவ்விதம் லோகத்தில் உள்ளவர்கள் திரண்டு நிற்கும்போது, அந்த லோகத்திற்காக ஒரு சில சொற்களை உரைத்து விட்டுவிடுவேனோ? ஒவ்வொரு வீதிக்குள்ளும் புகுந்து, அறியாதவர்கள் அனைவரும் அறியும்படிச் செய்கிறேன் என்கிறாள். மேலும் அவர்கள், “நாங்கள் இவ்விடங்களில் உள்ள பகவத் விக்ரஹ ஆராதனம் மற்றும் அர்ச்சாவதாரத்தில் உள்ள ஈடுபாடு ஆகியவற்றைச் செய்தபடி உள்ளோம்”, என்று இருக்கவிடுவேனா? மற்ற பெண்கள் உள்ளனர்; அவர்கள், உரைப்பதற்கும் கூசும்படியாகப் பழிகளை உரைப்பேன். சிசுபாலன் போன்றவர்களுடைய நாக்கில் உரைக்காத பல ஏசும் சொற்களையும் எனது வாயிலிருந்து அவன் கேட்கப் போகிறான். அல்லது, அவர்களுடைய நாக்கானது, எப்போதும் அவனைப் பழி கூறியபடியே இருந்து, அதிலிருந்து மீண்டு வராதபடிச் செய்கிறேன். அல்லது நாம், அந்த வேற்றுப் பெண்களுக்கு அடங்காதபடி மடல் எடுத்து புறப்பட்டு, பழியைத் தூற்றும்படியாக.

வ்யாக்யானம் - (நாடுமிரைக்கவே) அவன் என்னுடைய ஊரவர் கவ்வை பரிஹரித்திலனாகில், நான் தன்னை நாடாக இரைக்கும்படி பண்ணுகிறேன். ஜகத்சேஷாபம் பிறக்கும்படி பண்ணுகிறேன். “ஒருத்தி ஒருவனைப் படுத்திற்றே! ஒருவன் முகங்காட்டிற்றிலன்” என்னும்படி பண்ணுகிறேன். தத்வ பரமான வாக்யங்களும் உபாஸந பரமான வாக்யங்களுமெல்லாம் அழியவிறே புகுகிறது; “ஒருவன் உளனாகில், ஆசைப்பட்டவள் இப்படிபட இருக்குமோ, ஆனபின்பு நிரீச்வரங் காண் ஜகத்து” என்னும்படி பண்ணுகிறேன்.

விளக்கம் - (நாடும் இரைக்கவே) - எனக்கு வந்து சேர்ந்த ஊரார் பழியை அவன் நீக்கவில்லை என்றால், நானும் அவன் மீது பழி தூற்றி, ஊரில் உள்ள அனைவரும் அது போன்றே செய்யும்படிச் செய்கிறேன். உலகம் அனைத்தும் கலங்கும்படிச் செய்கிறேன். “இவள் ஒருவள் அவனை இவ்விதன் செய்கிறாளே! ஆயினும் அவன் வந்து முகம் காண்பிக்கவில்லையே!” என்று கூறும்படிச் செய்கிறேன். அவனைக் குறித்து அறிவிக்கும் வாக்கியங்களான “நாராயண: பரம் ப்ரஹ்ம - நாராயணனே பரப்ரஹ்மம்” என்பது போன்றவையும், அவனை அடையும் உபாயம் குறித்து உரைக்கும் வாக்கியங்களான “நிதித்யாஸிதவ்ய: - அந்த வஸ்துவே எப்போதும் த்யானிக்கத்தக்கது” என்பது போன்றவையும், அந்த வாக்கியங்கள் மூலம் கூறப்படுபவன் இல்லை என்றாகும்போது அழியும். அவை அவன் அழியும் விதம் என்ன? “அப்படி புகழப்பட்ட ஒருவன் உண்மையாகவே உள்ளான் என்றால், அவன் மீது ஆசை கொண்ட இவள் இவ்விதம் துடித்தபடி இருக்க, அவன் ஏதும் செய்யாமல் இருப்பானோ? ஆகவே இந்த லோகமானது ஈச்வரன் என ஒருவன் இல்லாததாகவே உள்ளது” என்னும்படிச் செய்றேன்.

வ்யாக்யானம் - அவனோடே கலந்த என் வார்த்தையொழிய, அடியில்லாத வேதஞ் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்பார்களோ? ப்ரமேய ச்ரேஷ்டமானத்தை அழித்தேன், இனி ப்ரமாண ச்ரேஷ்டமானது தானேநில்லாதிறே. “ஆசைப்பட்டார்க்குப் பலம் இதுவான பின்பு இனி உபாஸநத்துக்குப் பலமில்லை” என்று கைவாங்கி ஜகத்தடைய நாஸ்திகரம்படி பண்ணுகிறேன். (நாடுமிரைக்கவே - யாமடலூர்ந்தும்) நாட்டார் சொல்லும் பழிதானே தாரகமிறே. “ஊரவர்கவ்வை எரு” என்றாளே, அதிலேயிறே வேரூன்றி தரிப்பது.

விளக்கம் - “ஆனால் வேதம் கூறுவதை விடுத்து இவளுடைய சொற்களை, உலகில் உள்ளவர்கள் ப்ரமாணமாக ஏற்பார்களோ?” என்பதற்கு விடை அளிக்கிறாள். “அவனுடன் கலந்து பிரிந்த எனது வார்த்தை இல்லாமல், ஆதாரம் இல்லாத வேதத்தின் சொற்களைக் கேட்பார்களோ? ப்ரமாணங்களால் கூறப்பட்ட ஸர்வேச்வரனை அழித்தேன். இனி, ப்ரமாணங்களில் உயர்ந்த வேதமும் இருக்காது அல்லவோ? அவனை அடைய விரும்பியவர்கள் கதி இப்படியாக உள்ளபோது, உபாஸிப்பதால் எந்தப் பயனும் இல்லை என்று ஜகத்தில் உள்ளவர்கள் அனைவரும் தீர்மானித்து, நாஸ்திகர்கள் ஆகும்படியாகச் செய்கிறேன். (நாடும் இரைக்கவே ... யா மடல் ஊர்ந்தும்) - ஊரில் உள்ள பெண்கள் என்னைத் தூற்றியும், நாட்டில் உள்ள அனைவரும் என்னைப் பழி கூறவும் செய்தால், அத்தகைய சொற்களே எனக்கு ஆதாரமாக உள்ளன; நான் மடல் எடுப்பதற்கு இவையே தூண்டுகோலாக உள்ளன. திருவாய்மொழி (5-3-4) - ஊரவர்கவ்வை எரு - என்று இவளே முன்பு கூறினாள். அதில் அல்லவோ வேர் விட்டு நிற்பது?

5-3-11 இரைக்கும் கருங்கடல்வண்ணன் கண்ணபிரான் தன்னை
விரைக்கொள்பொழில் குருகூர்ச்சடகோபன் சொன்ன
நிரைக்கொள் அந்தாதி ஓராயிரத்துளிப்பத்தும்
உரைக்கவல்லார்க்கு வைகுந்தமாகும் தம் ஊரெல்லாம்

பொருள் - அலைகள் ஓசை உண்டாக்கும் கரிய கடல் போன்ற வடிவழகைக் கொண்டவனும், அந்த அழகைத் தனது அடியார்கள் அனுபவிக்கும்படியாகச் செய்பவனும், ஆகிய க்ருஷ்ணனைக் குறித்து, பரிமளம் நிறைந்ததான பொழில்கள் சூழ்ந்த ஆழ்வார் திருநகரியின் தலைவராகிய ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த “எழுத்து, அசை, சீர், தளை, அடி, தொடை, பா, இனம், இசை, தாளம்” என்பது போன்ற பலவிதமான சப்த அலங்காரங்கள் கொண்டதான அந்தாதியாக அமைந்ததும், இதனைப் போன்று வேறு ஏதும் இல்லை என்றுள்ள ஆயிரம் பாசுரங்களில் உள்ள இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களை கூறவல்லவர்கள் உள்ள இடங்கள் அனைத்தும் பரமபதம் ஆகும்படியாக, அனைத்துமாக இருக்கும்.

அவதாரிகை - நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்யஸிக்கவல்லாரிருந்த தேசத்தே அவன்தானே வந்து நித்யஸம்சுலேஷம் பண்ணுமென்கிறார்.

விளக்கம் – இறுதியாக, இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்கவல்லவர்கள் உள்ள இடம் தேடி வந்து அவனே சேர்ந்து நிற்பான் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இரைக்குங்கருங்கடல்வண்ணன்) அநந்தாழ்வான் பணித்தானாக நஞ்சீயர் வந்து பட்டருக்கு, “சாபமாநய என்றபோது, கடல் கீழ்மண் கொண்டு மேல் மண்ணெறிந்தாற் போலேயாயிற்று, இவள் ‘மடலூர்வன்’ என்ற துணியைக் கேட்டு அவன் தன் ஸர்வாதிகத்வம் கலங்கினபடி” என்று அருளிச்செய்தார். வண்ணனென்றவிது, ஸ்வபாவபரமானபோதைக்காகிறது. (கடல்வண்ணன்) மடலூர்ந்தாகிலும் பெறவேண்டும் படியான வடிவழகைச் சொல்லுகிறது ஓதங்கிளர்ந்தகடல்போலே ச்ரமஹரமான வடிவையுடையவன்.

விளக்கம் – (இரைக்கும் கருங்கடல் வண்ணன்) - அநந்தாழ்வான் கூறியதாக ஒரு கருத்தை, திருநாராயணபுரத்திலிருந்து வந்து நஞ்சீயர், பராசரபட்டரிடம் அருளிச்செய்தார். அதனை இங்கு கூறுகிறார். யுத்தகாண்டம் (21-22) - சாபம் ஆநய - வில்லை எடுத்து வா, இந்தக் கடலானது வற்றும்படிச் செய்கிறேன் - என்று இராமன் கூறியவுடன் ஸமுத்ரராஜன், கடலில் கீழே இருந்து மண்ணானது மேலே வரும்படியாகக் கலக்கம் கொண்டு ஓடி வந்தான். இதனைப் போன்று இவள் “மடல் ஊர்வேன்” என்று உரைத்தவுடன், அந்த உறுதியைக் கண்டு, அவன் தனது “அனைத்தையும் நியமிக்கும் தன்மை” கலங்கும்படியாக நின்றான். வண்ணன் என்றால், இயல்பாகவே அவனுடைய வடிவழகானது மயக்கும்படி உள்ளது என்று கருத்து. (கடல் வண்ணன்) - மடல் ஊர்ந்தாவது பெறவேண்டும்படியாக உள்ள வடிவழகைக் கூறுகிறார். பெரிய அலைகளானவை, பெருத்த ஓசை எழுப்பும்படியாக உள்ள ஸமுத்ரம் போன்று, காண்பவர்கள் களைப்பைப் போக்கும் வடிவழகு கொண்டவன்.

வ்யாக்யானம் - (கண்ணபிரான் தன்னை) அவ்வடிவை, அவதரித்து எனக்கு உபகரித்த க்ருஷ்ணனை. வடிவழகிது, ஸ்வபாவமிது. (விரைக்கொள் பொழில்) இவர் கையும் மடலுமாய்ப் புறப்பட்டவாறே, ஊர் ஸஞ்ஜாத பரிமளமானபடி, “அவன் வரவணித்து” என்று. (நிரைக்கொளந்தாதி) இவர் முன்னடி தோற்றாதே மடலூரச் செய்தேயும், ப்ரபந்தமானது, எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் அடியும் தொடையும் பாவும் இசையும் தாளமும் அந்தாதியும் சேர விழுந்தபடி. “சோகச்ச்லோகத்வமாகத:” என்று சோக வேகத்தாலே சொல்லச்செய்தேயும், ப்ரஹ்மாவின் ப்ரஸாதத்தாலே ஸர்வ லக்ஷணோ

பேதமானாற்போலே; இவர் முன்னடி தோற்றாதபடி கலங்கிச் சொல்லச் செய்தேயும், பகவத் ப்ரஸாதமடியாகப் பிறந்த ப்ரபந்தமாகையாலே லக்ஷணங்கள் சேரவிழத் தட்டில்லையிறே.

விளக்கம் - (கண்ணபிரான் தன்னை) - இங்கு வந்து அவதரித்து, அந்த வடிவை எனக்கு அளித்து, எனக்கு உபகாரம் செய்த க்ருஷ்ணனை; அவனுடைய வடிவழகு மற்றும் இயல்பு கூறப்பட்டது. (விரைக்கொள் பொழில்) - இவர் கையும் மடலுமாகப் புறப்பட்டபோது, அந்த ஊரானது அவனுடைய வரவை எதிர்பார்த்து பரிமளம் கொண்டு பரிபூர்ணமாக இருந்தது. (நிரை கொள் அந்தாதி) - இவர், அடுத்த அடியை உரைக்காமல் மடல் ஊர்ந்தபடி இருந்தாலும், இந்த ப்ரபந்தமானது “எழுத்து, சொல், பொருள், அடி, தொடை, பா, இசை, தாளம், அந்தாதி” ஆகிய அனைத்தும் பொருந்தியதாக வெளிப்பட்டது. இவர் மடல் ஊர்ந்தபடி உள்ளபோதிலும், இந்த ப்ரபந்தமானது அனைத்து இலக்கணங்களும் பொருந்தி அமையப்பெற்றது எப்படி என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். பாலகாண்டம் (2-40) - சோக: ச்லோகத்வம் ஆகத: - இராமாயணம் சோக வேகத்தில் கூறப்பட்டது - என்பதற்கு ஏற்ப இருந்தாலும் நான்முகனுடைய க்ருபையால், அது அனைத்து இலக்கணங்களும் பொருந்தப் பெற்றதாக அமைந்தது. இது போன்று இவர் அடுத்து அடி உரைக்காமல் மடல் எடுத்தபோதிலும், பகவத் க்ருபையால் வெளிப்பட்ட ப்ரபந்தமாக உள்ளதால், அனைத்து இலக்கணங்களும் இதில் பொருந்தி இருப்பதில் எந்தக் குறையும் இல்லை.

வ்யாக்யானம் - (உரைக்கவல்லார்க்கு) மடலெடுக்கவேண்டா, இப்பாகுர மாத்ரத்தைச் சொல்லவமையும். (வைகுந்தமாகுந் தம்முரெல்லாம்) அவர்களுக்கு உத்தேச்ய பூமி பரமபதமாம். அன்றிக்கே, இவர்களுக்கு நாடறிய மடலெடுத்துக் கொண்டு புறப்பட வேண்டாதே, இவர்களிருந்தவிடங்களிலே அவன் தானே வந்து நித்ய ஸம்ச்லேஷத்தைப் பண்ணுகையாலே, அவர்களிருந்தவிடந்தானே பரமபதமாம். அவன் ஸந்நிதியுள்ளவிடம் ஸ்ரீவைகுண்டமாகக் குறையில்லையிறே. இப்பாகுரமாத்ரத்துக்கு இது கூடுமோ? என்னவொண்ணாது; இதில் சொல்லுகிற பகவத் குணங்களைப் பார்த்தால், “இந்த உக்திதானும் மிகை” என்னலாம்படியிருக்கும்; இது கூடாதாகில், பரிபூர்ண ஸமாச்ரயணத்துக்கும் பலமில்லையாம்; இங்ஙனன்றாகில் புருஷோத்தமன் இதர ஸஜாதீயனானானாமே.

விளக்கம் – (உரைக்கவல்லார்க்கு) - இவர் போன்று மடல் எடுக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. இந்தப் பாசுரத்தை உரைத்தாலே போதுமானது. (வைகுந்தாமாகும் தம் ஊர் எல்லாம்) - அவர்கள் உள்ள இடமே பரமபதமாக இருக்கும். அல்லது வேறுவிதமாகவும் கூறலாம். இவர்கள் நாடு அறியும்படியாக மடல் எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட வேண்டிய அவசியம் இல்லாமல், இவர்கள் உள்ள இடம் தேடி வந்து அவன் எப்போதும் சேர்ந்து உள்ள நிலை ஏற்படுவதால், இவர்கள் உள்ள இடமே பரமபதம் என்றாகிறது எனலாம், அவன் உள்ள இடமானது ஸ்ரீவைகுந்தம் என்று கூறப்படுவதில் தோஷம் இல்லை. இந்த ஒரு பாசுரத்திற்கு மட்டுமே இது பொருந்துமோ என்றால், அப்படி அல்ல. இவற்றில் கூறப்பட்டுள்ள பகவத் குணங்களைக் காணும்போது “இந்தச் சொல்லும் மிகையானது” என்று கூறலாம்படி இருக்கிறது. இதனை ஏற்க இயலாது என்றால், பரிபூர்ணமான அடிபணிதலுக்கும் பலன் இல்லை என்றாகும். இவ்விதம் இல்லை என்றால், புருஷோத்தமனும் மற்றவர்களைப் போன்றே உள்ளவன் என்றாகும்.

திருவாய்மொழி ஐந்தாம் பத்து மூன்றாம் திருவாய்மொழி ஸம்பூர்ணம்

திருவாய்மொழி ஐந்தாம் பத்து நான்காம் திருவாய்மொழி
ஊரெல்லாம் ப்ரவேசம்

வ்யாக்யானம் – “நாடுமிரைக்கவே - யாமடலூர்ந்தும்” என்று பெரியதொரு த்வராரஸமாயிறே கீழ்ச்சென்றது. மடலூர்ப் பெறுகைதான் அவனைப் பெறுகையோபாதி தேட்டமாம்படி பலஹாநி மிக்கது; இனித்தான், மடலூரும்போது அபிமத விஷயத்தைப் படத்திலே எழுதவேணுமே, அதுக்கு அவகாசமில்லாதபடி “ஆழி கொண்டன்றிரவி மறைப்ப” என்கிறபடியே ஆதித்யனை மறைத்தானாதல், தைவயோகத்தால் அஸ்தமித்தாதல் செய்து ராத்ரியாய், அதுதான் ஸந்த்யா மாத்ரமன்றிக்கே சராசரங்க ளடங்கும்படி மத்ய ராத்ரமாய்; பழி சொல்லுவாரோடு, அநுகூலராய் ஹிதஞ்சொல்லி விலக்குவாரோடு வாசியற எல்லாருமொக்க உறங்குகையாலே ஒருவுசாத்துணையு மின்றிக்கே, இவ்வளவிலே, ப்ரளயாத்யாபத்துக்களிலே உதவும் ஸ்வபாவனுமாய் ஸர்வரஷுகனான புருஷோத்தமனுடைய குணங்களை அநுஸந்திக்க, அவைதான் பிரிவிலே அநுஸந்திக்கையாலே மிகவும் ஆற்றாமைக்கு உறுப்பாய், வேண்டுக்ரமாத்ரி

களிலே யொருப்பட்டாரோபாதி முடிந்து பிழைக்கவேண்டுமளவாய், அது தன்னைப் பெறுகை மடலூரப் பெறுகையோபாதி தேட்டமாய்;

விளக்கம் - கடந்த திருவாய்மொழியில் “நாடுமிரைக்கவே – யாமடலூர்ந்தும்” என்பதாக மிகுந்த ஒரு அவசரம் மற்றும் வேகம் அல்லவோ புலப்பட்டது? ஆனால் அவ்விதம் வேகம் உண்டான பின்னர், மடல் எடுக்காமல் இருந்தது ஏன்? மடல் எடுத்தல் என்பது, அவனைப் பெறுவது போன்று அரியதான செயலாக இருப்பது மட்டும் அல்லாமல், பலனில் குறைவு என்பதும் அதிகமானது. மடல் எடுக்காமல் விட்டதற்கு மேலும் ஒரு காரணமும் கூறுகிறார். மடல் எடுக்கும்போது தனக்கு விருப்பமான காதலனின் படத்தை ஓவியமாகத் தீட்டவேண்டும்; ஆனால் அதற்கு நேரம் இல்லாதபடி, பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-1-8)-ஆழி கொண்டு அன்று இரவி மறைப்ப – என்பதற்கு ஏற்ப, சூரியனை மறைத்தான் அல்லது இயற்கையாகவே தகுந்த நேரம் வந்தபோது சூரியன் மறைந்தான். ஆகவே இரவுப்பொழுது வந்தது. அது ஸந்த்யாகாலம், போன்று அல்லாமல், அசையும் பொருள் மற்றும் அசையாப் பொருள் ஆகியவை அடங்கி, ஜகத் முழுவதும் அடங்கும்படியான நள்ளிரவாக இருந்தது. அந்த நேரத்தில் இவளைக் குறித்து பழி கூறுபவர்கள் மற்றும் இவளுக்கு ஏற்புடையபடி இருந்து இவளுக்கு நன்மையை உரைத்து அவனிடமிருந்து இவளை விலக்க முயல்பவர்கள் என்ற வேறுபாடு இன்றி அனைவரும் ஒரே போன்று உறங்கினர். ஆகவே இவளுக்கு ஏற்ற துணை யாரும் இல்லை. இந்த நேரத்தில், ப்ரளய ஆபத்திலிருந்து காப்பாற்றி உதவும் இயல்பு கொண்டவனாகவும், அனைத்திற்கும் ரக்ஷகனாக உள்ளவனும் ஆகிய புருஷோத்தமனுடைய குணங்களை எண்ணியபடி இருந்தான். அவனைப் பிரிந்துள்ள இந்த நேரத்தில் அவற்றை எண்ணுவதால், பிரிவாற்றாமையை அதிகரிக்கும்படிச் செய்வதற்குக் காரணமாக அவை அமைந்தன. சீதையைப் போன்று தனது சடைமுடியில் தூக்கில் இட்டுக்கொள்ளவேண்டும் என்று எண்ணியபோதிலும், அந்த நிலையை அடைதல் என்பதும், மடல் எடுத்தல் என்பதைப் போன்று அரிதாகவே இருந்தது.

வ்யாக்யானம் - (விட்டது) “விஷஸ்யதாதா” இத்தனை நற்சரக்குத் தரும் உதாரரை இவ்வூரில் கிடைக்குமோ? “மே” உண்டானால்தான் எனக்கு இது ஸம்பவிக்குமோ? “சஸ்த்ரஸ்யவா” விஷம்போலே சிறிதுபோது நின்று கொல்லுமதன்றியே கடுக முடிக்கும் சஸ்த்ரத்தைத்தான் தருவாருண்டோ? “வேச்மநிராசக்ஷஸ்ய” பிரித்து வைத்து உயிர்க் கொலையாக நலிகிறவனுடைய ஊரிலே, நற்கொலைக்குப் பரிகரமானத்தைத்தான் தருவாருண்டோ? இப்படி முடிகை தேட்டமாம்படி இருக்கிறவளவிலே, “நாம் ஸர்வ

ரக்ஷகராகையாலே எல்லாருடைய ரக்ஷணத்துக்குமாகத் திருப்பாற்கடலிலே வந்து சாய்ந்தோம், உம்முடைய ரக்ஷணத்திலே உத்யுக்தராயிருந்தோம், க்ரம ப்ராப்தி பற்றாமைப் பதறுகிற வித்தனை” என்கிறவித்தை ஸ்மரிப்பிக்க; அவன் ஸர்வ ரக்ஷகனாகில், நம்முடைய ரக்ஷணத்திலே உத்யுக்தனாகில், க்ரம ப்ராப்தி பற்றாமல் பதறுகிறோமித்தனை, நம்மோபாதியாலுள்ள ரக்ஷணம் நமக்கு ஸித்தியாதோவென்று அவன் குண ஜ்ஞாநத்தாலே தரித்தாராய்ச் செல்லுகிறது.

விளக்கம் - இவ்விதம் செய்ய சீதை எண்ணினாளோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். ஸுந்தரகாண்டம் (28-16) – ஸா ஜீவிதம் க்ஷிப்ரம் அஹம் த்யஜேயம் விஷேண சஸ்த்ரேண சிதேன வாபி | விஷஸ்ய தாதா நஹி மே அஸ்தி கச்சித் சஸ்த்ரஸ்ய வா வேச்மநி ராக்ஷஸஸ்ய - நான் இந்த ராக்ஷஸன் வீட்டிலேயே விஷத்தாலோ அல்லது கூரான ஆயுதத்தாலோ எனது உயிரை விடப்போகிறேன். ஆனால் விஷத்தையோ அல்லது ஆயுதத்தையோ அளிக்க இங்கு யாரும் இல்லை. நான் என்ன செய்வேன் - என்ற ச்லோகத்தை வ்யாக்யானம் செய்கிறார். (விஷஸ்ய தாதா) - இவ்விதமாக உள்ள நல்ல விஷத்தை அளிக்கும் வள்ளல் இந்த ஊரில் உள்ளாரா? (மே) - அவ்விதம் கிடைத்தால் மட்டுமே எனக்கு உயிர்பிரிதல் என்பது உண்டாகுமோ? (சஸ்த்ரஸ்ய) - விஷம் போன்று நின்று அழிப்பது அல்லாமல், விரைந்து கொல்லும் ஆயுதத்தைத் தருபவர்கள் உள்ளாரா? (வேச்மநி ராக்ஷஸஸ்ய) - இராமனிடமிருந்து என்னைப் பிரித்து வைத்து, உயிருடன் கொல்பவன் உள்ள இந்த ஊரில், நல்ல கொலையாக உள்ளதற்குக் காரணமாக இருப்பதை யாரும் தருவார்கள்? இவ்விதம் உயிரைப் போக்குதல் என்பது மிகவும் அரியதான செயலாக உள்ளபோது, “நாம் அனைவரையும் காப்பாற்றுபவன் என்பதால், அனைவரையும் காப்பாற்றுவதற்காக திருப்பாற்கடலில் வந்து சயனித்தோம். உம்முடைய காப்பாற்றுதல் என்பதில் மிகுந்த முயற்சி செய்தபடியே இருந்தோம். ஆனால் நீவிர் நம்மை முறைப்படி அடையவேண்டிய நிலை உண்டாகும்வரை காத்திராமல், பதறியபடி உள்ளீர்”, என்று அவன் கூறுவதை தோழி நாயகிக்கு நினைவு கூர்ந்தாள். இதனைக் கேட்ட நாயகி தோழியிடம், “அவன் அனைத்தையும் காப்பாற்றுபவன் என்றால், நம்முடைய காப்பாற்றுதல் என்பதில் முறைப்படி உள்ளவன் என்றால், நாம் அவனை முறைப்படி அடையும் தருணம் வரை பொறுக்க இயலாமல் பதறியபடி உள்ளோம் என்னும்போது, நம்மைச் சேரவேண்டியதான காப்பாற்றுதல் என்பது நமக்கு ஏற்படாதோ?”, என்று உரைக்கிறாள். அதாவது, அவனுடைய ஞானம் என்ற குணத்தால் உயிர் தாங்குவதைக் கூறுகிறாள்.

5-4-1 ஊரெல்லாம் துஞ்சி உலகெல்லாம் நள்ளிருளாய்
நீரெல்லாம் தேறி ஓர் நீளிரவாய் நீண்டதால்
பாரெல்லாம் உண்ட நம்பாம்பணையான் வாரானால்
ஆர் எல்லே வல்வினையேன் ஆவி காப்பார் இனியே

பொருள் - பழி கூறும் மற்றவர்கள், நன்மையை உரைக்கும் தாய்மார்கள், தன்னுடன் சேர்ந்து பிரிவாற்றாமை துன்பம் அடையும் தோழிமார்கள் என்பதான வேறுபாடு இன்றி, ஊரில் உள்ள அனைவரும் உறங்கியபடி உள்ளனர். அனைத்து லோகங்களும் ஒரே போன்று இருளை அடைந்தன. நீர் என்று அழைக்கப்படும் அனைத்தும், நீரில் வாழும் உயிரினங்களுடைய விளையாட்டு இல்லாத காரணத்தால், அலைகள் இன்றி அடங்கி தெளிவாக நின்றன. எந்தவிதமான ஓசையும் இன்றி உள்ளதால், அனைத்தும் முன்னிரவு மற்றும் நள்ளிரவு என்னும் வேறுபாடு இன்றி, ஒரே போன்று நீடித்த இரவாக, எல்லை காண இயலாதபடி நீண்டது. இவ்விதம் உள்ளபோது, ப்ரளயத்தின் ஆபத்தில் சிக்கிய பூமி அனைத்தையும் தனது திருவயிற்றில் வைத்துக் காப்பாற்றியவனாக, தனக்கு அடிமையான ஆதிசேஷனைப் படுக்கையாகக் கொண்டு நம்மைக் காப்பதால், நமக்குத் தஞ்சமாக உள்ள அவன், தனது திருமுகத்தைக் காண்பித்து காப்பாற்றவில்லை. என்னே! அவனே உதவாத பின்பு, வலிமையான பாபத்தைக் கொண்டுள்ள எனது ஆத்மாவை வேறு யார் காப்பாற்றுவார்கள்?

அவதாரிகை - “ப்ரளயாபத்திலே வந்து உதவினவன் என்னை விரஹ ப்ரளயங்கோக்க வந்து உதவாத பின்பு, இனி நான் ஜீவிக்கை என்று ஒரு பொருளுண்டோ?”, என்று தன் ஜீவநத்திலே நசையறுகிறாள்.

விளக்கம் - “ப்ரளய ஆபத்தின்போது வந்த உதவியவன், இன்று என்னை விரஹம் என்ற நோயாகிய ப்ரளயம் வந்து சூழ்ந்து நின்றபோதிலும் வந்து உதவவில்லை. இனி நான் பிழைத்து நிற்பது என்ற ஒரு நிலை உள்ளதோ?”, என்று தனது வாழ்க்கையில் உள்ள பிடிப்பை அறுக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஊரெல்லாம் துஞ்சி) ஊரவர் கவ்வை தாரகமாக மடலூரவிருந்தோம், இனி ஆர் பழி தாரகமாக நாம் மடலூருவது. சிலர் உறங்கச் சிலர் உணர்ந்திருக்கையன்றிக்கை, ராசுஷிகளடைய உறங்கினாற்போலே, பழி சொல்லுவாரடங்க

உறங்கிற்றாயிற்று. அன்றிக்கே, இவள் பிறந்தவூராகையாலே இவள் தசையைக் கண்டு சோகித்து, கோரை சாய்ந்தாற்போலே எல்லாருமொக்க உறங்கினபடியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். நாக பாசத்தினன்றானால் ஒரு ஸ்ரீஜாம்பவான், மஹாராஜர், திருவடி தொடக்கமானார் தானுணர்ந்திருந்தமை யுண்டிறே; இங்கு அங்ஙனுமொருவர் இல்லையாயிற்று. ஆக, பழி சொல்லுவாரோடு ஹிதஞ் சொல்லுவாரோடு உசாத்துணையாவாரோடு வாசியற எல்லாருமொக்க உறங்கிற் றென்கை. இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று பழி சொல்லியலைப்பாருங் கூட இல்லாதபடி எல்லாருங் கூட உறங்குகையாலே, சிலருடன் உசாவிக் காலசேஷபம் பண்ணவொண்ணாதபடியான தசை பிறந்தபடி சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - (ஊர் எல்லாம் துஞ்சி) - ஊரில் உள்ளவர்கள் கூறும் பழிச்சொற்கள் என்பதையே நமக்குத் தாரகமாகக் கொண்டு நாம் மடல் எடுக்கத் துணிந்தோம். இவர்கள் உறங்கியபடி உள்ளனர்; ஆகவே இனி யாருடைய பழிச்சொற்களை நமக்குத் தாரகமாகக் கொண்டு நாம் மடல் எடுப்போம்? ஹனுமான் சீதையைக் காணச் சென்றபோது அங்கிருந்த ராக்ஷஸிகள் அனைவரும் உறங்கிக் கொண்டிருந்தனர்; அது போன்று இங்கு இவளைப் பழி கூறுபவர்கள் அனைவரும் உறங்கியபடி இருந்தனர். அல்லது இவள் பிறந்த ஊர் என்பதால், இவளுடைய நிலையைக் கண்டு சோகம் அடைந்து, கோரைப் புற்கள் ஒன்றாகச் சாய்வது போன்று, அனைவரும் ஒரேவிதமாக உறங்கிக் கொண்டிருந்தனர். ப்ரஹ்மாஸ்திரத்திற்குக் கட்டுண்டு அனைவரும் வீழ்ந்தபோது ஜாம்பவான், சக்ரீவன் மற்றும் ஹனுமான் ஆகியோர் விழித்திருந்தனர்; ஆனால் இங்கு அது போன்று ஒருவரும் இல்லை. ஆகவே பழி கூறுபவர்கள், நன்மை உரைப்பவர்கள் மற்றும் துணையாக வரும் தோழிகள் என்பதாக உள்ள அனைவரும், ஒரே போன்று வேறுபாடு இன்றி உறங்கினர். இதன் மூலம் கூறப்பட்டது என்ன? பழியைக் கூறியபடி உலவுபவர்கள் கூட இல்லாதபடி அனைவரும் உறங்குவதால், ஒரு சிலருடன் உலவிப் பொழுதைப் போக்க இயலாதபடி உள்ள நிலை கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - ஊரெல்லாம் உறங்கிற்றாகில், புறம்பே லோகத்திலே போயாகிலும் உசாத்துணையாவாருண்டாகில் பார்த்தாலோ? என்ன, (உலகெல்லாம் நள்ளிருளாய்) ப்ரளயங் கோத்தாற்போலே லோகமடைய இருளேயாயிற்று. நள்ளென்று நடுவாதல், செறிவாதல். நடுவான இருளென்னுதல், செறிவான இருளென்னுதல். அன்றிக்கே எல்லாப் பதார்த்தங்களினுடையவும் ஒலியடங்கினால் ராத்ரி தனக்கென்னவே ஒரு த்வநியுண்டு,

அத்தைச் சொல்லுகிறதாதல். ஆக, சக்ஷர் விஷயமாவதொன்றும் இல்லாதபடியாயிற்று என்கை.

விளக்கம் - ஆனால் ஊரில் உள்ளவர்கள் அனைவரும் உறங்கியபோதிலும், வெளியே சென்று யாரும் உள்ளனரா என்று நோக்கி, அவர்களைத் துணையாகக் கொள்ளலாம் அல்லவோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (உலகெல்லாம் நள்ளிருளாய்) - ப்ரளயம் சூழ்ந்தது போன்று அனைத்து உலகமும் அடர்ந்த இருளாக இருந்தது. “நள்” என்பது “நடு” அல்லது “அடர்ந்த” என்பதான பொருள் தரும். நடு இருள் அல்லது அடர்ந்த இருள் என்று கருத்து. அல்லது அனைத்து பொருள்களுடைய ஒலி அடங்கியவுடன், இரவுப்பொழுது என்பதற்குத் தனியாகவே ஒரு ஒலி உள்ளது; அதனைக் கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம். ஆக, கண்களால் காணலாம்படியான எந்த ஒரு பொருளும் இல்லை என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (நீரெல்லாம் தேறி) ஜல சர ஸத்வங்களடைய ஆழவிழிந்து, அங்குள்ள த்வநியும் அடங்கிற்று. “ஊரெல்லாம் துஞ்சி” என்கையாலே, சிலர் வார்த்தை கேட்டுப் போதுபோக்குமதில்லையென்கை. “உலகெல்லா”மென்று கண்ணுக்கிலக்காமது ஒன்றில்லாமையாலே ஒன்றைக் கண்டு போதுபோக்குமதில்லையென்கை. “நீரெல்லாம் தேறி” என்கையாலே, முதலிலே ச்ரவணேந்த்ரியத்துக்கு விஷயமில்லையென்கை. இவைதான் ஸர்வேந்த்ரிய வ்ருத்திகளுக்கும் உபலக்ஷணமாயிருக்கிறது. பகலில் வந்தால் இந்த்ரியங்கள் ஸ்வஸ்வ விஷயங்களிலே பல்லி பற்றுகையாலே, ஆற்றாமை அரையாறு பட்டிருக்கும்; ராத்ரியில் எல்லா இந்த்ரியங்களுக்கும் பிரிந்த விஷயமொன்றுமே இலக்காகையாலே ஆற்றாமை கரைபுரண்டிருக்கும்.

விளக்கம் - (நீரெல்லாம் தேறி) - நீரில் வாழ்கின்ற அனைத்து உயிரினங்களும் ஆழமாகச் சென்றுள்ளதால் அங்குள்ள ஓசையும் அடங்கியது. “ஊர் எல்லாம் துஞ்சி” என்று கூறுவதால், ஒரு சிலருடைய சொற்களைக் கேட்டு மற்றவர்களுடைய பொழுது போகிறது என்பதும் இல்லை. “உலகு எல்லாம்” என்று கூறுவதால், கண்களுக்கு ஏதும் புலப்படவில்லை என்ற காரணத்தால், ஒன்றைப் பார்த்து மற்றொன்றுக்குப் பொழுது கழிகிறது என்பதும் இல்லை. “நீர் எல்லாம் தேறி” என்பதால், முதலில் செவிக்கு எந்த விஷயமும் இல்லை என்றாகிறது. இந்த மூன்றைக் குறித்துக் கூறியதன் மூலம், மற்ற இந்த்ரியங்களையும் அறிந்ததாகிறது. இரவு நேரத்தில் மட்டும் பிரிவாற்றாமையின்

துன்பம் ஏன் அதிகமாக உள்ளது என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். பகல் நேரத்தில் அனைத்து இந்திரியங்களும் தங்களுக்குரிய விஷயங்களில், பல்லியானது இறுகப் பற்றுவது போன்று, பற்றியபடி உள்ளதால், ஆற்றாமையால் ஏற்படும் துன்பம் சிறிதளவே இருக்கும். ஆனால் இரவு நேரத்தில் அனைத்து இந்திரியங்களுக்கும், பிரிந்த வஸ்து மட்டுமே விஷயமாக உள்ளதால், பிரிவாற்றாமையால் ஏற்படும் துன்பம் கரைபுரண்டபடி இருக்கும்.

வ்யாக்யானம் - (ஓர் நீளிரவாய் நீண்டதால்) பண்டும் ராத்ரி நெடுகா நிற்கச்செய்தே பகலும் இரவுமாய் வருமிறே, பகல் விரவாத ராத்ரியாய். (நீண்டதால்) மநுஷ்யர்களுடைய ராத்ரியிற்காட்டில் தேவர்களுடைய ராத்ரி நீண்டிருக்குமானாலும், அதுக்கு அவதியுண்டு, அங்ஙனுமொரு அவதியில்லையாயிருந்தது. (பாரெல்லாமுண்ட) ப்ரளயாபத்தில் தரம் வையாதே எல்லாரையுமொக்க ரசுஷித்தவன். ப்ரளயாபத்தில் அகப்பட்டார் எல்லார்க்கும் உண்டான ஆபத்து இவளொருத்திக்கும் உண்டு போலே காணும். ப்ரளயத்தில், சிலர் மடலெடுக்கப்புகு அதுவும் மாட்டாத தசையுண்டாயன்றிறே உதவிற்று. தந்தாமால் பரிஹரித்துக்கொள்ளவொண்ணாதபடியான ஆபத்து வந்தால் உதவுமவன்.

விளக்கம் - (ஓர் நீள் இரவாய் நீண்டதால்) - முன்பு இரவுப்பொழுதானது நீண்டு தோன்றாமல் பகலும் இரவுமாக வந்தபடி இருக்கும்; ஆனால் இப்போது பகல் இல்லாத இரவு மட்டுமே உள்ளதாகத் தோன்றுகிறது. (நீண்டதால்) - மனிதர்களுடைய இரவுப்பொழுதைக் காட்டிலும் தேவர்களுடைய இரவானது நீண்டு இருக்கும். ஆனால் அதற்கும் ஓர் எல்லை உண்டு; இங்கு அது போன்று ஒரு எல்லையும் இல்லை. (பார் எல்லாம் உண்ட) - ப்ரளய ஆபத்தின்போது ஏற்றத்தாழ்வு ஆராயாமல் அனைவரையும் ஒரே போன்று காப்பாற்றியவன். ப்ரளயத்தின்போது அனைவருக்கும் ஏற்பட்ட ஆபத்து என்பது, இப்போது இவள் ஒருவருக்கு மட்டும் ஏற்பட்டதாகவே தோன்றுகிறது. ப்ரளயத்தின்போது ஒரு சிலர் மடல் எடுக்க முனைந்தபோது, அது இயலாது என்ற நிலை உள்ளபோதிலும், இவன் அன்று அவர்களுக்கு உதவினான் அல்லவோ? தங்களால் தங்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள இயலாதபோது, அப்படியான ஒரு ஆபத்து காலத்தில் வந்து உதவுபவன்.

வ்யாக்யானம் - (நம் பாம்பணையான்) உகந்தார்க்கு உடம்பு கொடுக்குமவன். திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடையவன். ஆக, அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தர்

படியுமில்லையாயிற்று, ஸம்ஸாரிகள் படியுமில்லையாயிற்றே! நமக்கென்கிறாள். நித்யஸூரிகளை நித்யாநுபவம் பண்ணுவிக்கும்; ஸம்ஸாரிகளுக்கு அபேசைஷயின்றிக்கே இருக்கச்செய்தேயும், தான் அறிந்ததாக ஆபந்நரானவாரே வந்து ஆபந்நிவாரணம் பண்ணும், தன்னோட்டை ஸம்பந்தத்தாலே. (நம்) ஸம்சலேஷித்து, கூப்பிடுகைக்கு வேண்டுவது கொடுத்தபடியாலே “நம்” என்கிறாள்.

விளக்கம் - (நம் பாம்பணையான்) - தன்னிடம் மகிழ்ச்சி கொண்டவர்களுக்குத் தனது திருவேனியை அளிப்பவன். ஆதிசேஷனைப் படுக்கையாகக் கொண்டவன். ஆக நமக்கு எப்படிப்பட்ட நிலை உள்ளதென்றால், “ஸம்ஸர ஸம்பந்தம் இல்லாத நித்யஸூரிகள் போன்றும் நாம் இல்லை. ஸம்ஸாரத்தில் நாம் உள்ளபோதிலும் அவன் வந்து உதவும் நிலையும் நமக்கு இல்லை” என்கிறாள். நித்யஸூரிகள் எப்போதும் தன்னை அனுபவிக்கும்படிச் செய்வான்; ஸம்ஸாரிகளுக்கு விருப்பம் இல்லை என்றாலும், அவர்களுடன் தான் கொண்டுள்ள ஸம்பந்தம் காரணமாக, அவர்களுக்கு ஆபத்து என்று தனக்குத் தென்பட்டால் ஓடி வந்து உதவுவான். (நம்) - தன்னுடன் சேர்ந்து அவனை அழைப்பதற்கான வாய்ப்பை அளித்ததால் “நம்” என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (வாரானால்) வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷிக்க வேண்டா, உடம்போடே அணைய வேண்டா, வந்து முகங்காட்ட அமையுங்கிடர். “த்ருஷ்ட ஏவ ஹி நச்சோக மபநேஷ்யதி ராகவ: தமஸ்ஸர்வஸ்யலோகஸ்ய ஸமுத்யந்நிவ பாஸ்கர:”. (இனி) இவ்வளவில். (ஆவிகாப்பார் ஆர்) ப்ரளயாபத்தில் அகப்பட்டாரோபாதி ஆபந்நையா யிருக்கிற நான் ரக்ஷிக்கவோ; “எம்மின் முன் அவனுக்கு மாய்வராலோ” என்கிறபடியே “இவளுக்கு அவன் வேணும்” என்று என் பேற்றுக்கு எனக்கு முன்னே நோவுபடுகிற தோழி ரக்ஷிக்கவோ; ஹிதஞ்சொல்லுகிற தாயார் ரக்ஷிக்கவோ; பழி சொல்லுகிற ஊரார் ரக்ஷிக்கவோ?

விளக்கம் - (வாரானால்) - தனது திருவயிற்றில் வைத்து என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டாம், தனது திருமேனியோடு என்னைச் சேர்த்து அணைத்துக் கொள்ளவேண்டாம், எனது முன்பாக வந்து நின்று தனது திருமுகத்தைக் காண்பித்தால் போதுமானது. திருமுகத்தைக் காண்பித்தால் மட்டுமே துக்கம் நீங்குமா என்பதற்கு ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார்; அயோத்யாகாண்டம் (83-9) - த்ருஷ்ட ஏவ ஹி நச்சோக மபநேஷ்யதி ராகவ: தமஸ்ஸர்வஸ்யலோகஸ்ய ஸமுத்யந்நிவ பாஸ்கர: - உதிக்கின்ற சூரியன் எவ்விதம்

அனைத்து இருளையும் போக்குகிறானோ அது போன்று இராமனின் பார்வையால் நமது வருத்தம் அனைத்தும் விலகும் - என்பது காண்க. (இனி) - இப்படி உள்ளபோது. (ஆவி காப்பார் ஆர்) - ப்ரளய ஆபத்தில் அகப்பட்டவர்கள் போன்று ஆபத்தில் உள்ள நானே என்னைக் காப்பாற்றுவோ? திருவாய்மொழி (9-9-5) - எம்மின் முன் அவனுக்கு மாய்வராலோ - என்பதற்கு ஏற்ப, “இவளுக்கு அவன் வேண்டும்” என்று நான் பேறு பெறவேண்டும் என்பதற்காக எனக்கு முன்பாகத் தான் துடித்தபடி உள்ள தோழி காக்கவோ? எனக்கு நன்மையை உரைத்தபடி உள்ள தாய்மார்கள் காப்பாற்றுவோ? என் மீது பழி உரைக்கும் ஊரில் உள்ளவர்கள் காப்பாற்றுவோ?

வ்யாக்யானம் - (எல்லே) ஆச்சர்யத்திலேயாதல், தோழியை ஸம்போதிக் கிறாளாதல். மேலே “அன்னையரும் தோழியரும்” என்று அவர்களும் உறங்கினார்களென்னா நிற்கச் செய்தேயும், தன் ஆபத்தே செப்பேடாக, “இவ்வளவில் அவள் உணர்ந்திருக்க ஸம்பாவனையுண்டு” என்று பார்த்து, “எல்லே” என்கிறாள். (வல்வினையேன்) ஸர்வ ரக்ஷகனுமாய், உடம்போடணைந்தாரைப் பிரியாதவனுமாயிருக்கிற அவன் வந்து உதவாதபடியாயிருக்கிற மஹாபாபத்தைப் பண்ணினேன். (வல்வினையேனாவி) பிரிவே ஹேதுவாக நூறே பிராயமாயிருக்கிற என்னுடைய ஆவியை. “பிரிவுக்குச் சினையாத இது இனி முடியப் புகுகிறதோ” என்றிருக்கிறாள். ரக்ஷகனானவன் வந்திலன்; எனக்கு முன்னே தோழி நோவுபட்டுக்கிடந்தால், இனி பாதகர் ரக்ஷகராகவோ?

விளக்கம் - (எல்லே) - வியப்பில் கூறுவதாகவும், தோழியை அழைப்பதாகவும் கொள்ளலாம். ஆனால், “அன்னையரும் தோழியரும் துஞ்சுவரால்” என்று முன்பு கூறியுள்ளபோது, அதாவது அனைவரும் உறங்கியதாகக் கூறும்போது, இங்கு தோழியை அழைப்பது எப்படி? தனது ஆபத்து என்பது உறுதிபட உள்ளதால், “இப்படிப்பட்ட நிலையில் தோழியை எழுப்ப வேண்டிய அவசியம் இல்லை, அவளே நமது நிலையை உணர்த்திருக்க வாய்ப்பு உள்ளது” என்று எண்ணியவளாக, “எல்லே” என்பதாகக் கொள்ளலாம். (வல் வினையேன்) - அனைத்தையும் காப்பாற்றுபவனாகவும், திருமேனியுடன் சேர்த்து அனைத்துக் கொண்டவர்களைப் பிரியாமல் உள்ளவனாகவும் இருக்கும் அவன் வந்து உதவி செய்யாதபடியான மிகப் பெரிய பாபத்தை நான் செய்தேன். (வல் வினையேன் ஆவி) - பிரிவையே காரணமாகக் கொண்டு, நூறு வயது நீடிக்கும் எனது உயிரை. ஆனால், தான் நூறு வயது முடிய வாழப்போவதாகக் கூறுவது எப்படி என்றால், “பிரிவு காரணமாகச் சற்றும் துவளாத இந்த உயிரானது, இப்போது உடனே

முடியப்போகிறதோ” என்று எண்ணுவதால் இவ்விதம் உரைக்கிறாள். என்னைக் காப்பவன் வரவில்லை; எனக்கு முன்னரே எனது தோழி நோய்வாய்ப்பட்டாள்; இந்நிலையில் வேண்டாதவர்கள் வந்து காப்பார்களோ?

5-4-2 ஆவி காப்பார் இனியார் ஆழ்கடல் மண் விண் மூடி
மாவிகாரமாய் ஓர்வல்லிரவாய் நீண்டதால்
காவிசேர்வண்ணன் என் கண்ணனும் வாரானால்
பாவியேன் நெஞ்சமே! நீயும் பாங்கல்லையே

பொருள் - ஆழ்ந்த கடலையும், பூமியையும், ஆகாசத்தையும் மூடியபடி, அத்துடன் நிற்காமல் அனைத்து லோகங்களையும் பரவி நிற்கும்படியாக மிகப் பெரிய மாற்றத்தைக் கொண்டு, பல ஆதித்யர்களாலும் வேறுபடுத்த இயலாதபடி, ஒப்பற்ற வலிமையுடன் கூடியதாக, இருள் நிறைந்த இரவுப்பொழுதானது நீண்டது; நீலோத்பல மலர் போன்ற திருமேனி நிறம் கொண்டவனும், அந்த நிறமானது எனக்கு ஏற்கும்படியாக உள்ளவனும் ஆகிய க்ருஷ்ணனும் வரவில்லை. பாபத்தை உடையவளான எனது நெஞ்சமே! அவனைப் போன்றே நீயும் எனக்கு ஏற்றபடியாக இருப்பதில்லை. என்னைக் காக்க வேண்டிய அவனும், எனக்கு துணையாக உள்ள நீயும் எனக்கு உதவி செய்யாதபோது, எனது உயிரை இனிக் காப்பாற்ற யார் உள்ளனர்?

அவதாரிகை - இத்தசையில் க்ருஷ்ணனும் வருகிறிலன்; என்னோட்டை ஸம்பந்தத்தாலே, அவனைப்போலே நெஞ்சே! நீயும் பாங்கன்றிக்கே யொழிந்தாயென்கிறாள்.

விளக்கம் - “இப்படிப்பட்ட நிலையில் க்ருஷ்ணனும் வருவதில்லை. எனது நெஞ்சமே! என்னிடம் நீ கொண்டுள்ள ஸம்பந்தம் காரணமாக, நீயும் அவனைப் போன்று பொருத்தம் இன்றி அகன்றாய்”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (ஆவிகாப்பாரினியார்) உதவுமவன் உதவிற்றிலன், நெஞ்சம் பாங்கன்றிக்கே ஒழிந்தது, இனி ரக்ஷகரார், “கண்ணனும் வாரான் நெஞ்சமே! நீயும் பாங்கல்லை ஆவிகாப்பாரினியார்”. (ஆழ்கடல் இத்யாதி) வ்யாபக பதார்த்தங்களை வ்யாப்யங்களிலே ஒன்று மறைத்தது. அபரிச்சேத்யமான கடல், எல்லாப் பதார்த்தங்களுக்கும் இடங் கொடுக்கக் கடவ பூமி, அதுக்கும் அவகாச ப்ரதாநம் பண்ணும்

ஆகாயம், இவற்றையடைய மறைத்து. (மாவிகாரமாய்) பின்னையும் அவ்வளவில் பர்யவஸிப்பதாயிருக்கிறதில்லை, மஹாவிகாரத்தையுடைத்தாய், நித்ய விபூதியையும் கணிசிக்கிறாப்போலேயிராநின்றது. வைச்வரூப்பங்காட்டின ஸர்வசக்தி செய்வதெல்லாம் செய்யாநின்றது.

விளக்கம் - (ஆவி காப்பார் இனி யார்) - உதவி செய்பவனும் உதவி செய்யவில்லை. எனது நெஞ்சமும் என்னிடம் பொருத்தம் இன்றி அகன்றது. இனி என்னை காப்பாற்றுபவர்கள் யார் உள்ளனர்? “கண்ணனும் வாரான் நெஞ்சமே! நீயும் பாங்கல்லை ஆவிகாப்பாரினியார்” என்று படிக்கவேண்டும். (ஆழ்கடல் இத்யாதி) அனைத்திற்கும் காரணப்பொருளாக உள்ள பஞ்சபூதங்களை, இருளானது, கார்யப்பொருள்களில் கொண்டு சென்று மறைத்தது. எல்லையற்றுள்ள கடல், அனைத்து பொருள்களுக்கும் இடம் கொடுக்கின்ற பூமி, இப்படிப்பட்ட பூமிக்கும் இடம் கொடுக்கின்ற ஆகாசம், இவற்றை முற்றிலுமாக மறைத்து. (மாவிகாரமாய்) - அதன் பின்னரும், அந்த அளவில் நின்றவிடாமல் இருளானது என்ன செய்கிறது என்றால், மிகுந்த மாற்றங்களை அடைவதாக, நித்ய விபூதியான பரமபதத்தையும் கூட மறைப்பதாக உள்ளது. விச்வரூபம் காண்பித்த ஸர்வேச்வரன் செய்யாதவற்றையும் கூட இருளானது செய்தபடி உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (ஓர்வல்லிரவாய்) ராத்ரிக்கும் இருளுக்கும் வாசி புத்தி பண்ணியிராமையால், இருளை ராத்ரியென்கிறாள். (ஓர்வல்லிரவாய்) திருவாய்மொழியையிட்டுத் துண்டித்து உதவவரிலும் வரவொண்ணாதபடி செறிந்திருக்கை. (நீண்டதால்) ஒரு முடிவு காணவொண்ணாது. (காவிசேர்வண்ணன்) “புல்லேந்தீவர பத்ராபம்” என்கிற நிறத்தையுடையவன். இருளோடு ஒரு கோவையான நிறம், “இருளன்ன மாமேனி”யிறே. கறுப்பு உடுத்து வருவாரோபாதி வரலாங்கிடர்.

விளக்கம் - (ஓர் வல் இரவாய்) - இரவு மற்றும் இருள் ஆகிய இரண்டிற்கும் வேற்றுமை உள்ளதை அறியாதபடி தடுமாறுவதால், இருளை “இரவுப்பொழுது” என்று கூறுகிறாள். (ஓர் வல் இரவாய்) - தனது சக்கரத்தை விடுத்து அந்த இரவுப்பொழுதைத் துண்டிக்க முயன்றாலும், இவ்விதம் செய்யவிடாதபடி அடர்ந்து இருத்தல். (நீண்டதால்) - ஓர் முடிவைக் காண இயலாதபடி உள்ளது. (காவிசேர் வண்ணன்) - ஸ்ரீவிபு. (5-3-8) - புல்லேந்தீவர பத்ராபம் - நன்கு மலர்ந்த கருநெய்தல் இதழ் போன்ற நிறம் கொண்டவன் - என்பதாக உள்ள திருமேனி கொண்டவன். இருளுடைய நிறத்திற்குச் சேரும்விதமாக

உள்ள நிறம். பெரிய திருவந்தாதி (26) - இருள் அன்ன மாமேனி - என்று அல்லவோ கூறப்பட்டது? நகர சோதனை செய்வதற்காக அரசர்கள் மாறுவேடம் பூண்டு வருவார்கள், அது போன்று வரலாம் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (என் கண்ணன்) கம்ஸன் காவலாக வைத்த துஷ்ப்ரக்ருதிகள் கண்படாதபடி, இருளிலே வந்து உதவினவன். “நள்ளிருட்கண் வந்தவெந்தை பெருமானா”ரிறே. (வாரானால்) தாமஸ ப்ரக்ருதிகளை நிரஸிக்கவருமவன், தமஸ்ஸு தன்னையே நிரஸிக்க வந்தாலாகாதோ? வந்தானாகில் அப்போதே விடியுமே இவளுக்கு, “பகற் கண்டேன் நாரணனைக் கண்டே”னிறே. (பாவினேன் நெஞ்சமே) உனக்கும் அவனோடொத்த ப்ராப்தியேயிறே. அவன் உதவும் ஸ்வபாவனல்லாமையன்றே உதவாவிட்டது, என்னோட்டை ஸம்பந்தமிறே. என் மார்விலேயணைக்கையிறே அவன் உதவாதொழிகிறது, அது உனக்குமொக்குமிறே.

விளக்கம் - (என் கண்ணன்) - கம்ஸன் காவலுக்கு வைத்த தீயவர்கள் கண்களில் படாமல் வந்து உதவியவன். திருவாய்மொழி (5-4-2) - நள்ளிருட்கண் வந்தவெந்தை எம்பெருமானார் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளவன். (வாரானால்) - இருளாக உள்ள தீயவர்கள் அழிக்க வருபவன், இருளையே அழிக்க வரக்கூடாதோ? அவன் வந்தால், உடனேயே இவளுக்கு விடிந்துவிடும். எப்படி? இரண்டாம் திருவந்தாதி (81) - பகல் கண்டேன் நாரணனைக் கண்டேன் - என்பது காண்க. (பாவினேன் நெஞ்சமே) - உனக்கும் அவனைப் போன்ற ஸம்பந்தம் அல்லவோ உள்ளது? “அவன் உதவும் இயல்பு கொண்டவன் அல்லன்” என்பதால் எனக்கு உதவாமல், என்னைக் கைவிடவில்லை; எனது ஸம்பந்தம் அல்லவோ அது போன்று அவன் உதவி செய்யாமல் இருக்கக் காரணமாகிறது. அவன் எனது மார்பில் வந்து அணைத்துக் கொள்ளவில்லை என்பதை அல்லவோ, “அவன் உதவில்லை” என்று நான் கூறுகிறேன். அது உனக்கும் பொருந்தும் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (நீயும் பாங்கல்லையே) ஓராகாரத்தாலே ஸாஜாத்யமுண்டானால் வேறோராகாரத்தாலே வ்யாவ்ருத்தி உண்டானால் ஆகாதோ? ஸ்வதந்த்ரனாய் பரதந்த்ரனான அவனோபாதியாகவேணுமோ பாரதந்த்ர்யமே ஸ்வரூபமான நீயும். அவனுக்கு ப்ரணயித்வம் தவிர்ந்ததென்றால் ஸ்வாதந்த்ர்யமே ஜீவிக்கும், உனக்கு அங்ஙனொன்றில்லையே. இருவர் பவ்யராயிருந்தால், அவர்களிலே ஒருவன்

அபவ்யனாங்காட்டில் மற்றையவனும் அபவ்யனாகவேணுமோ. “என் கண்ணனும் வாரானால்”, “என்னெஞ்சமே” என்று ஒக்கச்சொல்லலாயிருக்கிறதிறே.

விளக்கம் - (நீயும் பாங்கல்லையே) - ஏதோ ஒரு காரணத்தால் ஒற்றுமை ஏற்பட்டாலும், மற்றொரு காரணத்தால் வேற்றுமை ஏற்படலாம் அல்லவோ? அவன் சுதந்திரமாக உள்ளபோதிலும் மற்றவர்கள் வசப்பட்டு நிற்பவனாகிய அவனைப் போன்றே, மற்றவர்கள் வசப்படும் இயல்பு கொண்ட நீயும் ஆகவேண்டுமா? அவன் மற்றவர்களுக்குக் காதலனாக உள்ள தன்மையை விடுத்தான் என்றாலும், அவன் சுதந்திரமானவன் என்பதால் பிழைப்பான்; ஆனால் உனக்கு அது போன்ற ஏதும் இல்லை. இரண்டு நபர்கள் பணிவுள்ளவர்கள் என்று உள்ளபோது, அவர்களின் ஒருவன் பணிவில்லாதவன் என்று மாறும்போது, மற்றொருவனும் பணிவில்லாதவனாக மாறவேண்டுமோ? “என் கண்ணனும் வாரானால்” மற்றும் “என் நெஞ்சமே” ஆகிய இரண்டும் ஒன்றாக உரைக்கலாம்படி உள்ளது அல்லவோ?

5-4-3 நீயும் பாங்கல்லை காண் நெஞ்சமே! நீளிரவும்

ஓயும் பொழுதின்றி ஊழியாய் நீண்டதால்

காயும் கடுஞ்சிலை என் காசுத்தன் வாரானால்

மாயும்வகை அறியேன் வல்வினையேன் பெண் பிறந்தே

பொருள் - எனது நெஞ்சமே! எனது அனைத்து செயல்களுக்கும் முக்கிய காரணமாக உள்ள நீயும் எனக்கு ஏற்ப இருப்பதில்லை. முன்னர் தொடங்கி நீண்டதாக வருகின்ற இரவுப் பொழுதும் கூட விடியாமல், கல்பகாலம் போன்று நீண்டபடி உள்ளது. அடியார்களுடைய விரோதிகளை அழிப்பதாக உள்ள நீண்ட வில்லைக் கொண்டவனும், எனக்கு எப்போதும் உதவுபவனும் ஆகிய இராமன், சீதைக்கு வந்து உதவியது போன்று இப்போது வராமல் உள்ளான். அவன் வந்து உதவாமல் இருப்பதற்கான காரணமாக உள்ள கொடிய பாபங்களைச் செய்த நான், பெண்ணாகப் பிறந்து முடியும் விதம் அறியவில்லை.

அவதாரிகை - “ஸகல து:கங்களையும் போக்கும் ஸ்வபாவனான காசுத்ஸ்தனும் வருகிறிலன், பரதந்த்ரையாகையாலே முடியவும் விரகறிகிறிலேன்” என்கிறாள்.

விளக்கம் - “அனைத்து துக்கங்களையும் போக்குகின்ற இயல்பு கொண்ட இராமனும் வரவில்லை, நான் மற்றவர்கள் வசப்பட்டவள் என்பதால் முடிந்து போகவும் வழியில்லை” என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (நீயும் பாங்கல்லை காண் நெஞ்சமே) கங்கைக்கு அக்கரைப்பட்டவன்று, இளையபெருமாளைப் பார்த்து, “பிள்ளாய், நீயும் படைவீடேறப்போ” என்றாரிறே, “வந வாஸம் இவரையொழியவும் தலைக்கட்டலாம்” என்று ப்ரமித்து; அப்படியே இவரும் தந்திருவுள்ளத்தைப் பார்த்து, “நீயும் பாங்கல்லை காண்” என்கிறார். “மந ஏவ” என்கிறபடியே, நெஞ்சைக் கொண்டேயிறே எல்லாம் பெறவிருக்கிறது. ஆயிருக்கச் செய்தேயும், இன்னாப்பாலே சொல்லுகிறார். (நீளிரவும் இத்யாதி) முதலிலே நெடிதான ராத்ரியானது, அதுக்குமேலே, ஒரு முடிவு காண ஒண்ணாதபடி இராநின்றது. அடிகாணவொண்ணாதபடியுமாய், முடிவுக்கும் ஓரெல்லை காணவொண்ணாதபடி யிராநின்றது. முடிவு காணவொண்ணாதிருக்கச் செய்தேயும் அடியற்றிருப்பனவுண்டிறே, இது அப்படியிருக்கிறதில்லை.

விளக்கம் - (நீயும் பாங்கல்லை காண் நெஞ்சமே) - “லக்ஷ்மணன் சென்றவுடன் நாம் வனவாசம் செய்வதைத் தொடர்ந்து, பின்னர் முடித்துக் கொள்வோம்” என்று இராமன் எண்ணினான்; ஆகவே கங்கையின் கரையைக் கடந்து பின்னர் லக்ஷ்மணனிடம், “குழந்தாய்! நீ அயோத்திக்குத் திரும்புவாயாக”, என்றான். இது போன்று இவரும் தனது திருவுள்ளத்தை நோக்கி, “நீ எனக்கு ஏற்புடையதாக இல்லை” என்கிறார். ஆனால், ஸ்ரீவிபு. (6-7-28) - மந ஏவ - இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் மனமே காரணம் - என்பதற்கு ஏற்ப, நெஞ்சத்தைக் கொண்டு அல்லவோ நாம் அனைத்தையும் பெறுகிறோம்? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். அவ்விதம் உள்ளபோதிலும், தனது தவிப்பு காரணமாக இவ்விதம் கூறுகிறார். (நீள் இரவும் இத்யாதி) - இரவுப்பொழுதானது முன்பே நீண்டதாக இருந்து வருகிறது; அதற்கும் மேல், முடிவு காண இயலாதபடியாக நீண்டுள்ளது. தொடக்கம் காண இயலாதபடியாகவும், முடிவு காண இயலாதபடியும் உள்ளது. முடிவு காண இயலவில்லை என்றாலும், தொடக்கம் இல்லாமல் சில உண்டு; இது அது போன்று அல்ல.

வ்யாக்யானம் - (ஓயும் பொழுதின்றி) நின்றவிடத்தில் நின்றும் கால்வாங்கக் கடவதன்றிக்கே. (ஊழியாய்) “சாத்தன், கூத்தன்” என்றாப்போலே சில பேராய், அவர்கள்

தாங்கள் ஜீவிக்கப்புக்கவாரே சிறு பேர் தவிர்ந்து, “சோழக்கோனார், தொண்டமானார்” என்று பட்டப்பேர் பெற்று வாழுமாபோலே, ராத்ரியானது போய் “கல்பம்” என்னும் பேரை உடைத்தாகாநின்றது. (நீண்டதால்) அது தனக்கும் ஓரவஸாநமுண்டிநே, அதுவுமில்லையாயிற்று இதுக்கு.

விளக்கம் - முன்பே இரவுப்பொழுதானது நீண்டபடி இருந்தது. இப்போது நின்ற இடத்திலிருந்து அசைய இயலாதபடியாக உள்ளது. (ஊழியாய்) - ஒரு சிலருடைய பெயர்கள் “சாத்தன், கூத்தன்” என்பதாக இருக்கலாம்; ஆனால் அவர்கள் வாழ்வதற்காக, அத்தகைய சிறிய பெயர்களைத் தவிர்த்து “சோழக் கோனார், தொண்டமானார்” என்று பட்டப்பெயர்கள் பெற்று, சிறப்பாக வாழ்வார்கள். இதனைப் போன்று “ராத்ரி” என்ற பெயர் அகன்று “கல்பம்” என்ற பெயரைக் கொண்டதாக இரவுப்பொழுது உள்ளது. (நீண்டதால்) கல்பகாலத்திற்கும் கூட ஓர் எல்லை அல்லது முடிவு என்பது உள்ளது; ஆனால் இந்த இரவுப்பொழுதிற்கு அதுவும் கூட இல்லை என்பதாக உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (காயும் கடுஞ்சிலை இத்யாதி) ஒருத்தியுடைய நெடிதான ராத்ரியைப் பரிஹரிக்கைக்காக வ்யாபரித்த வில்வலியையுடையவனும் வருகிறிலன். ப்ரதிபக்ஷத்தின்மேலே காயாநிற்பதாய், எதிரிகள் பக்கல் பெருமாள் கண் பார்க்கிலும் தான் கண் பாராதபடியான சிலையையுடையவன். அவனுடைய சாங்கம் என்னளவிற் கண்டிலேன். சாங்கமென்று பக்ஷபாதத்துக்குப் பேர். (என் காசுத்தன்) பிராட்டிக்கு உதவினதும் “தனக்கு உதவிற்று” என்றிருக்கிறாள். “தயரதற்கு மகன் தன்னையன்றி மற்றிலேன் தஞ்சம்” என்று நான் தஞ்சமாக நினைத்திருக்குமவனும் வருகிறிலன். “சினத்தினால்” இத்யாதி; பிராட்டியுடைய விரோதியைப் போக்கினது அவளுக்குக் காரியம் செய்தானாக நினைத்திருக்கையன்றிக்கே, தன் சினம் தீர்ந்தானாயிருக்குமவன். (காசுத்தன்) கீழே, “கண்ணனும் வாரானால்” என்றது; அபிஷித்தக்ஷத்ரிய புத்ரரல்லாதார்தாம் தவிருகிறார்கள், முடி சூடி நோக்கும் குடியிலே பிறந்தவனுக்கு வரத் தட்டென். கசுத்ஸ்த குலோத்பவனானவனும் வாராதொழிவதே!

விளக்கம் - (காயும் கடுஞ்சிலை இத்யாதி) - சீதை என்னும் ஒருவளுடைய துன்பம் என்னும் நீண்ட இரவுப்பொழுதை விலக்குவதற்காக வில்லை வளைத்துப் பிடிக்க அறிந்த வில் வலிமை கொண்ட ஒருவன், இப்போது வராமல் உள்ளான். விரோதிகளை அழிப்பதற்காக பெருமாள் தனது திருக்கண்களை அந்த விரோதிகள் மீது வைத்தாலும்,

தான் அவ்விதம் நோக்காமல் உள்ள வில்லைக் கொண்டவன். அவனுடைய வில்லையும் அம்பையும் என் அளவில் நான் பார்க்கவில்லை. ஓரவஞ்சனை என்பதற்கு “சாங்கம்” என்று பெயர் உள்ளது. (என் காசுத்தன்) - இராமன் சீதைக்கு உதவியதும், “தனக்கு உதவினான்” என்றே உள்ளாள். திருவாய்மொழி (3-6-8) - தயரதற்கு மகன் தன்னையன்றி மற்றிலேன் தஞ்சம் - என்பதற்கு ஏற்ப, நான் தஞ்சமாக எண்ணியவன் வரவில்லை. ஆனால் பெண்களுக்குத் தஞ்சமாக க்ருஷ்ணன் அல்லவோ உள்ளான்? இங்கு இராமன் தஞ்சமாக இருப்பனோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். பெண்களுக்கான செயல் செய்வதைத் தனது பேறாக இராமன் கொள்வதால், இவ்விதம் கூறுகிறார். திருப்பாவை (12) - சினத்தினால் - சீதையின் விரோதியைப் போக்கிய செயல் என்பது, அவளுடைய செயலை முடிக்கவேண்டும் என்பதற்காக அல்லாமல், தனது சினத்தைத் தீர்த்துக் கொள்வதற்காக அல்ல. (காசுத்தன்) - முன்பு “கண்ணனும் வாரானால்” என்றார்; அதாவது முடி சூடும் நோக்குடைய புத்திரர்கள் அல்லாமல் உள்ளவர்கள் வருவதைத் தவிர்க்கிறார்கள் என்று கருத்து. “இராமனும் வாரானால்” என்பது என்ன? முடி சூட்டிக் கொள்வதற்கான அனைத்து ஏற்பாடுகளும் செய்யப்பட்டு, இவ்விதம் உள்ள அரச குலத்தில் பிறந்தவனும் வரவில்லை; இதற்கு என்ன தடை உள்ளது என்கிறாள். காசுத்த குலத்தில் பிறந்தவனும் வராமல் உள்ளது ஏன்?

வ்யாக்யானம் - (வாரானால்) எதிரிகள் வரப்பொரவிருக்கையன்றிக்கே, தானே எடுத்துவிட்டுச் சென்று பொருமவனும் வருகிறிலன். “அபியாதா” எதிரிகள் வரப் பொரவிருக்கையன்றிக்கே, எடுத்துவிட்டுப் பொருகையும் தமக்கே பணியாயிருக்கும். “ப்ரஹர்த்தாச” தூசித்தலையில் நின்று, “முதல் வெட்டு ஆரது” என்றால், அதில் முற்பாடும் தம்மதாயிருக்கும். “ஸேநாநய விசாரத:” தாம் போகாதே, தூசியுமணியும் பேரணியுமாக வகுத்துவிட்டால், ஒக்க நின்று பொருவித்தாற்போலே வென்று மீளும்படி படை கோக்கவல்லவர்.

விளக்கம் - (வாரானால்) - அல்லது, பகைவர்கள் போர் தொடுத்து வரும் காலம் முடிய பொறுத்து நிற்காமல், தானே எடுத்துச் சென்று போர் புரிபவன் ஆகிய இராமனும் வரவில்லை. இங்கு அயோத்யாகாண்டம் (1-29) ததூர் வேதம் விதாம் ச்ரஷ்டோ லோக அதிரத ஸம்மத: அரியாதா ப்ரஹர்த்தா ச ஸேநாநய விசாரத: - வில்வித்தையை அறிந்தவர்களில் சிறந்தவன், அனைவராலும் அதிரதன் என்று ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டவன், எதிரிகளை எதிர் நின்று தாக்குபவன், அவர்களைச் சிதற அடிப்பவன், படைகளை

அணிவகுப்பதில் சிறந்தவன் - என்பதைக் கூறுகிறார். (அபியாதா) - பகைவர்கள் வரும்வரை பொறுத்து நிற்காமல் தானே எதிரே சென்று போர் புரிபவன், இப்போது வரவில்லை. (ப்ரஹர்த்தாச) - யுத்தத்தில் நிற்கும்போது முதல் வெட்டு யாருடையது என்றால் அது இவனுடையதாகவே இருக்கும். (ஸேநாநய விசாரத:) - தான் யுத்த களத்திற்குச் செல்லாமல், வலது அணி இடது அணி மற்றும் பின்பு உள்ள அணி என்பதாக வ்யூஹத்தை வகுத்து, ஒரே போன்று போர் செய்து விட்டு மீண்டு வரும்படியாக வ்யூஹம் அமைப்பதில் வல்லவன்.

வ்யாக்யானம் - (மாயும் வகையறியேன்) இவன் வாராமையறிந்தால் இனி முடிகையிறே ஸுகம், முடியும் விரகறிகிறிலேன். (வல்வினையேன்) முடிகை ஸுகமாய்த் தேட்டமானால் அதுவும் கிடையாதபடியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். பாபமானது விநாஸ ஹேதுவாகை யன்றிக்கே, ஜீவிக்கைக்கு ஹேதுவாவதே! ஜீவிக்கை தேட்டமானபோது அரிதாம், முடிகை தேட்டமானபோது அரிதாம், ஏதேனுமாக அநிஷ்டாவஹம் பாபமாமித்தனையிறே. (பெண் பிறந்தே) பரதந்தர ஜந்மத்திலே பிறந்தார்க்கு நினைத்தபோது முடியப்போமோ. பிறர்க்காக ஜீவிக்கவேண்டும் பரதந்தர ஜந்மத்திலே பிறக்கக்கீடான மஹாபாபத்தைப் பண்ணினேன். “பாபாநாமாகரஸ் ஸ்த்ரிய:” என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - (மாயும் வகையறியேன்) - இவன் வரமாட்டான் என்பதை அறிந்தால், இனி முடிந்து போவது அல்லவோ சுகமானது? அவ்விதம் முடியும் விதமும் நான் அறியவில்லை. (வல்வினையேன்) - முடிந்து போவது என்பது சுகமாக உள்ளபோதிலும், அதுவும் கிட்டாதபடியாக கொடிய பாபங்களைச் செய்துள்ளேன். பாபம் என்பது அழிவதற்குக் காரணமாக உள்ளபோதிலும் உயிர் வாழ்வதற்கும் அதுவே காரணமாகிவிட்டது. உயிர் வாழ்தல் என்பது விருப்பமாக உள்ளபோது, கடுமையாக உள்ளது; முடிந்தபோதல் என்பது விருப்பமாக உள்ளதுபோது, கடுமையாக உள்ளது; முடிந்து போதல் என்பது விருப்பமாக உள்ளபோது, அது கிட்டுவதும் கடினமாக உள்ளது. எப்படி இருந்தாலும் தமது விருப்பத்திற்கு மாறாக நிகழ்தல் என்பது பாபம் காரணமாகவே ஆகிறது. (பெண் பிறந்தார்) - மற்றவர்கள் வசப்படும்படி வாழ்கின்ற பிறவி எடுப்பவர்களுக்கு, முடிந்து போதல் என்பது எளிதில் இயலுமோ? மற்றவர்களுக்காக வாழ்ந்தாக வேண்டும் என்பதான, மற்றவர்கள் வசப்பட்டு நிற்கும் பிறவிக்கு ஈடான பெரிய பாபங்களைச்

செய்தேன். மஹாபாரதம் – பாபாநாமாகரஸ் ஸ்திரிய: - பாபத்தால் வந்தவர்கள் – என்பது காண்க.

வ்யாக்யானம் - “ந சாஸ்ய மாதா” பிராட்டி திருவடியைக் கண்டவந்தரம், பெருமாள்பக்கல் ப்ரணய ரோஷத்தாலே, “இவன் அவர் வரவிட்ட ஆள்” என்று சீறிச் சில வார்த்தை அருளிச் செய்ய; “தேவர் எழுந்தருளியிருந்தவிடம் அறியாமல் இருந்தார் இத்தனையல்லது பாவபந்தத்தில் ஊற்றம் போராமையோ, அறிந்த பின்பு இனித் தாழ்த்தாராகிலன்றோ குற்றமாவது” என்று அச்சிவிட்டு ஆறும்படி சில வார்த்தை விண்ணப்பம் செய்து; பின்னையுந்தான் “அவரைப் பிரிந்து பத்து மாஸமுண்டே, இவ்வளவும் முடியாமல் தரித்திருந்ததன்றோ தேவரும்” என்று தனக்குக்கருத்து என்னுமிடம் தோற்றவிருந்தான்; “அதுவோ உனக்கு நினைவு! வாராய், நாட்டார்க்கு, மாதாவென்றும் பிதாவென்றும் ப்ராதாவென்றும் பந்துக்களென்றும் பல தலைத்திருக்கையாலே ஸ்நேஹமானது எங்கும் பாலி பாய்ந்திருக்கும்; பெருமாள் அங்ஙனன்றிக்கே, எல்லார் பக்கல் பண்ணும் ஸ்நேஹத்தையும் என் பக்கலிலே ஒரு மடையாகச் செய்து வைக்கையாலே, எல்லாம் செய்தாலும், கடலையணை செய்து விரோதி வர்க்கத்தைக் கிழங்கெடுத்து “தண்ணீர் தண்ணீர்” என்று வருகை தவிரார்; தாபார்த்தன் விடாய்ப்பட்டுப் பந்தலேற வரக் கொண்டு தண்ணீர்ச்சாலுருட்டிக் கிடந்தால் பிழையாதாப்போலே, அவர் இப்படி வரக்கொண்டு நானின்றிக்கேயிருப்பனாகில் பின்னை யவரைக் கிடையாதென்று, அவர்க்காக என்னை நோக்கிக் கொண்டிருந்தேன். அவரைக் கண்ட பிற்பிறைநாள் நான் இருந்தேனாகிற் காண் நீ இவ்வார்த்தை சொல்லுவது” என்றாளிறே. (தூத) முன்பு, “வாநர்” என்றாப்போலே சொல்லிப்போந்தவள், இப்போது அவர்பக்கலுண்டான சிவிட்டு இவ்வளவும் ஏறிப்பாய்ந்து, அவர் வரவிட வந்தவனன்றோ நீயும்” என்றாளிறே.

விளக்கம் - மற்றவர்கள் வசப்பட்ட பிறவியில் பிறந்தவர்களுக்கு, தங்கள் விருப்பம் போன்று இறக்க இயலாது என்பதை விளக்குகிறார். இதற்கு ஸுந்தரகாண்டம் (36-30) - ந ச அஸ்ய மாதா - இந்த இராமனுக்குத் தாயோ தந்தையே அல்லது வேறு யாராவதோ, அன்பில் என்னைக் காட்டிலும் அதிகமாகவோ நிகராகவோ கிடையாது. அப்படிப்பட்ட எனக்கு ப்ரியமானவருடைய செயல்கள் குறித்துக் கேட்கும்வரை நான் உயிர் வாழ்வேன் - என்ற ச்லோகத்தை வ்யாக்யானம் செய்கிறார். சீதை அனுமனைக் கண்ட பின்னர், இராமனிடம் கொண்ட காதல் கோபத்தால் “இவன் அவர் அனுப்பிய ஆள்” என்று அறிந்து,

கோபத்துடன் சில சொற்களைக் கூறினாள். இதனைக் கேட்ட அனுமன் சீதையிடம், “நீங்கள் எந்த இடத்தில் உள்ளீர்கள் என்று அறியாத காரணத்தால் மட்டுமே இராமன் இங்கு இதுவரை வராமல் இருந்தார். உங்கள் மீது கொண்ட அன்பு குறைந்தாலோ அல்லது நீங்கள் உள்ள இடம் அறிந்த பின்னரும் காலம் தாழ்த்தினாலோ அல்லவா அவர் மீது குற்றம் உள்ளது?”, என்பதாக அவளுக்கு ஆறுதல் ஏற்படும்படியாகச் சிலவற்றை உரைத்தான். மேலும் அனுமன், “இராமனைப் பிரிந்து பத்து மாதம் உங்களுக்கும் ஆயிற்று. இதுவரை முடிந்து போகாமல் நீங்கள் உயிருடன் உள்ளீர்கள் அல்லவோ?” என்பதே தனது கருத்து என்பதை வெளிப்படுத்தும்விதமாக அனுமன் இருந்தான். இதனை அறிந்து கொண்ட சீதை, “இப்படியாகவோ நீ எண்ணுகிறாய். உலகில் உள்ளவர்களுக்குத் தாய், தந்தை, உடன் பிறந்தவர்கள், உறவினர்கள் என்பதாகப் பலரும் உள்ளதால், அன்பானது எங்கும் பரவிக் கிடக்கும், ஆனால் இராமன் அது போன்று அல்லாமல், அனைவரிடமும் காண்பிக்கும் அன்பை, என் ஒருவன் மீது மட்டுமே வைத்துள்ளார். ஆகவே அவர் பலவற்றையும் செய்தாலும், ஸமுத்திரத்தில் பாலம் அமைத்து வந்து, விரோதிகளை வேருடன் அழித்து, என்னைக் காணவேண்டும் என்னும் ஆசை பெருக்கெடுத்து இங்கு வராமல் இருக்கப்போவதில்லை. மிகுந்த தண்ணீர் தாகம் எடுத்த ஒருவன், தண்ணீர்ப் பந்தலை அடைந்தவுடன், அங்கிருந்த நீர்ப்பானையானது உடைந்து கிடந்தால் பிழைக்கமாட்டான். அது போன்று அவர் இங்கு வரும்போது, நான் உயிருடன் இல்லை என்றால் அவர் இருக்கமாட்டார் என்பதால், அவருக்காக நான் என்னைப் பாதுகாத்தபடி உள்ளேன். அவரைப் பார்த்த பின்னரும், அவர் என்னை உதாஸீனப்படுத்தினால், அதன் பின்னர் அடுத்த நாள் நான் உயிருடன் இருத்தால், நீ இப்போது எண்ணுவதைக் கேட்பாயாக” என்றாள். (தூது) இதுவரை “வானரனே” என்று கூறி வந்தவள், இப்போது இராமனிடம் ஏற்பட்ட காதல் கோபத்தால், மேலே கூறியபடி உரைத்து, “அவர் அனுப்பிய ஆள் அல்லவோ நீ?”, என்று கேட்டாள்.

வ்யாக்யானம் – (வல்வினையேன் பெண் பிறந்தே மாயும் வகையறியேன்) ஸ்வேச்சாதீநமான மரணமாம்போது ஆண் பிறந்த சக்ரவர்த்தி பீஷ்மாதிகளாக வேணுமாகாதே; ஜ்ஞாநவான்களாதல் ஸ்வதந்த்ரராதல் செய்யவேணும், அறிவிலிகளான பெண்பிறந்தார்க்கு நினைத்தபடி முடியப்போமோ.

விளக்கம் - (வல்வினையேன் பெண் பிறந்தே மாயும் வகையறியேன்) - தனது விருப்பத்தின்படி உயிரை விடுவதற்கு ஆணாகப் பிறந்த தசரதன், பீஷ்மர் போன்றவர்களாக இருக்கவேண்டும். அல்லது ஞானம் நிறைந்தவர்களாகவோ, சுதந்திரமானவர்களாகவோ இருக்கவேண்டும். அறிவற்ற பெண்ணாகப் பிறந்தவர்களுக்கு, அவ்விதம் முடிதல் இயலாது அல்லவோ?

5-4-4 பெண் பிறந்தார் எய்தும் பெருந்துயர் காண்கிலேன் என்று ஒண் சுடரோன் வாராது ஒளித்தான் இம்மண்ணளந்த கண் பெரிய செவ்வாய் எம்கார் ஏறு வாரானால் எண் பெரிய சிந்தை நோய் தீர்ப்பார் ஆர் என்னையே

பொருள் - “மற்றவர்கள் வசப்பட்டவர்களும், மென்மையான இயல்பு உடையவர்களும் ஆகிய பெண்ணாகப் பிறந்தவர்கள் அடைகின்ற பொறுத்துக் கொள்ள இயலாதபடி உள்ள துக்கத்தை என்னால் காண இயலாது”, என்று எண்ணியபடி, உதயகாலத்தில் மிகுந்த தேஜஸ்ஸுடன் சூரியன், இப்போது வராமல், யார் ஆராய்ந்தாலும் கண்டு பிடிக்க இயலாதபடி ஒளிந்தான். இந்தப் பூமி அனைத்தும் தனக்கே ஆகும் என்று அளந்த மகிழ்வு காரணமாக மலர்ந்த விசாலமான கண்களையும், சிவந்த உதடுகளையும் கொண்டவனாக, தனது இத்தகைய அவயவங்களுடைய அழகால், என்னைப் போன்று உள்ளவர்கள் அனைவரையும் தனக்கு அடிமை என்று ஆக்கிக்கொண்டவனாக, அதன் விளைவாக மழைக்கால மேகம் போன்ற வடிவு கொண்டவனும், ரிஷபம் போன்று உள்ளவனும் ஆகிய த்ரிவிக்ரமனும் வரவில்லை. எண்ணிப் பார்ப்பதற்கும் மிகவும் கடினமாக உள்ள இந்த சிந்தனை என்ற மனநோய் உள்ள என்னை யார் காப்பாற்றுவார்கள்?

அவதாரிகை - “கண்டார்க்குப் பொறுக்கவொண்ணாதபடி வ்யஸநம் செல்லாநிற்க, வரையாதே ரக்ஷிக்கும் ஸ்ரீவாமநனும் வருகிறிலன், சிந்தா வ்யஸநத்தைப் போக்குவாரார்?” என்கிறாள்.

விளக்கம் - “காண்பவர்களால் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாதபடியாக துன்பமும் தளர்வும் சூழ்ந்து நிற்கிறது. காலம் தாழ்த்தாமல் காப்பாற்றும் வாமநனும் வரவில்லை. எனது தளர்வைப் போக்குபவர்கள் யார்?”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் – (பெண் பிறந்தார்) பரதந்தர ஜந்மமாகையாலே முடியவும் பெறாதே, ம்ருது ஸ்வபாவைகளாகையாலே பிரிவும் பொறுக்கமாட்டாதேயிருக்கிற ஸ்த்ரீகள் அநுபவிக்கிற மஹாது:கத்தைக் காணமாட்டேனென்று. (ஒண் சுடரோன் வாராதொளித்தான்) ஸர்வரக்ஷகன் பொறுக்குமித்தனை போக்கி, ரக்ஷணைகதேசத்திலே அந்வயித்தவர்களுக்குப் பொறுக்கப்போமோ? புருஷோத்தமன் பொறுக்குமத்தனை போக்கி, புருஷர்களால் பொறுக்கப்போமோ? தன் தோற்றரவிலே ஸகல க்லேசமும் போம்படியான ப்ரகாசத்தையுடையவனும் வாராதே மறைந்தான். “வந்திலன்” என்னாதே “ஒளித்தானெ”ன்கிறது, “பீஷாஸ்மாத் வாத: பவதே” இத்யாதியாலே பகவதாஜ்ஞையாலே முப்பது வட்டம் வரவேணுமே; இங்ஙனேயிருக்கிறவன், “ஈச்வரனாஜ்ஞை மறுத்தால் வேணுமாகில் தலையை அறுத்துவைக்குமித்தனை அன்றே, இக்கொடுமை என் கண்ணால் காணப்போகாது” என்று ஈச்வர படர் தேடி வந்தாலும் “ஒளியவன் விசும்பியங்குந் தேரும் போயிற்று” என்னக்கடவதிறே. வரவுக்கு ஸூசகமும் காணவொண்ணாதபடி மறைந்தது; “ஸோபி ரேணுர் ந லக்ஷ்யதே”, “சுழன்றிலங்கு வெங்கதிரோன் தேரோடும் போய் மறைந்தான்” என்னுமாபோலே.

விளக்கம் – (பெண் பிறந்தார்) – “மற்றவர்கள் வசப்பட்டதால், முடிந்து போகவும் இயலவில்லை. மென்மையான இயல்பு கொண்டதால், பிரிவைத் தாங்கிக் கொள்ளவும் இயலவில்லை”, என இப்படியாகப் பெண்கள் அநுபவிக்கும் பெரும் துக்கத்தை நான் காண மாட்டேன் என்று எண்ணியவனாக. (ஒண் சுடரோன் வாராது ஒளித்தான்) - அனைவரையும் பாதுக்காக்கும் புருஷோத்தமனால் இதனை பொறுத்துக் கொள்ள இயலுமோ? ஆனால் பாதுகாத்தல் என்பதில் ஓரளவு ஈடுபட்டபடி உள்ளவர்களால் பொறுக்க இயலுமோ? சாதாரண புருஷர்களால் பொறுத்துக் கொள்ள இயலுமோ? அல்லது, “ஒரு சேதநனாக உள்ள சூரியனால் கூடப் பொறுக்க இயலவில்லை; அனைத்தையும் காக்கும் ஈச்வரன் எப்படிப் பொறுந்தும் கொள்கிறானோ?” என்றும் பொருள் கூறலாம். தனது உதயம் மூலம் அனைத்து துன்பங்களும் போக்கும்படியான ப்ரகாசம் கொண்ட சூரியன் இப்போது வராமல் நிற்கிறான். “வந்திலன்” என்று கூறாமல் பாசுரத்தில் ஏன் “ஒளித்தான்” என்று கூறினார்? தைத். (2-8) – பீஷாஸ்மாத் வாத: பவதே - அவனிடம் உள்ள பயத்தால் காற்று வீசுகிறது - என்பதற்கு ஏற்ப, பகவானுடைய கட்டளை காரணமாக முப்பது நாழிகைக்கு ஒருமுறை சுற்றி வரவேண்டும்; இப்படி உள்ள சூரியன், “ஸர்வேச்வரன் தனது ஆணையை மறுத்தால் எனது தலையை அறுப்பான்.

அறுத்துவிட்டுப் போகட்டும். இவள் படும் துன்பத்தை எனது கண்களால் நான் காண இயலாது”, என்று ஈச்வரனுடைய ஏவலாட்கள் டேடி வந்தாலும், அவர்கள் காணாதபடி ஒளிந்தான். பெரியதிருமொழி (8-5-2) – ஒளியவன் விசும்பு இயங்கும் தேரும் போயிற்று – என்பதற்கு ஏற்ப தனது தேர் முதலானவற்றையும் சேர்த்து ஒளித்தான். அதாவது சூரிய உதயத்திற்கான எந்த ஒரு அறிகுறியும் காண இயலாதபடி மறைந்துள்ளான். ஸ்ரீவிபு. (5-18-31) – ஸ: அபி ரேணுர் ந லக்ஷ்யதே – தூசியும் காணப்படவில்லை - என்பதற்கு ஏற்ப, பெரியதிருமொழி (9-4-6) – சுழன்றிலங்கு வெங்கதிரோன் தேரோடும் போய் மறைந்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளான்.

வ்யாக்யானம் - (இம்மண்ணளந்த) இப்பூமிக்கு என்னதுயருண்டாய் அளந்து கொண்டான். பூமிக்கு மஹாபலியாலுண்டான இடரளவோ எனக்கு ராத்ரியாலுண்டான இடர். வரையாதே எல்லாரையும் ரக்ஷிக்கும்வன். (கண் பெரிய செவ்வாய் இத்யாதி) க்ருபையால் பெரியனாய் பூமியை அளந்து, பூமியில் உள்ளார் விடாய்போம்படி குளிரக் கடாஷித்து, அத்தாலுண்டான ப்ரீதி ப்ரகர்ஷந் தோற்ற ஸ்மிதம் பண்ணுகையாலே சிவந்த அதரத்தையுடையவனாய். (எம்) ஸர்வ விஷயமாகப் பண்ணும் ரக்ஷணத்தையே ஸ்வபாவமாகவுடையவனுமாய். (கார்) இவற்றை ரக்ஷிக்கையால் தன்னிறம் பெற்றிருப்பானுமாய். (ஏறு) “அது தன் பேறு” என்னுமிடந் தோற்ற மேனாணித்திருக்குமவனும் வருகிறிலன். “எம்” என்று ஸர்வ ரக்ஷகனுடைய ரக்ஷய வர்க்கத்திலே தானும் அந்யதமையாகையாலே சொல்லுகிறாள். “என்” என்று பாடமானபோது, பண்டு என்னோடே கலந்தத்தாலே தன்னிறம் பெற்று மேனாணித்திருந்தவன் என்கை.

விளக்கம் - (இம் மண் அளந்த) – இந்தப் பூமிக்கு என்ன துன்பம் ஏற்பட்டது என எண்ணி அளந்து எடுத்துக்கொண்டான்? மஹாபலியால் பூமிக்கு துன்பம் ஏற்பட்ட சிறிய அளவோ எனக்கு இரவால் ஏற்பட்ட துன்பத்தின் அளவு உள்ளது? யாரையும் விடாமல் காப்பாற்றுபவன். (கண் பெரிய செவ்வாய் இத்யாதி) - தனது கருணையால் மிகவும் பெரியவனாகி நின்று, பூமியை அளந்து, பூமியில் உள்ளவர்களுடைய துன்பம் அனைத்தும் போகும்படி குளிர்மையாகக் கடாஷித்து, அதன் விளைவாக ஏற்பட்ட ப்ரீதியின் மிகுதி வெளிப்படும்படியாகப் புன்முறுவல் செய்வதால், சிவந்த உதடுகள் கொண்டவன். (எம்) - அனைத்து உயிர்கள் விஷயத்தில் காப்பாற்றும் தன்மை என்பதையே தனது இயல்பாகக் கொண்டவன். (கார்) - இவற்றைக் காப்பாற்றுவதால், தனது இயல்பான நிலையில்

எப்போதும் உள்ளவன். (ஏறு) - இவ்விதம் காப்பாற்றுதல் என்பதைத் தனது பேறு என்றுள்ள நிலையை வெளிப்படுத்தும்விதமாகக் கர்வத்துடன் உள்ளவன்; ஆனால் இப்போது வராமல் உள்ளான். (எம்) - அனைத்தையும் காப்பாற்றும்போது அவ்விதம் காப்பாற்றப்படும் வஸ்துக்களில் தானும் உள்ளதால் “எம்” என்கிறாள். இதனை, “என்” என்று எடுத்துக்கொண்டால், முன்பு என்னுடன் கலந்த காரணத்தால் தனது இயல்பை அவன் அடைந்தான்; அதனால் கர்வத்துடன் உள்ளான் என்பதாகக் கொள்ளலாம்.

வ்யாக்யானம் - (வாரானால்) இரக்க வேண்டா, அளக்க வேண்டா, வடிவைக் காட்ட அமையும். (எண் பெரிய சிந்தை நோய்) “யஸ்யாமதம் தஸ்யமதம்” என்கிறபடியே வேதாந்தங்கள், “நிலமன்று” என்று மீண்ட பகவத் விஷயத்தை. ப க வத் விஷயத்தை, இத்தனை போதும் பேசினார்; தம்முடைய சிந்தா வ்யதை, “மயர்வற மதிநலமருளப் பெற்ற” ஜ்ஞாநத்துக்கும் அவிஷயமாயிராநின்றது. “எண் பெரியது”என்னுமித்தனை, “இவ்வளவு” என்னப்போகாது. பிரிந்த விஷயத்துக்கு அநுரூபமாயிறே சிந்தாவ்யதைதான் இருப்பது, அதுக்கு ஓரவதியில்லையே. “தத்ப்ராப்தி மஹாது:க:”.

விளக்கம் - (வாரானால்) - யாரிடமும் சென்று யாசிக்கவேண்டாம்; எதனையும் அளக்கவேண்டாம்; தனது திருமேனியின் வடிவழகைக் காண்பித்தால் மட்டுமே போதுமானது. (எண் பெரிய சிந்தை நோய்) - கேந உபநிஷத்தத்தில் - யஸ்ய அமதம் தஸ்ய மதம் - யார் ப்ரஹ்மத்தை அறியவில்லை என்று எண்ணுகிறானோ, அவனே அறிந்தவன் ஆகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப, “இவனைக் குறித்து முற்றிலுமாக அறிய இயலாது” என்று கைவிட்டுத் திரும்பிய வேதாந்தங்கள் கூறும் பகவத் விஷயத்தைக் குறித்து இதுவரை உரைத்தார்; தான் பிரிந்துள்ள விஷயத்திற்கு ஏற்ப அல்லவோ சிந்தனையின் துன்பமும் இருக்கும்? அதற்கு ஓர் எல்லை இல்லை அல்லவோ? ஸ்ரீவிபு. (5-13-21) - தத் அப்ராப்தி மஹாது:க: - அவனைப் பெறாமல் உள்ளது என்பதே பெரிய துக்கம் ஆகும் - என்பது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (சிந்தை நோய் தீர்ப்பாரார்) சிந்தாவ்யதை போமித்தனையே வேண்டுவது, அவனை மறக்கவுமமையும். “ஏது செய்தால் மறக்கேன்” என்னுமவர்களிறே இவர்கள்தான், அவனை மறக்கவுமாம் நினைக்கவுமாம், வ்யஸநம் போமித்தனையே வேண்டுவது. இப்போது மறக்கவும் என்னுமவர்களிறே இவர்கள்தான், அவனை மறக்கவுமாம் அமையும்

என்றது, மறக்கை உத்தேச்யமாய்ச் சொன்ன வார்த்தையன்றே; ஓடுகிற வ்யஸநாதியத்தைச் சொன்னபடியிறே. அலாப தசையில் ஸ்ம்ருதிதான் மிகவும் ஆற்றாமைக்கு உடலாயிருக்குமிறே, “கண்ணன் நாமமே குழறிக் கொன்றீர்”, “காட்டேன்மின் நும்முரு என்னுயிர்க்கு அது காலன்” என்னக் கடவதிறே. (என்னையே) இவ்வயக்தி ஒன்றுக்குமேயுள்ளதொரு வ்யஸநமாயிற்று. நாட்டார் ஸ்மரித்து து:க நிவ்ருத்தி பண்ணிக் கொண்டு போகாநின்றார்களிறே; அது செய்யலாமிறே ஸாதந புத்த்யா இழிந்தார்க்கு; “நிதித்யாஸிதவ்ய:” என்று ஸ்ம்ருதி தன்னையே விதியாநின்றதிறே; அவனுடையபடியிலே இழிந்தார்க்கிறே இதுள்ளது.

விளக்கம் - (சிந்தை நோய் தீர்ப்பார் ஆர்) - மனத்தின் துன்பம் போக்கும் நிலையை மட்டுமே வேண்டுகிறேன், அவனை மறந்தாலும் சரியே ஆகும். பெரிய திருமொழி (9.3.3) எது செய்தால் மறக்கேன் - என்னும்படி உள்ளவர்கள் இவர்கள்; ஆயினும் அவனை மறத்தல், நினைத்தல் என்பதாக எப்படி இருந்தாலும், மனதில் உள்ள துன்பம் நீக்குதல் என்பதை மட்டுமே விரும்பியபடி உள்ள நிலை. “அவனை மறக்கவும் இயலும்” என்று கூறிய சொற்களானவை, அவனை மறக்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் கூறப்பட்டவை அல்ல; துன்பத்தின் மிகுதி காரணமாகவே கூறப்பட்டதாகும். பிரிவு ஏற்படும்போது, நினைவு என்பதே மிகுந்த துன்பத்திற்குக் காரணமாக அமையும் அல்லவோ? திருவாய்மொழி (9-5-8) - கண்ணன் நாமமே குழறிக் கொன்றீர் - என்றும், திருவாய்மொழி (9-5-7) - காட்டேன்மின் நும்முரு என்னுயிர்க்கு அது காலன் - என்றும் கூறுவது காண்க.(என்னையே) - இவளுக்கு மட்டுமே உள்ள துன்பம் ஆயிற்று; ஊரில் உள்ளவர்கள் த்யானம் மூலம் தங்களுடைய துக்கங்களைப் போக்குகிறார்கள் அல்லவோ? ஸாதந புத்தி கொண்டவர்கள் இவ்விதம் செய்யலாம் அல்லவோ? நிதித்யாஸிதவ்ய: - அவனே த்யானிக்கத்தக்கவன் - என்பதற்கு ஏற்ப, நினைவுகள் மட்டுமே விதிக்கப்பட்டுள்ளது; அவனைக் குறித்த சிந்தனையில் எப்போதும் ஈடுபட்டபடி உள்ளவர்களுக்கு மட்டுமே இத்தகைய துன்பம் உள்ளது.

**5-4-5 ஆரென்னை ஆராய்வார் அன்னையரும் தோழியரும்
நீர் என்னே என்னாதே நீளிரவும் துஞ்சுவரால்
காரன்ன மேனி நம் கண்ணனும் வாரானால்
பேர் என்னை மாயாதால் வல்வினையேன் பின்நின்றே**

பொருள் - என் மீது கொண்ட பரிவு காரணமாக வந்து நிற்கும் தாய்மார்கள், என் மீது கொண்ட நட்பு காரணமாக வந்து நிற்கும் தோழிமார்கள் முதலான அனைவரும், “இவளுடைய தன்மை எப்படி உள்ளது” என்று ஆராயாமல், நீண்டதாக உள்ள இரவுப்பொழுது முழுவதும் நன்கு உறங்குகிறார்கள். அவர்கள் விழித்தபடி இருந்து என்னைக் குறித்து ஆராயாமல் உள்ளபோதிலும், ஆராயக் கடவனாக உள்ளவனும், நம்மிடம் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டவனும் ஆகிய க்ருஷ்ணனும் இங்கு வரவில்லை. இவ்விதம் யாரும் வராமல் உள்ளதற்கு ஈடான பாபங்களைச் செய்துள்ள நான் முடிந்து போன பின்னரும், நிற்கும் பெயரானது, என்னை முடிய விடாமல் செய்கிறது (அதாவது என்னைக் குறித்த பேச்சு இருந்தபடியே இருக்கும்). இவ்விதம் உள்ளபோது என்னைக் காப்பாற்ற யார் உள்ளனர்?

அவதாரிகை - ஆபத்தின் உதவும் அன்னையரும் தோழியரும் ஆராய்கிறிலர்கள். அவர்கள் உதவாதபோது உதவும் க்ருஷ்ணனும் வருகிறிலன். நான் சப்தாவசேஷையானேனென்கிறாள்.

விளக்கம் - “ஆபத்தில் உதவுகின்ற அன்னைமார்களும் தோழிமார்களும் கூட என்னைப் பொருட்படுத்தவில்லை. அவர்கள் உதவாமல் உள்ளபோது, க்ருஷ்ணனும் வந்து உதவவில்லை. நான் பெயரளவில் மட்டுமே நிற்பவள் என்பதாக உள்ளேன்”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (ஆரென்னையாராய்வார்) “தாலீநாம் ராவணஸ்யாஹம் மர்ஷயாமீஹ துர்பலா”; திருவடி சென்று ராக்ஷஸிகளை நலியப் புக; “இவர்கள் ராவணன் சோறுண்டு அவனுக்குப் பரதந்தரைகளாகையாலே என்னை நலிந்தார்களாகில் தங்களாலே வந்த தொன்றன்றாகில், அது தனக்கு நாமும் ‘பொறுத்தோம்’ என்று, தேர்த்தரவு கொடுத்த பின்பு, இனி இவற்றை நலிகிறதென்?” என்ன; “ராவணனும் பட்டானாகில் நம்மை நெடுநாள் நலிந்து போந்த இப்பெண் பயல்களை இப்போது பொறுக்க வேண்டுகிறதென்?” என்ன; (துர்பலா) “சிலர் நம்மை நலிந்தார்கள்” என்று நாம் அவர்களை நலியப்புக்கால், அப்போதே அவர்கள் கண்குழிவு காணமாட்டாதார் பின்பு செய்வதென் பொறாமல். ராவணனும் பட்டு, பெருமானும் விஜயிகளான பின்பு, இனி இதொழிய வேறொரு தெளர்பல்யமில்லையிறே. தன்னை நலிந்த ராக்ஷஸிகளையும், “நீங்கள் அஞ்சாதே கொள்ளுங்கோள்” என்று “பவேயம் சரணம் ஹிவ:” என்னக் கடவ அவள், இப்போது, தன்னையாராய்வார் தேட்டமாய், “ஆரென்னையாராய்வார்” என்கிறாளிறே.

விளக்கம் - (ஆர் எனை ஆராய்வார்) - யுத்தகாண்டம் (16-40) - தாளீநாம் ராவணஸ்யாஹம் மர்ஷயாமீஹ துர்பலா - பலம் குன்றியவளாக உள்ள நான், இங்குள்ள இராவணனுடைய தாஸிகள் செய்யும் குற்றங்களைப் பொறுத்துக் கொள்கிறேன் - என்பதைக் கூறுகிறார். அனுமன் சென்று ராசுஷஸிகளை அழிக்க முற்பட்டபோது, அவனிடம் சீதை, “இவர்கள் அனைவரும் இராவணன் அளித்த சோற்றை உண்ட பின்னர், அவனுக்கு வசப்பட்டவர்களாக, அவன் சொற்படி என்னைத் துன்புறுத்துகிறார்கள். தாங்களாகவே இந்தச் செயலை இவர்கள் செய்யவில்லை. இவ்விதம் உள்ளபோது இவர்களிடம் நான் ‘உங்களைப் பொறுத்துக்கொண்டேன்’ என்று வாக்கு அளித்த பின்னர், இவர்களை ஏன் அழிக்கவேண்டும்?”, என்று உரைத்தாள். இதற்கு அனுமன், “இவ்விதம் அழிதல் என்பது, இராவணனுக்கும் நிச்சயமாக ஏற்படப்போகிறது. இவ்விதம் உள்ளபோது, நம்மை நீண்ட நாட்களாக வருத்திய இந்தப் பெண்களை இப்போது ஏன் பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டும்?”, என்று கேட்டான். இதற்கு சீதை, “ஒரு சிலர் நம்மைத் துன்புறுத்தினார்கள் என்பதற்காக, மீண்டும் நாம் அவர்களைத் துன்புறுத்த எண்ணினால் என்ன வேறுபாடு உள்ளது? அப்போது அவர்களுடைய “மற்றவர்கள் வசப்பட்ட தன்மை” என்ற எளிமையைக் கண்டு, பொறுப்பதைக் காட்டிலும் வேறு என்ன செய்வது? இராவணன் முடிந்த பின்னர், இராமனும் வெற்றி அடைந்த பின்னர், இவ்விதம் உள்ளதைத் தவிர இவர்களுக்கு ஆற்றல் குறைவு வேறு ஏதும் இல்லை அல்லவோ?” என்றாள். ஆகவே தன்னைத் துன்புறுத்திய ராசுஷஸிகளிடம், “நீங்கள் அச்சம் கொள்ள வேண்டாம்; ஸுந்தரகாண்டம் (58-90) - பவேயம் சரணம் ஹிவ: - என்னைச் சரணம் புகுந்த உங்களை நான் காப்பாற்றுகிறேன் - என்று கூறினாள். இப்படிப்பட்ட நாயகியானவள் இப்போது, தன்னை ஆராய்பவர்கள் அரிதாக உள்ளதை எண்ணி, “ஆர் என்னை ஆராய்வார்”, என்கிறாள் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (அன்னையரும் தோழியரும்) என் தசையைக் கண்டு என்னோடொக்க உறக்கந் துறந்தவர்களோடு, “உறக்கம் துறக்கக் கடவதன்று” என்று நிஷேதிக்குமவர்களோடு, வாசியற ஒக்கவெடுக்கும்படியாய் வந்து விழுந்தது. என் நினைவே நினைவாயிருக்குமவர்களோடு, தங்களுக்கென்ன ஒரு நினைவுண்டாய் நியமிக்கத்தக்கவர்களோடு வாசியற்றது. (அன்னையரும் தோழியரும் நீரென்னே யென்னாதே நீரீரவும் துஞ்சுவரால்) “துஞ்சுவரால்” என்னுமிது, “துஞ்சுதிரால்” என்னும் அர்த்தம் பெற்றுக் கிடக்கிறது என்று சொல்லுவாருமுண்டு. அன்னையரும் தோழியருமான

நீங்கள், “என்னையென்னாதே - என் பட்டாய் என்னாதே”யென்னுதல். அன்றிக்கே, அன்னையரும் தோழியரும், “நீரென்னையென்னாதே - இதொரு நீர்மை இருக்கும்படியே! என்னே!” என்னாதே. அவன் தன்னைப் பொகட்டுப் போய் வேறு சிலவற்றாலே போதுபோக்கித் தன்னை நினையாதே இருக்கச்செய்தேயும், தான் அவனையொழியப் போதுபோக்கமாட்டாதே இருப்பதே! இதொரு நீர்மையே! “என்னே” இதென்ன ஆச்சர்யம். “என்னாதே - இப்படிச் சொல்லாதே”. “நிறை நீர் நீரவர் கேண்மை பிறைமதிப் பின்னீரே பேதையார் நட்பு”. (நீளிரவும் துஞ்சுவரால்) எனக்கு உறங்காமையே ஸ்வபாவமாய்ப்படி, நெடிதான ராத்ரியெல்லாம் அவர்களுக்கு உறங்குகையே ஸ்வபாவமாய்விட்டது.

விளக்கம் - (அன்னையரும் தோழியரும்) - என்னுடைய இந்த நிலையைக் கண்டு, என்னைப் போன்றே தங்களுடைய உறக்கத்தைத் துறந்து சிலர் உள்ளனர். தங்களுடைய உறக்கமானது துறக்கக்கடவது அல்ல என்று சிலர் உள்ளனர். இவர்கள் இருவருக்கும் எந்த வேறுபாடும் அறிய இயலாதபடி இரவானது வந்து நின்றது. எனது நினைவுகளே தங்களுடைய நினைவாக உள்ளவர்கள் மற்றும் தங்களுக்கென்று நினைவு என்பதைக் கொண்டவர்கள் என்னும் வேறுபாடு அறியாதபடி இரவு வந்தது. (அன்னையரும் தோழியரும் நீரென்னே யென்னாதே நீளிரவும் துஞ்சுவரால்) - இங்குள்ள “துஞ்சுவரால்” என்பதை ஒரு சிலர் “துஞ்சுதிரால்” என்று பொருள் கொள்வர். அதாவது, அன்னையரும் தோழியார்களும் ஆகிய இவர்கள், எனது நிலையைக் கண்டு, “நீ என்ன பாடுபடுகிறாயோ” என்று கூறாமல் உள்ளனர். அல்லது அவர்கள், “உனது நீர்மை உள்ள தன்மைதான் என்னே” என்று கேட்காமல் உள்ளனர். அவன் என்னை விட்டு அகன்று சென்றாலும், வேறு சிலவற்றின் மூலம் தனது பொழுதைப் போக்கிக் கொள்கிறான்; என்னை நினைப்பதில்லை; ஆயினும் நான் அவனை விட்டு அகன்று சென்று எனது நினைவைப் போக்காமல் உள்ளேன். இது என்ன ஒரு நீர்மை! இது என்ன ஒரு ஆச்சர்யம்! இவ்விதமாக இவர்கள் எண்ணாமல் உள்ளனரே! திருக்குறள் (782) - நிறை நீர் நீரவர் கேண்மை பிறைமதிப் பின்னீரே பேதையார் நட்பு - என்பது காண்க. (நீள் இரவும் துஞ்சுவரால்) - இரவுப்பொழுதில் உறங்காமல் இருத்தல் என்பது எனக்கு இயல்பாகி விட்டது போன்று, நீண்ட இரவுப்பொழுது முழுவதும் உறங்கியபடி இருத்தல் என்பது அவர்களுக்கு இயல்பாகிவிட்டது.

வ்யாக்யானம் - (காரன்ன மேனி) ஒரு நீர்ச்சாவியிலே ஒருபாட்டம் வர்ஷித்தாற்போலே குளிரும்படியான வடிவையுடையவனுமாய், “தாஸாமாவிரபூத்” என்கிறபடியே முன்பு உதவிப் போந்தவனும் வருகிறிலன். “தாஸாம்” என்கிறது அவர்கள் பூர்வாவஸ்த்தையைப்

பற்றவிநே. (பேரென்னை மாயாதால்) அவனோடு ஒவ்வாநின்றதீ! பேரும். அவன் வருகிறிலன், இது போகிறதில்லை. நான் கார்யத்திலே முடிந்தேனாயிருக்கச் செய்தேயும் “இன்னாள், இன்னாள்” என்கிற இப்பேர் என்னை முடிந்தேனாகவொட்டுகிறதில்லை. ஆழ்வாருடைய திருநாமம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஸத்தா ஹேதுவானப்போலே இவர் தமக்கும் ஸத்தா ஹேதுவானபடி. ஸர்வர்க்கும் தாரகமாயிருக்குமே. இதினுடைய அடியுடைமையினே எல்லாரும் சிரஸா வஹிக்கிறது. (பேரென்னை மாயாதால்) சப்தாவசேஷையானேன் என்றபடி.

விளக்கம் - (கார் அன்ன மேனி) - நீர் இல்லாத காரணத்தால் உண்டாகும் சாவி என்ற பயிர் மீது ஒரு கனமழை பெய்தது போன்று குளிரும்படியான வடிவம் கொண்டவன். ஸ்ரீமத்பாகவதம் (10-32) - தாஸாம் ஆவிரபூத் - கோபிகைகளுக்கு நடுவில் வந்து புலப்பட்டான் - என்பதற்கு ஏற்ப, முன்பு கோபிகைகளுக்கு உதவியவன், இன்று வரவில்லை. அவர்களுக்கு முன்பு ஏற்பட்ட நிலையால் அல்லவோ அன்று வந்தான்? (தாஸாம்) - பெண்களுக்கு மிகவும் உதவும் க்ருஷ்ணன் இப்போது வரவில்லை. (பேரென்னை மாயாதால்) - எனது பெயரான நீயும் அவனைப் போன்றே உள்ளாய். எப்படி? அவன் வருவதில்லை, இந்தப் பெயரும் அகல்வதில்லை. நான் முடிந்தாலும், “இன்னாள், இன்னாள்” என்று என்னை அடையாளம் காண்பிக்கக்கூடிய பெயர் போகவில்லை. ஆழ்வாருடைய திருநாமம் என்பது அனைத்து ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கும் வாழ்வாக உள்ளதைப் போன்று, இவருக்கும் இவருடைய பெயரே, இவருடைய இருப்புக்குக் காரணமாக உள்ளது. அதாவது சடகோபன் என்பது திருப்பாதங்களில் பெயராக உள்ளதால் அனைவருக்கும் உயிர் தாங்கக் காரணமாக உள்ளது. இதனை அல்லவோ எல்லோரும் தங்கள் தலையில் தாங்கி ஏற்கிறார்கள்? (பேரென்னை மாயாதால்) - பெயரளவில் மட்டுமே நான் உள்ளேன்.

வ்யாக்யானம் - (வல்வினையேன்) நான் முடியச்செய்தேயும் என்னை முடிந்தேனாகாதபடி பண்ணும்படியான பேரைப் படைக்கும்படியான மஹாபாபத்தைப் பண்ணினேன். (பின்னின்று) நான் முடியச் செய்தேயும் இப்பேரானது எனக்குப் பின்னும் நின்று முடிந்தேனாக வொட்டுகிறதில்லை. வருகிறபோது ஒக்கவந்தால், போகிறபோதும் ஒக்கப் போகவேண்டாவோ? "நாம ரூபே வ்யாகரவாணி", "நாமரூபஞ்ச பூதநாம்" என்று ஒக்கச் சொல்லக்கடவதிறே. முற்பட வந்தார்க்கு முற்படப் போகவேண்டியிருக்க, பிற்படவும் போகலாகாதோ?

விளக்கம் - (வல்வினையேன்) - நான் முடிந்து போக முயன்றாலும், இந்தப் பெயரானது முன்பும் பின்பும் நின்று, என்னை “முடிந்தாள்” எனது கூறச் செய்யாமல் நிலைக்கிறது. இப்படிப்பட்ட பெரிய பாபத்தைச் செய்தேன். (பின் நின்று) - முன்பும் பின்பும் வருகிறபோது, உடன் வருகின்ற பெயரானது, செல்லும்போது கூடவே வரவேண்டுமா? சாந். (6-3) - நாம ரூப வ்யாகரவாணி - பெயர் உருவங்களை உண்டாக்கக் கடவேன் - என்றும், ஸ்ரீவிபு. (1-5-63) - நாம ரூபம் ச பூதநம் - பெயர் உருவம் கொண்ட உயிர்கள் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப பெயரையும் உருவத்தையும் ஒன்றாகவே கொள்ளவேண்டும் அல்லவோ? முதலில் வந்தவர்களுக்கு முதலில் போகவேண்டும் என்ற விதிமுறை உள்ளபோது, பின்னராவது போகலாதா?

5-4-6 பின் நின்ற காதல்நோய் நெஞ்சம் பெரிதடுமால்
முன் நின்று இரா ஊழி கண் புதையடிமூற்றால்
மன்னின்ற சக்கரத்து எம்மாயவனும் வாரானால்
இந்நின்ற நீள் ஆவி காப்பார் ஆர் இவ்விடத்தே

பொருள் - விடாமல் பின் தொடர்ந்து வருகின்ற காதல் என்ற நோயானது, தனக்குப் பிறப்பிடமாக உள்ள எனது நெஞ்சத்தை மிகவும் துன்புறுத்தியபடி உள்ளது. எனக்கு முன்பு நிற்கின்ற இரவுப்பொழுதானது, கல்பகாலம் போன்று, கண்களின் ஒளியை மூடி மறைக்கிறது. இவ்விதம் முன்புறமும் பின்புறமும் விரோதியாகளாக உள்ள நிலையில், அடியார்களுடைய வினைகளைத் தீர்ப்பதற்கு உதவுகின்ற சக்கரத்தாழ்வானைக் கொண்டவனும், தனது வியக்கவைக்கும் லீலைகளைக் கொண்டு என்னை போன்று உள்ளவர்களுக்குத் தன்னையே ஆக்கியவனும் ஆகிய க்ருஷ்ணன் வரவில்லை. எப்போதும் துக்கத்தின் அனுபவத்தையே அடைந்தபடி நின்றாலும் கூட, அதற்கும் இளைக்காதபடி உள்ள எனது இந்த ஆத்மாவை, இந்த நிலையிலிருந்து காப்பாற்ற யார் உள்ளனர்?

அவதாரிகை - விரஹவ்யஸநமும் செல்லாநிற்க, ராத்ரியுமாய் ரக்ஷகனானவனும் வாராதொழிந்தால் முடியப் பெறாத ப்ராணனை ரக்ஷிப்பாரார் என்கிறாள்.

விளக்கம் - “விரகத்தில் ஏற்பட்ட துன்பமும் அகலாமல் உள்ளது. இரவுப்பொழுதும் நீடித்தபடி உள்ளது. இந்த நிலையிலும் காப்பாற்றுபவன் வரவில்லை என்றால், முடிந்து போகாமல் நிற்கும் இந்த உயிரை யார் காப்பாற்றுபவர்கள்?”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (பின் நின்ற காதல் நோய்) புக்கவிடம்புக்கு வடிம்பிட்டு நலிகிற ப்ரேம வ்யாதியானது. இடைந்தொதுங்குகைக்கு ஒரு நிழலில்லாதபடியிருக்கை. (நெஞ்சம் பெரிதடுமால்) நெஞ்சை மிகவும் நோவுபடுத்தாநின்றது. நெருப்பானது சுருணையை வேவப் பண்ணி, பின்னையிறே புறம்பே போய்ச் சுடுவது; அப்படியே, தான் கிடக்குமத்தை மிகவும் நலியாநின்றதாயிற்று. (முன்னின்று இத்யாதி) ப்ரேம வ்யாதியும் ராத்ரியாகிற கல்பமும் தன்னிலே ஸங்கேதித்து வந்தாப்போலே இராநின்றது. “நான் பின்னிட்டு வருகிறேன், நீ முன்னே தப்பாமே சூழ்ந்துகொள்” என்று வருவாரைப்போலே வந்தது. எதிரிகள் எளியரானால் அவர் கையில் வில்லைப் பறிப்பது, சேஷிப்பதாய்க் கொண்டு பரிபவிப்பாரைப் போலே, இத்தலையில் எளிமை கண்டு ராத்ரியாகிறவழி, முன்னே நின்று கண்ணை மறையாநின்றது. உட்கண்ணைக் காதல் மறையாநின்றது, கட்கண்ணை ராத்ரி மறைத்தது.

விளக்கம் - (பின் நின்ற காதல் நோய்) - தான் குடி கொண்ட சரீரத்தில், அடி மேல் அடி வைத்து, நலிந்தபடி உள்ளதான காதல் என்ற வ்யாதியானது. இதிலிருந்து விலகி ஒதுங்குவதற்கு ஒரு நிழல் இல்லாதபடியான நிலை. (பெரிதடுமால்) - எனது நெஞ்சத்தை மிகவும் நோகும்படிச்செய்கிறது. ஆனால் நோயானது முதலில் சரீரத்தை வருத்தி, அதன் பின்னர் அல்லவோ நெஞ்சத்தை வருத்தும் என்ற ஐயத்திற்கு விடை அளிக்கிறார். நெருப்பானது சுருணையை முதலில் எரித்து, அதன் பின்னர் அல்லவோ வெப்பத்தின் மூலம் வெளியில் சூடுகிறது? அது போன்றே காதல் நோயானது, தான் உள்ள இடமான நெஞ்சத்தை மிகவும் துன்புறுத்தியபடி உள்ளது. (முன் நின்ற இத்யாதி) - காதல் என்ற நோயானது, இரவு என்பதான கல்பகாலமும் தன்னுடன் இணைந்து வருவது போன்று வந்தது. அதாவது காதலானது கல்பத்திடம், “நான் பின்னே வருகிறேன். நீ முன்பாகச் சென்று, அவள் தப்பாதபடி சூழ்ந்து கொள்வாயாக” என்று உரைத்தது போன்று உள்ளது. எதிரிகள் எளியவர்களாக இருந்தல், அவர்கள் கைகலில் உள்ள வில்லைப் பறித்தல் மற்றும் பரிகாசம் செய்தல் என்பது போன்ற செயல்களைச் செய்வர்; இதனைப் போன்று இவள் தலைவனைப் பிரிந்த எளிமையில் உள்ளதால், இரவுப்பொழுது என்னும் ஊழிக் காலமானது இவள் முன்பாக நின்று, இவளுடைய கண்களை மறைத்தது. ஞானம் என்ற கண்ணைக் காதல் மறைத்தது, புறக்கண்களை இரவு மறைத்தது.

வ்யாக்யானம் - (கண் புதைய மூடிற்றால்) க்ராஹகமுமாய் ப்ரகாசகமுமாயிருக்கிற சக்ஷுரிந்திரியத்தை, க்ராஹ்யமான இருள் வந்து மூடாநின்றது. அன்றிக்கே, இருளோடொத்த நிறத்தையுடையவன் வந்து முன்னே நின்றாலும் காணவொண்ணாதபடி, இராவாகிறஹழி கண்ணை மறையாநின்றதென்னவுமாம். (மன்னின்ற இத்யாதி) “எப்போதும் கைகழலா நேமியான்” என்கிறபடியே, ஆச்ரிதர்க்கு விரோதிகளுண்டான போதாக ஆயுதமெடுக்கப் பார்த்திராதே, எப்போதுமொக்கக் கையிலே விடாதே கொண்டிருக்குமாயிற்று. (எம்மாயவனும்) ப்ரகாச த்ரவ்யத்தையிட்டுத் தமஸ்ஸை அழைக்கவல்ல ஆச்சர்யபூதன். நிவர்த்தகத்தையிட்டு நிவர்த்யத்தை அழைக்குமவனுக்கு, நிவர்த்தகத்தையிட்டு நிவர்த்யத்தை நிவர்த்திப்பிக்கத் தட்டுண்டோ?

விளக்கம் - (கண் புதைய மூடிற்றால்) - அனைத்தையும் அறிவதாகவும், ப்ரகாசமாகவும் உள்ள கண் என்ற இந்திரியத்தை, அந்தக் கண்களால் அறியப்பட்டக்கூடிய இருளே வந்து மறைத்தது. அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம்; இருள் போன்ற நிறம் கொண்ட க்ருஷ்ணன் தன் முன்பாக வந்து நின்றாலும் அறிய இயலாதபடி, இரவு என்னும் ஹழி, கண்ணை மறைத்தது என்றும் கூறலாம். (மன்னின்ற இத்யாதி) - பெரிய திருவந்தாதி (87) - எப்போதும் கைகழலா நேமியான் - என்பதற்கு ஏற்ப, அடியார்களுக்கு ஆபத்து ஏற்படுகின்ற அந்த ஒரு காலத்தில் ஆயுதத்தை எடுக்க முயலாமல், எப்போது ஒரே போன்று திருக்கரத்தில் ஆயுதத்தை விடாமல் கொண்டிருத்தல். (எம்மாயவனும்) - சூரியன் என்ற ஒளி வீசும் பொருளை மறைத்து, அந்த இருளுக்கு நிகராக உள்ள ஜயத்ரதனை அழைத்தான். இப்படிப்பட வியக்கவைக்கும் செயல்களைச் செய்பவன். விலக்குகின்ற பொருளைக் கொண்டு, விலக்கப்படும் பொருளை அழைக்கும் அவனுக்கு, விலக்குகின்ற பொருளைக் கொண்டு, விலக்கப்படும் பொருளை போகும்படி செய்தல் அரிதான செயலாகுமோ? அதனைச் செய்வதில் என்ன தடை உள்ளது? [குறிப்பு: விலக்குகின்ற பொருளைக் கொண்டு, விலக்கப்படும் பொருளை அழைக்கும் அவனுக்கு - இருளை விலக்கும் சூரியன் மூலமே, இருளான ஜயத்ரதனை அழைத்தான்].

வ்யாக்யானம் - (வாரானால்) இங்கு ஸங்கல்பம் அழியவேண்டா, வருவதாக நினைக்க அமையும். “ஸம்பவாம்யாத்ம மாயயா” வருவதாக இச்சிக்க அமையும். “ஆயுதமேடேன்” என்று ஆயுதமெடுக்கையும், ப்ரகாச த்ரவ்யத்தையிட்டுத் தமஸ்ஸைப் போக்கக்

கடவதென்கிற மர்யாதையைக் குலைக்கையுமாகிற இவை வேண்டா; தான் வர அமையும்; நிவர்த்தக ஸ்வபாவத்தாலே நிவர்த்தயம் தன்னடையேபோம்.

விளக்கம் - (வாரானால்) - “ஆயுதம் எடுக்கமாட்டேன்” என்று கூறி, பீஷ்மரை அழிப்பதற்காக ஆயுதம் எடுத்த ஆச்சர்யமானவன். இங்கு வருவதற்கு இது போறு ஸங்கல்பத்தை அழித்துக் கொள்ளவேண்டாம்; அதாவது தான் ஆயுதம் எடுப்பதில்லை என்று செய்த ஸங்கல்பம் மாறவேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லை; அது போன்ற கடினமான செயல்கள் ஏதும் இப்போது செய்யவேண்டாம்; இங்கு வருவதாக எண்ணினால் மட்டுமே போதுமானது. கீதை (4-6) - ஸம்பவாமி ஆத்ம மாயயா - எனது மாயையால் நான் அவதரிக்கிறேன் - என்றான்; வருவதாக ஆசை கொண்டால் மட்டுமே போதுமானது. “ஆயுதம் எடுக்கமாட்டேன்” என்று சபதம் செய்துவிட்டு, ஆயுதம் எடுத்தல்; ப்ரகாசமான சூரியனைக் கொண்டு இருளான ஜயத்ரதனை வரவழைத்தல் என்னும் தகாத செயலைச் செய்தல்; இது போன்ற எதனையும் இவன் இப்போது செய்யவேண்டாம்; தான் இங்கு வந்தால் மட்டுமே போதுமானதாகும். விலக்கவல்ல பொருள்களுடைய தன்மையால், விலக்கப்பட வேண்டிய பொருள்கள் தானாகவே அகலும்.

வ்யாக்யானம் - (இந்நின்ற நீளாவி காப்பாரார்) முடிய வேண்டுமளவிலே நூறே பிராயமாயிருக்கிற இவ்வாதம் வஸ்துவை முடித்து நோக்குவாரார். “அச்சேத்யோய மதாஹ்யோயம்” என்கிற வசநத்தைக் கொண்டு நின்று வழக்குப் பேசா நின்றதாயிற்று ஆத்மவஸ்து. இத்தை முடித்து நம்மை நோக்குவார் ஆர்? என்கிறதென்று முறுகச் சொன்னது தன்னை, ஒரு தமிழன் இச்சபத்துக்குத் தாற்பர்யமாக இட்டு வைக்கிறான் “பிரிவிலும் முடியாத என்னுயிர்ப் பகையை நீக்கி, என்னை நோக்குவாரார்” என்று. (இவ்விடத்தே) ஸர்வரஷகனானவனும் உதவாத இவ்வவஸ்தையில், இனி முடிந்து பிழைக்கையிறே ஸுகம்.

விளக்கம் - (இந்நின்ற நீளாவி காப்பாரார்) - முடியவேண்டும் என்னும்போது நூறு வயதாக உள்ளபோதிலும் இந்த ஆத்மாவை முடித்துப் பார்ப்பவர்கள் யார் உள்ளனர்? கீதை (2-24) - அச்சேத்யோய மதாஹ்யோயம் - ஆத்மா வெட்டுப்பட இயலாதவன் - என்பதைக் கொண்டு நிற்கும் ஆத்மா. இதனை முடிக்கும் திறன் கொண்டவர்கள் யார்? இவ்விதம் உறுதியாகச் சொல்வதை ஒரு தமிழ்ப்புலவன் “பிரிவிலும் முடியாத என்னுயிர்ப் பகையை நீக்கி, என்னை நோக்குவாரார் - நான் மறைந்தாலும் பிழைத்தபடி உள்ள எனது வாழ்க்கை

என்னும் பகையை யாரால் முடிக்க இயலும்” என்றான். (இவ்விடத்தே) - அனைத்தையும் காப்பாற்றும் ஸர்வேச்வரனும் உதவாத இந்த இந்நிலையில், இனி முடிந்து, அதன் விளைவாக இந்த வேதனைகளிலிருந்து பிழைத்தலே சுகம் ஆகும்.

5-4-7 காப்பார் ஆர் இவ்விடத்துக் கங்கிருளின் நுண்துளியாய்ச்

சேட்பாலதூழியாய்ச் செல்கின்ற கங்குல்வாய்த்

தூப்பால வெண்சங்கு சக்கரத்தன் தோன்றானால்

தீப்பால வல்வினையேன் தெய்வங்காள் என் செய்கேனோ

பொருள் - காக்க வேண்டியவன் வந்து காப்பாற்றாத இந்த நிலையில் காப்பவர்கள் யார்? நன்கு அடர்ந்த இருளுடன், நுண்ணியதான பனித்துளியையும் கொண்டதாகவும், மிகவும் நீண்டிருக்கும் இயல்பு கொண்டதாகவும், கல்பகாலம் போன்று உள்ளதாகவும் இருக்கின்ற இரவுப்பொழுதில், களங்கம் ஏதும் இல்லாத இயல்பு கொண்ட வெண்மையான பாஞ்சஜநயத்தையும் சக்கரத்தாழ்வானையும், சந்திரனையும் சூரியனையும் போன்று தனது திருக்கரத்தில் ஏந்த இங்கு அவன் தோன்றவில்லை. எனது துக்கத்தைக் கண்டு இமைகள் கொட்டாமல் பார்த்தபடி உள்ள தெய்வங்களே! அக்னியைப் போன்று எரிக்கின்ற இயல்பு கொண்டதாக உள்ள பல பாபங்களைக் கொண்டுள்ள நான், என்ன செய்வேன்?

அவதாரிகை - ராத்ரியாகிற யுகம் செல்லாநிற்க அவன் வந்து தோற்றமையாலே அநிமிஷராகையாலே உறங்காத தைவங்களைக் குறித்து, “நான் என் செய்வேன்” என்கிறாள்.

விளக்கம் - இரவுப்பொழுது என்ற யுகமானது நீண்டபடி உள்ளது. ஆயினும் அவன் வந்து தோன்றவில்லை. கண்களை இமைக்காதவர்கள் என்பதால் உறங்காமல் உள்ள தேவதைகளைக் குறித்து, “நான் என்ன செய்வேன்?”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (காப்பாராவ்விடத்து) ரக்ஷகனானவன் உதவாதிருக்க, இவ்வளவில் பாதகரானார் ரக்ஷகராகவோ? ரக்ஷகனானவன் வரவு தாழ்த்தாலும் இப்புத்தி பிறவாதிருக்கக் கடவ, இவள் இப்போது “காப்பாரார்” என்று இவ்வார்த்தை சொல்லும்படி காணும் பிறந்த தசா விசேஷம். “சரைஸ்து ஸங்குலாம் க்ருத்வா லங்காம்” திருவடி, பிராட்டியை, “பெருமாள்பாடேற இனியெழுந்தருள அமையாதோ?” என்ன; ராக்ஷஸ

ஸங்குலையானவித்தை ராமசர ஸங்குலையாக்கிக்காண் நாம் போவது, வேற்று மனிசர் முகத்திலே விழித்துப் போகவோ?”. “பரபுரார்த்த ந:” அவரோடே விரோதித்து இதுக்கு முன்பு ஜீவித்துப் போந்ததும் ஒரு படை வீடுண்டோ? “மாம் நயேத்யதி” – “நயாமி பரமாம் கதிம்” என்கிறவர் இரண்டு வார்த்தை சொல்லுவரோ? “காகுத்ஸ்த:” இந்த்ராதிகள் விரோதிகளையும் போக்குங்குடியிலே பிறந்தவர் ஸ்வகார்யத்தில் சோர நிற்பரோ? “தத் தஸ்ய ஸத்ருசம்பவேத்” அவர்க்கு அநுரூபமானவற்றைச் செய்து போகக் கடவ நாம், நம்முடைய ஆற்றமை பரிஹரிக்கைக்காக அவர்க்கு நிறக்கேடானவற்றைச் செய்யவோ? “ராம மஹிஷியை ஒரு ராசுஷஸன் பிரிக்க, அவள் சபித்துப் போனாள்” என்னுதல், “ஒரு குரங்கு மீட்டது” என்னுதல் செய்கையாகிறவிது, அவர் வில்வலிக்கு வசையாங்காண்; அவர் வம்சத்துக்குக் கொத்தையாங்காண். அவர் விஷயத்தில் ராவணன் செய்தத்தை நாமும் செய்யவோ? ராமதந்தை “என்னது” என்றாரோடு ஒப்பர்களிறே அவருடைய ரசுஷணத்தைத் தந்தலையிலே ஏறிட்டுக் கொள்ளுமவர்கள். ஏதேனும் பய ஹேதுக்கள் உண்டானாலும் அஞ்சாதேயிருக்கக் கடவ இவள் பிரிவாற்றாமைக்கு அஞ்சினபடியிறே இவ்வார்த்தை சொல்லிற்று.

விளக்கம் - (காப்பார் ஆர் இவ்விடத்து) - காப்பாற்ற வேண்டியவன் வந்து உதவாமல் உள்ளபோது, இவ்விதம் பாதகம் செய்பவர்களாக உள்ளவர்கள் வந்து காப்பவர்கள் ஆவாரோ? “ஸர்வேச்வரனே காப்பாற்றுபவன்” என்றுள்ளபோது, “காப்பார் யார்” என்று கூறலாமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். பாதுகாப்பவன் தனது வருகையைத் தாமதப்படுத்தினாலும், இவ்விதம் ஸர்வேச்வரனே காப்பவன் என்று அறிந்த பின்னரும், “நம்மைக் காப்பாற்றுபவர்கள் யார் உள்ளார்கள்?” என்ற விபரீதமான கேள்வியை கேட்கக்கூடியதான விச்வாஸம் இல்லாத புத்தி இவளுக்கு உண்மையாக இல்லை; ஆயினும் “காப்பார் ஆர்” என்று கேட்கும்படியாக இவளுடைய நிலை ஆனது என்று கருத்து. இங்கு ஸுந்தரகாண்டம் (39-29) – சரைஸ்து ஸங்குலாம் க்ருத்வா லங்காம் பரபலார்த்தன: | மாம் நயேத்யதி காகுத்ஸ்த: தஸ்ய ஸத்ருசம் பவேத் - விரோதிகளுடைய படையை அழிக்கவல்ல காகுஸ்த வம்சத்தில் பிறந்த இராமன், இலங்கையைத் தனது பாணங்களால் சிதறும்படிச் செய்து, என்னைக் காப்பாற்றி அழைத்துச் சென்றால் மட்டுமே அவனுக்கு ஏற்றதாக இருக்கும் – என்பதை வ்யாக்யானம் செய்கிறார். அதாவது, அவன் வருவதற்குக் காலதாமதம் ஏற்பட்டாலும், “அவனே ரசுஷகன்” என்னும் உறுதியுடன் இவள் உள்ளாளோ என்றால், அவ்விதம் இருந்தமைக்கு சீதை மூலமாக ப்ரமாணம்

காண்பிக்கிறார். அனுமன் சீதையிடம், தனது விச்வரூபத்தைக் காண்பித்து, “இராமனிடம் செல்வதற்கு இனி என் மீது எழுந்தருளிக் கொள்ள அமையாதோ?”, என்றான். இதற்கு சீதை, “ராசுஷஸர்கள் நெருக்கமாக உள்ள இருக்கும் இந்த இடத்தை, ராமபாணங்களால் நெருக்கமாக ஆக்கி விட்டு மட்டுமே நான் செல்வேன். இதனை விடுத்து வேறு ஒரு மனிதர் குலத்தில் விழித்துச் செல்வேனா?”, என்றாள். மேலும், “அவருடன் பகையை ஏற்படுத்திக் கொண்ட பின்னர், பிழைத்துச் சென்ற படை ஏதும் உள்ளதா? வராக சரம ச்லோகத்தில் – நயாமி பராமாம் கதிம் - உயர்ந்த கதிக்கு அழைத்துச் செல்கிறேன் – என்றவர், மேலும் இரண்டு சொற்கள் ஏதும் உரைப்பாரா? இந்தரன் போன்றவர்களின் விரோதிகளையும் அழிக்கும் குலத்தில் பிறந்தவர், தனது சொந்த விஷயத்தில் ஏதும் செய்யாமல் இருப்பாரா? அவருக்குத் தகுதியான செயலை மட்டுமே செய்யவேண்டிய நாம், நம்முடைய துன்பம் நீங்குவதற்காக, அவருக்குத் தாழ்வை ஏற்படுத்தும் செயலைச் செய்வோமோ? இராமனுடைய பட்டமஹிஷியை ஒரு ராசுஷஸன் பிரித்தான். அவள் சபித்துச் சென்றாள்” என்று கூறுவதும், “அவளை ஒரு வானரம் வந்து மீட்டுச் சென்றது” என்று கூறுவதும், அவருடைய வில்லின் வலிமைக்கு ஏற்றது அல்ல. அவருக்கு மட்டும் அல்லாமல், அவருடைய குலத்திற்கே அது களங்கத்தை ஏற்படுத்தும். இராமன் விஷயத்தில் இராவணன் செய்த செயலையே நாமும் செய்யவேண்டுமோ? ஆனால் தன்னைத்தானே காப்பாற்றிக்கொள்ள முயலுதல் என்ற செயலானது இராவணனுடைய செயல் போன்றது ஆகுமோ என்பதற்கு அடுத்து விடை அளிக்கிறார். இராமனுடைய தனத்தை “என்னுடையது” என்று கூறுபவர்களுக்கு நிகரானவர்கள் யாரென்றால், அவர் வந்து செய்யவேண்டிய காப்பாற்றும் செயலைத் தாங்களே மேற்கொள்வது என்றுள்ளவர்கள் ஆவர். பல காரணங்களும் இவளுடைய அச்சத்திற்கு உள்ளன என்றாலும், அஞ்சாமல் இருக்கக்கூடிய இவள், பிரிவாற்றாமைக்கு அச்சம் கொண்டதால் அல்லவோ, “காப்பார் ஆர்?” என்பதைக் கூறினாள்?

வ்யாக்யானம் – “கஜம்வேத்யாதி”, “நாஹாரயதி ஸந்த்ராஸம்” ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமான ஸ்த்ரீத்வம் போயிற்று. “பாஹூ ராமஸ்ய ஸம்ச்சரிதா” பயஹேதுக்களுக்கு அஞ்சுவர்களோ கணையத்துக்குள்ளே இருப்பார். ஆனைத்திரர்கள் ஸிம்ஹத்திரர்களளவல்லவிறே யிது. (காப்பாராரிவ்விடத்து) “ரக்ஷயமிவை, ரக்ஷகனிவன்” என்று தெளிந்து அறுதியிட்டு, “அம்ம” என்று அப்புத்தட்டியிருந்தவளிறே இப்போது “காப்பாரார்” என்கிறாள்; பிறந்த ஆற்றாமையின் அதிசயம். அவனுடைய ஸர்வரக்ஷகத்வம் ஓர் அச்சாயிறே இருப்பது,

இவர் அல்லிலே கிடந்து நோவுபடுகிறாரிறே. அவனுண்டாயிருக்க, முதலிலே, க்லேசமில்லையிறே ஒருவர்க்கும்.

விளக்கம் - இவ்விதம் அச்சம் கொள்ளாமல் இருப்பதற்கான காரணம் என்ன என்பதற்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார். இதற்கு அயோத்யாகாண்டம் (60-20) - கஜம் வா வீசுடிய ஸிம்ஹம் வா வ்யாக்ரம் வா வநம் ஆச்ரிதா நாஹாரயதி ஸந்த்ராஸநம் பாஹூ ராமஸ்ய ஸம்ச்ரிதா - இராம்னுடைய தோள்களைப் பற்றியபடி கானகத்தில் செல்லும் சீதை அங்குள்ள யானை, சிங்கம், புலி போன்றவற்றைக் குறித்து அச்சம் கொள்ளவில்லை - என்பதைக் கூறுகிறார். (கஜம் வா வீசுடிய ஸிம்ஹம் வா வ்யாக்ரம் வா வநம் ஆச்ரிதா நாஹாரயதி) - இவளுடைய ஸ்வரூபத்துடன் கூடியுள்ள பெண்மைத்தன்மை அகன்று; அதாவது பயம் அகன்றது. (பாஹூ ராமஸ்ய ஸம்ச்ரிதா) - கோட்டையில் உள்ளவர்கள் அச்சம் ஏற்படக் காரணமாக உள்ளவற்றைக் குறித்து அச்சம் கொள்வார்களோ? ஆனால் இப்போது இவளைக் சூழ்ந்துள்ளவை யானைக் கூட்டமோ அல்லது சிங்கம் கூட்டமோ அல்ல; அதனால் அச்சம் உண்டாகலாம். (காப்பார் ஆர் இவ்விடத்து) - “இவை காக்கப்படும் பொருள்கள், இவற்றைக் காப்பவன் இவன்” என்று தெளிந்து உறுதியான பின்னர், “அம்மா” என்று உறுதியுடன் இருந்தவள் அல்லவோ இப்போது “காப்பார் ஆர்” என்கிறாள்; இது இவளுக்கு ஏற்பட்ட பிரிவாற்றாமையின் மேன்மையால் ஆகும். அவனுடைய, “அனைத்தையும் காப்பாற்றும் தன்மை” என்பது ஒரே போன்றுதான் உள்ளது. ஆயினும் இவள் இரவில் நோவு கொள்கிறாள். அவன் உள்ளபோது யாருக்கும் துன்பம் இல்லை.

வ்யாக்யானம் - (கங்கிருளில்) கங்கென்று எல்லையாய், எல்லையான இருளென்னுதல்; (கங்கென்று) மருங்குலை; “மருங்கு” என்னுமாபோலே, கங்குலை கங்கென்று குறைத்துக் கிடக்கிறதாய், கங்குலிலிருளென்னுதல். அப்போது, கங்குல்வாய் என்கிறவிடம் “தச ராத்ரம், ஸப்த ராத்ரம்” என்றால், “பத்து நாள் ஏழுநாளெ”ன்று காலபரமாகிறவோபாதி, இதுவும் காலபரமாகிறது. (நுண் துளியாய்) தடித்தவிருளும், நேரிய துளியுமாய். (சேட்பால இத்யாதி) மிக்க நெடுமையை ஸ்வபாவமாகவுடைத்தான கல்பமாய்க் கொண்டு செல்லுகிற, (கங்குல்வாய்) ராத்ரியிடத்து. தமிழாசாரியன் என்று தமிழர்க்கு அகஸ்த்யனோ பாதியா யிருப்பானொருவன், “செல்கின்ற நாளகத்து” என்று வ்யாக்யானம் பண்ணி வைத்தான்.

விளக்கம் - (கங்கிருளில்) - கங்கு என்பது எல்லை என்னும் பொருள் கொண்டுள்ளது; அதாவது எல்லையான இருள். அல்லது “மருங்குலை” என்னும் தொடரானது “மருங்கு” என்று குறைவது போன்று, “கங்குலை” என்பது “கங்கு” என்று குறைந்தது எனலாம்; அதாவது எல்லையற்ற இருள் என்று பொருள்; அப்போது, “தச ராத்ரம், சப்த ராத்ரம் - பத்து, ஏழு இரவு” என்று காலத்தைக் குறிப்பது போன்று, இங்கும் காலம் கூறப்பட்டது எனலாம். (நுண் துளியாய்) - தடித்த இருளும், பனியுமாக. (சேட்பால இத்யாதி) - மிகவும் நீண்டதாக உள்ளதையே இயல்பாகக் கொண்டதான கல்ப காலமாக உள்ள இரவுப்பொழுதில். “கங்குல்வாய்” என்பதை “நாள்” என்று கொண்டதற்கான சமாதானம் கூறுகிறார்; தமிழர்களுக்கு அகஸ்தியன் போன்றுள்ள ஒரு தமிழ் ஆசிரியன், “செல்கின்ற கங்குல்வாய்” என்பதற்கு “செல்கின்ற நாள் அகத்து” என்று பொருள் கூறுவதால் இவ்விதம் கொள்ளலாம்.

வ்யாக்யானம் - (தூப்பால இத்யாதி) இருளைப் போக்கும்போது சந்த்ராதித்யர்கள் சேர உதித்தாற்போலே இருக்கிற திவ்யாயுதங்களை உடையவன் வருகிறிலன். அந்த சந்த்ராதித்யர்கள் வேணுங்காணும் இவ்விருளைப் போக்கும்போது. “ஆங்கத் திகிரி சுடரென்றும் வெண்மை சங்கம் வானில் பகருமதியென்றும்” என்று சொல்லக்கடவதிறே.

விளக்கம் - (தூப்பால இத்யாதி) - இருளை விலக்கும்போது சந்த்ரனும் சூரியனும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து உதிப்பது போன்று காணப்படும் திவ்யமான ஆயுதங்களைக் கொண்டவன் இப்போது வரவில்லை. ஆனால் உண்மையான சந்த்ரனும் சூரியனும் இந்த இருளைப் போக்கமாட்டார்களோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; அவன் திருக்கரத்தில், சந்த்ரனும் சூரியனும் என்பதாக உள்ள சக்கரத்தாழ்வானும் சங்கும் மட்டுமே இங்கு இருளைப் போக்குவதற்கு அவசியமாகின்றன. அவனுடைய திவ்யமான ஆயுதங்களைச் சந்த்ரன் மற்றும் சூரியன் என்று கூறப்பட்ட இடம் வேறு உள்ளதா என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; மூன்றாம் திருவந்தாதி (67) - ஆங்கு அத்திகிரி சுடர் என்றும் வெண்மை சங்கம் வானில் பகரும் மதி என்றும் - என்று கூறப்பட்டது காண்க.

வ்யாக்யானம் - பண்டே இவள் கைகண்டு வைத்தவையிறே இவைதான். இருளோடே சீறுபாறு என்று போக்குவானொருவனும், இருளோடே கண் கலந்து நின்று போக்குவானொருவனுமாயிற்று. (தூப்பால வெண்சங்கு) தூய்மையை ஸ்வபாவமாக உடைத்தான வெண் சங்கு. அன்றிக்கே, பாலென்பது - இடமாய், குறைவற்ற இடத்தையுடைத்தா

யிருக்கிற. “பெருமுழக்கு” என்னக்கடவதிறே, “ஸூர்ணோதர நிஸ்ஸ்ருத த்வநி:” என்னக் கடவதிறே. தூய்மையால் குறைவறுதலைக் காட்டுமோ என்னில்; “அவன் இவ்வர்த்தத்தில் தூயன் காண்” என்கையாகிறது அதில் குறைவற்றிருக்குமென்கையிறே; லக்ஷணையிருக்கிறபடி. அன்றிக்கே, (வெண்சங்கு) இத்தாலும், தூய்மையாலும் வெளுப்பின் மிகுதியைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம்; அப்போது பதாந்தர வ்யவதாந்தாலே அதுதான் யுக்தமல்ல.

விளக்கம் - ஆனால் இவன் கையில் உள்ள இந்த சந்த்ரசூரியர்கள் வந்தால், இருள் விலகுமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். முன்பே இவள் இவனுடைய திருக்கரங்களில் கண்டு அனுபவித்தவை இவையே ஆகும். இந்த உலகில் சந்த்ரனும் சூரியனும் எவ்விதம் இருளை விலக்குகிறார்கள் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; இருளுடன் நின்று சீறியபடி இருளைப் போக்குபவன் சூரியன், அந்த இருளுடன் கலந்து நின்று போக்குபவன் சந்த்ரன் ஆவான். (தூப்பால் வெண்சங்கு) - தூய்மை என்பதையே இயல்பாகக் கொண்டுள்ள வெண்மையான சங்கு. அல்லது “பால்” என்பதற்கு “இடம்” என்று பொருள் கொண்டு, “குறைவில்லாத இடம் கொண்ட சங்கு” எனலாம். “சங்கில் இடம் நிரம்ப உள்ளது” என்று கூறியதன் பயன் என்ன? இதற்கு விடை அளிக்கிறார்; “பெருமுழக்கு” என்றும், மஹாபாரதத்தில் - ஸூர்ணோதர நிஸ்ஸ்ருத த்வநி: - நன்கு பெருத்த நடுப்பாகம் கொண்டதிலிருந்து வெளிப்பட்ட ஓசை - என்றும் கூறப்பட்டது அல்லவோ? ஆனால் தூய்மை என்பதன் மூலம், “குறைவற்று இருத்தல்” என்பது உணர்த்தப்படுமோ என்றால், “அவன் இந்த விஷயத்தில் குறைவற்றவன்” என்பதை, “அவன் இந்த விஷயத்தில் தூயவன்” என்று கூறுவதால் உணரலாம். அல்லது, (வெண் சங்கு) - வெண்மையாலும் தூய்மையாலும், வெளுப்பின் மிகுதி கூறப்பட்டதாகவும் கொள்ளலாம். ஆனால் இவ்விதம் கொண்டால், “தூ” மற்றும் “வெண்” என்பதற்கு இடையே “பால்” என்ற சொல் வருதல் கூடாது; எனவே வெண்மை மற்றும் தூய்மை ஆகியவற்றால் வெளுப்பின் மிகுதி கூறப்பட்டதாகப் பொருள் கொள்ள இயலாது.

வ்யாக்யானம் - (தீப்பால் வல்வினையேன்) தீய ஸ்வபாவத்தையுடைத்தாய், பேர்க்கப் பேராதபடி கனவிய பாபத்தைப் பண்ணின நான். அதாவது ரக்ஷணத்திலே தீக்ஷித்து, ரக்ஷிக்கைக்கு ப்ராப்தனாய், அதுக்கென்னக் கருவி பிடித்திருக்கிறவனுங்கூட உதவாதபடியான பாபமிறே. (தெய்வங்காளென் செய்கேனோ) தெய்வங்களோடு

இவளுக்கு ஒரு ஸாம்யமுண்டு; அவர்கள் பிறப்பே அநிமிஷர், இவள்தானே “உண்டோ கண்கள் துஞ்சுதல்” என்றிருக்கும். இப்போதுதான் இருளுக்கஞ்சியும் உறங்காள்; தன் தசையைக் கண்டதுக்கு அவர்கள் உறங்காதே இருக்கிறார்களாகக் கொண்டு, அவர்களைத் தஞ்சமாக நினைத்துக் கேட்கிறாள், சிறையுறவுபோலே. தோழிமாருங்கூட உறங்கா நிற்கச்செய்தே அவர்கள் உறங்காதிருக்கையாலே, அவர்களிற் காட்டிலும் இவர்களை அண்ணியயுறவாக நினைத்துச் சொல்லுகிறாள். “ஆயுமமருலகுந் துஞ்சிலும்” தாய்மாரோடொக்க எடுக்கக் கடவதினே தேவதைகளையும். ஆர்த்திமிக்கால் “அம்மே! என் செய்வேன்” என்றாப்போலே இருக்கிறது காணும்.

விளக்கம் - (தீப்பால வல்வினையேன்) - தீய இயல்பைக் கொண்டதாக, அழிக்க எண்ணினாலும் அழிக்க இயலாதபடி உள்ள பாபத்தைச் செய்த நான். அதாவது காப்பாற்றுதல் என்பதை மட்டுமே தனது எண்ணமாகக் கொண்டு, காப்பாற்றுதல் என்பதற்கு ஸம்பந்தம் கொண்டவனாக உள்ள அவன், அதற்காகவே தக்க ஆயுதங்களைக் கொண்டுள்ள அவன், வந்து உதவ இயலாதபடி செய்த பாபங்கள். (தெய்வங்காள் என் செய்கேனோ) - மனம் அறிந்து வேறு தெய்வங்களைத் தொழாதபடி உள்ள இவள் இங்கு “தெய்வங்காள் என் செய்கேனோ” என்று கூறுவது எப்படி? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். இதற்கு முன்று விதமாகச் சமாதானம் கூறுகிறார். முதல் சமாதானம்; மற்ற தெய்வங்களுக்கும் இவளுக்கும் ஒரு ஒப்புமை உள்ளது. அவர்கள் இயல்பாகவே கண்களை மூடாதவர்கள் ஆவர். இவள் திருவிருத்தம்(97) - உண்டோ கண்கள் துஞ்சுதல் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளவள் ஆவாள். இத்துடன் இருளுக்கு அச்சப்பட்டபடி உள்ளாள். ஆகவே தனது நிலையைக் கண்டு அந்தத் தெய்வங்களும் உறங்கவில்லை என்று எண்ணியவளாக அவர்களைத் தஞ்சமாக எண்ணிக் கேட்கிறாள்; அதாவது சிறையில் ஏற்படும் உறவைப் போன்று எண்ணுகிறாள். இரண்டாவது சமாதானம்; தோழிகளும் உறங்கவில்லை, இந்தத் தெய்வங்களும் உறங்கவில்லை. ஆகவே தோழிமார்களைக் காட்டிலும் இந்தத் தெய்வங்களை அண்ணிய உறவாக எண்ணி உரைக்கிறாள். மூன்றாவது சமாதானம்; திருவாய்மொழி (2-1-1) - ஆயும் அமருலகும் துஞ்சிலும் - என்று மற்ற தேவர்களையும் தாய்மாருடன் சேர்த்து பேசுவர் என்பதால் இவ்விதம் கூறுகிறாள்; அதாவது “அம்மே! நான் என்ன செய்வேன்” என்பது போன்று உரைக்கிறாள்.

4-5-8 தெய்வங்காள் என் செய்கேன் ஓர் இரவு ஏழ் ஊழியாய்
மெய் வந்து நின்று எனதாவி மெலிவிக்கும்
கை வந்த சக்கரத்து என் கண்ணனும் வாரானால்
தைவந்த தண்டென்றல் வெஞ்சுடரில்தான் அடுமே

பொருள் - உணர்த்தியோடு உள்ள தெய்வங்களே! எனது பாதுகாப்பிற்காக எந்த ஒரு செயலை நான் செய்வேன்? ஒரு இரவுப்பொழுதானது ஊழிக்காலமாக நீண்டபடி இருந்து, மெய்யாகவே என் கண் முன்பாக நின்று, எனது உயிரை வருத்தியபடி உள்ளது. தனது திருக்கரத்தில் சக்கரத்தை வைத்துள்ள க்ருஷ்ணனும் வராமல் உள்ளான். அவன் வராமல் உள்ளதை அறிந்து கொண்டு, துன்பம் உண்டாக்க வருபவர்கள் போன்று தடவும் குளிர்ந்த தென்றலானது, கொழுந்து விட்டு எரியும் அக்னியைக் காட்டிலும் சுட்டபடி உள்ளது.

அவதாரிகை - ஏகராத்ரி அநேக யுகமாய் மிகவும் நலியாநின்றது, எம்பெருமானும் வருகிறிலன், அதுக்குமேலே தென்றலும் நலியாநின்றதென்கிறாள்.

விளக்கம் - “ஒரு இரவானது பல யுகங்களாகத் துன்பம் அளிக்கிறது. எம்பெருமானும் வரவில்லை. இவற்றிலும் மேலாக, தென்றலும் என்னை வாட்டுகிறது” என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (தெய்வங்களென்செய்கேன்) மற்றும் உறங்காதிருப்பாருண்டாகிலிறே, அவர்களைப் பார்த்துச் சொல்லுவது. (ஓர் இரவேழியாய்) கீழ், “ஊழியாய்” என்றவிடம் ராத்ரி மாத்ரமாய் நின்று நலிந்ததென்னும்படி, இது அநேக கல்பமாய் நலியாநின்றது. ஸௌபரி, போகத்துக்கு அநேகம் வடிவுகொண்டாற்போலே, இது பாதிக்கைக்கு அநேகம் வடிவு கொள்ளாநின்றது.

விளக்கம் - (தெய்வங்காள் என் செய்கேன்) - இந்தப் பாசுரத்தில் மீண்டும் “தெய்வங்கள்” என்று கூறுவது ஏன் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். இவளைப் போன்று வேறு சிலரும் உறங்காமல் உள்ளனார் என்பதால் அல்லவோ அவர்களை நோக்கி உரைக்கிறாள். (ஓர் இரவு ஏழு ஊழியாய்) - கடந்த பாசுரத்தில் “ஊழியாய்” என்பதன் மூலம், “இரவுபொழுதாக நின்று நலிந்தபடி உள்ளது” என்பதைக் கூறுகிறார். இங்குள்ள “ஊழியாய்” என்பதன் மூலம், “இந்த இரவானது பல கல்பங்களாக நின்று வருத்துகிறது” என்கிறார். ஸௌபரி

முனிவர் இன்பங்களை அனுபவிப்பதற்காகப் பல வடிவங்கள் எடுத்தது போன்று, இது என்னைப் பாதிப்பதற்காகப் பல வடிவம் எடுத்தபடி உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (மெய் வந்து நின்று) ராவணன் இடம் பார்த்து வந்தாற்போலே விரஹ தசையறிந்து நலியாநின்றது. ஈசுவரன் மர்யாதை, குலைக்கவொண்ணாமை வந்த மாத்ரமன்றிக்கே, தனக்கே ஆக்ரஹமுடையாரைப்போலே மெய்யே முன்னே வந்து நின்று. (எனதாவி மெலிவிக்கும்) போனவுயிரை மீளக் கொடுத்து நலியவற்றாயிற்று “சென்றற்றது” என்னும்படியிருக்கிற என்னுடைய ஆவியையுண்டாக்கி நலியாநின்றது; மோர்க்குழம்பு கொடுத்துத் தேற்றி, விடுநகங்கட்டி நலிவாரைப்போலே.

விளக்கம் - (மெய் வந்து நின்று) - இராவணன் சரியான இடமும் தருணமும் பார்த்து வந்தது போன்று இந்த இரவானது எனது விரக நிலையை அறிந்து வந்து துன்புறுத்துகிறது. ஈசுவரன் அமைத்து வைத்த எல்லையைக் குலைக்க இயலாமல் வந்தது மட்டும் அல்லாமல், தனக்கே சீற்றமும் வேகமும் உள்ளவர்கள் போன்று, மெய்யாகவே முன்பாக வந்து நின்று. (எனது ஆவி மெலிவிக்கும்) போனபடி உள்ள உயிரை மீட்டுக் கொடுத்து, துன்பத்தை ஏற்படுத்துவதாக வந்தது. “சென்று முடிந்தது” என்பது போன்றுள்ள எனது உயிரை மீண்டும் உண்டாக்கி துன்பம் அளித்தபடி உள்ளது. மாடுகளுக்கு மோர்க்குழம்பு அளித்துத் தேற்றிய பின்னர், கழுத்தில் கிட்டிக்கோலைக் கட்டித் துன்புறுத்துபவர்கள் போன்று.

வ்யாக்யானம் - (கை வந்த சக்கரத்து) இவ்வயஸந்ததைப் பரிஹரிக்கைக்குப் பரிகரமில்லாமல்தான் இருக்கிறானோ? அழையாதிருக்கச் செய்தேயும் நினைவறிந்து கையிலே வந்திருக்கும் திருவாய்யையுடையவன். அற விதேயமான பரிகரத்தையுடையவ னென்றபடி. பாவஜ்ஞமாய்க் கார்யஞ் செய்யும் பரிகரத்தை உடையவன்.

விளக்கம் - (கை வந்த சக்கரத்து) - இப்படிப்பட்ட துன்பத்தை விலக்குவதற்கான ஆயுதம் ஏதும் இல்லாமல் உள்ளானோ? அல்ல, இவன் அமைதியாக இருந்தாலும், இவனுடைய நினைவுகளைச் சரியானபடி அறிந்து கொண்டு, இவனுடைய திருக்கரத்தில் தானாகவே வந்து அமரும் சக்கரத்தாழ்வானைக் கொண்டவன். அதாவது, இவனுடைய குறிப்பு அறிந்து செயலாற்றும் கருவியைக் கொண்டவன் என்று கருத்து. இதற்கு இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (15-29) - பாவஜ்நேந க்ருதஜ்நேந தர்மஜ்நேந ச லக்ஷ்மண த்வயா புத்ரேண தர்மாத்மா ந ஸம்வ்ருத்த: பிதா மம - இராமன் லக்ஷ்மணனிடம், “லக்ஷ்மணா!

எனது மனதில் உள்ளதை அறிந்து செயல்படுபவனும், செய்ந்நன்றி அறிந்தவனும், தர்மத்தை அறிந்தவனும், புத்திரனும் ஆகிய நீ உள்ளபோது, எனது தந்தை இறந்து விட்டதாக எனக்குத் தோன்றவில்லை” என்றான் - என்னும் ச்லோகத்தை வ்யாக்யானம் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - “பாவஜ்ஞேந” ஸ்ரீபர்ணசாலை சமைக்கும்போது இளையபெருமாள், ஓலக்கங் கொடுத்திருக்குமிடம் பண்ணும்படியும், அக்நிசாலை சமைக்குமிடமும் ருஷிகளுக்கு இவையிறே பெருமாள் அருளிச்செய்வது; பிராட்டியுந்தாமும் ஏகாந்தமாக இருக்கும்படிகள் இவருடன் தாம் அருளிச்செய்யாரே, அவையடையக் கருத்தறிந்து செய்வாராயிற்று. அவர் “தூது செய் கண்கள் கொண்டு” ஒன்று பேசினால், இவரும் செவி கண்ணாகக் கேட்டுச் சமைக்குமித்தனை. “க்ருதஜ்ஞேந” வருந்தி இவர் நினைவைப் பின் சென்ற மாத்ரமன்றிக்கே; அறுபதினாயிரமாண்டு மலடு நின்று பிள்ளை பெற்ற சக்ரவர்த்தி, பெருமாளுக்குப் பொருந்துமிடம் பார்த்து மாளிகை சமைத்து முன்பு செய்து போந்த கட்டளைகளறிந்து, அப்படியே செய்தாராயிற்று. “தர்மஜ்ஞேந” இதுதான் “தம்பியாயிருந்து இப்படிச் செய்தார்” என்று குணமாகையன்றிக்கே, “இது கர்த்தவ்யம்” என்று செய்தார். “உஜ்ஜீவந ஹேதுவான அநுஷ்டேய தர்மமிது” என்று செய்தார். “த்வயா புத்ரேண” போன ஐயர்க்கு நிரயநிஸ்தாரகர் நீரேயிறே. “நாம் உள்ளதனையும் இவருடைய ரக்ஷணம் இப்படி செல்லுகிறது, நமக்குப் பின்பு இவர்க்கு ரக்ஷகரார், என் செய்யக் கடவது” என்று இதுவேயாயிற்று அவர்க்கு எப்போதும் நெஞ்சாறல்; அவர் செய்யுமவற்றை நீர் செய்கையாலே அவர்க்கு து:க நிவர்த்தகர் நீரேயிறே. “தர்மாத்மா” ஐயருமொருவரே! தான் பரம தார்மிகர் கிடீர்; தாம் இருந்த நாளும் நமக்கு வேண்டும் ரக்ஷணங்கள் பண்ணி, தாம் போன நாளைக்கும் தண்ணீர்ப்பந்தல் வைப்பாரோபாதி உம்மை வைத்துப்போவதே! “ந ஸம்வ்ருத்த: பிதா மம” நாம் ஐயரை இழந்திலோமிறே, நீர் இழந்தீராகிலித்தனையிறே.” “ராமஸ்ய தக்ஷிணோ பாஹு:” என்கிறபடியே விதேயமாய்க் காரியஞ் செய்யும் பரிகரத்தையுடையவர்.

விளக்கம் - (பாவஜ்ஞே) - பர்ண சாலையை அமைத்தபோது இராமன் லக்ஷ்மணனிடம், முனிவர்களுக்குத் தான் காட்சி கொடுக்கும் இடம் மற்றும் அக்னி சாலை சமைக்கும் இடம் போன்றவற்றை மட்டுமே அருளிச்செய்தான். பிராட்டியும் தானும் தனியாக உள்ள இடம் அமைப்பது குறித்து ஏதும் கூறவில்லை; ஆனால் அவை உட்பட பலவற்றையும்

இராமனின் குறிப்பு அறிந்த லக்ஷ்மணன் தானாகவே செய்தான். இராமன், திருவாய்மொழி (9-9-9) – தூது செய் கண்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப, கண்களைக் கொண்டு பேசினால், லக்ஷ்மணன் அவற்றைத் தனது கண்கள் என்பதையே காதாகக் கொண்டு கேட்டு, அவ்விதமே செய்வான். (க்ருதஜ்ஞேந) - மிகவும் வருத்தம் கொண்டு இராமனின் நினைவுகள் பின்னோக்கிச் சென்றன. அறுபதினாயிரம் ஆண்டுகள் குழந்தைப் பேறு இன்றித் தவித்து, பிள்ளைப் பேறு கிட்டிய தசரதச் சக்ரவர்த்தி பெற்று எடுத்த இராமனுக்கு ஏற்ற இடம் எவை எவை என்று ஆராய்ந்து, மாளிகையை அமைத்து, தசரதர் முன்பு செய்து வந்த முறைகளை அறிந்து, அதனைப் போன்றே லக்ஷ்மணன் செய்தான். (தர்மஜ்ஞே) - இதனை “தம்பியாக உள்ளதால் இவற்றைச் செய்யவேண்டும்” என்று, தம்பிக்கு உரிய குணத்தை அறிந்து செய்தான் என்பது அல்லாமல், “இது செய்யவேண்டியவை” என்று செய்தான். “தான் பிழைத்திருப்பதற்குக் காரணமாக உள்ள தர்மம் இது ஆகும்; ஆகவே செய்யவேண்டும்” என்று செய்தான். (த்வயா புத்ரேண) - காலம் சென்ற தசரதனுக்கு, அவர் நரகத்தில் உழாதபடிச் செய்த புத்திரன் நீயே ஆவாய். தசரதனுடைய மனதில், “நான் உள்ளவரை இராமனைக் காப்பேன். நமக்குப் பின்னர் இவனைக் காப்பாற்ற யார் உள்ளனர்? என்ன செய்வது”, என்று எப்போதும் துடித்தபடியே இருந்தார். அவர் செய்த செயல்கள் அனைத்தையும் லக்ஷ்மணாகிய நீ செய்த காரணதால், அவருடைய துக்கத்தை விலக்கியவன் நீயே ஆகிறாய். (தர்மாத்மா) - தசரதச் சக்ரவர்த்தி மட்டுமே தர்மம் அறிந்தவர் ஆகிறார். தான் இருந்த காலம் முடிய நமக்குத் தேவையான பாதுகாப்பை அளித்து, தான் சென்ற பின்னரும் தண்ணீர்ப்பந்தல் போன்று உன்னை வைத்துச் சென்றார். (ந ஸம்வ்ருத்த: பிதா மம) - நான் தசரதசக்ரவர்த்தியை இழக்கவில்லை; அவை வடிவில் நீ உள்ளாய். ஆகவே, நீயே இழந்தாய் லக்ஷ்மணா! (ராமஸ்ய தக்ஷிணோ பாஹு:) - என்பதற்கு ஏற்ப செயல்கள் செய்வதற்கான கருவிகளையும் கொண்டுள்ள லக்ஷ்மணன்.

வ்யாக்யானம் - (கண்ணன்) ஸ்ரீபீஷ்மரைத் தொடருகிறபோது கையிலே வந்திருந்ததிறே திருவாழி. ஸ்ரீபீஷ்மர் நெடும்போது பொருதபடியாலே அர்ஜுநன் இளைத்தான். அவன் இளைத்தவாறே ஸர்வேச்வரன் தன் ப்ரதிஜ்ஞையை மறந்தான். தேரில் நின்றும் குதித்துத் திருவாழியைக் கொண்டு தொடர்ந்தான். வந்து கொன்றருளீர் என்கிறான். “ஏஹ்யேஹீத்யாதி” என்றும் ஆணை மறுத்தாலும் சேதமில்லையீ! இச்சீறிச் சிவந்த கண்ணழகை அநுபவிக்கப் பெற்றால். “ப்ரஸஹ்ய” தேவர்க்கும் வீரத்துக்கும் தோலேன்,

என் கையில் ஆயுதத்தைப் பொகடச் சொல்லித் தலையைறுத்தருளீர். “லோகநாத” வீரத்துக்குத் தோலேனாகிலும் முதன்மைக்குத் தோற்பனிறே.

விளக்கம் - (கண்ணன்) - பீஷ்மரைத் தாக்கும் செயலின்போது பின்தொடர்ந்து வந்தது திருச்சக்கரம். பீஷ்மர் நீண்ட நேரம் யுத்தம் செய்தபடி இருந்தால் அர்ஜுனன் களைப்புற்றான். அவன் களைப்புற்ற காரணத்தால், ஸர்வேச்வரன் “ஆயுதம் எடுக்கமாட்டேன்” என்ற தனது சபதத்தை மறந்தான். அர்ஜுனனுடைய தோலிருந்து கீழே குதித்து, தனது சக்கரத்தை எடுத்தபடி சென்றான். இதனைக் கண்ட பீஷ்மர், “வந்து என்னைக் கொன்றருள்வாய்” என்றார். மஹாபாரதம் பீஷ்மபர்வம் (59—98) - ஏஹ்யேஹீத்யாதி - உனது சபதத்தை நீ மறந்தாலும் தவறில்லை, இப்படிச் சீற்றத்துடன் சிவந்த கண்களைக் கொண்டு வரும்போது, அந்தக் கண்ணழகை அனுபவிக்கப் பெற்றால் போதுமானது. (ப்ரஸஹ்ய) - க்ருஷ்ணா! உனக்கு உனது திருக்கரத்தில் உள்ள ஆயுதத்திற்கும், உனக்கும், உன் வீரத்திற்கும் நான் அஞ்சவில்லை - எனது கையில் உள்ள ஆயுதத்தைக் கீழே இட உத்தரவிட்டு, எனது தலையை அறுப்பாயாக. (லோகநாதா) - வீரத்திற்கு அடிபணியவில்லை என்றாலும் உனது முதன்மைக்குத் தோற்பேன்.

வ்யாக்யானம் - (என் கண்ணன்) ஆச்ரிதர்க்காக ப்ரதிஜ்ஞையை அழியமாறுமவனிறே. ஆன்ரிதரிலே ஒருவர்க்குச் செய்தது எல்லார்க்குமாயிருக்குமே. “ஆச்ரிதர்க்காக ப்ரதிஜ்ஞையை யழியமாறும்” என்னுமிது தஞ்சமாகவினே இவனைப் பற்றுகிறார் பற்றுகிறது. தனக்கென்னவும் சில நியதமாய் இருக்குமாகில் இவனைப் பற்றுவார்க்குப் பலமில்லை. (தைவந்த தண் தென்றல்) குளிர்ந்த காலத்திலே வந்த குளிர்ந்த தென்றலென்னுதல்; தைவருகையாவது தடவுகையாய், காந்தனுடைய கரஸ்பர்சத்துக்கு ஸ்மாரகமாயிரா நின்றதாயிற்றுக் குளிர்ந்த தென்றல். “தான் சென்று மண்மகளைத் தைவந்தான்” என்று ப்ரயோகித்தார்களிறே. (வெஞ்சடரில்தானடுமே) வெவ்விய சுடரிற் காட்டில் அடுமென்னுதல், சுடர்போலே நலியாநின்றதென்னுதல், லௌகிகாக்நியிற் காட்டில் நரகாக்நிக்குள்ள வாசி போருமினே பிரிந்த ஸமயத்தில், அநுகூல பதார்த்தத்துக்கு.

விளக்கம் - (என் கண்ணன்) - தனது அடியார்களின் பொருட்டு தனது சபதத்தையே மாற்றிக் கொள்பவன். அடியார்களில் ஒருவருக்குச் செய்த செயல் என்பது, அனைவருக்கும் பொருந்தும். தனது சபதத்தைக் காப்பாற்றுதல் என்பதே “சரணம் புகத் தக்கவன்” என்பதை உறுதியாக்கும் அல்லாமல், தனது சபதத்தை விடுத்தல் என்பது

இத்தகைய உறுதியைக் குலைத்துவிடும் அல்லவோ என்னும் ஐயம் எழலாம்; இதற்கு விடை அளிக்கிறார். இவனைத் தஞ்சமாகப் பற்றுபவர்கள், “அடியார்களுக்காகத் தனது சபதத்தை விட்டுக் கொடுத்தளிப்பான்” என்னும் தன்மையைத் தஞ்சமாகக் கொண்டு அல்லவோ இவனைப் பற்றுகிறார்கள்? தனக்கென்று சில விதிகளை இவன் ஏற்படுத்திக் கொண்டால், இவனை வந்து பற்றுபவர்களுக்குப் பலன் ஏதும் இல்லை. (தைவந்த தண் தென்றல்) - குளிர்ந்த காலத்தில் வந்த குளிர்ந்த தென்றல் காற்று. “தைவருகை” என்றால் தடவுதல்; அதாவது காதலனுடைய கரங்களின் தீண்டுதலை நினைவுபடுத்துவதாக உள்ள குளிர்ந்த தென்றல். ஆனால் “தைவருகை” என்பது “தடவுதல்” என்னும் பொருளைத் தருமோ என்றால், “தான் சென்று மண்மகளைத் தைவந்தான்” என்ற சொற்றொடரில் இவ்விதம் அல்லவோ உபயோகித்தனர்? (வெஞ்சுடரில்தானடுமே) - நன்கு எரியும் சுடரைக் காட்டிலும் சூடாக உள்ளது. சுடர் போன்று துன்புறுத்துகிறது. நமக்கு ஏற்ற பொருள்களைப் பிரியும்போது, இந்த லோகத்தில் உள்ள ஸம்ஸார அக்னி மற்றும் நரகவேதனை என்னும் நரகத்தில் உள்ள அக்னி ஆகிய இரண்டிற்கு வேறுபாடு இன்றி இருக்கும் அல்லவோ?

4-5-9 வெஞ்சுடரில்தானடுமால் வீங்கிருளின் நுண் துளியாய்

அஞ்சுடர வெய்யோன் அணிநெடுந்தேர் தோன்றாதால்
செஞ்சுடர்த் தாமரைக்கண் செல்வனும் வாரானால்
நெஞ்சிடர் தீர்ப்பாரினியார் நின்றுருகுகின்றேனே

பொருள் - நீண்டதாக உள்ள இருளைக் கொண்டதாகவும், நுண்ணியதான பனித்துளியைக் கொண்டதாகவும் இருக்கின்ற இரவுப்பொழுதானது, கொடிய அக்னியைக் காட்டிலும் சுடுவதாக உள்ளது. இவ்விதம் உள்ளபோது, தனது தோற்றத்தால் இருளைப் போக்கவல்ல அழகான சுடர்கள் கொண்ட உஷ்ணமான சூர்யனுடைய அழகான பெரிய தேரும் தோன்றாமல் உள்ளது. மேலும், தனது ஐச்வர்யத்தை வெளிப்படுத்துகின்ற சிவந்த ஒளி கொண்ட தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் பொருந்திய க்ருஷ்ணனும் வரவில்லை. எனவே ஒரே நிலையில் நின்றபடி உருகும் எனது நெஞ்சத்தின் துக்கத்தை தீர்ப்பவர்கள் யார்?

அவதாரிகை - ராத்ரியும் நலியாநின்றது, ஸூர்யோதயமும் “நமக்கு” என்றவாறே ப்ரார்த்யமாய்விட்டது, ரக்ஷகனானவனும் தோற்றுகிறிலன், என் மநோது:கத்தை இனிப் போக்குவார் ஆரென்கிறாள்.

விளக்கம் - “இரவுப்பொழுதும் நன்மைத் துன்புறுத்தியபடி உள்ளது. சூரியனுடைய உதயமும், நமக்கு என்று வரும்போது, ப்ரார்த்தித்துப் பெற வேண்டியதாக உள்ளது. நன்மைக் காப்பவனும் வரவில்லை. எனது மனதில் உள்ள துக்கத்தைப் போக்குவதற்கு யார் உள்ளனர்?”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (வெஞ்சுடரில் இத்யாதி) ராவணன் மாரீச ஸஹாயனாய்க் கொண்டு வந்து தோற்றினாற் போலேயாயிற்று நுண்ணிய துளியோடே செறிந்த இருள் வந்து தோன்றினபடி. இரண்டும் போகத்துக்கு ஏகாந்தமாயிருக்குமிறே. “ஒழுக நுண் பனி” இத்யாதி; வர்ஷாவில் கைக்குள்ளேயடங்க அணைக்கவேணும். இருள்தானே போக வர்த்தகமிறே. (வீங்கிருளின் நுண்துளியாய் வெஞ்சுடரில் தானடுமால்) வளர்ந்த இருளும், நுண்ணிய பனியும், வெவ்விய சுடரிற்காட்டில் அடாநின்றதென்னுதல், வெஞ்சுடர்போலே அடாநின்றதென்னுதல். இவற்றில் ப்ரதாநமெது? என்னில்;அது வேணுமோ, “பாதகங்க ளிரண்டுண்டு” என்னவமையாதோ. இனித்தான் இத்திருவாய்மொழி தன்னில் ராத்ரி வ்யஸநமிறே சொல்லிப் போருகிறது; ஆன பின்பு, இருளுக்கே ப்ராதாந்யமாக வமையுமிறே.

விளக்கம் - (வெஞ்சுடரில் இத்யாதி) - இராவணன் மாரீசனைத் தனக்கு உதவி செய்வதற்காகத் துணைக்கு அழைத்து வந்தது போன்று, நுண்ணிய பனியுடன் சேர்ந்ததாக அடர்ந்த இருள் வந்தது என்று கருத்து. இரண்டுமே இன்பத்திற்கு ஏகாந்தமான துணை அல்லவோ? பெரியதிருமொழி (8-5-8) - ஒழுக நுண் பனி - என்பது காண்க. அதாவது மழைக்காலத்தில் கைக்குள்ளே அடங்கும்படி அணைக்கவேண்டும். இருள் என்பது இன்பத்தை வளர்க்கும் அல்லவோ? (வீங்கிருளின் நுண்துளியாய் வெஞ்சுடரில் தானடுமால்) - நீண்டபடி உள்ள இருள் மற்றும் நுண்ணியதான பனி ஆகிய இரண்டும் கொடிய நெருப்பைக் காட்டிலும் துன்புறுத்தின என்று கருத்து. இருள் மற்றும் பனி ஆகிய இரண்டில் எது முதன்மையாக நின்று அதிகமாகத் துன்புறுத்துகிறது என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். ஆனால், இவ்விதம் இரண்டையும் தனித்தனியாகக் கூற வேண்டுமோ? “பாதிக்கும் பொருள்கள் இரண்டு உள்ளன” என்று கூறினால் போதாதோ? இதற்கு விடை

அளிக்கிறார். இந்தத் திருவாய்மொழியில், இரவின் மூலம் ஏற்படும் துன்பம் மட்டுமே கூறப்பட்டது; ஆகவே இருளுக்கே முதன்மை கூறப்பட்டது என்றாகிறது.

வ்யாக்யானம் - (அஞ்சுடர் இத்யாதி) இளையபெருமாள் அகல நின்றாப்போலேயாயிற்று இது. தன்னுடைய தோற்றரவிலே து:க நிவ்ருத்தியுண்டாம்படியான அழகிய சுடரையுடைய ஆதித்யனும் வருகிறிலன். (தோன்றாதால்) ப்ரளயத்தில் அல்ப சேஷமாம்படி நீஞ்சி, “கரையைக் கிட்டினோமோ, கிட்டினோமோ” என்று பார்ப்பாரைப் போலே காணும், ராத்ரியெல்லாம் நோவுபட்டு “விடிந்ததோ, விடிந்ததோ” என்று பார்க்கிறபடி. (செஞ்சுடர் இத்யாதி) “தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ” என்று ஆதித்ய மண்டலத்திலே எழுந்தருளியிருக்கிறவனும் வருகிறிலன். ஆதித்யனுடைய வரவுக்கு அருணோதயம் போலே இருப்பதொன்றிறே, அவனுடைய வரவுக்கு ஆதித்யனுடைய தோற்றரவு. சிவந்த சுடரையுடைய தாமரை போன்ற கண்களையுடைய ஸ்ரீமானும் வருகிறிலன். ஆதித்யன் வந்தாலும் இருள் வர ஸம்பாவனையுண்டிறே, அஸ்தமியாத ஆதித்யனும் அவனுடைய ப்ரகாசமும் ப்ராதேசிகமாயிருக்குமிறே, உபயவியூதிக்கும் ப்ரகாசத்தைப் பண்ணுமவனிறே இவன். “பகற் கண்டேன் நாரணனைக் கண்டேன்” என்னக் கடவதிறே.

விளக்கம் - (அஞ்சுடர் இத்யாதி) - லக்ஷ்மணன் இராமனை விட்டு அகலாமல் நிற்பது போறு, இந்த இருளானது அகலாமல் உள்ளது. தனது உதயம் மூலம் மட்டுமே துக்கத்தை விலக்கவல்ல அழகான சுடர் கொண்ட சூரியனும் வரவில்லை. (தோன்றாதால்) - ப்ரளய நீரில் சிறிது தொலைவு மட்டும் மீதம் உள்ளபோது “கரையை அடைந்தோமோ, அடைந்தோமோ” என்று பார்ப்பவர்கள் போன்று, இரவு முழுவதும் துன்பம் அடைந்து “விடிந்து விட்டதா, விடிந்து விட்டதா” என்று பார்க்கும் நிலை. (செஞ்சுடர் இத்யாதி) - சாந்தோக்யத்தில் - தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகம் ஏவம் அக்ஷிணீ - தாமரை போன்ற அழகான திருக்கண்கள் கொண்டவன் - என்பதாகக் கூறப்பட்ட, ஆதித்யமண்டலத்தில் உள்ள ஸர்வேச்வரனும் வரவில்லை. சூரியனின் வரவுக்கு முன்பாக அவனுடைய தேராகிய அருணன் முதலில் வருவது போன்று, சூரியனுக்கு உள்ளே இருக்கின்ற ஸர்வேச்வரன் வருவதற்கு முன்பாக, சூரியனின் தோற்றம் அமைகிறது. ஆகவே ஸர்வேச்வரன் வருவதை மறைமுகமாகச் சூரியனின் உதயம் உணர்த்துகிறது. ஆயினும் சிவந்த சுடர்கள் கொண்ட தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்ட ஸர்வேச்வரனும் வரவில்லை. சூரியனுக்கும் இவனுக்கும் உள்ள வேறுபாடு என்னவென்றால், சூரியன்

வந்தாலும், அந்தச் சூரியன் மறைந்த பின்னர் இருள் வருவதற்கான வாய்ப்பு உள்ளது; ஆனால் மறையாத சூரியனாக உள்ள இவன் வரவில்லை. மேலும் ஒரு வேறுபாட்டைக் காண்பிக்கிறார். சூரியனுடைய ப்ரகாசமானது அனைத்து இடங்களிலும் இல்லாமல், ஒரு இடத்தில் மட்டுமே உள்ளதாகும்; ஆனால் இவனுடைய ப்ரகாசமானது இரண்டு விபூதிகளிலும் உள்ளதாகும். இரண்டாம் திருவந்தாதி (81) – பகல் கண்டேன் நாரணனைக் கண்டேன் – என்பது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (நெஞ்சிடர் தீர்ப்பாரினியார்) ஆந்தரமான தமஸ்ஸைப் போக்குவாரார்? பாஹ்யமான தமஸ்ஸைப் போக்குமவனிறே அவன்; ஆந்தரமான தமஸ்ஸாகிறது வயிரம் பற்றின இடரிறே; அததைப் போக்கும்போது, நிலவனுமாய் அந்தரங்கனுமானவனே வேணுமே. “ஞானமாகி நாயிறாகி” என்னக் கடவதிறே. (நின்றுருகுகின்றேனே நெஞ்சிடர் தீர்ப்பாரினியார்) விலக்ஷண விஷயத்தில் விச்லேஷம், உருகின்றாய் தர்மிலோபம் பிறக்கவுமொட்டாது, தரிக்கவுமொட்டாது, முடியவுருகினபடியே நிற்குமித்தனை. “இன்னமொரு கால் காணலாமோ” என்னும் நசை முடியவொட்டாது, அப்போதை இழவு ஜீவிக்கவுமொட்டாது.

விளக்கம் - (நெஞ்சிடர் தீர்ப்பாரினியார்) - மனதில் உள்ள இருளை நீக்குவது யார்? சூரியனுடைய ப்ரகாசமானது புறத்தில் உள்ள இருளை மட்டுமே போக்குவதாகும். ஆனால் மனதில் உள்ள இருளானது, வைரம் போன்று கடினமாக உள்ளது அல்லவோ? அதனைப் போக்குவதற்கு ஆசார்யனும் அந்தரங்கமாக உள்ளவனும் ஆகிய அவன் அல்லவோ வரவேண்டும்? திருச்சந்தவிருத்தம் (144) – ஞானமாகி நாயிறாகி - என்பது காண்க. (நின்று உருகுகின்றேனே நெஞ்சிடர் தீர்ப்பார் இனியார்) - மேன்மையான விஷயத்தைக் குறித்து ஏற்பட்ட பிரிவானது, உருகி நிற்கக் செய்யும்; ஆத்மாவிிற்கு அழிவையும் ஏற்படுத்தாமல், உயிருடன் வாழவும் இயலாமல், முடிந்து போகலாம்படி உருக்கும். “மேலும் ஒருமுறை காண இயலுமோ?”, என்னும் ஆசை நிறைவேறும்வரை பொறுக்காது. அப்போது நாம் இழக்கும்போது வாழவும் இல்லை.

5-4-10 நின்றுருகுகின்றேனேபோல நெடுவானம்

சென்றுருகி நுண்துளியாய்ச் செல்கின்ற கங்குல்வாய்
அன்றொருகால் வையம் அளந்த பிரான் வாரான் என்று
ஒன்றொருகாற்சொல்லாது உலகோ உறங்குமே

பொருள் - ஒரு நேரத்தில் முடிந்துவிடாமல், நின்று உருகும் என்னைப் போன்று, பரந்து விரிந்த ஆகாசமானது தேய்ந்து சென்று உருகி, நுண்ணிய துளிகளைக் கொண்டு செல்லும் இந்த இரவுப்பொழுதில், “முன்பு ஒரு காலத்தில் இந்தப் பூமியை அளந்து எடுத்து உதவி செய்தவன் இன்று வருகிறானோ” என்னும் ஒரு சொல்லை ஒருமுறையேனும் கூறாமல் இந்த உலகம் உறங்கியபடி உள்ளது. இது என்னே!

அவதாரிகை - “இந்த ராத்ரியில் என்னுடைய வ்யஸநத்தைக் கண்டு வைத்து அவன் திறமாக ஒரு வார்த்தை சொல்லாதே லோகமாகவுறங்குவதே!” என்கிறாள்.

பொருள் - “ இந்த இரவுப்பொழுதில் எனது துன்பத்தைக் கண்டு அவன் விஷயமாக உள்ள ஒரு சொல்லைக் கூட உரைக்காமல் இந்த உலகம் உறங்குகிறதே”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (நின்று இத்யாதி) பரப்பையுடைத்தான, ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் அவகாச ப்ரதாநம் பண்ணும் ஆகாயமானது, சென்றற்று நுண்ணிய துளியாய் இற்று விழாநின்றது. ஆரைப்போலேயென்றால், (நின்று உருகுகின்றேனே போல) ப்ரத்யக்ஷித்தத்தையிறே உபமானமாகச் சொல்லுவது. மஹாதத்வமான ஆகாசம் அழிகிறபடிக்கு வேறு த்ருஷ்டாந்தமில்லை, என்னைச் சொல்லுமித்தனை. அளவுடையாரெல்லாரும் அழிகிற காலமாகாதே. “யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா அப்ரமேயம் ஹி தத் தேஜ:” என்று பெரியவர்களுடைய பெருமையும் தன் ஸம்பந்தத்தாலேயாம்படி இருக்குமவளிறே. “ச்ரிய:பதியாகையாலே ஸர்வாதிகன்” என்னக்கடவதிறே. இப்படி செல்லுகிற இரவிடத்து.

விளக்கம் - (நின்று இத்யாதி) - மிகுந்த பரப்பு கொண்டதும், அனைத்து பொருள்களுக்கும் இடம் அளிப்பதும் ஆகிய ஆகாசமானது, சென்று முடிந்து நுண்ணிய துளிகளாக உருகி விழுந்தபடி உள்ளது. இது யாரைப் போன்று இவ்விதமாக உள்ளது என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (நின்று உருகுகின்றேனே போல) - தன்னைப் போன்று உருகுகிறது. ஆனால் தன்னை அல்லாமல் வேறு ஒரு உதாரணம் கூறாமல் அல்லவோ என்றால், நேரடியாகக் காண்பதை மட்டுமே உவமையாகக் கூற இயலும் அல்லவோ? மஹாதத்வமாகிய ஆகாசம் அழிவதற்கு வேறு உதாரணம் இல்லை; என்னைக் கூறுகின்ற இதனை அல்லாமல், வேறு எதனையும் கூற இயலாது. “அளவுடன் கூடிய அனைவரும்

அழிகிறார்கள், அளவற்றவர்கள் அழிவது இல்லை” என்பது போன்று கூற இயலாத காலமாக உள்ளது. ஆனால், மிகப் பெரிய பொருளாக உள்ள ஆகாசத்திற்கு, மிகச் சிறிய பொருளாக உள்ள தன்னை உபமானமாகக் கூறுவது பொருந்துமோ என்பதற்கு ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார். இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (37-18) - யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா அப்ரமேயம் ஹி தத் தேஜ: - யாருக்கு ஜானகி மனைவியாக உள்ளாளோ அவனுடைய தேஜஸ் அளவிடமுடியாதபடி உள்ளது - என்பதற்கு ஏற்ப, பெரியவர்களுடைய பெருமையானது தனது ஸம்பந்தத்தினால் வந்தது என்று கூறலாம்படி உள்ளாள். “மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகன் என்பதால், அனைத்தையும் ஆள்பவனாக உள்ளான்” என்று கூறப்பட்டது. இவ்விதமாக உள்ள இரவுப்பொழுதில்.

வ்யாக்யானம் - (அன்றொருகால் இத்யாதி) “ ‘பிரிவாற்றாமையிலும் ஜீவிக்ைக்கு நிமித்தம் அவனுடைய அடிப்பாடு; வரையாதே எல்லாரையுமொக்க ரக்ஷித்தவன், தன்னாலே வந்த ஆற்றாமையைப் பரிஹரியாதிருக்குமோ’ என்னுமதிறே, அதுவும் அவனுக்கு, புழுக்குறித்தது எழுத்தானாற்போலே காதாசித்தமாக வந்ததொன்று. அது அவனுக்கு நியத ஸ்வபாவமன்றுகாண்” என்று சொல்லுகிறாரில்லை. (அன்றொருகால்) அன்று அங்ஙனே ஒருகால் செய்தானித்தனை, அவனுக்கு எற்றைக்கும் நியதமாயிருப்பதொரு ஸ்வபாவமன்றுகாண் என்கிறாரில்லை.

விளக்கம் - (அன்று ஒருகால் இத்யாதி) - “இவ்விதம் அவனைப் பிரிந்து, ஆற்றாமையில் வாடியபடி உள்ளபோதிலும், உயிர் பிழைத்திருத்தல் என்பதற்குக் காரணம், அவனுடைய குணமே ஆகிறது. அதாவது யாரையும் விடாமல், அனைவரையும் ஒரே போன்று காப்பாற்றியவன், தன்னால் ஏற்படும் பிரிவாற்றாமைப் போக்காமல் இருப்பானோ? ஒரு புழு மண்ணில் ஊர்ந்து செல்லும்போது தற்செயலாக உண்டான கோடுகளை எழுத்துக்களாகப் படிப்பது போன்று, இந்தச் செயலானது அவனுக்கு ஏதோ ஒரு காலத்தில் வந்தது ஆகும்; அது அவனுக்கு எப்போதும் உள்ள இயல்பு அல்ல என்பதை உணர்வாயாக”, என்று யாரும் கூறவில்லை. (அன்று ஒருகால்) - இப்படியாக அன்று ஒருமுறை இது போன்று செய்தான், இது அவனுக்கு எப்போதும் இருப்பதாக உள்ள ஸ்வபாவம் அல்ல” என்று யாரும் கூறவில்லை.

வ்யாக்யானம் - (பிரான்) என்னாநிற்கச் செய்தேயிறே, (வாரான்) என்கிறது. “ ‘லோகத்தையடைய அளந்து கொண்ட உபகாரகனன்றோ’ என்று நினைக்கிறாயாகில், பெருக்காறு பெருகினாப்போலே அது அங்ஙனே ஒருகால் செய்து போனவித்தனை, வாராமையே காண் ஸ்வபாவம்” என்கிறாரில்லை. (ஒன்று) “வாரான்” என்னவேண்டா, “வரும்” என்னவுமமையும். “இன்னம் வரும்” என்னும் நசை கொண்டு ஜீவிக்க இருப்பார்க்கிறே “வரும்” என்றே சொல்லவேண்டுவது. “வரும்” என்னவுமாம், “வாரான்” என்னவுமாம். (ஒருகால்) ஒருகால் சொன்னால் பின்னையும் ஜீவிப் பார்க்கிறே இருகால் மட்டுச் சொல்ல வேண்டுவது. “அவன் இனி வாரான்” என்று அறிந்தபோதே மூச்சடங்குமிறே. (உலகு ஓ! உறங்குமே) “அன்னையரும் தோழியரும் உறங்கா நின்றார்கள்” என்று இன்னாதானத்தை, லோகத்தையடைய இன்னாதாம்படிகாணும் அதுக்குப் பின்பு பிறந்த தசா விசேஷம். பிரிந்தவனோடொத்ததீ! இந்த லோகம்.

விளக்கம் - (பிரான்) “பிரான் - உபகாரன்” என்று உள்ளபோது, “வாரான் - வரமாட்டான்” என்று கூறுவது பொருந்துமோ? இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். “இந்த லோகம் முழுவதையும் அளந்து கொண்டு, அதன் மூலம் உதவி செய்தவன் அல்லவோ?”, என்று நீ எண்ணலாம். ஆறு ஒன்று திடீர் வெள்ளத்தில் பெருகுவது போன்று, அவனுடைய அந்தச் செயலானது ஒரு காலகட்டத்தில் மட்டுமே செய்தது ஆகும். வராமல் இருத்தலே அவன் இயல்பாகும். இப்படியாக அவன் குணத்தைக் குறித்து யாரும் குறையாகப் பேசவில்லையே! (ஒன்று) - “வரான்” என்று கூறவேண்டாம்; “வரும்” என்றும் கூறுவது பொருந்தும். “இன்னமும் வருவான்” என்ற நம்பிக்கையும் ஆசையும் கொண்டபடி நினைப்பதன் காரணமாக அல்லவோ “வரும்” என்கிறார். (ஒருகால்) - “அவன் வரமாட்டான்” என்று ஒருமுறை உரைத்தால், உயிர் பிழைத்திருந்தால் மட்டுமே இரண்டாவது முறை கூறவேண்டும் அல்லவோ? “அவன் வரமாட்டான்” என்று ஒருமுறை கூறுவதைக் கேட்டாலே மூச்சு நின்று விடும் அல்லவோ? (உலகு ஓ உறங்குமே) - நமக்கு வேண்டியவர்களை மட்டுமே வெறுக்கவேண்டும், அதனை விடுத்து இங்கு உலகம் முழுவதையும் வெறுப்பது ஏன் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். “அன்னையாரும் தோழியரும் உறங்குவர்” என்று, அவர்கள் வேண்டாதவர்கள் ஆவதற்கு முன்பே இந்த உலகம் முழுவதும் வேண்டாதபடி ஆயிற்று என்பது, இந்த உலகின் மீது கொண்ட சிறப்பான எண்ணமாகும். இந்த லோகமானது, பிரிந்து சென்றவன் போன்றதாகவே உள்ளது.

5-4-11 உறங்குவான்போல் யோகு செய்த பெருமாளை
 சிறந்த பொழில்குழ் குருகூர்ச்சடகோபன் சொல்
 நிறங் கிளர்ந்த அந்தாதி ஆயிரத்துள் இப்பத்தால்
 இறந்து போய் வைகுந்தம் சேராவாறு எங்ஙனையோ

பொருள் - உறங்குவது போன்று, இந்த ஜகத்தைக் காப்பாற்றுதல் குறித்த சிந்தனை யோகத்தைச் செய்தபடி உள்ள ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து, சிறப்பான பொழில்களால் சூழப்பட்ட ஆழ்வார்திருநகரியின் எஜமானராக உள்ள நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த, பண்ணுடன் விளங்குகின்ற அந்ததியான ஆயிரம் பாசுரங்களில், இந்தப் பத்துப் பாசுரங்கள் மூலம், சரீரத்தை விட்டுப் பிரிந்து, அர்ச்சிராதி மார்க்கமாகச் சென்று, பரமபதத்தில் சேராமல் இருப்பது என்பது எப்படி நிகழும்?

அவதாரிகை - நிகமத்தில், இவர் பாசுரங் கேட்டார், இவர் தசையை அநுஸந்தித்தார் பிழையார்களென்கிறார். பரமபத ஸித்தி சொல்லிற்று, முடிந்தார் புகலிடம் அதுவாகையாலே சொன்னவித்தனை.

விளக்கம் - இறுதியாக இருவருடைய பாசுரத்தைக் கேட்பவர்கள் மற்றும் இவருடைய நிலையை எப்போதும் எண்ணியபடி உள்ளவர்கள் ஆகியோர், பரமபதத்தை அடைவதிலிருந்து தப்ப இயலாது என்கிறார். இப்பாசுரங்களைக் கேட்டு முடிபவர்கள் புகும் இடம் பரமபதமே ஆகும் என்பதால், அதனைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (உறங்குவான்போல் யோகு செய்த பெருமாளை) அவன் வரவு தாழ்க்கையாலே “நம்மை மறந்து உறங்குகிறானோ” என்று சொன்னவித்தனை, அவன் உறங்குகிறிலன்; நம்முடைய ரசஷண சிந்தை பண்ணுகிறானித்தனை. “நித்ராஸி ஜாகர்யயா”. அந்ந் பரதையைத் தவிர்ந்து நம்முடைய ரசஷண சிந்தை பண்ணுகிறானித்தனையல்லது, மறந்து உறங்குகிறானல்லன். மேல் உஜ்ஜீவிப்பிக்க விருக்கிற ஸர்வேச்வரன், இவ்வளவிலே தன்படிகளை ஸ்மரிப்பித்தான்.

விளக்கம் - (உறங்குவான்போல் யோகு செய்த பெருமாளை) - அவன் வருவதற்குத் தாமதம் உண்டானது என்பதால், “நம்மைப் போன்று அவனும் உறங்குகிறானோ” என்று கூறும்போது, “அவன் உறங்கவில்லை. நம்முடைய காப்பாற்றுதல் குறித்த சிந்தனையைச்

செய்தபடி உள்ளான்” என்று கூறப்பட்டதாகக் கொள்ளவேண்டும். ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் (2-75) - நித்ராஸி ஜாகர்யயா - ஜாக்ரத் நிலையில் உள்ளபடி, திருக்கண்வளர்கிறாய் - என்பது காண்க. வேறு எந்தவிதமான சிந்தனையும் இல்லாதவனாக, நம்மைக் காப்பாறுதல் குறித்த சிந்தனையை மட்டுமே கொண்டவனாக உள்ளான் அல்லாமல், நம்மை மறந்து உறக்கவில்லை. இவரைக் கரையேற்றப்போகும் ஸர்வேச்வரன், இப்படியாகத் தனது விதத்தை இவருக்கு நினைவுபடுத்தினான்.

வ்யாக்யானம் - (சிறந்த பொழில்) அவன் ரக்ஷண சிந்தை பண்ணிக் கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியை அநுஸந்தித்து இவர் தரித்தவாரே, ஊரும் தரித்தது. விரஹத்தில் “அபி வ்ருக்ஷா:” என்றும், வரவணித்தானால் “அகாலபலினோ வ்ருக்ஷா:” என்றும் சொல்லலாம்படியாயினே இருப்பது. (நிறங்கிளர்ந்தவந்தாதி) பண்ணிலே கிளர்ந்த அந்தாதி. (இப்பத்தால் இத்யாதி) இப்பத்தையும் அநுஸந்தித்தவர்களுக்கு பகவத் விரஹத்தில் இவரைப்போலே, “பேரென்னைமாயாதால்” என்று முடிவு தேட்டமாய் நோவுபடுமது வேண்டா; இத்தை அநுஸந்தித்தவர்கள் பிழையார்கள். இப்பாகுரத்தைக் கேட்டு, பிழைக்கமாட்டாதவர்கள் புகும் தேசம் பரமபதம் ஆகையாலே சொன்னவிதத்தை இவ்விடம்.

விளக்கம் - (சிறந்த பொழில்) - அவன் இவ்விதமாக நம்மைக் காப்பாற்றுவது குறித்த சிந்தனையுடன் கண்வளர்ந்தபடி உள்ள விதத்தை எண்ணியவராக இவர் தரித்தார். இவர் மூலம் ஊரும் பிழைத்தது. இராமனைப் பிரிந்த விரஹத்தில் அயோத்யாகாண்டம் (59-4) அபி வ்ருக்ஷா: - அனைத்து மரங்களும் கருகின - என்றும், இராமன் மீண்டும் திரும்பியவுடன், யுத்தகாண்டம் (127-19) - அகாலபலினோ வ்ருக்ஷா: - தகுந்த காலம் அற்ற நிலையிலும் மரங்கள் தளிர்ந்தன - என்றும் கூறலாம்படி அல்லவோ, இவருக்கும் ஆழ்வார் திருநகரிக்கும் உள்ள தொடர்பு உள்ளது? (நிறம் கிளர்ந்த அந்தாதி) - பண்ணில் அதிகமாக எழும் அந்தாதி. (இப்பத்தால் இத்யாதி) - இந்தப் பத்து பாசுரங்களைப் பொருளுடன் கற்க எண்ணுபவர்களுக்கு, பகவத் விரஹத்தில் இவரைப் போன்று, திருவாய்மொழி (4-5-4) - பேர் என்னை மாயாதால் - என்பதாக , முடிவு என்பது அரிதாக, துன்பப்படுதல் என்பது இல்லை. இதனை எண்ணுபவர்கள் பிழைக்கமாட்டனர்; அதாவது, இவர்கள் பரமபதம் செல்வதிலிருந்து தப்பமாட்டனர்; அதாவது இவர்கள் பரமபதம் செல்பவர் என்பதைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - இத்தால் ஒருபலஞ்சொல்லிற்றாகவும் வேணுமிநே, இது என் சொல்லிற்று? என்னில், பகவத் விஷயத்தில் அவகாஹித்தவர்களுடைய பாசரம் கேட்டவர்களுக்கு, ப்ரக்ருதி விச்லேஷாநந்தரம், அவர்கள் ப்ராப்யமாக நினைத்திருக்கும் தேச ப்ராப்தி தப்பாதென்கை. பகவத் ப்ரவணரானார் பாசரங் கேட்டுப் பொறுக்கமாட்டாதே ஈடுபட்டு ப்ரக்ருதி விச்லேஷம் பிறந்தவர்கள், அவர்களுக்கு உத்தேச்யமான தேசத்தைக் கிட்டாதொழிய விரகுண்டோ. (இப்பத்தாலிறந்து போய் வைகுந்தம் சேராவாறெங்ஙனேயோ) “நீளிரவாய் நீண்டதால்”, “ஒண்சுடரோன் வாராதொளித்தான்” என்று, இங்கேயிருந்து க்லேசப்படாதே, அஸ்தமியாத ஆதித்யனும் அஸ்தமியாத பகலுமான தேசத்திலே புகப்பெறுவர்.

விளக்கம் - இந்த பத்துப் பாசரங்கள் மூலம் கிடைக்கும் ஒரு பலன் கூறவேண்டும் அல்லவோ? இது என்ன என்பதைக் கூறுகிறார். பகவத்விஷயத்தில் எப்போதும் மூழ்கியபடி உள்ளவர்களுடைய சொற்களைக் கேட்பவர்களுக்கு, இந்தச் சரீரம் நீங்கிய பின்னர், அவர்களுடைய இலக்கான, அவர்கள் எண்ணியபடி உள்ள பரமபதத்தை அடைதல் என்பது தவறாது. பகவானிடம் ஈடுபட்டு நிற்பவர்களுகைய சொற்களைக் கேட்டு, பகவத்விஷயத்தில் ஈடுபட்டு, சரீரம் பிரிந்த நேரத்தில், அவர்களுக்கு எண்ணமாக உள்ள பரமபதம் கிட்டாமல் போவதைத் தவிர வேறு வழி உள்ளதோ? (இப்பத்தால் இறந்து போய் வைகுந்தம் சேராவாறு எங்ஙனேயோ) - திருவாய்மொழி (5-4-1) - நீளிரவாய் நீண்டதால், திருவாய்மொழி (5-4-4) - ஒண்சுடரோன் வாராதொளித்தான் - என்பதாக, இங்கு இருந்து துன்பத்தில் ஆழாமல், சூரியன் அஸ்தமிக்காததும், எப்போதும் ஒளி வீசும் பகல் போன்றுள்ளதும் ஆகிய பரமபதத்தில் புகுவார்கள்.

திருவாய்மொழி ஐந்தாம் பத்து நான்காம் திருவாய்மொழி ஸம்பூர்ணம்

திருவாய்மொழி ஐந்தாம் திருவாய்மொழி ஐந்தாம் பத்து
எங்ஙனேயோ ப்ரவேசம்

வ்யாக்யானம் - “மாசறு சோதி”யிலே, “நாடுமிரைக்கவே யாமடலூர்ந்தும்” என்று மடலூரப் பாரித்தாள்; பாரித்தபடியே தலைக்கட்டப் பெறாமையாலே “ஊரெல்லாம் துஞ்சி உலகெல்லாம் நள்ளிருளாய்” முதலிலே மடலூருகைக்கு விஷயந்தான் இல்லாதபடி பழி சொல்லுவாருங்கூட உறங்கிற்று என்று வெறுத்தாள்; “அஞ்சுடர்

வெய்யோன் அணிநெடுந்தேர் தோன்றாதால்” என்று ஆதித்யோதயத்துக்கு ஸூசகமுங் கூட இல்லையாயிற்றென்று வெறுத்தாள். “நீயும் பாங்கல்லைகாண் நெஞ்சமே” என்று ஒன்றை ஸ்மரித்து தரிக்கைக்கு விரகற்றதென்றும் வெறுத்தாள். “மாசறு சோதி”யில் ப்ராப்யத்வரையாலே உபாயாத்யவஸாயம் கலங்கினபடி, “ஊரெல்லாம் துஞ்சி”யில் அத்த்வரையுங் கூடக் கலங்கினபடி. இதில் “ரஷகன் அவன்” என்னும் தெளிவும் செல்லாநிற்க, ப்ராப்யருசி நலிகிறபடி.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (5-3) – மாசறு சோதி - என்பதில், திருவாய்மொழி (5-3-9) – நாடும் இரைக்கவே – என்றும், திருவாய்மொழி (5-3-10) - யாமடல் ஊர்ந்தும் – என்றும் மடல் ஊர்வதில் முயன்றாள். அத்தகைய முயற்சியானது நிறைவேறாமல் போனதால், திருவாய்மொழி (5-4-1) - ஊரெல்லாம் துஞ்சி உலகெல்லாம் நள்ளிருளாய் - என்பதில், மடல் எடுப்பதற்கான இலக்கு இன்றி அனைவரும் உறங்கியபடி உள்ளதால், பழி கூறுபவர்கள் உறங்கியபடி உள்ளனர் என்று வெறுத்தாள். அடுத்து, திருவாய்மொழி (5-3-9) - அஞ்சுடர் வெய்யோன் அணிநெடுந்தேர் தோன்றாதால் – என்று, சூரியனுடைய உதயத்திற்கான அறிகுறிகள் ஏதும் தென்படவில்லை என்பதால் வெறுத்தாள். அடுத்து திருவாய்மொழி (5-3-9) - நீயும் பாங்கல்லை காண் நெஞ்சமே - என்று ஒன்றையே எண்ணியபடியே உயிர் பிழைத்திருக்கக் கூட வழியில்லை என்று வெறுத்தாள். அதாவது “மாசறு சோதி” என்ற திருவாய்மொழியில், தனது இலக்கைப் பெறவேண்டும் என்பதான மனோவேகத்தால் உபாயத்தில் இழிதல் என்பது கலங்கியது; “ஊரெல்லாம் துஞ்சி” என்ற திருவாய்மொழியில் அத்தகைய வேகமும் கூட கலங்கியது. இந்தத் திருவாய்மொழியில், “அவனே ரஷகன்” என்பதான தெளிவும் கலங்குவதால், அடையவேண்டிய இலக்கில் உள்ள ருசி தேய்ந்தபடி உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - இக்குறைகளெல்லாம் தீரும்படி, போதும் விடியப்பெற்று, “அன்னையருந் தோழியரும்” என்கிற இழிவு தீர, உகப்பாரும் பொடிவாரும் ஹிதஞ்சொல்லுவாரும்பெற்றது. அநந்தரம் பந்து வர்க்கமடைய உணர்ந்து “தீர்ந்தவென் தோழி” என்று இவளுடைய துணிவு கண்டு உகப்பாரும், “தோழிமீரென்னை யினியுமக்காசையில்லை” என்னவேண்டும்படி ஹிதஞ்சொல்லி அலைப்பாரும்பெற்றது; அவ்வழியாலே அவர்கள் தாங்கள் இவ்விஷயத்துக்கு ஸ்மாரகராவார்களிறே. ஆதித்யனும் உதித்து,

பதார்த்த தர்சனம் பண்ணப்பெறுகையாலே வ்யஸநமும் பாஸிபாயப்பெற்றது. ஆச்வாஸமுண்டானவாரே, நெஞ்சு ஸ்மரித்து, தரிக்கைக்கு ஸஹகாரியாயிற்று.

விளக்கம் - இந்தக்குறைகள் அனைத்தும் நீங்கும்படியாக, பகல் பொழுது விழுந்தது. ஆகவே, திருவாய்மொழி (5-4-5) - அன்னையரும் தோழியரும் - என்பதாக இதுவரை இருந்த தனிமையானது நீங்கி, உயிர்த்தோழியும், தாய்மாரும், நன்மையைக் கூறும் மற்ற தோழிகளும் வந்து சேரும்படியாக ஆயிற்று. இப்படியாகப் பொழுது விடிந்த பின்னர், இவளுடைய நிலையை உறவினர்கள் அனைவரும் அறிந்தனர். திருவாய்மொழி (5-3-3) - தீர்ந்த என் தோழி - என்று இவளுடைய துணியைக் கண்டு வியப்பவர்கள் மற்றும் திருவாய்மொழி (5-3-6) - தோழிமீர் என்னை இனி உமக்கு ஆசை இல்லை - என்று நன்மையைக் கூறியபடி உள்ளவர்கள் ஆகியோரை அடைந்தாள். பழி கூறுவதன் மூலமாக, இந்த விஷயத்தைக் குறித்த நினைவுகளை ஏற்படுத்துபவர்கள், நன்மையைக் கூறியபடி உள்ளவர்கள் ஆவர் அல்லவா?

வ்யாக்யானம் - இவ்வளவு இப்படி ராத்ரி வ்யஸநம் போம்படி போது விடியப் பெறுகையாலே ஒரு தரிப்புமுண்டாய், அவனை அநுபவிக்கப் பெறாமையாலே ஆற்றாமைக்கும் உடலாய் நோவுபட்டுச் செல்லாநிற்க, உணர்ந்த பந்துக்களடைய, “நீ இப்படி இவ்விஷயத்திலே அதிமாத்ர ப்ரவணையாகிற இது உனக்குக் குடிப்பழி, உன்னுடைய ஸ்த்ரீத்வத்துக்குப் போராது, அவன் தலைமைக்கும் போராது” என்று ஹிதஞ் சொல்லி மீட்கப் பார்க்க, “இவர்கள் உகந்தருளின நிலங்களில் வாசியறியார்கள்” என்றிருந்தாளிவள், “நீங்கள் காட்டக் கண்டிகோளல்லாமையாலே இவ்விஷயத்தை உள்ளபடி அறிந்திலிகோள்; நான் அங்ஙனன்றிக்கே, அவன்தானே மயர்வற மதிநலமருளித் தன்னைக் காட்டக் காண்கையாலே உள்ளபடி கண்டேன்; ஆகையாலே, நம்பியுடைய வடிவழகிலும் ஒப்பனையழகிலும் ஆபரணச் சேர்த்தியிலும் வேண்டற்பாட்டிலும், நான் உங்கள் ஹித வசநத்துக்கு மீளாதபடி அகப்பட்டேன்” என்று இங்ஙனே தன் படிகளைச் சொல்லா நிற்கச்செய்தே; “ஸ்வயத்நத்தால் காண்பார்க்கு அறியவொண்ணாதபடியாகப் பெற்றோமிறே, இவ்வஸ்துதான் உண்டாகப் பெற்றால் நாம் பெற்றபோது பெறுகிறோம், பிறரறியாதொழியப் பெற்றோமிறே” என்னும் ப்ரீதியோடே தலைக்கட்டுகிறது.

விளக்கம் - இவ்விதமாக இரவில் ஏற்பட்ட துன்பமான நிலையானது விலகும்படியாகப் பொழுது விடிந்தது. ஆகவே, தவிப்பு அடங்கிய நிலை ஏற்பட்டது. அவனை அனுபவிக்க இயலாமல், ஆற்றாமைக்குக் காரணமான நெஞ்சமானது துன்பத்தில் ஆழ்ந்தது. இதனை உனர்ந்த உறவினர்கள் அனைவரும், “நீ இந்த விஷயத்தில் இந்த அளவிற்குக் காதல் வசப்படுதல் என்பது உனக்குப் பழியை உண்டாக்கும். உனது பெண்மைத்தன்மைக்கும் இது ஏற்புடையது அல்ல. அவனுடைய தலைமைப் பண்பிற்கும் இது ஏற்புடையது அல்ல”, என்று இவளுக்கு ஏற்ற நன்மையைக் கூறி, இவளை இந்த நிலையிலிருந்து மீட்க முயன்றனர். ஆனால் இவளோ, “அவன் உகந்து எழுந்தருளியுள்ள இடங்களுக்கும், மற்ற இடங்களுக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடு அறியாதவர்கள் இவர்கள் ஆவர்”, என்று உள்ளாள். இவள் அவர்களிடம், “இந்த விஷயத்தை அவன் உங்களுக்குக் காண்பிக்கவில்லை என்பதால், உங்களில் சிலர் இந்த விஷயத்தைக் குறித்து உள்ளது உள்ளபடி அறியவில்லை. ஆனால் நான் அப்படிப்பட்டவள் அல்லள். அவன், திருவாய்மொழி (1-1-1) - மயர்வற மதிநலம் அருளி என்பதற்கு ஏற்ப, தன்னை எனக்குக் காண்பிக்க, நான் அவனைக் கண்டவள் என்பதால், உள்ளபடி அறிந்தவள் ஆவேன். ஆகவே நம்பியின் வடிவழகு, ஒப்பனை அழகு, ஆபரணங்களின் சேர்த்தி அழகு, பெருமை போன்ற அனைத்திலும், உங்களுடைய நன்மை அளிக்கும் சொற்களால் மாறி விடாதபடி, நாம் அகப்பட்டேன்” என்று தனது விதத்தை உரைத்தாள். “இந்த வஸ்துவை தங்களுடைய முயற்சியால் அறிய எண்ணுபவர்களுக்கு, இந்த வஸ்துவானது காண இயலாதபடி உள்ளதை நாம் அறிவோம். இந்த வஸ்து தானாகவே தன்னைக் குறித்து ஞானத்தை உண்டாக்கினால், நாம் அந்த ஞானத்தை அடைந்த உடனேயே, அந்த வஸ்துவையும் அடைகிறோம். இதனை மற்றவர்கள் அறியாதவிதத்தில் நாம் அடைகிறோம்” என்று கூறி மகிழ்வுடன் முடிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஆக, போதும்விடிந்து ஹிதஞ் சொல்லி அலைப்பாரும் உண்டாகப் பெறுகையாலே ஒரு தரிப்பும், அதுதான் நினைத்த விடிவாகப் பெறாமையாலே ஒரு அப்ரீதியும்; அவனை ஸ்மரிக்கப் பெறுகையாலே ஒரு ப்ரீதியும், அதுதான் அநுபவமாகப் பெறாமையாலே ஒரு அப்ரீதியும்; ஆதித்யனுதித்துப் பதார்த்த தர்சனம் பண்ணப் பெறுகையாலே ஒரு ப்ரீதியும், அதுதான் அவனைக் காணப்பெறாமையாலே ஒரு அப்ரீதியுமாய்; ப்ரீத்யப்ரீதி ஸமமாய்ச் செல்லுகிறது.

விளக்கம் - ஆகவே பொழுதும் விடிந்து, நன்மையை உரைத்துச் சமாதானம் செய்ய முயற்சி செய்பவர்களும் உள்ளதால் ஒரு சமாதானம் ஏற்படுகிறது. ஆனால் அது நினைத்தவிதத்தில் நடக்காமல் உள்ளதால் மகிழ்ச்சி அற்ற நிலை ஏற்படுகிறது. அவனை எண்ணுவதற்கு வாய்ப்பு ஏற்படுவதால் மகிழ்ச்சியும், ஆனால் அத்தகைய அனுபவம் கிட்டப்பெறாத காரணத்தால் மகிழ்ச்சி அற்ற நிலையும் உண்டாகிறது. ஆதித்தியன் உதித்து அனைத்தையும் காண முடிவதால் ஒரு மகிழ்வும், ஆனால் அவனைக் காண இயலாததால் மகிழ்ச்சி அற்ற நிலையும் உள்ளது. அதாவது மகிழ்வு மற்றும் மகிழ்வற்ற நிலைகளைச் சமமாகக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - “ஏழையராவியும்” உருவெளிப்பாடாயிருக்கச் செய்தே, அதில் இதுக்கு வாசி, அதில், “இணைக்கூற்றங்கொலோ” என்றும் “உய்விடமேழையர்க்கும் அசுரர்க்கும் அரக்கர்க்கும் எவ்விடம்” என்றும் பாதகத்வம் உறைத்திருக்கும்; இதில், கீழ்ப் பிறந்த துக்க நிவ்ருத்தியுண்டாம்படி ஸ்மரித்து தரிக்கவும் பெற்று அதுதான் அநுபவமாகப் பெறாமையாலே வந்த அப்ரீதியுமாய், இப்படி ப்ரீத்யப்ரீதி ஸமமாய்ச் செல்லுகிறது.

விளக்கம் - இந்தத் திருவாய்மொழியில் - (2-5-5) வந்து நின்றிடுமே - என்பது உருவத்தின் வெளிப்பாடு ஆகும். ஆகவே இதற்கும், உருவ வெளிப்பாட்டைக் கூறும் திருவாய்மொழி (7-7)- ஏழையர் ஆவி - என்பதற்கும் உள்ள வேறுபாடு என்ன? இதனைக் கூறுகிறார் . அந்தத் திருவாய்மொழியில், திருவாய்மொழி (1-7-7) - இணைக்கூற்றங்கொலோ - என்றும், திருவாய்மொழி (7-7-6) - உய்விடமேழையர்க்கும் அசுரர்க்கும் அரக்கர்க்கும் எவ்விடம் - என்றும், பாதகத்தன்மை காணப்படும்; ஆனால் இந்தத் திருவாய்மொழியில், இதுவரை உண்டான துக்கம் நீங்கும்படியாக அவனை எண்ணியபடி இருந்து பிழைத்து, அத்தகைய எண்ணமானது அநுபவமாகப் பெற இயலாமல் போனதால் மகிழ்ச்சி அற்ற நிலை உண்டாகி, இவ்விதமாக மகிழ்வு மற்றும் மகிழ்வற்ற நிலைகள் சமமாக உரைக்கப்படுகிறது.

வ்யாக்யானம் - ஜாபாலி பகவானும் வார்த்தை சொல்லி, ஸ்ரீவசிஷ்ட பகவானும் போந்தபடிகளையுமெல்லாம் சொல்லி, “இனி மீண்டு திருவபிஷேகம் பண்ணவமையும்” என்ன; பெருமாள் “அங்ஙன் செய்வதில்லை” என்று முடிய நின்றபடியைக் கண்டவாறே, பெளர ஜநங்களெல்லாம் உகப்பதுஞ் செய்தார்கள், வெறுப்பதுஞ் செய்தார்கள். “ரஷுகனானவன் தொடங்கின கார்யத்திலே இப்படி முடியநின்றவிடம் நம்முடை

ரசுஷணத்துக்கும் உண்டிநே” என்று உகப்பதுஞ் செய்தார்கள்; “அத்தால் நாம் பெற்றதென், இப்போது பதினாலாண்டு இழந்திருக்கவேண்டா நின்றதே” என்று வெறுப்பதுஞ் செய்தார்களிறே. திருவடி, பிராட்டியைத் திருவடி தொழுதபோது, “நமக்குப் பராக்ரமிக்கைக்குக் கைம்முதலுண்டாகப் பெற்றோமிநே” என் உகப்பதுஞ் செய்தான், “இவள் அவரைப் பிரிந்து இவ்விருப்பிருப்பதே” என்று வெறுப்பதுஞ் செய்தான். பிராட்டிதான் திருவடி வார்த்தையைக் கேட்டபோது “அம்ருதம் விஷ ஸம்ஸ்ருஷ்டம் த்வயா வாநர பாஷிதம்” என்று பெருமான் என்னைப் பிரிந்தவிடத்தில் என்னையல்லது அறியார் என்று சொன்னது எனக்கு இனிதாயிருந்தது, அவர் பிரிவிலே தளரா நின்றாரென்று சொன்னபடியாலே வெறுப்பாயிருந்ததென்றாளிறே. அப்படியே இவர்க்கும் ப்ரீத்யப்ரீதி ஸமமாய் செல்லுகிறது.

விளக்கம் - ஆனால் மகிழ்வு மற்றும் மகிழ்வற்ற நிலை ஆகிய இரண்டும் ஒரே இடத்தில் இருக்கமுடியுமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். இராமனுடைய பட்டாபிஷேக விஷயத்தில் ஜாபாலி பகவானும் தகுந்த சொற்களை உரைத்தார்; வசிஷ்ட பகவானும் இஷ்டவாகு குலத்தின் மேன்மைகள் உள்ள விதங்களை உரைத்தார்; இருவரும் இணைந்து, “இனி பட்டாபிஷேகம் செய்து கொள்வதே சிறந்தது” என்றனர். ஆயினும் இராமன், “அவ்விதம் செய்யப்போதில்லை”, என்றான். இவ்விதம் உள்ள நிலையைக் கண்ட அயோத்தி நகரத்து மக்கள், மகிழவும் செய்தார்கள், வெறுக்கவும் செய்தார்கள். அதாவது, “தேவர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக, அனைவருடைய ரசுகளான இராமன் இவ்விதம் தான் அவதாரம் எடுத்த கார்யத்தில் தீர்மானமாக நின்ற நிலையானது, நமக்கும் ரசுஷணமானது தவறாமல் கிடைக்கும் என்பதை உணர்த்துகிறது” என்று எண்ணி உகந்தார்கள். ஆனால், “இதன் மூலம் நாம் அடைந்தது என்ன? பதினான்கு ஆண்டுகள் நாம் இவனை இழக்கும்படி ஆயிற்றே” என்று வெறுக்கவும் செய்தார்கள். இலங்கைக்குச் சென்ற ஹனுமானின் சொற்களைக் கேட்ட சீதை, ஸுந்தரகாண்டம் (37-2) - அம்ருதம் விஷ ஸம்ஸ்ருஷ்டம் த்வயா வாநர பாஷிதம் - இராமன், என்னை அல்லாமல் வேறு எதனையும் அறியவில்லை, ஆயினும் துக்கத்தில் உள்ளார் என்பதான உனது சொற்களானவை, விஷம் கலந்த அமிர்தம் போன்று உள்ளன - என்றாள்; அதாவது, “என்னைப் பிரிந்துள்ள நிலையிலும், என்னை அல்லாமல் வேறு எதனையும் சிந்திக்காமல் உள்ளார் என்பது எனக்கு இனிமையான உள்ளது. ஆனால் என்னைப் பிரிந்ததால் அவர்

தளர்ந்தார் என்று கூறுவது வெறுப்பாக உள்ளது”, என்றாள். இதனால் போன்றே இவர்க்கும் மகிழ்வும், மகிழ்வற்ற நிலையும் சமமாக உள்ளது.

5-5-1 எங்ஙனேயோ அன்னைமீர்காள்! என்னை முனிவது நீர்
நங்கள் கோலத் திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான் கண்டபின்
சங்கினோடும் நேமியோடும் தாமரைக்கண்களோடும்
செங்கனிவாய் ஒன்றினோடும் செல்கின்றது என் நெஞ்சமே

பொருள் – தாய்மார்களே! என்னைப் பெற்ற நீங்கள், எனக்கு ப்ரியத்தைக் காண்பிக்காமல், நல்லவற்றைக் கண்டு அதில் ஈடுபட்டபடி உள்ள என்னைக் கண்டு மகிழ்வதை விடுத்து, என்னிடம் கோபம் கொள்வது ஏன்? நம்முடைய அழகான திருக்குறுங்குடியில், வேறு எங்கும் இல்லாதபடியாக, காண்பதற்கு இனிமையாக எழுந்தருளியுள்ள, திருக்குறுங்குடிக்கு ஏற்றபடி, அனைத்துவிதமான கல்யாணகுணங்களையும் பரிபூர்ணமாகக் கொண்டு நிற்கும் அவனை நான் கண்டு அனுபவித்தபடி உள்ளேன். அதன் விளைவாக, “அடையப்படவேண்டிய இலக்காக உள்ளவன்” என்பதை உணர்த்தும் அடையாளங்களாகிய சங்கு, சக்கரம், தாமரை போன்ற அழகான திருக்கண்கள், சிவந்த கனி போன்று வேறு எதனுடனும் ஒப்புமை கூற இயலாதபடி உள்ள உதடுகள் போன்றவற்றுடன் எனது நெஞ்சம் செல்கிறது.

அவதாரிகை - திருக்கையிலாழ்வார்களோடே சேர்ந்த நம்பி திருமுகத்திலழகிலே, என் அந்த:கரணம் மிகவும் ப்ரவணமாகா நின்றதென்கிறாள்.

விளக்கம் - “திருக்கரங்களில் சங்கு மற்றும் சக்கரம் எனபதான ஆழ்வார்களுடன் சேர்ந்துள்ள நம்பியின் திருமுகத்தின் அழகில், எனது அந்தகரணம் மிகவும் ஈடுபட்டபடி உள்ளது”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (எங்ஙனேயோ இத்யாதி) ஹிதஞ்சொல்லத் தொடங்கினவாறே தந்தாமை மறக்குமித்தனையோ? ஒன்றைப் பரிஹரிக்கப் பார்த்தால் அதினுடைய நிதாநமறிந்து பரிஹரிக்க வேண்டாவோ? என்னுடைய ப்ராவண்யத்தைப் பரிஹரிக்கப் பார்த்தால், எனக்கு இவ்வளவான ப்ராவண்யத்தை விளைத்த நம்பியுடைய அழகையறிந்து அத்தையன்றோ பொடிவது. என்னுடைய நிலைக்கும் உங்களுடைய ஹித வசநத்துக்கும்

என்ன சேர்த்தியுண்டு? நம்பியுடைய அழகையறிந்து அநுபவித்திருக்கிற நீங்கள், அதிலே துவக்குண்டிருக்கிற என்னை மீட்கப் பார்க்கிறபடி எங்ஙனையோ?

விளக்கம் - (எங்ஙனையோ இத்யாதி) நன்மை கூறத் தொடங்கியவுடன், என்னை இந்த விஷயத்தில் முதன்முதலில் ஈடுபடுத்திய தாங்களே அதனை மறப்பீர்களா? ஒன்றை நீக்குவதற்கு முயன்றால், அதனை நீக்கும் வழி அறிந்து நீக்க வேண்டாமா? என்னுடைய ஈடுபாட்டை நீக்க முயன்றால், எனக்கு இப்படிப்பட்ட ஈடுபாட்டை ஏற்படுத்திய நம்பியின் அழகைக் குறித்து அறிந்து கொண்டு, அதனை அல்லவோ விலக்கவேண்டும்? மிகுந்த ஈடுபாட்டை கொண்டுள்ள எனது நிலைமைக்கும், உங்களுடைய நன்மை அளிக்கும் சொற்களுக்கும் என்ன சேர்த்தி உள்ளது? நம்பியின் அழகைக் குறித்து அறிந்து, அதனை அநுபவித்தபடி நீங்கள் உள்ளீர்கள். இப்படிப்பட்ட நீங்கள், அந்த அழகில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்டுள்ள என்னை, அதிலிருந்து விலக்க முயல்வது எப்படிப் பொருந்தும்?

வ்யாக்யானம் - (அன்னைமீர்காள்) இக்குலதர்மத்துக்கு நான் ஏதேனும் தப்ப நின்றதுண்டோ? “பேராளன் பேரோதும் பெரியோரை” என்றும், “யவரேலும்வர்” என்றும் நீங்கள் சொல்லும் வார்த்தை கேட்டு வளர்ந்தவளன்றோ நான்? தாந்தாம் செய்யுமத்தை வயிற்றிற் பிறந்தார் செய்தவாறே குற்றமாமித்தனையோ. புத்ரர்களாகவுமாம், சிஷ்யர்களாகவுமாம், பகவத் விஷயத்தில் ஓரடி வர நின்றவர்கள் ச்லாகநீயராமத்தனையன்றோ? கூரத்தாழ்வார் ஓரளவிலே நங்கையார் திருவடி சார்ந்தவாறே, “இன்னமுமொரு விவாஹம் பண்ணுவோமோ” என்று விசாரித்து, “இதுதான் க்ரமத்தாலே வந்து ஆழ்வானுக்கு விரோதமாய்த் தலைக்கட்டும்; இனித்தான், ‘அநாச்ரமீ ந திஷ்டோத்’ என்று சாஸ்த்ரம் சொல்லாநின்றது; இச்சாஸ்த்ரார்த்தத்தை அநுஷ்டிப்போமோ! பாகவத பரிசர்யையைப் பண்ணுவோமோ” என்று விமர்சியா, “அஸ்ஸாமாந்ய தர்மத்திற்காட்டில் இவ்விசேஷ தர்மமே ப்ரபலம்” என்று தவிர்ந்தார்.

விளக்கம் - (அன்னைமீர்காள்) - உங்களுடைய இப்படிப்பட்ட, “நம்பியின் அழகில் மயங்குதல்” என்ற குலதர்மத்திற்கு விரோதமாக நான் உள்ளேனா? பெரியதிருமொழி (7-4-4) – பேராளன் பேர் ஓதும் பெரியோரை - என்றும், திருவாய்மொழி (3-7-1) – யவரேலும் அவர் - என்றும் நீங்கள் கூறியபடி உள்ள சொற்களைக் கேட்டு அல்லவோ நான்

வளர்ந்தேன்? தாங்கள் செய்யும் செயல்களை, தங்களுடைய வயிற்றில் பிறந்தவர்கள் செய்தால் குற்றமாகுமா? புத்திரர்களாக இருந்தாலும், சிஷ்யர்களாக இருந்தாலும், பகவத் விஷயத்தைக் குறித்து ஓர் அடி எடுத்து வைத்தால் கூட, அவர்கள் கொண்டாடத்தக்கவர்கள் அல்லவோ? இதற்கு ஒரு நிகழ்வைக் கூறுகிறார். கூரத்தாழ்வானுடைய தாயார் இறந்தவுடன், அவருடைய தந்தை தனது மனதில், “நான் மேலும் ஒரு விவாகம் செய்து கொள்ளலாமா?”, என்று எண்ணினார். உடனே, “நாம் அவ்விதம் செய்தால், பின் ஒரு காலத்தில் கூரத்தாழ்வானுக்கு விரோதமாக வந்து முடியலாம். இந்த விஷயத்தில், ‘அநாசரமீ ந திஷ்டோத் - ஆசரமத்தில் இல்லாதவனாக இருக்கக்கூடாது’ என்று சாஸ்த்ரம் கூறுவது ஏற்ப நடப்பதா அல்லது பாகவதர்களுக்கு ஏற்றபடி இருப்பதா?”, என்று பலவாறு சிந்தித்தார். இறுதியாக, “அந்தச் சாஸ்த்ரத்தில் கூறப்பட்ட பொதுவான தர்மத்தைக் காட்டிலும், இந்தச் சிறப்பான தர்மமே பலமாக உள்ளது”, என்று எண்ணியவராக, மறுவிவாகம் செய்து கொள்வதைத் தவிர்த்தார்.

வ்யாக்யானம் - (என்னை முனிவது நீர்) என்னை உங்கள் சொற்கேளாதபடி பண்ணின நம்பியழகையன்றோ முனிவது. (என்னை) நம்பியுடைய அழகிலே துவக்குண்டிருக்கிற என்னை இதுவே யாத்ரையாயிருக்கிற நீங்கள் விலக்குகிறபடி எங்ஙனையோ? (நங்கள் இத்யாதி) உங்களை அறியாவிட்டால் அவ்விஷயத்தையும் அறியாதொழியவேணுமோ என்கிறாள். (நங்கள்) இக்குடிக்காக முற்றுட்டுப்போலேகாணும் நம்பியுடையவழகு. ஸர்வேச்வரனை நோக்கி அநந்த வ்ரதம் நோற்றுப் பெற்றவர்களைப் போலன்றிக்கே, நம்பியை ஆசிரயித்தாயிற்று இவரைப் பெற்றது. “உடையநங்கையார் நம்பியை யாசிரயித்து ஆழ்வாரைத் திருவயிறு வாய்த்தார்” என்று ப்ரஸித்தமிறே. “நெடுங்காலமும் கண்ணன் நீள்மலர்ப்பாதம் பரவி”யிறே பெற்றது. கோலமென்கிற இது நகரத்துக்கு வேண்டும் அலங்காரங்களை உடைத்தாயிருக்குமென்று, திருக்குறுங்குடிக்கு விசேஷணமாதல்; அன்றிக்கே, ஸௌந்தர்யத்தைச் சொல்லுதல்.

விளக்கம் - (என்னை முனிவது நீர்) - நீங்கள் கூறும் சொற்களைக் கேட்காதபடி என்னைச் செய்வது அந்த நம்பியின் வடிவழகு அல்லவோ? ஆகவே அதனை அல்லவோ நீங்கள் வெறுக்கவேண்டும்? (என்னை) - நான் நம்பியின் வடிவழகில் மயங்கிக் கிடக்கிறேன். இதனையே எனது வாழ்வாகக் கொண்டுள்ளேன். இப்படிப்பட்ட என்னை, இதிலிருந்து

நீங்கள் விலக்க முயல்வது ஏனோ? எப்படியோ? (நங்கள் இத்யாதி) - உங்களை அறியாவிட்டால், அந்த விஷயத்தைக் குறித்து அறியாமல் அகலவேண்டுமோ? (நங்கள்) - இந்தக் குலத்தில் பரிபூர்ணமான ஆதாரமாக நம்பியின் வடிவழகு உள்ளது. இதுவே ஆதாரம் என்பதற்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார். ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து பலவிதமான விரதங்கள் இருந்த பின்னரே தேவகியைப் போன்ற பலரும் அவனைத் தங்கள் புத்திரனாகப் பெற்றனர்; அதனைப் போன்று அல்லாமல், நம்பியை அடைந்து அல்லவோ நம்மாழ்வாரைப் பெற்றனர்! “உடையநங்கையார் நம்பியை யாச்ரயித்து ஆழ்வாரைத் திருவயிறு வாய்த்தார்” என்று கூறும் கூற்று அனைவரும் அறிந்ததே ஆகும். திருவிருத்தம் (37) - நெடுங்காலமும் கண்ணன் நீள்மலர்ப்பாதம் பரவி - என்பதற்கு ஏற்ப அல்லவோ இவரைப் பெற்றனர்! “கோலம்” என்பது நகரத்திற்கு ஏற்றபடியான அலங்காரத்தைக் கூறுவதாகக் கொள்வர் என்பதால், திருக்குறுங்குடிக்குச் சிறப்பாக உரைக்கப்பட்டது எனலாம்; அல்லது, நம்பியின் வடிவழகைக் கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம்.

வ்யாக்யானம் - (நம்பியை) கல்யாண குணங்களால் பூர்ணமான விஷயத்திலே அகப்பட்டிருக்கிற என்னை எங்ஙனே மீட்கப் பார்க்கிறபடி. (நம்பியை நான்) அகப்படுத்துகைக்கு ஸௌந்தர்ய சீலாதிகளால் அத்தலை குறைவற்றிருக்கிறாப் போலே யாயிற்று அகப்படுகைக்குச் சாபலத்தால் இத்தலை குறைவற்றிருக்கிறபடி. (கண்டபின்) நீங்களும் இவ்விஷயத்தைக் கண்டன்றோ ஹிதஞ்சொல்லுகிறது. (கண்டபின்) கதேஜலே ஸேதுபந்தமன்றோ நீங்கள் செய்கிறது. காண்பதற்கு முன்னே மீட்டிகோளல்லிகோளே, இனி மீட்கப்போமோ? மீட்கப் போகாமல் இப்போது வந்ததென்? என்ன;

விளக்கம் - (நம்பியை) திருக்கல்யாண குணங்களால் பரிபூர்ணமாக உள்ள விஷயத்தில் அல்லவோ நான் அகப்பட்டு நிற்கிறேன்? இப்படிப்பட்ட என்னை இதிலிருந்து மீட்க முயல்வது எவ்வாறு இயலும்? (நம்பியை நான்) - என்னை அகப்படும்படிச் செய்வதற்கு அழகு மற்றும் சீலம் போன்ற பலவற்றால் அவன் குறைவு இன்றி உள்ளான்; அதே போன்று, அவனிடம் அகப்படவேண்டும் என்ற ஆசையில் இவள் குறையில்லாமல் உள்ளாள். (கண்ட பின்) - நாங்களும் இந்த விஷயத்தைக் கண்ட பின்னர் அல்லவோ நன்மையை உரைக்கிறீர்கள்? (கண்ட பின்) தண்ணீர் அனைத்தும் சென்ற பின்னர் அணையைக் கட்டுவது போன்று அல்லவோ நீங்கள் செய்யும் செயல் உள்ளது? அவனை நான் காண்பதற்கு முன்பாக வந்து என்னை மீட்கவில்லை. இனி மீட்க இயலுமா? அப்போது மீட்காமல் இப்போது ஏன் வந்தீர்கள்?

வ்யாக்யானம் - கைமேலே ஒருமுகத்தாலே தான் அகப்பட்டபடியைச் சொல்லுகிறாள் (சங்கு இத்யாதி) நீங்கள் ஹிதஞ்சொல்லுவதுதான் “செங்கமல நாண்மலர் மேல் தேனுகருமன்னம் போல்” என்கிறபடியே, ச்யாமமான திருமேனிக்குப் பரபாகமான வெளுத்த நிறத்தையுடைத்தான ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தோடும்; இக்கைக்கு இது ஆபரணமானால், வேறொன்று வேண்டாதே தானே ஆபரணமாகப் போரும்படியிருக்கிற நேமியோடும். (தாமரைக்கண்களோடும்) கண்காணக் கைவிட்டுப் போயிற்றுக்காணும். விகாஸாதிகளாலே தாமரை போலேயிருக்கிற திருக்கண்களோடும். (செங்கனிவாய்) கண்டபோது, நான் உன் சரக்கன்றோ; “தவாஸ்மி” என்ற முறுவலோடும்.

விளக்கம் - “கை மேலே, ஒரு முகத்தாலே” இவை இரண்டுமே இரண்டு பொருள்களைத் தரக்கூடிய சிலேடையாக வந்துள்ளன. “கை மேலே” என்பதற்கு “திருக்கரங்கள் மீது உள்ள சங்கு மற்றும் சக்கரம் ஆகியவற்றின் சேர்த்தி அழகு அல்லது நேரடியாகக் காண்பது” என்னும் இரண்டு பொருள்கள் உண்டு. “ஒரு முகத்தாலே” என்பதற்கு “தாமரைக்கண்கள் மற்றும் செங்கனிவாய் என்பவற்றின் அழகால் அல்லது ஒரே முகமாக” என்பதாக இரண்டு பொருள்கள் உண்டு. இவை முலம் தான் வந்து அகப்பட்டதை அடுத்ததாகக் கூறுகிறார். (சங்கு) - நீங்கள் நன்மையைக் கூற வேண்டியது, நெஞ்சத்தை உடையவர்களுக்கு அல்லவோ? ஆனால், எனது நெஞ்சம் என்னிடம் இல்லையே. (சங்கினோடு) - நாச்சியார் திருமொழி (7-7) - செங்கமல நாண்மலர் மேல் தேன் நுகரும் அன்னம் போல் - என்பதற்கு ஏற்ப, ச்யாமள நிறமான திருமேனிக்குச் சேரும்விதமாக, வெண்மையான நிறம் கொண்ட ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம் என்ற சங்குடன். ஒரு திருக்கரத்திற்கு இது ஆபரணமாக உள்ளபோது, வேறு ஒரு ஆபரணம் அவசியம் இல்லை என்பது போன்று மற்றொரு கரத்திற்குத் தானே ஆபரணமாக உள்ள சக்கரம். (தாமரைக் கண்களோடும்) - அவனை நான் நேரடியாகக் கண்டபோது எனது நெஞ்சம் என்னை விட்டுச்சென்றது. மலர்ந்து நிற்கும் தன்மையில், தாமரை போன்றுள்ள திருக்கண்கள். (செங்கனிவாய்) - அதனை நான் கண்டபோது, “தவாஸ்மி - உன்னுடையவன் ஆகிறேன்” என்பதாக உள்ள புன்முறுவலுடன் உள்ளதும்.

வ்யாக்யானம் - (ஒன்றினோடும்) ஸம்ஸார யாத்ரையை முக்தன் மறக்குமோபாதி, இவ்வருகுண்டானவற்றோடு அவ்வருகுள்ளவற்றோடு வாசியற எல்லாவற்றையும் மறக்கப் பண்ணவற்றான திருவதரத்தோடும். அன்றிக்கே, ஜாதி, வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்குமாபோலே, நெஞ்ச அழகுதோறும் செல்லாநின்றது. ஸர்வேச்வரனோடு ஸாம்யம் பெற்றதாகிலும் தெரிகிறதில்லை. அவன் வ்யாபியா நிற்கச்செய்தே ஆகாய

வ்யாப்தி போலன்றிக்கே, பதார்த்தங்கள்தோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்குமாபோலே, இதுவும் அழகுகள்தோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்தியாநின்றது.

விளக்கம் - (ஒன்றினோடும்) - முக்தி பெற்ற ஒருவன் தனது ஸம்ஸார நிலையை மறக்கிறான். அதனைப் போன்று, சங்கு மற்றும் சக்கரம், உதடுகளுக்கு மேலே உள்ள திருக்கண்கள் என்னும் வேறுபாடு இன்றி, அனைத்தையும் மறக்கும்படியாகச் செய்யவல்ல உதடுகள். அல்லது ஒரு குறிப்பிட்ட ஜாதியைச் சேர்ந்த அனைத்துப் பொருள்களிலும், அந்த ஜாதியின் தன்மைகள் நிறைந்து நிற்பது போன்று, எனது நெஞ்சமானது அவனுடைய அனைத்து அழகுகளிலும் நிறைந்து நின்றது. ஆனால் அணுவாக உள்ள நெஞ்சமானது அனைத்து அழகுகளிலும் பரவி நிற்பது இயலுமோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். ஸர்வேச்வரனுடன் ஒப்புமை அடைந்தாலும் நிற்பதில்லை. அவன் எங்கும் பரவி நிற்கிறான்; ஆனால் ஆகாசத்தின் பரவுதல் போன்று அல்லாமல், ஒவ்வொரு தனிப்பொருளிலும் நிறைந்து நிற்கிறான்; இதனைப் போன்று எனது நெஞ்சமும் அவனுடைய ஒவ்வொரு அழகிலும் நிறைந்து நிற்கிறது.

வ்யாக்யானம் - (செல்கின்றது) இன்னமும் தறை கண்டதில்லை. “நாங்களுமெல்லாம் நம்பியுடைய அழகை, அநுபவித்திருக்கிறோமன்றோ, எங்கள் சொல்லு மறுக்கலாகாது காண்” என்ன; “உங்கள் சொல்லை மறுத்தேனேயாகிலும் நம்பியுடைய திருமுகம் மறுக்கவொண்ணா”தென்கிறான். “எங்களுக்கு இப்படியிராதொழிவானென்?” என்ன, (என்னெஞ்சமே) உங்களைப் போலன்றிக்கே, அவன்தானே காட்டப் பெறுகையாலே முழுக்க அநுபவித்த என்னெஞ்சானது.

விளக்கம் - (செல்கின்றது) - இதுவரை எல்லையைக் கண்டதில்லை. இதனைக் கேட்ட தாய்மார்கள் இவளிடம், “நாங்களும் நம்பியின் அழகை நன்கு அநுபவித்துள்ளோம் அல்லவோ? ஆகவே எங்கள் பேச்சை மறுக்கக்கூடாது”, என்றார்கள். இதற்கு இவள், “உங்கள் சொற்களை மறுத்தேன் என்றாலும், நம்பியின் திருமுகத்தை மறுக்க இயலாது”, இதற்குத் தாய்மார்கள், “எங்களுக்கு இவ்விதம் நீ சொற்பேச்சு கேட்காமல் ஏன் உள்ளாய்?”, என்றனர். இதற்கு விடை அளிக்கிறான். (என் நெஞ்சமே) - உங்களைப் போன்று அல்லாமல், அவன் தானே காண்பிக்கப் பெறுவதால், அவனை முழுக்க அநுபவித்த எனது நெஞ்சம்.

வ்யாக்யானம் - (எங்ஙனேயோ இத்யாதி) ஹேதுவான நம்பியுடைய அழகைப் பொடியாதே, என்னைப் பொடியக் கூடினபடி எங்ஙனேயோ? ப்ராவண்யமே ஸ்வபாவமாம்படி வளர்த்து வைத்து, இப்போதாகப் பொடிகிறபடி எங்ஙனேயோ? முன்பு நீங்கள் கற்பித்துப் போந்து, அது பலிக்கப் புக்கவாறே பொடியுமத்தனையோ? (கோலம்) உங்கள் ஹித வசநத்துக்கு மீளாதபடியான ஸௌந்தர்யத்தையுடையவர். (திருக்குறுங்குடி நம்பியை) பரத்வத்தில் முதன்மையிலேயோ அகப்பட்டது மீளுகைக்கு. (நம்பியை) குணத்தில் அபூர்த்தி உண்டாய்த்தான் மீளுகிறதோ! (நான் கண்ட பின்) இவ்விஷயத்தில் சாபலமில்லாமல் மீளுகிறேனோ? (சங்கினோடும்) ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தோடே விசேஷித்து ஒரு ப்ராப்தியுண்டு காணும் இவளுக்கு, வாகம்ருதச் சுவடறிந்திருக்கையாலே; ஒரு கலத்திலே ஜீவிப்பாரைப்போலே.

விளக்கம் - (எங்ஙனேயோ) - இந்தப் பாசுரத்தின் பொருளை விளக்கியவுடன், சற்று தாமதமாக வந்த ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவருக்காக இதன் பொருளை மீண்டும் அருளிச் செய்கிறார். எனது இந்த ஈடுபாட்டிற்குக் காரணமாக உள்ள நம்பியின் அழகை வெறுக்காமல், என்னை வெறுப்பதற்காக நீங்கள் ஒன்று கூடியது எப்படியோ? அவனிடம் ஈடுபாடு கொள்ளுதல் என்பதையே எனது இயல்பாக என்னை நீங்கள் வளர்த்த பின்னர், இப்போது வெறுப்பது எப்படியோ? முன்பு நீங்கள் எனக்குக் கற்பித்து விஷயத்தை நான் இப்போது அனுபவித்தபடி உள்ளபோது, என்னை வெறுப்பது எப்படியோ? (கோலம்) - உங்களுடைய நன்மை அளிக்கவல்ல சொற்களைக் கேட்ட பின்னரும் நான் அவனைக் கைவிட்டு வர இயலாதபடியான அழகுள்ளவர். (திருக்குறுங்குடி நம்பியை) - பரத்வம் என்பதான அவனுடைய முதன்மையான தன்மையிலேயா நான் ஈடுபட்டேன், அதிலிருந்து மீண்டு வருவதற்கு? அல்ல, அவன் அழகில் ஈடுபட்டேன். (நம்பியை) - குணங்களில் பூர்ணமான தன்மை இல்லை என்று மீள முடியுமா? (நான் கண்ட பின்) - இந்த விஷயத்தில் ஆசை இன்றி மீள்வேனோ? (சங்கினோடும்) - ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தைச் சிறப்பாகக் கொண்டு ஒரு ஸம்பந்தம் இவளுக்கு உண்டு; அவனுடைய திருவாயின் சுவையை அறிந்துள்ள ஒற்றுமையால் ஆகும். ஒரு கலத்தில் உண்டு பிழைத்திருப்பவர்கள் போன்று ஆகும்.

5-5-2 என் நெஞ்சினால் நோக்கிக் காணீர் என்னை முனியாதே

தென்னன் சோலைத் திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான் கண்ட பின்

மின்னு நூலும் குண்டலமும் மார்பில் திருமறுவும்

மன்னு பூணும் நான்கு தோளும் வந்தெங்கும் நின்றிடுமே

பொருள் - என்னை வெறுக்காமல், அவனை எத்தனை அனுபவித்தாலும் அந்த ஆழத்தை அறியாமல் உள்ள உங்களுடைய நெஞ்சம் போன்று அல்லாமல், நன்கு அனுபவிக்கின்ற எனது நெஞ்சம் போன்று நீங்களும் அவனை அனுபவிக்க முயலுங்கள். தெற்குத்திசையில் சிறந்த சோலைகள் கொண்ட திருக்குறுங்குடி நம்பியை, அவன் அருளால் நான் கண்ட பின்பு, ப்ரகாசமான திருமகர குண்டலங்களும், திருமார்பில் மாறாமல் உள்ளதான ஸ்ரீவத்ஸம் என்ற மறுவும், எப்போதும் அணிந்துள்ள ஆபரணங்களும், உடன் வந்து நிற்கின்றன.

அவதாரிகை - நம்பியுடைய தோளழகும், ஆபரணஸ்ரீயும் ஸர்வதோமுகமாக நின்று நலியாநின்றதென்கிறாள்.

விளக்கம் - “நம்பியுடைய திருத்தோள்களின் அழகும், ஆபரணச் செல்வங்களும் அனைத்து இடங்களிலும் நின்று என்னை வருத்தியபடி உள்ளன”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (என்னெஞ்சினால் இத்யாதி) நாங்களும் நம்பியை அனுபவித்தே ஸ்த்ரீத்வங் கெடாமலிருக்கிறிலோமோவென்ன, (என்னெஞ்சினால் நோக்கிக் காணீர்) நீங்கள் என்னைப் பொடியாதே உங்களையே பொடிந்து கொள்ளும்படி, என் நெஞ்சை இரவலாக வாங்கிப் பார்க்கவல்லிகோளோ? “இவளையாகாதே நாம் இத்தனை சொல்லிற்று” என்று பின்னை உங்களை நீங்களே பொடிந்து கொள்ளுவுதிகோள். (முனியாதே) “கணபுரம் கை தொழும் பிள்ளையைப் பிள்ளையென்றெண்ணப் பெறுவரே” என்னக் கடவதாயிருக்க, “நம் வயிற்றிற் பிறந்த இதுவே ஹேதுவாக, இவள் நின்ற நிலை பாராதே நாம் பொடிந்தோமித்தனையாகாதே!” என்று பின்னையும் உங்களை நீங்களே பொடிந்து கொள்ளுவுதிகோள்.

விளக்கம் - (என்னெஞ்சினால் இத்யாதி) - தாய்மார்கள் இவளிடம், “நாங்களும் நம்பியை அனுபவித்துள்ளோம். அதனால்தான் எங்களுடைய பெண்மைத்தன்மை கொடாமல் உள்ளோம். உனது நெஞ்சத்தில் உள்ள வேறுபாடு என்ன?”, என்றனர். இதற்கு விடை அளிக்கிறாள். (என்னெஞ்சினால் நோக்கிக் காணீர்) - நீங்கள் என்னை வெறுக்காமல், உங்களையே வெறுத்துக் கொள்ளும்படியாக எனது நெஞ்சத்தை என்னிடமிருந்து இரவலாக வாங்கிக் கொண்டு, அதன் மூலம் அவனை அனுபவித்துப் பார்க்க

எண்ணுங்கள். அவ்விதம் செய்த பின்னர், “இவளையா நாம் இத்தனை கடிய சொற்கள் கூறிக் கண்டித்தோம்”, என்று உங்களையே நீங்கள் வெறுத்துக் கொள்வீர்கள். பெரியதிருமொழி (8-2-9) – கணபுரம் கை தொழும் பிள்ளையைப் பிள்ளை என்று எண்ணப் பெறுவரே - என்று கொண்டாடப்பட வேண்டியவளாக நான் உள்ளேன்; இதனை ஆராயாமல் என்னை நீங்கள் வெறுக்கிறீர்கள்; “நம்முடைய வயிற்றில் பிறந்த காரணத்தால்தான் இவளுடைய நிலை இவ்விதம் உள்ளது”, என்பதை உணராமல், என்னை நீங்கள் வெறுக்கிறீர்கள். இவ்விதம் தொடர்ந்தால், “இவளை உணராமல் நாம் வெறுத்தோமே”, என்று உங்களை நீங்களே வெறுத்துக் கொள்வீர்கள்.

வ்யாக்யானம் - (என்னெஞ்சினால் நோக்கிக் காணீர்) “பக்த்யா சாஸ்த்ராத்தவேத்மி ஜநார்த்தநம்” என்கிறபடியே, ஸஞ்ஜயனை நோக்கி த்ருதராஷ்ட்ரன், நீயும் நானுமொக்க சாஸ்த்ர வாஸநைகள் பண்ணிப் போந்தோம், இங்ஙனையிருக்கச் செய்தே, எனக்கு உன் பக்கலிலே கேட்டு அறியவேண்டும்படி உனக்கு இவ்வர்த்தத்தில் வைசத்யமுண்டானபடி எங்ஙனே? என்ன; வாசி கேளாய், “மாயாம் ந ஸேவே” நான் வஞ்சநங்கள் செய்து போரேன். ராஜாவானவனுக்கு ஒரு தாழ்ச்சியும் தனக்கொரு உத்கர்ஷமும் சொல்லுகிறா னாகையாலே “பத்ரந்தே” என்கிறான். “ந வ்ருதாதர்மமாசரே” நான் ஒருநாளும் குல தர்மங்களநுஷ்டியேன். “சுத்தபாவம் கத:” நினைவும் சொலவும் செயலும் ஒருபடிப்பட்டிருப்பன். “பக்த்யா” வரியடைவே கற்று அவனை அறிந்தவனல்லேன், “நாபி ஜாநாஸி கேசவம்” என்று தந்தாமுக்கென்னவும் ஒரு கைம்முதலுடையார்க்கு அவனை அறியப்போகாதென்றதினே. அப்படியே நீங்களும் நெஞ்சையுடையீராய்க் கொண்டு அறியப்பாருங்கோள்.

விளக்கம் – (என் நெஞ்சினால் நோக்கிக் காணீர்) மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் (68-5) - பக்த்யா சாஸ்த்ராத்தவேத்மி ஜநார்த்தநம் - பக்தியுடன் சாஸ்த்ரம் மூலமாக ஜநார்த்தனை அறிகிறேன் - என்ற ச்லோகத்தை வ்யாக்யானம் செய்கிறார். த்ருதராஷ்ட்ரன் ஸஞ்சயனிடம், “நீயும் நானும் சாஸ்த்ரங்களை ஒரே போன்று அறிந்தோம். இவ்விதம் உள்ளபோது, பகவத் விஷயத்தை உன்னிடமிருந்து நான் கேட்டு அறிந்து கொள்ள வேண்டும்படியாக ஆயிற்று. உனக்கு இந்த விஷயம் குறித்து தெளிவு ஏற்படக் காரணம் என்ன?”, என்றான். இதற்கு ஸஞ்சயன் மேலே கூறப்பட்ட ச்லோகத்தைக் கூறினான். ஸஞ்சயன் த்ருதராஷ்ட்ரனிடம் கூறுதல்: எனக்குள்ள வேறுபாட்டைக் கூறுகிறேன்,

கேட்பாயாக. (மாயாம் ந ஸேவே) - நான் வஞ்சனைகள் ஏதும் செய்யவில்லை. அரசனாகிய அவனுக்குத் தாழ்வும், தனக்கு உயர்வும் கூறுகிறான்; ஆகவே, “பத்ரம் தே - உனக்கு மங்களம் உண்டாகட்டும்”, என்கிறான். (ந வருதா தர்மம் ஆசரே) - நான் வீணான தர்மங்களை ஒருபோதும் செய்யமாட்டேன். (சுத்தபாவம் கத:) - எனது நினைவும், சொல்லும், செயலும் ஒரே போன்று வைப்பவனாக உள்ளேன். (பக்த்யா) - வேத வாக்கியங்களை மனப்பாடமாகக் கற்று அவனை அறியவில்லை. பக்தியுடன் கூடிய சாஸ்த்ரம் மூலம் அவனை அறிந்தேன். “பக்தியுடன் கூடிய சாஸ்த்ரம் மூலம் மட்டுமே அவனை அறிய இயலும் அல்லாமல், வெறும் சாஸ்த்ரம் கற்பதன் மூலம் மட்டுமே அல்ல”, என்பதற்குத் வேறு ஒரு ப்ரமாணமும் காண்பிக்கிறார். மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் (68-2) - ந அபி ஜாநாஸி கேசவம் - வித்யை கற்ற நீங்கள் கேசவனை அறியமாட்டீர்கள் - என்பது காண்க. ஆகவே தங்களுக்கென்று கைம்முதலாக வெறும் சாஸ்த்ரத்தை மட்டும் கொள்பவர்கள் அவனை அறியமாட்டனர். ஆகவே, தாய்மாராகிய நீங்கள், உங்களுடைய நெஞ்சத்தைக் கொண்டு அவனை அறிய முயல்வீராக.

வ்யாக்யானம் - (தென்னன் இத்யாதி) நம்பியுடைய வடிவுக்கு ஆபரணம் போலேயாயிற்று ஊருக்குச் சோலை. தெற்குத் திக்கிலேயாய் நன்றான சோலையென்னுதல்; அன்றிக்கே, “தென்னன் கொண்டாடும்” என்னுமா போலேயாதல். (நான் கண்ட பின்) ஆபரணச் சேர்த்தியையும் சோலை வாசியையும் அறிந்த நான் கண்ட பின். (மின்னு நூலும் இத்யாதி) மேகத்தில் மின்னினைப் போலேயிருக்கிற திருயஜ்ஞோபவீதமும். (குண்டலமும்) பரந்த மின் ஓரிடத்திலே சுழித்தாற் போலேயிருக்கிற திருமகரகுண்டலமும். வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்க வேண்டும்படியிருக்கிற திருமார்பிலே கிடக்கிற ஸ்ரீவத்ஸமும். (மன்னு பூணும்) நாய்ச்சிமாரோடு கலக்கும்போதும் கழற்ற வேண்டாதபடியிருக்கிற ஆபரணங்களும். அதாவது, அத்யந்த ஸுக ஸ்பர்சமாய் இருக்கை. (நான்கு தோளும்) ஆபரணத்துக்காபரணமாய்க் கல்பக தரு பணைத்தாற்போலேயிருக்கிற திருத்தோள்கள் நாலும். “ஸர்வபூஷண பூஷார்ஹா:” என்கிறபடியே. (வந்தெங்கும் நிற்றிடுமே) “உங்கள் ஹித வசநத்தின்படியே செய்யவேணும்” என்று நான் கடக்க நிற்கவும், அங்கேயும் பலவகையாக வாராநின்றது. “வ்ருசேஷ வ்ருசேஷ ச பச்யாமி” போலே, உகப்பார்க்கும் உகவாதார்க்கும் பலமொன்றாய்விட்டது. நான் எங்கே ஒதுங்குவேன், சொல்லிக் காணிகோள்.

விளக்கம் - (தென்னன் இத்யாதி) - நம்பியின் வடிவழகிற்கு ஆபரணம் போன்று, அந்த ஊருக்கு, சோலை உள்ளது. “தென்னன்” என்பதற்கு இரண்டு பொருள் கூறுகிறார். “தெற்குத் திசையில் உள்ள சோலை” என்பது முதல் பொருள் ஆகும். அல்லது, பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-2-7) - தென்னன் கொண்டாடும் - என்பதற்கு ஏற்ப, தெற்குத் திசைக்கு முதன்மையாக உள்ள மலயத்வஜ சக்ரவர்த்தியால் கொண்டாடப்படும் திருக்குறுங்குடி என்பது இரண்டாவது பொருள் ஆகும். (நான் கண்ட பின்) - ஆபரணங்களுடைய சேர்த்தி அழகு மற்றும் சோலையின் மேன்மை ஆகியவற்றை அறிந்து நான் அவனைக் கண்ட பின்னர். (மின்னு நூலும் இத்யாதி) - மேகத்தில் மின்னல் தோன்றுவது போன்று, இவனுடைய கார்மேகம் போன்றுள்ள திருமேனியில் காணப்படும் வெண்மையான யஜ்ஞோபவீதம். (குண்டலமும்) - எங்கும் ஒளிர்ந்தபடி உள்ள மின்னலானது, அந்த ஒரு இடத்தில் சுழித்துக் குவிந்தது போன்றுள்ள குண்டலம். வெறும் புறத்தில் ஆலத்தி கழிக்கவேண்டும்படியாக திருமார்பில் உள்ள ஸ்ரீவத்ஸம். (மின்னு பூணும்) - பிராட்டிமார்களுடன் கலக்கும்போது கூட கழற்றி வைக்கவேண்டாதபடியான ஆபரணங்கள். அதாவது அவை எல்லையற்ற சுகத்தை அளிப்பதாக உள்ளன. (நான்கு தோளும்) - ஆபரணங்கள் அனைத்திற்கும் ஆபரணமாகவும், கற்பகவ்ருசுஷமானது கிளைகளுடன் உள்ளது போன்ற அழகிய நான்கு திருத்தோள்கள்; கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (3-18) - ஸர்வபூஷண பூஷார்ஹா: - அனைத்து ஆபரணங்களுக்கும் அழகை அளிக்கவல்ல - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளன. (வந்து எங்கும் நின்றிடுமே) - “உங்களுடைய நன்மை அளிக்கக்கூடிய சொற்களுக்கு ஏற்றபடி நான் செய்யவேண்டும்” என்று எண்ணினாலும் கூட, அங்கேயும் பலவிதமாக இவை நின்றன. ஆரண்யகாண்டம் (39-14) - வ்ருசேஷ வ்ருசேஷ ச பச்யாமி - ஒவ்வொரு மரத்திலும் நான் இராமனைக் காண்கிறேன் - என்று மாரீசன் இராவணனிடம் கூறியது போன்று ஆயிற்று; அதாவது அவனை உகப்பவர்கள் மற்றும் உகவாதவர்கள் என்று அனைவருக்கும் ஒரே போன்ற பலன் ஏற்பட்டது. நான் எங்கு சென்று ஒதுங்குவேன் என்பதை நீங்கள் உரைத்து, அதனைச் செய்ய முடியாமல் தவிப்பதை நீங்களே காண்பீர்களாக.

5-5-3 நின்றிடும் திசைக்கும் நையும் என்று அன்னையரும் முனிதிர்

குன்ற மாடத் திருக்குறுங்குடி நம்பியை நான் கண்ட பின்
வென்றி வில்லும் தண்டும் வானும் சக்கரமும் சங்கமும்
நின்று தோன்றிக் கண்ணுள் நீங்கா நெஞ்சுள்ளும் நீங்காவே

பொருள் - “எந்தவிதமான செயல் புரிதலும் இன்றி நிற்பாள், சொல்லைக் கேட்டு செய்வதறியாது அறிவிழந்து நிற்பாள், எப்போது ஒரே நிலையால் வருந்தியபடி உள்ளாள்”, என்று, நம்பி விஷயத்தில் முன்பு ஈடுபாடு கொண்டபடி நின்றவர்களும், என்னைப் பெற்ற தாய்மார்களும் ஆகிய நீங்கள், ப்ரியமற்ற சொற்களைக் கூறியபடி உள்ளீர்கள். மலை போன்றுள்ள மாடங்களைக் கொண்ட திருக்குறுங்குடியில் உள்ள நம்பியை நான் அனுபவித்த பின்னர், வெற்றி பொருந்தியதான வில், கதை, வாள், சக்கரம், சங்கு போன்ற அனைத்தும் ஒரே போன்று நின்று, எனது கண்களுக்குள் எப்போதும் தோன்றியபடி, அகலாமல் உள்ளன.

அவதாரிகை - நம்பியுடைய திவ்யாயுத வர்க்கம் உள்ளும் புறம்புமொக்க நிரந்தரமாகத் தோற்றா நின்றதென்கிறாள்.

விளக்கம் - “நம்பியின் திவ்யமான ஆயுதங்களுடைய கூட்டமானது உள்ளும்புறமும் ஒரே போன்று நிரந்தரமாகத் தோன்றியபடி உள்ளன”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (நின்றிடும்) “சிந்நம் பிந்நம் சரைர் தக்தம்” என்று ராம சரங்கள் ஒன்று செய்தது மற்றையது செய்யாதாப் போலேயாயிற்று, நம்பியுடையவழிகளும். ஒன்று ஸ்தம்பநத்தைப் பண்ணும், ஒன்று அறிவைக்குடிபோக்கும், ஒன்று அறிவைக் கொடுத்து நையப் பண்ணும். ஸ்தம்பதையாகா நின்றாள், அறிவு கெடாநின்றாள், சிதிலையாகா நின்றாளென்று என் குற்றமாக நினைத்துப் ஒன்று பொடியா நின்றிகோள். (அன்னையரும் முனிதிர்) தெளிந்திருப்பார்தான் பொடியப்பெற்றதோ? இதுக்கெல்லாம், தாயாயிருக்கிற நீங்கள் இப்படி செய்யக்கடவதோ? தெளிவது கலங்குவதாய் இதுதானே யாத்ரையாய்ப் போந்த நீங்களும் முனியா நின்றிகோள். “ஆழியொடும் பொன்னார் சார்ங்கமுடையவடிகளை இன்னாரென்றறியேன்” என்னுமவர்களிறே. யெளவநத்தில் நீங்கள் செய்து போந்தது அப்பருவத்தில் நான் செய்தவாறே குற்றமாயிற்றோ? இக்குடிக்காக பகவத் ப்ராவண்யமே யாத்ரை போலே காணும்.

விளக்கம் - யுத்தகாண்டம் (94-22) - சிந்நம் பிந்நம் சரைர் தக்தம் - இராமனின் பாணங்களால் ராசஷஸ படைகள் அறுக்கப்பட்டும், பிளக்கப்பட்டும், எரிக்கப்பட்டும் - என்பதற்கு ஏற்ப, இராமனுடைய பாணங்கள் ஒவ்வொன்றும், ஒரு பாணம் செய்த

செயலை மற்றொரு பாணம் செய்யாதபடி இருந்தன. இதனைப் போன்று, நம்பியின் அழகுகளும் உள்ளன. ஒரு அழகானது எந்தவிதமான செயலும் செய்யாதபடியான நிலைமையை ஏற்படுத்தும்; ஒன்று, அறிவின் இருப்பை விலக்கும்; ஒன்று அவனைக் குறித்த அறிவை ஏற்படுத்தி, வருந்தும்படிச்செய்யும். “ஏதும் செய்யாமல் உள்ளாள், அறிவற்று உள்ளாள், வருத்தம் கொண்டு நிற்கிறாள்” என்று இவை அனைத்தையும் எனது குற்றமாகக் கொண்டு, என்னை வெறுத்தபடி உள்ளீர்கள். (அன்னையரும் முனிதிர்) - முன்பு இந்த நம்பி விஷயத்தில் நீங்களும் இது போன்று ஈடுபட்டுக் கிடந்தீர்கள் அல்லவோ? தெளிவடைந்த பின்னர் வெறுப்பது சரியா? இவை அனைத்திற்கும் தாயாக உள்ள நீங்கள், என்னை இவ்விதம் வெறுக்கலாமா? உங்களுடைய இளமைக் காலங்களில் இந்த விஷயத்தில் தெளிவதும் கலங்குவதும் என்பதாக இருந்த நீங்கள், இப்போது என்னை வெறுத்தபடி உள்ளீர்கள். முன்பு இவ்விதம் இவர்கள் இருந்தனர் என்பதற்கு ப்ரமாணம் பெரியதிருமொழி (10-10-9) - ஆழியொடும் பொன்னார் சார்ங்கம் உடைய அடிகளை இன்னார் என்று அறியேன் - என்பது ஆகும். உங்களுடைய இளமைக் காலத்தில் நீங்கள் செய்த செயலை நான் இப்போது செய்வது குற்றம் ஆகுமோ? இந்தக் குலத்திற்கு பகவானிடம் ஈடுபாடு கொள்வதே வாழ்வாகும் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (குன்றமித்யாதி) மலைகளை நெருங்க வைத்தாப் போலேயிருக்கிற மாடங்களையுடைத்தான. (நான் கண்ட பின்) ஆயுதம் பிடித்த பிடியில் வாசியறியும் நான் கண்ட பின். வீரபத்தியாகையாலே வாசியறியுமிறே! பெருமாளுக்கு வில்லெடுத்துக் கொடுப்பாள் பிராட்டியிறே. பெருமாள் “வில்லைத் தா” என்ன; கொடுத்து, அவர் கையும் வில்லுமாய் நின்ற நிலையைக் கண்டவாறே, “நீர் இப்படி ஸாயுதராய்த் திரியப்புக்கால் உம்மை ருஷிகள் வந்து சரணம் புகுவர்கள்; அவர்களுக்கு விரோதிகளான ராசுஷஸ்ரோடே எதிரிட வேண்டி வரும்; அது பின்னை சாதிப்பகையாம்; அது பின்னை நீரும் நானும் இரண்டிடத்திலேயாக வேண்டிவரும்; ஆன பின்பு, வில்லைப் பொகட்டு தாபஸ வேஷத்தோடே திரியவமையும்” என்றாளிறே. பெருமாள்பக்கல் சார்ங்கமிறே இப்படி சொல்லுவித்தது.

விளக்கம் - (குன்றம் இத்யாதி) மலைகள் பலவற்றையும் நெருக்கமாக வைத்தது போன்றுள்ள மாடமாளிகைகளைக் கொண்டதான. (நான் கண்ட பின்) - ஆயுதங்களைப் பிடிக்கும் விதங்களுடைய வேறுபாட்டை அறிபவளாகிய நான், நம்பியை அனுபவித்த

பின்னர். வீரபத்னி என்பதால் இந்த வேறுபாட்டை அறிவாள் அல்லவோ? இராமனுக்கு வில்லை எடுத்துத் தருபவள் சீதை அல்லவோ? இராமன் சீதையிடம், “வில்லை எடுத்துத் தருவாயாக” என்றான்; உடனே சீதை வில்லை எடுத்துக் கொண்டு வந்து அளித்தாள்; இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (8-18) – தத: சுபதரே தூணீ தநுஷீ சாயதேஷணா | ததௌ ஸீதா தயோ: ப்ராத்த்ரோ: கட்கௌ ச விமலௌ ததா – நீண்ட கண்கள் கொண்ட சீதை, அந்த இரண்டு சகோதரர்களுக்கும் இரண்டு வாட்களையும் விற்களையும் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள் – என்பது காண்க. பின்னர், வில்லும் கையுமாக இராமன் நின்றதைக் கண்டாள். அவள் இராமனிடம், “நீவிர் இவ்விதம் ஆயுதத்தைக் கண்டாள். அவள் இராமனிடம் (இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் ஸர்க்கம் 9, ச்லோகங்கள் 11-14 காண்க), “நீவிர் இவ்விதம் ஆயுதத்தைக் கொண்டு திரிந்தால், உம்மை ரிஷிகள் சரணம் புகுவார்கள். அதன் விளைவாக, நீவிர் அவர்களுடைய விரோதிகளான ராசஷஸர்களுடன் யுத்தம் செய்ய நேரிடும். அது ஜாதிப் பகையாக மாறும். அதன் விளைவாக நீரும் நானும் இரண்டு வெவ்வேறு இடங்களில் உல்ல நிலை ஏற்படும். (ஆரண்யகாண்டத்தில் இவ்விதம் பிரிவு குறித்து சீதை கூறவில்லை. ஆனால் இராமன்(10-19), “அபி அஹம் ஜீவிதம் ஜஹ்யாம் த்வம் வா ஸீதே ஸலக்ஷ்மணாம் – சீதையே! செய்த வாக்கைக் காப்பாற்ற எனது உயிரையும் விடுவேன், லக்ஷ்மணனும் உன்னை கூடத் துறப்பேன்” என்று கூறுவதால், இதனைப் போன்றே சீதையின் எண்ண ஓட்டமும் இருக்கலாம்). ஆகவே வில்லைக் கைவிட்டு தவக்கோலத்தில் செல்வதே சிறந்தது” என்றாள். இராமனிடம் கொண்ட ஈடுபாடு அல்லவோ இவ்விதம் அவளைக் கூறும்படிச் செய்தது!

வ்யாக்யானம் - (வென்றிவில் இத்யாதி) திவ்யாயுதங்களுக்கு இரண்டிலும் மெய்க்காட்டுண்டுகாணும், ஆயுதங்களிலும் ஆபரணங்களிலும். வினைத் தலையிலாயிற்று “ஆயுதம்” என்றறியலாவது. (வென்றி வில்லும்) உகப்பாரோடு உகவாதாரோடு வாசியற வெற்றியே ஸ்வபாவமாய் இருக்கிற திருவில்லும். “சக்ரசாபநிபேசாபே க்ருஹீத்வா சத்ருநாசநே” அநுகூலர்க்குக் கண்டு ஜீவிக்மைக்குமாய், சத்ருக்களுக்குப் பிடித்த பிடியிலே முடிகைக்கும் உடலாய் இருக்குமிநே. (தண்டும் இத்யாதி) அதின் ஸ்வபாவத்தை உடைத்தான மற்ற திவ்யாயுதங்களும்.

விளக்கம் - (வென்றிவில் இத்யாதி) - ஆனால் மனைவியானவள், பகைவர்களை அழிப்பதற்குக் காரணமாக உள்ள ஆயுதங்களை ஏன் கூறினாள்? இதற்கு விடை

அளிக்கிறார். திவ்ய ஆயுதங்களுக்கு “ஆயுதங்கள், ஆபரணங்கள்” என்பதாக இரண்டு இடங்களிலும் கொண்டாடப்படும் தன்மை உள்ளது; அதாவது இரண்டு இடங்களிலும் இவை எண்ணிக்கையில் சேர்க்கப்படும் என்று கருத்து. இதனை எப்படி அறியலாம் என்றால், போர்க்களத்தில் அல்லவோ அவற்றை நாம் ஆயுதங்கள் என்று அறிகிறோம்? (வென்றி வில்லும்) - அவனைக் கண்டு மகிழ்பவர்கள் மற்றும் மகிழாதவர்கள் என்றுள்ள வேறுபாடு ஆராயாமல், வெற்றியை மட்டுமே இயல்பாகக் கொண்டுள்ள திருவில்லும். இவ்விதம் இரண்டுவிதமான மனிதர்களையும் வெல்வதற்குக் காரணமாக உள்ள அழகு மற்றும் ஆயுதம் என்பதான இரண்டு தன்மைகளும் திவ்ய ஆயுதங்களுக்கு உள்ளதா என்பதற்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார். கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (3-9) - சக்ரசாபநிபேசாபேக்ருஹீத்வா சத்ருநாசநே - இந்த்ரனுடைய வில்லுக்கு நிகரானவையும், பகைவர்களை அழிக்கவல்லதுமான வில்லைப் பிடித்தபடி - என்பதற்கு ஏற்ப, அவனை விரும்புவர்கள் கண்டு அனுபவித்து பிழைப்பதற்குக் காரணமாகவும், சத்ருக்களுக்கு அந்த ஆயுதங்களைப் பிடித்த பிடியில் மட்டுமே அழிவிற்குக் காரணமாகவும் உள்ளன. (தண்டும் இத்யாதி) - அதன் இயல்பைக் கொண்டதான மற்ற திவ்யமான ஆயுதங்களும்.

வ்யாக்யானம் - (நின்று தோன்றிக் கண்ணுள் நீங்கா) கண் வட்டத்தை விடாதே நின்று தோன்றாநின்றது. இவை கண் முகப்பே நின்று நலியப் புக்கவாறே, அஞ்சிக் கண்ணைச் செம்பளித்தவாறே நெஞ்சுக்குள்ளே நின்று ப்ரகாசிக்கத் தொடங்கிற்று. (நெஞ்சுள்ளும் நீங்காவே) கீழ், “வந்தெங்கும் நின்றிடுமே” என்றது, இங்கு உள்ளும் புறம்புமொக்க நலியா நின்றன. நம்பியுடையவழகுக்கு உள்ளதெல்லாம் உண்டாயிற்று இவளுக்கும், அவ்வழகு எங்குமொக்க நலிகிறாப் போலேயாயிற்று இவளும் கட்கண்ணாலும் உட்கண்ணாலும் அநுபவிக்கிறபடியும்.

விளக்கம் - (நின்று தோன்றிக் கண்ணுள் நீங்கா) - கண்களின் பார்வை வட்டத்தை விட்டு அகன்று சென்றுவிடாமல், அங்கேயே நின்று வெளிப்பட்டபடி உள்ளன. இவை கண்களின் முன்பாக நின்று அச்சத்தை ஏற்படுத்தும்விதமாக உள்ளபோது, அச்சம் கொண்டு கண்களை சுருக்கிக் கொண்டால், நெஞ்சத்திற்கு முன்பாக நின்று ப்ரகாசிக்கத் தொடங்குகின்றன. கடந்த பாசுரத்தில், “வந்து எங்கும் நின்றிடுமே” - என்பதற்கும், இங்குள்ளதற்கும் வேறுபாடு என்ன? கடந்த பாசுரத்தில் “வந்து எங்கும் நின்றிடுமே” என்று கூறப்பட்ட நம்பியின் அழகானது, இந்தப் பாசுரத்தில் உள்ளும்புறமும் ஒரே போன்று

வருத்தத் தொடங்கின. நம்பியின் வடிவழகிற்கு எவையெல்லாம் உள்ளனவோ அவை அனைத்தும் இவளுக்கு உண்டானது. அந்த அழகானது உள்ளும் புறமும் என அனைத்து இடங்களையும் ஒரேவிதமாக வருத்துவது போன்று, இவளுக்கு உட்கண்ணாலும் வெளிக்கண்ணாலும் ஏற்படும் அனுபவம் உள்ளது.

**5-5-4 நீங்க நிலலா கண்ணநீர்கள் என்று அன்னையரும் முனிதிர்
தேன்கொள் சோலைத் திருக்குறுங்குடி நம்பியை நான் கண்ட பின்
பூந்தண்மாலைத் தண்துழாயும் பொன்முடியும் வடிவும்
பாங்கு தோன்றும் பட்டும் நாணும் பாவியேன் பக்கத்தவே**

பொருள் - “இவள் தன்னுடைய கண்களில் கண்ணீர் இல்லாமல் இருப்பதே இல்லை” என்று உரைக்கின்ற நீங்களும் இப்போதும் என்னை வெறுக்கிறீர்கள். தேன் நிறைந்த சோலைகள் சூழ்ந்த திருக்குறுங்குடியில் உள்ள நம்பியை, அவனுடைய மென்மையைக் கண்டு மகிழ்ந்தபடி உள்ள நான், நன்கு அனுபவித்த பின்பு, அனுபவிக்கத்தக்கதும், காண்பவர்கள் களைப்பைப் போக்குவதும், மாலை போன்றுள்ளதும் ஆகிய அழகான குளிர்ந்த துளசியும், அனைத்தையும் நிர்வாகம் செய்பவன் என்பதை மறைமுகமாக உணர்த்தும் அழகான பொன்முடியும், அந்த துளசிமாலைக்குக் பொருந்தும் விதமாக உள்ள திருமேனியும், இடுப்பிற்குப் பாங்காகத் தோன்றும் பட்டுப் பரிவட்டமும், அரைஞாண் கயிறும் என்றும் என்னுள் ப்ரகாசித்தபடி உள்ளன. அவற்றை முற்றிலுமாக அனுபவிக்க இயலாதபடியான பாபங்களைச் செய்துள்ள எனது பக்கத்திலேயே அவை எப்போதும் உள்ளன.

அவதாரிகை - ரக்ஷணத்துக்குக் கவித்த முடியும், தனி மாலையும், பரிவட்டப் பண்பும் முதலானவை என்னை நலியாநின்றனவென்கிறாள்.

விளக்கம் - “அனைத்தையும் காப்பாற்றவேண்டும் என்பதற்காகத் தலையில் உள்ள பொன் க்ரீடமும், வேறு யாரும் அணியாத துளசி மாலையும், பரிவட்டத்தின் நேர்த்தியும் எனது பக்கத்தில் நின்று என்னை வாட்டியபடி உள்ளன”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (நீங்க நில்லா கண்ணநீர்கள்) அவன் நீங்க, கண்ணநீர்கள் நீங்குகிறனவில்லை. அன்றிக்கே, நீங்க நில்லா - பேர நில்லாவென்னுதல். "நீக்க நில்லா" என்கிறத்தை மெலித்து, "நீங்க நில்லா" என்று கிடக்கிறதாய், மாற்ற நிற்கிறனவில்லை யென்னுதல். (அன்னையரும் முனிதிர்) உங்கள் கண்களால் ஆநந்தாச்ருவும் பாய்ந்தறியாதோ?

விளக்கம் - (நீங்க நில்லா கண்ணநீர்கள்) - இங்கு மூன்றுவிதமான பொருள்களைக் கூறுகிறார். "அவன் என்னை விட்டு அகன்று செல்ல, எனது கண்களை விட்டு கண்ணீர் அகலாமல் உள்ளன", என்பது முதல் பொருள் ஆகும். அல்லது "நீங்க நில்லா" என்பதை ஒரே சொல்லாகக் கொண்டு, "கண்களை விட்டு நீங்காமல் உள்ளன" என்பது இரண்டாவது பொருள் ஆகும். அல்லது, "நீங்க - துடைக்க" என்று பொருள் கொண்டு, தாய்மார்களால் நீக்க இயலாதபடி உள்ள கண்ணீர் என்பது முன்றாவது பொருள் ஆகும். அதாவது "நீக்க நில்லா" என்பதை மெலித்தல் விகாரமாகக் கொண்டு, "நீங்க நில்லா" என்று மாறி உள்ளதாகக் கொண்டு, மாறும்படியாக அவற்றின் நிலை இல்லை என்று கருத்து. (அன்னையரும் முனிதிர்) - தாய்மார்களாகிய உங்கள் கண்களுக்குப் பகவத் விஷயம் காரணமாக ஆனந்தக்கண்ணீர் பாய்வது ஏற்படாதோ; அவ்வாறு முன்பு ஏற்பட்டது அல்லவோ என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (தேன்கொள் இத்யாதி) அச்சோலையில் தேனை வற்றப் பண்ணமாட்டிகோளோ நான் என் கண்ணநீரை மாற்ற. இக்கண்ணநீர்க்கு ஸஹ்யம் அவ்வூரில் போக்யதை போலே காணும். (நான் கண்ட பின்) அவனுடைய ஸ்வாபாவிகமான மேன்மையையறியும் நான் கண்டபின். (பூந்தண் இத்யாதி) உபயவிபூதிக்குமாக முதலியாக விட்ட, தர்சநீயமாய்க் குளிர்ந்த செவ்வித் திருத்துழாய்த் தனி மாலையும், உபயவிபூதியும் தன் முடியிலே செல்லும்படி கவித்த திருவபிஷேகமும், அம்மாலைக்கும் முடிக்கும் இசைந்த வடிவும்; "இவனே மாலைக்கும் முடிக்கும் உரியான்" என்று படியெடுத்துக் காட்டலாமே. "வடிவும்" என்பதே!" என்று வித்தராயருளுவர்.

விளக்கம் - (தேன்கொள் இத்யாதி) - அந்தச் சோலையில் உள்ள தேனை, நீங்கள் வற்றும்படிச் செய்தால் மட்டுமே எனது கண்ணீரை வற்றும்படிச் செய்ய இயலும்.

அதாவது, “அந்தச் சோலையில் உள்ள மதுவை, நானும் அவனுமாகச் சேர்ந்து பருகியபடி இருக்கவேண்டும். அந்த நிலை கைகூடாமல், அதனை இழந்து நிற்கிறேன்” என்னும் ஆற்றாமை காரணமாகக் கண்ணீர் பாய்கிறது என்று கருத்து. காவேரிக்குக் குடகு மலை போன்று, இந்தக் கண்ணீர் உற்பத்தி ஆகின்ற மலை எது என்றால், அந்த ஊரின் இனிமையே ஆகும். (நான் கண்ட பின்) - அவனுடைய இயல்பான மேன்மையை அறிந்தவளாகிய நான், அவனைக் கண்ட பின்னர். (பூந்தண் இத்யாதி) - நித்யவிபூதி மற்றும் லீலாவிபூதி ஆகிய இரண்டிற்கும் இவனே நாயகன் என்பதை உணர்த்தவல்ல, காண்பதற்குக் குளிர்ச்சியாக உள்ள அழகான துளசிமாலை. இரண்டு விபூதிகளும் தனது அரசாட்சியில் அடங்கியவை என்பதை உணர்த்தவல்ல க்ரீடம். அந்த மாலை மற்றும் க்ரீடம் கூடிய திருமுடி ஆகிய இரண்டிற்கும் சேரும்விதமாக உள்ள வடிவழகு. “இவனே துளசி மாலைக்கும், முடிக்கும் உரியவன்” என்று உதாரணம் காண்பிக்கலாம்படி உள்ள நிலை. “வடிவும்” என்பதாக நஞ்சீயர் அருளிச்செய்வார்.

வ்யாக்யானம் - (பாங்கு தோன்றும் பட்டும்) திருவரை பூத்தாற்போலே அங்குத்தைக்குப் பாங்காய்த் தோற்றுகிற திருப்பீதாம்பரமும். (நாணும்) விடுநாணும். (பாவியேன் பக்கத்தவே) அநுபவிக்கத்தருதல், உருவெளிப்பாடாய்த் தோன்றாதேயொழிதல் செய்யாதபடியான மஹாபாபத்தைப் பண்ணினேன். அருகே நின்று ப்ரகாஸியா நின்றது அநுபவ யோக்யமாகப் பெறுகிறதில்லை. அணைக்கத் தருதல், அகல நின்றல் செய்கிறதில்லை.

விளக்கம் - (பாங்கு தோன்றும் பட்டும்) - இடுப்புப்பகுதி பூத்தது போன்று, அந்த இடத்திற்குப் பாங்காக அமைந்துள்ள திருப்பீதாம்பரம். (நாணும்) - அழகான அரைஞாண் கயிறு. (பாவியேன் பக்கத்தவே) - அவற்றை அநுபவிக்கும்விதமாக எனக்கு அளித்தல் மற்றும் நேரடியாகத் தோன்றுதல் என்பதை அவன் செய்யாமல் உள்ளதற்கு ஈடான பாபத்தை நான் செய்துள்ளேன். அருகில் நின்று ப்ரகாசித்தபடி உள்ள அவை, அநுபவ இனிமையாக அடையலாம்படி இல்லை. அணைப்பதற்கு அளிக்கவேண்டும் அல்லது அகன்று நிற்கவேண்டும்; இவை இரண்டையும் செய்யாமல் வருத்தியபடி உள்ளன.

5-5-5 பக்கம் நோக்கி நிற்கும் நையும் என்று அன்னையரும் முனிதிர்

தக்க கீர்த்தித் திருக்குறுங்குடி நம்பியை நான் கண்ட பின்
தொக்க சோதித் தொண்டை வாயும் நீண்ட புருவங்களும்
தக்க தாமரைக்கண்ணும் பாவியேன் ஆவியின் மேலனவே

பொருள் - “அவன் வருவதற்கான வாய்ப்புள்ள பக்கத்தை நோக்கியபடி உள்ளாள். அவன் வராமல் உள்ளதால் வருத்தம் அடைவாள்”, என்று அவன் விஷயத்தில் எனக்கு ஈடுபாட்டை ஏற்படுத்திய தாயமார்களாகிய நீங்கள், அத்தகைய ஈடுபாட்டை நான் தவிர்க்கவேண்டும் என்பதற்காக, என்னை வெறுத்து நிற்கிறீர்கள். அனைத்து விதங்களிலும் கொண்ட கீர்த்தியை உடைய திருக்குறுங்குடி நம்பியை, அவனுடைய அத்தகைய கீர்த்தியில் அகப்பட்ட நான், கண்டு அனுபவித்த பின்னர், திரண்ட ஒளியைக் கொண்ட கோவைப்பழம் போன்றுள்ள உதடுகளும், நீண்ட புருவங்களும், அந்தப் புருவத்திற்கு ஏற்றபடி நீண்டு காணப்படும் தாமரை போன்ற அழகான திருக்கண்களும், நான் நினைத்தபடி அனுபவிக்க இயலாமல், பாபங்கள் கொண்ட என்னுடைய உயிரில் நின்று துன்புறுத்துகின்றன.

அவதாரிகை - ஒன்றுக்கொன்று தகுதியான நம்பியுடைய திருமுகத்திலழகுகள், என் உயிர் நிலையிலே நலியா நின்றனவென்கிறாள்.

விளக்கம் - “ஒன்றுக்கு ஒன்று தகுதியானபடி நம்பியின் திருமுகத்தில் உள்ள அழகுகள் எனது உயிர்நிலையில் நின்றபடி என்னை வருத்துகின்றன”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (பக்கம் நோக்கி நிற்கும்) அவன் வருகைக்கு ஸம்பாவநையுள்ள பார்ச்வத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்குமாயிற்று; “நைஷா பச்யதி ராஷ்டஸ்யோ நேமாந் புஷ்ப பல த்ருமாந் | ஏகஸ்த்த ஹ்ருதயநாநம் ராமமேவாநுபச்யதி”; (நைஷா பச்யதி இத்யாதி) ராஷ்டஸீ தர்சநத்தோடு புஷ்ப பல த்ரும தர்சநத்தோடு வாசியற்றிருக்கிறது காணும் இவளுக்கு. (ஏகஸ்த்த இத்யாதி) அருகிலிருந்தவர்களையும் பாராளாயிற்று. அத்திக்கில் வந்து தோற்றாமையாலே நையும். (என்று அன்னையரும் முனிதிர்) “அறியாக் காலத்துள்ளே அடிமைக்கண் அன்பு செய்வித்த”படியை அறியும் நீங்களும் முனியா நின்றிகோள். “பால்யாத் ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்த.” என்னும்படியிறே இவள் தன்படி.

விளக்கம் - (பக்கம் நோக்கி நிற்கும்) - அவன் வருவதற்குத் தகுதி கொண்டதான திசையைப் பார்த்தபடி நிற்கிறால். இவ்விதம் பார்த்தபடி நின்றவர்கள் வேறு யாராவது உள்ளனரா என்பதற்கு ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார். ஸுந்தரகாண்டம் (16-25) - ந ஏஷா பச்யதி ராஷஷஸ்யோ ந இமாந் புஷ்ப பல த்ருமாந் ஏகஸ்த ஹ்ருதயா நூநம் ராமம் ஏவ அநுபச்யதி - (ஹனுமான் தனது மனதில் எண்ணுதல்) தற்போது இவள் இங்குள்ள ராஷஷஸிகளைக் கவனிக்காமல் உள்ளாள். மலர்கள் மற்றும் பழங்கள் நிறைந்த மரங்களையும் காண்பதில்லை. ஒரு இலக்கில் மட்டுமே நிலைநிற்கும் இதயம் கொண்டவளாக, இராமனையே இடைவிடாமல் த்யானித்தபடி உள்ளாள் - என்னும் ச்லோகத்தைக் கூறுகிறார். (ந ஏஷா பச்யதி இத்யாதி) - ராஷஷஸிகளைக் காண்பது மற்றும் புஷ்பம் பழங்கள் ஆகியவற்றுடன் கூடிய மரங்களைக் காண்பது ஆகியவற்றுக்கு இடையே எந்தவிதமான வேறுபாடும் இவளுக்கு இல்லை. (ஏகஸ்த இத்யாதி) - அங்கிருந்த யாரையும் பார்க்கவில்லை.; அந்தத் திசையில் அவன் வருவதைக் காணாமல் உள்ளதால் வருந்துவாள். (என்று அன்னையரும் முனிதிர்) - திருவாய்மொழி (3-3-3) - அறியாக் காலத்துள்ளே அடிமைக்கண் அன்பு செய்வித்த - என்பதற்கு ஏற்ப நான் உள்ள விதத்தை நன்கு அறிந்த நீங்களும் என்னை வெறுக்கிறீர்கள். பாலகாண்டம் (18-27) - பால்யாத் ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்த :- சிறிய வயது முதலாகவே இராமனிடம் லக்ஷ்மணன் அன்புடன் இருந்தான் - என்பது போன்று அல்லவோ இவளுடைய தன்மையும் உள்ளது?

வ்யாக்யானம் - (தக்க இத்யாதி) சொன்னபடியெல்லாம் தகும்படியிருக்கிற கீர்த்தியையுடைய திருக்குறுங்குடி நம்பியை. (நான் கண்ட பின்) அக்கீர்த்தியே ஜீவநமாக இருக்கும் நான் கண்ட பின். (தொக்க சோதித் தொண்டை வாயும்) சோதி தொக்க தொண்டை போலேயிருக்கிற திருவதரமும். “கோலம் திரள் பவளக் கொழுந்துண்டம்” என்னுமாபோலே, தேஜஸ் தத்வம் திரண்டாற் போலேயிருக்கிற தொண்டை போன்ற வாயும்; தொண்டையென்பது கோவை. இத்தை அதரத்துக்கு ஒப்பாகச் சொல்லக் கடவதிறே. (நீண்ட புருவங்களும்) உபமாந ரஹிதமாய், தனக்கு ஓரவதியில்லாமையாலே தன்னினேற்றமே சொல்லும்படியிருக்கிற திருப்புருவங்களும். (தக்க தாமரைக்கண்ணும்) அதினுடைய நெடுமைக்கு அவதியில்லாதாப்போலே அபரிச்சேத்யமாய்,

அப்புருவங்களுக்குத் தகுதியாயிருக்கிற தாமரைக்கண்ணும். தாமரையை ஒரு போலியாகச் சொல்லில் சொல்லலாமத்தனை. (பாவிவேனாவியின் மேலனவே) உயிர்நிலையிலே நலியா நின்றன. (பாவிவேன்) அகவாயில் வெளிச்சிறப்பழகிது, அப்படியே புறம்பேயும் தோற்றப் பெறுகிறதில்லை, பாவிவேன்.

விளக்கம் - (தக்க இத்யாதி) இவ்விதம் கூறப்பட்டபடி முழுவதும் பொருந்தும்படியாகக் கீர்த்தி கொண்ட திருக்குறுங்குடி நம்பியை. (நான் கண்ட பின்) - அந்தக் கீர்த்தி என்பதே எனது வாழ்வு என்பதாக உள்ள நான் கண்ட பின்னர். (தொக்க சோதித் தொண்டை வாயும்) - ஜோதியானது ஒன்றாகத் திரண்டது போன்றுள்ள கோவைப்பழம் போன்ற உதடுகள். திருவாய்மொழி (7-7-3) - கோலம் திரள் பவளக் கொழுந்துண்டம் - அழகு, மென்மை, திரண்ட பவளம் ஆகியவை கொண்ட - என்பதற்கு ஏற்ப தேஜஸ் என்ற தன்மையானது முற்றிலும் திரண்டு நிற்பது போன்றுள்ள கோவைப்பழம் போன்ற வாய். தொண்டை என்றால் கோவைப்பழம். இதனை உதடுகளுக்கு ஒப்பாகக் கூறுவர். (நீண்ட புருவங்களும்) - உவமை ஏதும் இல்லாததாகவும், தனக்கு ஓர் எல்லை இல்லாமல் உள்ளதாலும், தனது விருப்பம் போன்று செல்லும் புருவங்கள். (தக்க தாமரைக்கண்ணும்) - புருவத்தின் நீண்ட தன்மைக்கு எல்லை இல்லை என்பது போன்று, அளவிட இயலாததாக, புருவங்களுக்கு ஏற்றதாக உள்ள தாமரை போன்ற திருக்கண்கள். தாமரை மூலம் ஒரு போலியாக மட்டுமே உருவகம் கூறலாம். (பாவி)- என்று உயிர் நிலையில் இஉவை நின்று வருத்தியபடி உள்ளன. (பாவிவேன் ஆவியின் மேலனவே) - எனது உள்ளத்தில் வெளிச்சிறப்பு தென்படுவது அழகாக உள்ளது, ஆனால் புறத்தில் இவை தென்படுவதில்லை; அப்படிப்பட்ட பாவிமாக உள்ளேன்.

5-5-6 மேலும் வன்பழி நங்குடிக்கு இவளென்று அன்னை காண கொடாள்

சோலை சூழ் தண் திருக்குறுங்குடி நம்பியை நான் கண்ட பின்

கோல நீள் கொடிமூக்கும் தாமரைக்கண்ணும் கனி வாயும்

நீலமேனியும் நான்கு தோளும் என்னெஞ்சம் நிறைந்தனவே

பொருள் - “அவன் வந்து காணவேண்டியதான நம்முடைய குடியை, அவன் வருவதற்கு முன்பாகவே தான் சென்று காண்பதில் இவள் வேகம் கொண்டாள். ஆகவே, நமது இந்தக் குலத்திற்கு இப்போது மட்டும் அல்லாமல், இந்தக் குலம் உள்ளவரை விலக்க இயலாத

பெரும் பழி என்பதையே ஒரு வடிவமாகக் கொண்டபடி இவள் உள்ளாள்”, என்று உரைத்து, தாயானவள் நம்பியைக் காண அனுமதி அளிக்காமல் உள்ளாள். சோலைகள் சூழ்ந்து, காண்பவர்களுடைய களைப்பை நீக்கவல்லதாக உள்ள திருக்குறுங்குடியில் எழுந்தருளியுள்ள நம்பியை, “எனக்கு உண்டாகும் பழியானது எனக்குப் புகழே ஆகும்” என்பதாக ஈடுபட்டுள்ள நான், கண்டு அனுபவித்தேன். அதன் பின்பு, மிகவும் அழகான நீண்ட கற்பகக்கொடி போன்றுள்ள மூக்கும், அதனுடைய மலர் என்று கூறலாம்படியான தாமரை போன்றுள்ள திருக்கண்களும், அதன் பழம் போன்று கூறலாம்படியாக நன்கு பழுத்த உதடுகளும், அதற்குச் சேரும்படி உள்ளதான நீலம் நிறம் கொண்ட திருமேனியும், பச்சை மரமானது நான்கு கிளைகளுடன் பணைத்துள்ளது போன்று விளங்கும் நான்கு திருத்தோள்களும் எனது நெஞ்சத்தில் நிறைந்தன.

அவதாரிகை - நம்பியுடைய திவ்யாவயவ ஸோபைகள் என் நெஞ்ச நிறையப் புகுந்து நலியாநின்றனவென்கிறாள்.

விளக்கம் - “நம்பியின் திவ்யமான அவயவங்களுடைய அழகுகள் அனைத்தும், எனது நெஞ்சத்தில் புகுந்து, என்னை வருத்தியபடி உள்ளன”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (மேலும் இத்யாதி) இப்போது சிலர் நாலு வார்த்தை சொல்லி விடுகையன்றிக்கே, மேலும் இக்குடிக்கு உருவ நிலை நின்ற பழியை விளைக்குமவள் இவளென்று. (அன்னை காண கொடாள்) தன்னோடு ஸாம்யமுடையார் சொல்லுகையன்றிக்கே, அடியிலே என்னைப் பெறுகைக்கு நோன்பு நோற்றுப் பெற்ற இவளும் இப்படி சொல்லாநின்றாள்.

விளக்கம் - (மேலும் இத்யாதி) - இதுவரை ஒரு சிலர் மட்டுமே சில சொற்களைக் கூறியபடி உள்ளனர்; ஆனால் இவள் செய்யும் செயல்கள் மூலம் இந்தக் குலத்திற்கு, “இவளே பழியின் உருவம்” என்று கூறலாம்படியான பழியை ஏற்படுத்தும் இவள். (அன்னை காண கொடாள்) - இதுவரை “தாய்மார்கள்” என்று பன்மையில் கூறி வந்தவள், இங்கு “தாய்” என்று ஒருமையில் ஏன் கூறினாள்? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். இவளைப் பெற்ற தாய் போன்று இவளை வளர்த்த தாய்மார்களும், இது போன்று பழி சொற்கள் கூறுவது

மட்டுமே அல்லாமல், முன்பு இவளைப் பெறுவதற்கு நம்பியிடம் சென்று நோன்பு நோற்ற தாயும் இவ்விதமாகக் கூறுகிறாள்; ஆகவே “தாய்” என்று ஒருமையில் கூறுகிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (சோலை இத்யாதி) ச்ரமஹரமான சோலையாலே சூழப்பட்ட திருக்குறுங்குடி நம்பியை. (நான் கண்ட பின்) பழி புகழாம்படி இவ்விஷயத்திலே அவகாஹித்த நான் கண்ட பின். “பழி” என்று அச்சமுறுத்தி மீட்கவொண்ணாதபடி அவகாஹித்த நான் கண்ட பின். (கோலநீள் இத்யாதி) அழகு மிக்க கொடி போலேயிருக்கிற திருமூக்கும், அதின் படியேயாயிருக்கிற தாமரைக்கண்ணும். அக்கொடி பூத்தாற்போலே யாயிற்றுத் திருக்கண்களிருப்பது. (கனி வாயும்) அது ஒரு பலத்தையுண்டாக்கினாற் போலேயிருக்கிற கனி வாயும், அத்தாமரையின் இலை போலே நீலமாயிருக்கிற திருமேனியும்; ஒரு பெருவெள்ளம் போலேயாயிற்றுத் திருமேனி, அத்தை நீஞ்சுக்கைக்குச் சில தெப்பங்கள் போலேயிருக்கிற திருத்தோள்கள் நாலும். (என்னெஞ்சம் நிறைந்தனவே) உங்களுடைய ஹித வசநத்துக்கெல்லாம் என் நெஞ்சில் இடமில்லை.

விளக்கம் - (சோலை இத்யாதி) - காண்பவர்களுடைய களைப்பை நீக்கவல்ல சோலைகளால் சூழப்பட்ட திருக்குறுங்குடி நம்பியை. (நான் கண்ட பின்) - “பழியானது என்னைப் புகழ்கின்ற சொற்களே ஆகும்” என்று கொண்டு இந்த விஷயத்தில் நன்கு மூழ்கி அனுபவித்த நான் கண்ட பின்னர். “பழி ஏற்படும்” என்று அச்சம் உண்டாக்கி என்னை மீட்டு எடுக்க இயலாதபடியாக மூழ்கி அனுபவித்த நான் கண்ட பின்னர். (கோலநீள் இத்யாதி) - அழகு மிகுந்த கொடி போன்ற திருமூக்கு. அந்தக் கொடியின் மலர்கள் போன்றுள்ள தாமரைக்கண்கள். அந்தக் கொடியானது பூத்துள்ளது போன்று திருக்கண்கள் உள்ளன. (கனி வாயும்) - அது ஒரு பழத்தை உண்டாக்கியது போன்றுள்ள கனி வாயும். அந்தத் தாமரையின் இலை போன்று நீலமாக உள்ள திருமேனியும். பெரிய வெள்ளம் போன்று திருமேனி உள்ளது; அதனை நீந்திக் கடப்பதற்கு உதவும் தெப்பம் போன்றுள்ள நான்கு திருத்தோள்கள். (என் நெஞ்சம் நிறைந்தனவே) - உங்களுடைய நன்மை தரும் சொற்களுக்கு எனது நெஞ்சத்தில் இடம் இல்லை, அவன் அழகே நிறைந்துள்ளது.

5-5-7 நிறைந்த வன் பழி நங்குடிக்கு இவளென்று அன்னை காண கொடாள்

சிறந்த கீர்த்தித் திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான் கண்ட பின்
நிறைந்த சோதி வெள்ளம் சூழ்ந்த நீண்ட பொன்மேனியொடும்
நிறைந்து என்னுள்ளே நின்றொழிந்தான் நேமியங்கையுளதே

பொருள் - “நம்முடைய குலத்திற்கு இவள் பூர்ணமான பெரும் பழி ஆவாள்”, என்று உரைத்து, தாயானவள் அவனைக் காண்பதற்கு இடம் கொடுக்காமல் உள்ளாள். மிகுந்த சிறப்பு கொண்ட கீர்த்தி பொருந்திய திருக்குறுங்குடியில் உள்ள நம்பியை, அந்தக் கீர்த்தியின் மிகுதி காரணமாகக் காண விரும்பி, காண இயலாமல் உள்ளதால் துக்கப்பட்ட நான் கண்ட பின்னர், பூர்ணமாக சோதி வெள்ளத்தால் சூழப்பட்டு, நீண்ட திருமேனியுடன் எனது நெஞ்சத்தில் நிறைந்து நின்றான். அவனுடைய அழகான திருக்கரத்தில், அவனுக்கே உரியதான சக்கரமும் இருந்தது.

அவதாரிகை - நம்பியுடைய திருமேனியிலழகு வெள்ளம் என் நெஞ்சிலே வேர் விழுந்ததென்கிறாள்.

விளக்கம் - “நம்பியின் திருமேனியுடைய அழகு வெள்ளமானது எனது நெஞ்சத்தில் வேர் விழுந்தது” என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (நிறைந்த இத்யாதி) ஆண்டாள் ஒருநாள் பட்டரையும் சீராமப்பிள்ளையையும் காட்டி, “இவர்கள் விவாஹ ப்ராப்தரானார்கள், பேசாதே இருக்கிறதென்?” என்ன; “ஆகில், நாளைப் பெருமாள்பாடே போனவாறே வரக்காட்டு” என்ன; அவர்களையுங் கொண்டு திருமுன்பே நிற்கச்செய்தே, பெருமாள் அருளப்பாடிட்டு, “ஒன்று சொல்லுவாய்போலே இருந்தாயீ” என்று திருவுள்ளமாக; “இவர்கள் விவாஹ ப்ராப்தரானார்கள்’ என்று சொல்லாநின்றார்கள்” என்ன; “நாமே ஸத்ருசமானவிடத்திலே ஸம்பந்தித்துத் தருகிறோம்” என்று அருளிச்செய்ய, பிறறை நாள் மன்னியைக் கொண்டு வந்து நீர் வார்த்தார்கள். ஆக, “அத்தலையாலே வருமதொழிய, தாந்தாம் ஒன்றை ஆசைப்படுகையுங்கூடப் பழி” என்றிருக்குங்குடி காணும்.

விளக்கம் - (நிறைந்த இத்யாதி) - “இந்த உலகில் கிட்டவல்ல இன்பம், அந்த உலகில் கிட்டவல்ல இன்பம் ஆகிய இரண்டிற்கும் அவனே பொறுப்பு என்று அவனுடைய

உதவியை எதிர்பார்த்து நிற்க வேண்டுவதை விடுத்து, நம்முடைய முயற்சியாக நாமே செய்தல் என்பது பழி ஆகும்” என்பதற்கு ஒரு நிகழ்வைக் கூறுகிறார். ஸ்வாமி கூரத்தாழ்வானின் பத்தினியாகிய ஆண்டாள் அவரிடம், அவர்களுடைய புத்திரர்களான ஸ்வாமி பராசரபட்டரையும், ஸ்ரீராமப்பிள்ளையையும் காண்பித்து, "இவர்களுக்கு விவாக வயது வந்துவிட்டது. நீங்கள் ஏதும் செய்யாமல் உள்ளது ஏன்?" என்றாள். இதற்கு ஸ்வாமி கூரத்தாழ்வான், "அப்படியென்றால் நாளை நாம் பெருமாள் திருமுன்பே செல்லும்போது அங்கு அழைத்துக் கொண்டு வா", என்றார். அடுத்த நாள் அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு சென்றபோது, பெரியபெருமாள் அர்ச்சகர் மூலமாக, "ஏதோ உரைக்க வந்துள்ளது போன்று வந்தீர்கள், என்ன விஷயம்?", என்றான். இதற்கு இவர்கள், "இந்த இருவரும் விவாக வயது அடைந்தனர்" என்று கூறினார்கள். இதற்குப் பெரியபெருமாள், "உங்களுக்கு ஏற்ற இடத்தில் நாமே ஸம்பந்தம் செய்து தருகிறோம்", என்றான். அடுத்த நாளில் ஒரு கன்னியைக் கொண்டு வந்து நீர்வார்த்தனர். ஆகவே, "அவன் மூலமாக வருவது அல்லாமல் தானாகவே சென்று தங்களுக்கு வேண்டியவற்றை விரும்புதல் என்பது பழி ஆகும்", என்று எண்ணக் கூடிய குலமாக இந்தத் தாய்மார்கள் உள்ளனர்.

வ்யாக்யானம் - (அதபாதகபீதஸ்த்வம்) "தர்மபுத்ரன் ஒரு தடவை பொய் சொல்லி அதுக்கு நரக தர்சனம் பண்ணினான்" என்று ப்ரஸித்தமிறே. அடுத்தடுத்து ராஜஸூயங்களைப் பண்ணினானித்தனை போக்கி, "நிஷித்தாநுஷ்டாநம் பண்ணினான்" என்று ப்ரமாண ப்ரஸித்தியில்லை. (அதபாதகபீதஸ்த்வம்) கீழே செய்து போந்தவை பாதகமென்று தோற்றி பீதபீதனானாயாகில். அஹங்கார மமகார கர்பமான க்ரியாகலாபமடைய, "க்ருஷ்ணே நங்காரியத்துக்குக் கடவன்" என்று அறிந்தவந்தரம் பாதக ஸமமாய்த் தோற்றிற்றாயிற்று. (விமுக்தேத்யாதி) உப்பைத் தொட்டுப் புளியைத் தொட்டு நீ நின்று சிலவற்றைச் செய்யாதே, புறம்புள்ளவற்றையடையப் பொகட்டு, "உடையவனே நங்காரியத்துக்குக் கடவன்" என்று அவன் பக்கலிலே பரத்தைப் பொகட்டிருக்கப்பார்.

விளக்கம் - ப்ரபந்நன் ஒருவனுக்கு இந்த ஊரில் இன்பம் கிடைப்பதற்காகச் செய்யக்கூடிய முயற்சிகள் "பழி" என்றுள்ளபோது, தனது முயற்சியால் மேற்கொள்ளும் மற்ற உபாயங்களும் பழியே ஆகும் என்பதற்கு உதாரணம் காண்பிக்கிறார். இதற்கு மஹாபாரதம் - அத பாதகபீத: த்வம் ஸர்வபாவேந பாரத விமுக்தாந்ய ஸமாரம்ப: நாராயண பரோ பவ - என்று தர்மபுத்திரனிடம் தர்மதேவதை கூறிய ச்லோகத்தை

உரைக்கிறார். இங்குள்ள “பாதக” என்னும் பதமானது, தள்ளப்பட்ட கர்மங்களைக் கைக்கொள்ளாதல் என்பதைக் கூறும் அல்லாமல், மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொள்ளாதல் என்பதைக் கூறுமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். "தர்மபுத்திரன் ஒரு பொய்யை உரைத்து அதற்காக நரகத்தைத் தரிசனம் செய்தான் [அதாவது துரோணரைக் கொல்வதற்காக, அச்வத்தாமன் என்ற யானையைக் கொன்றவுடன், அதே பெயர் கொண்ட அவருடைய புதல்வனைக் கொன்றதாகக் கூறினான்]" என்பது அனைவரும் அறிந்ததாகும். மேலும் அவன் ராஜஸூயை யாகம் செய்தான் என்பதை மட்டுமே அறிகிறோம் அல்லாமல் “தள்ளப்பட்ட கர்மத்தைச் செய்தான்” என்று கூறப்படவில்லை. (அதபாதகபீதஸ்த்வம்) - இதுவரை செய்து வந்த ராஜஸூயை என்பது பாதகம் ஆகும் என்று கொண்டு, "மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொண்டோம்" என்பதாக அச்சம் அடைந்தான்; இதன் மூலம் அறியப்படுவது என்ன? "க்ருஷ்ணனே நம்முடைய செயலைச் செய்வான்" என்று அறிந்த பின்னரும், அஹங்காரம் மற்றும் மமகாரம் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியதான கர்மங்கள் அனைத்தும் “பாதகம்” என்பதற்கு நிகரானதாகவே ஆகின்றன. (வி முக்தா அந்ய) - இங்குள்ள “வி” என்ற உபஸர்க்கத்தின் பொருளை அருளிச்செய்கிறார். அதாவது “வி” என்பது மற்ற உபாயங்களை, அவற்றின் வாஸனையுடன் விடுதல் என்பதை உணர்த்துவதாகும். உப்பைத் தொட்டு, புளியைத் தொட்டு பரிகாரங்களைச் செய்யாமல், வெளியே உள்ள அனைத்தையும் கைவிட்டு, "நம்முடைய ஆத்மாவிற்குச் சொந்தக்காரன் யாரோ அவனே நம்முடைய செயல்களைச் செய்வான்" என்று எண்ணியபடி, அவன் மீது உனது பாரத்தை வைக்கவேண்டும். மஹாபாரத ச்லோகத்தில் உள்ள "நாராயண" என்பது, “அவனே சொந்தக்காரன்” என்பதை உணர்த்துவதாகும்.

வ்யாக்யானம் - இப்போது “பழி” என்று பரிஹரிக்கப் பார்க்கிறது இவ்விஷயத்திலுள்ள ப்ராவண்யத்தையிறே; “பழி” என்று பரிஹரிக்கப் பார்க்கிற திருத்தாயாராயும், “பழியென்று மீளேன்” என்கிற பிராட்டியாயும் ஓடுகிற இவ்விரண்டாகாரமும் ஆழ்வார் தமக்குப் பிறந்த அவஸ்த்தா விசேஷங்களிறே; சரம ச்லோகத்துக்குக் கீழுள்ளவற்றை அநுபாஷித்தாப்போலே இருக்கிறதாயிற்று “பழி” என்று பரிஹரிக்கப் பார்க்கிற திருத்தாயார் வார்த்தையானவிடம்; சரம ச்லோகத்தில் நிஷ்கர்ஷம்போலே இருக்கிறதாயிற்று “பழியென்று மீளேன்” என்கிற இவள் வார்த்தையானவிடம்.

விளக்கம் - "தன்னைத்தானே காப்பாற்றிக்கொள்ள முயற்சித்தல்" என்பதே இங்கு "பழி" என்றாகும்போது, தர்மன் போன்று ஆழ்வாருக்குத் தன்னைத் தானே காப்பாற்றிக் கொள்ளவேண்டிய கர்மம் ஏதும் இல்லையே; இப்படி உள்ளபோது, இங்கு "பழி" என்பது ஏன் கூறப்பட்டது? "பழி" என்று விலக்க எண்ணுவது எதனை என்றால், நம்பியிடன் இவள் கொண்டுள்ள ஆழ்ந்த காதலையே ஆகும். "பழி" என்று கூறி இவளை விலக்க நினைக்கும் இவளுடைய தாயார் மற்றும் "இந்தப் பழியிலிருந்து நான் மீளமாட்டேன்" என்பதாக உள்ள ப்ராட்டி ஆகிய இந்த இரண்டு நிலைகளும் ஆழ்வாருக்கு ஏற்பட்ட நிலை மாறுதல்கள் அல்லாமல், உண்மையில் நிகழ்ந்தவை அல்லவே! இந்த இரண்டு நிலைகளும் ஏற்பட்டது என்பதற்கு ப்ரமாணம் என்ன? இந்த இரண்டு நிலைகளும் ஒருவருக்கே ஏற்படுமோ? இந்தக் கேள்விகளுக்கு அடுத்து விடை அருளிச்செய்கிறார். இதற்கு ஸ்ரீமத் பகவத்கீதையிலிருந்து ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார். கீதை (18-66) - ஸர்வ தர்மாந் - என்பதான - சரமச்லோகத்திற்கு முன்பாக அனைத்து உபாயங்களும் கூறப்பட்டது போன்று, திருத்தாயார் "பழி" என்பதாக உரைத்த தன்மை உள்ளது. ஆனால் சரமச்லோகத்தில் உபாயத்தைக் குறித்து உறுதி பட உரைத்தது போன்று, பிராட்டி "பழியிலிருந்து மீளமாட்டேன்" என்பது உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - "பழி" என்று பரிஹரிக்கப் பார்க்கிறவிது, உபாயத்தில் கொத்தை யறுக்கிறது; "பழியென்று மீளேன்" என்கிறவிது, உபேயத்தில் கொத்தையறுக்கிறது. ஸ்வரூபமாய் அந்வயித்தத்தில் மிகுதியாய்க் கழிவதொன்றுண்டோவென்றபடி.

விளக்கம் - பழி" என்று உரைத்து விலக்க நினைத்தல் என்பது, உபாயத்தில் உள்ள குற்றத்தை விலக்குகிறது; "பழி என்று மீளமாட்டேன்" என்பது, உபேயத்தில் உள்ள குற்றத்தை விலக்குகிறது. இதனை விளக்குவோம். உபாயத்தில் உள்ள தோஷத்தை விலக்குதல் என்பது என்ன? எப்போதும் உதவத் தயாராக உள்ள ஸர்வேச்வரனை விடுத்து, மற்ற உபாயங்களைப் பற்றுதல் என்னும் நிலையை, அந்த உபாயமாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் பொறுத்துக் கொள்வதில்லை; ஆகவே, "மற்ற உபாயங்களில் ஈடுபடுதலை விலக்குதல்" என்பதே இங்கு "உபாயத்தில் குற்றம் அறுக்கிறது" என்று கூறப்பட்டது. உபேயத்தில் உள்ள குற்றம் விலக்குதல் என்றால் என்ன? கைங்கர்யத்தை நாம் அடையும்போது செய்து கொள்ளலாம் என்று காத்திருத்தலானது, உபேயமான கைங்கர்யத்திற்குக் குற்றம் ஆகும். அந்தக் கைங்கர்யத்தின் நிகழ்விற்குக் காரணமாக

உள்ளதான "ஆழ்ந்த ஈடுபாடு" என்பது, உபாயத்தில் குற்றத்தை விலக்குகிறது. அதாவது, உபாயத்தின் "எதனையும் எதிர்பாராமல் இருத்தல் மற்றும் வேறு முயற்சிகளை விரும்பாமல் இருத்தல்" என்ற தன்மையை நோக்கும்போது, தங்களுடைய சொந்த முயற்சிகள் அனைத்துமே தோஷம் என்றாகின்றன; உபேயமாக உள்ள கைங்கர்யத்தின் மேன்மையை நோக்கும்போது, அதற்காக விரைந்து செயல்படாமல் பொறுமையாக இருத்தல் என்பது தோஷம் ஆகிறது. இப்படியாக உள்ள இந்த இரண்டு தோஷங்களையும் நீக்குதல் என்பதே இங்கு கூறப்பட்டது. ஆனால், "பழி என்று மீளேன்" என்று கூறுவதன் மூலம், உபேயத்தில் தோஷத்தை அறுத்தாலும், ஸித்தோபாயமான ஸர்வேச்வரனுடைய "வேறு எதனையும் விரும்புவதில்லை" என்று நிலைக்குக் குறை அல்லவோ? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். ஸ்வரூபத்தில் சேர்ந்ததான ப்ரபக்தி போன்றவற்றில், அந்தத் தோஷமானது அவற்றை ஒரு வாய்ப்பாக வைத்துக் கொண்டு கழிகிறது என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - "ஸ்வேந ரூபேணாபி நிஷ்பத்யதே" என்கிறவிதில், மிகுதியாய் த்யாஜ்யமாயிருப்பதொன்றில்லையிறே. உபாயாம்சத்தில் வந்தால், "கர்த்தவ்யாம்சங்களிலேயும் உபாய புத்தி பிறக்கிறதோ" என்று துணுக்கென்ன வேண்டும்படியாயிருக்கும்; உபேயத்தைப் பார்த்தால், "அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" என்கிறபடியே, விடலாவதொன்றில்லையாயிருக்கும். பழைய நாஸ்திக்யத்தாலே கர்த்தவ்யாம்சத்தில் சோம்பிக் கைவாங்கினத்தை, "உபாய விரோதியான ஆகாரத்தாலே விட்டேன்" என்னுமதுவும் வார்த்தையல்ல; உபேய ருசியாலே செய்யுமத்தை, "இவை உபாயமாய் அந்வயிக்கிற் செய்வதென்?" என்று விடுமதுவும் வார்த்தையல்ல.

விளக்கம் - ஆனால் ப்ரபக்தி போன்றவை, ஸ்வரூபத்தில் சேர்ந்தவையா என்பதற்கு ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார். சாந்தோக்யத்தில் - ஸ்வேந ரூபேணாபி நிஷ்பத்யதே - தனக்கு உரிய ஸ்வரூபத்தை அடைகிறான் - என்பதில், கூடுதலான வாய்ப்புகள் வேறு ஏதும் இல்லை அல்லவோ? இங்கு ஸ்வரூபம் என்பது "பாபம் அற்ற தன்மை, அவனுக்கு மட்டுமே அடிமையாக, அவனுக்கு வசப்பட்டு இருத்தல், ப்ரபக்தி" போன்றவை ஆகும்; இவற்றைப் பெறுகிறான் என்று கருத்து. முன்னர் கூறப்பட்ட, "உபாயத்தில் குற்றத்தை விலக்குகிறது, உபேயத்தில் குற்றத்தை விலக்குகிறது" ஆகிய இரண்டும், ஸித்தோபாயமான ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில் நிஷ்டையுடன் உள்ளவர்களுக்கும், கர்மத்தில் நிஷ்டையுடன் உள்ளவர்களும் சமமாகவே உள்ளது; ஆகவே, இவர்கள்

இருவரும் கைக்கொள்ளும் நித்ய நைமித்திக ரூபமாக உள்ள கர்மங்களில், இவர்கள் இருவருக்கும் அந்த இரண்டு தன்மைகளுக்கும் ஏற்றபடியாக இருக்கவேண்டிய தகுதியான ப்ரபத்தி முதலான சிறப்புகளைக் கூறுகிறார். உபாயம் என்ற தன்மையை நோக்கும்போது, "நான் அவசியம் செய்யவேண்டும் என்பதான நித்யநைமித்திக கர்மங்களிலும் கூட, அவை உபாயம் என்ற புத்தி ஏற்படுகிறதோ", என்ற அச்சம் உண்டாகக்கூடும். உபேயம் என்ற தன்மையை நோக்கும்போது, "இராமாயணம் - அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி - நான் அனைத்து கைங்கர்யங்களையும் செய்வேன்" என்பதாகக் கொண்டு, "அவசியம் செய்யவேண்டும்" என்ற செயல்களில் கைவிடத்தக்கது இல்லை என்பதால், நாஸ்திக புத்தி காரணமாக இவற்றை விடுதல் என்பது, ப்ரமாணங்கள் மூலம் ஒப்புக்கொள்ளப்படும் செயல் அல்ல என்பதைக் கூறுகிறார்; நாஸ்திகம் காரணமாக, "அவசியம் செய்யவேண்டும்" என்பதான செயல்களை, சோம்பிக் கைவிடுதல் என்ற காரணத்தால் கைவிட்ட பின்னர், "இவை உபாயத்திற்கு விரோதியாக உள்ள காரணத்தால்தான் நான் கைவிட்டேன்" என்று கூறுவது சரியல்ல; இது போன்ற கர்மங்களை, "உபேயத்தில் உள்ள ருசி" என்பதாகச் செய்யும்போது, "இவை உபாயமாகச் சேர்ந்துவிட்டால் என்ன செய்வது?", என்று எண்ணிக் கைவிடுவதும் ஏற்றது அல்ல.

வ்யாக்யானம் - லௌகிகரோபாதி கர்த்தவ்யமடைய அநுஷ்டியாநிற்கச்செய்தே, அவற்றில் உபாயபுத்தி பண்ணாதேபோரும் நம் முதலிகளுடைய யாத்ரையிருக்கும்படியிறே இது. ஆக, "இது பழி" என்று பரிஹரிக்கப் பார்க்கிறவிடம், பூர்வார்த்தத்தில் நிஷ்கர்ஷமிருந்தபடி; "இது பழி" என்று மீளாதொழுகிறவிடம், உத்தரார்த்தத்தில் நிஷ்கர்ஷமிருந்தபடி. (சிறந்த இத்யாதி) தகுதியாயிருந்துள்ள கீர்த்தியையுடைய திருக்குறுங்குடி நம்பியை. (நான் கண்ட பின்) அக்கீர்த்தியோபாதி அங்குத்தைக்குச் சிறந்த நான் கண்ட பின். "யஸ்ய ஸாஜநகாத்மஜா அப்ரமேயம் ஹி தத் தேஜ:" என்கிறபடியே, அவனுக்கு அக்கீர்த்தியோபாதி, தன்னோட்டை ஸம்பந்தமும் ஏற்றமாம்படி இருக்குமவளிறே.

விளக்கம் - அப்படியானால் அந்தக் கர்மங்களில் உபாய புத்தி ஏற்படாமல், அவற்றைக் கைவிடுதல் என்பது எப்படி என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இந்த உலகத்து சாதாரண மனிதர்கள் போன்று, செய்யவேண்டிய கர்மங்கள் அனைத்தையும் செய்தபடி உள்ளபோதிலும், அவற்றில் உபாய புத்தி என்பதைக் கொள்ளாமல் செய்தலே, நம்முடைய

முன்னோர்கள் செயல்கள் செய்யும்விதமாக இருந்தது அல்லவோ? ஆகவே “இது பழி” என்று விலக்க எண்ணுதல் என்பது, சரமச்லோகத்திற்கு முன்பாக உள்ள மற்ற உபாயங்களிலிருந்து விலக்க உறுதியாக எண்ணுதல் ஆகும். “இது பழி” என்று அகலாமல் உள்ள நிலையானது, சரமச்லோகத்திற்கு பின்னர், ஸர்வேச்வரன் மட்டுமே உபாயமாக உள்ளான் என்று அந்த உபாயத்திலிருந்து விலகாமல் இருத்தல் ஆகும். (சிறந்த இத்யாதி) – தான் ஸர்வேச்வரன் என்பதற்குத் தகுந்தபடியான கீர்த்தி நிறைந்த திருக்குருங்குடி நம்பியை. (நான் கண்ட பின்) – அந்தக் கீர்த்தியைப் போன்றே உள்ள நான் கண்ட பின்னர். அந்தக் கீர்த்தியைப் போன்று, இவரும் நம்பிக்கு கீர்த்தியை ஏற்படுத்தவல்லவளா என்பதற்கு ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார். ஆரண்யகாண்டம் (37-18) – யஸ்ய ஸாஜநகாத்மஜா அப்ரமேயம் ஹி தத் தேஜ: – மாரிசன் இராவணனிடம், “யாருக்கு சீதை மனைவியாக உள்ளாளோ, அவருடைய தேஜஸ்ஸானது அளவிட இயலாதபடி உள்ளது” என்றான் - என்பதற்கு ஏற்ப, நம்பியுடைய கீர்த்தியைப் போன்றே, தன்னுடைய ஸம்பந்தமும் அவனுக்கு ஏற்றத்தை அளிப்பதாக உள்ளது என்பதாகவே இவள் உள்ளாள்.

வ்யாக்யானம் - (நிறைந்த இத்யாதி) கங்கா தரங்க மத்யே வர்த்திப்பாரைப் போலே தேஜஸ் தரங்க மத்யேயாயிற்று இருப்பது. தேஜஸ்ஸின் நடுவே வடிவு உந்நேயமாயாயிற்று இருப்பது. அவ்வடிவுதான் எவ்வளவு போருமென்னில், அபரிச்சேத்யமாய் ச்லாக்யமாயிருக்கும். (நிறைந்து என்னுள்ளே நின்றொழிந்தான்) ஒருநாள் ஜீயர் கோவிலுக்கு எழுந்தருளாநிற்க, வழியிலே பிள்ளாணைக் கண்டு, “ஈச்வரனுக்கு ஸ்வரூப வ்யாப்தியேயோ உள்ளது, விக்ரஹ வ்யாப்தியுமுண்டோ?” என்று கேட்க; " ஸர்வவிஷயமாக ஸ்வரூப வ்யாப்தியேயுள்ளது; உபாஸக விஷயத்தில், அவர்கள் பக்கல் அநுக்ரஹத்தாலே, அவர்கள் சுபாச்ரயமாக பாவித்த விக்ரஹத்தோடே எழுந்தருளியிருக்கும்; இனி ஸ்வரூப வ்யாப்திக்கு ப்ரமாணங்கண்டவிடம், ஸாமாந்ய விஷயமாகிறது; விக்ரஹ வ்யாப்திக்கு ப்ரமாணங்கண்டவிடம், விசேஷ விஷயமாகிறது” என்று பணித்தானாம்.

விளக்கம் – (நிறைந்த இத்யாதி) கங்கையின் அலைகளுக்கு நடுவில் வசிப்பது போன்று, தேஜஸ் என்னும் அலைகளுக்கு நடுவில் வசிப்பது என்பதாக உள்ளது. ஒளி அலைகளுக்கு நடுவில் வடிவம் இப்படியாக உள்ளது என்று யுகம் செய்வது போன்று நிலைமை உள்ளது. அந்த வடிவம் எப்படி உள்ளது என்றால், அளவிட்டுக் கூறமுடியாதபடி, புகழ்த்தக்கதாக

உள்ளது. (நிறைந்து என்னுள்ளே நின்றொழிந்தான்) - ஒருநாள் நஞ்சீயர் கோவிலுக்குச் சென்றபோது, வழியில் திருக்குருகைப்பிள்ளானைக் கண்டார். அவரிடம், “ஸர்வேச்வரனுக்கு எங்கும் பரவிய நிலையானது ஸ்வரூபம் மூலம் உள்ளதா அல்லது திருமேனி மூலம் உள்ளதா?”, என்று கேட்டார். இதற்குத் திருக்குருகைப்பிரான், “பொதுவாக அனைத்து விஷயத்திலும் ஸ்வரூபமாகப் பரவி நிற்பதே உள்ளது. ஆனால் உபாஸகர்கள் விஷயத்தில், அவர்களிடம் காண்பிக்கும் அனுக்ரஹம் காரணமாக, அவர்கள் ஸர்வேச்வரனாகிய தனக்கு மங்களகரமான இருப்பிடமாக எந்த விக்ரஹத்தைக் கொள்கிறார்களோ, அந்த விக்ரஹத்தில் பரவி நிற்கிறான். ஸ்வரூபத்தால் நிறைந்துள்ளதற்குச் சாட்சியாக உள்ள இடமானது, எங்கும் உள்ள தன்மையாகிறது; திருமேனியால் நிறைந்துள்ளதற்குச் சாட்சியாக உள்ள இடமானது, அடியார்களின் இருப்பிடமாக உள்ளது”, என்றார்.

வ்யாக்யானம் - (நேமியங்கையுளதே) வடிவழகெல்லாம் ஒரு தட்டும், கையுந் திருவாழியுமான அழகு ஒரு தட்டுமாயாயிற்று இருப்பது. அவன் கையில் திருவாழி பிடித்திலனாகில் நான் பழி பரிஹரித்து மீளேனோ? அவன் கையில் திருவாழியிருக்க, என்னாலே பழிக்கஞ்சி மீளப்போமோ? (நிறைந்தென்னுள்ளே நின்றொழிந்தான்) உங்கள் ஹிதவசநம் கேட்கைக்கு உள் அவகாசமில்லாதபடி நிறைந்து நின்றான். (நின்றொழிந்தான்) இனி கந்தவ்யமில்லையாம்படி அவன் வந்து உள்ளே நிற்க, எனக்கு இனி கந்தவ்யமுண்டோ? அவனை என் உள்ளினின்றும் புறப்படச் சொல்லமாட்டிகோளோ நான் என் பழியைப் பரிஹரிக்க? வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்கவேண்டு ம்கையிலே திருவாழியுமானால் மீளப்போமோ? அவனுடைய நிறைவைக் குறைக்கவோ, என் பழி நிறைவைக் குறைக்கவோ?

விளக்கம் - (நேமியங்கையுளதே) - ஒரு தராசில் வைக்கும்போது, வடிவழகு முழுவதும் ஒரு தட்டிலும், திருக்கரமும் சக்கரமுமாக உள்ள அழகு மற்றொரு தட்டிலும் என்பதாக உள்ளது. அவன் தனது திருக்கரத்தில் சக்கரத்தை ஏந்தி நிற்கவில்லை என்றால், நான் எனது பழியை விலக்கும்விதமாக, அவன் விஷயத்திலிருந்து அகன்றிருப்பேன் அல்லவோ? அவன் தனது திருக்கரத்தில் சக்கரத்தை ஏந்தியுள்ளபோது, என்னால் பழிக்கு அச்சம் கொண்டு, அவனை விட்டு விலக இயலுமோ? (நிறைந்து என் உள்ளே நின்றொழிந்தான்) - உங்களுடைய நன்மை அளிக்கவல்ல சொற்களானவை எனது செவியில் கேட்பதற்கு, நெஞ்சத்தில் இடம்

இல்லாதபடி, அவன் எனது உள்ளத்தில் நிறைந்து நிற்கிறான். (நின்றொழிந்தான்) - அவன், தனக்குச் செல்வதற்கு வேறு இடம் என்று கொண்டு எனது நெஞ்சத்தில் புகுந்து நிற்கும்போது, எனக்கு இனி வேறு போக்கிடம் உண்டோ? நான் எனக்கு ஏற்பட்ட பழியை விலக்கவேண்டும் என்றால், அவனை நீங்கள் எனது நெஞ்சத்திலிருந்து விலகும்படிக்கூறவேண்டும். அவன் தனது திருக்கரத்தில் எதனையும் ஏந்தவில்லை என்றாலும் கூட, அவனுடைய அழகானது ஆலத்தி வழிக்கவேண்டும்படியாக உள்ளது; அதில் சக்கரமும் வைத்துள்ளபோது, அவனை விட்டு அகல இயலுமோ? அவனுடைய நிறைந்த தன்மையைக் குறைக்க வேண்டுமோ அல்லது என்று பழியின் நிறைந்த தன்மையைக் குறைக்க வேண்டுமா?

5-5-8 கையுள் நன்முகம் வைக்கும் நையுமென்று அன்னையரும் முனிதிர்

மைகொள் மாடத் திருக்குறுங்குடி நம்பியை நான் கண்ட பின்
செய்ய தாமரைக்கண்ணும் அல்குலும் சிற்றிடையும் வடிவும்
மொய்ய நீள்குழல் தாழ்ந்த தோள்களும் பாவிவேன் முன் நிற்குமே

பொருள் - “தன்னுடைய பிரிவாற்றமை காரணமாக, தனது கைகளுக்குள் அழகான முகத்தைப் புதைத்தபடி நிற்கிறாள். மேலும் மிகுந்த வருத்தத்தில் உள்ளாள்”, என்று, இத்தகைய நிலையை எனக்கு ஏற்படுத்திய தாய்மாராகிய நீங்கள் வெறுக்கிறீர்கள். நம்பியின் நிழல் விழுவதால் கருமையான நிறம் கொண்ட மாடங்களை உடைய திருக்குறுங்குடியில் உள்ள நம்பியை, நான் கண்ட பின்னர், சிவந்த தாமரை மலர் போன்றுள்ள திருக்கண்களும், அழகான சிறிய அல்குலும், குறுகிய இடையும், இவை அனைத்திற்கும் இருப்பிடமான அழகான வடிவும், அடர்த்தியைக் கொண்டதான நீண்ட தலைமுடி வந்து நிற்கும் திருத்தோள்களும், இவை அனைத்தையும் நேரே கண்டு அனுபவிக்க இயலாத பாபங்கள் செய்த என் முன்பாக, வந்து நிற்கின்றன.

அவதாரிகை - ஸார்வதரிகமான அங்க சோபை என் முன்னே நின்று நலியா நின்றதென்கிறாள்.

விளக்கம் - “அனைத்து இடங்களில் உள்ளதான அங்கங்களுடைய அழகானது என் முன்பாக வந்து நின்று என்னை வருத்துகின்றன”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (கையுள் நன்முகம் வைக்கும்) அவனைப் பிரிகையால் வந்த தளர்த்தியாலே கையிலே முகத்தை வையாநின்றாள். இத்தனை ஸாஹஸத்திலே துணியும்படியாவதே இவள். தன் முகத்தில் வாசி தான் அறியாதொழியவேணுமோ. “புஜமந்யஸ்ய கஸ்யசித்” என்னக் கடவதிறே. காந்தனுடைய கர ஸ்பர்சமேயாயிற்றுப் பொறுப்பது. இத்தால், தன்னோடு தனக்கு அந்வயமில்லாத பாரதந்தர்யத்தைச் சொல்லுகிறது. அதிறே நமச்சப்தார்த்தமாயிற்று. இதினுடைய ஸங்க்ரஹ ரூபமான உகாரத்திலேயும் இது உண்டாயிருக்கச் செய்தே இங்கேயும் சொல்லும்போது இதுவே அர்த்தமாக வேணுமிறே.

விளக்கம் - (கையுள் நன்முகம் வைக்கும்) - அவனைப் பிரிந்ததால் வந்த தளர்ச்சி காரணமாக தனது கைகளில் முகத்தை வைக்கிறாள். இவளுடைய கைகளில் உள்ள மென்மையைக் கூடப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாதபடியான மென்மையான முகம் கொண்ட இவள், இப்படிப்பட்ட சாகசம் நிறைந்த செயலைச் செய்கிறாள். தனது முகத்திற்கு உள்ள சிறப்பான வேறுபாட்டை, தானே அறியாமல் இருப்பாளோ? இதற்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார்; ஸுந்தரகாண்டம் (21-19) - புஜம் அந்யஸ்ய கஸ்யசித் - இராமனுடைய மென்மையான தலைக்கு அணையாக உள்ள இந்தக் கையானது, வேறு ஒருவனுக்கு அணையாக இருக்க முடியுமா - என்பது காண்க. தனது கணவருடைய கரத்தின் தொடுதல் மட்டுமே பொறுப்பதாக உள்ளது; இதன் மூலம் “தனது கையானது தன்னுடைய முகத்தைத் தொடுவதைக் கூட இவள் பொறுக்கமாட்டாள்” என்பது கூறப்பட்டது. “தனது கை” தன்னோடு தனக்கு வசப்படுத்தல் என்பதும் பொருந்தாது என்கிறார்; இது அல்லவோ “நம: - நான் எனக்கு உரியவன் அல்லன்” என்பதன் பொருள் ஆகும்? இது “நம:” என்பதன் பொருள் என்று கூறுவதன் காரணம் என்ன? இதனைக் கூறுகிறார். “நம:” என்பதன் பொருளானது சுருக்கமாக “உ” என்பதிலும் கூறப்பட்டபோதிலும், “தன்னோடு தனக்கும் வசப்படுதல் இல்லை” என்னும் கருத்தானது இங்குக் கூறப்படுவதால், இவ்விதம் “நம:” என்பதன் பொருளே இங்கு கூறப்பட்டதாகக் கொள்ளவேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - (நையும்) தன் கையுங் கூடப் பொறாமையாலே நையும். (என்று அன்னையரும் முனிதிர்) ஊரவர் கவ்வைக்கு நான் வெறுக்கிறதென்? (மை கொள் மாடம்) பழையையாலேயாதல், உள்ளு நிற்கிறவனுடைய நிழலீட்டாலேயாதல். “சோபாயந்

தண்டகாரண்யம்” என்னுமாபோலே. (நான் கண்ட பின்) அம்மாடத்தோபாதி நைவுக்குப் பழையேனான நான் கண்ட பின். “நைவாய வெம்மே போல்” என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - (நையும்) - தனது கரமும் கூட, தன்னுடன் பொருந்தாமல் உள்ளதால் வருந்துவாள். (என்று அன்னையரும் முனிதிர்) - ஊராருடைய பழிக்கு நான் வெறுக்கப்படுவது ஏன்? (மை கொள் மாடம்) - மிகவும் பழையதாக உள்ளதால் கருப்பாக உள்ள மாடங்கள். அல்லது, நம்பியின் நிழல் விழுவதால் கருப்பாக உள்ள மாடங்கள். ஆரண்யகாண்டம் (38-15) - சோபாயந் தண்டகாரண்யம் - இராமன் தனது ஒளியால் தண்டகாரண்யத்தை நன்கு ப்ரகாசிக்கும்படிச் செய்தான் - என்பது போன்று ஆகும். (நான் கண்ட பின்) - அந்த மாடங்களைப் போன்று பல காலமாக வருந்தியபடி உள்ளதால், அத்தகைய வருத்தத்திற்குப் பழையவளாக உள்ள நான் கண்ட பின்னர். ஆனால் இவ்விதம் வருத்தத்திற்கு பழையவளோ என்றால், திருவாய்மொழி (2-1-6) - நைவாய வெம்மே போல் - என்பது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (செய்ய தாமரைக் கண்ணும்) அநந்யார்ஹமாக்கும் கண்ணும். (அல்குலும்) அந்நோக்குக்குத் தோற்றார் தரித்து இளைப்பாறும் அல்குலும். (சிற்றிடையும்) இரண்டும் ஏக ஸந்தர்ப்பமாயிருக்கையாலே உந்நேயமான இடையும். (வடிவும்) என்னை மீளவொட்டாத வடிவும். மெய்யே மீளவொட்டுகிறதில்லை காணும் இவளை. (மொய்ய இத்யாதி) தர்சநீயமாய், கண்டார்க்கு ஒருகாலும் மறக்கவொண்ணாதபடியிருக்கிற திருக்குழலானவை தாழ்ந்து, அணைக்கைக்கு யோக்யமான திருத்தோள்களும். (பாவியேன் முன்னிற்குமே) அநுபவ யோக்யமல்லாதது முன் நிற்கையாகிறது க்லேயாதிசயத்துக்கு உடலாயிருப்பதொன்றிறே. “முன்னிற்கும்” என்னா நிற்கச் செய்தேயிறே “பாவியேன்” என்கிறது. கண்ணுக்குத் தோற்றா நிற்கச் செய்தே ஆனைக்குக் குதிரையையா நின்றது.

விளக்கம் - (செய்ய தாமரைக் கண்ணும்) - வேறு யாருக்கும் வசப்பட்டு விடாமல், தனக்கு மட்டுமே வசப்படும்படியாகச் செய்யும் திருக்கண்களும். (அல்குலும்) - அப்படிப்பட்ட திருக்கண்களின் பார்வைக்குத் தோற்றுப்போய் மயங்குபவர்கள், தங்கி இளைப்பாறும் விதமாக உள்ள அல்குலும். (சிற்றிடையும்) - இரண்டும் ஒன்றுடன் ஒன்று

சேர்ந்துள்ளதால், யுகத்தின் அடிப்படையில் அறியப்படும் சிறிய இடுப்பும். (வடிவும்) - என்னை விலக இயலாதபடிச் செய்யும் வடிவும். இவனுடைய திருமேனி அல்லது ஸத்யத்தன்மை ஆகிய இரண்டும் விலகவிடாமல் செய்கின்றன. (மொய்ய இத்யாதி) - காண்பதற்கு இனிமையாக, ஒருமுறை கண்டவர்களால் எப்போதும் மறக்க இயலாதபடி உள்ளதான, திருக்குழல்கள் தாழ்ந்து, அனைத்துக் கொள்வதற்கு ஏற்றபடி உள்ள திருத்தோள்கள். (பாவிமேன் முன்னிற்குமே) - இவை அனைத்தும் முன்பாக வந்து நிற்பது நன்மையே ஆகும் அல்லவோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். அனுபவிப்பதற்கான தகுதி அற்றவர்கள் முன்பாக வந்து நிற்பது என்பது, துன்பத்திற்கு வழி சேர்க்கும் அல்லவோ? அனுபவிப்பதற்கான தகுதி இல்லாததன் காரணம் என்ன? “முன் நிற்கும்” என்று உள்ளபோதிலும், அனுபவிக்க இயலாதபடி “பாவிமேன்” என்கிறார். கண்களுக்குப் புலப்படாமல் உள்ளபோது யானைக்குக் குதிரையாக நின்றது.

5-5-9 முன் நின்றாயென்று தோழிமார்களும் அன்னையரும் முனிதிர்

மன்னு மாடத் திருக்குறுங்குடி நம்பியை நான் கண்ட பின்

சென்னி நீள் முடி ஆதியாய உலப்பிலணி கலத்தன்

கன்னல் பாலமுதாகி வந்து என்னெஞ்சம் கழியானே

பொருள் - “சூரியனால் கூட பார்க்காதபடி வளர்ந்த நீ, மனிதர்கள் காணும்படியாக நின்றாய்” என்று என்னுடைய துக்கத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ளும்படியாக உள்ள தோழிகளும், எனக்கு நன்மையை விரும்பும் தாய்மார்களும் என்னை வெறுத்தபடி உள்ளீர்கள். நிலையான மாடங்கள் நிறைந்த திருக்குருங்குடியில் உள்ள நம்பியை, எனது பெண்மைத் தன்மையைப் பாதுகாக்காமல் வெளியில் புறப்பட்ட நான் கண்ட பின்னர், மிகவும் உயர்ந்த திருமேனியின் உறுப்பான தலையில், “அனைத்திற்கு தலைவன்” என்று உணர்த்தும்படியாக, க்ரீடம் முதலான எண்ணற்ற ஆபரணங்களை அணிந்துள்ள அவன், கன்னலும் பாலும் அமிர்தமும் போன்று எல்லையற்ற இனிமையானவனாக வந்து, எனது நெஞ்சத்தில் புகுந்து, அகலாமல் உள்ளான்.

அவதாரிகை - நம்பி, போக்யதைகளெல்லாவற்றோடுங் கூட என் நெஞ்சிலே புகுந்து விடுகிறிலென்கிறாள்.

விளக்கம் - “நம்பியானவன் தனது இனிமைகள் அனைத்தையும் சேர்த்துக் கொண்டு, எனது நெஞ்சத்தில் புகுந்து, விடாமல் நிற்கிறான்”, என்கிறான்.

வ்யாக்யானம் - (முன்னின்றாயென்று) தோழிமார் முன்புங்கூட நின்றறியாள் போலேகாணும் இவள்தான். “யாநஸக்யாபுரா த்ரஷ்டும் பூதராகாசகைரபி” என்னும்படியிருக்குமவளிறே இவள்தான். இவள் துணியைக் கண்டவாரே, உகப்பாரோடு, பொடிவாரோடு வாசியறப் பொடியத் தொடங்கிற்று. (மன்னுமாடம்) “வாஸுதேவ க்ருஹம் த்வேகம் நப்லாவயதி ஸாகர:” என்கிறபடியே, ப்ரளயாதிகளிலுங்கூட அழியாதென்றிருக்கிறான்.

விளக்கம் - (முன் நின்றாய் என்று) - தோழிகள் முன்பாகக் கூட இவள் நின்றதில்லை; இதற்கு ப்ரமாணம் அயோத்யாகாண்டம் (33-8) - யாநஸக்யாபுரா த்ரஷ்டும் பூதை: ஆகாசகை: அபி - எந்தச் சீதையானவன் முன்பு ஆகாயத்தில் உள்ள பூதங்களாலும் காண இயலாதபடி இருந்தானோ - என்பதாகும். இவளுடைய இந்தத் துணியைக் கண்டவுடன், இவள் காதல் வசப்பட்டதை அறிந்து உகக்கும் தோழிமார்கள் மற்றும் இவளைக் கடிந்து கொள்ளும் தாய்மார்கள் என்றுள்ள அனைவரும், வேறுபாடு இன்றி இவளைக் கடிந்து உரைக்கத் தொடங்கினர். (மன்னு மாடம்) - ஸ்ரீவிபு. (5-38-9) - வாஸுதேவ க்ருஹம் த்வேகம் நப்லாவயதி ஸாகர: - க்ருஷ்ணனுடைய மாளிகையை மட்டும் ஸமுத்ரம் அழிக்கவில்லை - என்பதற்கு ஏற்ப, ப்ரளயகாலத்தில் கூட அழியாதபடி திருக்குறுங்குடியில் உள்ள மாளிகைகள் இருக்கின்றன என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நான் கண்ட பின்) பிற்காலியாதபடியான நான். லஜ்ஜை குடி போன நான். (சென்னி இத்யாதி) தலையான முடி தொடக்கமான முடிவில்லாத ஆபரணங்களையுடையவன். சென்னியிலுண்டான ஆதிராஜ்ய ஸூசகமான திருவபிஷேகந் தொடக்கமான எண்ணிறந்த திவ்யாபரணங்களையுடையவன். (அணிகலன்) சேர்த்தியிருக்கிறபடி; (கன்னல் பாலமுதாகி) ஸர்வரஸத்துக்கும் உபலக்ஷணம். (வந்து இத்யாதி) வந்து என் நெஞ்சினின்றும் போகிறிலன். முன்னே நிறுத்தினவனைப் பொடியமாட்டார்கள்; “பெற்றோம், பிழைத்தோம்” என்று, “முன்னின்றாய்” என்று என்னைப் பொடியுமித்தனை காணும் இவர்கள்வல்லது. எனக்கு மறக்கை தேட்டம், முடியாமையிருக்கிறேனத்தனை.

விளக்கம் - (நான் கண்ட பின்) - மீண்டும் திரும்ப இயலாதபடி உள்ள நான். வெட்கம் நீங்கப் பெற்ற நான். (சென்னி இத்யாதி) - முதன்மையான திருமுடி தொடக்கமாக, எண்ணற்ற ஆபரணங்களை அணிந்தவன். அல்லது, தலையில் உள்ளதான, ஆதிராஜ்யத்தை மறைமுகமாக உணர்த்துகின்ற திருமுடி தொடக்கமாக எண்ணற்ற ஆபரணங்களை அணிந்தவன். (அணிகலன்) - ஆபரணங்களுடைய சேர்த்தி உள்ளது. (கன்னல் பால் அமுது ஆகி) - இது அனைத்துவிதமான சுவைகளுக்கும் உதாரணமாகவும் அடையாளமாகவும் கூறப்பட்டது. (வந்து இத்யாதி) - வந்து, எனது நெஞ்சத்தை விட்டு அகல்வதில்லை. தான் வந்து எனது நெஞ்சத்திற்குள் புகுந்து, இவ்விதம் பழி ஏற்கும்படியாக என்னை இவர்கள் முன்பு நிறுத்தியவனை, இவர்கள் கடிந்து கூற மாட்டார்கள்; ஆனால், “பெற்றோம், பிழைத்தோம் என்பதாக உள்ள நீ இன்று இவன் முன்பாக நின்றாய்”, என்று என்னைக் கடிந்து உரைக்கிறார்கள். எனக்கு மறத்தல் என்பது அரிதானது; ஆகவே காணக்கிடைக்காமல், பொறுத்தபடி உள்ளேன்.

5-5-10 கழிய மிக்கதோர் காதலளிவள் என்று அன்னை காணகொடாள்

வழுவில் கீர்த்தித் திருக்குறுங்குடி நம்பியை நான் கண்ட பின்
குழுமித் தேவர் குழாங்கள் கை தொழச் சோதி வெள்ளத்தினுள்ளே
எழுவதோருரு என்னஞ்சுள்ளெழும் ஆர்க்கும் அறிவரிதே

பொருள் - “இவள் அதிகமான காதல் கொண்டவள் ஆனாள்” என்று தாயானவள் நம்பியைக் காண்பதற்கு விட மறுக்கிறாள். தனது அடியார்களைத் தனக்கு மட்டுமே வசப்படும்படியாக செய்கின்றவனும், தோஷம் அற்ற கீர்த்தி பொருந்திய திருக்குறுங்குடி நம்பியும் ஆகிய அவனைக் காணவேண்டும் என்ற வேகம் கொண்ட நான், அவனைக் கண்ட பின்னர், நித்யஸூரிகள் அனைவரும் ஒன்றாகத் திரண்டு, கைங்கர்யத்திற்கு ஏற்ற அஞ்சலி செய்து அனுபவிக்கும்படியாக, தேஜஸ்ஸின் நடுவில் தோன்றுகின்ற, “இதனைப் போன்று வேறு ஒன்று இல்லை” என்று கூறும்படியாக உள்ள திருமேனியானது, அதனைப் போன்றே எனது நெஞ்சத்திற்குள்ளும் தோன்றுகிறது. எத்தனை அறிவுள்ளவராக இருந்தாலும், இதனை அறிதல் என்பது அரிதாகும்.

அவதாரிகை - நம்பியுடைய திருமேனி என் நெஞ்சிலே ப்ரகாசிக்கிறபடி ஒருவர்க்கும் கோசரமன்றென்கிறாள்.

விளக்கம் - “நம்பியுடைய திருமேனியானது, எனது நெஞ்சத்தில் ப்ரகாசிக்கும் விதத்தை யாராலும் அறிய இயலாது”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (கழியமிக்கதோர் காதலளிவள்) இதர விஸஜாதீயமான காதல்; அன்றிக்கே, நாள் கழியக்கழியப் பெருகி வருகிற காதலென்னுதல்; “சோகச்ச கில காலேந கச்சதா ஹி அபகச்சதி | மமசாப்சயத: காந்தாமஹந்யஹநி வர்த்ததே” நாட்டார் அபிமத விஷயத்தைப் பிரிந்த நாள் ஒருபடியாய், பின்பொருபடியாய், பின்னைத் தானே மறந்து போகாநிற்பர்கள்; எனக்கு அங்ஙனன்றிக்கே, நாள் செல்லச்செல்ல சோகம் பெருகி வாராநின்றது.

விளக்கம் - (கழியமிக்கதோர் காதலள் இவள்) - இந்த லோகத்தில் உள்ளவர்களுக்குப் புலப்படாத, வேறுபட்ட காதல். அல்லது நாள் செல்லச்செல்ல, அதிகரித்தபடி உள்ள காதல்; இதற்கு ப்ரமாணம் யுத்தகாண்டம் (5-4) - சோகச்சகில காலேந கச்சதாஹ்யபகச்சதி - மம ச அப்சயத: காந்தாம் அஹநி அஹநி வர்த்ததே - நாள்கள் செல்லச்செல்ல ஒரு சிலர் சோகத்தை மறப்பார்கள்; எனக்கு அப்படி அல்ல; காதலியைப் பிரிந்ததால், நாள்கள் செல்லச்செல்ல சோகம் அதிகமாகிறது - என்பது காண்க. அதாவது உலகில் உள்ளவர்கள், தங்களுக்கு விருப்பமான விஷயத்தைப் பிரிய நேர்ந்தால், ஒவ்வொரு நாளும் செல்லச்செல்ல, படிப்படியாக அதனை தானே மறப்பர்; எனக்கு அது போன்று அல்லாமல், நாள்கள் செல்லச்செல்ல சோகம் அதிகரித்தபடி உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (அன்னை காண கொடாள்) “இவளொரு விஷயத்திலே காதல் பண்ணக் கண்டேனாகவல்லேனே” என்றிருக்குமவளும் காணவேண்டுகிறிலள். ஆனால் இப்போது இங்ஙன் படுகிறதென்? என்னில், தார்மிலோபம் வரும்படி ப்ரவணையாகவொட்டாளே, “ஆச்ரயமுண்டாய் மேல் நடக்கவேணும்” என்றிருக்குமே. காண்கையாகிறது அநுஸந்திக்கை. “நெஞ்சென்னுமுட்கண்” என்னக்கடவதிறே. நெஞ்சையுங்கூட வாய் கட்டாநின்றாள்.

விளக்கம் - (அன்னை காண கொடாள்) - “இவள் இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த ஒரு விஷயத்தைக் காதல் செய்யும்படியாக இருப்பதை, நான் காணும்படியாக உள்ளதற்கு

வல்லவளாக இருக்கிறேனே” என்று முன்பு கொண்டாடியபடி இருந்த தாயானவள், இப்போது இவள் அந்த விஷயத்தைக் காண்பதற்குக் கூட விடுவதில்லை. ஆனால், காதல் இவ்விதம் அதிகரிக்கும்போது, தாய் இவ்விதம் செய்வது ஏன்? காரணம், “இது போன்று அவளைத் தவிக்கச் செய்தான்” என்ற நிலை ஏற்படும்போது, “அவன் சுயநலமாக உள்ளான்” என்னும் அவப்பெயர் அவனுக்கு ஏற்படும்; ஆகவே அதிகமாக ஈடுபாடு கொள்வதற்கு அனுமதிக்கவில்லை. இவளுக்குச் சரீரம் உள்ளதால், இனி வரும் நாள்களில் இவள் உயிருடன் இருக்கவேண்டும் என்பதால் தாயாரானவள் இவ்விதம் செய்கிறாள். இங்கு, “காணுதல்” என்பது, “நினைத்தல்” என்ற பொருளில் உள்ளது; அதாவது நினைக்கவும் கூட விடுவதில்லை. பெரியதிருவந்தாதி (28) - நெஞ்சு என்னும் உட்கண் - என்பது காண்க. இவளுடைய உள்ளத்தையும் கூட அடக்கினாள்.

வ்யாக்யானம் - (வழுவில் இத்யாதி) குறைவற்ற கீர்த்தியையுடைய. (நான்) அக்கீர்த்திக்குப் பிரித்து ஸ்திதியில்லாதாப்போலே, அவனையொழியத் தனித்து ஸ்திதியில்லாத நான். (கண்டபின்) இவர்க்கு இப்போது காட்சியாவதுதான் ஏதென்னில், அடியில் “பொய்நின்ற ஞானந்” தொடங்கி, “முனியே நான்முக”னளவும் செல்ல ஏகவாக்யமிறே, நடுவுள்ளவை அநுபவ ப்ரகாரங்களால் பிறக்கிற விசேஷங்களிறே. (குழுமி இத்யாதி) நித்யஸூரிகளுடைய திரளானவை, கிண்ணகத்தில் இழிவாரைப் போலே கைகோத்துக் கொண்டு இழியும்படி. (சோதி வெள்ளத்தினுள்ளே யெழுவதோருரு) “தேஜஸாம்ராசிமூர்ஜிதம்” தேஜஸ்ஸின் நடுவே உந்நேயமாயாயிற்று வடிவிருப்பது.

விளக்கம் - (வழுவில் இத்யாதி) - குறைவற்ற கீர்த்தியை உடைய. (நான்) - அந்தக் கீர்த்திக்கு, நம்பியை விட்டுப் பிரிந்தால் இருப்பு என்பது இல்லை; அதே போன்று நம்பியைப் பிரிந்தால் இருப்பு என்பது இல்லாதபடி உள்ள நான். (கண்ட பின்) - இவர்க்கு இப்போது காட்சி என்பது என்ன? திருவிருத்தம் (1) - பொய் நின்ற ஞானமும் - என்பது தொடக்கமாக, திருவாய்மொழி (10-10-1) - முனியே நான்முகனே - என்பது முடிய உள்ள அனைத்தும், மனதில் அநுபவமாக உள்ள ஒரே வாக்கியம் அல்லவோ? நடுவில் உள்ள அனைத்து வாக்கியங்களும், பலவிதமான அநுபவங்கள் மூலம் வெளிப்படுகின்ற சிறப்பான நிலைகளே ஆகும் அல்லவோ? (குழுமி இத்யாதி) - நித்யஸூரிகளுடைய கூட்டம் அனைத்தும், வெள்ளத்தில் இறங்குபவர்கள் ஒருவர் கையை ஒருவர் பிடித்தபடி

இறங்குவது போன்று, இங்கு கைகளைக் கோர்த்தபடி நிற்கிறார்கள். (சோதி வெள்ளத்தின் உள்ளே எழுவதோருரு) – ஸ்ரீவிபு. (1-09-67) - தேஜஸாம்ராசிமூர்ஜிதம் - ஒளிகளையுடைய கூட்டம் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஒளியின் நடுவில் யுகம் செய்யப்படும்படியாக ஒரு வடிவம் உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (என்னெஞ்சுள்ளெழும்) நித்யஸூரிகள் நடுவே தோன்றுமாபோலே என் நெஞ்சுக்குள்ளே ப்ரகாசியாநின்றது. “அது நாங்கள் காண்கிறிலோமீ!” என்ன; (ஆர்க்குமறிவரிதே) ஸ்வயத்நத்தால் காண்பார்க்கும் அறியவொண்ணாது, த்வரையில்லாதார்க்கும் அறியவொண்ணாது. எனக்கு மறக்கவொண்ணாதாப் போலே யாயிற்று ஸ்வயத்நத்தால் அறிவார்க்கும் அறியவொண்ணாதிருக்கிறபடியும்.

விளக்கம் - (என் நெஞ்சுள் எழும்) - நித்யஸூரிகளுடைய நடுவில் தோன்றுவது போன்று, அந்த வடிவமனது, எனது நெஞ்சத்திற்குள் ப்ரகாசித்தபடி உள்ளது. இதனைக் கேட்ட தாய்மார்களும் தோழிமார்களும், “அந்த வடிவத்தை எங்களால் காண இயலவில்லையே” என்றனர்; இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (ஆர்க்கும் அறிவரிதே) - தங்களுடைய முயற்சியால் காண முயல்பவர்களுக்குக் காண இயலாதபடியும், காணவேண்டும் என்ற வேகம் இல்லாதவர்களுக்கும் காண இயலாதபடியும் உள்ளது. எனக்கு மறக்க இயலாதபடி உள்ளது போன்று மற்றவர்களால் அறிய இயலாதபடி உள்ளது.

5-5-11 அறிவரிய பிராணை ஆழியங்கையனையே அலற்றி

நறிய நன்மலர் நாடி நன்குருகூர்ச் சடகோபன் சொன்ன
குறிகொள் ஆயிரத்துள் இவை பத்தும் திருக்குறுங்குடியதன்மேல்
அறியக் கற்று வல்லார் வைட்டணவர் ஆழ்கடல் ஞாலத்துள்ளே

பொருள் - தங்களுடைய சொந்த முயற்சியால் அறியலாம் என்று எண்ணுபவர்களுக்கு, அவ்விதம் அறிய இயலாதபடியான ஸ்வாமியாக, அதனை உணர்த்தும்விதமாகத் திருக்கரத்தில் சக்கரத்தைக் கொண்டவனை, அவன் மீது கொண்ட ப்ரேமையானது வெளிப்படும்படியாக, பரிமளத்தைக் கொண்டதும் போற்றத்தக்கதுமான மலர்கள் போன்றுள்ள சொற்களை ஆராய்ந்து, சிறந்ததான திருக்குறுங்குடியின் எஜமானராக உள்ள நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரம் பாசுரங்களில், ஆயுதங்கள் அவயவங்கள்

ஆபரணங்கள் ஆகிய ரூப அடையாளங்களைக் கொண்டதாக, திருக்குறுங்குடி மீது உள்ள இந்தப் பத்து பாசுரங்களையும், ஞானம் ஏற்படும்படியாக நன்கு கற்கவல்லவர்கள், ஆழ்ந்த ஸமுத்திரங்களால் சூழப்பட்ட இந்தப் பூமிக்குள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாக வாழ்வார்கள்.

அவதாரிகை - நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லார் ஸம்ஸாரத்திலே யிருந்தே வைஷ்ணவர்களென்கிறார்.

விளக்கம் - இறுதியாக, “இந்தத் திருவாய்மொழியை நன்கு கற்கவல்லர்கள், ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளபோதே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஆகிறார்கள்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அறிவரிய பிரானை) நாம் பெறுதல் இழத்தல் செய்கிறோம், ஸ்வயத்தந ஸாத்யமன்றிக்கே யொழியப் பெற்றோமே முன்னம். வஸ்துதான் உண்டானால் நினைத்தபோது பெற்று அநுபவிக்கலாமிநே. இவர்கள் பின்னை ஸ்வயத்தந்தாலே அறியுமவர்களோ? என்னில்; ஆகவேணுமிநே, “மீளலாம்” என்றிருந்தபோதே, “தந்தாமாலே அறியவுமாம்” என்றிருந்தார்களாமிநே.

விளக்கம் - (அறிவரிய பிரானை) - நாம் அவனைப் பொறுவதையும் இழப்பதையும் செய்கிறோம்; நம்முடைய முயற்சியால் பெற இயலாமல், அந்த முயற்சிகளைக் கைவிட்ட பின்னர், முன்பு பெற்றோம். அவரவர்களுடைய முயற்சியால் அடையப்படாமல் உள்ள வஸ்துவிற்கு, அவ்விதம் தான் உள்ளதால் என்ன லாபம் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். ஒரு வஸ்து உண்டானால், நினைத்தபோது அதனைப் பெற்று அநுபவிக்கலாம் அல்லவோ? இங்கு கூறப்பட்ட தாய்மார்களைப் போன்றுள்ளவர்கள், அவனைத் தங்கள் முயற்சியால் அறியவல்லவர்கள் அல்லவோ என்று கேட்கலாம்; இதற்கு விடை அளிக்கிறார். அப்படிப்பட்டவர்களே ஆகிறார்கள்; இவளை மீட்கலாம் என்று எண்ணியபோதே, தங்களால் தாங்களாகவே அறியலாம் என்று இருந்தார்கள் என்று கருத்து அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (ஆழியங்கையனையே யலற்றி) “சங்கினோடும் நேமியோடும்” என்று தொடங்கினபடியே தலைக்கட்டுகிறார். அவனைக் கைவிடாமல் அநுபவிக்கவல்லார்

இவரைப் போலில்லை. கையுந் திருவாழியுமான அழகை அல்லாத அழகுகளோடே சேர்த்து அநுபவித்தவித்தனை இதுக்கு முன்பெல்லாம்; கையுந் திருவாழியுமான அழகையாயிற்று உருவச் சொல்லிக் கூப்பிட்டது இதில்.

விளக்கம் - (ஆழி அம் கையனையே அலற்றி) - திருவாய்மொழி (5-5-1) சங்கினோடும் நேமியோடும் - என்று எவ்விதம் தொடங்கினாரோ அதனைப் போன்றே நிறைவு செய்கிறார். அவனைப் பிரியாமல் எப்போதும் அநுபவிக்கவல்லவர்கள், இவரைப் போன்று இல்லை. ஆனால், சக்கரத்தாழ்வானை மட்டுமே கூறுவதால், மற்ற ஆயுதங்களும் ஆபரணங்களும் சேர்ந்துள்ள சேர்த்தி அழகானது இந்தத் திருவாய்மொழியில் அநுபவிக்கப்படவில்லையா என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். இந்தத் திருவாய்மொழிக்கு முன்புள்ள பாசுரங்களில், அவன் “திருக்கரமும் திருவாழியும்” என்பதாக உள்ள அழகை, இவ்விதம் அல்லாத மற்ற அழகுகளுடன் சேர்த்து அநுபவித்தார்; ஆனால், கையும் திருவாழியுமாக உள்ள அழகை மட்டுமே உறுதிபட உரைத்து அழைத்தது இந்தத் திருவாய்மொழியில் மட்டுமே ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (நறிய நன்மலர் நாடி) பரிமளத்தை உடைத்தாய் நன்றாயிருக்கிற புஷ்பங்களானவற்றைத் தேடிக்கொண்டு. “அடி சூட்டலாகுமந்தாமம்” என்னக் கடவதிறே. (நன் குருகூர்ச் சடகோபன்) இக்காதலுண்டாகைக்கடி அவ்வூரில் பிறப்பாயிற்று. (குறி கொள் இத்யாதி) ஆயிரத்திலும் வைத்துக் கொண்டு, நம்பியுடைய வழகை மெய்க்காட்டுக் கொண்ட இப்பத்தும் திருக்குறுங்குடி விஷயம். திவ்யாயுதங்களும் திவ்யாபரணங்களும் சேர்ந்த சேர்த்தியாலுண்டான நம்பியுடையவழகைத் திரளச் சொன்ன பத்தும். இத்தை (அறியக் கற்று வல்லார்) கற்றறிய வல்லார். அறிந்து கற்கையாவது, “ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே நித்யஸூரிகள் நடுவேயிருக்கிற இருப்பிலுங்காட்டில், திருக்குறுங்குடியில் நிற்கிற நிலையிலே குணாதிக்யமுள்ளது” என்னுமிடத்தையறிந்து அப்யஸிக்கவல்லவர்கள். வஸ்துவுக்கு குணத்தாலேயிறே உத்கர்ஷம்; அந்த குணாதிக்யமெங்கேயுண்டு, அங்கேயிறே ஏற்றம். (ஆழ்கடல் ஞாலத்துள்ளே வைட்டணவர்) மரு பூமியான ஸம்ஸாரத்திலேயிருக்கச் செய்தே, நித்யஸூரிகளோடொக்கச் சொல்லலாம்படி யாவர்கள் உகந்தருளின நிலங்களில் வாசியறியுமவர்கள்.

விளக்கம் - (நறிய நன்மலர் நாடி) - பரிமளத்தைக் கொண்டதான நன்றாக உள்ள மலர்களைத் தேடியபடி; அதாவது மலர்கள் போன்று, பரிமளம் கொண்ட சொற்களைத் தேடி. ஆனால் பாட்டுக்கள் மாலையாக இருக்குமோ என்றால், திருவாய்மொழி (2-4-11) - அடி சூட்டலாகுமந்தாமம் - என்று கூறப்பட்டது அல்லவோ? (நன் குருகூர்ச் சடகோபன்) - இவருக்கு ஸர்வேச்வரன் மீது இந்த அளவு காதல் ஏற்பட்டதற்குக் காரணம், இவர் ஆழ்வார்திருநகரியில் அவதரித்ததால் ஆகும். (குறிகொள் இத்யாதி) - ஆயிரம் பாசுரங்களில், நம்பியின் வடிவழகை விரிவாக அருளிச்செய்த இந்தப் பத்தும், திருகுறுங்குடி விஷயமாக உள்ளது. “குறி” என்பது ஆயுதம் மற்றும் ஆபரணங்களால் அடையாளம் காண்பிக்கப்பட்ட திருமேனி ரூபம்; அவற்றின் சேர்த்தியால் வந்த அழகைக் கூறிய இந்தப் பத்துப் பாசுரங்கள் என்பதை அடுத்து கூறுகிறார். திவ்யமாக உள்ள ஆயுதங்கள் மற்றும் திவ்யமாக உள்ள ஆபரணங்கள் ஆகியவை சேர்ந்த சேர்த்தியால் ஏற்பட்ட நம்பியின் வடிவழகை ஒரு தொகுப்பாக உரைத்த பத்துப் பாசுரங்களும். இதனை, (அறியக் கற்று வல்லார்) - நன்கு கற்று அறிய வல்லவர்கள். அறிந்து கற்பது என்றால் என்ன? “ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் நித்யஸூரிகளின் நடுவில் உள்ள இருப்பைக் காட்டிலும், திருக்குறுங்குடி திவ்யதேசத்தில் நிற்கிற நிலையில் குணங்களின் வெளிப்பாடு அதிகமாக உள்ளது” என்பதை அறிந்து கொண்டு கற்க வல்லவர்கள். ஆனால், ஒரு வஸ்துவிற்கு குணங்களுடைய வெளிப்பாடு மட்டுமே உள்ளதா? மேன்மையும் அவசியம் அல்லவோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். வஸ்துவிற்குள்ள குணங்கள் எங்கு மிகுதியாக வெளிப்படுகிறதோ, அங்கு மட்டுமே அந்த வஸ்துவிற்கு ஏற்றம் உள்ளது; காரணம், ஒரு வஸ்துவிற்கு குணங்களால் அல்லவோ உயர்வு உள்ளது? (ஆழ்கடல் ஞாலத்துள்ளே வைட்டணவர்) - நீரும் நிழலும் அற்ற பூமியாக உள்ள ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளபோதிலும், நித்யஸூரிகளுடைய வரிசையில் சேர்த்துப் படிக்கலாம்படியாக, அவன் விரும்பி வசிக்கும் திவ்யதேசங்களுடைய வேறுபாடை அறிபவர்கள், படிக்கப்படுவார்கள்.

ஐந்தாம் திருவாய்மொழி ஐந்தாம் பத்து ஸம்பூர்ணம்

ஐந்தாம் பத்து ஆறாம் திருவாய்மொழி
கடல்ஞாலம் ப்ரவேசம்

வ்யாக்யானம் - கீழில் திருவாய்மொழியில் ப்ரீத்யப்ரீதி ஸமமாயிறே சென்றது; இரண்டுமாய்க் கலந்து சென்றால் ப்ரீதியே தலையெடுக்கவுமாயிறே, பாக்யஹாநியாலே அப்ரீத்யம்சமே தலையெடுத்தது; கீழ் உருவெளிப்பாட்டாலே அவனை ஸ்மரித்து தரித்த அம்சமும் போய், அலாபத்தால் வரும் துவட்சியேயாயிற்று; இப்படி துவண்ட பிரிவாற்றாமையாலே அவனை யநுகரித்து தரிக்கப் பார்க்கிறாள்.

விளக்கம் - கடந்த திருவாய்மொழியில், ப்ரிதி மற்றும் ப்ரீதி இன்மை ஆகிய இரண்டும் சமமாகவே இருந்தன. இரண்டும் இவ்விதம் கலந்து சென்றால், ப்ரீதி மட்டுமே மேலோங்கும் அல்லவோ? ஆனால் அவ்விதம் அல்லாமல், புண்ணியத்தின் குறைவு காரணமாக, ப்ரீதி இன்மையே மேலோங்கியது. ஆகவே முன்பு அவனுடைய ரூபத்தைக் கண்டு, அதன் முலம், அவனையே எண்ணியபடி இருந்து, உயிர் தரித்து வந்த நிலையானது மாறி, அவன் கிட்டாத காரணத்தால் ஏற்படும் துவட்சியானது ஓங்கி உள்ளது. இவ்விதம் பிரிவாற்றாமையால் வருந்தும் இவள், அவன் கூறிய சொற்களையே தானும் உரைத்தல் என்பதைச் செய்து, உயிர் தரிக்க முயல்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - ஓரோ அர்த்தோபந்யாஸங்கள் பண்ணவிருப்பாரைப்போலே ஜ்ஞாந முத்ரையுந்தானுமாய் கீதோபநிஷதாசார்யனைப் போலே இருந்தாள்; இத்தைக் கண்ட திருத்தாயார், “இது ஏதேனும் மணிமந்த்ரௌஷதாதிகளாலே வந்த விகாரமோ?” என்று சங்கித்து, அங்ஙனொரு புடைகள் காணாமையாலே “அதல்ல” என்று அறிந்தாள்; இனி, “அவனைப் பிரிகையாலே வந்த ஆற்றாமையாலே அநுகரித்து தரிக்கிறாள்” என்று தெனியமாட்டிற்றிலள் தன் கலக்கத்தாலே; இவ்வளவிலே புகுந்து “இதுதான் என்?” என்று வினவப் புகுந்த பந்துக்களைப் பார்த்து திருத்தாயார், அவனோட்டை வசந வ்யக்தி ஸாதர்மயத்தாலும், ஜ்ஞாந முத்ராநிர்ஷுணாதிகள் இருந்தபடியாலும், ஸர்வேச்வரன் இவள் பக்கலிலே ஆவேசித்தானாக வேணுமென்று சொல்லுகிறாள், “அநுகரித்து தரிக்கிறாள்” என்று அறியமாட்டாமையாலே.

விளக்கம் - ஒவ்வொரு கருத்தைப் பின்பற்றி உபந்யாஸங்கள் செய்ய எண்ணுபவர்கள் போன்று, ஞானமுத்திரையைக் கையில் கொண்டவளாக, கீதா உபநிஷத்தை அருளிச்செய்த ஆசார்யனாகிய க்ருஷ்ணனைப் போன்று இருந்தாள். இதனைக் கண்ட இவளுடைய திருத்தாயார், “இவளுடைய இந்த நிலையானது ஏதேனும் மாயமணி, மந்திரம், மயக்க மருந்து போன்றவற்றால் வந்த மாற்றமாக இருக்குமோ?” என்று சந்தேகம் கொண்டாள். ஆனால் அவற்றுக்கான அடையாளங்கள் ஏதும் இல்லாத காரணத்தால், “அவை காரணம் அல்ல” என்று தெளிந்தாள். மேலும் அந்தத் திருத்தாயார் தனது கலக்கம் காரணமாக, “இவள் அவனைப் பிரிந்து காரணத்தால் ஏற்பட்ட பிரிவாற்றாமையால், அவன் கூறியதையே மீண்டும் இவளும் உரைத்து, தனது உயிரைத் தரிக்க முயல்கிறாள்”, என்று அறியாமல் உள்ளாள். அந்த நேரத்தில் அங்கு வந்த உறவினர்கள், அந்தத் திருத்தாயாரிடம், “இவள் என்ன இவ்விதம் உள்ளாள்?”, என்று வினவினார்கள். அவர்களிடம் திருத்தாயாரானவள், “அவனுடைய சொற்களையே இவள் கூறுவதால் வந்த ஒற்றுமை மற்றும் ஞானமுத்திரை, பார்வை போன்றவை பலவற்றையும் நோக்கும்போது, இவள் மீது ஸர்வேச்வரன் ஆவேசித்துள்ளான் என்று தோன்றுகிறது”, என்றாள். அதாவது, “இவள் அவன் கூறியதையே மீண்டும் கூறுகிறாள்” என்பதை அறியவில்லை என்பதால் இவ்விதம் உரைக்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - பிரிவாற்றாமை உண்டானால் அநுகரித்து தரிக்கக் கடவதிறே, கிருஷ்ணனை அநுகரித்தார்களிறே திருவாய்ப்பாடியில் பெண்கள்; “க்ருஷ்ணோஹமேஷ லலிதம் வ்ரஜாம் யாலோக்யதாம் கதி:” - “நான் க்ருஷ்ணன், இங்ஙனே நடக்கப் புகாநின்றேன் நடைச்சக்ரவத்துப் பிடிக்கவேண்டும்படியாக; கண்படைத்தாரடையக் கண்டு கொள்ளுங்கோள்” என்றாளிறே. “துஷ்ட காளீய திஷ்ட்டாத்ர” - ஒருத்தி காளியனாய்க் கிடக்க, ஒருத்தி க்ருஷ்ணனாய் ஏறி ஆடினாளிறே. “ப்ரதிகூலனான காளியனானாலாகாதோ கிருஷ்ணனாகத் தன்னை அநுகரிக்கிற பெண்ணின் கால்பொடி படப்பெறில்” என்றிருந்தாள்; க்ருஷ்ணனானவள் தானும் இவளை “காளியன்” என்றே நினைத்துக் கண்ணற்றுத் துகைத்தாளிறே அநுகாரத்தில் மெய்ப்பாட்டாலே.

விளக்கம் - ஆனால் பிரிவாற்றாமை ஏற்பட்டால், இவ்வித அவன் உரைத்தவற்றை தான் மீண்டும் கூறுதல், அவன் செய்தவற்றை தான் மீண்டும் செய்தல் என்பது போன்ற நிலைகள் ஏற்படுமோ என்றால், அப்படித்தான் உண்டாகும்; க்ருஷ்ணன் கூறியதையும்

செய்தத்தையும், திருவாய்ப்பாடியில் உள்ள பெண்கள் பின்பற்றினார்கள் என்கிறார். ஸ்ரீவிபு. (5-13-26) - க்ருஷ்ணோஹமேஷ லலிதம் வ்ரஜாம் யாலோக்யதாம் கதி: - நான் க்ருஷ்ணன்; இவ்விதம் நடைச்சக்ரவர்த்தி வந்தான் என்று கூறும்படியாக நான் நடை பழுகுகிறேன்; கண்கள் உள்ளவர்கள் அனைவரும் இதனைக் காணுங்கள் - என்றாள். ஸ்ரீவிபு. (5-13-27) - துஷ்ட காளீய திஷ்ட்டாத்ர - ஒருவள் காளியன் போன்று கிடக்க, ஒருவள் க்ருஷ்ணனாக அவள் மீது ஆடினாள் அல்லவோ? ஆனால் க்ருஷ்ணனுடைய விரோதியாக உள்ள காளியனாக இருப்பதில் விருப்பம் கொள்ளலாமா என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; காளியனாகக் கிடந்த அந்தப் பெண், “க்ருஷ்ணனாகத் தன்னை எண்ணி, அவன் கூறும் சொற்களை உரைக்கும் அவளுடைய திருவடிகள் என் மீது படும் என்றால், நான் காளியனாக இருக்கமாட்டேனோ”, என்கிறாள். காளியனாகக் கிடக்கும் அந்தப் பெண்ணை, க்ருஷ்ணனாகத் தன்னை எண்ணிக் கொண்ட பெண்ணானவள், “இது காளியனே ஆவான்”, என்று கொண்டு, க்ருஷ்ணனுடைய சொற்களைத் தானும் மெய்யாகவே உரைப்பதால், அவளைத் துகைத்தாள்.

வ்யாக்யானம் - அவர்கள் ஓரவதாரத்திலே அநுபவிக் கையாலே அங்குள்ள சேஷ்டிதங்களை அநுகரித்தார்கள்; இவள் “மயர்வற மதிநலம் அருளப் பெற்ற”வளாகையாலே, உபயவிபூதியுத்தனை அநுகரிக்கிறாள். இங்கு கால், நடை தாராமையாலே அங்குப்போலே காயிகமான அநுகாரமல்ல, வாசிக மாத்ரத்தாலே யாயிற்று அநுகரிக்கிறது. ஆக, “பிறப்பே பரதந்த்ர ஜந்மத்திலே பிறந்தவள், பிறப்பே ஸ்வதந்த்ரனானவன் வார்த்தையும் சொல்லாநின்றாள், ஸ்த்ரீத்வத்துக்கு எல்லையான இவள் புருஷோத்தமன் சொல்லும் வார்த்தையையும் சொல்லாநின்றாள்; அறிவுக்கு விஷயம் வ்யவஸ்திதமாயிருக்க, ஸர்வஜ்ஞன் சொல்லும் வார்த்தையைச் சொல்லா நின்றாள்” என்று கொண்டு, இவள் செய்கிற படிகளைத் திருத்தாயார், வினவப் புகுந்தவர்களுக்குச் சொல்லுகிறாள்.

விளக்கம் - ஆனால் அவர்களைப் போன்று ஓர் அவதாரத்தில் மட்டுமே இவள் ஈடுபடாமல் பரத்வத்தில் ஈடுபட எண்ணுவது ஏன் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். அவர்கள் ஓர் அவதாரத்தில் மட்டுமே ஈடுபட்டதால், அங்கு காணப்பட்ட லீலைகளை ஒட்டி, அவன் கூறியவற்றையும் செய்தவற்றையும் மட்டுமே இவர்களும் பின்பற்றினார்கள்; இவள், “மயர்வற மதிநலம் அருளப் பெற்றவள்” என்பதால், இரண்டு விபூதிகளையும் உடையவன்

கூறியதை மீண்டும் கூறுகிறாள். இங்கு கால்கள் நடையைத் தாராமல் உள்ளதால், அங்கு அவர்கள் செய்ததைப் போன்று சரீரத்தைக் கொண்டு, அவன் செய்தவற்றை மீண்டும் செய்ய இயலவில்லை; ஆகவே அவன் கூறிய சொற்களை மட்டுமே இவள் கூறியபடி உள்ளாள். ஆகவே, “பிறவியிலேயே அவனுக்கு மட்டும் வசப்பட்டவர்கள் என்று குலத்தில் பிறந்தவள் என்பதால், தனது அவதாரத்திலேயே யாருக்கும் வசப்படாத சுதந்திரமானவன் கூறிய சொற்களைக் கூறியபடி உள்ளாள். பெண்களில் உயர்ந்தவளாக உள்ள இவள், புருஷர்களில் உத்தமனான அவன் கூறும் சொற்களைக் கூறுகிறாள். அறிவிற்கான விஷயமாக, “ஸர்வேச்வரனே அனைத்தையும் நிர்வாகம் செய்வான்” என்பது தீர்மானிக்கப்பட்ட விஷயமாக உள்ளதால், அனைத்தும் அறிந்த அவன் கூறும் சொற்களையே இவளும் உரைக்கிறாள்”, என்று திருத்தாயார் தனது மனதில் தீர்மானித்தவளாக, இவள் செய்யும் செயல்கள் குறித்து வினவும் உறவினர்களுக்கு, இந்தப் பாசுரங்களைக் கூறுகிறாள்.

வ்யாக்யானம் - கீழில் திருவாய்மொழியில் உருவெளிப்பாட்டாலே அநுபவித்தது விக்ரஹ வைலக்ஷண்யத்தையிறே, அதுவேயிறே சுபாச்ரயம். தேஹாத்மாபிமாநம் முற்றினால் வேறொன்று தோற்றாதாப்போலே, ப்ரகாரியான அவனளவும் செல்லத் தன்னை யநுஸந்தித்த பாவநா ப்ரகர்ஷத்தாலே அவன் தானாகப் பேசுகிறாள்.

விளக்கம் - கடந்த திருவாய்மொழியில், அவனுடைய திருவுருவத்தைக் கண்டதால், திருமேனியின் மேன்மையை அநுபவித்தார் அல்லவோ? அத்தகைய திருமேனி அல்லவோ பற்றத் தகுந்தது? இவ்விதம் உள்ளபோது, இந்தத் திருவாய்மொழியில், அத்தகைய திருமேனிக்கும் உள்ளதான ஸ்வரூப மேன்மையானது கூறப்படுகிறது. “சரீரமே ஆத்மா” என்று கொண்டாடும் ஒருவனுக்கு, அதனைக் காட்டிலும் வேறு சிந்தனை ஏற்படாது; அதனைப் போன்று இவளுக்குச் சிந்தனை, தனது ஆத்மாவைச் சரீரமாகக் கொண்டுள்ள ஸர்வேச்வரன் முடிய செல்வதால், தன்னையே அவனாக எண்ணிக் கொண்டு இவ்விதம் பேசுகிறாள். இவ்விதம் அல்லவோ இவள் எண்ணுகிறாள்.

வ்யாக்யானம் - அத்தையிறே பாவித்தது. பாவநா ப்ரகர்ஷத்தாலே, “தத் பாவ பாவமாபந்நஸ் ததாஸௌ பரமாத்மநா பவத்யபேத்” என்றும், “அஹம்மநுரபவம் ஸூர்யச்ச” என்றும், “மத்தஸ் ஸர்வமஹம் ஸர்வம்” என்றும் அவனாக பாவித்தால்

பின்னை அவன் சொல்லும் வார்த்தை சொல்லலாயிருக்குமிறே: அப்படியே, விபூத்யத்யாயத்தில் சொன்னபடிகளை ப்ராசர்யேண அநுகரிக்கிறாள். அதர்வ சிரஸ்ஸிலே ருத்ரன் அவன் தன் வைபவத்தைப் பரக்க நின்று பேசினான், தனக்கு அடங்காத ஐச்வர்யமாயிருந்தது, இவன் இப்படிப் பேசுக்கைக்கு அடியென்? என்று ச்ருதிதானே சங்கித்து, “ஸோந்தராதந்தரம் ப்ராவிசத்” என்று பரமாத்ம ப்ரவேசத்தாலே சொன்னான் என்றறிறே. அந்த பாவம் வந்தால் அப்படியே சொல்லலாயிருக்குமே. ஆக, “இப்படி பிரிவாற்றாமையாலே அவனையநுகரித்து தரிக்கிறாள்” என்று அறியமாட்டாதே, “ஸர்வேச்வரன் ஆவேசித்தான் போலே இராநின்றது” என்று, திருத்தாயார் வினவ வந்தவர்களுக்குச் சொல்லுகிறாள்.

விளக்கம் - இத்தகைய “தன்னையே அவனாக எண்ணுதல்” என்று பாவனை அதிகமாகப் போனதால், ஸ்ரீவிபு. (6-7-95) - தத் பாவ பாவமாபந்ந: ததாஸௌ பரமாத்மநா பவத்யபேதீ - ஸர்வேச்வரனைப் போன்ற குணங்களைத் தனது மோக்ஷ நிலையில் பெற்ற ஜீவாதமா, அவனுடன் பேதம் அற்றவன் என்றாகிறான் - என்றும், ப்ரு. (3-4) - அஹம்மநுரபவம் ஸூர்யச்ச - நானே மநுவாகவும் சூரியனாகவும் ஆனேன் - என்றும், ஸ்ரீவிபு. (1-19-85) - மத்த: ஸர்வம் அஹம் ஸர்வம் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப தன்னை அவனாகவே பாவிக்கும்போது, அவன் கூறும் சொற்களை இவளும் கூறலாம் அல்லவோ? ஆகவே ஸ்ரீமத் பகவத்கீதையின் பத்தாவது அத்யாயமான விபூதி அத்யாயத்தில் அவன் கூறிய விதங்கள் போன்று இங்கு இவள் பெரும்பாலும் உரைக்கிறாள்; இவை ச்லோகம் 19 தொடங்கி, ச்லோகம் 40 முடிய உள்ளவை ஆகும். அதர்வசிரஸ் பகுதியில், ருத்ரன் தனது வைபவத்தைக் குறித்து மிகவும் விரிவாக உரைத்தான்; தனக்கு உட்படாத ஐச்வர்யம் குறித்து இவன் இவ்விதம் உரைப்பது எப்படி என்று ச்ருதி ஐயம் கொண்டது; பின்பு அந்த ச்ருதியானது தானே - ஸோந்தராதந்தரம் ப்ராவிசத் - என்று உரைத்தது; அதாவது தன் மீது பரமாத்மாவின் ஆவேசம் ஏற்பட்டதால் கூறினான் என்று கூறியது. அத்தகைய பாவம் ஏற்பட்டால், அவன் உரைக்கும் சொற்களே நமது சொற்களாக இருக்கும். ஆகவே, “இவளுடைய பிரிவாற்றாமை காரணமாக, அவன் கூறியதை இவள் மீண்டும் உரைக்கிறாள்”, என்பதை அறியாத திருத்தாயார், அங்கு வந்த உறவினர்களிடம், “இவள் மீது ஸர்வேச்வரன் இறங்கி உள்ளான்” என்று கூறுகிறாள்.

5-6-1 கடல் ஞாலம் செய்தேனும் யானே யென்னும்

கடல் ஞாலமாவேனும் யானே யென்னும்

கடல் ஞாலம் கொண்டேனும் யானே யென்னும்

கடல் ஞாலங் கீண்டேனும் யானே யென்னும்

கடல் ஞாலம் உண்டேனும் யானே யென்னும்

கடல் ஞாலத்தீசன் வந்தேறக் கொலோ

கடல் ஞாலத்தீர்க்கு இவையென் சொல்லுகேன்?

கடல் ஞாலத்து என் மகள் கற்கின்றவே

பொருள் – (தனது மகள் கூறுவதாகத் திருத்தாயார் உரைக்கிறாள்) கடலால் சூழப்பட்ட இந்த ஜகத்தை, வேறு எந்த உதவியும் எதிர்பாராமல், நானே ஸ்ருஷ்டித்தேன் என்கிறாள். இவ்விதம் ஸ்ருஷ்டித்த பின்னர் இதனுள் நான் புகுந்து, அந்தந்த பொருள்களைக் குறிக்கும் சொற்கள் மூலம், அந்தந்த பொருள்களுடைய ஆத்மாவாக நானே உள்ளேன் என்கிறாள். இதனை மஹாபலி விரும்பி எடுத்தபோது அவனிடம் யாசித்து நானே அளந்து எடுத்துக் கொண்டேன் என்கிறாள். அவாந்தர ப்ரளயத்தின் போது மஹாவராஹ அவதாரம் எடுத்து, நானே அந்த ஜகத்தை மீண்டும் எடுத்தேன் என்கிறாள். மஹாப்ரளயத்தின்போது இதனை நானே ஸம்ஹாரம் செய்தேன் என்கிறாள். அனைத்து ஜகத்தையும் நியமிப்பவனாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் வந்து இவள் மீது ஆவேசித்தானோ? இந்த ஸம்ஸாரத்தில் அறியாமையில் முழுகியபடி உள்ள உங்களுக்கு (தனது உறவினர்களை நோக்கி உரைக்கிறாள்), இந்த உலகத்தில் இருந்தபடி எனது மகள் கூறுவதாக உள்ள இந்த வியக்க வைக்கும் சொற்கள் குறித்து நான் என்ன கூறுவேன்?

அவதாரிகை – என் மகள் ஜகத் ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களெல்லாம் பண்ணினேன் நான் என்ன நின்றாள்; எம்பெருமான் தன்பக்கலிலே ஆவேசித்துச் சொல்லுகிறாள்போலே இராநின்றதென்கிறாள்.

விளக்கம் – “எனது மகள் - இந்த ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி உள்ளிட்ட அனைத்து செயல்களையும் நானே செய்தேன் - என்கிறாள். எம்பெருமான் தன் மீது ஆவேசித்து உரைப்பதைப் போன்று உள்ளாள்”, என்று திருத்தாயார் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கடல் ஞாலம் இத்யாதி) “அஹம் க்ருத்ஸ்நஸ்ய ஜகத: ப்ரபாவ:” என்னா நின்றாள். கடலோடு கூடின ஜகத்திலே ஸகலபதார்த்தங்களும், கண்ணுக்கிட ஒரு துரும்பில்லாதபடி அழிந்து, “ஸதேவ” என்கிறபடியே தனக்கென்ன ஒரு நாம ரூபங்களில்லாதபடி அழிந்தவன்று, இத்தை உண்டாக்கினேன் நான் என்னாநின்றாள். ஸுஷ்ம சித்சித் விசிஷ்ட ப்ரஹ்மமே காரணமாய், அதுதானே ஸ்த்தூலாவஸ்த்தையை பஜிக்கையிறே கார்யமாகிறது. விசிஷ்டமே காரணமுமாய் கார்யமுமாய் இருக்கையாலே புறம்பு ஒரு காரணமில்லாமையாலே, தானே உபாதாநமும் நிமித்தமும் ஸஹகாரியுமாயிறே இருப்பது. இப்படி த்ரிவித காரணமும் தானேயாய் இத்தை உண்டாக்கினேன் நான் என்னாநின்றாள். அவதாரணத்தாலே, காரணாந்தர நிஷேதம் பண்ணினபடி.

விளக்கம் - (கடல் ஞாலம் இத்யாதி) - கீதை (7-6) - அஹம் க்ருத்ஸ்நஸ்ய ஜகத: ப்ரபாவ: - அனைத்து ஜகத்தையும் நானே படைக்கிறேன். அது போன்றே ப்ரளய காலத்தில் நானே அழிக்கிறேன் - என்கிறாள். அழிந்த பின்னரே ஸ்ருஷ்டிக்க வேண்டும் என்பதால், ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பாக உள்ள அழித்தலையும் சேர்த்துக்கொள்கிறார். ஸமுத்ரத்துடன் சேர்ந்துள்ள இந்த ஜகத்தில் உள்ள அனைத்து பொருள்களும், கண்களுக்கு மை தீட்டுவதற்கு ஒரு சிறிய துரும்பு கூட இல்லாதபடி அழிகின்றன. உபநிஷத்தில் - ஸத் ஏவ - ஸத் மட்டுமே இருந்தது - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்து பொருள்களும், தங்களுக்கென்று ஒரு பெயர் மற்றும் வடிவம் இன்றி அழிந்த அந்த நேரத்தில், “இவற்றை நான் மீண்டும் படைத்தேன்”, என்கிறாள். ஆனால் உபாதான, நிமித்த, ஸஹகாரி என்பதான மூன்று காரணங்களும் ஒருவராகவே இருக்கமுடியுமா என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார் (ஒரு மண் பாணைக்கு, மண் என்பது உபாதான காரணம், குயவன் நிமித்த காரணம், தண்ணீர் மற்றும் சக்கரம் போன்றவை ஸஹகாரிகள்). ஸுஷ்ம நிலையில் உள்ள சித் மற்றும் அசித் ஆகிய காரணப்பொருள்களாக உள்ள ப்ரஹ்மமே, ஸ்தூல நிலையை அடையும்போது கார்யப் பொருள்கள் என்றாகிறது. அந்தச் சிறப்புப் பொருளே காரணம் மற்றும் கார்யம் என்பதாக உள்ளதால், அதனைக் காட்டிலும் வேறு ஒரு காரணப்பொருள் இல்லை என்பதால், இந்த ப்ரஹ்மமே உபாதான, நிமித்த, ஸஹகாரி காரணங்களாக உள்ளது. இப்படி மூன்றுவிதமான காரணங்களும் தானேயாக நின்று இவற்றை நான் உண்டாக்கினேன் என்கிறாள். “யானே” என்பதில் உள்ள ஏவகாரம் மூலம், மற்ற காரணங்கள் அனைத்தும் தள்ளப்பட்டன என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (கடல் ஞாலமாவேனும்) “தத் ஸ்ருஷ்ட்வா ததேவாநுப்ராவிசத், ததநுப்ரவிச்ய ஸச்சத்யச்சாபவத்” என்கிறபடியே இவற்றை உண்டாக்கி, இவற்றினுடைய வஸ்துத்வ நாம பாக்த்வங்களுக்காக அநுப்ரவேஸித்து, இவற்றைச் சொல்லும் சப்தங்கள் தன்னளவும் வரும்படி இவையாய் நிற்கிறேன் நான் என்னாநின்றாள். வாசகமாயாதல் போதகமாயாதல் அவனைக் காட்டக் கடவதிறே; தோற்றுகிற இத்தைச் சொல்லிக் கொண்டு அபர்யவஸாந வ்ருத்தியாலே அவளளவும் வருதல், இஸ்ஸங்காதந் தனக்கே வாசகமாயாதல் இருக்குமிறே. “ஸச்சத்யச்சாபவத்” என்கிறவிது ஸ்வருபைக் கம்மல்ல, அநுப்ரவேச க்ருதம் என்னுமிடத்தைச் சொல்லிற்றிறே “ததநுப்ரவிஸ்ய” என்று.

விளக்கம் - (கடல் ஞாலமாவேனும்) - தை. (2-6-1) - தத் ஸ்ருஷ்ட்வா தத் ஏவ அநுப்ராவிசத் | தத் அநுப்ரவிச்ய ஸத் ச த்யத் ச அபவத் - இந்த அனைத்தையும் படைத்து அதற்குள் புகுந்தான். அதற்குள் புகுந்த இவன், ஸத் என்றும், த்யத் என்றும் (ஜீவாத்மா, அசித்) நின்றான் - என்பதற்கு ஏற்ப, இவை அனைத்தையும் உண்டாக்கி; இவை தங்களுடைய பெயர் மற்றும் வடிவம் ஆகியவற்றை எடுப்பதற்காக அவற்றுக்குள் புகுந்து; இவற்றைக் கூறும் சொற்கள் அனைத்தும், அவற்றின் உள்ளே இருக்கும் தன்னையும் சேர்த்துக் கூறுவதாக, இவையாகவே நான் நிற்கிறேன் என்கிறாள்; அதாவது “குடம்” என்று கூறும்போது, குடத்தின் உள்ளே அந்தர்யாமியாக உள்ள அவனையே குறிப்பதாக அந்தச் சொல் உள்ளது என்று கருத்து. ஆனால் அந்தச் சொல்லானது அவன் அளவு முடிய சென்று குறிப்பது எப்படி என்பதற்கு விடை அருளிக்கெய்கிறார். ஒரு சொல் அல்லது அதன் மூலம் உணர்த்தப்படும் பொருள் ஆகிய இரண்டுமே அவனையே கூறும் அல்லவோ? ஒரு சொல்லானது, தனக்குரிய பொருளைக் கூறுவதோடு மட்டும் நின்று விடாமல் தொடர்ந்து, அந்தக் கூட்டம் முழுவதையும் கூறுவதாக இருக்கலாம் அல்லவோ? உதாரணமாக “தேவதத்தன்” என்ற சொல்லானது, முதலில் கண்களில் புலப்படும் அசித் வஸ்துவான சரீரத்தை உணர்த்தி, தொடர்ந்து அந்தச் சரீரத்திற்குள் இருக்கின்ற ஆத்மாவைக் கூறி, அந்த ஆத்மாவிடம் இருக்கின்ற ஈச்வரனைக் கூறுவதாக உள்ளதைக் காணலாம். “ஸத் ச த்யத் ச அபவத் - ஸத்தாகவும் அஸத்தாகவும்” என்பதான இந்தக் கருத்து, ஸ்வருப ஐக்யத்தைக் கூறவில்லை; மாறாக சித் மற்றும் அசித்தில் புகுந்ததைக் கூறுகிறது; இதனையே “தத் அநுப்ராவிச்ய - அதற்குள் புகுந்து” என்று ச்ருதி கூறியது.

வ்யாக்யானம் - (கடல் இத்யாதி) இவற்றை ஸ்ருஷ்டித்து, “மேலுள்ளது தானே நடக்கிறது” என்று விடுகையன்றிக்கே, இவற்றை அடியொத்திக் கொண்டு சென்று ரக்ஷிக்கும்படி. மஹாபலி போல்வார், பருந்திறாஞ்சினாப்போலே இத்தையபஹரித்து “என்னது” என்னுமன்று, இத்தை “எல்லை நடந்து மீட்டுக் கொண்டேன் நான்” என்னாநின்றாள். (யானே) “ஆஸூர ப்ரக்ருதிகள் இவன் முன்பு நில்லார்களிறே” என்னுமத்தாலே, “ராஜ்யத்தை வாங்கித் தரவேணும்” என்று அபேக்ஷித்த மாத்ரமேயிறே இந்த்ரன்பக்கல் உள்ளது; அவனுடைய ஒளதார்யத்துக்கீடாகத் தன்னை அர்த்தியாக்கி, அவன் தரும் விரகறிந்து வாங்கினான் தானேயிறே.

விளக்கம் - (கடல் இத்யாதி) - இவற்றை ஸ்ருஷ்டித்த பின்னர், “இனிமேல் நடப்பது தானாகவே நடந்து விட்டுப் போகட்டும்” என்று இவற்றை விட்டுவிடாமல், இவற்றின் பின்னே சென்று இவற்றைக் காப்பாறுகிறான். மஹாபலி போன்றவர்கள் இந்த நிலத்தை, பருந்து கவர்வது போன்று கவர்ந்த பின்னர், “என்னுடையது” என்று கூறினர்; அப்போது இந்தப் பூமியின் எல்லை முடிய நடந்து, இதனை மீட்டு எடுத்துக் கொண்டவள் நானே ஆகிறேன் என்கிறாள். (யானே) - ஆனால் மஹாபலியிடம் இந்த்ரன், தானே சென்று ஏன் யாசகம் கேட்கவில்லை என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். “அஸூரத்தன்மை நிறைந்தவர்கள், இந்த்ரனாகிய இவன் முன்பாக நிற்கவும் இயலாது” என்று உணர்ந்த தேவர்கள் இந்த்ரனிடம் சென்று “ராஜ்யத்தை மீண்டும் பெற்றத் தரவேண்டும்” என்று விண்ணப்பம் செய்த நிலை மட்டுமே இந்த்ரனிடம் உள்ளது. ஆனால் மஹாபலியின் தாராள குணத்தின் முன்பாக, தன்னை ஒரு யாசகம் செய்பவனாக மாற்றி நின்று, அவன் பொருள் அளிக்கின்ற முறையை ஆராய்ந்து பெற்றுக் கொண்டது இவன் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (கடல் இத்யாதி) ஆஸூர ப்ரக்ருதிகளாயிருப்பார் இத்தை அழிக்கையன்றிக்கே, பூமிக்கு ரக்ஷகமாக வைத்த கடல்தானே இத்தையழிக்க, அண்ட பித்தியிலே புக்குச் சேர்ந்த இத்தை இடந்தெடுத்தேனும் நான் என்னாநின்றாள். அமிழ்ந்து கிடக்கிற பூமி, “என்னை எடுக்கவேணும்” என்று அபேக்ஷித்தமை இல்லையிறே; தானேயிறே செய்தான்.

விளக்கம் - (கடல் இத்யாதி) - அஸூர பிறவிகள் மட்டுமே இந்தப் பூமியை அழிக்கிறார்கள் என்பது அல்லாமல், பூமியைக் காப்பதற்காக வைக்கப்பட்ட ஸமுத்ரமும் இதனை அழிக்க முயன்றது. அப்போது, ஸமுத்ரத்தின் ஆழத்தில் புதைந்து கிடந்த இந்தப் பூமியை இடர்ந்து எடுத்தவள் நானே ஆவேன் என்கிறாள். இங்குள்ள “யானே” என்பதில் உள்ள ஏவகாரத்தின் கருத்தைக் கூறுகிறார்; அமிழ்ந்து கிடக்கின்ற பூமியானது, “என்னை எடுக்க வேண்டும்” என்று இவனிடம் விண்ணப்பம் செய்யவில்லை அல்லவோ? தானாகவே வலியச் சென்று எடுத்ததால், “யானே சென்று செய்தேன்” என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (உண்டேனும்) சிலர் இருக்கச் சிலர் அழிகையன்றிக்கே, ஸ்ரஷ்டாக்களோடு ஸம்ஹர்த்தாக்களோடு வாசியற எல்லாரையுமொக்க ப்ரளயங் கொள்ளப் புக, இத்தையடைய வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்தேன் நான் என்னாநின்றாள். “அப்போது வேறு சிலர் ரக்ஷித்தார்கள்” என்கைக்கு மற்றொருவர் உண்டாகைக்கு ஸம்பாவநையுமில்லை.

விளக்கம் - (உண்டேனும்) - ஒரு சிலர் பிழைத்திருக்கும்படியும், ஒரு சிலர் அழியும்படியும் நிலைமை ஏற்படாமல், ஸ்ருஷ்டிப்பவர்கள் மற்றும் அழிப்பவர்கள் [அதாவது நன்முகன், ருத்ரன்] என்பதான வேறுபாடு இன்றி, அனைவரையும் ஒரே போன்று ப்ரளயம் மூழ்கடிக்கத் தொடங்கியது. அப்போது இவை அனைத்தையும் எனது வயிற்றில் வைத்துக் காப்பாற்றியது நானே ஆவேன் என்கிறாள். “அந்த நிலையில் வேறு ஒருவர் வந்து காப்பாற்றினார்” என்று கூறுவதற்கு இயலாது; காரணம், அப்போது வேறு யாரும் இருப்பதற்கு எந்த வாய்ப்பும் இல்லை

வ்யாக்யானம் - (ஈசன்) ஸர்வஸ்ரஷ்டாவாய் ஸர்வாந்தர்யாமியாய் ஸர்வாபத்ஸகனான ஸர்வேச்வரன் வந்து ஆவேசித்தானோ, அறிகிறிலேன். “உன்னைக் கேட்டு அறுதியிட வந்தோம், நீயும் ஒக்க விசாரியா நின்றாயீ! நாங்கள் பின்னை நிர்ணயிக்கும்படி என்? (நாங்கள் தெரியும்படி என்?) நாங்கள் தெளியும்படி நீயே சொல்லாய்” என்ன, (கடல் ஞாலத்தீர்க்கு) “வைகுந்தத்தமரர்” என்னுமாபோலே, நித்யஸம்ஸாரிகளாய், பகவத் விஷயம் புதியது உண்டறியாதே போருகிற உங்களுக்கு நான் எத்தைச் சொல்லுவேன். கொலோ என்றவிடம் ஸம்யோக்தியல்ல, காணுங்கோளென்று நிர்ணயித்துச் சொல்லுகிறாள். (கடல் இத்யாதி) இதுதான் நித்யஸூரிகள் சொல்லக்கடவ வார்த்தை;

ஆக, நித்யஸூரிகள் சொல்லக்கடவ வார்த்தையை ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்து என் மகள் சொல்லுகிற இதுக்கு நான் எத்தைச் சொல்லுவது?

விளக்கம் - (ஈசன்) - அனைத்தையும் ஸ்ருஷ்டிப்பவனும், அனைத்திற்கும் அந்தர்யாமியும், அனைத்து ஆபத்துக்களிலிருந்தும் காப்பவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன் இவன் மீது வந்து ஆவேசித்தானோ என்று நான் அறியவில்லை. இதனைக் கேட்ட உறவினர்கள், “இவளுடைய இந்த நிலைக்கான காரணத்தை உன்னிடம் கேட்டு நாங்கள் தீர்மானிக்க வந்தோம். ஆனால், நீயும் எங்களைப் போன்று நின்று, இதற்கான காரணத்தை விசாரிப்பவளாக உள்ளாய். நாங்கள் தெளிவடையும்படி நீயே உரைப்பாயாக”, என்று கூறினார்கள். இதற்குத் தாயானவள் பதில் கூறுகிறாள். (கடல் ஞாலத்தீர்க்கு) “வைகுந்தத்து அமரர் - பரமபதத்தில் உள்ள நித்யஸூரிகள்” - என்று சிறப்பித்துக் கூறுவது போன்று, “எப்போதும் ஸம்ஸாரிகளாக உள்ளவர்கள்” என்று சிறப்பித்துக் கூறப்படும் நீங்கள், பகவத் விஷயமானது புதியதாகவே இருக்கும் என்பதை உணராமல் உள்ளபோது, உங்களுக்கு நான் எதனைக் கூறுவேன்? “கொலோ” என்பது சந்தேகத்தின் அடிப்படையில் கூறப்பட்டது அல்ல; “காண்பீர்களாக” என்று தீர்மானித்து உரைக்கிறாள். (கடல் இத்யாதி) - இவை அனைத்தும் நித்யஸூரிகள் கூறும் சொற்கள் ஆகும். அதாவது நித்யஸூரிகள் கூறும் சொற்களை, இந்த ஸம்ஸாரத்தில் உள்ள எனது மகள் உரைப்பதைக் கேட்டு, நான் என்ன கூற இயலும் ?

5-6-2 கற்கும் கல்விக்கு எல்லை இலனே என்னும்
 கற்கும் கல்வி ஆவேனும் யானே என்னும்
 கற்கும் கல்விச் செய்வேனும் யானே என்னும்
 கற்கும் கல்வி தீர்ப்பேனும் யானே என்னும்
 கற்கும் கல்விச் சாரமும் யானே என்னும்
 கற்கும் கல்வி நாதன் வந்து ஏறக் கொலோ?
 கற்கும் கல்வியீர்க்கு இவை என் சொல்லுகேன்?
 கற்கும் கல்வி என் மகள் காண்கின்றவே

பொருள் - கற்கப்படும் கல்விக்கு எல்லையைக் கொண்டவள் நான் அல்லள் என்கிறாள். எனது வித்யைக்கு எல்லை இல்லை என்பதுடன் மட்டும் அல்லாமல், அனைவரும் கற்கின்ற வித்யைகள் அனைத்தும் எனக்கு அடிபணிந்தே நிற்கின்றன என்கிறாள்.

அவ்விதம் கற்கப்படும் கல்வியை உண்டாக்குபவளும் நானே என்கிறாள். கல்வியின் உண்மையான ஆழ்கருத்தை உறுதி செய்பவளும் நானே என்கிறாள். கல்வியின் ஸாரமாக உள்ள மந்த்ரங்களும் நானே என்கிறாள். கற்கும் கல்வியால் அறியப்படும் ஸர்வேச்வரன் நானே என்கிறாள். பகவத் விஷயம் என்றால் இன்னும் கற்க வேண்டும்படியாக உள்ள உங்களுக்கு இவற்றுக்கான காரணத்தைக் கூற வழி உள்ளதா? இப்போதுதான் கல்வி கற்கும் வயதுள்ள இவள் புகுந்து அனுபவிக்கின்ற எல்லைகளை நான் எப்படி கூறுவேன்?

வ்யாக்யானம் – ஸகல வித்யா வேதநமும், அவ்வித்யா ப்ரவர்த்தகத்வாதிகளும் நானிட்ட வழக்கென்கிறாள்.

விளக்கம் - “அனைத்து வித்யைகளாலும் அறியப்படும் விஷயமும், அந்த வித்யையைப் பரப்பும் செயல்கள் போன்ற அனைத்தும் என்னால் படைக்கப்பட்டு, என் வசப்பட்டுள்ளன”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (கற்கும் இத்யாதி) “அல்பகாலத்துக்குள்ளே ஸாந்தீபநியோடே நான் கற்ற பரப்புக்கு ஓர் எல்லையில்லை” என்னாநின்றாள். அன்றிக்கே, “யதோ வசோ நிவர்த்தந்தே” என்கிற ச்ருதிக்கு நிலமன்றிக்கே இருக்கிறேன் நான் என்னா நின்றாள், கற்கும் கல்வியினுடைய எல்லைக்குள்ளே நிற்கிறேனல்லேன். அன்றிக்கே, “வேதாந்த விழுப்பொருளின் மேலிருந்த விளக்கை” என்கிறபடியே, வேதாந்த வேத்யன் நான் என்னா நின்றாள் என்னுதல். (ஆவேனும்) அவற்றுக்கு அவிஷயமானவளவேயோ, அவைதான் என் அதீநமன்றோ. “த்வமேவ வித்யா” என்கிறபடியே.

விளக்கம் – மிகவும் குறைந்த காலத்தில் ஸாந்தீபநியின் ஆச்ரமத்தில் நான் கற்ற கல்விக்கு ஓர் எல்லை இல்லை என்கிறாள். அல்லது தைத்திரீய ஆனந்தவல்லியில் - யதோ வசோ நிவர்த்தந்தே - அவனுடைய ஆனந்தத்தை அறிய இயலாமல் வாக்கும் மனமும் திரும்பின - என்ற ச்ருதியால் கூட அறிய முடியாதபடி நான் உள்ளேன் என்கிறாள். அல்லது, பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-3-11) - வேதாந்த விழுப்பொருளின் மேலிருந்த விளக்கை - என்பதற்கு ஏற்ப, அனைத்து வேதங்களாலும் அறியப்படுபவள் நானே என்கிறாள். (ஆவேனும்) - அந்தக் கல்வியால் அறியப்படாமல் உள்ள நிலை என்பதாகவும் உள்ளேன்

என்கிறாள்; அதாவது “த்வமேவ வித்யா – நீயே வித்யை” என்பதாக அவை எனக்கு வசப்பட்டுள்ளன என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (செய்வேனும்) அவ்வித்யைகள் தம்மை அவ்வவ காலங்களிலே உண்டாக்குவேனும் நான் என்னா நின்றாள். (கற்குங்கல்வி தீர்ப்பேனும்) அவற்றின் ஸம்சயங்களைத் தீர்த்துத் தாத்தபர்ய நிர்ணயம் பண்ணுவேனும் நான் என்னாநின்றாள். பரக்கக் கற்று வைத்தே “ஸூந்யமே தத்வம்” என்கிறார் உண்டிறே. அன்றிக்கே, அத்யேதாக்களும் அத்யாபகரும் நானிட்ட வழக்கு என்னா நின்றாள் என்றுமாம். தீர்ப்பேனென்னுங்காட்டில், இவ்வர்த்தத்தைக் காட்டுமோ? என்னில், தீர்க்கையாகிறது - அவற்றினுடைய எல்லை காண்கையிறே.

விளக்கம் - (செய்வேனும்) - அந்தந்த வித்யைகளை, அந்தந்த ஸ்ருஷ்டி காலங்களில், ஏற்படுத்துவதும் நானே என்கிறாள். (கற்குங்கல்வி தீர்ப்பேனும்) - அந்தக் கல்வியில் ஏற்படும் ஐயங்களை நீங்கி, அவற்றில் கூறப்படும் உண்மையான கருத்துக்களை உறுதி செய்வதும் நானே என்கிறாள். நன்கு கல்வி கற்ற பின்னரும், “சூந்யமே உண்மை” என்று சில மதங்கள் கூறுகின்றன அல்லவோ? அல்லது கல்வி கற்பவர்கள் மற்றும் கல்வியைப் போதிப்பவர்கள் ஆகிய அனைவரும் எனக்கு வசப்பட்டவர்கள் என்கிறாள். ஆனால், பாசுரத்தில் உள்ள “தீர்ப்பேன்” என்ற சொல்லானது, “கற்பவர்கள், கற்றுக் கொடுப்பவர்கள்” என்ற பொருளை அளிக்குமோ என்றால், “தீர்க்கை” என்பது கல்வியின் எல்லையைக் காண்பது அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (சாரமும்) அவ்வித்யைகளுடைய ஸாராம்சமான ப்ரயோஜநமும் நான் என்னாநின்றாள். (நாதன் வந்தேறக் கொலோ) ஸகல வித்யா வேத்யனான ஸர்வேச்வரன் வந்து ஆவேசித்தானோ? (கற்கும் இத்யாதி) இப்போது கற்று அறியவேண்டும்படி, பகவத் விஷயத்தில் ஒவ்வோக்குழியிடாதேயிருக்கிற உங்களுக்கு நான் எத்தைச் சொல்லுவது. (கற்கும் இத்யாதி) சொன்ன வார்த்தையைச் சொல்லுமித்தனை போக்கி, தானாக ஒருவார்த்தை சொல்லமாட்டாத அளவாயிருக்கிற இவள் இவ்விஷயத்திலே அவகாஹிக்கிற எல்லையை, நான் எத்தைச் சொல்லுவது.

விளக்கம் - (சாரமும்) - அந்த வித்யைகள் மூலம் பெறப்படும் சாரமான பலனும் நானே ஆவேன் என்கிறாள். (நாதன் வந்தேறக் கொலோ) - அனைத்து வித்யைகளாலும் அறியப்படும் ஸர்வேச்வரன் இவள் மீது வந்து ஆவேசித்தானோ என்று நான் அறியவில்லை. (கற்கும் இத்யாதி) - பாலர்கள் மணலில் எழுதப் பழகுவது போன்று, இப்போதுதான் பகவத் விஷயம் குறித்து கற்கும் உங்களுக்கு நான் எவ்விதம் எதனைக் கூறுவேன்? (கற்கும் இத்யாதி) - நான் கூறும் சொற்களைத் திரும்ப உரைக்கின்ற வஸ்து அல்லாமல், தானாகவே ஒரு சொல்லைக் கூற முடியாத வயதில் உள்ள இவள், இந்த பகவத் விஷயத்தில் ஈடுபடும் எல்லையைக் குறித்து நான் என்ன உரைப்பது?

5-6-3 காண்கின்ற நிலம் எல்லாம் யானே என்னும்

காண்கின்ற விசம்பு எல்லாம் யானே என்னும்

காண்கின்ற வெம் தீ எல்லாம் யானே என்னும்

காண்கின்ற இக் காற்று எல்லாம் யானே என்னும்

காண்கின்ற கடல் எல்லாம் யானே என்னும்

காண்கின்ற கடல் வண்ணன் ஏறக் கொலோ?

காண்கின்ற உலகத்தீர்க்கு என் சொல்லுகேன்?

காண்கின்ற என் காரிகை செய்கின்றவே

காண்கின்றஎன்காரிகை செய்கின்றவே

பொருள் - தகுந்த காட்சிகள் மூலம் காணப்படுவதான இந்தப் பூமி அனைத்தும் நானே என்கிறாள். காணப்படும் ஆகாசம் முழுவதும் நானே என்கிறாள். ஒளிரும் பொருள்களில் முதன்மையானதும், வெப்பமாக உள்ளதும் ஆகிய அக்னியும் நானே என்கிறாள். அந்த அக்னிக்குக் காரணமாகவும், அனைத்து உயிர்களும் உயிர் வாழ அவசியமாக உள்ளதும் ஆகிய காற்றும் நானே என்கிறாள். அனைத்து கடல்களும் நானே என்கிறாள். காண்பதற்கு இனிமையாக, எல்லையில்லாத கடல் போன்ற வடிவம் கொண்ட ஸர்வேச்வரன் இவள் மீது வந்து ஆவேசித்தானோ? கண்களால் காணும் உலகத்தைக் காட்டிலும் வேறு ஏதும் அறியாதபடி உள்ள உங்களுக்கு, யாராலும் காண இயலாதவற்றையும் காணும்படியாகச் செய்த, ஸுந்தரியான எனது மகள் செய்வதை நான் என்னவென்று கூறுவேன்?

அவதாரிகை - காரணமான ப்ருதிவ்யாதி பூத பஞ்சகங்களும் நானிட்ட வழக்கென்னா நின்றாள் என்கிறாள்.

விளக்கம் - அடுத்து, தகுந்த ப்ரமாணங்கள் மூலம் அறியப்படும் கார்யப்பொருள்களான ஜகத் போன்றவற்றுக்கு முதன்மையான காரணப்பொருள்களான பஞ்சபூதங்கள் அனைத்தும் எனக்கு வசப்பட்டவை ஆகும் என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (காண்கின்ற இத்யாதி) காணப்புக்கால் தலைக்கட்டமுடியாதபடியான பரப்பையுடைத்தான பூமியெல்லாம் நானிட்ட வழக்கு என்னாநின்றாள் என்கிறாள். இப்படி இருக்கிறதாதான் கார்யரூபையான ப்ருதிவியிறே, கண்ணுக்குத் தோற்றுகிற இது இவ்வளவானால், இதுக்குங் கூடக் காரணமாய்த்தான் சாஸ்த்ரங் கொண்டு அறியவேண்டும்படி இருக்குமது இவ்வளவல்லவிறே.

விளக்கம் - (காண்கின்ற) - “காண்கின்ற” என்பதற்கு இரண்டு பொருள்களை அருளிச்செய்கிறார். இவற்றில் ஒன்று, காரண பூமி; இதனை நாம் சாஸ்த்ரம் மூலம் மட்டுமே அறியலாம்; மற்றொன்று கார்ய பூமி; இதனை நாம் காண்களால் அறியலாம். இவற்றில் கார்யபூமியை “காணப்புக்கால் - காண முயன்றால்” என்று அருளிச் செய்கிறார். அதாவது இந்தப் பூமியைக் காணமுயன்றால், முற்றிலும் கண்டதாக எண்ணி நிறைவு செய்ய இயலாது என்கிறாள். ஆனால் கண்களால் காண முடிந்த பூமியை இவ்விதம் கூறமுடியுமா என்றால், இப்படிப்பட்ட பெரிய பரப்பைக் கொண்ட பூமி முழுவதையும் கண்டு முடிக்க இயலாது என்று கருத்து. இந்த அளவிற்குப் பெரிய பூமி முழுவதும் எனக்கு வசப்பட்டவை என்கிறாள். இவ்விதம் அளவிட இயலாதபடி உள்ள இந்தப் பூமியானது, வெறும் கார்யப்பொருளாக மட்டுமே உள்ளது; கண்களுக்குப் புலப்படும் இந்தப் பொருளே இந்த அளவு என்றால், இதற்குக் காரணப்பொருளாக உள்ள காரணபூமியை, நாம் சாஸ்த்ரம் மூலம் மட்டுமே அறிய இயலும்; அதாவது, இது இந்த அளவு மட்டுமே அல்ல என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (காண்கின்ற இத்யாதி) காணப்புக்கால் கண்டதாய் முடியவொண்ணாதபடியாய், இது தனக்குங்கூட அவகாச ப்ரதாநம் பண்ணும் ஆகாசமும் நானிட்ட வழக்கு என்னாநின்றாள். (காண்கின்ற இத்யாதி) அப்படிப்பட்ட தேஜஸ் தத்வமும் நானிட்ட வழக்கு என்னாநின்றாள். ஸ்பர்சங் கொண்டு அறியும்படியிருக்கிற காற்றும் நானிட்ட வழக்கு என்னாநின்றாள்.

விளக்கம் - (காண்கின்ற இத்யாதி) - காண முயன்றால் கண்டதாக எண்ண முடியாதபடி, இந்தப் பூமிக்கும் இடம் கொடுக்கின்ற ஆகாசமும் என் வசப்படாதே ஆகும் என்கிறாள். (காண்கின்ற இத்யாதி) - அதே போன்று தேஜஸ்ஸும் என் வசப்பட்டது என்கிறாள். தொடு உணர்ச்சி மூலம் மட்டும் அறியப்படும் காற்றும் என் வசப்பட்டது என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (காண்கின்ற) காண்பார்க்குக் கண்டதாய்த் தலைக்கட்ட முடியாதபடியான பரப்பையுடைய கடலெல்லாம் நானிட்ட வழக்கு என்னாநின்றாள். காணப்பக்கால் கண்டதாய் மீளவொண்ணாதபடியான கடல்போலே ச்ரம ஹரமான வடிவையுடைய ஸர்வேச்வரன் வந்து ஆவேசித்தானோ? (காண்கின்ற இத்யாதி) நீங்களும் என்னோடொக்கக் காணாநின்றிகோளாகில், உங்களுக்கு நான் என்ன பாசுரமிட்டுச் சொல்லுவது; உங்களோடு என்னோடு வாசியுண்டோ சொல்லவொண்ணாமைக்கு. (காண்கின்ற இத்யாதி) “யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே” என்கிற அபரிச்சேத்யமான விஷயத்தை உட்புக்குப் பேசுகிற என் பெண் பிள்ளை செய்கிற இத்தை நான் சொல்லுவதென்?

விளக்கம் - (காண்கின்ற) - காண்பவர்களால் “கண்டு முடித்தோம்” என்று நிறைவு செய்ய இயலாதபடி உள்ள பரப்பளவு கொண்ட கடலும் என் வசப்பட்டவை என்கிறாள். காண முயலும்போது கண்டதாகவும், அவ்விதம் கண்ட பின்னர் மீள இயலாதபடியும், கடல் போன்று காண்பவர்கள் களைப்பை நீக்கும் வடிவு கொண்டபடி உள்ள ஸர்வேச்வரன் இவள் மீது வந்து ஆவேசித்தானோ? (காண்கின்ற) - நீங்களும் என்னைப் போன்று இவளுடைய நிலையைக் காணாமல் உள்ளீர்கள் என்றால், உங்களுக்கு நான் என்ன செஷற்கள் கூறுவேன்? இதனைக் கேட்ட உறவினர்கள் தாயாரிடம், “நீ எங்களைக் காட்டிலும் அவளுக்கு அந்தரங்கமாக உள்ளாய் அல்லவோ? ஆகவே உனக்கு இவளுடைய நிலையைக் குறித்துக் கூற இயலாதா?”, என்றனர். இதற்குத் தாயார், “இந்த விஷயத்தில் உங்களுக்கும் எனக்கும் வேறுபாடு இல்லை”, என்றாள். (காண்கின்ற இத்யாதி) - தைத்திரீயத்தில் - யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே - அவனுடைய ஆனந்தத்தை அறிய இயலாமல் வாக்கும் மனமும் திரும்பின - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ளதான, அளவிட்டு அறிய இயலாதபடி உள்ள விஷயம் குறித்து, நன்கு அறிந்தவள் போன்று உரைக்கும் என்னுடைய பெண்பிள்ளை செய்யும் இந்தச் செயலைக் குறித்து நான் என்ன கூறுவேன்?

5-6-4 செய்கின்ற கிதி எல்லாம் யானே என்னும்

செய்வான் நின்றனகளும் யானே என்னும்

செய்து முன் இறந்தவும் யானே என்னும்

செய்கைப் பயன் உண்பேனும் யானே என்னும்

செய்வார்களைச் செய்வேனும் யானே என்னும்

செய்ய கமலக்கண்ணன் ஏறக் கொலோ?

செய்ய உலகத்தீர்க்கு இவை என் சொல்லுகேன்

செய்ய கனி வாய் இள மான் திறத்தே

பொருள் - இப்போது செய்யப்படுகின்ற செயல்கள் அனைத்தும் நானே என்கிறாள். இனி செய்ய உள்ளதான செயல்கள் அனைத்தும் நானே என்கிறாள். முன்பு செய்த கழிந்த செயல்களும் நானே என்கிறாள். இந்தச் செயல்களுடைய பலன்களை அனுபவிப்பதும் நானே என்கிறாள். அந்த செயல்களைச் செய்பவர்களைப் படைப்பதும் நானே என்கிறாள். இவ்விதம் இவள் உரைப்பதற்குக் காரணம், தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்ட க்ருஷ்ணன் இவள் மீது ஆவேசமாக வந்துள்ளானோ? நன்மை அல்லாது வேறு எதனையும் அறியாத இந்த உலகில் உள்ளவர்களுக்கு, சிவந்த கோவைப்பழம் போன்ற உதடுகளைக் கொண்டவளும், இளம் மான் போன்றவளும் ஆகிய இந்தப் பெண்ணின் விஷயத்தில் நான் என்ன கூறுவேன்?

அவதாரிகை - “காலத்யத்திலுமுண்டான க்ரியா ஜாதமெல்லாம் நானிட்ட- வழக்கென்னா நின்றாள்” என்கிறாள்.

விளக்கம் - “மூன்று காலங்களிலும் உள்ள அனைத்து செயல்களும் என் வசப்பட்டே உள்ளன என்கிறாள்”, என்று தாயார் கூறுகிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (செய்கின்ற இத்யாதி) அதில் “வர்த்தமாநமான க்ரியா ஜாதம், செய்யக் கடவதாய் நிற்கிற க்ரியா ஜாதம், முன்பு செய்தற்ற க்ரியா ஜாதம், இவையடைய நானிட்ட வழக்கு” என்னாநின்றாள். (செய்கைப் பயனுண்பேனும்) “அஹம் ஹி ஸர்வ யஜ்ஞாநாம் போக்தா ச” என்னாநின்றாள். “க்ரியா பல போக்தாக்களும் நானிட்ட வழக்கு” என்னாநின்றாள். அன்றிக்கே, “செய்கையாகிற க்ரியையும், பல போக்தாவும் நானிட்ட வழக்கு” என்னாநின்றாள்.

விளக்கம் - (செய்கின்ற இத்யாதி) நிகழ்காலத்தில், எதிர்காலத்தில், கடந்த காலத்தில் என்பதாக உள்ள காலங்களில் செய்யப்படும் செயல்களின் கூட்டம், செய்யக் கடவதாக உள்ள செயல்களின் கூட்டம் மற்றும் முன்பு செய்த செயல்களின் கூட்டம் ஆகியவை முழுவதும் என் வசப்பட்டே உள்ளன என்கிறாள். (செய்கைப் பயனுண்பேனும்) - கீதை (9-24) - அஹம் ஹி ஸர்வ யஜ்ஞாநாம் போக்தா ச - அனைத்து யஜ்ஞங்களின் பயனை ஏற்பவள் நானே ஆவேன் - என்று கூறுகிறாள். மேலும், செயல்களுடைய பலன்களை அனுபவிப்பவர்களும் என் வசப்பட்டதே என்கிறாள். அல்லது செய்யப்படும் செயல்கள் மற்றும் செய்யப்பட்ட செயல்களின் பலனை அனுபவிப்பவர்கள் என் வசப்பட்டதே ஆகும் என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (செய்வார்களை இத்யாதி) “க்ரியா கர்த்தாக்களை இடுவித்து அவற்றை அநுஷ்டிப்பிப்பேனும் நான்” என்னாநின்றாள். இவற்றைக் கொண்டு என்னையாச்ர யிக்கும்படி பண்ணு வேனும் நானென்னாநின்றாள். அன்றிக்கே, (செய்ய) அஸிதேசுஷணையான ஆகாரம்போய், புண்டரீகாசுஷன்படியாய்விட்டது. “மைய கண்ணாளா”ன ஆகாரம் போய், “செய்ய கோலத் தடங்கண்ணன்”படியாய் விட்டது. (செய்யவுலகத்தீர்க்கு) “சொல்லலாம், ஆகாது” என்று அறியாதே “சொல்லு, சொல்லு” என்று அலைக்கிற படுபாடரான உங்களுக்கு நான் எத்தைச் சொல்லுவது.

விளக்கம் - (செய்வார்களை இத்யாதி) - “செயல்களைச் செய்யவேண்டிய கர்த்தாக்கள், அந்தச் செயல்களைச் செய்யும்படிச் செய்வது நானே ஆவேன்”, என்கிறாள். அல்லது, “இவர்கள் இந்தச் செயல்கள் மூலம் என்னை வந்தடையும்படிச் செய்வதும் நானே” என்கிறாள். (செய்ய) - “கறுத்த கண்களைக் கொண்டவள்” என்ற பெண்மைத்தன்மை அகன்று, “தாமரை போன்ற கண்கள் கொண்டவள்” என்று கூறும்படியாக ஆனாள். திருவாய்மொழி (4-5-2) - மையகண்ணாளாள் - என்பது அகன்று போய், திருவாய்மொழி (4-5-2) - செய்யகோலத்தடங்கண்ணன் - என்னும்படியாக ஆனாள். (செய்யவுலகத்தீர்க்கு) - “கூறமுடியும், ஆனால் கூறுதல் கூடாது” என்பதை அறியாமல், “கூறுவாயாக, கூறுவாயாக” என்று என்னை வற்புறுத்தியபடி உள்ள, “எப்படியாவது விஷயத்தை அறியவேண்டும் என்ற எண்ணம் உள்ளவர்கள்” என்பதாக உள்ள, உங்களுக்கு நான் எதனைக் கூறுவேன்?

வ்யாக்யானம் - (செய்ய கனி வாய்) அநுகாரத்தாலே ஸம்ச்லேஷ ஸமயத்திற் போலேயிருக்கிற இவள், அதரம் செவ்வி பெற்று வரும்படி விக்ருதையாய், அதிமுக்தையா யிருக்கிறபடி நான் எத்தைச் சொல்லுவது. பிரிவில் விவர்ணமாகை ப்ராப்தமாயிருக்க, இவளதரம் செவ்வி பெற்று வருகிறதிறே அநுகாரத்தால் வந்த தரிப்பாலே. சிவந்த கனி போலேயிருக்கிற அதரத்தையுடையளாய், முக்தமான மான் போலே பேதையான இவளிடையாட்டத்தே.

விளக்கம் - (செய்ய கனி வாய்) - சொற்களுடைய காரணமாக, புணர்ச்சி ஏற்படும் நேரத்தில் உள்ளது போன்று இருக்கின்ற இவள், தனது உதடுகள் மிகுந்த சிகப்பும் அழகும் பெற்று நிற்கும்படியாக, அனைவரையும் காட்டிலும் வேறுபட்டவளாக, மிகுதியாக இளைத்தபடி உள்ளதை நான் எவ்விதம் உரைப்பேன்? பிரிவு ஏற்படும்போது உதடுகள் வெண்மையாக மாறும்; ஆனால் இவளுடைய உதடுகள் சிகப்பாக உள்ளனவே! இது காதலால் ஏற்படும் மாற்றம். சிவந்த கனி போன்ற உதடுகளைக் கொண்டவளாக, இளமையான மான் போன்று ஏதும் அறியாதபடி உள்ளாள்.

5-6-5 திறம்பாமல் மண் காக்கின்றேன் யானே என்னும்

திறம்பாமல் மலை எடுத்தேனே என்னும்

திறம்பாமல் அசுரரைக் கொன்றேனே என்னும்

திறம் காட்டி அன்று ஐவரைக் காத்தேனே என்னும்

திறம்பாமல் கடல் கடைந்தேனே என்னும்

திறம்பாத கடல் வண்ணன் ஏறக் கொலோ?

திறம்பாத உலகத்தீர்க்கு என் சொல்லுகேன்?

திறம்பாது என் திருமகள் எய்தினவே

பொருள் - தர்ம வழியிலிருந்து யாரும் தப்ப இயலாதபடியாக இந்தப் பூமி முழுவதையும் எந்தத் துணையும் இன்றிக் காப்பாற்றுகிறேன் என்கிறாள். எந்தக் களைப்பும் அடையாதபடி கோவர்த்தன மலையை உயர்த்தினேன் என்கிறாள். யாரும் தப்பாதபடி அஸுரர்களை அழித்தேன் என்கிறாள். எனது திறமைகளைக் காண்பித்து முன்பு தர்மபுத்திரன் உள்ளிட்ட பாண்டவர்களைக் காத்தேன் என்கிறாள். நான் எண்ணியபடி திருப்பாற்கடலைக் கடைந்தேன் என்கிறாள். யாராலும் தப்ப இயலாதபடி தனது ஆணைச்சக்கரத்தைக் கொண்டுள்ள ஸர்வேச்வரன் இவள் மீது ஆவேசித்தானோ?

“இவளுடைய நிலை என்ன என்று கேட்காமல் இங்கிருந்து நாங்கள் செல்லமாட்டோம்” என்று என்னை நிர்ப்பந்திக்கும் உங்களுக்கு நான் என்ன கூறுவேன்? மஹாலக்ஷ்மிக்கு நிகராக உள்ள எனது மகள், பகவத் குணங்களிலிருந்து தப்ப இயலாமல் அகப்பட்டதை நான் எந்தவிதத்தில் கூறுவேன்?

அவதாரிகை - “ஐகத் ரக்ஷண ப்ரமுகமான சேஷ்டிதங்களுமெல்லாம் பண்ணினேன் நானென்னா நின்றாள்” என்கிறாள்.

விளக்கம் - “ஐகத்தைப் பாதுகாத்தல் தொடக்கமாக உள்ள செயல்கள் அனைத்தையும் நானே செய்கிறேன் என்கிறாள்”, என்று தாயார் கூறுகிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (திறம்பாமல் இத்யாதி) ஒருவர் கூறை எழுவர் உடாதபடி, “பீஷாஸ்மாத் வாத: பவதே” என்கிறபடியே, “பூமியை நோக்குகிறேன் நான்” என்னும். “ஒரு பசுவின் மேலாதல், ஒரு இடையன் மேலாதல் ஒரு துளி படாதபடி கோவர்தந கிரியை தரித்து ரக்ஷித்தேனும் நான்” என்னாநின்றாள், அஸூர வர்க்கத்தைத் தப்பாதபடி அறுத்துப் பொகட்டேனென்னும்.

விளக்கம் - (திறம்பாமல் இத்யாதி) - “திறம்பாமல்” என்பதற்கு, “ஒருவர் காரணமாக ஏற்படும் பயத்தால் வேறு யாரும் அச்சம் கொள்ளாதபடியாக” என்று பொருள் கூறத் தீர்மானித்தார். அதனையே “ஒருவர்” என்று தொடங்குகிறார். “ஒருவர் கூறை எழுவர் உடுத்தல்” என்றால், ஒருவன் கையில் உள்ள புடவையை அடுத்தவன் பறிக்க, அந்த அடுத்தவன் கையில் உள்ள புடவையை வேறு ஒருத்தன் பறிக்க, என்று இப்படி ஏழு பேராகப் பறித்தபடி இருந்து, பின்னர் உடுத்துதல். இது, பலம் அற்றவரை, பலம் நிறைந்தவர்கள் வருத்துவதற்கான உதாரணம் ஆகும். இவ்விதம் எளியாரை வலியார் வருத்தாமல், அவரவர்கள் நிலையில் அவரவர்களை நிறுத்திக் காப்பாற்றுகிறேன் என்று கருத்து. உபநிஷத்தில் - பீஷாஸ்மாத் வாத: பவதே - உனக்குப் பயந்து காற்று வீசுகிறது - என்பதற்கு ஏற்ப, இந்தப் பூமியை நான் காக்கிறேன். ஒரு பசுவின் மீது அல்லது ஒரு இடையன் மீது ஒரு துளி மழைநீர் கூட விழாதபடியாக, கோவர்த்தன மலையைத் தாங்கி நின்று, நான் காப்பாற்றினேன் என்கிறாள். அஸூரர்களுடைய வர்க்கத்தில் யாரும் தப்பாதபடி அழித்தேன் என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (திறங்காட்டி இத்யாதி) லோகத்திலே என்படிகளைச் காட்டி; “பகலை இரவாக்கியும், “ஆயுதமெடேன்” என்று ஆயுதமெடுத்தும். சத்ருக்களுடைய உயிர்நிலையைக் காட்டியும் இப்படி அன்று பாண்டவர்களைப் பசுஷபதித்து ரக்ஷித்தேனும் நனென்னாநின்றாள். “ந காங்ஷேஷ விஜயம் க்ருஷ்ண” என்ற அர்ஜுநனை, “கரிஷ்யே வசநம் தவ” என்னப் பண்ணினானிறே.

விளக்கம் - (திறங்காட்டி இத்யாதி) - இந்த லோகத்தில் எனது திறமைகளைக் காண்பித்து. சூரியனை மறைத்து பகலை இரவாக்கியும், “ஆயுதம் எடுக்க மாட்டேன்” என்று கூறிவிட்டு ஆயுதம் எடுத்தும், விரோதிகளுடைய உயிர்நிலை எங்கு உள்ளது என்பதைக் காண்பித்தல் போன்றவற்றைச் செய்து, பஞ்சபாண்டவர்கள் மீது அன்பு கொண்டு அவர்களை நான் காப்பாற்றினேன் என்கிறாள். கீதை (1-32) - ந காங்ஷேஷ விஜயம் க்ருஷ்ண - க்ருஷ்ணா! நான் வெற்றியை விரும்பவில்லை - என்று கூறிய அர்ஜுனனை, கீதை (18-73) - கரிஷ்யே வசநம் தவ - உனது சொற்களைக் கேட்டு, அவற்றைச் செய்கிறேன் - என்று கூறும்படிச் செய்தான். அதாவது, சரீரம் மற்றும் ஆத்ம தத்த்வங்கள் தொடக்கமாக, ப்ரபத்தி முடிய உள்ல அனைத்தையும், “திறம்” என்ற பாசுரத்தில் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (திறம்பாமற் கடல்) ஒரு தாழிக்கு உட்பட்ட தயிரை ஒன்றும் பிறிகதிர்ப்படாதபடி கடைவாரைப்போலே, ஸமுத்ரமென்கிற மஹாதத்த்வத்தின் நடுவே மந்தரத்தை நட்டுக் கடைகிறவிடத்துக் கீழே விழுதல் மேலே கொந்தளித்தல் செய்யாதபடி, கடலைக் கடைந்தேனும் நானென்னும். (திறம்பாத) தன் சாஸநத்தை ஒருவரால் தப்பவொண்ணாதபடி இருக்கிற அபரிச்சேத்ய ஸ்வபாவனான ஸர்வேச்வரன் வந்து ஆவேசித்தானோ? (திறம்பாத) “கேட்டல்லது கால்வாங்கோம்” என்று இருக்கிற உங்களுக்கு நான் எத்தைச் சொல்லுவது? லக்ஷ்மீ ஸமையான என் மகள், ஹிதம் சொல்லி மீட்கவொண்ணாதபடி ப்ராபித்தவற்றை நான் எத்தைச் சொல்லுவது? ஆழங்காலிலே இழிந்தார்படியைக் கரையிலே நின்றாராலே சொல்லப்போமோ?

விளக்கம் - (திறம்பாமல் கடல்) - ஒரு பாணையில் உள்ள தயிரை, ஒரு துளி கூட வெளியே தெளிக்காமல், நேர்த்தியாகக் கடைபவர்கள் போன்று, ஸமுத்ரம் என்ற பெரிய தத்த்வத்தின் நடுவில் மந்தர மலையை நிறுத்திக் கடையும்போது, அந்த மலையானது கீழே சாயாமலும் மேல் நோக்கி எழும்பாமலும் காத்து, நானே கடைந்தேன் என்கிறாள்.

(திறம்பாத) - தனது ஆணை என்பதை யாராலும் தப்ப இயலாதபடிச் செய்பவனும், அளவிட இயலாத இயல்பு கொண்டவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன் இவள் மீது வந்து ஆவேசித்தானோ? (திறம்பாத) - “இவளுடைய நிலையை முற்றிலுமாகக் கேட்டு அறியாமல் இங்கிருந்து நாங்கள் செல்லமாட்டோம்” என்று நிற்கும் உங்களுக்கு நான் எதனைக் கூறுவது? மஹாலக்ஷ்மி போன்றுள்ள எனது மகள், நன்மையை உரைத்து மீட்க முடியாதபடியான நிலையை அடைந்தது குறித்து நான் என்ன கூறுவேன்? ஆழ்ந்த வெள்ளத்தில் மூழ்கியபடி உள்ளவர்களுடைய நிலையை, கரையில் உள்ளவர்களால் கூற இயலுமா?

5-6-6 இன வேய் மலை ஏந்தினேன் யானே என்னும்
 இன ஏறுகள் செற்றேனும் யானே என்னும்
 இன ஆன் கன்று மேய்த்தேனும் யானே என்னும்
 இன ஆ நிரை காத்தேனும் யானே என்னும்
 இன ஆயர் தலைவனும் யானே என்னும்
 இனத் தேவர் தலைவன் வந்து ஏறக் கொலோ?
 இன வேல் கண் நல்லீர்க்கு இவை என் சொல்லுகேன்?
 இன வேல் கண்ணி என் மகள் உற்றனவே

பொருள் - திரளான மூங்கில்களைக் கொண்ட கோவர்த்தன மலையை நானே எடுத்தேன் என்கிறாள். திரளாக வந்த ஏழு எருதுகளையும் நானே கொன்றேன் என்கிறாள். இடையனாக வந்து, கன்றுகள் நானே மேய்த்தேன் என்கிறாள். திரளாக உள்ள பசுக்கூட்டங்களை நானே காப்பாற்றினேன் என்கிறாள். ஆயர்குலத்தில் உள்ளவர்களுக்கு நானே தலைவனாக இருந்தேன் என்கிறாள். கூட்டமாக உள்ள நித்யஸூரிகளுடைய நாயகனாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் இவள் மீது வந்து ஆவேசித்துள்ளானோ? ஒரே போன்று அழகாக அமைந்துள்ள வேல் போன்ற இரண்டு கண்களைக் கொண்டுள்ள உங்களுக்கு, அழகான கண்களைக் கொண்ட எனது மகளுடைய இத்தகைய இயல்புகளை நான் என்னவென்று கூறுவேன்?

அவதாரிகை - “கோவர்த்தநோத்தாரணம் முதலான க்ருஷ்ண சேஷ்டிதங்களெல்லாம் பண்ணினேன் நான் என்னாநின்றாள்”, என்கிறாள்.

விளக்கம் – “கோவர்த்தன மலையை உயர்த்தியது தொடக்கமாக உள்ள க்ருஷ்ணனுடைய லீலைகள் அனைத்தையும் நானே செய்தேன் என்கிறாள்”, என்று தாயார் கூறுகிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (இனவேய்மலை) அணுக்கனைக் கவிழ்த்துப் பிடித்தாற்போலே, திரள்திரளான மூங்கிலை யுடைத்தான மலையை அநாயாஸேந தரித்தேன் நான் என்னாநின்றாள். (இனம்) ஒன்றிரண்டன்றிக்கே ம்ருத்யு ஸத்ருசமாயிருக்கிற ருஷபங்கள் ஏழையும் ஒருகாலே ஊட்டியாக நெரித்துப் பொகட்டேன் நான் என்னும். (இனவான் கன்று) “வத்ஸ மத்ய கதம் பாவம்” என்கிறபடியே, என்னோடொத்த பருவமான கன்றுகளை மேய்த்தேனும் நான் என்னும். (இனவாநிரை) முன்பு ப்ரஹ்மசர்யமநுஷ்டித்துப் பின்பு கார்ஹஸ்த்ய தர்மம் அநுஷ்டிப்பாரைப்போலே, “பால்யத்திலே கன்றுகளை மேய்த்து, பருவம் நிரம்பின பின்பு பசுக்களை மேய்த்தேனும் நான் என்னும். (இனவாயர்) “தன்னேராயிரம் பிள்ளைகள்” என்கிறபடியே, என்னோடொத்த பருவத்தில் பிள்ளைகளும் நானுமாய்த் தீம்பு செய்து திரிகிறவிடத்தில், அவர்களில் என்றனைத் தீம்பரில்லை என்னும்.

விளக்கம் - (இனவேய்மலை) – குடையைக் கவிழ்த்துப் பிடித்தது போன்று திரளாக உள்ள மூங்கில்களைக் கொண்ட மலையை, மிகவும் எளிதாக நான் தாங்கி நின்றேன் என்கிறாள். (இனம்) - ஒன்று இரண்டு என்று அல்லாமல், யமனுக்கு நிகராக உள்ளதான ஏழு எருதுகளின் கழுத்தையும் நெரித்துப் போட்டேன் என்கிறாள். (இனவான் கன்று) – ஸ்ரீவிபு. (5-17-19) - வத்ஸ மத்ய கதம் பாவம் - கன்றுகளின் நடுவில் உள்ளவனும், பாலனும் – என்பதற்கு ஏற்ப, என்னுடன் சமமான வயதுள்ள கன்றுகளை நான் மேய்த்தேன் என்கிறாள். முதலில் ப்ரம்மச்சர்ய நிலையைக் கைக்கொண்டு, அதன் பின்னர், இல்லற நிலையைக் கைக்கொள்வது போன்று, சிறிய வயதில் கன்றுகளை மேய்த்து, தகுந்த பருவம் வந்தபோது நான் பசுக்களை மேய்த்தேன் என்கிறாள். (இனவாயர்) - பெரியாழ்வார் திருமொழி (3-1-1) - தன்னேராயிரம் பிள்ளைகள் - என்பதற்கு ஏற்ப, என்னைப் போன்ற வயது கொண்ட ஆயர்குலத்துச் சிறுவர்களும் நானுமாகச் சேர்ந்து, பல சேட்டைகளைச் செய்து திரிந்தபோது, அவர்களில் யாரும் என் அளவிற்குச் சேட்டைகள் செய்யவில்லை என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (இனத்தேவர்) நைரபேசுஷ்ச்யத்துக்குத் தன்னோடொத்திருக்கிற நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனான ஸர்வேச்வரன் வந்து ஆவேசித்தானோ? அன்றிக்கே, (இனத்தேவர்) தனியநுபவிக்கவொண்ணாமையாலே திரள்திரளாயிருக்கிற நித்யஸூரிகள் என்னுதல். “அடியார்க்குமூங்கள்” என்னக்கடவதிறே. (இனவேல்) வேலொழுங்கு போலே, “இவள் தசை எவ்வளவாய்த் தலைக்கட்டுகிறது” என்று கூர்க்கப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிற உங்களுக்கு நான் எத்தைச் சொல்லுவது. ஏன்றான், சொல்ல அருமையென்? என்ன, (இனவேற் கண்ணி) தன் கண்ணுக்கிலக்கானார் படுவதைத் தான் படுகிறபடியைச் சொல்லப்போமோ! “உயிர்காமின்கள் ஞாலத்துள்ளே” என்றிறே இவள் கண்ணுக்கு இலக்கானார் படுவது.

விளக்கம் - (இனத்தேவர்) - வேறு எதனையும் எதிர்பாராமல் உள்ள தன்மையைக் காணும்போது, இவளுடன் ஒத்துப் போகின்ற நித்யஸூரிகளுடைய தலைவனாகிய ஸர்வேச்வரன் இவள் மீது ஆவேசித்தானோ? அல்லது, (இனத்தேவர்) - தனியாக நின்று அவனை அநுபவிக்க இயலாத காரணத்தால், திரள்திரளாக உள்ள நித்யஸூரிகள் என்று கூறியதாகவும் கொள்ளலாம்; திருவாய்மொழி (2-3-10) - அடியார்க்கு மூங்கள் - என்பது காண்க. (இனவேல்) - வேலின் கூர்மை போன்று, “இவளுடைய நிலையானது எங்கு சென்று முடியும்?”, என்று இவளை உற்று நோக்கும் உங்களுக்கு நான் என்ன கூறுவேன்? இதனைக் கேட்ட உறவினர்கள், “ஏன்? கூறுவதற்கு என்ன கடினம் உள்ளது?”, என்றனர். இதற்குத் தாயார் விடை அளிக்கிறாள். (இனவேற் கண்ணி) - தான் ஒருவரைப் பார்த்தவுடன் அவர் அடைகின்ற துன்பம் அனைத்தையும் இவள் இப்போது அடையும்போது, நான் என்னவென்று கூறுவது? திருவிருத்தம் (6) - உயிர்காமின்கள் ஞாலத்துள்ளே - என்பதாக அல்லவோ இவள் கண்களுக்கு இலக்கானவர்களுடைய நிலைமை உள்ளது?

5-6-7 உற்றார்கள் எனக்கு இல்லை யாரும் என்னும்
 உற்றார்கள் எனக்கு இங்கு எல்லாரும் என்னும்
 உற்றார்களைச் செய்வேனும் யானே என்னும்
 உற்றார்களை அழிப்பேனும் யானே என்னும்
 உற்றார்களுக்கு உற்றேனும் யானே என்னும்
 உற்றார் இலி மாயன் வந்து ஏறக் கொலோ?
 உற்றீர்கட்கு என் சொல்லிச் சொல்லுகேன் யான்?
 உற்று என்னுடைப் பேதை உரைக்கின்றவே

பொருள் - இந்த ஜகத்தில், எனது தன்மைகளை அறிந்து எனக்கு உறவினர்களாக உள்ளவர்கள் யாரும் இல்லை என்கிறாள். அவர்கள் அவ்வாறு உள்ளதை அறிந்தபோதிலும், எனக்கு உறவாக எண்ணாதவர்கள் என்று யாரும் இல்லை (அதாவது அனைவரையும் தனது உறவினராக எண்ணுவதாகக் கருத்து) என்கிறாள். உறவினர்கள் என்னை வந்து சேரும்படிச் செய்பவள் நானே என்கிறாள். அவர்கள் அவ்விதம் வந்து சேர்ந்து பின்னர், என்னை அல்லாது மற்ற பயனை எதிர்பார்ப்பவர்களுக்கு, அவர்கள் வேண்டியதை அளித்து, அவர்களை அகற்றுபவள் நானே என்கிறாள். என்னுடைய அழகு முதலானவற்றைக் காண்பித்து அவர்களை என்னிடம் ஈடுபடுத்துபவளும் நானே என்கிறாள். மற்ற பயனை எதிர்பார்த்தபடி இல்லாதவர்களுக்கு என்னையே உறவாக அளிக்கிறேன் என்கிறாள். உறவினர்கள் யாரும் இல்லாத மாயனாகிய ஸர்வேச்வரன் இவள் மீது ஆவேசித்தானோ? அவனிடம் ஈடுபட்டு, மிகவும் பால பருவத்தில் உள்ள எனது மகள் கூறுவதை, உறவினர்களான உங்களிடம் என்னைவென்று கூறுவது?

அவதாரிகை - எம்பெருமான் ஆச்ரித விஷயத்தில் இருக்கிற இருப்பைத் தன் படியாகப் பேசாநின்றாளென்கிறாள்.

விளக்கம் - “ஸர்வேச்வரன் தனது அடியார்கள் விஷயத்தில் எவ்விதம் உள்ளானே, அவற்றைத் தனது விதங்களாகக் கூறுகிறாள்”, என்று தாயார் கூறுகிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (உற்றார்கள் எனக்கில்லை யாருமென்னும்) எனக்கு ஒருபாதியால் வந்த பந்துக்கள் ஒருவருமில்லையென்னும். அன்றிக்கே, என்னோட்டை ஸம்பந்தமறிந்து எனக்கு ஸ்நேஹிக்கக் கடவார் ஒருவருமில்லையென்னுதல்; “பதிம் விச்வஸ்ய” என்று இத்தை ஓதி வைத்தே, தேவதாந்தர பஜநமிறே பண்ணுவது. (உற்றார்கள் எனக்கு இங்கெல்லாருமென்னும்) “எனக்கு நிருபாதிக பந்துக்களல்லாதார் இல்லையென்னும். அவர்கள் இப்படி இருக்கச் செய்தே, நிருபாதிக பந்துவாய் எல்லார்க்கும் ஸ்நேஹித்திருப்பென்னுதல்.

விளக்கம் - (உற்றார்கள் எனக்கில்லை யாருமென்னும்) - எந்த ஒரு காரணமும் கொண்டு, உறவுமுறையாக எனக்கு யாரும் இல்லை. அல்லது எனது ஸம்பந்தத்தை அறிந்து என்னுடன் நட்புடன் உள்ளவர்கள் யாரும் இல்லை. தைத்திரீயத்தில் - பதிம் விச்வஸ்ய -

ஐகத்தின் பதியாக உள்ளான் - என்று கூறினாலும் கூட உலகில் உள்ளவர்கள், மற்ற தெய்வங்களை வணங்குகிறார்கள் அல்லவோ? (உற்றார்கள் எனக்கு இங்கு எல்லாரும் என்னும்) - காரணம் ஏதும் இன்றி வரும் உறவினர்களும் எனக்கு யாரும் இல்லை. இவ்விதம் அவர்கள் உள்ளபோதிலும், காரணம் இன்றி அனைவரிடமும் நான் உறவுமுறை பாராட்டி, நட்புடன் இருப்பேன் என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (உற்றார்களைச் செய்வேனும் யானேயென்னும்) அவர்களிலே சிலர் வந்து என்னை ஆசிரியிக்கும்படி பண்ணுகிறேனும் நானென்னும். (உற்றார்களை அழிப்பேனும்) அவர்களுக்கு ப்ரயோஜநாந்தரங்களிலே ருசியுண்டானால், அந்த ப்ரயோஜநங்களைக் கொடுத்து என் பக்கலினின்றும் அகற்றுவேன் நானென்னும். அன்றிக்கே, ஆண்டான் பணித்தானாக இளையபெருமாள், “அவர்களை ஸௌந்தர்யாதிகளாலே அழிப்பேனும் நானென்னாநின்றாள்” என்றும் அருளிச்செய்வார். (உற்றார்களுக்கு உற்றேனும் யானேயென்னும்) என்பக்கல் அநந்யப்ரயோஜநராய்ப் பரிமாறுவார்க்கு என்றனை அநந்யப்ரயோஜநர் இல்லை என்னுதல். அன்றிக்கே, ஸர்வவித பந்துவுமாக இருப்பேன் என்னவுமாம்.

விளக்கம் - (உற்றார்களைச் செய்வேனும் யானே என்னும்) - அவர்களில் ஒரு சிலர் என்னை வந்து அண்டும்படியாகச் செய்வதும் நானே ஆவேன் என்கிறாள். (உற்றார்களை அழிப்பேனும்) - அவர்களுக்கு என்னை அல்லாமல் மற்ற பயன்களின் மீது விருப்பம் இருந்தால், அந்தப் பயன்களை அவர்களுக்கு அளித்துவிட்டு, அவர்களை என்னிடமிருந்து நான் அகற்றுகிறேன் என்கிறாள். அல்லது இதற்கு, “அந்த உறவினர்களை எனது அழகைக் காண்பித்து மயக்கி நிற்க வைப்பேன்” என்பதாக முதலியாண்டான் கூறுவதாக, அவருடைய சீடர்களில் ஒருவராகிய இளையபெருமாள் கூறுவர். (உற்றார்களுக்கு உற்றேனும் யானே என்னும்) - என்னிடம் வேறு எந்தப் பயனையும் எதிர்பாராமல் உள்ளவர்களுக்கு, என்னைப் போன்று மற்ற பயன்களை விரும்பாதவர்கள் என யாரும் இல்லை. அல்லது, அனைத்துவிதமான உறவினாக என்னையே பற்றி நிற்பவர்களை, அவர்கள் மட்டுமே எனக்கு அனைத்துவிதமான உறவினர்களாகக் கொள்பவன் நானே என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (உற்றாரிலி) இற்றைக்கு முன்பு ஸ்வயத்தந்தாலே கிட்டினார் ஒருவருமில்லாதபடி இருக்கிற ஆச்சர்யபூதனான ஸர்வேச்வரன் வந்து ஆவேசித்தானோ? (உற்றீர்கள் இத்யாதி) “இங்ஙன் ஸம்சயிக்கக் கடவதோ, பந்துக்களுக்கு நிச்சயித்துச் சொல்ல வேணுங்காண்” என்ன; “உறவுமுறையாராமித்தனையோ வேண்டுவது, சொல்லலாய்ச் சொல்லவேண்டாவோ. என்ன பாசுரத்தைச் சொல்லிச் சொல்லுவேன்?”; “ஏன்றான், சொல்லவொண்ணாமைக்கு வந்ததென்?” என்னில், (உற்று இத்யாதி) பருவம் நிரம்பாத என் பெண், மறுபாடுருவத் தைத்துச் சொல்லுகிறவற்றை, கரையிலே நிற்கிற நான் எத்தைச் சொல்லுவது. திருத்தாயாரான தசையும் இவர் தமக்கே உள்ளதொன்றாகில், இங்குச் சொல்லவொண்ணாதபடி கலங்குகையாவதென்? என்னில், “தனக்கும் தன் தன்மையறிவரியான்” என்று ஈச்வரனை, “தன் படி தானும் அறியான்” என்று சொல்லுமா போலே; தம் தசை தமக்குங் கூடப் பேச்சுக்கு நிலமன்றென்கிறது.

விளக்கம் - (உற்றாரிலி) - தங்களுடைய முயற்சியால் கிட்ட முயன்றால் அடைய இயலாதபடி உள்ள ஸர்வேச்வரன் இவள் மீது வந்து ஆவேசித்தானோ? (உற்றீர்கள் இத்யாதி) - இதனைக் கேட்ட ஒரு சிலர், “இவ்விதம் சந்தேகத்துடன் கூறலாமா? உங்கள் உறவினர்களுக்கு, உங்களுடைய மகளின் நிலையைக் குறித்து உறதியுடன் கூறுவீராக”, என்றனர். இதற்குத் தாயார், “எனது மகளின் நிலை குறித்து அறிவதற்கு, உறவினராக இருத்தல் வேண்டிய அவசியம் என்பது கூட இல்லை. என்னால் கூற முடிந்தவற்றை நான் கூறமாட்டேனோ? என்ன சொற்கள் கொண்டு கூறுவேன்?”, என்கிறாள். இதற்கு ஒரு சிலர் தாயாரிடம், “ஏன்? சொல்ல இயலாமைக்கு என்ன காரணம்?”, என்றனர். இதற்குத் தாயார் விடை அளிக்கிறார். (உற்று இத்யாதி) - தகுந்த வயதிற்கு வராத எனது பெண், இந்த விஷயத்தில் மிகுந்து ஈடுபாட்டுடன் உரைக்கும்போது, பகவத் விஷயத்தின் கரையில் மட்டுமே உள்ள நான் என்ன கூறுவேன்? ஆனால் தாயாருடைய நிலையே இந்த உறவினர்களுக்கும் உள்ளது என்னும்போது, இங்கு அவர்களிடம் கூற இயலாதது குறித்து தாயார் கலங்குவது ஏன்? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். திருவாய்மொழி (8-4-6) - தனக்கும் தன் தன்மையறிவரியான் - என்பதாக, “ஈச்வரன் தன்னுடைய தன்மைகள் குறித்துத் தானே கூட அறியமாட்டான்” என்று கூறுவது போன்று, தன்னுடைய நிலையானது தன்னால் கூட அறிய இயலாதபடியாக இங்கு நிலைமை உள்ளது.

5-6-8 உரைக்கின்ற முக்கண் பிரான் யானே என்னும்
 உரைக்கின்ற திசைமுகன் யானே என்னும்
 உரைக்கின்ற அமரரும் யானே என்னும்
 உரைக்கின்ற அமரர் கோன் யானே என்னும்
 உரைக்கின்ற முனிவரும் யானே என்னும்
 உரைக்கின்ற முகில்வண்ணன் ஏறக் கொலோ?
 உரைக்கின்ற உலகத்தீர்க்கு என் சொல்லுகேன்?
 உரைக்கின்ற என் கோமள ஒண் கொடிக்கே

பொருள் – “ஸசிவ:” என்று பகவானுடைய ஒரு ப்ரகாரமாகக் கூறப்படுபவனும், மூன்று கண்கள் கொண்டவனும், ஈச்வரன் என்று கூறப்படுபவனும் ஆகிய ருத்ரன் நானே என்கிறாள். “ஸப்ரஹ்மா” என்று கூறப்படும் நான்முகனும் நானே என்கிறாள். அதனைப் போன்று, “தக்ஷாதய:” என்று கூறப்படும் தக்ஷ ப்ரஜாதிபதிகளாகிய தேவர்களும் நானே என்கிறாள். முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களுக்கு அதிபதியான இந்த்ரனும் நானே என்றாள். கீதையில் (10-26) – தேவர்ஷீணாம் நாரத:” என்று கூறப்படும் ரிஷிகளும் நானே என்கிறாள். கார்மேகம் போன்ற ஸர்வேச்வரன் இவள் மீது வந்து ஆவேசித்தானோ? இவளுடைய நிலையை, “கூறுவாயாக, கூறுவாயாக” என்று உரைக்கின்ற இந்த லோகத்தினரான உங்களுக்கு, இந்த லோகத்தில் உள்ளதற்கு ஏற்றபடியாக இல்லாத பேச்சுக்கள் கொண்டவளும், மென்மையான அழகான கொடி போன்று உள்ளவளும் ஆகிய இவளுடைய இந்த இயல்புகளை நான் என்னவென்று கூறுவேன்?

அவதாரிகை – “ஐகத் ப்ரதநரான ப்ரஹ்மாதிகள் நானிட்ட வழக்கு என்னாநின்றாள்” என்கிறாள்.

விளக்கம் - “இந்த ஐகத்தின் முதன்மையாக உள்ளவர்களான நான்முகன் போன்றவர்களும் என் வசப்பட்டவர்களே ஆவர்”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (உரைக்கின்ற) “வேதத்திலே பகவத் விபூதியைப் பரக்கச் சொல்லுகிற இடங்களிலேயாதல், அர்த்தவாத ப்ரகரணங்களிலேயாதல், தாமஸ புராணங்களிலேயாதல் சொல்லப்படுமவனாய், ஸ்வகோஷ்டிக்கு உபகாரகனான ருத்ரன் நானிட்ட வழக்கு”

என்னாநின்றாள். “ருத்ராணாம் சங்கரச்சாஸ்மி” என்று ஈச்வரனுக்கு ப்ரகாரமாகச் சொல்லப்பட்டவனென்றுமாம்.

விளக்கம் - (உரைக்கின்ற) - “உரைக்கின்ற” என்பதற்கு இரண்டு பொருள்கள் கூறலாம். “உயர்ந்தவனாக கூறப்படுகின்ற” மற்றும் “பரம்பொருளுக்குச் சரீரமாகக் கூறப்படுகின்ற” என்று இரண்டுவிதமாகக் கூறலாம். இதில் முதல் பொருளைக் கூறுகிறார்; வேதங்களில், பகவானுடைய செல்வங்கள் குறித்து நேரடியாக பேசும் இடங்கள், புனைந்துரையாக உரைக்கப்படும் இடங்கள், தாமஸ புராணங்களில் கூறப்படும் இடங்கள் ஆகியவற்றில் கூறப்படுபவனும், தனது கோஷ்டிக்கு மட்டுமே உதவி செய்பவனாக உள்ளவனும் ஆகிய ருத்ரனும் நானே என்கிறாள். இரண்டாவது பொருளாக “பகவானுடைய சரீரம்” என்பதைக் கூறுகிறார்; கீதை (10-23) – ருத்ராணம் சங்கர: ச அஸ்மி – ருத்ரர்களில் நான் சங்கரனாக உள்ளேன் – என்று ஈச்வரனுடைய சரீரமாகக் கூறப்பட்டவன் என்றும் கொள்ளலாம்.

வ்யாக்யானம் - (உரைக்கின்ற திசைமுகன்) “விருபாக்ஷாய ப்ரஹ்மண: புத்ராய ஜ்யேஷ்டாய ச்ரேஷ்டாய” என்கிறபடியே, அவன் தனக்குங்கூட ஐநகனாக ப்ரமாண ப்ரஸித்தனாயிருக்கிற சதுர்முகனும் நானிட்ட வழக்கு என்கிறாள். (அமரர்) ப்ரஹ்மாவாலே ஸ்ருஷ்டராய், நித்யஸ்ருஷ்டிக்குக் கடவராக சாஸ்த்ரங்களிலே சொல்லப்படுகிற தக்ஷ ப்ரஜாபதிகளும் நானிட்ட வழக்கென்னும். (உரைக்கின்ற அமரரென்று) “ப்ரஹ்ம தக்ஷாதய:” என்று பகவத் ப்ரகாரமாகச் சொல்லப்படுகிற என்றுமாம். (உரைக்கின்ற அமரர்கோன்) “ந கிரிந்த்ரத்வதுத்தர:” என்று சொல்லப்படுகிறவன் என்னுதல். “தேவாநாமஸ்மி வாஸவ:” என்று ப்ரகாரமாகச் சொல்லப்படுகிறவன் என்னுதல். (முனிவரும்) வேதார்த்தத்தை ஸ்மரித்து, ஜகத்துக்குக் கர்த்தவ்யங்களைச் சொல்லும் மந்வாதிகளும் நானிட்ட வழக்கென்னும்.

விளக்கம் - (உரைக்கின்ற திசைமுகன்) சாமவேதத்தில் - விருபாக்ஷாய ப்ரஹ்மண: புத்ராய ஜ்யேஷ்டாய ச்ரேஷ்டாய - விருபாக்ஷன் என்று கூறப்படுபவனும், நான்முகனுக்கு மூத்த புத்திரனும் ஆகிய உயர்ந்தவன் - என்பதற்கு ஏற்ப ருத்ரனுக்கு தந்தையாக உள்ளவனும், அவ்விதமே ப்ரமாணங்களால் கூறப்பட்டவனும் ஆகிய நான்முகனும் எனக்கு வசப்பட்டவனே என்கிறாள். (அமரர்) - நான்முகனாலே படைக்கப்பட்டவரும்,

நித்யஸ்ருஷ்டியைச் செய்யக்கடவர் என்றும் சாஸ்த்ரங்களி கூறப்படுபவரும் ஆகிய தசுஷ ப்ரஜாபதிகளும் எனக்கு வசப்பட்டவர்களே என்கிறாள். (உரைக்கின்ற அமரரென்று) - ஸ்ரீவிபு. (1-22-31) - ப்ரஹ்ம தசுஷாதய: - நான்முகன், தசுஷன் - என்று பகவானுடைய திருமேனியாகக் கூறப்படுகிற. (உரைக்கின்ற அமரர்கோன்) - ருக்வேதத்தால் - ந கிரிந்த்ரத்வதுத்தர: - இந்த்ரனே! உன்னைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவர் யாரும் இல்லை - என்று கூறப்படும் இந்த்ரன். கீதையில் (10-22) - தேவாநாம் அஸ்மி வாஸவ: - தேவர்களில் நான் இந்த்ரன் - என்று, பகவானுடைய திருமேனியாகக் கூறப்படும் இந்த்ரன். (முனிவரும்) - வேதங்களில் கூறப்பட்டவற்றை எப்போதும் நினைவில் வைத்து, இந்த ஜகத்தில் உள்ளவர்கள் செய்யவேண்டியதைக் கூறும் மனு போன்றவர்களும், எனக்கு வசப்பட்டவர்கள் என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (முகில்வண்ணன்) “நீலதோயத மத்யஸ்த்தா” என்று வர்ஷுக வலாஹகமாகச் சொல்லப்படுகிற என்னுதல். வார்த்தை சொல்லுவதாய், கழுத்தே கட்டளையாக நீரை முகந்து, மின்னி, முழங்கி, வில்லிட்டு வருவதொரு மேகம்போலே வடிவழகையுடைய ஸர்வேச்வரன் வந்து ஆவேசித்தானோ! அறிகிறிலேன். (உரைக்கின்ற உலகத்தீர்க்கு) சிலவற்றைச் சொல்லுமித்தனையாய், “சொல்லலாம், சொல்லவொண்ணாது” என்று பாராதே, “சொல்லு, சொல்லு” என்றலைக்கிற லௌகிகரான உங்களுக்கு நான் எத்தைச்சொல்லுவது. (உரைக்கின்ற இத்யாதி) அதுவும் சொல்லியொழிவேனிறே வார்த்தை சொல்லிற்றிலளாகில். கோமளமென்கையாலே ஸௌகுமார்யத்தைச் சொல்லிற்று. கொடியென்கையாலே “பதி ஸம்யோக ஸுலபம் வய:” என்கிறபடியே ஒரு கொள்கொம்போடே சேராதபோது தறைப்படும் பருவமென்கை.

விளக்கம் - (முகில்வண்ணன்) - தைத்திரீயத்தில் - நீலதோயத மத்யஸ்த்தா - கறுத்த மேகங்களில் நடுவில் உள்ள மின்னல் போன்றவன் - என்று நீர் நிறைந்த மேகமாகக் கூறப்படுகின்ற. தனது கழுத்து முடிய நீரை முகர்ந்து, மின்னி, இடித்து, வானவில்லுடன் கூடிய மேகம் போன்று வடிவழகு கொண்ட ஸர்வேச்வரன், இவள் சொற்களை உரைக்கும்போது, இவள் மீது வந்து ஆவேசித்தானோ? நான் ஏதும் அறியவில்லை. (உரைக்கின்ற உலகத்தீர்க்கு) - சிலவற்றை மட்டுமே கூற இயலும் என்பதை உணராமல், “இதனைக் கூறலாம், இதனை கூற இயலாது” என்பதை அறியாமல், “கூறுவாயாக கூறுவாயாக” என்று என்னை வற்புறத்தியபடி உள்ள, இந்த உலகில் உள்ள உங்களுக்கு,

நான் என்ன கூறுவேன்? (உரைக்கின்ற இத்யாதி) - நான் அறியும்படியாக இவள் ஏதேனும் கூறினால், நான் அதனை உங்களுக்கும் விளக்குவேன். இவள் பகவானுடைய விபூதிகள் குறித்து உரைக்கவில்லை என்றால், இவளுடைய தன்மைகளை நான் கூறுவேன். ஆனால் அப்படிப்பட்ட சொற்களையே உரைக்கும் இவள் குறித்து நான் என்ன கூறுவேன்? “கோமளம்” என்பதன் மூலம், மென்மை உணர்த்தப்பட்டது. “கொடி” என்பதன் மூலம், அயோத்யாகாண்டம் (118-36) - பதி ஸம்யோக ஸுலபம் வய: - அநஸுயையைப் பார்த்து சீதை, “கணவனை அடைவதற்கு ஏற்ற வயது கொண்டவள்” - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஒரு கொள்கொம்புடன் சேராதபோது கொடியானது துன்பம் அடைவது போன்று, வருத்தம் அடையும் பருவம் என்பது கூறப்பட்டது.

5-6-9 கொடிய வினை யாதும் இலனே என்னும்
 கொடிய வினை ஆவேனும் யானே என்னும்
 கொடிய வினை செய்வேனும் யானே என்னும்
 கொடிய வினை தீர்ப்பேனும் யானே என்னும்
 கொடியான் இலங்கை செற்றேனே என்னும்
 கொடிய புள் உடையவன் ஏறக் கொலோ
 கொடிய உலகத்தீர்க்கு இவை என் சொல்லுகேன்
 கொடியேன் கொடி என் மகள் கோலங்களே

பொருள் - கொடிய கர்மங்களில் வசப்பட்டவர்களைத் துன்புறுத்தும் கர்மங்கள் போன்று என்னை வருத்துவதான கொடிய கர்மங்கள் ஏதும் எனக்கு இல்லை. அப்படிப்பட்ட கர்மங்களும் எனக்கு வசப்பட்டவையே என்கிறாள். தீயவர்களைப் பாபங்களைச் செய்யும்படியாகத் துண்டுவதும் நானே என்கிறாள். நல்லவர்களுடைய கொடிய வினைகளை அழிப்பவளும் நானே என்கிறாள். இலங்கையை நானே அழித்தேன். விரோதிகளுக்குத் தீமை ஏற்படுத்தும் கருடன் மீது அமர்கின்றவன் இவள் மீது ஆவேசித்தானோ? இவளுடைய நிலையைக் குறித்து “கூறுவாய், கூறுவாய்” என்று என்னை வற்புறுத்தியபடி உள்ள உங்களுக்கு நான் என்ன கூறுவேன்? இப்படிப்பட்ட துன்பங்களை நான் அனுபவிப்பதற்கு ஏற்ற பாபங்கள் செய்த என்னுடைய மகளின் நிலைமையை நான் என்னைவென்று கூறுவேன்?

அவதாரிகை - “அகர்மவச்யத்வ ப்ரமுகமான பகவதுக்திகளை தன்னினவாகப் பேசாநின்றாள்”, என்கிறாள்.

விளக்கம் - “கர்மங்களுக்குக் கட்டுப்படாமல் இருத்தல் போன்றதான பகவானுடைய சொற்களைத் தன்னுடைய சொற்களாகக் கூறுகிறாள்”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (கொடிய வினை யாதாமலினேயென்னும்) கர்ம வச்யரைக் கண்ணற்று நலியும் கர்மங்கள் எனக்கு ஒன்றுமில்லையென்னும். “அந்சந்நந்யோ அபிசாகசீதி”, “ந மாம் கர்மாணி லிம்பந்தி” என்று அவன் படியைத் தான் சொல்லாநின்றாள். “நாட்டிற் பிறந்து படாதன பட்டு” என்கிறவிடம் ஐச்சிகமிறே. (ஆவேனும்) நான் இவற்றால் ஸ்பர்சிக்கப்படாத மாத்ரமேயாய், அவைதான் எனக்குப் புறம்பாயிருக்கிறதோ; அப்பாபமாகிறது என்னுடைய நிக்ரஹமன்றோவென்னும்.

விளக்கம் - (கொடிய வினை யாதும் இலனே என்னும்) - “கர்மங்களின் வசப்பட்டவர்களை எந்தவிதமான கருணையும் இன்றித் துன்புறுத்தும் கர்மங்கள் எனக்கு ஒன்றும் இல்லை”, என்கிறாள். உபநிஷத்தில் - அந்சந்நந்யோ அபிசாகசீதி - மற்றொரு ப்றவை ஏதும் செய்யாமல் உள்ளது - என்றும், கீதை (4-14) - ந மாம் கர்மாணி லிம்பந்தி - என்னைக் கர்மங்கள் ஒட்டுவது இல்லை - என்றும் அவன் கூறியதைத் தானும் கூறுகிறாள். திருவாய்மொழி (7-5-2) - “நாட்டிற் பிறந்து படாதன பட்டு - என்று அவதார நிலைகளில் அவன் பாடுபடுவதாகக் கூறுதல் என்பது, அவனுடைய இச்சை காரணமாக வந்தவை அல்லாமல், கர்மங்கள் காரணமாக அல்ல. (ஆவேனும்) - அந்தக் கர்மங்களால் நான் தீண்டப்படுவதில்லை. மேலும் அந்தக் கர்மங்கள் மூலம் பாபம் செய்யத் தூண்டுதல் என்பது நான் விதிக்கும் தண்டனையும் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (செய்வேனும்) ஆச்ரித விரோதிகளுக்குக் கொடியதான பாபத்தை விளைப்பேனும் நானேயென்னும். ஆச்ரித விரோதிகளைப் பாபங்களிலே மூட்டுகை, செய்கையாகிறது. “தாநஹம் த்விஷத: க்ரூராந்”. (தீர்ப்பேனும்) என்னை ஆச்ரயித்தவர்களுக்கு அவை வந்து கிட்டாதபடி, “ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்பேனும் நானென்னும். (கொடியானிலங்கை செற்றேனேயென்னும்) இவ்விடத்தில், “கொடியானென்கிறவிடம் திருத்தாயார் வார்த்தை காண்” என்று அருளிச்செய்வர் ஜீயர், எதிரிகளை இவன் ஒன்றாக மதித்திருந்தானாகாமைக்கு; அவனாலே ஆவிஷ்டையிறே இவள். “சுரிகுழல்கனிவாய்”த் திருவினைப் பிரித்த கொடுமையுடையவன் என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - (செய்வேனும்) அடியார்களுடைய விரோதிகளுக்கு, மிகவும் கொடியதான பாபங்களை ஏற்படுத்துபவரும் நானே ஆவேன். அடியார்களுடைய விரோதிகளைப் பாபம் செய்யும்படித் தூண்டுதல் என்பது, அவர்களை கர்மம் செய்யவைத்தல் என்பதாகிறது. கீதை (16-19) - தாநஹம் த்விஷத: க்ரூராந் - என்னை வெறுப்பவர்கள், பாபம் செய்பவர்கள், க்ரூரர்கள் - என்பது காண்க. (தீர்ப்பேனும்) - என்னை வந்து அண்டுபவர்களுக்கு அத்தகைய பாபங்கள் வந்து சேராதபடி, கீதை (18-66) - ஸர்வ பாபேப்யோ மோசஷயிஷ்யாமி - அனைத்து பாபங்களிருந்தும் விடுவிப்பேன் - என்று கூறுவதும் நானே ஆவேன். (கொடியான் இலங்கை செற்றேனே என்னும்) - "கொடியான்" என்ற சொல்லானது இராவணனைப் புகழ்வது போன்று உள்ளது; ஆகவே இந்தச் செயலை இவள் கூறியிருக்கமாட்டாள்; எனவே இது தாயாருடைய சொல்லே ஆகும் என்று ஸ்வாமி நஞ்ஜீயர் கூறுவர்; ஏனென்றால், இவன் எதிரிகளை ஒரு பொருட்டாகவே மதிப்பவன் அல்லன்; அவன் வந்து ஆவேசித்த காரணத்தால் அவனுடைய சொற்களைக் கூறும் இவளும், அந்தச் சொல்லைக் கூறியிருக்கமாட்டாள் என்று கருத்து. பெரியதிருமொழி (5-7-7) - சுரிகுழல்கனிவாய் - என்னும் திருவைப் பிர்த்தவன் என்பதாக அல்லவோ இராவணன் தூஷிக்கப்படுகிறான்?

வ்யாக்யானம் - (கொடிய புள்) ஆச்ரித விரோதிகளுக்கு ம்ருத்யு ஸத்ருசமான பெரியதிருவடியை வாஹனமாக உடைய ஸர்வேச்வரன் வந்து ஆவேசித்தானோ? (கொடிய உலகத்தீர்க்கு) "கேட்கவேணும்" என்று திரண்டுகிடக்கிற உலகத்தீர்க்கு என்னுதல்; "சக்யம், அசக்யம்" என்று பாராதே, "சொல்லு, சொல்லு" என்று நிர்ப்பந்தித்து ஸ்வார்த்த பரைகளாயிருக்கிற உங்களுக்கு எத்தைச் சொல்லுவது என்னுதல். (கொடியேன்) இவள் அநுகரித்துச் சொல்லுகிற பாசுரங்களைக் கேட்கவேண்டும்படியான பாபத்தைப் பண்ணின என் மகள் தர்சநீயமான ப்ரவ்ருத்திகளையென்னுதல், ஒருப்பாடுகளையென்னுதல்.

விளக்கம் - (கொடிய புள்) - அடியார்களுடைய விரோதிகளுக்கு யமன் போன்றவனாக உள்ள கருடனை வாகனமாகக் கொண்ட ஸர்வேச்வரன், இவள் மீது ஆவேசமாக வந்தானோ? (கொடிய உலகத்தீர்க்கு) - "இவர்களுடைய நிலையைக் கேட்கவேண்டும்" என்று நிர்ப்பந்தம் செய்து, உங்கள் கார்யத்தில் மட்டுமே நோக்கம் கொண்டவர்களாக உள்ள உங்களுக்கு, நான் எதனைக் கூறுவேன் என்று பொருள் கொள்ளலாம்.

(கொடியேன்) - அவனுடைய சொற்களை இவள் பின்பற்றி, அதனையே உரைத்தபடி உள்ளாள்; இப்படிப்பட்ட நிலையை இவள் அடைவதற்கான பாபம் செய்தவளாகிய நான், எனது மகள் செய்வதான காணத்தகுந்த இனிமையான செயல்களை நான் என்னவென்று கூறுவேன்? அல்லது இவள் படும் பாடுகளை நான் எப்படிக்கூறுவேன்?

5-6-10 கோலம் கொள் சுவர்க்கமும் யானே என்னும்

கோலம் இல் நரகமும் யானே என்னும்

கோலம் திகழ் மோக்கமும் யானே என்னும்

கோலம் கொள் உயிர்களும் யானே என்னும்

கோலம் கொள் தனி முதல் யானே என்னும்

கோலம் கொள் முகில்வண்ணன் ஏறக் கொலோ

கோலம் கொள் உலகத்தீர்க்கு என் சொல்லுகேன்

கோலம் திகழ் கோதை என் கூந்தலுக்கே

பொருள் - துன்பத்தின் கலப்பில்லாத சுகம் நிறைந்த ஸ்வர்கம், சுகம் என்பதன் அறிகுறியே இல்லாத துக்கம் மட்டுமே நிறைந்த நரகம், எல்லையில்லாத சுகத்தை அளிக்கவல்ல மோசடி ஆகியவை நானே என்கிறாள். கர்மங்களின் காரணமாக தேவர்கள், மனிதர்கள் என்பதாகப் பல சரீரங்களில் புகுந்து நிற்கும் ஆத்மாக்களும் நானே ஆவேன்; அல்லது ஞானம் மற்றும் ஆனந்தம் ஆகியவற்றை அடையாளங்களாகக் கொண்ட ஆத்மாக்களும் நானே ஆவேன். விசித்ரமான கார்யங்களை உண்டாக்கவல்ல சக்தி கொண்ட ப்ரக்ருதியும் நானே ஆவேன்; அல்லது, அனைத்துவிதமான கல்யாண குணங்களைக் கொண்டவனும், இவை அனைத்தையும் உண்டாக்குபவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன் நானே ஆவேன். வில் போன்ற மின்னலுடன் கூடியதும், காண்பதற்கு அழகாக உள்ளதும் ஆகிய மேகம் போன்ற திருமேனி நிறம் கொண்டவன், இவள் மீது வந்து ஆவேசித்தானோ? இவள் விஷயம் குறித்து அறிவதற்கு ஒன்றாகத் திரண்டு வந்து நிற்கும் இந்த உலகினர்க்கு, அழகான மாலை மற்றும் கூந்தல் கொண்ட என் மகளுக்கு பிறந்த இந்த நிலையை நான் எப்படிக்கூறுவேன்?

அவதாரிகை - “ஸ்வர்க ப்ரமுகமான பதார்த்தங்களெல்லாம் நானிட்ட வழக்கென்னா நின்றாள்”, என்கிறாள்.

விளக்கம் – “ஸ்வர்கம் தொடக்கமாக உள்ள பலவிதமாக வஸ்துக்கள் அனைத்தும் நானே என்கிறாள்”, என்று தாயார் கூறுகிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (கோலங்கொள் இத்யாதி) ஸுக ரூபமான ஸ்வர்கம். நிலைநில்லாமையாலே, முகப்பில் தர்சநீயதையைப் பற்றச் சொல்லுகிறது. “நரகத்தோடு ஒத்திருக்கச் செய்தே வாசலிலே கழஞ்சு செம்மண் பூசியிருக்குமாபோலே காண்” என்று அருளிச்செய்வார். (கோலமில்) ஆபாத ப்ரதீதியில் அங்ஙனும் ஒன்றின்றியிலேயிருக்கிற நரகமும் நானிட்ட வழக்கு என்னாநின்றாள். (மோக்கமும்) அபுநராவ்ருத்தி லக்ஷணமான மோக்ஷமும் நானிட்ட வழக்கு என்னாநின்றாள். “கடல் ஞாலம் செய்தேன்” என்று ஸ்ருஷ்டி தொடங்கி, “மோக்கமும் யானே”யென்று மோக்ஷ பர்யந்தமாக ஸ்வகார்யமென்கிறாள்.

விளக்கம் - (கோலங்கொள் இத்யாதி) – சுகத்தைக் கொண்டதான ஸ்வர்கம். கோலம் என்றால் சுகம்; ஆனால் பரமபதம் போன்றுள்ள சுகம் ஆகுமோ என்றால், அது இல்லை என்கிறார்; அதாவது நிலை இல்லாமலும், துக்கத்துடன் கலந்த சுகம் கொண்டதாக உள்ளதாலும், முகப்பில் மட்டுமே காண்பதற்கு இனிமையாக உள்ளதாலும், மோக்ஷ சுகம் கொண்டது அல்ல. “ஸ்வர்கம் என்பது நரகத்துடன் ஒத்ததாக இருந்தாலும், அதன் வாசலில் செம்மண் இட்டு கோலம் போடப்பட்டது போன்றுள்ளதைக் காணலாம்” என்று நஞ்சீயர் அருளிச்செய்வார். (கோலம் இல்) - மேலாகப் பார்க்கும்போது அவ்விதமான சுகம் ஏதும் இல்லை என்று உள்ள நரகமும் நானே என்கிறாள். (மோக்கமும்) - மீண்டும் திரும்புதல் இல்லை என்பதை அடையாளமாகக் கொண்டுள்ள மோக்ஷமும் நானே என்கிறாள். திருவாய்மொழி (5-6-1) – கடல் ஞாலம் செய்தேன் – என்பதான ஸ்ருஷ்டி தொடங்கி, திருவாய்மொழி (5-6-10 – மோக்கமும் நானே - என்பதாக மோக்ஷம் முடிய உள்ள அனைத்தும் எனது செயலே ஆகும் என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (கோலங்கொள் உயிர்களும்) நாடகங்கட்டி ஆடுவாரைப் போலே, தேவனாக, மநுஷ்யனாக; இப்படி நாநாவான சரீர பரிக்ரஹம் பண்ணுகிற ஆத்மாக்கள் என்னுதல்; ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமான ஆத்மாக்களென்னுதல். (கோலங்கொள் தனி முதல்) இதுக்கெல்லாம் காரணமான மூலப்ரக்ருதியைச் சொல்லுதல், ஸங்கல்ப ரூப ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுதல். விசித்ர கார்ய காரிணியான ப்ரக்ருதியையும், அப்படிப்பட்ட

ஸங்கல்ப ரூப ஜ்ஞாந்தையும் ப்ரகாரமாகவுடையனாய், ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகனான ஸர்வேச்வரனென்னுதல்.

விளக்கம் - (கோலங்கொள் உயிர்களும்) - நாடகத்தில் பலவிதமான வேடங்கள் பூண்டு ஆடுபவர்கள் போன்று இந்த ஜகத்தில் தேவர்களாகவும், மனிதர்களாகவும் வந்து இவ்விதம் பலவிதமான சரீரங்களை எடுத்துக் கொள்ளும் ஆத்மாக்கள். அல்லது ஞானம் மற்றும் ஆனந்தம் ஆகியவற்றை அடையாளங்களாகக் கொண்ட ஆத்மாக்கள். (கோலங்கொள் தனி முதல்) - இவை அனைத்திற்கும் காரணமாக உள்ள மூல ப்ரக்ருதியைக் கூறுவதாகக் கொள்ளலாம். அல்லது ஸ்ருஷ்டிக்கவேண்டும் என்ற ஸங்கல்பத்தின் வடிவில் உள்ள ஞானத்தைக் கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம். விசித்ரமான கார்யங்களுக்குக் காரணமாக உள்ள ப்ரக்ருதி மற்றும் ஸங்கல்ப வடிவில் உள்ள ஞானம் ஆகியவற்றைத் தனது சரீரமாகக் கொண்டவனும், அனைத்துவிதமான திருக்கல்யாண குணங்களையும் கொண்டவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன் என்றும் கொள்ளலாம்.

வ்யாக்யானம் - (கோலங்கொள் முகில்வண்ணன்) திருமேனிக்கு மேகத்தை ஒப்பாகச் சொல்லும்போது, அலங்கரித்துச் சொல்லவேணுமாயிற்று. மின்னி முழங்கி வில்லிட்டு வந்து தோற்றினபோதாயிற்று ஒப்பாகச் சொல்லலாவது. (கோலங்கொள் உலகத்தீர்க்கு) “கேட்கவேணும்” என்று ஒருப்பட்டிருக்கிற உலகத்தீர்க்கு. அன்றிக்கே, மயிரும் உகிரும் பேணி, உடம்பு பேணி வந்து அலங்கரித்து நிற்கிற உங்களுக்கு நான் எத்தைச் சொல்லுவது. (கோலம் இத்யாதி) அழகிய மாலையையும், மயிர் முடியையுமுடைய என் மகளுக்குப் பிறந்த அவஸ்தைகளை. இவள் மாலையையும் மயிர்முடியையும் கண்டார் படுகிற பாட்டைத் தான் பட்டு அநுகரித்துச் சொல்லுகிறவற்றை நான் எத்தைச் சொல்லுவது?

விளக்கம் - (கோலங்கொள் முகில்வண்ணன்) - திருமேனிக்கு மேகத்தை ஒப்பாகக் கூறும்போது, அதனை அலங்கரித்துக் கூறவேண்டும் அல்லவோ? ஆகவே மின்னல், இடி, வானவில் போன்ற அலங்காரங்களுடன் வந்து மேகம் தோன்றினபோது, அந்த நிலையில் உள்ள மேகத்தை இவன் திருமேனியுடன் ஒப்பாகக் கூறுகிறார். (கோலங்கொள் உலகத்தீர்க்கு) - “இந்தப் பெண்ணின் நிலையைக் குறித்து அவசியம் கேட்கவேண்டும்” என்ற உறுதியுடன் நிற்கும் உலகத்தினர்க்கு. அல்லது, கூந்தலும் உகிரும் என்று

அலங்கரித்து, சரீரத்தையும் நங்கு அலங்கரித்துக் கொண்டு வந்து நிற்கும் உங்களுக்கு நான் என்ன கூறுவேன்? (கோலம் இத்யாதி) – அழகான மாலையையும் தலைமுடியும் கொண்ட எனது மகளுக்கு உண்டான நிலைகளை. இவளுடைய மாலை மற்றும் தலைமுடி ஆகியவற்றைக் கண்டவர்கள் படும்பாட்டைத் தான் அடைந்து, அவன் கூறுவதைத் தான் மீண்டும் கூறியபடி உள்ள இவளுடைய நிலைகளில் நான் எதனைக் கூறுவது?

5-6-11 கூந்தல் மலர் மங்கைக்கும் மண் மடந்தைக்கும்
 குல ஆயர் கொழுந்துக்கும் கேள்வன் தன்னை
 வாய்ந்த வழுதி வள நாடன் மன்னு
 குருகூர்ச் சடகோபன் குற்றேவல் செய்து
 ஆய்ந்த தமிழ் மாலை ஆயிரத்துள்
 இவையும் ஓர் பத்தும் வல்லார் உலகில்
 ஏந்து பெரும் செல்வத்தராய்த் திருமால்
 அடியார்களைப் பூசிக்க நோற்றார்களே

பொருள் - “வாசம்” என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப மேன்மையாக உள்ள கூந்தல் கொண்டவளாகவும், தாமரையில் அவதரித்ததால் எல்லையற்ற இனிமை உடையவளாகவும், எப்போதும் இளமையுடன் கூடிய இயல்பு கொண்டவளாகவும் உள்ள மஹாலக்ஷ்மிக்கும், இவளுடன் ஒரே போன்ற ரூபம் முதலானவற்றைக் கொண்ட ஸ்ரீபூமாதேவிக்கும், ஆயர்களின் குலக்கொழுந்தாக உள்ள நப்பின்னை பிராட்டிக்கும் மிகவும் விருப்பமாக உள்ள ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து, அவனைப் போன்று தன்னை எண்ணிக் கொண்டவராக, திருவழுதி நாட்டின் எஜமானராக, உறுதியான திருநகரியின் எஜமானராக உள்ள நம்மாழ்வார், அந்தரங்கத்தை வளர்க்கும்படியாகச் செய்த ஆயிரம் தமிழ்ப்பாசுரங்களில் உள்ள இந்தப் பத்துப்பாட்டையும் கற்கவல்லவர்கள், இந்த லோகத்தில் பெரிய செல்வம் நிறைந்தவர்களாக, மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனாகிய ஸர்வேச்வரனுக்கு அடியார்களாக உள்ளவர்களை எப்போதும் ஆராதிக்கும் பாக்கியம் செய்தவர்களாக இருப்பார்கள்.

அவதாரிகை - நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்யஸிக்க வல்லவர்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு அடிமை செய்யப்பெறுவர்கள் என்கிறார்.

விளக்கம் - இந்தத் திருவாய்மொழியைப் பொருள் உணர்ந்து கற்க வல்லவர்கள், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யும் வாய்ப்பைப் பெறுவார்கள் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கூந்தல் மலர்மங்கைக்கும்) ஸர்வேச்வரனுடைய ஐச்வர்யத்துக்கும் ஹேது பூதையாயிருக்கும் பெரியபிராட்டியார். “விஷ்ணோஸ்ரீ:” என்கிறபடியே, ஸர்வேச்வரனுடைய ஸம்பத்தாயிருக்கிற பெரியபிராட்டியார். அதுக்கு விளை பூமியாயிருக்கிற ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி. அதினுடைய பல ரூபையாயிருக்கும் நப்பின்னைப் பிராட்டி. “ஸ்ரீயா ஸார்தம் ஜகத்பதி:”. (கேள்வன் தன்னை) இவர்களுக்குப் பதியாய் உள்ளவனை. இத்தால் ஒரு அவதார மாத்ரமன்றிக்கே, உபயவிபூதிநாதனான பூர்ண விஷயத்திலே அநுகரிக்கிறாரென்று தோற்றியிருக்கிறபடி.

விளக்கம் - (கூந்தல் மலர்மங்கைக்கும்) - ஸர்வேச்வரனுடைய ஐச்வர்யத்திற்கும் காரணமாக உள்ள பெரியபிராட்டியார். ஸ்ரீவிபு. (1-18-17) - விஷ்ணோ ஸ்ரீ: - மஹாவிஷ்ணுவின் செல்வம் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரனுடைய ஸம்பத்தாக உள்ள பெரியபிராட்டியார். (மண் மடந்தைக்கும்) - அப்படிப்பட்ட செல்வம் விளையும் பூமியாக உள்ள பூமிப்பிராட்டியார். (குல ஆயர் கொழுந்துக்கும்) - அதன் பலன் ரூபம் என்றுள்ள நப்பின்னைப் பிராட்டியார். ஸ்ரீ, பூமி மற்றும் நப்பின்னையுடன் இவன் சேர்ந்து உள்ளதற்கான ப்ரமாணம், “ஸ்ரீயா ஸார்தம் ஜகத்பதி: - ஜகத்தின் பதியாக உள்ளவன், மஹாலக்ஷ்மியுடன் சேர்ந்து உள்ளான்”, என்பதாகும். (கேள்வன் தன்னை) - இப்படிப்பட்ட இவர்களுடைய நாயகனாக உள்ளவனை. இதன் மூலம், ஓர் அவதாரத்தை மட்டும் அல்லாமல், உபயவிபூதி நாயகனாகவும் பூர்ணமாகவும் உள்ள விஷயத்தின் சொற்களையும் கூறுகிறாள் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வாய்ந்த) வாய்க்கையாவது கிட்டுகை, கிட்டின. அநுகாரத்தாலே கிட்டினபடியை நினைக்கிறது. (குற்றேவல் செய்து) ஆழ்வார் அவன் திருவடிகளிலே அந்தரங்க வருத்திகள் பண்ணினபடியாயிற்று இவைதான். வாசிகமாக அடிமை செய்தபடியாயிற்று. அநுகாரம் அடிமையானபடி எங்ஙனே? என்னில், அப்படியாகத் தட்டென், கொள்ளுகிறவன் கருத்தாலே. அவன் உகப்பேயிறே அடிமையாலும் புருஷார்த்தம். “நம்முடைய விசுலேஷத்தில் அநுகரித்து தரிக்க வேண்டும்படி

ஸம்ஸாரத்திலே இப்படியுண்டாவதே” என்று திருவுள்ளம் போரவுக்கும், அது அடிமையாய்த் தலைக்கட்டுமித்தனை.

விளக்கம் - (வாய்ந்த) - வாய்ந்த என்றால் கிடைத்தல். அதாவது இவ்விதம் அவன் கூறியதைத் தானும் கூறியபடி உள்ளதால், தனக்குக் கிட்டியவற்றை எண்ணுகிறார். (குற்றேவல் செய்து) - இவையே, நம்மாழ்வார் அவனுடைய திருவடிகளில் கைங்கர்யம் செய்த விதங்கள் என்றாகிறது. அதாவது, சொற்கள் மூலம் கைங்கர்யம் செய்தார். ஆனால், அவன் கூறியதையே தானும் உரைத்தல் என்பது எப்படிக் கைங்கர்யம் என்றாகும் என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அவ்விதம் கொள்வதில் அவனுக்கு விருப்பம் உள்ளது; ஆகவே இவற்றை ஏற்பவன், இவற்றைக் கைங்கர்யமாகக் கொள்ளும்போது, அவ்விதம் அவை கைங்கர்யமே ஆகும் என்பதில் என்ன குறை உள்ளது? கைங்கர்யம் என்பதன் பலன், அவனுடைய மகிழ்ச்சியே ஆகும் அல்லவோ? “நம்முடைய பிரிவைத் தாங்க இயலாமல் நான் கூறியவற்றையே மீண்டும் கூறியபடி, இப்படியாக இந்த ஸம்ஸாரத்தில் தரித்து நிற்கிறாரே” என்று தனது திருவுள்ளம் முழுவதும் உகப்பாக உள்ளான்; இப்படியாகவே கைங்கர்யம் நிறைவேறியதாக உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (ஆய்ந்த தமிழ்மாலை) ஆராய்ந்து சொன்ன தமிழ்த் தொடை ஆயிரத்திலும் இப்பத்தை அப்பயஸிக்கவல்லவர்கள். (உலகிலேந்து பெருஞ்செல்வத்தராய்) இந்த லோகத்திலே எல்லாரும் கொண்டாடும்படி வைஷ்ணவஸ்ரீயையுடையராய். அன்றிக்கே, “நின்னையேதான் வேண்டி நீள்செல்வம் வேண்டாதான் தன்னையே தான்வேண்டும் செல்வம்” என்கிறபடியே, லோகத்திலே முகந்தெழு பானையான நிரவதிக ஸம்பத்தை யுடையராய்க் கொண்டு. (திருமாலடியார்களைப் பூசிக்க நோற்றார்களே) ஸ்ரீமத் புத்ரர்களை ஆராதிக்கப் பெறுவர்கள். ஸ்ரீய:பதியடியாரை ஆராதிக்கையாவது, இவர் அநுகாரத்தாலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ப்ரியகரரானாற்போலே, இது கற்றார்களும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ப்ரியகரமான வருத்தி பண்ணப்பெறுவர் என்கை. அதாவது, இவர் அநுகரித்த இப்பாசுரத்தைச் சொல்லுகை. “தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன் மாலைகள் சொன்னேன்” என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - (ஆய்ந்த தமிழ்மாலை) - ஆராய்ந்து உரைத்த தமிழ்த்தொகைகள் ஆயிரத்தில் உள்ள இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களைக் கற்க வல்லவர்கள். (உலகிலேந்து

பெருஞ்செல்வத்தராய்) - இங்குள்ள “ஏந்த” என்பதற்கு இரண்டு பொருள்களைக் கொள்ளலாம்; அனைவராலும் கொண்டாடப்படுதல் மற்றும் முகந்து எழும் பாணை போன்று மேன்மேலும் பெருகியபடி இருந்தல். “முகந்து எழு பாணை” என்றால், நீரை முகர்ந்து மேலே வருகின்ற ஏர்ப்பாணை. இந்த லோகத்தில் உள்ளவர்கள் அனைவரும் கொண்டாடும்படியாக வைஷ்ணவஸ்ரீயைக் கொண்டதாக இருத்தல். அல்லது, பெருமாள் திருமொழி (5-9) - நின்னையேதான் வேண்டி நீள்செல்வம் வேண்டாதான் தன்னையே தான்வேண்டும் செல்வம் - என்பதற்கு ஏற்ப, உலகத்தின் முகந்து எழு பாணையாக உள்ள எல்லையற்ற ஸம்பத்தைக் கொண்டவர்களாக. (திருமால் அடியார்களைப் பூசிக்க நோற்றார்களே) - அடியார்களை ஆராதிக்கப் பெறுவார்கள். அடியார்களை ஆராதிக்கப் பெறுதல் என்றால், ஸர்வேச்வரன் கூறியதையே இவர் மீண்டும் கூறியதால், எவ்விதம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ப்ரியப்பட்டவராக உள்ளாரோ, அதே போன்று, இவர் கூறிய பாச்சுரங்களைக் கூறுவதால், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களால் கொண்டாடப்படுதல் என்பதாகும். திருவாய்மொழி (9-4-9) - தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன் மாலைகள் சொன்னேன் - என்பது காண்க.

திருவாய்மொழி ஐந்தாம் பத்து ஆறாம் திருவாய்மொழி ஸம்பூர்ணம்

திருவாய்மொழி ஐந்தாம் பத்து ஏழாம் திருவாய்மொழி
நோற்ற நோன்பு ப்ரவேசம்

வ்யாக்யானம் - கீழில் திருவாய்மொழியில் அநுகரித்து தரிக்கப் பார்த்தார். “அநுகரித்து, தரிக்கவேண்டும்படியான கலக்கம் பிறந்தவிடத்திலும் வந்து முகம் காட்டிற்றிலன். இதுக்கு அடியென்? தன் பக்கல் ஆசாலேசமுடையார்க்குத் தானே வந்து முகங்காட்டி ரக்ஷிக்கக் கடவ ஸர்வேச்வரன், நம்பக்கல் ஆறியிருக்கைக்கு நிபந்தநமென்?” என்று பார்த்தார். “இனி இங்ஙனையாமித்தனை; நம் ப்ரக்ருதி ஸ்வபாவத்தாலே, தன்னாலல்லது செல்லாதபடியாயிருப்பதோர் ஆற்றாமை உண்டாயிருந்தது; நமக்கு அதை “ஸ்வரூபம்” என்றறியாதே ‘உபாயம்’ என்று இருந்தானாகவேணும்” என்று பார்த்து, தங்கையில் ஒன்றில்லாமையை யறிவித்து, அவன் திருவடிகளிலே சரணம் புகுகிறார்.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரன் கூறிய சொற்களையும், அவன் செய்த செயல்களையும் தான் கூறியும், செய்தபடியும் இருந்து, கடந்த திருவாய்மொழியில் தரிக்க முயற்சி செய்தார். தனது திருவுள்ளத்தில், “இவ்விதம் இவன் கூறிய சொற்களை நாம் கூறியபடி இருந்தால் மட்டுமே உயிர் தாங்க இயலும் என்பதான கலக்கம் ஏற்பட்டபோதிலும், அவன் வந்து தனது திருமுகத்தைக் காண்பிக்கவில்லை. இதன் காரணம் என்ன? தன்னிடம் சிறிதளவும் ஆசை இல்லாதவர்களுக்குக் கூட, தானாகவே வலிய வந்து தனது திருமுகத்தைக் காண்பித்துக் காப்பாற்றக் கூடியவனாக உள்ள ஸர்வேச்வரன், நம் விஷயத்தில் ஏதும் செய்யாமல் உள்ளதற்கான காரணம் என்ன?”, என்று ஆராய்ந்து பார்த்தார். உடனே அவருடைய திருவுள்ளத்தில், “இது இப்படியே ஆகவேண்டும். நம்முடைய சரீர ஸம்பந்தம் காரணமாக, அவன் அல்லாமல் தரித்தல் இயலாது என்ற ஆற்றாமை ஏற்பட்டது. அதனை நம்முடைய இயல்பு என்று எண்ணாமல், இந்த ஆற்றாமையை ஸ்நேஹமாகக் கொண்டு, அத்தகைய ஸ்நேஹத்தை முன்னிட்ட த்யானமானது பக்தி என்பதால், நாம் பக்தியை உபாயமாகக் கொண்டதாக அவன் எண்ணிவிட்டான் போலும். ஆகவே, இத்தகைய உபாயத்தின் இறுதிக் கட்டத்தில் தான் வந்து, தனது திருமுகத்தைக் காண்பிக்கலாம் என்று அவன் இருந்து விட்டான் போலும்”, என்று தீர்மானித்தார். ஆகவே தன்னிடம் கைம்முதல் ஏதும் இல்லை என்பதை அவனுக்குத் தெரிவித்து, அவன் திருவடிகளில் சரணம் அடைகிறார்.

வ்யாக்யானம் - கடற்கரையில் வெளியிலே, மஹாராஜர் உள்ளிட்ட முதலிகளோடும், “லக்ஷ்மணம் புண்ய லக்ஷணம்” என்கிற தம்பியோடுங்கூட எழுந்தருளியிருக்க, ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் “ராவணோ நாம துர்வருத்த:” என்று ஸ்வநிகர்ஷத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டு வந்து, பெருமாள் திருவடிகளிலே விழுந்தாப்போலே, இவரும், அவன் கடற்கரையிலே தனியிருந்த இழவு தீர பிராட்டிமாரோடும் நித்யபரிகரத்தோடும் கூட சரீவரமங்கலநகரிலே திருவநந்தாழ்வான் மேலே எழுந்தருளியிருக்கிற வானமாமலை திருவடிகளிலே, வேரற்ற மரம்போலே புகலற்று விழுந்து சரணம் புகுகிறார். இவர்தாம் என்கொண்டு அவனை வடிம்பிடப் பார்க்கிறது? என்னில், அவன் ரஷ்ய விஷயாபேசுஷியாயிருந்தான், நமக்கு ரக்ஷகாபேசை உண்டாயிருந்தது; ஆனபின்பு இதுக்கு மேற்பட ஸம்பந்தம் உண்டோ?

விளக்கம் - இதனை ஓர் உதாரணம் மூலம் விளக்குகிறார். ஸமுத்ரத்தின் கரையில் இராமன், ஸுகீர்வன் உள்ளிட்ட பல வானரர்களுடன், யுத்தகாண்டம் (18-7) - “லக்ஷ்மணம் புண்ய லக்ஷணம் - புண்ணியத்தை அடையாளமாகக் கொண்ட லக்ஷ்மணன் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள லக்ஷ்மணனுடன் எழுந்தருளி இருந்தான். அப்போது விபீஷணாழ்வான், யுத்தகாண்டம் (17-10) - ராவணோ நாம துர்வருத்த: - தாழ்ந்த செயல்கள் கொண்ட இராவணன் - என்று, தன்னுடைய தாழ்ச்சியை முன்னிட்டுக் கொண்டு இராமனின் திருவடிகளில் சரணம் புகுந்தான். அதே போன்று இவரும் செய்கிறார். அவன் கடற்கரையில் தனியாக நின்ற தாழ்ந்து நிலை மாறும்படியாக, பிராட்டிமார்கள் மற்றும் நித்யமான வேலையாட்களுடன் கூடியவனாக, சிரீவரமங்கல நகரத்தில், ஆதிசேஷன் மீது எழுந்தருளியுள்ள வானமாமலை திருவடிகளில், வேர் இல்லாத மரம் போன்று விழுந்து, வேறு புகலிடம் அற்றவராகச் சரணம் புகுந்தார். இவர் அவனுடன் எந்த ஸம்பந்தத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு, அவன் தனக்கு விரைந்து உதவ நிர்ப்பந்தம் செய்கிறார் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; அவன், தன்னால் காப்பாற்றக் கூடிய பொருள்களை விரும்பியபடி உள்ளான்; நமக்கு, நம்மைக் காப்பவனை விரும்பும் நிலை உள்ளது; ஆக இதனைக் காட்டிலும் வேறு ஸம்பந்தம் வேண்டுமோ?

5-7-1 நோற்ற நோன்பிலேன் நுண்ணறிவிலேன் ஆகிலும்

இனி உன்னை விட்டொன்று

ஆற்றகிற்கின்றிலேன் அரவின் அணை அம்மானே!

சேற்றுத்தாமரை செந்நெல்லாடுமலர் சிரீவரமங்கலநகர்

வீற்றிருந்த எந்தாய்! உனக்கு மிகை அல்லேன் அங்கே

பொருள் - பலன் ஏற்படும்படியாகச் செய்யப்படும் கர்மயோகம் கொண்டிருக்கவில்லை. ஆகவே, ஸுகீஷ்ம ரூபமாக உள்ள ஜீவாத்மா மற்றும் பரமாத்மா குறித்த ஞான யோகத்தையும் கொண்டவன் அல்லன். எனவே இந்த இரண்டின் மூலம் கிட்டவல்ல பக்தியும் இல்லாமல் உள்ளேன். ஆனால், உன்னுடைய குணங்களை எப்போதும் எண்ணியபடி உள்ளதால், என்னைக் காக்கும் ஒரே வஸ்துவாக உள்ள உன்னை விட்டு ஒரு நொடியும் பிரிவதற்குத் தாங்கமாட்டேன். உன்னை அண்டி நிற்கும் அடியவனான ஆதிசேஷனை அணையாகக் கொண்டு, அவனுக்கு உனது திருமேனியை எப்போதும் கொடுத்தபடி உள்ளவனே! சேற்று நிலத்து தாமரையானது செந்நெல்லுடன் கலந்து

மலரும்படியாக, காண்பதற்கு இனிமையாக உள்ள சிரீவரமங்கல நகரத்தில், “அடியார்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக உள்ளவன்” என்ற தோற்றம் வெளிப்படும்படியாக அமர்ந்து எனக்கு உதவுபவனே! இவ்விதம் உள்ள உனக்கு நான் அங்கு புறம்பு அல்லேன்.

அவதாரிகை - எனக்குப் பேற்றுக்கு உடலாயிருப்பதொரு கைம்முதலில்லை. இல்லாமையாலே ரக்ஷகாபேக்ஷையுண்டு; பரிபூர்ணரான தேவர், ரக்ஷயவிஷயார்த்தியாய் இருந்தீர்; ஆகையாலே தேவரே என்அபேக்ஷை செய்தருளவேணுமென்கிறார்.

விளக்கம் - “என்னுடைய பேற்றுக்குக் காரணமாக இருப்பதாக எந்த ஒரு கைம்முதலும் என்னிடம் இல்லை. இவ்விதம் கைம்முதல் இல்லை என்றாலும், என்னைக் காப்பாற்ற ஒருவன் வேண்டும் என்ற விருப்பம் எனக்கு உள்ளது. பரிபூர்ணமாக உள்ள நீ, உன்னால் காப்பாற்றப்படும் பொருள்களை விரும்புவனாக உள்ளாய். ஆகவே நீயே எனது விருப்பத்தை நிறைவேற்றவேண்டும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நோற்ற நோன்பிலேன் நுண்ணறிவிலேன்) “ந தர்ம நிஷ்டோஸ்மி ந சாத்மவேதீ ந பக்திமாந் த்வச்சரணாரவிந்தே” என்கிறார். (ந தர்ம நிஷ்டோஸ்மி) நாட்டார் “இவன் செய்யாநின்றான்” என்றிருக்கைக்கும், அது கண்டு நான் “நமக்குச் சில உண்டாகாதே” என்று ப்ரமிக்கைக்கும், நீ கைவிடுகைக்கும் வேண்டுவதுண்டு; பலத்தோடே வ்யாப்தமாயிருப்பதொன்றில்லை. (ந சாத்ம வேதீ) தாச்சீல்யந்தோற்ற இருப்பன், எனக்கு அதுதானும் இல்லை. “தத் ஜ்ஞானமஜ்ஞானமதோந்யதுக்தம்” மிறே. ஆத்ம யாதாத்மய ஜ்ஞாந பூர்வகமாயிருக்கும் ஈச்வர ஜ்ஞாநம் எனக்கில்லை. (ந பக்திமாந்) பக்தியில்லை என்று சொல்லவேண்டாவிதே, கீழில் அவை இரண்டும் உண்டானால் வருமதிறேயது.

விளக்கம் - (நோற்ற நோன்பிலேன் நுண்ணறிவிலேன்) ஸ்தோத்ரரத்னத்தில் (22) - ந தர்ம நிஷ்டோஸ்மி ந சாத்மவேதீ ந பக்திமாந் த்வச்சரணாரவிந்தே - கர்மயோகம் கொண்டவன் அல்லேன், ஞானயோகம் கொண்டவன் அல்லேன், உன்னுடைய திருவடிகளில் பக்தி கொண்டவன் அல்லன் - என்று கூறுகிறார். இந்த ச்லோகம் வ்யாக்யானம் செய்யப்படுகிறது. (ந தர்ம நிஷ்டோஸ்மி) - நாட்டில் உள்ளவர்கள், “இவன் சில கர்மங்களைக் கடைப்பிடித்தான்” என்று எண்ணுதல்; அதனைக் கண்டு நான் “நமக்குச் சில

கர்மயோக பலன் ஏற்படும்” என்று மயங்குதல்; நீ கைவிடுதல் என்ற நிலை. அதாவது எனது கர்மயோகத்திற்கு நிச்சயம் பலன் ஏற்படும் என்ற அவசியம் இல்லை; ஆனாலும், “இவன் கர்மயோகம் கைகூடப்பெற்று இவனே தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்வான்” என்று நீ கைவிடுவதற்கு வாய்ப்பு உள்ளது. ஆனால் உண்மையில் பலனுடன் சேர்ந்து உள்ள நிலை எனக்கு இல்லை. (ந ச ஆத்மவேதீ) – ஆத்மாவின் இயல்பை அறிந்தவனும் அல்லன்; அதாவது ஆத்மஞானம் கொண்டவன் போன்று உள்ளேன்; ஆயினும் அத்தகைய நிலையும் எனக்கு இல்லை; ஸ்ரீவிபு (6-5-59) - தத் ஜ்ஞானம் அஜ்ஞானம் அத: அந்யத் உக்தம் - பரம்பொருளைப் பற்றிய ஞானமே ஞானம் ஆகும்; மற்றவை அனைத்தும் அஜ்ஞானமே ஆகும் - என்பது காண்க; ஆத்ம ஞானம் இல்லை என்னும்போது, அத்தகைய ஆத்மாவைக் குறித்து உள்ளது உள்ளபடியான ஞானத்தை முன்னிட்டு ஏற்படும் ஈசுவர ஞானமும் இல்லை என்றாகிறது. (ந பக்திமாந்) - பக்தி இல்லை என்ற தனியே கூறவேண்டியதில்லை. கர்மயோகம் மற்றும் ஞானயோகம் ஏற்பட்டால், பக்தியானது தானாகவே வருவதாகும்.

வ்யாக்யானம் – (நோற்ற நோன்பிலேன்) “நோன்பிலேன்” என்னவமையாதோ, “நோற்ற நோன்பிலேன்” என்ன வேணுமோ? என்னில், ஸாதநங்களைச் சமிய அநுஷ்டித்து, பலத்தோடே வ்யாப்தமாகப் பார்த்திருக்கலாவது ஒன்றில்லை என்கைக்காக. சக்ரவர்த்தி, ஸ்ரீவஸுதேவரைப்போலே பேற்றுக்கடியாக நினைத்திருக்கலாவதொன்றில்லை. (நுண்ணறிவிலேன்) “ந தர்ம நிஷ்டோஸ்மி” என்கிறவிடத்தில், தர்மமில்லை என்னாதே தர்மநிஷ்டனாகப் பெறுகிறிலேன் என்றாப்போலே, அறிவிலேன் என்னாதே, நுண்ணறிவிலேன் என்கிறது. ஸ்வ ஸ்வரூப ஜ்ஞாந பூர்வகமாகப் பரஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கார பர்யந்தமாக அறியும் அறிவை உடையேன் அல்லேன்.

விளக்கம் - (நோற்ற நோன்பிலேன்) – “நோன்பு இலேன்” என்று கூறினால் போதாதோ; “நோற்ற நோன்பிலேன்” என்று கூறவேண்டுமோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அதாவது, ஸாதநங்களை நன்றாகக் கைக்கொண்டு, அவற்றை நன்கு இயற்றி, அவற்றின் பலனுடன் கூடியிருத்தல் போன்ற ஏதும் இல்லை என்பதை உணர்த்தவே இவ்விதம் கூறினார். தசரதரைப் போன்றும், ஸ்ரீவாஸுதேவவரைப் போன்றும் பேறு பெற்றதற்கு அடிப்படையாக எதனையாவது நினைக்கலாம் என்றால், அவ்விதம் ஏதும் இல்லை. (நுண் அறிவிலேன்) - “ந தர்ம நிஷ்டோஸ்மி” என்ற இடத்தில், “தர்மம் இல்லை” என்று

கூறாமல் “தர்ம நிஷ்டை இல்லை” என்று கூறியது போன்று இவரும், “அறிவு இல்லை” என்று கூறாமல், “நுண் அறிவு இல்லை” என்கிறார். அதாவது என்னுடைய ஆத்ம ஸ்வரூப ஞானம் மூலமாக, அவனுடைய ஸ்வரூபத்தை நேரடியாக அறியக்கூடியது முடிய உள்ள அறிவைக் கொண்டவன் அல்லன்.

வ்யாக்யானம் - (ந பக்திமாந்) என்றும், “நின்கணும் பத்தனல்லேன்” என்றும் எடுத்துக் கழித்த மாத்ரம் இங்கும் எடுத்துக் கழியாதொழிவானென்? என்னில், “உபய பரிகர்மிதஸ்வாந்தஸ்ய” என்கிறபடியே, அவையிரண்டுமுண்டானால் வருமதிநே பக்தி; அவை இல்லாமையாலே எடுத்துக் கழிக்கவும் வேண்டாவிநே. ஆனால் இவ்வோபாதி “கர்மமில்லை” என்றபோதே ஜ்ஞாநமில்லையாகாதோ, அது எடுத்துக் கழிக்க வேண்டுவானென்? என்னில், பூர்வஜந்மத்திலே கர்மம் தலைக்கட்டினவளவிலே சரீர விச்லேஷம் பிறந்தால், அநந்தர ஜந்மத்திலே ஜ்ஞாநமுண்டாகக் கடவது. பக்தியும் அப்படியானாலோ? என்னில், ஜ்ஞாந கர்மங்கள் இரண்டும் உண்டானால் பக்தி கூடியல்லது நில்லாது, ஆன பின்பு இங்கு அப்படியாகவொண்ணாது. “உன்னை விட்டொன்று மாற்றுகின்றிலேன்” என்று இவர் சொல்லுகிற இது பக்தியன்றோ, “ஸ்நேஹ பூர்வமநுத்யாநம் பக்தி:” இநே; ஆன பின்பு இது உபாயமானாலோ? என்னில், அங்ஙனொண்ணாதிநே;

விளக்கம் - “ந பக்திமாந் - பக்தி உடையவன் அல்லேன்” என்றும், திருமாலை (25) - நின்கணும் பத்தனல்லேன் - என்றும் கூறியது போன்று, இவரும் பக்தி என்பதை எடுத்துக் கூறி, அதன் பின்னர் அதனை இல்லை என்று கூறியிருக்கலாம் அல்லவோ? அதனைச் செய்யாது ஏன் விடுத்தார்? ஆத்மஸித்தியில் - உபய பரிகர்மிதஸ்வாந்தஸ்ய - கர்மம் மற்றும் ஞானத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மனம் கொண்டவனுக்கு - என்பதற்கு ஏற்ப, கர்மமும் ஞானமும் ஏற்பட்டால் பக்தியானது தானாகவே வது சேரும் அல்லவோ? அவை இரண்டு இல்லை என்னும்போது, பக்தியைக் கூறி, அதன் பின்னர், அதனை இல்லை என்று தள்ளவேண்டிய அவசியம் இல்லை. ஆனால் இதனைப் போன்றே, “கர்மம் இல்லை” என்றவுடன், “ஞானமும் இல்லை” என்று ஆகாதோ? இவ்விதம் உள்ளபோது, ஞானத்தை உரைத்து, அதன் பின்னர் அதனைத் தள்ளியிருக்கவேண்டாம் அல்லவோ என்று கேட்கலாம்; இதற்குப் பதில் அருளிச்செய்கிறார். முற்பிறவியில் கர்மம் ஏற்பட்டு,

சரீரம் பிரிந்து, அடுத்த பிறவியில் ஞானம் ஏற்படலாம் என்பதால் இவ்விதம் கூறினார். அப்படியானால், அதனைப் போன்று வேறு ஒரு பிறவியில் பக்தி ஏற்படலாம் அல்லவோ என்றால், ஞானமும் கர்மமும் ஏற்பட்டால், பக்தி ஏற்படாமல் இருக்காது, ஆனால் இங்கு அப்படியாக முடியாது. “உன்னை விட்டொன்று மாற்றகிற்கின்றிலேன்” என்று இவர் அருளிச்செய்யும் இத்தகைய பக்தி அல்லவா, ஸ்நேஹ பூர்வமநுத்யாநம் பக்தி: - ஸ்நேஹத்தை முன்னிட்டுக் கொண்ட த்யானமானது பக்தி - என்பது ஆகும் அல்லவோ? அப்படி உள்ளபோது, இத்தகைய பக்தியானது உபாயமாக இருக்கலாம் அல்லவோ? அதாவது, கர்மம் மற்றும் ஞானம் இன்றி, ஸ்நேஹம் மூலமாக ஏற்படும் பக்தி கூடலாம் அல்லவோ? இதற்கு விடை அளிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - கர்ம ஜ்ஞாந ஸஹ க்ருதாந்த:கரணனுக்குப் பிறக்கும் பரபக்தியிறே சாஸ்த்ரங்களில் ஸாதநமாகச் சொல்லிப் போருகிறது; இது அங்ஙனன்றிக்கே, அவனநுக்ரஹமடியாக வந்ததாகையாலே இது ஸ்வரூபமாம் இத்தனை. அங்ஙனன்றிக்கே, புராணங்களிலே தனித்தனியே கர்ம ஜ்ஞாநங்களை ஸாதநமாகச் சொல்லுகையாலே சொல்லிற்றாகவுமாம்.

விளக்கம் - அப்படி ஏற்படாது. கர்மம் மற்றும் ஞானம் ஆகியவற்றுடன் சேர்ந்துள்ள மனதிற்கு உண்டகும் பரபக்தி மட்டுமே சாஸ்த்ரங்களில் பக்திக்கு சாதனமாகக் கூறப்பட்டது. ஆனால் ஸ்நேஹத்தை முன்னிட்டு வரும் பக்தியானது, அவனுடைய கருணையால் வந்தது மட்டுமே ஆகும்; இது ஸ்வரூபமே ஆகும். இதுவரை வேதாந்தங்களில் கூறப்பட்டது போன்று கர்மம் மற்றும் ஞானம் ஆகியவற்றை அங்கமாகக் கொண்டும், தான் அங்கியாகவும் உள்ள பக்தியைக் கூறினார். அடுத்து, கர்மம் மற்றும் ஞானம் ஆகியவற்றைத் தனித்தனியான சாதனமாகக் கூறும் புராணங்கள் மூலமாக அருளிச்செய்கிறார். அதாவது புராணங்களில் கர்மம் மற்றும் ஞானம் ஆகியவற்றைத் தனித்தனியே கூறியுள்ளதால், “பக்தி” என்பதைத் தனியே எடுத்துக் கூறி, அதனைத் தள்ளாமல் இருந்தார் எனலாம். சாதனங்கள் இல்லை என்றால், அந்தச் சாதனங்கள் மூலம் கிட்டப்படும் பயனும் இல்லை என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - இவையில்லையாகில் முதலில்லாதார் பலிசை இழக்குமத்தனையன்றோ? என்ன, (ஆகிலும்) இங்ஙனேயிருந்ததேயாகிலும். “ஆற்றகிற்கின்றிலேன்” என்கிற இத்தை,

“உபாயம்” என்று இருந்தாராகில், (ஆகிலும்) என்கைக்கு விஷயமில்லை. ஆனால், நீர் இந்நாள் வரையும் ஆறியிருந்தீரே? என்ன, (இனி) உன்னையும் அறியாதே என்னையும் அறியாதே இருந்தவன்று இழக்கவமையாதோ, உன் நிறைவும் என் குறைவும் அறிந்த இன்றும் இழக்க வேணுமோ? ஒருவன் கையிலே சோறுமுண்டாய் அவன் இடுவானுமானால், ஒருவனுக்குச் சோறுமின்றிக்கே பசியனுமானால் இழக்க வேணுமோ?

விளக்கம் – இந்தச் சாதனங்கள் இல்லை என்றால், “முதல் இல்லாதவர்கள் வட்டியைப் பெற இயலாது அல்லவோ” என்பதாக எழக்கூடிய கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார். (ஆகிலும்) - இப்படியாக சாதனங்கள் இல்லை என்ற நிலை உள்ளபோதிலும். அதாவது, கர்மம் மற்றும் ஞானம் ஆகியவற்றை அம்சமாகக் கொண்ட பக்தி இல்லை என்றாலும், “ஆற்றகிற்கின்றிலேன் - உன்னை விட்டுப் பிரிவதைப் பொறுக்கமாட்டேன்” என்பதான பகவத் கடாசஷம் காரணமாக வந்த நிலை மூலம் ஏற்பட்ட பக்தியை உபாயமாக நீவிர் கொள்ளலாம் அல்லவோ என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். (ஆகிலும்) “அவ்விதமாக உள்ளது என்னும் நிலை இருந்தாலும்” என்ற பேச்சிற்கு இடமில்லை. “ஆனால், இத்தனை காலம் நீவிர் பொறுமையுடன் இருந்தீர் அல்லவோ?” என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (இனி) – உன்னைக் குறித்தும் மற்றும் என்னைக் குறித்தும் அறியாதபோது, இழப்பதற்கு ஏதும் இல்லை என்ற நிலை இருந்தது. ஆயினும் இப்போது, உனது நிறைவு மற்றும் எனது குறைகள் ஆகியவற்றை அறிந்த பின்னர் மேலும் இழக்கவேண்டுமா? இதற்கு ஸர்வேச்வரன் இவரிடம், “நிறைவு இல்லாத ஒருவனுக்கு, பரிபூர்ணமாக உள்ள ஒருவன் நிச்சயம் உதவ வேண்டுமா?”, என்று கேட்க; இவர் “உதவவேண்டும்” என்று கூறி, ஓர் உதாரணம் காண்பிக்கிறார். ஒருவன் கையில் உணவு உள்ளது, அதனை அவன் அளிக்கவும் தயாராக உள்ளான்; இப்படி உள்ளபோது, உணவு இன்றி பசியால் தவிக்கும் ஒருவன் அதனை இழக்கலாமா?

வ்யாக்யானம் - (இனி) என் கையிலேயும் ஒன்றுண்டாய் அது சமையுந்தனையும் ஆறியிருக்கிறேனோ. ஸத்தையை உபாயத்திலே செலவெழுதிக் கைவிடப்பார்க்கில் பார்க்குமித்தனை. அநாதிகாலம் மெய்மறந்து இழந்த காலம் போராதோ. நான் மெய்யாக இசைந்த இன்றும் இழக்கவேணுமோ?

விளக்கம் - (இனி) - என்னிடம் ஏதேனும் உபாயம் இருந்து, அந்த உபாயம் கைகூடும் காலம் முடிய நான் பொறுத்து நிற்கிறேனோ? இதனை கேட்ட ஸர்வேச்வரன், “உபாயம் இல்லை என்று ஏன் கூறுகிறீர்? நாம் அளித்த கடாசுடமாகிய ‘ஸர்வேச்வரனைப் பிரிந்து இருத்தல் என்பது பொறுக்க இயலவில்லை’ என்பதையே உபாயமாகக் கொள்ளலாம் அல்லவோ?”, என்றான். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். ஸ்வரூபத்தை உபாயமாகக் கொண்டு, அத்தகைய உபாயத்திற்காக முயற்சி செய்யாமல் கைவிட எண்ணினால், நீ கூறியது பொருந்தும் என்று ஸர்வேச்வரனிடம் கூறுகிறார். எல்லையற்ற காலமாக நான் உண்மையான நிலையை மறந்து, உன்னை பெறுவதற்கான உபாயத்தை இழந்தது போராதோ? நான் உண்மையை உணர்ந்த இந்த நாளிலும் இழக்கவேண்டுமா?

வ்யாக்யானம் - (உன்னை விட்டு) நீயும் என்னைப்போலே இருந்தாயாகில் ஆறியிரேனோ, நானும் சிறிது செய்து வரவேண்டும்படியோ நீ இருக்கிறது. (உன்னை விட்டு) ப்ராணனை விட்டு ப்ரக்ருதி தரிக்கவற்றோ. (ஒன்று மாற்றுகின்றிலேன்) உன்னுடைய ஸ்வரூப ஜ்ஞாநம் எனக்கு தாரணத்துக்கு உடலாயிருக்கிறதில்லை. “தத் தஸ்ய ஸத்ருசம்பவேத்” என்று ஆறியிருக்கைக்கும் ஒரு வழியுண்டிதே அவளுக்கு, கடலை அணை செய்யவும் ராவணனை அழியச் செய்யவும் வேண்டாவிதே இவர்க்கு.

விளக்கம் - (உன்னை விட்டு) - எனது பிரிவைப் பொறுக்க இயலாமல் நீயும் என்னைப் போன்று தவித்தபடி இருந்தால், நான் ஏதும் செய்யாமல் பொறுமையுடன் இருப்பேனோ? நானும் சிறிது ஏதேனும் உபாயத்தைக் கைக்கொண்டு வரும்படியாக அல்லவோ நீ உள்ளாய்? (உன்னை விட்டு) - உயிர் பிரிந்த பின்னர் சரீரம் பிழைக்குமா? (ஒன்று மாற்றுகின்றிலேன்) - உனது ஸ்வரூபம் குறித்த ஞானம் மட்டுமே நான் தரிப்பதற்குக் காரணமாக இருப்பதில்லை. ஆனால், சீதைக்கு இராமனுடைய ஸ்வரூப ஞானம் மட்டுமே உயிர் பிழைத்திருப்பதற்குக் காரணமாக இருந்தது அல்லவோ என்பதற்கு ப்ரமாணம் காண்பித்து மறுக்கிறார். ஸுந்தரகாண்டம் - தத் தஸ்ய ஸத்ருசம்பவேத் - அவ்விதம் அவர் என்னை அழைத்துச் செல்லும் தகுதி அவருக்கு உள்ளது - என்று சீதை பொறுமையுடன் காத்திருப்பதற்காக ஒரு வழி அவளிடம் இருந்தது. அவளைக் காப்பாற்றுவதற்காக, கடலில் அணை கட்டியது மற்றும் இராவணனை அழித்தது போன்ற செயல்கள் ஏதும் இவர் விஷயத்தில் அவசியம் இல்லை என்னும்படியாக இவர் உள்ளார்.

வ்யாக்யானம் - (அரவினணையம்மானே) கீழ் தம்முடைய அபூர்த்தி சொல்லிற்று; மேல், அவனுடைய பூர்த்தி சொல்லுகிறது. (அரவினணை) உன்னுடைய போக ப்ராவண்யம் என்னால் ஆறியிருக்கலா யிருக்கிறதோ? நீ பரமபோகியாயிருக்க, என்னால் ஆறியிருக்கப் போமோ? அநந்தசாயித்வம் ஸர்வாதிகத்வத்துக்கு லக்ஷணமிறே. அரவை அணையாகவுடைய ஸர்வேச்வரனே! இன் சாரியை. (சேற்றுத்தாமரை இத்யாதி) வெறும் அரவினணை யம்மானானாயாகில் நான் ஆறியிருக்கலாயிற்றே. (சேற்றுத் தாமரை) பரமபதத்தையும் விஸ்மரிக்கும்படியான தேசம். சேறுகளிலே தாமரைகளானவை செந்நெலுடே, அவற்றுக்கு அணுக்கனிட்டாற்போலே அலராநிற்கும். ராஜாக்கள் எடுத்து விட்டவிடத்தே பரிகரமும் புகுமித்தனையிறே.

விளக்கம் - (அரவின் அணை அம்மானே) - இதுவரை தன்னுடைய குறைகளைக் கூறினார். இனி அவனுடைய நிறைவைக் கூறுகிறார். (அரவின் அணை) - நீ இன்பமாக உள்ள நிலையானது என்னால் ஆறியிருக்கும்படி உள்ளதா? இல்லை. நீ அனைத்தையும் அனுபவித்தபடி உள்ளபோது, உன்னைப் பிரிந்த என்னால் ஆறியிருக்க முடியுமா? ஆதிசேஷன் மீது சயனித்துள்ள தன்மையானது அனைத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன் என்பதற்கான அடையாளம் அல்லவோ? பாம்பைப் படுக்கையாகக் கொண்ட ஸர்வேச்வரனே! (சேற்றுத்தாமரை இத்யாதி) - பாம்பைப் படுக்கையாகக் கொண்டவன் என்று இருந்தால் மட்டுமே நான் பொறுத்திருப்பேன். (சேற்றுத் தாமரை) - பரமபதத்தை நினைவுபடுத்துவதாக உள்ள இடம். சேறுகளில் மலர்ந்து நிற்கும் தாமரைகள், செந்நெல்லின் நடுவே, அவற்றுக்கு அணுக்கன் இட்டது போன்று மலராமல் நிற்கின்றன. அரசர்கள் வரும் இடத்திற்கு அவனுடைய அனைத்து படைகளும் வரும்; அதாவது ஸர்வேச்வரன் இங்கு வந்து அவதரித்த காரணத்தால் நித்யஸூரிகளும் இங்கு வருவர்.

வ்யாக்யானம் - (சீரீவரமங்கலநகர்) “தேவாநாம்பூரயோத்யா” என்னுமாபோலே. பரமபதத்திற்காட்டில் தனக்கு நகரமாக விரும்பி வர்த்திக்கிற தேசம். ஸம்ஸாரிகளுடைய ரக்ஷணத்துக்காக நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசம். (வீற்றிருந்த) “அங்கே இருக்கக்கடவ நமக்கு இவ்விருப்பு இருக்கவேண்டா நின்றதே” என்னும் வெறுப்போடன்றிக்கே, தட்டியிலிருந்தவன் முடிசூடினாப்போலே தன் வேறுபாடு தோற்றவிருக்கை. (எந்தாய்) அங்குத்தையிருப்பு நித்யஸூரிகளுக்கு ஆனாப்போலே, இவ்விருப்பு எனக்காகவன்றோ இருக்கிறது. சிரீவரமங்கலநகரான அங்கே வீற்றிருந்த எந்தாய்!

விளக்கம் - (சீரீவரமங்கலநகர்) - “தேவாநாம்பூரயோத்யா - நித்யஸூரிகளுடைய இடமானது அயோத்தி என்னும் பரமபதம்” என்பதற்கு ஏற்ப, பரமபதத்தைக் காட்டிலும் தனக்கு ஏற்ற நகரமாக விரும்பி வசிக்கும் இடம். ஸம்ஸாரிகளைக் காப்பாற்றுவதற்காக எப்போதும் வசிக்கும் இடம். (வீற்றிருந்த) - “அங்கு இருக்க வேண்டிய நாம், இங்கு வந்து இருக்கும்படியான நிலை ஆனதே” என்னும் வெறுப்புடன் இல்லாமல், சிறைச்சாலையில் இருந்த ஒருவன் முடிசூடிக்கொண்டது போன்று, தனக்கு எந்தவிதமான வேறுபாடும் இல்லை என்பதாக உள்ளான். (எந்தாய்) - அங்கு நீ உள்ளது நித்யஸூரிகளுக்காகவே ஆகும் என்பது போன்று, இங்கு உள்ளது என்பது எனக்காகவே என்றாகிறது. சீரீவரமங்கலநகரான அங்கு வீற்றிருந்த எனது தந்தையே!

வ்யாக்யானம் - (உனக்கு மிகையல்லேன்) நித்யவியூதியிலே நெடுங்கைநீட்டாக இருந்தாயாகில் நான் தரித்திருக்கலாயிற்றே, எனக்காக வந்தவிடத்தே நான் இழக்கவோ? (அங்கே வீற்றிருந்த உனக்கு மிகையல்லேன்) ரக்ஷய விஷயம் தேட்டமான உனக்குப் புறம்பல்லேன். (உனக்கு மிகையல்லேன்) “வைதர்மயம் நேஹ வித்யதே” என்று மற்றைப் போதைக்கு நானிரேன். உனக்கு மிகையானபோது அல்லேனாய் விடுவன். இத்தால் நமக்கு லாபமென்? என்ன, (அங்கே) “தவசார்த்த ப்ரகல்பதே” என்று, இத்தால் வரும் ப்ரயோஜநமும் தேவரதே. ஸ்தநந்தய ப்ரஜையைப் பால் குடித்து வயிறு நிறையக் கண்டு உகக்கும் தாயைப்போலே, சேஷபூதன் ஸ்வரூபம் பெற்று அடிமை செய்கை சேஷிக்குப் பேறிநே.

விளக்கம் - (உனக்கு மிகையல்லேன்) - எட்டாத இடமான நித்யவியூதியில் நீ நின்றபோதிலும், என்னால் தரித்து நிற்க இயன்றது. இப்படி உள்ளபோது, எனக்காக நான் உள்ள இடத்தைத் தேடி வந்த உன்னை இழப்பேனோ? (அங்கே வீற்றிருந்த உனக்கு மிகையல்லேன்) - காக்கும் பொருள்களை எப்போதும் தேடியபடி உள்ள உனக்கு, நான் வெளியில் உள்ளவன் அல்லன். அல்லது வேறுவிதமாகக் கூறலாம். (உனக்கு மிகையல்லேன்) - அயோத்யாகாண்டம் (31-22) - வைதர்மயம் ந இஹ வித்யதே - என்னை அடியவனாக நீ கொள்வதில் ஏதும் மாறவில்லை - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, நான் வேறுவிதமாக இருக்கமாட்டேன். உனக்கு நான் வேண்டாதவனாக ஆகும்போது, உன்னை விடுவேன். “இதனால் நமக்கு என்ன லாபம்” என்று ஸர்வேச்வரன் கேட்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (அங்கே) - “தவசார்த்த ப்ரகல்பதே - உமக்கே பயன் கிடைக்க

உள்ளது” என்கிறார். இதன் மூலம் கிட்டவல்ல பயன் உன்னுடையதே ஆகும். தாய்ப்பால் பருகும் குழந்தையானது பாலைப் பருகி, வயிறு நிரம்பிக் கிடப்பதைக் கண்ட தாய் மகிழ்வது போன்று, உனது அடிமையானவன், அடிமைத்தன்மை என்னும் ஸ்வரூபத்தை அடைந்து கைங்கர்யம் செய்தால், எஜமானனாகிய உனக்குப் பேறு அல்லவோ?

5-7-2 அங்குற்றேனல்லேன் இங்குற்றேனல்லேன்

உன்னைக் காணும் அவாவில் வீழ்ந்து நான்
எங்குற்றேனும்ல்லேன் இலங்கை செற்ற அம்மானே
திங்கள்சேர் மணி மாட நீடு சிரீவரமங்கலநகருறை
சங்கு சக்கரத்தாய் தமிழேனுக்கு அருளாயே

பொருள் - மோசடிம் அடைவதற்கான உபாயங்களைக் கைக்கொண்டு, நீ உள்ள இடமான, அடையப்படவேண்டிய இடத்திற்குப் புருந்தவன் அல்லேன். “உபாயங்கள் ஏதும் இல்லாதவர்கள் பொறுமையுடன் இருக்கவேண்டும்” என்று, ஆசை ஏதும் இல்லாதவனாக, இருந்த இடத்திலும் நான் இருப்பதில்லை. எல்லையற்ற இனிமையாக உள்ள உன்னை அனுபவிக்கவேண்டும் என்ற எல்லையற்ற ஆசையில் அகப்பட்டு, பிரிவாற்றாமையால் வாடும் நான், மற்றவற்றை விரும்பி, வேறு உபாயங்களைக் கைக்கொள்பவர்கள் நிலையிலும் இல்லை. உனது அடியாளான சீதை விஷயத்தில் தடையாக இருந்த இலங்கையை அழியச் செய்து சீதையை அடைந்தவனே! அந்த அவதார காலத்திற்கு பின்னர் வந்தவர்களுக்கு உதவும்விதமாக, சந்த்ரனுடன் சென்று சேரும்படியாக உயர்ந்த மாணிக்க மாடங்கள் வளர்ந்துள்ள சிரீவலமங்கலநகரில் எப்போதும் வாசம் செய்பவனாக உள்ளவனே! அடியார்களுடைய விரோதிகளை அழிப்பதற்கும், அடியார்களுக்கு இன்பம் அளிப்பதற்கும் ஏற்றபடியான ஆயுதங்களைக் கொண்டவனே! உன்னை அல்லாமல் வேறு துணை ஏதும் இல்லாத எனக்கு, நீ க்ருபை செய்தருளவேண்டும்.

அவதாரிகை - “ஆற்றேன்” என்றால் பெற்றதென், ப்ரதிபந்தகங்கள் இன்னமுண்டே? என்ன; “பிராட்டிக்கு வந்த ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்கினாப்போலே அடியேனுடைய விரோதியையும் போக்கியருளவேணும்” என்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த திருவாய்மொழியில் “ஆற்றகிற்கின்றிலேன்” என்று பிரிவாற்றாமை குறித்து உரைத்தார். இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன் இவரிடம், “அப்படிப்பட்ட பிரிவாற்றாமை என்னும் உயர்ந்த ஈடுபாட்டைப் பெற்றது மட்டுமே போதுமா? மேலும் தடைகள் உள்ளதே”, என்றான். இதற்கு இவர், “சீதைக்கு ஏற்பட்ட தடைகளை நீக்கியது போன்று, அடியேனுடைய விரோதிகளையும் போக்கவேண்டும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அங்குற்றேனல்லேன்) முக்தர் இஸ்ஸம்ஸாரத்திலே யுலாவினாற்போலே ஸித்த ஸாதநனாய்த் திரிகிறேனல்லேன். (இங்குற்றேனல்லேன்) இங்கேயிருந்து ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணுமவர்களிலே ஒருவனாய் இருக்கிறேனல்லேன். அன்றிக்கே, (அங்குற்றேனல்லேன்) “நோபஜநம் ஸ்மரந்நிதம் சரீரம்” என்கிறபடியே, உன்னை யநுபவித்து ஸம்ஸாரத்தை நினையாதிருக்கிறேனல்லேன். (இங்குற்றேனல்லேன்) “மறந்தேனுன்னை முன்னம்” என்கிறபடியே, உன்னை மறந்து “அவர் தரும் கலவியே கருதி” என்கிறபடியே, அதுவே ப்ராப்யமாக இருக்கிறேனல்லேன் என்னுதல். “யாதானும் பற்றி நீங்கும் விரதத்தை நல்வீடு செய்கை”யாலே அப்படி இருக்கமாட்டாரே.

விளக்கம் - (அங்குற்றேனல்லேன்) - உபாஸகர்களில் ஆரப்தயோகர் மற்றும் ஆருடயோகர் என்று இரண்டு வகையினர் உள்ளனர். பரமபதம் செல்வதற்கான உபாயத்தை இந்த ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளபோது கைக்கொண்டு, அங்கு சென்று மோக்ஷ பலனை அனுபவிப்பவர்கள் ஆருடயோகர் ஆவர். முக்தர் இந்த ஸம்ஸாரத்தில் உலவுவது போன்று, அங்கு செல்வதற்குத் தேவையான உபாயங்களைக் கைக்கொண்டவன் அல்லன். (இங்குற்றேனல்லேன்) - இங்கு இருந்து உபாயங்களைக் கொண்டபடி உள்ள ஆரப்தயோகர் நிலையிலும் இல்லை; அதாவது உபாயத்தைக் கைக்கொண்டவனும் அல்லன், கைக்கொள்ள முயல்பவனும் அல்லன். அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம். (அங்குற்றேனல்லேன்) - சாந்தோக்யத்தில் - நோபஜநம் ஸ்மரந்நிதம் சரீரம் - தனது பழைய சரீரத்தைக் குறித்து எண்ணாமல் உள்ளான் - என்பதற்கு ஏற்ப, உன்னை அனுபவித்தபடி இருந்து, இந்த ஸம்ஸாரத்தை நினைக்காமல் இருக்கிறேன் என்ற நிலையில் நான் இல்லை; அதாவது நினைத்தபடி உள்ளேன். (இங்குற்றேனல்லேன்) - பெரியதிருமொழி (6-2-2) - மறந்தேன் உன்னை முன்னம் - என்பதற்கு ஏற்ப உன்னை மறந்து, பெரியதிருமொழி (1-1-1) - அவர் தரும் கலவியே கருதி - என்பதற்கு ஏற்ப, ஸம்ஸாரமே அடையப்படவேண்டிய நிலை என்று இதனை பேறாகக் கொண்டு

இருப்பவனும் அல்லன். ஆனால் இவர், இந்த உலகில் உள்ள மற்ற விஷயங்கள் அடையத்தக்கது என இருப்பவரா என்றால், அதுவும் இல்லை. எப்படியென்றால், இந்த உலகில் உள்ள விஷயங்களில் ஏதேனும் ஒன்றைப் பற்றிக் கொண்டு, அதன் மூலம் பகவத் விஷயத்தை விட்டு அகன்று போகும்படியான ஸம்ஸாரத்தில் உள்ள சேதநன் ஒருவனுடைய நிலையை, அத்தகைய எண்ணமானது அறவே நீங்கும்படியாக இருந்து தவிப்பவர் என்பதால் ஆகும்; திருவிருத்தம் (95) – யாதானும் பற்றி நீங்கும் விரதத்தை நல்வீடு செய்கை - என்பது காண்க. ஆகவே இவ்விதமாக மற்ற விஷயங்களை நீக்கும் வரதம் கைக்கொண்டதால், அவ்விதம் இருக்கமாட்டார்.

வ்யாக்யானம் - (உன்னை இத்யாதி) ஆனால், “மேலொருகாலாகிலும் சில செய்யவல்லீரோ?” என்னில்; அது, முன்பே “உன்னைவிட்டொன்று மாற்ற கிற்கின்றிலேன்” என்று சொன்னேனிறே. ஒன்று செய்கைக்கு யோக்யர் சக்தராயிருப்பரன்றோ. “உன்னைக் காணவேணும்” என்று ஆசையாலே பலஹீநனாய்த் தளர்ந்து இனி உபாயாநுஷ்டாந சஷமனல்லேன். இது பூர்வர்கள் நிர்வாஹம்.

விளக்கம் - (உன்னை இத்யாதி) – “ஆனால் வேறு ஏதேனும் ஒரு காலகட்டத்தில் இது போன்று உலக விஷயங்களில் நாட்டம் கொண்டு பகவத் விஷயத்தைக் கைவிடுவீரோ?” என்று ஸர்வேச்வரன் கேட்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். முன்பே “உன்னைவிட்டொன்று மாற்றகிற்கின்றிலேன்” என்று கூறினேன் அல்லவோ? இதற்கு ஸர்வேச்வரன், “நம்மை விட்டு பிரிந்தால் தரிக்கமாட்டீர் என்றால், நம்மை அண்டுவதற்கான தகுதி இல்லை என்பது காரணமாக இருக்கலாம் அல்லவோ?”, என்றான். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். ஒரு செயலைச் செய்ய எண்ணுபவர்களுக்கு, அதற்கான சக்தி இருக்கவேண்டும் அல்லவோ? “உன்னைக் காணவேண்டும்” என்ற ஆசையால் நான் பலம் இழந்தவனாகத் தளர்ந்து, அதற்கான உபாயத்தைக் கைக்கொள்ளவேண்டும் என்பதை அறிந்து, அந்த உபாயம் கைகூடும்வரை பொறுமையுடன் இருக்கவல்லவனும் அல்லேன். இது பூர்வர்கள் கூறும் கருத்தாகும்.

வ்யாக்யானம் - (அங்குற்றேனல்லேன்) நித்யஸூரிகளோடொக்க அங்கேயிருக்கிறே னல்லேன். (இங்குற்றேனல்லேன்) ஸம்ஸாரிகளோடொக்க இங்கேயுண்டுடுத்துப் போருகிறேனல்லேன். (உன்னை இத்யாதி) இங்ஙனையானால், நீ வந்து முகங்

காட்டுமளவும் நடுவோரிடத்தில் நிற்க சஷமனாகிறிலேன். (அவாவில் வீழ்ந்து நான்) “ஆசையென்னுங் கடலில் வீழ்ந்திங்கயர்த்தோம்” தடுமாறாநின்றேன்.

விளக்கம் - (அங்குற்றேனல்லேன்) - நித்யஸூரிகளைப் போன்ற தகுதி கொண்டு பரமபதத்தில் இருக்க வல்லவன் அல்லன். (இங்குற்றேனல்லேன்) - ஸம்ஸாரிகள் போன்று இங்கு “உண்டு, உடுத்து” என்பதாக இருக்கவல்லவனும் அல்லன். (உன்னை இத்யாதி) - நித்யஸூரிகள் கூட்டத்திலும், ஸம்ஸாரிகள் கூட்டத்திலும் இன்றி, வேறுபட்டு நின்றால், ஸ்வரூப ஞானத்தைக் கொண்டு தரிக்கலாம் அல்லவோ? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். நீ வந்து உனது திருமுகம் காண்பிக்கும் காலம் முடிய, இது போன்று நடுவில் உள்ள நிலையிலும் இருப்பதற்குப் பொறுமை இல்லை. (அவாவில் வீழ்ந்து நான்) - பெரியதிருமொழி (4-9-3) - ஆசையென்னுங் கடலில் வீழ்ந்திங்கயர்த்தோம் - என்பதற்கு ஏற்ப, மிகுந்த ஆசையில் விழுந்து கரையேற இயலாமல் தடுமாறியபடி நிற்கிறேன்.

வ்யாக்யானம் - (இலங்கை செற்றவம்மானே) தந்தலையில் ஒன்றுமில்லாமையைக் கண்டார், ஒன்றுமில்லாதார் பெற்றவிடத்தைப் பார்க்கிறார்; கைம்முதலற்றவன் ஸஞ்சிதமான தந்தை வாங்கிப் பார்க்குமாபோலே. (இலங்கை செற்றவம்மானே) தன் பேறாயிருக்கிறபடி. ஸ்வரூபம் ப்ரகாசித்தால், அவல் தலையிலே தள்ளி வைக்கவுங் கடவதாய், அவனும் பிராட்டிமாரோடொக்க மேல் விழுந்து விரோதிகளையும் போக்கி அணைக்கைக்குவேண்டும் ப்ராப்தியுண்டாய்க்காணும் இருப்பது. “அவையெல்லாம் செய்தமையுண்டு, ஆனாலும் அதுக்குப் பிற்பட்டதே” என்ன; அக்கண்ணழிவு அறுத்து வைத்தாயிறே.

விளக்கம் - (இலங்கை செற்றவம்மானே) - தனது கையில் கைம்முதல் ஏதும் இல்லை என்பதைக் கண்டார். கைம்முதல் ஏதும் இல்லாதவர் அடைந்த பேற்றையும் பார்க்கிறார். உன்னையே உபாயமாகக் கொண்டு உறுதியுடன் நின்ற சீதைக்கு உதவியது போன்று உதவவேண்டும் என்கிறார். கைம்முதல் இல்லாதவன், முன்பு சேர்ந்து வைத்த செல்வத்தை எடுத்துப் பார்ப்பது போன்று. (இலங்கை செற்றவம்மானே) - சீதையைக் காப்பாற்றியது உனது பேறு என்று எண்ணியது போன்று, எனக்கும் செய்யவேண்டும். ஆத்ம ஸ்வரூபம் குறித்த ஞானம் மற்றும் அவனுடைய ஸ்வரூபம் குறித்த ஞானம் ஏற்படும்போது, அவனுடைய தலையில் நமது பாரத்தை ஏற்றும்படியான நிலை உண்டாகும்; அப்போது

அவன் பிராட்டிமாருடன் சேர்ந்து அல்லது அவர்களைக் காப்பாற்றுவது போன்று வந்து, நம்முடைய விரோதிகளையும் நீக்கி, நம்மை அணைத்துக் கொள்ளும்படியான ப்ராப்தி ஏற்படுகிறது. இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன், “நாம் அது போன்று இராமாவதாரத்தில் செய்தோம். நீவிர் அந்தக் காலகட்டத்திற்கும் பிற்பட்டவர் அல்லவோ? நாம் என்ன செய்ய இயலும்?”, என்றபோது, பதில் கூறுகிறார். அத்தகைய குறையை நீ போக்கினாய் அல்லவோ என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (திங்கள் இத்யாதி) சந்த்ரபதத்திலே செல்லவோங்கி ரத்நமயமான மாடங்களையுடைய சிரீவரமங்கலநகரிலே, அவதாரம் போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாதே, நித்யவாஸம் பண்ணுகிறிலையோ? (திங்கள் சேர் மணிமாட நீடு) சந்த்ரனோடே சேரும்படி மாணிக்கமயமான மாடங்கள் வளருகிற. நீடுகை நீட்சியையுடைத்தாகை. “அது அப்படியேயானாலும் பரிகரமில்லையே?” என்ன, (சங்கு சக்கரத்தாய்) அங்ஙன் கண்ணழிவு சொல்லலாமோ, ஓரோகைக்குப் படையன்றோ கூடநிற்கிறது என்கிறார். இங்கு, “சாபமாநய ஸௌமித்ரே” என்னவேண்டும் குறையுண்டோ. பிறர் கை பார்த்திருக்கவேண்டும் குறையுண்டோ இங்கு? பரிகரங்களை அழைத்துக் கார்யங் கொள்ளவேண்டும்படியோ உனக்கிருக்கிறது. நீ ஸந்நிஹிதனல்லாமையோ, நீ சக்தனல்லாமையோ, உனக்குப் பரிகரமில்லாமையோ, பரிகரந்தான் கைகழியநின்றோ, எத்தாலேதான் இழக்கிறதென்ன; அவையெல்லாமப்படியே, “இத்தலை இப்படி குறைவற்றாலும் ப்ரயோஜநமில்லையே, அத்தலையும் குறைவற வேணுமே?” என்ன,

விளக்கம் - (திங்கள் இத்யாதி) - சந்த்ரமண்டலம் முடிய செல்வதற்காக உயரமாக ஓங்கி வளர்ந்து நிற்கும் இரத்தினமயமான மாடங்களைக் கொண்ட சிரீவரமங்கலநகரத்தில், அவதாரம் போன்று வந்து தோன்றி மறைந்து விடாமல், நித்யமாக வசிக்கிறாய் அல்லவோ? (திங்கள் சேர் மணிமாட நீடு) - சந்த்ரனுடன் சேரும்படியான மாணிக்கமயமான மாடங்கள் வளர்ந்தபடி உள்ள. நீடுகை என்றால் நீண்டுள்ள தன்மை கொண்ட. “அது அப்படி இருந்தாலும், துணைக்கு ஆயுதம் போன்றவை இல்லையே”, என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (சங்கு சக்கரத்தாய்) - அப்படி ஒரு குறையைக் கூறலாமா? ஒவ்வொரு திருக்கரத்திற்கும் ஒவ்வொரு படை போன்ற ஆயுதம் அல்லவோ உள்ளது? இங்கு, யுத்தகாண்டம் (21-22) - சாபமாநய ஸௌமித்ரே - லக்ஷ்மணா! வில்லைக் கொண்டு வா - என்று கூறும்படியான குறை ஏதும் இல்லை; அதாவது, முன்னரே ஆயுதம்

திருக்கரத்தில் உள்ளது. மற்றவர்கள் ஆயுதம் கொண்டு வரவேண்டும் என்ற குறை இந்த இடத்தில் உள்ளதோ? உனது படைகளை அழைத்துச் செயலாற்றிக் கொள்ள வேண்டும்படியான நிலையா இங்கு உள்ளது? ஆழ்வார் ஸர்வேச்வரனிடம், “நீ அருகில் இல்லாமல் உள்ளவன் அல்லன், ஆற்றல் இல்லாதவன் அல்லன், துணையான படைகள் இல்லாதவன் அல்லன். இப்படி உள்ளபோதிலும் உனக்குக் குறை என்ன உள்ளது?”, என்றார். இதற்கு ஸர்வேச்வரன், “இவை எல்லாம் இருந்தாலும், நீவிர் குறையுடன் இருந்தால், இவை எதனாலும் பயன் இல்லை. நீவிர் குறையின்றி இருத்தல்வேண்டும் அல்லவோ?” என்றான். இதற்கு அடுத்து விடை அளிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தமியேனுக்கு) இத்தலையும் குறைவற்றதென்கிறார். அங்கே பிரியாதிருக்கிறார்படியல்லேன், இங்கே பிரியாதிருக்கிறார்படியல்லேன். இங்குள்ளார்க்கு இவ்விஷயத்தை யறியாமையாலே பிரிவில்லையே. (தமியேனுக்கு) உன்னையொழியத் துணையில்லாத எனக்கு ஸ்வரூபத்தை, “ஸாதநம்” என்று செலவெழுதிக்கழிக்கில் கழிக்குமித்தனை. நீ உபாயமானாலும் உபாய ப்ரதிபத்தி பண்ணுவார் வேண்டாவோ. (தமியேன்) பிராட்டியில் வ்யாவ்ருத்தி. அங்கானால் ஒரு த்ரிஜடையாகிலுமுண்டிறே, இங்கு “ஆவாரார் துணை” என்னும்படியிறே தனி. ஆனால் செய்ய வேண்டுவதென்? என்ன, (அருளாயே) என் வெறுமையும் உன் பௌஷ்கல்யமும் அறிகைக்கு, நீ அடியில் தந்தவருள் இன்று குடிபோயிற்றோ. அன்று நான் அபேக்ஷியாதிருக்க அருளின நீ, அபேக்ஷிக்கைக்கு யோக்யதையைப் பிறப்பித்துப் பொகடவோ. ருச்யுத்பாதநம் பண்ணுவாரொருவரும், உபாயாநுஷ்டாநம் பண்ணுவாரொருவருமாயோ இருப்பது. “நின்னருளே புரிந்திருக்கிற” எனக்கு அருளாயாகில் பின்னை யார்க்கு வேறு அருள இருக்கிறாய்?

விளக்கம் - (தமியேனுக்கு) – “நானும் குறை இன்றியே உள்ளேன்” என்கிறார். அங்கு உள்ளவர்கள் போன்று பிரியாமல் உள்ள நிலையில் நான் இல்லை. அதே போன்று, இங்கு உள்ளவர்கள் உன்னைப் பிரிந்தாலும் வாடாமல் உள்ளது போன்ற நிலையிலும் நான் இல்லை. ஆனால், ஸம்ஸாரிகளுக்குப் பிரிவு இல்லாமை என்பது என்ன என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். இங்கு உள்ளவர்களுக்கு இந்த விஷயம் குறித்து அறியாத காரணத்தால் பிரிவு இல்லை என்று கருத்து. (தமியேன்) - உன்னை அல்லாமல் வேறு துணை ஏதும் இல்லாத எனக்கு. ஆத்ம ஸ்வரூபத்தையே எனது சாதனம் என்று கொண்டு சிலர்

வாழ்வைக் கழிப்பர். நீ உபாயமாக நின்றாலும், “உன்னை அல்லாமல் வேறு உபாயம் இல்லை” என்று உபாயத்தில் ப்ரபத்தி செய்பவர்கள் வேண்டும் அல்லவோ? (தமியேன்) - சீதையைக் காட்டிலும் தனக்குள்ள வேறுபாடு கூறுகிறார். அங்கு த்ரிஜடை என்பவள் சீதைக்கு துணையாக இருந்தாள்; ஆனால் இங்கு, திருவாய்மொழி (5-1-9) - ஆவார் ஆர் துணை - என்பதாக தனியே உள்ள நிலையே உள்ளது. ஸர்வேச்வரன் இவரிடம், “சரி, நாம் உனக்கு என்ன செய்யவேண்டும்?”, என்றான். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (அருளாயே) - எனது வெறுமை மற்றும் உன்னுடைய பரிபூர்ணமான நிலை ஆகிய இரண்டையும் அறிவதற்கு, நீ முன்பு தந்த அருளானது விலகியதே! அன்று நான் வேண்டாமல் உள்ளபோது அருளினாய், இன்று வேண்டுதலுக்கு ஏற்ற தகுதியை எனக்கு உண்டாக்கி, என்னை அகற்றலாமோ? ஆசையை ஏற்படுத்துபவர் ஒருவர், உபாயத்தைக் கைக்கொள்பவர் ஒருவர் என்றா இருப்பது? உனது அருளையே எதிர்பார்த்தபடி உள்ள எனக்கு அருளாமல், வேறு யாருக்கு அருள் புரிவதற்கு உள்ளாய்?

5-7-3 கருளப்புட்கொடி சக்கரப்படை வான நாட எம் கார்முகில் வண்ணா

பொருள் அல்லாத என்னைப் பொருளாக்கி அடிமை கொண்டாய்
தெருள்கொள் நான்மறை வல்லவர் பலர் வாழ் சிரீவரமங்கலநகர்க்கு
அருள் செய்து அங்கிருந்தாய் அறியேன் ஒரு கைம்மாறே

பொருள் - கருடன் என்ற பறவையைக் கொடியாகவும், திருச்சக்கரத்தை ஆயுதமாகவும், பரமபதத்தை நாடாகவும் கொண்டு, இவ்விதமாக அடையத்தக்கவனாகவும் உள்ள உன்னை, எதிரில் நிற்பவர்கள் யார் என்று ஆராயாமல் உதவும் மழை மேகம் போன்று, எனக்கே என்று ஆக்கித் தந்த வடிவம் கொண்டவனும்; அத்தகைய வடிவழகு மூலம், ஒரு பொருள் என்றே எண்ண முடியாதபடி உள்ள என்னையும் ஒரு பொருள் என்று மதித்து ஏற்றுக்கொண்டு, அத்துடன் நிற்காமல், சொற்கள் கொண்டு கைங்கர்யம் செய்யும்படியாக ஏற்றுக்கொண்டவனும் ஆகிய நீ, இப்படிப்பட்ட அனைத்தும் சீர்மையாக நடக்கும் விதமாகப் பலரும் வாழ்கின்ற சிரீவலமங்கலநகரத்திற்கு க்ருபையை செய்தபடி அங்கேயே உள்ளவனே! இவ்விதம் நீ செய்த உதவிகளுக்கான கைம்மாறு எதனையும் நான் செய்யவல்லவன் அல்லன். ஆகவே நீயே எனக்கு அருளவேண்டும்.

அவதாரிகை - “அருளாய்’ என்றீர், அருளக்கடவோம், அதில் ஒரு தட்டில்லை; ஆனாலும், ‘சாஸ்த்ர பலம் ப்ரயோக்தரி’, ‘கர்த்தா சாஸ்த்ரார்த்த வத்த்வாத்’ அன்றோ; அருள் பெறுவார் பக்கலிலேயும் சிறிது உண்டாக வேணுங்காணும்” என்ன; “இது மேலுற்றைக்கிட்ட மர்யாதையோ! கீழுற்றைக்கும் ஏதேனுமுண்டோ; ஆன பின்பு, இத்தலையில் கிஞ்சித்காரத்தை விட்டு உன் க்ருபையாலே செய்தருளாயெ”ன்கிறார். இவ்வளவும் வர இதுக்கு முன்பு நீ நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்த பின்பு, மேலும் நீ செய்தருளவேணுமென்கிறார்.

விளக்கம் - ஸர்வேசுவரன் ஆழ்வாரிடம், “நம்மை நோக்கி, திருவாய்மொழி (5-7-2) – அருளாய் - என்று கூறினீர். நாம் அருள்வோம், அதில் குறி இல்லை. ஆனால், மீமாம்ஸையில் - சாஸ்த்ர பலம் ப்ரயோக்தரி - ஆத்மா கர்த்தாவாக இருந்தால் சாஸ்த்ரம் பயன் கொண்டதாகும் - என்றும், உத்தர மீமாம்ஸையில் - கர்த்தா சாஸ்த்ரார்த்த வத்த்வாத் - சாஸ்த்ரம் பயனுள்ளதாக இருக்கும் பொருட்டு ஆத்மா கர்த்தாவாக வேண்டும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அருள் கிட்டவேண்டும் என்று எண்ணுபவர்களிடமும் சிறிது தகுதி ஏற்படவேண்டும் அல்லவோ?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “இது உன்னை அங்கு வந்து கிட்டவேண்டும் என்பதற்கான தகுதியா? இங்குள்ள உன்னை வந்து கிட்ட ஏதேனும் வேண்டுமோ? இப்படியாக எனக்கு ஏற்பட்ட பின்னர், நான் ஏதேனும் செய்யவேண்டும் என்று பார்ப்பதை விடுத்து, நீயாகவே க்ருபை செய்தருளவேண்டும்” என்கிறார். மேலும், “இதற்கு முன்பு நீ எந்தக் காரணமும் இன்றி என்னை ஏற்றுக்கொண்டு பின்னர், இனியும் அதே போன்று செய்தருள வேண்டும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கருளப்புட்கொடி) நீ முன்பருளிற்று உன்னையறிந்தோ, என்னை யறிந்தோ! (கருளப்புட்கொடி) இன்னமும் ஒன்று வேண்டும்படியோ உன்னுயர்த்தி. பெரியதிருவடியை த்வஜமாகவுடையனாயிருக்கிறவிருப்பு. “அருளாழிப்புள்”ளிறே. (சக்கரப்படை) அதுவும் வரவேண்டும்படியோ இதிருக்கிறது. “அருளார்திருச்சக்கர”மிறே.

விளக்கம் - (கருளப்புட்கொடி) நீ முன்பு கடாசுடித்தது உன்னை அறிந்தா அல்லது என்னை அறிந்தா? ஆதாவது, உனது பெருமை மற்றும் எனது சிறுமை ஆகியவற்றை ஆராயாமல், எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி முன்பு என்னை ஏற்றுக்கொண்டது

போன்று, உன்னை அடையச் செய்யும் நிலையையும் நீயே அருளவேண்டும் என்று கருத்து. (கருளப்புட்கொடி) - மேலும் ஏதேனும் செய்தால் மட்டுமே உன்னை அடைய வேண்டும் என்று எதிர்பார்த்தபடி உனது உயர்ந்த தன்மை உள்ளதா? கருடனைக் கொடியாகக் கொண்டவனாக இருத்தலே உனக்கு மிகப் பெரிய பெருமையாகும்; இதில் சக்கரத்தாழ்வானையும் வைத்திருத்தல் என்பது பெருமைக்கு மிகையே ஆகும். கருடனை கொடியாகக் கொண்டவன் எப்படி உள்ளான் என்பதற்கு உனது நிலையே சான்று ஆகும். திருவாய்மொழி (1-4-6) - அருளாழிப் புள் - என்பது காண்க. (சக்கரப்படை) - அதுவும் அவசியம் வேண்டும் என்பதாகவோ இங்கு நிலை உள்ளது? திருவிருத்தம் (33) - அருளார்திருச்சக்கரம் - என்பது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (வானநாட) ஒன்று எடுக்கவும் ஒன்று பிடிக்கவும் வேணுமோ, இருப்பிடமேயமையாதோ. பெரியதிருவடியை த்வஜமாகவும், திருவாழியை ஆயுதமாகவும், பரமபதத்தை வாஸஸ்தாநமாகவுமுடையையாய் வைத்து. பெரிய திருவடியை மேற்கொள்ளுதல், திருவாழியைச் சலியாமல் பிடித்தல், பரமபதத்தை இருப்பிடமாகவுடையனாதல், இவையாயிற்று ஸர்வாதிக வஸ்துவுக்கு லக்ஷணம்; இவை ஓரொன்றே அமைந்திருக்க, ஸர்வ ப்ரகார பரிபூர்ணனாயிருக்கிறபடி. (கருளப்புள்) புள்ளென்று பசுஷி ஸாமாந்யமாய், கருடனாகிற புள்ளென்று விசேஷிக்கிறது. “ஈடே” என்கிறவித்தை “ஈளே” என்னுமாபோலே, கருளனென்கிறது. அன்றிக்கே, கருளென்று கறுப்பாய், அது சீற்றமாய், ப்ரதிபசுஷத்தின்மேலே சீற்றத்தை உடையவனென்றுமாம். “கருளுடைய பொழில் மருது” என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - (வானநாட) - ஒன்று உன்னை எடுப்பதற்கும், ஒன்றை நீ பிடிப்பதற்கும் அவசியம் உள்ளதா? அதாவது கருடனும், சக்கரமும் கூறப்படுகிறது. உனது இருப்பிடமே போதுமானது அல்லவோ? கருடனைக் கொடியாகவும், சக்கரத்தை ஆயுதமாகவும், பரமபதத்தை இருப்பிடமாகவும் கொண்டு. கருடனை நிர்வாகம் செய்தல், சக்கரத்தைச் சலியாமல் பிடித்தல், பரமபதத்தை இருப்பிடமாகக் கொள்ளுதல் என்பது அல்லவோ அனைத்தையும் நிர்வாகம் செய்யும் வஸ்துவின் அடையாளம் ஆகும்? இவை ஏதேனும் ஒன்று இருந்தாலே போதுமானதாக உள்ளபோது, அனைத்தையும் கொண்டு, அனைத்து விதங்களிலும் பரிபூர்ணமாக உள்ள நிலை. (கருளப்புள்) - “புள்” என்பது “பறவைகள்”

என்பதன் பொதுப்பெயர் ஆகும். ஆகவே “கருளப்புள்” என்று, “கருடனாகிய பறவை” என்பதாகச் சிறப்பித்துக் கூறுகிறார். மேலும் “ஈடே” என்பதை “ஈளே” என்று எழுதுவது போன்று, இங்கு “கருடன்” என்பதை “கருளன்” என்றார். அல்லது “கருள்” என்பதை “இருள்” என்பதாகவும் பொருள் கொள்ளலாம்; அதாவது “சீற்றம்”; தனது விரோதிகள் மீது சீற்றத்துடன் உள்ளவன்; பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-9-3) - கருளுடைய பொழில் மருது - என்பது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (எங்கார்முகில்வண்ணா) பெரிய உன்னுயர்த்தி பாராவிட்டால், வர்ஷிக்கிற ஸ்தலத்தைத்தான் பார்த்தாயோ. என் பக்கலிலே ஓளதார்யத்தைப் பண்ணினவனே. என்னளவு பாராதே ப்ரயோஜந நிரபேக்ஷமாகப் பண்ணினபடி. “பண்ணின ஓளதார்யமேதே”ன்ன, (பொருளல்லாத இத்யாதி) வஸ்து முன்பேயுண்டாய், அதுக்கு ஓர் உத்கர்ஷம் பண்ணிவிட்டாயோ; “அஸந்நேவபவதி”யிறே விஷயீகாரத்துக்கு முன்பு; இப்போது ஒரு வஸ்துவாக்கி, “ஸந்தமேநம்” என்று உஜ்ஜீவிக்கும்படி பண்ணினாய். (அடிமைகொண்டாய்) “பெருமக்களுள்ளவர்” என்கிறபடியே, நித்யஸித்தர் செய்யக்கடவ கைங்கர்யத்தையன்றோ என்னைக் கொண்டது. உண்டாக்கினவளவேயோ, ஜீவநமுமிட்டிலையோ. “கார்முகில்” என்றது பலித்தபடியிறே. அடிமைகொண்டாயென்கிறது “அடி தொழுதெழு” என்னப் பண்ணின அவ்வளவையிறே. “மயர்வற மதிநலமருளப் பெற்ற”வர் இப்படி சொல்லுகையாலே, ஸ்வநிகர்ஷம் சொல்லுகை ஜ்ஞாந கார்யம்; “ஈசுவரோஹம்” என்றிருக்கை அஜ்ஞாந கார்யம்.

விளக்கம் - (எங்கார்முகில்வண்ணா) - உன்னுடைய இருப்பை நீ ஆராயவில்லை என்றாலும், உனது கடாசுஷத்தைப் பொழிகின்ற எனது இருப்பைக் கவனித்தாயா? என்னிடம் தாராளமாக உள்ளவனே! எனது சிறுமையை ஆராயாமல், எந்தவிதமான பயனையும் என்னிடமிருந்து எதிர்பாராமல் உள்ளவன். “அவன் செய்த தாராளமான செயல் என்ன?” என்பதைக் கூறுகிறார். (பொருள் அல்லாத இத்யாதி) - நான் என்ற இந்த வஸ்து முன்பே உண்டாயிருக்க, இதற்கு ஓர் உயர்த்தியைச் செய்தாயோ? தைத்திரீயத்தில் - அஸந்நேவபவதி - இல்லாதவன் ஆகிறான் - என்பது நீ கைக்கொள்ளும் முன்பாக இருந்த நிலையாகும்; ஆனால் இப்போது, தைத்திரீயத்தில் - ஸந்தமேநம் - இருப்பவன்

ஆகிறான் - என்று ஒரு வஸ்துவாக மாற்றி, கரையேறும்படியும் செய்தாய். (அடிமை கொண்டாய்) - திருவாய்மொழி (3-7-5) - பெருமக்களுள்ளவர் - என்பதற்கு ஏற்ப, நித்யஸூரிகள் செய்யக்கூடிய கைங்கர்யங்களை நான் செய்யும்படியாக அல்லவோ என்னை நீ ஏற்றாய்? என்னைப் படைத்தது என்பதுடன் மட்டும் நீ நின்றாயா? அல்லவே! என்னை வாழும்படியாகவும் நீ செய்தாய். அதாவது “கார்முகில்” என்ற திருநாமம் மெய்யாகவே ஆயிற்று; மழை போன்று என்னை நீ பிழைக்க வைத்தாய். அடிமை என்பது, “அடி தொழுது எழ” என்னும் அளவு உள்ளது. மயர்வற மதிநலம் அருளப் பெற்ற இவர் இவ்விதம் கூறுவதால், தன்னைத் தாழ்த்திக் கூறுதல் என்பதே ஞானத்தின் செயலாகும்; “நானே ஈச்வரன்” என்று இருத்தல் அஜ்ஞானத்தின் செயலாகும் என்றாகிறது.

வ்யாக்யானம் - (தெருள்கொள் நான்மறை வல்லவர்) தெரியும்படி வேத தாத்தர்யம் கைவந்தவர்கள். ஜ்ஞாநாதிசயத்தை உடையராய்க் கொண்டு, நாலுவகைப்பட்ட வேதங்களையும் தாங்கள் நினைத்தபடி நிர்வஹிக்கவல்லவர்கள். (பலர்) ஒருவரிருவரன்றிக்கே ஸ்ரீவைகுண்டம் போலே திரள்திரளாயிருக்கை. (வாழ்) வேதார்த்த பூதனைக்கண்டு அநுபவிக்கிறவர்கள். தீர்த்தங்களிலே வர்த்திக்கிற ஸத்வங்களுக்குப் பாபம் போகிறதில்லையிறே ஜ்ஞாநமில்லாமையாலே; அங்ஙனன்றிக்கே, ஜ்ஞாநமும் அத்தோடு சேர்ந்த வருத்தியுமுடையராயிருக்கை. (சிரீவரமங்கலநகர்க்கருள் செய்தங்கிருந்தாய்) அங்குள்ளார்க்குத் தன்னைக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிற இருப்புத் தன் பேறாக இருக்கிறபடி. சிரீவரமங்கல நகரிலுள்ளார் அர்த்திக்கவன்றிக்கே, அவர்கள்பக்கல் தண்ணளியாலே வந்திருந்தவனே. என்னை அடிமை கொள்ளுகைக்காக அங்கே வந்திருந்தாயென்றுமாம். “கைங்கர்யத்தளவும் வர நிறுத்தினோம், இனி அதுக்கு விச்சேதம் வரவொண்ணாது” என்று அங்கே வந்திருந்தாய்.

விளக்கம் - (தெருள்கொள் நான்மறை வல்லவர்) - தெரியும்படியாக வேதத்தின் ஆழ்பொருளை அறிந்தவர்கள். சிறந்த ஞானத்தைக் கொண்டவர்களாக, நான்கு வேதங்களையும் தாங்கள் விரும்பும் விதத்தில் நிர்வாகம் செய்யவல்லவர்கள். (பலர்) - இப்படி ஒருவர் இருவர் என்று இல்லாமல், ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் உள்ளது போன்று பெரும் கூட்டமாக இருப்பவர்கள். (வாழ்) - வேதத்தின் ஆழ்பொருளாக உள்ளவனைக் கண்டு அநுபவிப்பவர்கள். புண்ணியம் நிறைந்த தீர்த்தங்களில் வசிக்கும் உயிர்களுக்கு, ஞானம் இல்லாத காரணத்தால், பாபங்கள் அழிவதில்லை. ஆனால் இங்கு அப்படி அல்லாமல்,

ஞானம் மற்றும் அதற்கு ஏற்ற செயல்கள் பொருந்தி உள்ளவர்கள் என்று இருத்தல். (சிரீவரமங்கலநகர்க்கு அருள் செய்து அங்கு இருந்தாய்) - அங்கு உள்ளவர்களுக்குத் தன்னைக் காண்பித்துக் கொண்டு இருத்தல் என்பதைத் தனது பேறாகக் கொண்டவன். அந்த நகரத்தில் உள்ளவர்கள் உன்னை விரும்பாமல் இருந்தாலும், அவர்கள் பக்கம் உனது நீர்மையால் வந்தவனே! “என்னை அடிமை கொள்வதற்காக அங்கு வந்து நின்றாய்” எனது கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம். மேலும், “கைங்கர்யம் செய்யும் நிலையை ஏற்படுத்தினோம். இதற்கு இனி அழிவு ஏற்படாது” என்று உணர்த்தும்விதமாக வந்தாய்.

வ்யாக்யானம் - (அறியேனொரு கைம்மாறே) நீ இவ்வளவாக உபகரித்து நின்றவிதுக்கு, நானொன்று செய்தேனாக அறிகிறிலேன். இதுக்கு முன்பு உபகரித்ததுக்கு ஒரு ஹேது என் பக்கலிலேயுண்டென்று சொன்னாயாதல், மேலும் நீயே நிர்வஹித்தாயாதல் செய்ய வேணும். “நீர் உள்ளீராகையாலே செய்தோம்” என்றும் சொல்லலாவதில்லை உன்னால், பொருளல்லாதவென்னைப் பொருளாக்கியிறே அடிமை கொண்டது.

விளக்கம் - (அறியேனொரு கைம்மாறே) - நீ இந்த அளவு உபகாரம் செய்தமைக்கு நான் ஏதும் செய்தேனாக, நான் அறியவில்லை. இதற்கு முன்பே எனக்கு நீ உதவி செய்தமைக்கு ஏதேனும் காரணம் என்னிடம் உள்ளது என நீ தீர்மானித்தாய் என்றால், இனியும் நீயே என்னைக் காக்கவேண்டும். “நீவிர் உள்ளதால் நாம் செய்தோம்” என்று கூறினால், அதனையும் உன்னால் உரைக்க இயலாது. “பொருள்” என்று கூற இயலாதபடி இருந்த என்னை அல்லவோ நீ அடிமையாக ஏற்றாய்?

5-7-4 மாறுசேர் படை நூற்றுவர் மங்க ஓர் ஐவர்க்காய் அன்று மாயப்போர் பண்ணி

நீறு செய்த எந்தாய் நிலங்கீண்ட அம்மானே

தேறு ஞானத்தர் வேதவேள்வி அறாச் சிரீவரமங்கலநகர்

ஏறி வீற்றிருந்தாய் உன்னை எங்கு எய்தக் கூவுவனே

பொருள் - சத்ருக்களாக நின்று சேர்ந்த படையைக் கொண்ட துரியோதனன் உள்ளிட்ட நூறு பேறும் அழியும்படியாக, தனியாக நின்ற பாண்டவர்கள் ஐந்து பேருக்குத் துணை நிற்பவனாகவும், துரியோதனன முதலானவர்களால் பாண்டவர்கள் பீடிக்கப்பட்ட அன்று, பகலை இரவாக்கியது போன்ற வியக்கவைக்கும் செயல்கள் நிறைந்த யுத்தத்தைச் செய்து,

அனைத்து படைகளையும் வெறும் துகள்கள் மட்டுமே மீதம் உள்ளது போன்று பெரிய உதவிகள் செய்த எனது தந்தையே! இந்தப் பூவியை ப்ரளய ஆபத்திலிருந்து இடர்ந்து எடுத்துக் காப்பாற்றிய எனது ஸ்வாமியே! அப்படிப்பட்ட காலக்கட்டங்களுக்குப் பின்னர் பிறந்த என்னைப் போன்றவர்களுக்காக, அடையப்படும் இலக்கு மற்றும் அதனை அடைய உதவும் வஸ்து என்பதில் தெளிவான ஞானம் கொண்டவர்களுடைய வைதிகமான பகவத் ஆராதனம் இடைவிடமால் நடக்கின்ற சீரீவலமங்கல நகரத்தில், அவர்கள் ஆராதனை செய்வதற்கு ஏற்றபடி குடியேறி உள்ளவனே! இவ்விதம் நான் வேண்டி நிற்பதை எதிர்பாராமல் நீயாகவே வலிய வந்து என்னைக் காக்கும் செயலில் நிற்பவனாக உள்ள உன்னை அடைவதற்கு நான் என்ன முயற்சி செய்வேன்?

அவதாரிகை - “வெறும் உன் க்ருபையாலே ரக்ஷிக்கவேணும்’ என்னாநின்றீர், நாம் இதுக்கு முன்பு அங்ஙன் செய்தவிடமுண்டோ?” என்ன; ஒன்றிரண்டு உதாஹரணத்தை எடுத்துக் காட்டி; இங்ஙனே செய்ததில்லையோ, எனக்கும் செய்தருள வேணுமென்கிறார்.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “நம்முடைய க்ருபையால் மட்டுமே உன்னைக் காப்பாற்றவேண்டும் என்று கூறுகிறீர். அவ்விதம் நாம் இதற்கு முன்பு செய்த இடம் ஏதேனும் உள்ளதோ?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார் ஒன்றிரண்டு உதாரணங்களைக் கூறி, “இவ்விதம் நீ செய்தாய் அல்லவோ? எனக்கும் அது போன்று அருளவேண்டும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மாறு சேர் படை நூற்றுவர்) எதிரிகளாய்க் கொண்டு வந்து சேர்ந்த படையையுடைய நூற்றுவர். அவர்களுக்கு ஸஹகாரிகளாய் வருகையன்றிக்கே, தனித்தனியே சத்ருக்களாய் வந்து கிட்டுகை; படை - ஸேநை. அன்றிக்கே, (மாறு சேர் படை நூற்றுவர்) மாற்றாராய்ச்சேர்ந்து ஸாயுதரான நூற்றுவரென்றுமாம்; படை - ஆயுதம். “த்விஷத் அந்நம் ந போக்தவ்யம்” என்கிறபடியே, தனக்கு சத்ருக்களாக நினைத்திருக்கிறபடி.

விளக்கம் - (மாறு சேர் படை நூற்றுவர்) எதிரிகளாக வந்து, ஒன்றாகத் திரண்டு நின்று எதிர்த்து வந்த படையைக் கொண்ட நூறு பேர்கள். அதாவது, அந்த கௌரவர்களுக்குப் பலரும் துணையாக வந்தது மட்டுமே அல்லாமல், தனித்தனியாகவும் பாண்டவர்களுக்குச்

சத்ருக்களாகவும் வந்தனர்; “படை” என்பதற்கு “ஸேறை” என்று பொருள் கொண்டால் இவ்விதம் கூறலாம். அல்லது, “மாறு சேர்” என்பதை “நூற்றுவிருக்கு” என்பதற்கு அடைமொழியாகக் கொண்டு பொருள் கூறலாம்; (மாறு சேர் படை நூற்றுவிரு) - மாற்றாராகச் சேர்ந்து ஆயுதங்களுடன் வந்த நூறு பேர் எனலாம்; மாற்றார் என்றால், க்ருஷ்ணனுக்குப் பகைவர்களாக, என்று கொள்ளவேண்டும். ஆனால், துரியோதனன் போன்றவர்கள், க்ருஷ்ணனுக்குப் பகைவர்களா என்பதற்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார். மஹாபாரதத்தில் - த்விஷத் அந்நம் ந போக்தவ்யம் - பகைவர்கள் வீட்டில் உண்பது கூடாது - என்று க்ருஷ்ணன் துரியோதனனிடம் கூறுவதற்கு ஏற்ப, பாண்டவர்களுடைய பகைவர்களை, தனக்குப் பகைவர்களாகவே க்ருஷ்ணன் கொள்கிறான்.

வ்யாக்யானம் - (மங்க) மாள. விளக்குப் பிணம்போலே காணவொண்ணாதபடி. (ஓரைவர்க்காய்) இரண்டு பக்ஷமும் ஒத்திருக்க, ஒரு தலையிலே நின்றாயோ. உளான ஒரு ஸாரதியுங்கூட அப்ரதாநனாம்படி தனியரான ஐவர். (ஐவர்க்காய்) அவர்களுக்குத் தன்னை இஷ்ட விநியோகஹார்ஹனாக்கி வைத்தபடி. (அன்று) யுத்தோந்முகராய் வந்த அன்று. (மாயப்போர் பண்ணி) ஆச்சர்யமான யுத்தமென்னுதல், வஞ்சகமான யுத்தமென்னுதல்; அதாவது பகலை இரவாக்கியும், “ஆயுதமேடேன்: என்று ஆயுதமேடுத்தும், சத்ருக்கள் உயிர்நிலையைக் காட்டிக் கொடுத்தும் செய்தவை. (நீறு செய்த) பஸ்மமாக்கின; “கூறாய் நீறாய் நிலனாகி” என்று சொல்லுகிறபடியே.

விளக்கம் - (மங்க) - அழியும்படியாக. இருட்டு போன்று, காண இயலாதபடி அழித்தல். (ஓர் ஐவர்க்காய்) - உனக்கு இருவரும் ஏற்ற உறவினராக உள்ளபோதிலும், உனது க்ருபை காரணமாக, யார் பலம் இன்றி உள்ளனரோ, அவர்கள் பக்கம் நின்றாய். ஆனால், க்ருஷ்ணன் உள்ளபோதிலும் பாண்டவர்களை “தனியர்” என்று எப்படிக்கூற முடியும் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். இருந்த அந்த ஒருவனும், முதன்மையற்றவனாக, “ஆயுதம் எடுக்கமாட்டேன்” என்று கூறியவனாக உள்ளதால், “தனியர்” என ஆனார்கள். (ஐவர்க்காய்) - அவர்கள் தன்னை எவ்விதம் வேண்டுமானாலும் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம் என்று நின்றான். (அன்று) யுத்தத்தில் ஆர்வம் கொண்டு வந்து அன்று. (மாயப்போர் பண்ணி) - ஆச்சர்யமான யுத்தம். அல்லது வஞ்சகம் நிறைந்த யுத்தம். வஞ்சகம் என்ன என்றால், சக்கரம் கொண்டு சூரியனை மறைத்து, பகல் பொழுதை இரவாக்கிய செயல்; “ஆயுதம் எடுக்கமாட்டேன்” என்று கூறிய பின்னரும் ஆயுதத்தை

எடுத்த செயல்; சத்ருக்களுடைய உயிர் நிலை எங்கெங்கு உள்ளது என்று காட்டிக் கொடுத்த செயல் போன்றவை நிறைந்த யுத்தம். (நீறு செய்த) – சாம்பல் ஆக்கிய. திருவாய்மொழி (6-10-2) - கூறாய் நீறாய் நிலனாகி – என்பதற்கு ஏற்ப செய்த நிலை.

வ்யாக்யானம் - (எந்தாய்) பாண்டவர்களுக்காக துரியோதநாதிகளை நிரஸித்ததும் தம் பேறாயிருக்கிறபடி. “நீர் சொல்லுகிறவையெல்லாமுண்டு, ஆனாலும் அவர்கள் எனக்கு பவ்யரன்றோ” என்ன; ஆனால், அதுவும் பாராதேயன்றோ நீ பூமியை ரக்ஷித்தது. (நிலங்கீண்டவம்மானே) அது கிடக்கிடு வேணுமாகில், அதுக்கொன்று சொல்லுகிறாய்; இப் ப்ரளயங் கொண்ட பூமிக்கு என்ன தக்கோர்மையுண்டாய் நீ செய்தது. (நிலங்கீண்ட) “எடுக்கவேணும்” என்று அபேக்ஷிக்கவும்மாட்டாதே, உபகார ஸம்ருதியுமின்றிக்கே இருக்கிற இதுக்கு உதவிற்றிலையோ. இங்கு ஒரு தலையேயிறே உள்ளது.

விளக்கம் - (எந்தாய்) - பாண்டவர்களுக்காக துரியோதனன் போன்றவர்களை அழித்ததையும் தனது போறாக எண்ணுபவன். இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “நீவிர் கூறிய அனைத்தையும் நாம் செய்தோம். ஆனால் பாண்டவர்கள் நம்மைப் பணிந்தவர்கள் அல்லவோ?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “அப்படி ஏதும் ஆராயாமல் அல்லவோ நீ முன்பு பூமியைக் காப்பாற்றினாய்?”, என்கிறார். சரி, பாண்டவர்களைக் காப்பாற்றிய செயல் நிற்கட்டும், அதற்கு ஒரு காரணம் கூறுகிறாய். ஆனால், ப்ரளயம் கொண்ட இந்தப் பூமிக்கு என்ன நன்மை இருந்த காரணத்தால், இதற்கு உதவினாய்? (நிலம் கீண்ட) - “இந்தப் பூமியை அடியிலிருந்து எடுக்கவேண்டும்” என்று யாரும் எதிர்பார்த்து உன்னிடம் விண்ணப்பம் செய்யவில்லை. செய்ந்நன்றி அறிதல் என்ற அடிப்படையும் இங்கு ஏதும் இல்லை. ஆனாலும் இதற்கு உதவினாய் அல்லவோ? இங்கு நீ காப்பாற்றியதற்கு ஒரு பக்கம் மட்டுமே உள்ளது; அதாவது அங்கு க்ருஷ்ணன் மற்றும் பாண்டவர்கள் என்று இரண்டு பக்கங்களும், ஒருவர் மீது ஒருவருக்கு சிநேகம் கொண்ட நிலை இருந்தது; ஆனால் இங்கு அசேதநமாக உள்ள பூமிக்குப் பண்பு இல்லாததால், வராகனுடைய சிநேகம் மட்டுமே உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (அம்மானே) “உடைமையிழக்கவொண்ணாது” என்று வெறும் உன் க்ருபையாலே செய்தவித்தையன்றோ. (தேறு ஞானத்தர் இத்யாதி)

அநுஷ்டாநாநுஷ்டாநங்களை விகல்பிக்கலாம்படி தெளிந்திருக்குவர்கள். அநுஷ்டாநம் ஸாதநமாகாதே. “நிஷித்தாசரணம் நமக்கு ரக்ஷகமன்று” என்றிருக்குமோபாதி, “விஹிதாசரணமும் நமக்கு ரக்ஷகமன்று” என்றிருக்குமவர்கள். ஆனால் இது அநுஷ்டித்திதென்? என்னில், ஈசுவராஜ்ஞாநுவர்த்தநம் பண்ணினானாகிறான்; இனித்தான் நிஷித்தாசரணம் ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களை வர்த்திப்பிக்குமாபோலே, இதுவும் ஸத்த்வ வ்ருத்தியையும் பண்ணிக் கொடுக்கக் கடவதாயிருக்குமிறே; இனித்தான் சேதநனாகையாலே ஒரு ப்ரவ்ருத்தி பண்ணியன்றி நில்லானே. “ஸத்த்வாத் ஸஞ்ஜாயதேஜ்ஞாநம்” என்று ஜ்ஞாநத்துக்கும் அடியாயிருக்குமிறே; ஆகையாலே அநுஷ்டேயமாகக் கடவது.

விளக்கம் - (அம்மானே) - இருப்பினும் நீ ஏன் பூமியைக் காப்பாற்றினாய் என்றால், “உன்னுடைய உடைமையை நீ இழப்பதற்குக் கூடாது” என்று உனுடைய க்ருபையால் மட்டுமே செய்தாய் அல்லவோ? (தேறு ஞானத்தர் இத்யாதி) - எதனைச் செய்யலாம், எதனைச் செய்யக்கூடாது என்று விஷயங்களை பிரிந்து அறியலாம்படி தெளிவான அறிவுள்ளவர்கள். விலக்கப்பட்ட ஒழுக்கங்கள் ஸாதனம் ஆகாது. “விதிக்கப்பட்ட கர்மங்கள் நமக்கு உபாயம் அல்ல” என்று தெளிந்தவர்கள், அதனைப் போன்றே “தவிர்க்கப்பட்ட கர்மங்களும் நமக்கு உபாயம் அல்ல” என்று உள்ளவர்கள். ஆயினும் இந்தக் கர்மங்களை ஏன் செய்யவேண்டும்? ஈசுவரனுடைய கட்டளையைச் செய்தவன் ஆகிறான். மேலும், விலக்கப்பட்ட கர்மங்களானவை, ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் ஆகியவற்றை வளர்ப்பது போன்று, விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களச் செய்தல் என்பது ஸத்வ குணத்தை வளர்க்கும் அல்லவோ? மேலும் ஒரு சேதநன், எந்த ஒரு கர்மத்தையும் செய்யாமல் இருப்பதில்லை அல்லவோ? மேலும் கூறப்பட்ட மூன்று காரணங்களில், இரண்டாவது காரணத்தின் பயன் என்ன என்பதற்கு ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார்; கீதை (14-17) - ஸத்த்வாத் ஸஞ்ஜாயதேஜ்ஞாநம் - ஸத்வ குணத்திலிருந்து ஞானம் ஏற்படுகிறது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, விதிக்கப்பட்ட கர்மம் என்பது ஞானத்திற்கு அடிப்படையாக உள்ளது அல்லவோ? ஆகவே செய்யப்பட வேண்டியதாகிறது.

வ்யாக்யானம் - (சிரீவரமங்கலநகரேறி வீற்றிருந்தாய்) இவனும் அவர்களிலே ஒருவனாய் ஒக்கக் குடியேறியிருக்கிறபடி. (வீற்றிருந்தாய்) “இவர்கள் நடுவே இருக்கப்பெற்றோமே” என்று பெறாப்பேறு பெற்றானாயிருக்கிறபடி. (உன்னை) அநந்ய ஸாத்யனான உன்னை.

(எங்கெய்தக் கூவுவனே) நீ இவ்விருப்பிருக்கைக்கு நான் அநுஷ்ட்டித்தது ஏதேனும் ஸாதனமுண்டாகிலன்றோ என் ப்ராப்திக்கு நான் ஏதேனும் செய்வது, இவ்வளவாகப் பண்ணின நீ மேலும் உன் க்ருபையாலே செய்தருளவேணும்.

விளக்கம் - (சிரீவரமங்கலநகரேறி வீற்றிருந்தாய்) - அங்கு உள்ள அனைவரைப் போன்று, இவனும் இங்கு வந்து வசிக்கிறான். “இவர்கள் நடுவில் வந்து இருக்கும்படியாக நமது நிலை ஆயிற்று” என்று இங்கு உள்ளதை, தான் இதுவரை அடையாத பேறாக எண்ணியுள்ளான். (உன்னை) - மற்ற எதனாலும் அடைய இயலாத உன்னை. (எங்கு எய்தக் கூவுவனே) - நீ இங்கு வந்து இவ்விதம் இருப்பதற்கு நான் செய்த ஸாதனம் ஏதேனும் இருந்தால் அல்லவோ எனது பேற்றுக்கு நான் ஏதும் செய்வேன்? அதாவது இதுவரை நீ உனது கருணை மூலம் அனைத்தையும் செய்தது போன்று, இனியும் செய்யவேண்டும்.

5-7-5 எய்தக் கூவுதல் ஆவதே எனக்கு எவ்வதெவ்வத்துள் ஆயுமாய் நின்று

கைதவங்கள் செய்யும் கருமேனி அம்மானே

செய்த வேள்வியர் வையத்தேவர் அறாச் சிரீவரமங்கலநகர்

கை தொழ இருந்தாய் அது நானும் கண்டேனே

பொருள் - காப்பாற்றுவதற்கு வேறு எந்த வஸ்துவும் இல்லாத ஸ்வரூபம் கொண்ட எனக்கு, புருஷார்த்தம் அடைவதற்கான ஏற்ற ஸாதனமாக உன்னை அழைத்தல் என்பது தகுந்ததோ? எந்தவிதமான வேண்டுதல்களையும் எதிர்பாராமல், அடியார்களுடைய விரோதியாக உள்ள எவ்வகைப்பட்ட சத்ருக்கள் என்னும் அஸூர வர்க்கத்திற்குள், புத்தன் போன்ற ரூபங்கள் எடுத்து, அவர்களுடன் கலந்து, வைதிகத்தின் மீது அவர்களுக்குள்ள ஆசையை அழித்து, மற்றவற்றின் மீது ருசியை ஏற்படுத்தல் என்பதான செயல்களைச் செய்பவனும், அவர்களுடைய உள்ளத்தைக் கலங்கும்படியான கறுத்த திருமேனி கொண்டவனும் ஆகிய அம்மானே! விரோதிகள் கூட்டம் ஏதும் இல்லாத காரணத்தால், செய்யவேண்டிய வைதிக கர்மங்கள் அனைத்தையும் செய்பவர்களும், இந்தப் பூமியில் ஞானம் மற்றும் ஐச்வர்யம் காரணமாக நித்யஸூரிகளுக்கு சமமாக உள்ளவர்களும் ஆகியவர்கள் நீங்காமல் வசிக்கின்ற சீரிவலமங்கலநகரத்தில், அனைவரும் கைங்கர்யத்தை வளர்த்துக் கொள்ளும்படியாக, எஜமானனாக உள்ளாய். அவர்களைப்

போன்று கைங்கர்ய ஞானம் கொண்ட நானும் உனது இப்படிப்பட்ட இருப்பைக் கண்டேன்.

அவதாரிகை - “ஆச்ரித பக்ஷபாதத்தையும், சிரீவரமங்கலநகரிலிருப்பையும் உமக்குக் காட்டினோமே, ‘எங்கெய்தக் கூவுவன்’ என்று ஒன்றும் பெறாதாரைப்போலே கூப்பிடா நின்றீரே” என்ன; “செய்த அம்சமறிந்தேன், அத்தாலே பர்யாப்தனாகிறிலேன்” என்கிறார்.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “நம்முடைய அடியார்கள் மீது நாம் வைத்துள்ள ஒருதலைக் காப்பு குறித்தும், சிரீவலமங்கல நகரத்தில் நாம் உள்ள இருப்பையும் உமக்குக் காண்பித்தோம். ஆனால் நீரோ, திருவாய்மொழி (5-7-4) - எங்கு எய்தக் கூவுவேன் - என்று ஏதும் பெறாதவர் போன்று நம்மை அழைப்பது ஏன்?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “நீ செய்த அம்சத்தை நான் அறிந்தேன். அதனால் நான் நிறைவு பெற்றவன் அல்லன் என்பதால் அழைக்கிறேன்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (எய்தக் கூவுதலாவதேயெனக்கு) பொகடு, அதுகிடக்கிடாய், இந்த ஸ்ரீய:பதியைக் கண்ட உனக்கு “இவன் ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணுவான்” என்று தோற்றியிராதோ. நீ எனக்குக் கைப்படும்படியாக அபேக்ஷிக்கையாவதே. உன்னிலும் நான் என்னையறிவேனிறே! என்னால் செய்யலாவதுண்டோவென்று கேட்கிறார், “அவனாலே பேறு” என்றிருக்குமவராகையாலே; நீ கைவிட்டவன்று அநுஷ்டிக்கும்படி, ஸ்ரீய:பதியான உன்னோடொக்க விகல்பிக்கலாம்படி நான் இருந்தேனோ வென்கிறார்.

விளக்கம் - (எய்தக் கூவுதலாவதே எனக்கு) - கடந்த பாசுரத்தின் இறுதியில் “ஸாதநங்களைக் கைக்கொள்ளமாட்டேன்” என்று கூறிய பின்னர் இங்கு மீண்டும், “ஸாதந அநுஷ்டானம் செய்தல் ஆகாது” என்று கூறுகிறார். இது “கூறியது கூறல்” என்ற தோஷம் அல்லவோ? அப்படி அல்ல, கடந்த பாசுரத்தில், “பேற்றை அடையும் பொருட்டு ஸாதநங்களைக் கைக்கொள்ளமாட்டேன்”, என்றார்; இங்கு “அறியாமை மற்றும் இயலாமை காரணமாகக் கைக்கொள்ளமாட்டேன்” என்கிறார். “பொகடு - போகட்டும்” என்பதன் விளக்கமாக “அது கிடக்கிடாய்” என்பது உள்ளது. “அது கிடக்கிடாய்” என்றால், ஸாதநத்தைக் கைக்கொள்ளவேண்டும் என்பது இருக்கட்டும்; எந்தக் காரணமும் இல்லாமல் நீ சிரிவலமங்கலநகரத்தில் உள்ளாய்; ஆகவே, பேற்றுக்கான ஸாதந

அனுஷ்டானம் அவசியம் இல்லை என்று பொருள். ஸாதநங்களைக் கொள்ளவேண்டும் என்றாலும், அறியாமை மற்றும் சக்தியின்மை காரணமாக அவ்வாறு செய்ய இயலவில்லை என்பதைக் கூறுகிறார். இங்குள்ள “ஸ்ரீய:பதி” என்பது, விபரீதமான அடையாளமாக “என்னை” என்னும் பொருள் தருவதாகும்; அதாவது ஆழ்வாரை; இவர் ஸர்வேச்வரனிடம், “என்னைக் கண்ட உனக்கு, இவன் ஸாதந அனுஷ்டானம் செய்வான் என்று தோன்றுகிறதோ” என்று கேட்கிறார். இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன் இவரிடம், “உம்முடைய சக்தியற்ற நிலை நமக்குத் தெரியுமா?”, என்றார். இதற்கு ஆழ்வார், “நீ என்னை அறிவதைக் காட்டிலும் நான் என்னை நன்கு அறிவேனோ? என்னால் ஸாதநங்களைக் கைக்கொள்ள இயலுமோ?”, என்கிறார்; அதாவது “அவனால் மட்டுமே பேறு” என்றுள்ளவர் என்பதால் இவ்விதம் கேட்கிறார். நீ என்னைக் கைவிட்ட அன்று, நான் ஸாதநங்களைக் கைக்கொள்ளலாம்படி மஹாலக்ஷ்மியின் நாதனாகிய உன்னுடன் வேறுபடும்படியாக இருப்பேனோ?

வ்யாக்யானம் - (எனக்கு) ஒரு துர்பலன் தலையிலே ஒரு மலையை வைத்தாற்போலே யிருக்கிறது காணும் இவர்க்கு. “மாம் நமஸ்குரு” என்றால், அநந்தரமில்லையாகாதே தான். இனி ப்ரபலனாயிருப்பானொருவன் அத்தைத் தள்ளி, “அஞ்சாதே கொள் என்ன வேணுமிறே. (எவ்வ இத்யாதி) அநந்யகதிகளாயிருப்பார் பக்கலிலும், அநாச்ரிதர் பக்கல் செய்வது செய்யப்புக்கதோ இப்போது. எவ்வகைப்பட்ட சத்ரு ஸமூஹங்களினுள்ளே புக்கு. (எவ்வ) எவ்வகைப்பட்ட தெவ்வரென்று - சத்ருக்கள். தெவ்வமென்று சத்ரு ஸமூஹம். “தெவ்வரஞ்ச” என்னக்கடவதிறே. (கைதவங்கள் செய்யும்) க்ருத்ரிமங்களைச் செய்யும். அதாவது புத்தமுனியாய் அவர்கள் நடுவே புக்கு நின்று அவர்களுக்குண்டான வைதிக ச்ரத்தையைப் போக்கினபடி. (கைதவங்கள் செய்யும் கருமேனியம்மானே) வசநங்களாலும் யுக்திகளாலும் க்ருத்ரிமத்தைப் பண்ணி வைதிக ச்ரத்தையைப் போக்கி. அவ்வளவிலும் கேளாதார்க்கு வடிவைக் காட்டி வாய்மாளப் பண்ணினபடி. தன்னுடைய வார்த்தைகளாலே அவர்களை சவப்ராயராக்கி, ஒருவனம்புக்கு இலக்காம்படி பண்ணிவைத்தான்.

விளக்கம் - (எனக்கு) - சக்தி அற்றவன் தலையில் ஒரு மலையை வைத்தது போன்று இருவருக்கு நிலைமை உள்ளது. கீதை (9-34) - மாம் நமஸ்குரு - என்னையே வணங்குவாயாக - என்று கூறிய பின்னார், வேறு யாரும் இல்லை என்பதை உணர்த்தும்

அவன். “இனி” என்பது, “உபாயத்தைக் கைக் கொள்ளத் தகுதி இல்லை என்றான பின்னர்” என்பதைக் குறிப்பதாகும். ஸாதனங்களைக் கைக்கொள்ள அவசியம் இல்லை என்று அவற்றைத் தள்ளி, “நாம் உன்னைக் காப்போம். அச்சம் கொள்ளவேண்டாம்” என்று கூறுவதற்கு ஏற்ற ப்ரபலமானவன் வேண்டும் அல்லவோ? இதனைக் கூறுவதற்காக, அஸூரர்களுடைய கூட்டத்தை அவன் வஞ்சகமாக ஏமாற்றியதை அடுத்து கூறுகிறார். (எவ்வ) - அவர்களை வஞ்சித்தது போன்று என்னையும் வஞ்சிக்கிறாய் என்கிறார். உன்னைத் தவிர மற்றவற்றைக் கைக்கொள்பவர்கள் விஷயத்தில் நடப்பது போன்று, உன்னை அல்லாமல் வேறு கதி இல்லை என்று இருப்பவர்கள் விஷயத்திலும் கூட நீ இப்போது செய்யலாமா? அதாவது அவர்களுக்கு வைதிக நிஷ்டை என்பதைக் குறைத்தாய்; அதே போன்று நான் வைதிகத்தை அண்டி நிற்பதைக் குறைக்கலாமா? எந்தவிதமான விரோதிகள் கூட்டத்தில் நீ புகுகிறாய். தெவ்வம் என்றால் சத்ருக்கள் கூட்டம். பெருமாள்திருமொழி (10-3) - தெவ்வர் அஞ்ச - விரோதிகள் அஞ்சம்படி - என்பது காண்க. (கைதவங்கள் செய்யும்) - வஞ்சகங்கள் செய்கின்ற. அதாவது, புத்தமுனியாக அவர்களுக்குள் புகுந்து, அவர்களுக்கு ஏற்படும் வைதிக ச்ரத்தையை விலக்கினாய். (கைதவங்கள் செய்யும் கருமேனியம்மானே) - சொற்கள் மற்றும் செயல்கள் மூலம் வஞ்சகம் செய்து, அவர்களுடைய வைதிக ச்ரத்தையை நீக்கி. அதிலும் மயங்காதவர்களுக்குத் தனது வடிவைக் காண்பித்து, அவர்களைப் பிணங்களாகும்படிச் செய்து; தனது சொற்கள் மூலம் அவர்களை மயக்கும்படிச் செய்து வைத்தான்.

வ்யாக்யானம் - (அம்மானே) ஸம்பந்தமொத்திருக்கச்செய்தே, நீ அவர்களையழியச் செய்தது ஆச்ரிதர்க்காகவன்றோ! “ஒரு தைவமுண்டு” என்றிருக்கிறவர்களை அழித்தவோபாதிகிடாய் “ஒரு தைவமில்லை” என்றிருக்கிற என்னையொன்று செய்யச் சொல்லுகையாவது. “ஒரு மாதெய்வமற்றுடையமோயாமே” என்றாரிறே. அவர்களுடைய வைதிக ச்ரத்தையை அழித்தாப்போலே யிருக்கிறதாயிற்று ஸித்த ஸாதந பரிக்ரஹத்தை நெகிழ்த்து ஸாதநத்திலே மூட்டுகிற இது.

விளக்கம் - (அம்மானே) - அவர்களுக்கு எனக்கும் உன்னிடம் உள்ள ஸம்பந்தம் என்பது ஒன்றாகவே உள்ளபோதிலும், நீ அவர்களை அழித்தது, உனது அடியார்களுக்காக அல்லவோ? “வேறு ஒரு தெய்வம் உண்டு” என்று கூறுபவர்களை அழித்தது போன்று, “மற்றொரு தெய்வம் இல்லை” என்றுள்ள என்னையும் செய்கிறாய். திருவாசிரியம் (7) - ஒரு

மாதெய்வமற்றுடையமோயாமே - என்றார் அல்லவோ? அவர்களுடைய வைதிக ச்ரத்தையை அழித்தது போன்று, ஸித்தோபாயமாக உள்ள உன்னைப் பற்றி நிற்பதை விலக்கி, மற்ற உபாயங்களில் ஈடுபடும்படியாகச் செய்வது உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (செய்த வேள்வியர்) “விது: க்ருஷ்ணம் ப்ராஹ்மணாஸ் தத்த்வதோயே தேஷாம் ராஜந் ஸர்வயஜ்ஞாஸ் ஸமாப்தா:” என்றாரிநே. வேறொன்று செய்யுமவனுக்குக் குறைகிடப்பதும் ஓரம்சமுண்டிநே. க்ருதக்ருத்யரிநே ஸித்த ஸாதந பரிக்ரஹம் பண்ணினவர்கள். (வையத்தேவர்) பூஸூரர். அவர்கள் நித்யவாஸம் பண்ணும் சிரீவரமங்கலநகரிலே அங்குள்ளவர்கள் அடிமைசெய்ய, அதுவே தாரகமாகவிருந்தாய். “ஸ்ரீவைகுண்டத்தைக் கலவிருக்கையாகவுடைய நாம் இங்கே வந்து உமக்காக இருக்க, ஒன்றும் செய்திலோமாகச் சொன்னீரே?” என்ன; இருந்தாய், அதில் தட்டில்லை, நான் அநுபூதாம்சத்தையில்லை செய்கிறேனல்லேன்; அநுபூதாம்சம் போராமல் படுகிறேன். (அது நானும் கண்டேனே) தேவர் செய்தருளின அம்சம் இவ்வளவுண்டு, அதில் குறையில்லை, எனக்கு அவ்வளவால் போராது. திருவடிகளில் கைங்கர்யமே யாத்ரையாகப் பெறவேணுமென்று வாக்ய சேஷமாய்க் கிடக்கிறது.

விளக்கம் - (செய்த வேள்வியர்) - “செய்த வேள்வியர்” என்பது, ஸித்தோபாயமான ஸர்வேச்வரனிடம் நிஷ்டையுடன் உள்ளவர்களைக் குறிக்குமா என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். மஹாபாரதம் - விது: க்ருஷ்ணம் ப்ராஹ்மணா: தத்த்வதோயே தேஷாம் ராஜந் ஸர்வயஜ்ஞா: ஸமாப்தா: - எந்த அந்தணர்கள் க்ருஷ்ணனை உள்ளது உள்ளபடி அறிகிறார்களோ, அவர்கள் அனைத்து யாகங்களையும் செய்தவர்கள் ஆகிறார்கள் - என்பது காண்க. வேறு உபாயங்களைக் கைக்கொண்டு, அவற்றைச் செய்வனுக்குக் குறைகள் ஏற்படலாம்; ஆனால் ஸித்தோபாயத்தைப் பின்பற்றுபவர்கள், செய்யவேண்டிய அனைத்தையும் செய்தவர்கள் ஆகிறார்கள் அல்லவோ? (வையத்தேவர்) - இந்த உலகில் உள்ள தேவர்களே ஆகிறார்கள்; யார் என்றால், ஸித்தோபாயத்தைக் கைக்கொண்டவர்கள் ஆவர். அப்படிப்பட்டவர்கள் எப்போதும் வசிக்கின்ற சிரீவலமங்கல நகரத்தில், அங்குள்ளவர்கள் அனைவரும் கைங்கர்யம் செய்தபடி உள்ளபோது, அதுவே உனக்கு ஏற்ற இருப்பாக உள்ளாய். இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் நித்யமாக உள்ள நாம், இங்கு வந்து உமக்காக உள்ளோம். ஆயினும் உமக்காக நாம் ஏதும் செய்யவில்லை என்பது எப்படி?”, என்றான். இதற்கு விடையாக, “நீ

அவ்விதம் உள்ளாய். அதில் குறை இல்லை. நான் அனுபவித்த அம்சம் இல்லை என்றுதான் கூறுகிறேன். அனுபவித்த அம்சம் பூர்ணமாக இல்லை என்பதால் நான் தவிக்கிறேன்”, என்கிறார். (அது நானும் கண்டேனே) - நீ செய்தருளிய அம்சம் இத்தனை உள்ளது என்பதில் குறையில்லை. எனக்கு அது போதவில்லை, உனது திருவடிகளில் கைங்கர்யம் பெறவேண்டும்.

5-7-6 ஏனமாய் நிலங்கீண்ட என்னப்பனே கண்ணா என்றும் என்னை ஆளுடை

வானநாயகனே மணிமாணிக்கச்சுடரே

தேனமாம் பொழில் தண் சிரீவரமங்கலத்தவர் கைதொழ உறை

வானமாமலையே அடியேன் தொழ வந்தருளே

பொருள் - ப்ரளய காலத்தில் உள்ள ஸமுத்ரத்திற்கு ஏற்றபடியாக வராக ரூபம் கொண்டு, பூமியைக் கீண்டு எடுத்ததான முன்பு நடந்த ஆச்சர்யமான விஷயத்தால் எனக்கு உபகாரகனாக; இப்படி ஒரு விஷயத்தில் மட்டும் அல்லாமல் அழைத்து விஷயங்களிலும் உபகாரம் செய்யும் க்ருஷ்ணனாக; இப்படியாக வெளிப்படும் ஸௌலப்யம் போன்ற குணங்கள் மூலம் என்னை எப்போதும் அடிமை கொண்டு; பரமபதம் போன்று, சொற்கள் மூலம் கைங்கர்யம் செய்யும்படியாகச் செய்த நாயகனாக; மேன்மையான மாணிக்கம் போன்று எல்லையற்ற ஒளி கொண்ட தேஜஸ் நிறைந்தவனாக; தேன் நிறைந்த மாம்பொழிலை உடையதும், களைப்பை ஆற்றுவதும் ஆகிய சிரீவலமங்கல நகரத்தில் உள்ளவர்கள் எப்போதும் கைங்கர்யம் செய்யும்படியாக நித்யவாசம் செய்பவனாக; விண்ணில் உள்ளவர்களும் அனுபவிக்கும்படியாக, அளவிட இயலாத மலை போன்று ஸ்திரமான வடிவைக் கொண்டவனே! உனக்குக் கைங்கர்யம் செய்யும் நான் வந்து அடிமைத்தொண்டு செய்யும்படியாக வந்து அருளவேண்டும். “வானமாமலை” என்பது, ஆகாயத்தை அண்டும்படி ஓங்கி நிற்கும் கறுத்த மலை என்னும் பொருள் தருவதாகும்.

அவதாரிகை – அந்த வாக்ய சேஷத்தாற்சொன்ன கைங்கர்யத்தை அபேக்ஷிக்கிறார்.

விளக்கம் – கடந்த பாசுரத்தில் உள்ள “அடியேன் தொழ” என்பதன் இறுதிப் பகுதி மூலம் கூறப்பட்ட கைங்கர்யத்தை இங்கு விரும்புகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஏனமாய் நிலங்கீண்ட) ஆபந்நரானாரறிவிக்கையும் மிகையாம் படியன்றோ உன்படியிருப்பது. ரக்ஷணமொரு தலையானால் உன்னைப் பேணாதவன்றோ. (ஏனமாய் நிலங் கீண்டவென்னப்பனே கண்ணா) மஹாவராஹமாய் ப்ரளயங் கொண்ட பூமியையெடுத்தாய், ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாய் ஸம்ஸார ப்ரளயங்கொண்ட என்னையெடுத்தாய். (ஏனமாய் நிலங்கீண்ட வென்னப்பனே) ப்ரளயங்கதையான பூமிக்கு உதவினது தமக்கு உபகரித்ததாயிருக்கிறபடி. (என்னப்பனே கண்ணா) என்னுடைய ரக்ஷணத்துக்கு ஏதேனும் முகம் பண்ணவேணுமோ. என்னுடைய ரக்ஷணத்துக்கு ஒரு கோலங் கொள்ளவேணுமோ. “கண்ணன் கோளிழை வாள் முக”மிறே இவர்க்கு ரக்ஷகம்.

விளக்கம் - (ஏனமாய் நிலங்கீண்ட) - ஆபத்தில் உள்ளவர்கள் தங்களுடைய நிலைமையை அறிவித்தல் என்பது, உனக்குத் தெரிந்த ஒன்றை மீண்டும் கூறுவது போன்று அல்லவோ நீ வந்து உதவும் தன்மை உள்ளது? காப்பாற்றுதல் என்பது ஒரு தலையாக இருந்தால், உன்னைப் போன்றவன் விஷயத்தில் மட்டும் அல்லவோ உண்டாகிறது? (ஏனமாய் நிலம் கீண்ட என் அப்பனே கண்ணா) - ப்ரளயத்தால் கொள்ளப்பட்ட பூமியை மஹாவராகனாக நின்று எடுத்தாய்; ஸம்ஸாரம் என்ற ப்ரளயத்தில் சிக்குண்ட என்னை, க்ருஷ்ணனாக வந்து காப்பாற்றினாய். (ஏனமாய் நிலம் கீண்ட என் அப்பனே) - ப்ரளயத்தால் கொள்ளப்பட்ட பூமிக்கு அவன் உதவிய செயலானது, தனக்காகவே ஆகும் என்று இவர் எண்ணுகிறார். (என் அப்பனே கண்ணா) - என்னைக் காப்பதற்கு வராகம் போன்று வேறு ஏதேனும் முகம் கொள்ளவேண்டுமா? என்னைக் காப்பதற்கு வராக ரூபம் போன்று வேறு ஏதேனும் ரூபம் தரிக்கவேண்டுமா? திருவாய்மொழி (7-7-8) - கண்ணன் கோளிழை வாள் முகம் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள முகம் அல்லவோ இவருக்கு ரக்ஷகமாக உள்ளது?

வ்யாக்யானம் - (என்றும் என்னையாளுடை வான நாயகனே) தனக்கீடானாரோடு இருக்கும்போதும் இவரிடையாட்டமாயிற்று ஆராய்ந்துபோருவது. இவர் ஸத்தையே தொடங்கிக் கைதொட்டுநோக்கிக் கொண்டாயிற்றுப் போந்தது. (மணி மாணிக்கச் சுடரே) உளரான பின்பு ஓர் ஏற்றம் பண்ணிக் கொடுக்கையன்றிக்கே அடியே பிடித்து நோக்கிக் கொண்டு போந்து, இச்சை பிறந்தவாரே, அவ்வளவிலே நித்யஸூரிகளுக்கு விடும்படியையும் இவர்க்கு விட்டான். (மணி மாணிக்கச் சுடரே) ரத்த ச்ரேஷ்டமென்னுதல்,

மணியினுடையவும் மாணிக்யத்தினுடையவும் தேஜஸ்ஸை உடைத்தாயிருக்கை என்றுமாம்.

விளக்கம் - (என்றும் என்னை ஆளுடை வான நாயகனே) - அவன் தனக்குத் தகுதியானவர்களுடன் சேர்ந்து உள்ள நேரத்திலும், இவருடைய கார்யத்தையே ஆராய்ந்து நோக்கியபடி உள்ளான். ப்ரளய ஆபத்து ஏற்பட்டபோது, இவருடைய இருப்பு தொடங்கி பலவற்றையும் எண்ணியபடியே அனைத்தையும் உண்டு, தனது வயிற்றில் வைத்தான். (மணி மாணிக்கச் சுடரே) - “இவர் இந்தப் பூமியில் உள்ளார்” என்று கூறும்படியாக ஆன பின்னர், இவருக்கு இங்கு ஓர் ஏற்றம் அளித்தல் என்பது மட்டும் அல்லாமல், இவருடைய அனைத்து கார்யங்களையும் கவனித்தபடி இருந்து, இவருக்கு மோசடித்தில் இச்சை ஏற்பட்டவுடன், அந்த நொடியில் நித்யஸூரிகளின் நிலையை இவருக்கு ஏற்படுத்தினான். (மணி மாணிக்கச் சுடரே) - உயர்ந்த இரத்தினம் என்று பொருள். அல்லது இரத்தினம் மற்றும் மாணிக்கம் ஆகியவற்றின் தேஜஸ் கொண்டிருந்தான்.

வ்யாக்யானம் - (தேனமாம்பொழில் இத்யாதி) தேனையுடைத்தான மாம்பொழிலை யுடைத்தாகையாலே ச்ரமஹரமான சிரீவரமங்கல நகரத்திலுள்ளார், ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யத்தைப் பண்ணவிருக்கிற. (வானமாமலையே) நித்யஸூரிகளையடிமை கொண்டிருக்கும் வேண்டற்பாடுபோலேகாணும் இங்குள்ளார் அடிமை செய்ய இருக்கிறவிருப்பும். வானமாமலையென்று ஆகாசத்திலே கிட்டும்படி ஓங்கின மலை. இது திருநாமம். (அடியேன் தொழ வந்தருளே) நான் அடிமை செய்து வாழும்படிக்கீடாக வந்து தோற்றவேணும். (வந்தருளே) நான் அடிமை செய்து வாழும்படிக்கீடாக என் முன்னே நடந்து வரவேணும். அடிமை செய்கையாவது “அன்றிவ்வுலகமளந்தாயடி போற்றி” என்னுமாபோலே, அந்நடையழகுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகை. (வந்தருளே) என் கண்வட்டத்திலே நீயுலாவி நின்று அடிமை கொள்ளவேணும்.

விளக்கம் - (தேனமாம்பொழில் இத்யாதி) - தேனைக் கொண்டதான மாம்பொழில்கள் நிறைந்த காரணத்தால், காண்பவர்களுக்கு இனிமையாக, அவர்கள் களைப்பைப் போக்கும்படியான சிரீவரமங்கல நகரத்தில் உள்ளவர்கள், தங்களுடைய ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதான கைங்கர்யங்களைச் செய்யும்படியாக உள்ள. (வானமாமலையே) - நித்யஸூரிகளை அடிமை கொண்டதால் உண்டான பெருமையைப்

போன்று, இங்குள்ளவர்கள் அடிமைத்தொண்டு செய்யும்போதும் பெருமை ஏற்படுகிறது. அல்லது “வானமாமலை” என்பது ஆகாயத்தின் அளவு ஓங்கிய மலை எனலாம். (அடியேன் தொழ வந்தருளே) - நான் அடிமைத்தொண்டுகள் செய்து வாழ்வதற்கு ஈடாக இங்கு வந்து நிற்கவேண்டும். (வந்து அருளே) - நான் அடிமைத்தொண்டு செய்வதற்கு ஏற்றபடி என் முன்பாக நடந்து வரவேண்டும். அடிமைத்தொண்டு என்பது, திருப்பாவை (24) – அன்ற இவ்வுலகம் அளந்தாய் அடி போற்றி – என்பது போன்று, அந்த “நடையழகிற்கு போற்றி” என்று கூறவேண்டும். (வந்து அருளே) - என் கண் பார்வைக்குள் நீ வந்து நின்று, என்னை அடிமை கொள்ளவேண்டும்.

**5-7-7 வந்தருளி என்னெஞ்சு இடங் கொண்ட வானவர் கொழுந்தே உலகுக்கோர்
முந்தைத் தாய்தந்தையே முழு ஏழலகும் உண்டாய்
செந்தொழிலவர் வேதவேள்வி அறாச் சிரீவரமங்கலநகர்
அந்தமில் புகழாய் அடியேனை அகற்றேலே**

பொருள் – பரமபதம் மற்றும் திருப்பாற்கடல் போன்றவற்றை விட்டு இங்கு வந்தருளி, உன்னிடம் எந்தவிதமான பிடிப்பும் இன்றி பாராமுகமாக நின்ற எனது நெஞ்சத்தை, உனது இருப்பிடமாகக் கொண்டு, எனது இருப்பை நோக்கி, பரமபதத்தில் உள்ளவர்களுடைய இருப்பைப் போன்று வளர்ப்பவனாகவும்; இந்த லோகத்திற்கு இரண்டாவது என எதும் அற்றவனாக, முதல் தாயும் தந்தையுமாகவும்; ப்ரளயத்தின் நீரில் மூழ்கிவிடாதபடி அனைத்து லோகங்களையும் உட்கொண்டு, திருவயிற்றில் வைத்து, அவற்றின் இருப்பை நோக்கியவனாகவும்; வேறு எந்தப் பயனையும் எதிர்பாராமல், கைங்கர்ய ரூபமாக உள்ள நேர்மையைக் கொண்ட கர்மங்களை உடையவர்களுடைய வைதிகமான பகவத் ஆராதனை என்பது மாறாமல் நடக்கும் சிரீவலமங்கை நகரத்தில், முடிவற்ற குணங்களின் வெளிப்படுதலைக் கொண்டவனே! நீ அகற்றினாலும், அகற்ற இயலாதபடி, வேறு யாருக்கும் வசப்படாத ஸ்வரூபம் கொண்ட என்னை, நீ அகற்றாமல் இருக்கவேண்டும்.

அவதாரிகை - “அடியேன் தொழ வந்தருளே” என்கிற சொல்லோடே வரக் காணாமையாலே, “உபேசுஷித்தானோ” என்று அஞ்சி, என்னையகற்றாதொழிய வேணுமென்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தின் இறுதியில், “அடியேன் தொழ வந்தருளே” என்று கூறிய பின்னரும் அவன் வரவில்லை. ஆகவே, “நம்மை அவன் உதாஸீனம் செய்தானோ” என்று அச்சம் கொண்டு, “என்னை உன்னிடமிருந்து அகற்றாமல் இருக்கவேண்டும்” என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - “வந்தருளி” இத்யாதிக்கு, “பட்டர், ஸ்ரீபுஷ்பயாகமணித்தானவாரே, நஞ்சீயரைப் பலகாலும் இயல் கேட்டருளுவர். ஒரு கோடையிலே திருவீதியிலே நீரை விட்டு எழுந்தருளியிருந்து, ‘இப்பாட்டை இயல் சொல்லும்’, என்று ஜீயரையருளிச் செய்து, தாம் இத்தையநுஸந்தித்திருந்து, அநந்தரத்தே தாமும் இப்பாட்டை இயல் சொல்லி, ‘யம நியமாதி க்ரமத்தாலே த்யேய வஸ்துவை மநநம் பண்ணிப் புறம்புள்ள பராக்கையறுத்து அநுஸந்திக்கப்புக்காலும், சுக்கான்பரல் போலே இருக்கக் கடவ நெஞ்சுகள் பதஞ் செய்யும்படி, தார்மிகராயிருப்பார் இவை சில ஈரச் சொற்களைப் பொகட்டுப் போவதே’ என்றருளிச்செய்தார்; நஞ்சீயர் இவ்வார்த்தை யுருத்தோறும் அருளிச்செய்வார்” என்றருளிச்செய்வார்.

விளக்கம் - “வந்தருளி” என்னும் இப்பாசுரத்திற்கு ஸ்வாமி பராசரபட்டர் விஷயமாக ஒரு கருத்தை நம்பிள்ளை அருளிச்செய்வார்; அது இங்கு கூறப்படுகிறது. திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் நடக்கும் ப்ரஹ்மோத்ஸவத்தின் பத்தாம் நாளில் மலர்கள் கொண்டு செய்யப்படும் யாகத்திற்கு “புஷ்ப யாகம்” என்று பெயர். இப்படியாகப் புஷ்ப யாகத்திற்கான நாள் நெருங்கும்போது ஸ்வாமி பராசரபட்டர், நஞ்சீயரிடம் இந்தப் பாசுரத்தை இயலுடன் கூறும்படியாக உரைத்து, தானும் கேட்பது வழக்கமாகும். ஒரு நாள் கோடைக்காலத்தில், திருவீதியில் வெப்பத்தைத் தணிக்க நீரைத் தெளித்த பின்னர், அங்கு அமர்ந்து கொண்டு, இந்தப் பாசுரத்தை எண்ணியபடி இருந்து, தொடந்து இப்பாசுரத்திற்கான இயலைக் கூறினார். தொடர்ந்து, “யமம் மற்றும் நியமம் போன்றவற்றுடன் கூடியபடி பரம்பொருளை எப்போதும் த்யானித்து, மற்ற விஷயங்களை மறந்து, அவனை மட்டுமே எண்ணியபடி இருக்கமுயன்றாலும், சுக்கான் பரல் போன்று கடினமாக இருக்கக்கூடிய சில நெஞ்சங்கள் உண்டு. அவர்கள் மனதையும் இளகும்படியாகச் செய்யும் பக்தி கலந்த சொற்களை இட்டு, ஆழ்வார்கள் இவ்விதம் பாசுரங்கள் அமைத்தார்களே”, என்று வியந்தார். இந்தப் பாசுரத்திற்கான விளக்கத்தைக் கூறும்போது, இந்தச் செய்தியையும் நஞ்சீயர் கூறுவார்.

வ்யாக்யானம் - (வந்தருளி) நான் அபேக்ஷியாதிருக்க வந்தருளி. தவீபாந்தர வஸ்துக்க ளிரண்டிறே ஸங்கதமாகிறது; பரமபத நிலயனானவனும், ஸம்ஸாரத்தை இருப்பிடமாகவுடையவரும், இவ்விருவருமிறே கூடுகிறார்கள். உத்தேசய வஸ்து இருந்தவிடத்தேற இவன்தான் போகக்கடவனாயிருக்க, அது பெறாவிட்டால் இருவரும் பாதிப்பாதி வழிதான் வரப்பெற்றதோ. வந்தருளியென்று நெஞ்சுளுக்கிச் சொல்லுகிறாரிறே. ஆப்பான் திருவழுந்தாரறையர் கையிலே தாளத்தை வாங்கி “வந்தருளி, வந்தருளி” என்று மேல்போகமாட்டாதே படுவராம்.

விளக்கம் - (வந்தருளி) நான் விரும்பாமல் உள்ளபோதிலும் வந்தருளி. நீண்ட தொலைவில் உள்ளவன், ஸம்ஸாரியான நான் உள்ள இடம் தேடி வந்து ஈடுபட்டான் என்பதை உணர்த்த, வெவ்வேறு தீவுகளில் உள்ள இரண்டு வஸ்துக்கள் சேர்கின்றன என்கிறார். பரமபதத்தைத் தனது இருப்பிடமாகக் கொண்டவனும், ஸம்ஸாரத்தைத் தனது இருப்பிடமாகக் கொண்டவரும் ஆகிய இருவரும் அல்லவோ ஒன்றாகக் கூடுகிறார்கள்? அடையவேண்டிய இலக்காக உள்ள வஸ்து இருக்கும் இடத்தைத் தேடி இவர் செல்ல வேண்டியதாக உள்ளபோது, அவனும் பாதி வழி வந்து, இவரும் பாதி வழி வந்து கூடுகிறார்கள். “வந்தருளி” என்பதை மிகவும் ஈடுபாட்டுடன் கூறுகிறார். இந்தப் பாசுரத்தை இசையுடன் பாடும்போது, கைகளில் ஜால்ராவை வாங்கிக் கொள்ளும் ஆப்பான் திருவழுந்தார் அரையர், “வந்தருளி வந்தருளி” என்று கூறியபடி, அதற்கு மேலே கூற முடியாமல் நிற்பாராம்.

வ்யாக்யானம் - (வந்தருளி) த்ரவ்ய குணங்கள் சேர்ந்தாப்போலே. த்ரவ்யமாயிருக்கச் செய்தேயும் குணங்களோடொக்கச் சில சேரக்காணாநின்றோமே; ஆத்மாவைக் குறித்து சரீரமும், ஜ்ஞாநமும்; பரமாத்மாவைக் குறித்து ஜீவாத்மாவும், த்ரவ்யமாயிருக்கச் செய்தே குணவத் அப்ருதக் ஸித்தங்களிறே.

விளக்கம் - (வந்தருளி) - திரவியமும் குணங்களும் சேர்ந்தது போன்று. உதாரணமாக, நெய்தலும், அதன் குணமான கருமையும் ஒன்றாகச் சேர்ந்தது போன்று என்னுடன் பிரியாமல் கலந்தான். இந்த இருவரும் திரவியமாக உள்ளபோது, திரவியங்களில் குணங்கள் சேருமோ? திரவியங்கள் வேறாக உள்ளபோதிலும், குணங்கள் சேர்வதை நாம் காணலாம்; உதாரணமாக விளக்கு மற்றும் அதன் குணமான ஒளி ஆகியவை சேர்கின்றன.

ஆத்மாவைப் பொறுத்தவரை சரீரம் மற்றும் ஞானம் ஆகியவை வேறாக உள்ளபோதிலும், சேர்ந்தபடி உள்ளன; இதே போன்று ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவும் ஆகின்றன.

வ்யாக்யானம் - (என்னெஞ்சு) அவனையொழிய விஷயங்களை உகந்து போந்த நெஞ்சுகிடர். ஸ்ரீவைகுண்டம் கலவிருக்கையாகவுடையவன் என்னெஞ்சு பெறுகைக்கு அவஸர ப்ரதீக்ஷனாவதே! (இடங்கொண்ட) வந்தாலும் “நெஞ்சுக்கு விஷயம் வேறேயுண்டு” என்பரே. “ஆவாஸம் த்வஹமிச்சாமி” என்னாநின்றான்.

விளக்கம் - (என் நெஞ்சு) - அவனைத் தவிர்ந்து மற்ற விஷயங்களைக் கண்டு மகிழ்ந்தபடி உள்ள எனது நெஞ்சகம். ஸ்ரீவைகுண்டத்தைத் தனது இருப்பிடமாகக் கொண்டவன், எனது நெஞ்சத்தை அடைவதற்கு ஏற்ற காலத்தை எதிர்பார்த்தபடி உள்ளானே! (இடம் கொண்ட) - இவருடைய நெஞ்சத்தைப் பற்றவேண்டும் என்று அவன் ப்ரார்த்திப்பதாகக் கொண்டு, இவர் நெஞ்சத்தை அடைய அவன் இவ்விதம் செய்யவேண்டுமா என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். அப்படியே அவன் வந்தாலும், “இந்த நெஞ்சத்தில் வேறு விஷயங்கள் உள்ளது” என்பதாக நிலை இருக்கிறது. இவ்விதம் அவன் ப்ரார்த்தித்து வந்ததற்கு ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார்; ஆரண்யகாண்டம் (5-32) - ஆவாஸம் த்வஹமிச்சாமி - சரபங்க முனிவரிடம், “தாங்கள் காண்பிக்கும் இடத்தையே நான் விரும்புகிறேன்” என்று இராமன் கூறியது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (என்னெஞ்சிடங் கொண்ட வானவர் கொழுந்தே) நித்யஸூரிகளுக்குத் தலையானவன்கிடர்! நித்யஸம்ஸாரிகளுக்குத் தலையான என்னெஞ்சு பெறுகைக்கு ப்ரார்த்திக்கிறான். (உலகுக்கோர் முந்தைத் தாய் தந்தையே) அங்கு இரண்டு தலையும் கூடி வருமிறே, இங்கு வெறும் ஒரு தலையேயாயிருக்கிறபடி. “பூதாநாம் யோவ்யய: பிதா” நாலுநாள் மணற்கொட்டகமிட்டு விளையாடுமாபோலே அழியும் தாயும் தமப்பனுமிறே அவர்கள். ஒருநாளும் அழியாத மாதாபிதாக்களிறே இவர்கள். “ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம் பிதா மாதா ச மாதவ: கச்சத்வமேநம் சரணம் சரண்யம் புருஷர்ஷப:” (கச்சத்வம்) ஒருதலையாகாமே நீங்களும் ஆபிமுக்யம் பண்ணப் பாருங்கோள். லோகத்துக்கு அத்விதீயனாய்ப் பழையனான தாயும் தமப்பனுமானவன்.

விளக்கம் - (என் நெஞ்ச இடம் கொண்ட வானவர் கொழுந்தே) - நித்யஸூரிகளுக்குத் தலைவனாக உள்ளவன். அப்படிப்பட்ட அவர்களுடைய தலைவன், எப்போதும் ஸம்ஸாரிகளாக உள்ளவர்களில் முதலாவதாக உள்ள எனது நெஞ்சத்தைப் பெறுவதற்கு ப்ரார்த்தனை செய்கிறான். (உலகுக்கோர் முந்தைத் தாய் தந்தையே) - “அங்கு” என்பது, “வானவர் கொழுந்து” என்று கூறப்பட்ட இடமாகும்; அதாவது, “எஜமானன் - தொண்டன்” என்ற ஸம்பந்தம் குறித்த ஞானம் உள்ளதால், இரண்டு தலைகளும் உண்டு எனப்பட்டது. “இங்கு” என்பது “உலகு” என்ற இந்தப் பகுதியாகும்; லோகத்தில் உள்ளவர்களுக்கு அறிவு இன்மையால், அவன் தானாகவே நின்று காப்பாற்றுவதால், ஒரு தலை எனப்பட்டது. ஸஹஸ்ரநாமத்தில் - பூதாநாம் யோவ்யய: பிதா - உயிர்களுக்கு, யார் அழியாத தந்தையாக உள்ளானோ - என்பது காண்க. இந்த உலகில் உள்ள தாயும் தந்தையும், நான்கு நாங்கள் மண்ணில் வீடு கட்டி விளையாடுவது போன்று அழியக்கூடியவர்கள் ஆவர்; ஆனால் “பிராட்டியும் ஈச்வரனும்” என்னும் தாய்தந்தையர்கள், அழியாதவர்கள் ஆவர். மஹாபாரதத்தில் பாண்டவர்களை நோக்கி மார்க்கண்டேயர் - ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம் பிதா மாதா ச மாதவ: கச்சத்வமேநம் சரணம் சரண்யம் புருஷர்ஷப: - மனிதர்களில் உயர்ந்தவர்களே! உலகத்தில் உள்ள அனைத்திற்கும் தாயும் தந்தையுமாக மாதவனே உள்ளான். காப்பாற்றும் அவனையே நீங்கள் சரணம் புகுவீர்களாக - என்பது காண்க; “கச்சத்வம் - அவன் மட்டுமே ஒரு தலையாக உங்களைக் காப்பாற்ற முயல்கிறான். நீங்களும் அவனை அண்டும் தன்மையைக் கொள்ளுங்கள்” என்றார். இந்த லோகத்திற்கு, வேறு யாரும் இன்றி, மிகவும் புராதன தாயும் தந்தையுமாக உள்ளான்.

வ்யாக்யானம் - (முழுவேழுலகும் உண்டாய்) மாதாவானவள் பத்து மாஸம் வயிற்றிலே வைத்து தரிப்பது, “பிறந்து வளர்ந்தால் பின்னை நமக்கு து:க நிவர்த்தகனாம்” என்னும் ப்ரயோஜனத்தைப் பற்றவினே; இவன் அங்ஙனன்றிக்கே, “இவைதான் நோவுபடா தொழியப் பெற்றோமே” என்று இது தன் பேறாயிருக்கும். (செந்தொழிலவர்) “தேஹி மே ததாமி” என்னாதவர்கள். அவனுக்கு ரக்ஷணம் போலேயினே இவர்களுக்குக் கைங்கர்யம், இங்ஙனன்றாகில் வ்யர்த்தமாமே. அந்நய ப்ரயோஜனதையாகிற ஆர்ஜவத்தையுடைய வ்ருத்தி விசேஷத்தை உடையவர்களுடைய. (வேதவேள்வியறா) வேத கோஷமும் வைதிக க்ரியா கோலாஹலமும் மாறாதே செல்லுகை. ப்ராப்ய விரோதியாதல், ப்ராபக விரோதியாதல் இல்லாமையாலே, நாய்ச்சிமாருடைய பரிஷ்வங்கத்தோபாதியாய்ச்

செல்லாநிற்கும். அபிமத விஷயத்தை அணைக்கிறதுக்கு வேறொரு பலமுண்டாகிலிறே இதுக்கு வேறொரு பலமுண்டாய் அவ்வளவில் தலைக்கட்டுவது.

விளக்கம் - (முழுவேமுலகும் உண்டாய்) - தாய் ஒருவள் தனது குழந்தையைப் பத்து மாதம் வயிற்றில் சுமப்பது என்பது, “பிறந்து வளர்ந்தவுடன் இவன் நம்முடைய துக்கத்தை விலக்குவான்” என்னும் பயனை அடைவதற்காக இருக்கலாம். ஆனால் இவன் அது போன்று அல்லாமல், “இவை எந்தத் துன்பமும் அடையாதவிதத்தில் நாம் பெற்றோம்” என்று தனது பேறாகக் கொள்பவன் ஆகிறான். (செந்தொழிலவர்) - “தேஹி மே ததாமி - எனக்கு கொடு, நான் உனக்குத் தருகிறேன்” என்று எண்ணாதவர்கள். அவனுக்கு “மற்றவர்களைக் காப்பாற்றுதல்” என்பது எவ்விதம் உள்ளதோ அதே போன்று இவர்களுக்குக் கைங்கர்யம் உள்ளது. இவ்விதம் இல்லை என்றால், தங்களுடைய வாழ்வு வீணே என்று உள்ளவர்கள். வேறு எந்தப் பயனையும் எதிர்பாராமல், நேர்மையான செயல் சிறப்புகளைக் கொண்டவர்களுடைய. (வேதவேள்வி அறா) - வேதங்களின் கோஷமும், வைதிகச் செயல்களின் ஓசையும் எப்போதும் மாறாமல் உள்ளன. பேறு அடைவதில் தடை மற்றும் அந்தப் பேற்றை அடைவதற்கான வழிக்குத் தடை என்பது இன்றி உள்ளதால், நாச்சியார்களுடைய சேர்த்தி போன்று கைங்கர்யங்கள் தொடர்ந்தபடி உள்ளது. ஒருவன் தனது காதலியை அணைத்துக் கொள்வதற்கு வேறு பயன் உள்ளது என்று எண்ணினால் மட்டுமே, இந்தக் கைங்கர்யங்கள் தடைபடும் நிலை உண்டாகும்.

வ்யாக்யானம் - (சிரீவரமங்கல நகரந்தமில் புகழாய்) ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே இருந்தானாகில் புகழுக்கு அந்தமுண்டுபோலே காணும். (அடியேனையகற்றேலே) தேசாத்தேஸாந்தர ப்ராப்தி பண்ணி நீ படைத்த புகழை, “ஓர் அந்நயகதியைக் கைவிட்டாய்” என்று பழியாக்கித் தலைக்கட்டுவித்துக் கொள்ளப்பாராதே கொள்ளாய். (அகற்றேலே) அரை சூணம் தாழ்க்கப் பொறுக்கமாட்டாமைச் சொல்லுகிற வார்த்தையிறே. விளம்பம் பொறாதார் சொல்லப்பெறுவர்போலே காணும். (அடியேனை) இதினுடைய ரசூணத்திலே உன்னையொழிய ப்ராப்தியுண்டாய்த்தான் அகற்றுகிறாயோ.

விளக்கம் - (சிரீவரமங்கல நகர் அந்தமில் புகழாய்) - ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் இவன் இருந்தான் என்றால், இவனுடைய புகழுக்கு ஒரு முடிவு ஏற்படும் என்பதால் இங்கு வந்தவன் போன்று உள்ளான். (அடியேனை அகற்றேலே) - ஒரு இடத்திலிருந்து வேறு ஒரு

இடத்திற்கு வந்தாலும், உனக்கு இங்கு உண்டான புகழை, “உன்னையே நம்பிய ஒருவனைக் கைவிட்டாய்” என்று பழி கூறுவதைத் தவிர்த்து, என்னை ஏற்பாயாக. (அகற்றேலே) - அரை நொடி கூடப் பொறுக்க இயலாமல் கூறும் சொல். தாமதத்தைப் பொறுத்து கொள்ள இயலாதார்கள் கூறுவது போன்று ஆகும். (அடியேனை) - எனது காப்பாற்றுதலில் உன்னைத் தவிர வேறு ஏதேனும் ஸம்பந்தம் உள்ளதாக எண்ணியதால் அகற்றுகிறாயோ?

**5-7-8 அகற்ற நீ வைத்த மாய வல்ஐம்புலன்களாம் அவை நன்கு அறிந்தனன்
அகற்றி என்னையும் நீ அருஞ்சேற்றில் வீழ்த்தி கண்டாய்
பகர்க்கதிர் மணிமாட நீடு சிரீவரமங்கை வாணனே
என்றும் புகற்கு அரிய எந்தாய் புள்ளின் வாய் பிளந்தானே**

பொருள் - உன்னிடம் விருப்பம் அற்றவர்களை அகற்றுவதற்காக நீ ஏற்படுத்தி வைத்தவையும், ஒன்றுடன் ஒன்று கலவாதபடி வியக்க வைக்கும் இயல்பு கொண்டவையும், யாராலும் வெல்வதற்கு இயலாதபடி உள்ளவையும் ஆகிய ஐந்து புலங்களைக் குறித்து நன்றாக அறிந்தேன். இவ்விதம் அறிவு ஏற்பட்டு, நீ அகற்றுவாயோ என்ற அச்சத்துடன் உள்ள என்னையும் உன்னிடமிருந்து நீ அகற்றிய பின்னர், கால்களை எடுத்து வைத்துக் கரை சேர்வதற்குக் கடினமாக உள்ளதான புலன் விஷயங்கள் என்னும் சேற்றில் நீ தள்ளுகிறாய் என்ற அச்சத்துடன் உள்ளேன். நன்கு விளங்கும் ஒளியைக் கொண்டதான, மாணிக்கங்கள் பொருத்தப்பட்ட மாடங்கள், நீண்டு விளங்குகின்ற சிரீவரமங்கைக்கு எஜமானனாக உள்ளவனே! நீ எண்ணாமல் உள்ள யாராலும், ஒருநாளும் உன்னை அண்ட முடியாதபடியான ஸ்வாமியே! நீ எண்ணிய கோபிகைகளுக்கு, உன்னை அண்டுவதற்கு விரோதியாக இருந்த பகாசுரனுடைய வாயைப் பிளந்தவனே!

அவதாரிகை - “உம்மை அகற்ற ப்ரஸங்கமென், இங்கு வந்து ஸந்நிஹதராய் நின்றது உமக்காகவன்றோ?” என்ன; “அடிமைக்கு விரோதியான சப்தாதிகள் நடையாடுகிற ஸம்ஸாரத்திலே வைத்தபோதே என்னை யகற்றினாயல்லையோ”, என்கிறார்.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “உம்மை நம்மிடமிருந்து நாம் அகற்றுவதற்கு என்ன காரணம் உள்ளது? இங்கு வந்து நீவிர் நம்மை அண்டி நமது அருகில் நிற்பதற்காக

அல்லவோ நாம் இங்கு நிற்பது? இது உமக்காக அல்லவோ?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “உனக்குக் கைங்கர்யம் செய்பவர்களுக்கு விரோதியான புலன் விஷயங்கள் நிறைந்துள்ள ஸம்ஸாரத்தில் நீ என்னை வைத்தபோதே என்னை அகற்றினாய் அல்லவோ?”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அகற்ற நீ வைத்த) ஸர்வசக்தியான நீ, உன்னை யுகவாதாரகன்று போம்படிக்கீடாக, “மம மாயா துரத்யயா” என்று கொண்டு வைத்த (மாய வல்லைம்புலன்களாமவை) ஆச்சர்யமான செயல்களைப் பண்ணக் கடவதாய்த் தப்பவொண்ணாதபடியாயிருக்கிற ஐந்து இந்த்ரியங்களாகிறவை. உன்னை உகவாதார் அகன்று போம்படிக்கீடாக ஸர்வேச்வரனான நீ வைத்தவை.

விளக்கம் - (அகற்ற நீ வைத்த) - உன்னைக் கண்டு மகிழாதவர்கள், உன்னை விட்டு அகன்று செல்லும்படியாக உள்ளதற்கு ஏற்ப, அனைத்து சக்திகளையும் கொண்ட நீ, கீதை (7-14) - மம மாயா துரத்யயா - எனது மாயை கடப்பதற்கு அரியது - என்று கூறுவதற்கு இணங்க உண்டாக்கி வைத்த. (மாய வல் ஐம்புலன்கள் ஆம் அவை) - வியக்க வைக்கும் செயல்களைச் செய்யவல்லவையும், தப்புவதற்கு இயலாதபடி உள்ளவையும் ஆகிய ஐந்து இந்த்ரியங்களானவை. உன்னைக் கண்டு உகப்பு அடையாதவர்கள் அகன்று போகும்படியாக, ஸர்வேச்வரனாகிய நீ ஏற்படுத்தி வைத்தவை.

வ்யாக்யானம் - “நீர் எங்ஙனே இது அறிந்தபடி?” என்ன; (நன்கறிந்தனன்) மயர்வற மதிநலம் பெறுகையாலே நான் அழகிதாகவறிந்தேன். “உகவாதார் அகன்று போகைக்கு வைத்தோமாகில், அதுக்கு உமக்கென்?” என்றான். (அகற்றி என்னையும் நீயருஞ்சேற்றில் வீழ்த்தி கண்டாய்) உன்னாலல்லது செல்லாதபடியாயிருக்கிற என்னையும் உன்பக்கல் நின்றும் நீ பிரித்து, கால்வாங்கவொண்ணாதபடியான சப்தாதி விஷயங்களிலே தள்ளப்புகா நின்றாய்.

விளக்கம் - இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “இதனை நீவிர் எப்படி அறிந்தீர்?” என்றான். இதற்கு விடையாக ஆழ்வார், “உன்னால் மயர்வற மதி நலம் அருளப் பெற்றவன் என்பதால் நான் நன்றாக அறிந்தேன்”, என்றான். இதற்கு ஸர்வேச்வரன், “நம்மைக் கண்டு மகிழாதவர்கள் அகன்று போகும்படி நாம் அவற்றை

வைத்தோம். அதனால், உமக்கு என்ன ஆயிற்று?”, என்றான். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (அகற்றி என்னையும் நீயருஞ்சேற்றில் வீழ்த்தி கண்டாய்) - நீ இல்லாதபோது ஏதும் செய்ய இயலாதபடி உள்ள என்னையும் உன்னிடமிருந்து நீ பிரித்து, கரையேற இயலாதபடியாக உள்ள இந்தரிய விஷயங்களில் தள்ளினாய்.

வ்யாக்யானம் - அவன் பக்கலிலே கார்யங்கொள்ள நினைக்கிறவர், நிர்தயரைச் சொல்லுமாபோலே கொடிதாகச் சொல்லுவானென்? என்னில்; “நமக்கே பழியாய் வந்து விளையப்புகாநின்றது” என்று நீர்மையுடையார் காரியஞ்செய்து தலைக்கட்டுவர்க ளென்று பார்த்து. இவ்வுடம்போடு எனக்கு ஒரு ஸம்பந்தமற்றிருக்க, நீ பொதுவான இதிலே வைக்கிறது கைவிடப்பார்த்தன்றோ? (பகர்க்கதிர் இத்யாதி) மிக்கவொளியை யுடைத்தாய், மணிமயமான மாடங்களினோக்கத்தை யுடைத்தான சிரீவரமங்கைக்கு ப்ரதாநனானவனே! “பகற்கதிர்” என்று பாடமானபோது, ஆதித்யபதத்தளவும் செல்ல உயர்ந்து ஒளியையுடைய மணிமாடங்கள்; பகல் - ஆதித்யன்.

விளக்கம் - ஆனால், அவன் மூலமாகத் தனக்கு வேண்டிய கார்யத்தைச் செய்து கொள்ள எண்ணுபவர், தயை அற்ற ஒருவனைக் கூறுவது போன்று, அவனைக் கொடியவனாக ஏன் கூறுகிறார்? நீர்மைக்குணம் கொண்டவர்கள், “நான் உதவி செய்யப்போக, அது நமக்குப் பழியாக வந்து நிற்கிறது”, என்று எண்ணி, கார்யம் செய்வதை விடுவார்கள் என்பதால் ஆகும். ஆழ்வார் ஸர்வேச்வரனிடம், “இந்தச் சரீரத்துடன் எனக்கு ஒரு ஸம்பந்தம் இல்லாதபோது, நீ பொதுவான இந்தச் சரீரத்தில் என்னை வைத்தாய். இது என்னை நீ கைவிடப் பார்க்கும் செயலே அல்லவோ?”, என்றார். (பகர்க்கதிர் இத்யாதி) - மிகுந்த ஒளியைக் கொண்டதாக, இரத்தினக்கற்கள் போன்ற மணிகள் உள்ள மாடங்களின், ஓங்கி வளர்ந்த நிலையைக் கொண்டதான, சிரீவலமங்கைக்கு முதன்மையாக உள்ளவனே! “பகற்கதிர்” என்று படித்தால், சூரிய மண்டலம் முடியச் செல்லுகின்ற ஒளியைக் கொண்ட மணிமாடங்கள் என்று பொருள்.

வ்யாக்யானம் - (என்றும் இத்யாதி) உகவாதார்க்கு ஒருநாளும் கிட்டவொண்ணாதபடியா யிருக்குமவனே. நீ, கிட்டாமல் பண்ணுமதும் அழியச்செய்வதும் உகவாதாரையன்றோ. (எந்தாய்) அஸாதாரணனாயிருக்கிற என் விஷயத்திலும் அத்தைச் செய்யவோ. (புள்ளின்

வாய் பிளந்தானே) உமக்கு கிட்டத்தட்டென்? என்ன; பகாஸுரனை நிரஸித்தாப்போலே, என் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தைப் போக்கியருளாய் வந்து கிட்டும்படி என்கிறார்.

விளக்கம் - (என்றும் இத்யாதி) - உன்னைக் கண்டு மகிழாதவர்களுக்கு ஒருநாளும் கிட்ட இயலாதபடியாக உள்ளவனே! உன்னைக் கண்டு உகப்பு கொள்ளாமல் உள்ளவரை அல்லவோ நீ கிட்ட இயலாமலும், அழியும்படியும் செய்கிறாய். (எந்தாய்) - உனக்கு மட்டுமே உரியவன் என்று இருக்கும் என் விஷயத்திலும் அது போன்று செய்யலாமோ? (புள்ளின் வாய் பிளந்தானே) - இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன், “நீவிர் நம்மைக் கிட்டுவதில் உமக்கு என்ன தடை உள்ளது?”, என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். “நான் வந்து கிட்டும்படியாக, பகாஸுரனை அழித்தது போன்று எனக்கு இந்தச் சரீர ஸம்பந்தத்தை போக்கித் தருவாயாக”, என்கிறார்.

5-7-9 புள்ளின் வாய் பிளந்தாய் மருதிடை போயினாய் எருதேழடர்த்த என்

கள்ளமாயவனே கருமாணிக்கச்சுடரே

தெள்ளியார் திருநான்மறைகள் வல்லார் மலிதண்சிரீவரமங்கை

உள் இருந்த எந்தாய் அருளாய் உய்யுமாறு எனக்கே

பொருள் - அடியார்களுடைய ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை அழிப்பது குறித்து மறைமுகமாக உணர்த்தும்படியாக பகாஸுரனை அழித்தவனும்; இரட்டையாக வரும் துக்கங்களை நீக்குவதை மறைமுகமாக உணர்த்தும்படியாக யமள அர்ஜுந மரங்களைச் சாய்த்தவனும்; ஏழு நிலைகளை அழிப்பது குறித்து மறைமுகமாக உணர்த்தும்படியாக, ஏழு எருதுகளையும் அடக்கியவனும்; இப்படியாக யாராலும் எளிதில் அறிய இயலாதபடியாக உள்ள இரகசியமான இயல்புகளை எனக்கு வெளிப்படுத்திய ஆச்சர்யம் கொண்டவனும்; இப்படியாக எனது பலவிதமான விரோதிகளை அறிந்த ப்ரீதி காரணமாகக் கறுத்த மாணிக்கத்தின் சுடர் போன்றுள்ள வடிவழகு கொண்டவனும்; தங்களைக் காக்க வேறு யாரும் இல்லை என்று தங்களுடைய ஸ்வரூபத்தில் தெளிவைக் கொண்டவர்களாக, அந்தத் தெளிவு ஏற்படுவதற்கான கைங்கர்யச்செல்வம் கொண்டவர்களாக, வேதங்களுடைய அனைத்து தாற்பர்யங்களும் தாங்கள் இட்ட வழக்காகும்படி உள்ளவர்களாக விளங்குபவர்கள் நெருக்கமாக வாழ்வதால், ஸம்ஸாரத்தில் ஏற்படும் தாபங்கள் இல்லாமையால் களைப்பை நீக்குவதற்கு ஏற்றபடி உள்ள சிரீவலமங்கையில் எனக்கு அனுபவிக்க ஏற்றபடி உள்ளவனும் ஆகிய உபகாரகனே! வேறு கதியற்ற எனக்கு,

உனது திருவடிகளில் கைங்கர்யம் அமையப் பெற்றுக் கரையேறும்விதமாக க்ருபை செய்தருளவேண்டும்.

அவதாரிகை - “அருஞ்சேற்றில் வீழ்த்தி கண்டாய், என்று அஞ்சுகிற உமக்கு நான் செய்ய வேண்டுவதென்?” என்ன; சக்தனாய் ஸந்நிஹிதனாயிருக்கிற நீ, என் விரோதியைப் போக்கி, உன் திருவடிகளில் கைங்கர்யத்தைத் தந்தருளவேணுமென்கிறார்.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “கடந்த திருவாய்மொழியில் - அருஞ்சேற்றில் வீழ்த்தி கண்டாய் - என்று அச்சம் கொண்டு உரைத்தீர். உமக்கு நான் என்ன செய்யவேண்டும்?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “அனைத்து சக்திகளையும் கொண்டவனாக, எனது அருகில் உள்ள நீ, எனது விரோதிகளை நீக்கி, உனது திருவடிகளில் கைங்கர்யத்தை அளிக்கவேண்டும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (புள்ளின் வாய் பிளந்தாய்) கலியர் சோறிட்டநாளை எண்ணுமாபோலே, பண்டு உபகரித்தபடிகளைச் சொல்லுகிறார். (புள் இத்யாதி,) பகாஸூர நிரஸநம் பண்ணினாய், யமளார்ஜுநங்களைப் பொடிபடுத்தினாய், ருஷபங்களேழையும் ஊட்டியாக நெரித்தாய். (என் கள்ள மாயவனே) ஒருவருக்கும் தெரியாத ஆச்சர்யமான செயல்களையுடையாய், அவையெல்லாம் எனக்குத் தெரியும்படி பண்ணி, என்னை யகப்படுத்திக் கொண்டவனே. (கருமாணிக்கச்சுடரே) நப்பின்னைப் பிராட்டியுடைய ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்கி அவளுக்குக் கொடுத்த உடம்பின் வாசியை எனக்கும் அறிவித்தவனே.

விளக்கம் - (புள்ளின் வாய் பிளந்தாய்) - பசி எடுத்த ஒருவன், தான் உணவு உட்கொண்ட நாளை எணுவது போன்று, முன்பு இவன் செய்த உபகாரங்களைக் கூறுகிறார். (புள் இத்யாதி) - பகாஸூரனை அழித்தாய், யமளார்ஜுன மரங்களைப் பொடியாக்கினாய், ஏழு எருதுகளை ஒன்றாக நெரித்தாய். (என் கள்ள மாயவனே) - யாரும் அறியாத வியக்க வைக்கும் செயல்கள் கொண்டவனாக, அவை அனைத்தும் எனக்குத் தெரியும்படியாகச் செய்து, என்னை உன்னிடம் அகப்படும்படியாகச் செய்தவனே! (கருமாணிக்கச்சுடரே) - நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு ஏற்பட்ட அனைத்துத் தடங்கல்களையும் நீக்கி, அவளுக்கு அளித்த திருமேனியின் வேறுபாட்டை எனக்கும் உணர்த்தியவனே!

வ்யாக்யானம் - (தெள்ளியார் இத்யாதி) “ராமஸ்ய வ்யவஸாயஜ்ஞா லக்ஷ்மணஸ்யா தீமத:” என்கிறபடியே ஆச்ரித விஷயத்தில் நீ வழி தப்பிலும் உன்னைத் திருத்தும்படி தெள்ளியார் மிக்கிருந்துள்ள தேசம். (தெள்ளியார்) தந்தாமுக்கும் சிலவுண்டேயாகிலும், அவற்றைப் பொகட்டு அவன் கை பார்த்திருக்குமவர்கள். இவர்கள் சைதந்யத்துக்கு விநியோக மிதுவேயிறே. அசோகவநிகையில் தனியிருப்பில் பிராட்டி தெளிவு போலேயும் ஆச்ரயண வேளையில் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் தெளிவு போலேயும் தெளிந்திருக்குமவர்கள். “ஸூக்ரீவம் தாம்ச்ச ஸம்ப்ரேசக்ஷய” என்கிறபடியே நலியாநின்றாலும் தாய் முகமே பார்த்துக் கிடக்கும் ப்ரஜையைப்போலே, “வத்யதாம்” என்கிற மஹாராஜரையும், அவரிலுங் கொடிய முதலிகளையும் அழகிதாகப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

விளக்கம் - (தெள்ளியார்) - இங்கு இரண்டுவிதமான பொருள்களைக் கூறுகிறார். தங்களுடைய அனைத்து முயற்சிகளையும் விட்டு, அவனுடைய திருக்கரத்தை மட்டுமே எதிர்பார்த்தபடி இருத்தல் மற்றும் அவன் தன்னை வருந்தினாலும் அவனுடைய திருக்கரங்களையே எதிர்பார்த்தல் என்பதாக இரண்டு பொருள்களைக் கூறலாம். இதில் முதல் கருத்தை அருளிச்செய்கிறார். ஸுந்தரகாண்டம் (16-4) – ராமஸ்ய வ்யவஸாயஜ்ஞா லக்ஷ்மணஸ்யா தீமத: - இராமன் மற்றும் லக்ஷ்மணன் குறித்து நன்கு அறிந்ததால், அவர்கள் தன்னைக் காப்பார்கள் என்பதால் சீதை கலங்கவில்லை - என்பதற்கு ஏற்ப, அடியார்கள் விஷயத்தில் நீ வழி தவறி நின்றாலும், உன்னை திருத்தும்படியான தெளிந்தவர்கள் மிகுதியாக உள்ள தேசம். (தெள்ளியார்) - தங்கள் தங்களுக்குச் சில உபாயங்கள் உண்டு என்றாலும், அவற்றை விடுத்து, அவனுடைய திருக்கரத்தையே எதிர்பார்ப்பவர்கள். இவர்களுடைய ஞானம் வெளிப்படுவது இவ்விதமே ஆகும். அசோக வனத்தில் கீதையின் தனியான இருப்பு போன்றும், தஞ்சம் புகுந்த நேரத்தில் விபீஷணனுடைய தெளிவு போன்றும் உள்ளவர்கள். அடுத்து, “தெள்ளியார்” என்பதன் இரண்டாவது பொருளை விளக்குகிறார். யுத்தகாண்டம் (17-9) - ஸூக்ரீவம் தாம்ச்ச ஸம்ப்ரேசக்ஷய - ஸூக்ரீவன் அனைவரையும் நோக்கி உரைத்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப, தன்னை எந்த அளவிற்கு நலிந்தாலும், தாய் முகத்தையே பார்த்தபடி உள்ள சிறிய குழந்தை போன்று, யுத்தகாண்டம் – வத்யதாம் - கொல்வதற்கு உரியவன் - என்பதாகக் கூறிய ஸூக்ரீவனையும், அவனைக் காட்டிலும் கோபத்துடன் இருந்த வானரர்களையும் அழகாக நோக்கியபடி இருந்த விபீஷணனுடைய தெளிவைப் போன்று தெளிந்தவர்கள்.

வ்யாக்யானம் - (திருநான்மறைகள் வல்லார்) நூறாயிரம் வரியெழுதிக் கிடந்தாலும் அவற்றில் போகாதே, தாத்தபர்யத்தை க்ரஹித்திருக்குமவர்கள். “மாதவன் பேர் சொல்லுவதேயோத்தின் சுருக்கு” என்றிருக்குமவர்கள். (மலிதண் இத்யாதி) அவர்கள் நெருங்கி வர்த்திக்கிற ச்ரமஹரமான சிரீவரமங்கையிலே அவர்களோடொக்கவிருக்கிற என்னாதனே. (அருளாய்யுமாறெனக்கே) அறச்சென்றற்றது கிடாய், உன் திருவடிகளில் கைங்கர்யத்தைத் தந்தருளவேணும். கைங்கர்யமென்றும், உய்கையென்றும் இரண்டன்று இவர்க்கு. த்வரித்திலராகில் அவன் வைலக்ஷணயத்தில் ஜ்ஞாநமில்லையாகக் கடவது; இங்கே கால்பாவிற்றாகில் ஸம்ஸாரத்தில் தண்மையில் ஜ்ஞாநமில்லையாகக் கடவது.

விளக்கம் - (திருநான்மறைகள் வல்லார்) – “வல்லார்” என்பதற்கு “ஆழ்பொருளை அறியக் கூடியவர்கள்” என்பதாகப் பொருள் கூறுகிறார். நூறு ஆயிரம் வரிகள் எழுதி வைத்தாலும், அவற்றில் ஆழாமல், தாத்தபர்யத்தை மட்டுமே உணரக்கூடியவர்கள். இரண்டாம் திருவந்தாதியில் - மாதவன் பேர் சொல்லுவதே ஓத்தின் சுருக்கு - என்பதாக உள்ளவர்கள். (மலிதண் இத்யாதி) - அப்படிப்பட்டவர்கள் நெருக்கமாக வாழ்கின்ற, களைப்பைப் போக்கக்கூடிய, சிரீவலமங்கல நகரத்தில், அவர்களைப் போன்றுள்ள எனது நாதனே! (அருளாய் உய்யும் ஆறு எனக்கே) -வேறு புகலிடம் அற்ற எனக்கு, உனது திருவடிகளில் கைங்கர்யத்தை அளிக்கவேண்டும். ஆனால் “உய்யும் ஆறு - பிழைக்கும் வழி” என்பது கைங்கர்யத்தைக் குறிக்குமோ என்றால், கைங்கர்யம் மற்றும் பிழைத்தல் ஆகியவற்றை இவர் தனித்தனியாகக் காண்பதில்லை. இவர் அவனை அடைவதில் விரைந்து நிற்கவில்லை என்றால், அவனுடைய மேன்மையில் ஞானம் இல்லை என்றாகிவிடும்; இங்கே தாமதம் செய்தால், ஸம்ஸாரத்தின் தாழ்வு குறித்த ஞானம் இல்லை என்றாகிவிடும்.

5-7-10 ஆறு எனக்கு நின் பாதமே சரண் ஆகத் தந்தொழிந்தாய் உனக்கு ஓர் கைம் மாறு நான் ஒன்று இலேன் எனது ஆவியும் உனதே சேறு கொள் கரும்பும் பெரும் செந்நெலும் மலி தண் சிரீவர மங்கை நாறு பூந் தண் துழாய் முடியாய் தெய்வ நாயகனே

பொருள் - நான் கரையேறி அடையும் இலக்காக உள்ள உன்னை அடைவதற்கான வழியாக, உனது திருவடிகளையே புகலிடமாகவும் உபாயமாகவும் எனக்கு அளித்தாய். இவ்விதம் எனக்கு உபகாரம் செய்த உனக்கு, எந்தவிதத்திலும் கைம்மாறு செய்வதற்கு

என்னிடம் ஏதும் இல்லாதவனாக உள்ளேன். எனது ஆத்மாவும் உன்னுடையதே ஆகும். சேற்று நிலத்தில் வளர்கின்ற கரும்பும், அதில் ஓங்கி வளர்ந்தபடி உள்ள நெந்நெல்லும் நெருக்கமாக உள்ளதும், காண்பவர்கள் களைப்பைப் போக்கவல்லதும் ஆகிய குளிர்ந்த சிரீவலமங்கல நகரத்தில் உள்ளவனே! பரிமளம் நிறைந்து, மிகுந்த அழகையும் குளிர்ச்சியையும் கொண்டதான துளசியால், அலங்கரிக்கப்பட்ட திருமுடி கொண்டவனே! நித்யஸூரிகளுடைய எஜமானனே!

அவதாரிகை - “அருளாய் உய்யுமாறெனக்கு” என்றார், அப்போதே வந்தருளக் கண்டிலர்; ஏதேனும் தசையிலும் “உன் திருவடிகளே சரணம்” என்றிருக்கும்படி என்னைப் பண்ணியருளின மஹோபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமில்லை யென்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் “அருளாய் உய்யுமாறு எனக்கு” என்று உரைத்தார். அப்போதும் அவன் வந்து அருளக் காணவில்லை. எந்த ஒரு நிலையாக உள்ளபோதிலும், “உனது திருவடிகளே சரணம்” என்று நான் இருக்கும்படியாக நீ என்னைச் செய்தாய்; இப்படிப்பட்ட மிகப் பெரிய உபகாரத்திற்கு எந்தவிதமாக கைம்மாறும் என்னிடம் இல்லை என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஆறெனக்கு இத்யாதி) ஆறென்று - வழி. வழியென்று - உபாயம். “எவ்வாறு நடந்தனை”, “இப்பொய்கைக்கெவ்வாறு வந்தாய்” என்னக் கடவதிறே. சரணென்று உபேயம். “உபாயோபேயங்களிரண்டும் உன் திருவடிகளேயாம்படி பண்ணித் தந்தாயே” என்று பிள்ளான் பணிக்கும். “இவை இரண்டாலும் உபாயத்தையே சொல்லுகிறது” என்று பட்டர் அருளிச்செய்வார். எனக்கு உபாயம் உன் திருவடிகளே யாம்படி பண்ணித்தந்தாய். ஆறு - உபாயம். “உபாயார்த்தைக வாசக:” என்கையாலே சரணென்றும் - உபாயம். எனக்கென்று - உபாயாந்தர நிஷ்டரிற்காட்டில் தமக்குண்டான வேறுபாடு சொல்லுகிறார்.

விளக்கம் - (ஆறு எனக்கு இத்யாதி) - ஆறு என்றால் வழி; வழி என்பது உபாயம். ஆனால், “ஆறு” என்ற சொல்லானது, வழி என்பதைக் கூறுமா என்பதற்கு ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார்; பெருமாள் திருமொழி (9-2) - எவ்வாறு நடந்தனை - எந்த வழி நடந்தாய் - என்றும், நாச்சியார் திருமொழி (3-2) - இப்பொய்கைக்கு எவ்வாறு வந்தாய் - இந்தப்

பொய்கைக்கு எந்த வழியாக வந்தாய் - என்றும் கூறப்பட்டது காண்க. “சரண்” என்பது உபாயம். திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் கூறும்போது, “வழி மற்றும் அந்த வழியால் சென்றடையும் இலக்கு என்பதான உபாயம் மற்றும் உபேயம் ஆகிய இரண்டும் உனது திருவடிகளே ஆகும் என்பதாகச் செய்தாய்”, என்பார். ஸ்வாமி பராசரபட்டர், “ஆறு, சரண் ஆகிய இரண்டும் உபாயத்தையே கூறுகிறது”, என்பார். எனக்கு உபாயமாக உனது திருவடிகள் இருக்கும்படியாகச் செய்தாய். இதில் ஆறு என்பது, உபாயம் என்ற பொருளில் வந்தது. அடுத்து, பாஞ்சராத்தரத்தில் - உபாயார்த்தைக வாசக: - உபாயம், வீடு, காப்பாற்றுபவன் ஆகிய மூன்றும், சரணம் என்பதன் பொருள் ஆகும் - என்று கூறுவதால், “சரணம்” என்பது உபாயத்தைக் குறிப்பதாகும். “எனக்கு என்று” என்பதன் மூலம், மற்ற உபாயங்களில் ஈடுபட்டபடி உள்ளவர்களுக்கும், தனக்கும் உள்ள வேறுபாட்டைக் காண்பிக்கிறார்; அதாவது, வேறு கதியில்லாத எனக்கு.

வ்யாக்யானம் - “நோற்ற நோன்பிலேன்” என்று தொடங்கி, உபாயாந்தர சூந்யதையை முன்னிட்டுக் கொண்டு, உபாய நிஷ்கர்ஷம் பண்ணுகிற திருவாய்மொழியாகையாலே, அதையே நிகமிக்கிறது. அவதாரணத்தாலே, “ஏக” பதத்தை நினைக்கிறது. ஈச்வரனைப் பற்றினவற்றத்தாலே உபாயாந்தரங்களை நெகிழுகையொழிய, நாஸ்திக்யத்தாலே விடுமன்று அது விஷயாந்தர ப்ராவண்ய ஹேதுவாம்; ஓளஷத ஸேவை பண்ணினானொருவன் ஸர்ப்பத்தின் வாயிலே கைகொடுத்தால் அது நிர்பாயம்; ஓளஷத ஸ்பர்சமில்லாதவன் அதைச் செய்தால், அது மரண ஹேதுவாம். இத்தெளிவைப் பிறப்பித்த உனக்கு ஸத்ருசமான ப்ரத்யுபகாரங் காணாத மாத்ரமன்றிக்கே, போலியாயிருப்பதொரு ப்ரத்யுபகாரமும் அகிஞ்சநனான நான் காண்கிறிலேன்.

விளக்கம் - ஆனால், “ஆறு மற்றும் சரண்” ஆகிய இரண்டு சொற்களையும், உபாயம் என்பதாகப் பட்டர் கொண்டதற்கான விதிமுறை என்ன, என்பதற்கு விடை அருளிச் செய்கிறார். “நோற்ற நோன்பிலேன்” என்று இந்தத் திருவாய்மொழி தொடங்குகிறது. அதாவது, மற்ற உபாயங்கள் ஏதும் இல்லை என்பதை முன்னிட்டுக் கொண்டு இந்தத் திருவாய்மொழியானது, “இதுதான் உபாயம்” என்று உபாயத்தினை உறுதியாக்குவதால், பட்டரும் இவ்விதமே கூறுகிறார். “நின்பாதமே” என்பதில் உள்ள ஏவகாரத்தை, கீதை (18-66) - ஏகம் - என்பதாக எண்ணுகிறார். தான் கைக்கொண்ட நித்ய நைமித்திக கர்மங்கள் உபாயங்கள் அல்ல என்று தெளிந்து இவ்விதம் கூறுகிறார். ஆனால் நித்ய நைமித்திக

கர்மங்களோடு உபாயத்தை விடுதல் சரியா என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; “ஈச்வரனைப் பற்றிய காரணத்தால், அவன் மீது கொண்ட ஈடுபாட்டின் விளைவாக, மற்ற உபாயங்களைக் கைவிடுதல்” என்று அல்லாமல், நாஸ்திக புத்தி கொண்டு விடுவது அல்ல என்று கருத்து; காரணம், நாஸ்திக புத்தி கொண்டு அவற்றைக் கைவிட்டால், அது மற்ற விஷயங்களில் ஈடுபடுவதற்கான காரணமாகிவிடும். தகுந்த மருந்தை உட்கொண்ட ஒருவன், ஸர்ப்பத்தின் வாயில் கைவைத்தால், அது எந்தவிதமான அபாயத்தையும் உண்டாக்காது; ஆனால், எந்த மருந்தையும் உட்கொள்ளாத ஒருவன் இவ்விதம் செய்தால், அதுவே அவனுடைய மரணத்திற்கான காரணமாகிவிடும். இப்படிப்பட்ட தெளிந்த அறிவை எனக்கு ஏற்படுத்திக் கொடுத்த உனக்கு, நீ செய்த உபகாரத்திற்கு நிகரான கைம்மாறு எதனையும் என்னிடம் என்னால் காண இயலவில்லை; அது மட்டும் அல்ல, போலியான உள்ள ஒரு கைம்மாறும் கூட, எந்தவிதமான சக்தியும் இல்லாத என்னால் காண இயலவில்லை.

வ்யாக்யானம் - என்றிய, உம்முடைய ஆத்மாவைத் தந்தாலோவென்ன, (எனதாவியுமுனதே) அதுவும் செய்து நெஞ்சாறல் கெட்டிருப்பனிறே, நீ மயர்வற மதிநல மருளிற்றிலையாகில். ராஜமஹேந்த்ரன்படியையெடுத்து “என்னது” என்று வைத்துப் பெருமாளுக்குக் கொடுப்பாரோபாதி களவு வெளிப்படுகையிறே ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணுகையாவது. உம்மதான ஆத்மாவைத் தந்தாலோவென்ன, (நின்பாதமே எனதாவியு முனதேயென்று) நின்பாதமே என்கிறவிடத்தை இங்கே அந்வயித்து, சபதமாக்கி நிர்வஹிப்பர் ஆப்பான்திருவழுந்தாரறையர். அப்போது; ஆறெனக்கு, சரணாக - திருவடிகளாக. எனக்கு உபாயம் திருவடிகளாக.

விளக்கம் - இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “ஏன் வருத்தம் கொள்கிறீர்? உம்முடைய ஆத்மாவை எனக்கு நீவிர் அளிக்காலாம் அல்லவோ?”, என்றான். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (எனது ஆவியும் உனதே) - நான் அதனையும் செய்து, உனக்கு ஏற்ற கைம்மாறு செய்தாகிவிட்டது என்று மனதில் சமாதானம் அடைந்திருப்பேன்; எப்போது தெரியுமா? நீ எனக்கு மயர்வற மதிநலம் அருளிச்செய்யாமல் இருந்திருந்தால் ஆகும். ஆக, ஆத்மாவை அவனுக்குச் சமர்ப்பணம் செய்தல் இயலாதோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். திருவரங்கம் பெரியபெருமாளுடைய பதக்கமாகிய ராஜமஹேந்த்ரன்படி என்னும் ஆபரணத்தை எடுத்து, அதனை “என்னுடையது” என்று வைத்துக்கொண்டு, பின்னர்

அதனை மீண்டும் பெரியபெருமாளுக்கு கொடுப்பது போன்று, ஆத்ம சமர்ப்பணம் என்பது களவுச் செய்கையை வெளிப்படுத்துவது அல்லவோ? அடுத்து ஆப்பான் திருவழுந்தூர் அறையர் கூறிய கருத்தின் அடிப்படையில் விளக்குகிறார். ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “உம்முடையது என்றுள்ள ஆத்மாவை எனக்கு அளிக்கலாம் அல்லவோ?”, என்றான். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (நின்பாதமே எனது ஆவியும் உனதே என்று) - “நின்பாதமே” என்பதை இந்த இடத்தில் சேர்த்துக் கொண்டு, சபதம் ஆக்கி, ஆப்பான் திருவழுந்தூர் அறையர் பொருள் கொள்வர். இவ்விதம் கொள்ளும்போது, “ஆறு எனக்கு, காரணமாக – திருவடிகளாக” என்று ஏற்படும். அதாவது, எனக்குள்ள உபாயம் உனது திருவடிகளாக.

வ்யாக்யானம் - (சேறுகொள் இத்யாதி) மிக்க சேற்றையுடைத்தான கரும்பும், அதுக்கு நிழல் செய்யும்படியான செந்நெலும் மிக்குக் குளிர்ந்த சிரீவரமங்கை. (நாறுபூந்தண்டுழாய் முடியாய்) பரிமளிதமாய் தர்சநீயமான திருத்துழாய். இதுக்கெல்லாம் முதலியாக வைத்த வளையத்தையுடையாய். எத்தனையேனுமளவுடையார்க்கும் நிர்வாஹகனாயிரா நின்றாய்; ஆன பின்பு நான் உனக்கு என்ன ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணுவது. நீயோ! கனக்கவுபகரித்துக் கொண்டு நின்றாய், நான் அஜ்ஞனாகப் பெற்றிலேன், இங்ஙனையானாலும் நான் சில செய்து தலைக்கட்டினேனாகவொண்ணாதபடி நீ பரிபூர்ணனானாய். உபகாரங் கொள்ளாதார் உண்டுடுத்துத் திரியாநின்றார்கள், அறிவு கேடரானவர்கள் “சில ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணினோம்” என்றிராநின்றார்கள்; நீ அபூர்ணனாகில் இவையெல்லாம் சில செய்ததாக நினைத்திருக்கலாயிற்றிறே, நீயோ பூர்ணனாயிருந்தாய்; ஆன பின்பு, ஒன்று செய்து தலைக்கட்டப்போமோ. நித்யஸூரிகளுக்கதிபதியானவனே! தெய்வம் - தேவர்கள்.

விளக்கம் - (சேறு கொள் இத்யாதி) - மிகுந்த சேற்றில் உள்ளதான கரும்பும், அதற்கு நிழல் செய்யும்படியாக உள்ள செந்நெல்லும் மிகுதியாக வளர்ந்து, குளிர்ந்துள்ள சிரீவரமங்கை. (நாறு பூந்தண்டுழாய் முடியாய்) – பரிமளம் வீசுவதும், காண்பவர்களுடைய களைப்பைப் போக்குவதும் ஆகிய துளசி. இவை அனைத்திற்கும் நானே எஜமானன் என்பதை உணர்த்தும்விதமாகத் திருமுடியில் வைக்கப்பட்ட துளசிமாலையைக் கொண்டவனாக. எத்தனை ஞானம் நிறைந்திருந்தாலும், அவர்களுக்கும் கூட எஜமானனாக உள்ளாய்; இவ்விதம் நீ உள்ளபோது, உனக்கு நான் என்ன கைம்மாறு செய்யமுடியும்? நீ மிகுந்த உபகாரம் செய்தபடி உள்ளாய்; நான் எனது அறியாமை காரணமாக, அவற்றை

அறியவில்லை; இவ்விதம் உள்ளபோதிலும் நான் சில கைம்மாறு செய்தவனாக நிற்கலாம் என்று எண்ணுவதற்கும் கூட விடாதபடி நீ பரிபூர்ணமாக உள்ளாய். உனது உபகாரத்திற்கு ஏற்றபடியாக ஏதும் செய்யாமல், அதனை எண்ணியும் கூடப் பார்க்காமல் உள்ள சிலர், உணவு உட்கொள்ளாதல் மற்றும் ஆடை உடுத்துதல் என்பதான வழக்கமான வாழ்க்கையை வாழ்கிறார்கள்; அறிவு இழந்த சிலர், “நாம் அவனுக்குச் சில கைம்மாறு செய்தோம்” என்று திரிகிறார்கள்; நீ அபூர்ணன் என்றால், இவற்றை இவர்கள் செய்த கைம்மாறு என்று கொள்ளலாம்; ஆனால் நீயோ பரிபூர்ணன் என்பதால், ஏதேனும் செய்து விட்டு, கைம்மாறு செய்ததாக எண்ண இயலுமோ? நித்யஸூரிகளுக்கு அதிபதியாக உள்ளவனே! இங்கு தெய்வம் என்பது தேவர்களைக் குறிப்பதாகும்.

**5-7-11 தெய்வ நாயகன் நாரணன் திரிவிக்கிரமன் அடி இணை மிசை
கொய் கொள் பூம் பொழில் சூழ் குருகூர்ச் சடகோபன்
செய்த ஆயிரத்துள் இவை தண் சிரீவர மங்கை மேய பத்துடன்
வைகல் பாட வல்லார் வானோர்க்கு ஆரா அமுதே**

பொருள் - நித்யஸூரிகளுடைய எஜமானானாக உள்ள ஸர்வேச்வரனும், எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி உள்ள ஸம்பந்தம் மூலம் வரும் வாத்ஸல்யம் கொண்டவனும், தன்னுடைய வஸ்துவிற்கு மற்றவர்கள் மூலமாக ஏதும் நேராதபடி அளந்து எடுப்பவனும் ஆகிய அவனுடைய திருவடிகளில், கொய்து எடுக்கலாம்படி வளர்ந்துள்ள மலர்கள் நிறைந்த பொழில்கள் சூழ்ந்த ஆழ்வார்திருநகரிக்கு எஜமானராகிய நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரம் திருவாய்மொழிகளில், களைப்பைப் போக்கவல்ல சீரிவலமங்கை குறித்துள்ள இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களையும் பொருள் உணர்ந்து பாடவல்லவர்கள், பரமபதத்தில் உள்ளவர்களுக்கு எப்போதும் ஆராத அமிர்தம் போன்று இனிமையாக இருப்பார்கள்.

அவதாரிகை - நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை ஸாபிப்ராயமாகக் கற்குமவர்கள் நித்யஸூரிகளுக்கு என்றும் போக்யராவர் என்கிறார்.

விளக்கம் - இந்தத் திருவாய்மொழியை பொருள் உணர்ந்து கற்பவர்கள், நித்யஸூரிகளுக்கு இனிமையாக இருப்பர் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தெய்வநாயகன்) ஸர்வேச்வரன். (நாரணன்) தன்னுடைமை இழக்கவிடாத வத்ஸலன். (திரிவிக்கிரமன்) தன்னையிரந்தார்க்குத் தன்னையழிய மாறியும் காரியம் செய்து தலைக்கட்டிக் கொடுக்குமவன். (அடியிணைமிசை) திருவடிகளிலே. (கொய்கொள் பூம்பொழில் சூழ்) நித்ய வஸந்தமான சோலை. எப்போதும் கொய்கைக்குப் பக்வமாயிருக்கை.

விளக்கம் - (தெய்வநாயகன்) - ஸர்வேச்வரன். (நாரணன்) - தனது உடைமையான ஜீவாத்மாவை இழக்கவிடாத வாத்ஸல்யம் கொண்டவன். (திரிவிக்கிரமன்) - தன்னிடம் வந்து ஏதேனும் கேட்பவர்களுக்கு, தன்னுடைய உருவம் உட்பட அனைத்தையும் மாற்றிக்கொண்டு, அவர்களுடைய கார்யத்தை செய்து முடிப்பவன். (அடி இணை மிசை) - திருவடிகளிலே. (கொய்கொள் பூம்பொழில் சூழ்) - நித்யமாக வஸந்தமாக உள்ள சோலை. எப்போதும் மலர்களைக் கொய்வதற்கு ஏற்றபடி உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (குருகூர்ச்சடகோபன்) ஸ்ரீகீதையில் வ்யாவ்ருத்தி. (செய்தவாயிரம்) அர்த்தம் வேதார்த்தமேயாகிலும், வேதம்போலே தான்றோன்றியன்று. பரத்வம்போலே வேதம், அவதாரம்போலே இதிஹாஸ புராணங்கள், அர்ச்சாவதாரம்போலே திருவாய்மொழி. “செய்தவாயிர”மிறே. தமப்பனில்லாத விழவு தீர சக்ரவர்த்திக்குப் பிள்ளையானாப்போலே.

விளக்கம் - (குருகூர்ச்சடகோபன்) - ஸ்ரீமத்பகவத்கீதையைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட. அதாவது தத்துவப் பொருளாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் அருளிச்செய்த கீதையைக் காட்டிலும், தத்துவத்தைக் கண்டறிந்தவர்களுடைய சொற்களாக உள்ளதால் வேறுபாடு. (செய்த ஆயிரம்) - திருவாய்மொழியானது “வேதம்” என்றே கூறப்படுகிறது; வேதமானது யாராலும் செய்யப்படாதது; இவ்விதம் உள்ளபோது இங்கு “செய்த” என்று கூறலாமோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இதன் கருத்துக்கள் வேதத்தின் பொருளாக உள்ளபோதிலும், வேதம் போன்று தானாகவே தோன்றவில்லை. அனைவருக்கும் நன்மையை விரும்பும், நம்மாழ்வாரிடமிருந்து தோன்றியதால், செய்யப்படாத வேதத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது. ஆனால் வேதத்தைக் காட்டிலும் திருவாய்மொழிக்கு உள்ள உயர்வு எப்படி என்பதைக் கூறுகிறார்; பரத்வம் போன்றது வேதம், அவதாரம் போன்றது இதிஹாஸ புராணங்கள், அர்ச்சாவதாரம் போன்றது திருவாய்மொழி. அர்ச்சாவதாரம்

எவ்விதம் அனைவருக்கும் அதிகாரம் கொண்டதாக உள்ளதோ அதே போன்று திருவாய்மொழியும் உள்ளது. அர்ச்சாவதாரம் என்று கூறியது எப்படி என்றால், “செய்த ஆயிரம்” என்பதால் ஆகும். தகப்பன் இல்லாத குறை தீரும்படியாகக் சக்ரவர்த்திக்குப் புத்திரனாக இராமன் அவதரித்தது போன்று, வேதமும் இவர் மூலமாக வெளிப்பட்டு உயர்த்தியை அடைய எண்ணியது.

வ்யாக்யானம் - ஆயிரம் திருவாய்மொழியினுள்ளே ச்ரமஹரமான சிரீவரமங்கையை மேவின பத்தையும். (உடன் பாடவல்லார்) ஸாபிப்ராயமாகப் பாடவல்லார். இவர்தம் உபாய சூந்யதையை அநுஸந்தித்துப் பாடவல்லார். (வைகலும் வானோர்க்காராவமுதே) காலதத்தவமுள்ளதனையும் நித்யஸூரிகளுக்கு போக்ய பூதராகப் பெறுவர். தேவஜாதிகள் அம்ருதம் பெற்று க்ருதார்த்தராமாபோலே, நித்யஸூரிகள் “இவர்களைப் பெற்றோம்” என்று க்ருதார்த்தராவர். ப்ராபகாந்தர நிரபேக்ஷமான பகவத் ருசியையுடைய அவர்கள், ப்ராபகாந்தர நிரபேக்ஷமான பகவத் ருசியையுடைய இவரை விரும்பியிருக்கையாலே; ப்ராபகாந்தர நிரபேக்ஷராய் இத்தை அநுபவிக்கவல்லரானவர்கள் நித்யஸூரிகளுக்கு போக்யராவர்.

விளக்கம் - (ஆயிரம்) - ஆயிரம் திருவாய்மொழிகளில், களைப்பைத் தீர்க்கவல்ல சிரீவரமங்கை குறித்த இந்தப் பத்தும். (உடன் பாடவல்லார்) - பொருளை உணர்ந்து பாடவல்லவர்கள். “நம்மாழ்வருக்கு ஸர்வேச்வரனைத் தவிர வேறு உபாயம் இல்லை” என்பதாக இவருடைய வேறு உபாயம் இன்மையை எண்ணியபடி பாட வல்லவர்கள். (வைகலும் வானோர்க்கு ஆரா அமுதே) - காலம் என்ற தத்வம் உள்ளவரை நித்யஸூரிகளுக்கு இனிமையாக இருப்பார்கள். தேவர்கள் அமிர்தத்தைப் பெற்றவுடன், செய்யவேண்டியதைச் செய்தவர்கள் போன்று நின்றனர்; இதனைப் போன்றே நித்யஸூரிகள், “இந்தத் திருவாய்மொழியை இவ்விதம் பாடக் கூடியவர்களை நாம் அடைந்தோம்” என்று இருப்பார். மற்ற விஷயங்கள் குறித்து எதனையும் எண்ணாதபடி, பகவத் ருசியை மட்டுமே கொண்ட இவர்கள், மற்ற எதனையும் விரும்பாமல் பகவத் ருசியை மட்டுமே விரும்பும் ஆழ்வாரை மட்டுமே விரும்பியபடியாக, மற்ற எதனையும் எண்ணாதபடி, இந்தத் திருவாய்மொழியை மட்டுமே அநுபவிக்கவல்லவர்கள் என்று உள்ளதால், நித்யஸூரிகளுக்கு இனிமையாக இருப்பார்கள்.

திருவாய்மொழி ஐந்தாம் பத்து எட்டாம் திருவாய்மொழி
ஆராவமுதே ப்ரவேசம்

வ்யாக்யானம் - சிரீவரமங்கலநகரிலே எழுந்தருளியிருக்கிற வானமாமலை திருவடிகளிலே, வேரற்ற மரம்போலே விழுந்து அநந்யகதிகளாய்க் கொண்டு சரணம் புக்கார்; இவர்அப்படி பெரியவார்த்தியோடே சரணம் புகச் செய்தேயும் வந்து முகங் காட்டாதிருக்க; கடலிலமிழ்ந்துவார் அங்கே ஒரு மிதப்புப் பெற்று தரிக்குமாபோலே, “இவ்வளவிலும் ‘வேறொன்றாலே பேறு’ என்றிருத்தல், மற்றொருவர் வாசலிலே சென்று கூப்பிடுதல் செய்யும் ப்ரமத்தைத் தவிர்த்தானிறே” என்று கொண்டு தரித்த இதுதான் திருக்குடந்தையளவும் கால்நடை தந்து போகைக்கு உடலாயிற்று.

விளக்கம் – சீரிவலமங்கல நகரத்தில் எழுந்தருளியுள்ள வானமாமலையின் திருவடிகளில், வேர் அற்ற மரம் போன்று விழுந்து, வேறு கதி இல்லாதவராக, சரணம் புகுந்தார். இப்படியாக உள்ள பெரிய துக்கத்துடன் இவர் சரணம் புகுந்தபோதிலும், அவன் வந்து தனது திருமுகத்தைக் காண்பிக்கவில்லை. ஆனால், அங்கிருந்து திருக்குடந்தைக்கு செல்லவேண்டும் என்ற எண்ணம் தோன்றியது எப்படி என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். ஸமுத்ரத்தில் மூழ்கியபடி உள்ள ஒருவர், ஒரு தெப்பம் கிடைக்கப் பெற்று உயிர் தாங்குவது போன்று, ஆழ்வார் தனது மனதில், “இப்படியாக நிலைமை உள்ளபோதிலும், நமக்கு வேறு ஒன்றின் மூலம் பேறு கிடைக்கும் என்று எண்ணுதல் அல்லது மற்றொருவர் வாசலுக்குச் சென்று அழைத்தல் என்பது போன்ற மயக்கங்களை நமக்கு ஏற்படாமல் செய்தானே!”, என்று எண்ணினார்; இப்படியாக எண்ணியபடி உயிர் தரித்த இந்த நிலைதான் இவரைத் திருக்குடந்தை முடிய செல்வதற்கு ஏற்ற உதவி செய்தது.

வ்யாக்யானம் - என்றான், இங்குத் தம்மபேசுஷிதம் கிட்டாதொழியவும் அங்கேறப் போக வேண்டுவானென்? என்னில், “ஒருகால் ப்ரபத்தி பண்ணினோம், அது பலித்ததில்லை” என்னா, நாஸ்திக்யத்தாலே விச்வாலம் குலைந்து ருசியும் நெகிழுமவரன்றே; “ஆச்ரிதார்த்தமாக எழுந்தருளி யிருக்கிறவன் நங்காரியஞ் செய்து தலைக் கட்டாமையில்லை. ‘இன்னவிடங்களிலே செய்யக் கடவோம்’ என்று வ்யவஸ்த்திதமாயிருக்குமிறே. ஆனபின்பு, இங்குச் செய்யப் பார்த்திலனாகில் மற்றோரிடத்திலே செய்கிறான்;

இனித்தான், ஸ்ரீபரதாழ்வான் 'பெருமானை மீட்டுக் கொண்டு வந்து திருவபிஷேகம் பண்ணவேணும்' என்று பாரித்துக் கொண்டு செல்ல, 'பதினாலாண்டும் கழித்தல்லது மீளோம்' என்னும் ஸ்வதந்த்ரனிறே; ஆகையாலே நமக்கு நாலு நாள் தாழ்த்ததேயாகிலும் நங்காரியம் செய்யாமையில்லை" என்று பார்த்து, "திருக்குடந்தையிலே சென்று புகவே நம்மபேசுஷிதங்களெல்லாம் கிட்டும், நமக்கு ஒரு குறைகளுமில்லை" என்று புக;

விளக்கம் – ஆனால், சிரீவலமங்கல நகரத்தில் தன்னுடைய விருப்பம் நிறைவேறாமல் போனவுடன், திருக்குடந்தை ஏன் செல்லவேண்டும் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். "நாம் ஒருமுறை ப்ரபத்தி செய்தோம், அது பலிக்கவில்லை" என்றுள்ளபோது, நாஸ்திக மனப்பான்மை ஏற்பட்டு, அவன் மீது உள்ள விச்வாஸம் விலகி, அவன் மீது கொண்டுள்ள ஆசையும் விலகுதல் என்பது போன்று உள்ளவர் அல்லர் இந்த ஆழ்வார் அல்லவோ? "அடியார்களுக்காக எழுந்தருளி உள்ளவன், நம்முடைய கார்யத்தைச் செய்து முடிக்காமல் விடுவதில்லை. ஆனால் இந்த இந்த இடங்களில் செய்து தருவோம் என்று உறுதியுடன் உள்ளான். அதாவது திருமங்கையாழ்வாருடைய விருப்பத்தை நம்பெருமாள் திருவரங்கத்தில் செய்யாமல், திருக்குறுங்குடியில் செய்து கொடுத்தது போன்று ஆகும். ஆகவே சிரீவலமங்கல நகரில் செய்ய முனையவில்லை, வேறு இடத்தில் செய்து முடிக்கப்போகிறான். 'இராமனை எவ்விதமாவது மீட்டு அயோத்திக்கு அழைத்துக் கொண்டு சென்று, பட்டாபிஷேகம் செய்வோம்' என்று பரதாழ்வான் செல்கிறான். ஆனால், 'பதினான்கு ஆண்டுகள் கழித்த பின்னரே வருவோம்', என்று கூறக்கூடிய சுதந்திரம் கொண்டவன் அல்லவோ இராமன்? ஆகவே நம் விஷயத்திலோ சில நாட்கள் காலதாமதம் ஆனாலும், செய்து முடிக்காமல் இருக்கமாட்டான்" என்று எண்ணினார். ஆகவே, "திருக்குடந்தைக்குச் சென்றால் நம்முடைய விருப்பங்கள் அனைத்தும் நிறைவேறும். நமக்குக் குறை ஏதும் இல்லை" என்று தீர்மானித்து அங்கு சென்றார். அதாவது "இவனை, இந்த இடத்தில் ஏற்போம்", "இவனை இந்த நேரத்தில் ஏற்போம்" என இரண்டு நிலைகள் அவனுக்கு உள்ளதை இவர் அறிந்தார்; ஆகவே இங்கு இப்போது செய்யவில்லை என்றால், இன்ன இடத்தில் இன்ன காலத்தில் செய்வான் என்று தீர்மானித்து திருக்குடந்தையில் புகுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஸ்ரீபரதாழ்வான் “ராஜ்யத்துக்கு நிமித்த பூதனானேன்” என்றத்தாலே ஒரு புண்பாடும், “தாயைக் கொண்டு ராஜ்யத்தை வாங்கிப் பெருமானைக் காடேறப் போகவிட்டான்’ என்று நாட்டார் சீறுபாறென்றிருப்பார்கள்” என்றத்தாலே வந்ததொரு பயத்தையுமுடையனாய்க் கொண்டு; நான் திருவடிகளிலே சென்று கிட்டினால், ப்ராதாவல்லேனோ! சிஷ்யனல்லேனோ! தாஸனல்லேனோ! என்பக்கல் ப்ரஸந்நராய் க்ருபை பண்ணியருளாதொழிவரோ! என்று பார்த்து; அம்பெய்வார் படை திரட்டிக் கொண்டு போமாபோலே திருவயோத்யையிலுள்ளாரில் வருஷங்களாகப்பட ஆர்த்தியிலே தன்னில் குறைந்தாரில்லையிறே; நம்மார்த்தி கண்டு மீண்டிலராகிலும், ஆர்த்தர் பலரையுங் கண்டால் மீளாமையில்லை என்று பார்த்து “ஏபிச்ச ஸசிவை:” என்கிறபடியே இவன் செல்ல; பெருமானும், “ராஜ்யதந்த்ரங்களிற் குறைப்படாமல் நடத்தாநின்றாயே? காரியங்கள் செய்யுமிடத்தில் மந்த்ரிகளோடே கூடிச் செய்யாநின்றாயே?” என்றாப்போலே இவனுக்கிடமற வார்த்தை கேட்டாப்போலே;

விளக்கம் - பரதன் தனது மனதில், “இந்த ராஜ்ஜியத்திற்கு நான் ஒருவிதமான காரணமாகிவிட்டேன்” என்று புண்பட்டான். மேலும், “தனது தாயைக் கொண்டு, ராஜ்ஜியத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு, இராமனை நாட்டை விட்டு அகற்றிக் கானகத்திற்கு அனுப்பினான்” என்று நாட்டில் உள்ளவர்கள் பலவிதமான சீற்றமான சொற்களைக் கூறுவர் என்று எண்ணியவனாக, அதன் விளைவாக ஒரு அச்சத்தையும் கொண்டான். இராமனுடைய திருவடிகளை நான் சென்று அண்டினால், “உடன் பிறந்தவன் அல்லன், சிஷ்யன் அல்லன், அடிமை அல்லன்” என்று எண்ணியபடி என்னிடம் தனது சிரித்த திருமுகத்தைக் காண்பிக்காமலும், க்ருபை செய்யாமலும் இருந்து விடுவாரோ என்று எண்ணினான். அம்பு எய்யச் செல்பவர்கள் படையத் திரட்டிச் செல்வர்; அது போன்று பரதன் தனது மனதில், “திருஅயோத்தியில் உள்ள பல மரங்களும் கூட இராமனின் பிரிவில் நம்மை விடக் குறைந்த துன்பம் அடையவில்லை. நம்முடைய துன்பம் கண்டு இராமன் மீண்டும் திரும்ப மறுத்தாலும், இவ்விதம் துன்பமுற்றுள்ள பலரையும் கண்டால் வராமல் இருக்கமாட்டான்”, என்று எண்ணியவனாக, அயோத்யாகாண்டம் (101-12) – ஏபி: ச ஸசிவை: - மந்த்ரிமார்களுடனும் - என்பதற்கு ஏற்ப சென்றான். பரதன் அங்கு சென்றவுடன் இராமன் அவனிடம், “அரசாங்க தந்த்ரங்களில் எந்தவிதமான குறையும் இன்றி நடக்கிறாயோ? கார்யங்களைச் செய்யும்போது மந்த்ரிமார்களுடன் ஆலோசித்துச்

செய்கிறாயோ?”, என்றுள்ள சில சொற்களை, இவன் சென்ற இடம் என்பது போன்றவற்றை நோக்காமல் கேட்டு அனுப்பினான்.

வ்யாக்யானம் - இவர் புக்கவிடத்தில் திருக்கண்களை அலர விழித்துக் குளிர நோக்கியருளுதல், திருப்பவளத்தைத்திறந்து ஒரு வார்த்தையருளிச் செய்தல், அணைத்தல் செய்யக் கண்டிலர்; “மாமக்ரூரேதி வசஷ்யதி” என்றாப்போலே ப்ரதிகூலர் சோறுண்டு வளர்ந்தவன் மநோரதம் பெற்றானிறே; அப்படியே தம்மையும் கிட்ட வந்து அணைக்கப் பெறாமையாலே மிகவும் அவஸந்நராய், போக்யதையாலும் ஈடுபட்டு ஸௌந்தர்யாதிகளாலும் போர நொந்து, ஸ்தநந்ய ப்ரஜை தாய் பக்கலிலே கிட்ட முகம் பெறாவிட்டால் அலமந்து நோவுபடுமாபோலே அவன் ஸந்நிதியிலே தளர்ந்து கிடந்து கூப்பிட்டு, இன்னமெத்தனைத் திருவாசல் தட்டித் திரியக் கடவேன் என்னும் ஆர்த்தியோடே தலைக்கட்டுகிறார்.

விளக்கம் - இதனை போன்று ஆழ்வாரும் திருக்குடந்தை அடைந்த பின்னர் அவன் தனது திருக்கண்களை நன்றாக விழித்துக் குளிர்ந்த பார்வை கொண்டு காணுதல், பவளம் போன்ற வாய் திறந்து ஒரு சொல் கூறுதல், அணைத்தல் போன்ற எதனையும் செய்யவில்லை. ஸ்ரீவிபு. (5-17-12) - மாம் அக்ரூர இதி வசஷ்யதி - க்ருஷ்ணன் என்னை அக்ரூரே என்றான் - என்பது போன்று, க்ருஷ்ணனுடைய பகைவனாகிய கம்ஸனின் சோற்றைத் தின்று வளர்ந்த ஒருவன் கூடத் தனது விருப்பம் அடையப்பெறான். அது போன்று தன்னை வந்து அணைத்துக் கொள்ளாமல் உள்ளதால் மிகுந்த துக்கம் அடைந்தார். இனிமை காரணமாகவும் ஈடுபட்டு, அழகு போன்றவற்றால் மிகவும் துக்கம் அடைந்தார். தாய்ப்பால் பருகும் குழந்தையானது தனது தாயின் முகத்தை காண இயலவில்லை என்றால் வருந்துவது போன்று, அவன் அருகில் நின்று தளர்ந்து கிடந்து அழைத்து, மேலும் எத்தனை “திருவாசல்கள்தான் நான் தட்டித் திரியக் கடவேன்” என்று துக்கத்துடன் நிறைவு செய்கிறார்.

5-8-1 ஆரா அமுதே அடியேன் உடலம் நின்பால் அன்பாயே
நீராய் அலைந்து கரைய உருக்குகின்ற நெடுமாலே
சீர் ஆர் செந்நெல் கவரி வீசும் செழு நீர்த் திருக்குடந்தை
ஏர் ஆர் கோலம் திகழக் கிடந்தாய் கண்டேன் எம்மானே

பொருள் - எனக்கு இயல்பாகவே எஜமானனாக உள்ளவனாக, அத்தகைய ஸம்பந்தம் காரணமாக நிரந்தரமாக நின்று அனுபவித்தபடி இருந்தாலும் மனநிறைவு அடைய இயலாதபடியாக எப்போதும் இனிமையாக இருந்து கொண்டு, அந்த இனிமைக்குத் தோற்றுப்போய் அடிமையாகப் புகுந்த எனது சரீரமானது உன்னிடம் அன்பு என்பதையே ரூபமாகக் கொண்டு, அதன் விளைவாக நீர் போன்று கட்டுக்குலைந்து, ஒரு நிலையில் இல்லாதபடி கரைந்து உருகும்படிச் செய்கின்ற, எல்லையற்ற இனிமையைக் கொண்டவனே! அதிகமான பாரத்துடன் நிற்கும் செந்நெல் கதிர்கள் சாமரம் வீசுவது போன்றும், அதற்குக் காரணமாக நிறைந்த நீர்வளம் கொண்டதாக உள்ளதும் ஆகிய திருக்குடந்தையில், அழகு விஞ்சிக் கிடக்கும் ஒப்பனையானது தோன்றும்படியாகக் கண்வளர்பவனே! உன்னை நான் கண்களால் கண்டு அனுபவிக்கப் பெற்றேன்.

அவதாரிகை - உன்னழகாலே என்னையுருக்குகிற உன்னைக் கண்வளர்ந்தருளக் கண்டேன், குளிரநோக்குதல், அணைத்தருளுதல் செய்யக்காண்கிறில்லென்கிறார்.

விளக்கம் - “உனது அழகால் என்னை உருக்கியபடி உள்ளாய். இப்படியாக உன்னைக் கண்வளரும் நிலையில் பார்க்கிறேன். ஆனால், குளிர நோக்குதல் மற்றும் அணைத்துக் கொள்ளுதல் போன்றவற்றை நீ செய்வதை நான் காணவில்லை”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஆராவமுதே) அநுபவியா நின்றாலும் க்ரம ப்ராப்தி பற்றாத விஷயத்தைப் பிரிந்தார் எங்ஙனே ஆறியிருக்கும்படி. முற்பட தர்சநமாய், அநந்தரத்திலே அணுகி, பின்னை ஸ்பர்சமாய், இப்படியேயிறே அநுபவ ப்ரகாரங்கள்; அத்தனை க்ரமம் பார்த்திருக்கவொண்ணாதபடியாயிருக்கை. (ஆராவமுதே) கடலில் உப்புச்சாறு குடிப்பார்க்கு, தேவ யோநியிலே பிறக்க வேணும், ப்ரஹ்மசர்யமநுஷ்டிக்க வேணும், இத்தனைபட்டால் ஸக்ருத் ஸேவ்யமாயிருக்கும்; இது அங்ஙனன்றிக்கே, ஸர்வாதிகாரமாய், ஸதா ஸேவ்யமுமாய், ப்ரஹ்மசர்யாதி வைகல்யமுண்டானவையும் தானே பரிஹரிக்கக் கடவதாயிருக்கும். உத்தரபூமியிலே லோகஸாரங்க மஹாமுனிகள் வர்த்தியா நிற்க, இங்குத்தையானொருவன் அங்கேறச் செல்ல, “பிள்ளாய், தசஷிண பூமியில் விசேஷமென்?” என்று கேட்க; “திருவாய்மொழி என்றொரு ப்ரபந்தமவதரித்து, சிஷ்டர்கள் பரிக்ரஹித்துப் போரக் கொண்டாடிக் கொடு போகாநின்றார்கள்” என்ன; “அதிலே உனக்குப் போவதொரு சந்தை சொல்லிக் காணாய்” என்ன; “ ‘ஆராவமுதே’

என்கிறவித்தனையும் எனக்குப்போம்” என்ன; “நாராயணாதி நாமங்கள் கிடக்க, இங்ஙனையுமொரு நிர்ந்தேசமுண்டாவதே” என்று அத்ருப்தராய், “இச்சொல்லு நடையாடுகிற தேசத்தேறப் போவோம்” என்று அப்போதே புறப்பட்டுப் போந்தார்.

விளக்கம் - (ஆராவமுதே) - தகுந்த முறையில் அடையும் வரைப் பொறுக்க முடியாதபடி உள்ள விஷயத்தை அனுபவிக்க நேர்ந்தாலும், அந்த விஷயத்தைப் பிரிய நேர்ந்தவர்கள் எப்படிப் பொறுப்பார்கள்? அனுபவம் என்பது முதலில் கண்களால் காண்பது, அதனைத் தொடர்ந்து கைகளால் தொட்டு அனுபவிப்பது என்பது அல்லவோ? இவ்விதமான ஒரு வரிசை என்பது இன்றி உள்ள வடிவம். (ஆராவமுதே) - திருப்பாற்கடலில் அமிர்தம் பருகுவதற்குத் தகுதியாக தேவர்களாகப் பிறக்க வேண்டும், ப்ரஹ்மசர்யம் கைக்கொள்ள வேண்டும் என்பது போன்றவற்றை நிகழ்ந்தால், ஒருமுறை பருக வாய்ப்பு ஏற்படும். ஆனால் இங்குள்ள அமிர்தமானது அவ்விதமாக இன்றி, அனைவருக்கும் ஏற்புடையதாக, எப்போதும் வணங்கலாம்படியாக, ப்ரஹ்மசர்யம் போன்ற விரதங்களில் பங்கம் ஏற்பட்டாலும் தானாகவே போக்கடிக்கவல்லதாக இருப்பதாகும். இங்கு ஒரு நிகழ்வு கூறப்படுகிறது. வடக்கில் உள்ள தேசத்தில் லோகசாரங்கமுனிகள் என்பவர் வாழ்ந்து வந்தார். ஒரு சமயம், தெற்கில் உள்ள தேசத்திலிருந்து அங்கு ஒருவர் சென்றபோது, அவரிடம் லோகசாரங்கமுனிகள், “பிள்ளாய்! தெற்குத்திசையில் என்ன விசேஷம்?”, என்றார். அதற்கு அவர், “திருவாய்மொழி என்னும் ஒரு ப்ரபந்தம் அவதரித்துள்ளது. அதனை அனைத்து சிஷ்யர்களுக்கும் கைக்கொண்டு மிகவும் கொண்டாடியபடி உள்ளனர்”, என்றார். இதற்கு முனிகள், “அதில் உனக்குத் தெரிந்த ஏதேனும் ஒரு பாட்டைக் கூறுவாயாக” என்பதற்கு அவர், “ஆராவமுதே என்னும் இந்த சொல் ஒன்றே எனக்குப் போதுமானது”, என்றார். உடனே முனிகள், “நாராயணன் தொடக்கமாகப் பல திருநாமங்கள் உள்ளபோது, இப்படி ஒரு நாமத்தில் மட்டும் உறுதி கொள்வது ஏன்?”, என்றார். உடனே மனநிறைவு கொள்ளாதவராக, “இந்தச் சொல்லானது எப்போதும் ஒலித்தபடி உள்ள இடத்திற்கு நாம் செல்வோம்”, என்று உரைத்து, அப்போதே புறப்பட்டார்.

வ்யாக்யானம் - (ஆராவமுதே) “ஸஹ பத்ந்யா” ஆழங்காலிலேயிழிவார் ஒரு கொம்பைக் கொடியைப் பிடித்து இழியுமாபோலே. “பத்ந்ய ஸஹ” கிண்ணகத்திலிழிவார் தேசிகரைக் கைப்பிடித்துக் கொண்டிழியுமாபோலே, பெருமாள் பெரியபெருமாளை யநுபவிக்கும்

போது பிராட்டியைக் கூடக் கொண்டாயிற்றிழிவது. “விஸாலாஷ்யா” இவர்க்குப் பெரியபெருமாள் பக்கலுண்டான ப்ரோமதிசயத்தைக் கண்டு, தன்னையணைக்கும் போதையிற் காட்டிலும் உடம்பெல்லாம் கண்ணானபடி. “நாராயணமுபாகமத்” இவர் நியதியிருக்கிறபடி, இக்கண்ணுக்கிலக்காய் ஆழங்காற்படாதே அவ்வருகுபட்டார். இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று, தான் தன்னை அநுபவிக்கும்போதும் கூட்டுத் தேட வேண்டும்படியாயிற்று. (ஆராவமுதே) இத்திருவாய்மொழியில் இவர்க்குண்டான ஆற்றாமைக்கெல்லாம் பீஜம் இப்பதமாயிற்று.

விளக்கம் - (ஆராமுதே) இத்தகைய இனிமையை ஸர்வேச்வரன் கூடத் தனியாக இருந்து அநுபவிக்க இயலாது என்பதை உணர்த்த ப்ரமானம் கூறுகிறார். அயோத்யாகாண்டம் (6-1) - கதே புரோஹிதே ராம: ஸ்நாதோ நியத மாநஸ: | ஸஹ பத்ந்யா விசாலாஷ்யா நாராயண உபாகமத் - புரோகிதர் வந்தவுடன், இராமன் நீராடுதல் போன்றவற்றை முடித்துக் கொண்டு, பகவத் தியானத்தில் ஈடுபட்டபடி, விரிந்த திருக்கண்கள் கொண்ட தனது பத்தினியுடன் நாராயணனைத் தொழுதார் - என்ற ச்லோகத்தை வ்யாக்யானம் செய்கிறார். “ஸஹ பத்ந்யா - பத்னியுடன் சேர்ந்து”; வெள்ளத்தில் இறங்குபவர்கள் ஒரு கொம்புக்கொடியைப் பிடித்தபடி இறங்குவது போன்று. “பத்ந்யா ஸஹ - பத்னியுடன் சேர்ந்து”; வெள்ளத்தில் இறங்குபவர்கள் உதவிக்கு ஒருவரைப் பிடிப்பது போன்று, பெரியபெருமாள் என்னும் வெள்ளத்தை அநுபவிக்கும்போது, இராமன் தனது பிராட்டியின் திருக்கரம் பற்றியபடி இறங்குவது போன்று. “விசாலாஷ்யா - விரிந்த கண்கள் கொண்டு”; இராமனுக்குப் பெரியபெருமாள் மீது உள்ள ப்ரேமையைக் கண்டு, தன்னை அணைத்துக் கொள்வதைக் காட்டிலும் திருமேனி முழுவதும் கண்களாக உள்ள நிலை. “நாராயணம் உபாகமத் - நாராயணனைத் தொழுதார்”; ஐந்து புலன்களையும் அடங்கியபடி உள்ள நிலையில், இந்தக் கண்களுடைய இலக்கில் ஈடுபடாமல், அங்கு நின்றார். இதனால் கூறப்பட்டது என்னவென்றால் தான் தன்னை அநுபவிக்கும்போதும் துணைக்கு ஆள் தேடவேண்டும்படியாக இவருடைய ஆராமை உள்ளது. (ஆராவமுதே) - இந்தத் திருவாய்மொழியில் இவருக்கு ஏற்பட்ட அனைத்து ஆற்றாமைகளுக்கும் இந்தச் சொல்லே விதையாக உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (அடியேன்) “மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்ற” ஸ்வரூபத்தால் சொல்லுகிறாரல்லர், போக்யதைக்குத் தோற்றுப் புற்கவ்விச் சொல்லுகிறார். “பரவாநஸ்மி” என்றவர், “குணைர் தாஸ்யமுபாகத:” என்றாப்போலே. (உடலம் நின்பாலன்பாயே) சேஷத்வம் ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமானால் தேஹம் அதுக்கு விரோதியாய் நிற்கும் நிலை

குலைந்தது. “அஹம்” என்றிருக்கக் கடவ இவர்தாம், அடியேனென்றது விஷயத்தினுடைய போக்யதாதிசயமிறே; அப்படியே சரீரமும் விஷயாதீநமாக அழிந்தபடி. சேஷத்வாகாரமான ஆத்மாவைத் தன் வழியே இழுக்கை தவிர்ந்து, அதன் வழியே தானொழுதும்படியாயிற்று. ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபனான ஆத்மாவாதல், அதுக்குத் தோள்தீண்டியான ஜ்ஞாந ப்ரஸரத்வாரமான மநஸ்ஸாதலன்றிக்கே, இவற்றுக்கு அவ்வருகான த்வங்மாம்ஸமேதோஸ்த்திமயமான சரீரமும் அழியும்படியாயிற்று.

விளக்கம் - (அடியேன்) – திருவாய்மொழி (1-1-1) - மயர்வற மதிநலம் அருளப் பெற்ற – என்பதற்கு ஏற்ப ஸ்வரூபத்தால் இவ்விதம் கூறவில்லை; இனிமைக்குத் தோற்றவராக, போரில் தோற்றவன் புல்லைக் கவ்வுவது போன்று கூறுகிறார். ஆரண்யகாண்டம் (15-7) - பரவாநஸ்மி - அடியவன் ஆகிறேன் - என்று கூறியவர், கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில் (4-12) – குணை: தாஸ்யம் உபாகத: - குணங்களுக்கு அடியவனாக நின்று - என்று கூறியது போன்று ஆகும். (உடலம் நிற்பால் அன்பாயே) - அடிமைத்தன்மை என்பது ஆத்மாவிற்கு ஸ்வரூபம் என்றுள்ளபோது, சரீரம் அதற்கு விரோதியாக நிற்கும் நிலையானது மாறியது. “அஹம் - நான்” என்று இருக்கவேண்டியவர், “அடியேன்” என்று இருத்தல் என்பது விஷயத்தின் மிகுதியான இனிமை காரணமாக அல்லவோ? சரீரமும் இவ்விஷயத்தில் வசப்பட்டு அழிந்தது. அடிமைத்தனம் என்பதையே வடிவமாக உள்ள ஆத்மாவைத் தனது வழியில் இழுக்காமல், தான் அதன் வழியே செல்லுதல் என்றானது. ஞானம் மற்றும் ஆனந்தம் என்பவற்றையே ஆத்மாவானது தனது ஸ்வரூபமாகக் கொண்டுள்ளது; அதற்கு ஏற்றபடியாக உள்ள ஞானமானது செல்வதற்கு வழியாக உள்ள மனம் என்று இல்லாமல், இவற்றுக்கு விரோதமாக உள்ளதான தோல் சதை எலும்பு என்பதாக உள்ள சரீரம் அழிதல் என்றானது.

வ்யாக்யானம் - (நிற்பாலன்பாயே) சேதநாசேதந விபாகமற அழிக்கவல்ல உன் பக்கலிலே, அன்புக்கு ஆச்ரயமாகை தவிர்ந்து, அன்புதான் ஒரு வடிவு கொண்டாப் போலேயிரா நின்றது. (நீராயலைந்து) உடலம் அன்பாய், அன்புதான் நீராய்க் கொண்டு அலையாநின்றது. முந்துற ச்ரவணமாய், அநந்தரத்தில் மநமாய், பின்னை பாவனையாய், அது ப்ரத்யக்ஷ ஸமாநாகாரமாய்க் கொண்டு அவ்வடைவிலே வருகிறதன்றே; விஷயமழிக்க அழிகிறதித்தனையிறே. (நீராயலைந்து கரைய) நீர் தன் பக்கலில்

அகப்பட்டத்தைக் கரைத்துத் தான் கரையாதிருக்குமாயிற்று; இங்கு அங்ஙனன்று, நீர் தானாயிற்றுக் கரைகிறது. அன்பு நீரானால், நீர்தான் கரையத் தட்டில்லையே.

விளக்கம் - (நின்பால் அன்பாயே) - சேதநம் மற்றும் அசேதநம் என்ற வேறுபாடு இன்றி அழிக்கவல்ல உன்னிடம், அன்பிற்கு இருப்பிடமாக இருத்தல் என்பது அல்லாமல், அன்பு என்பதே ஒரு வடிவம் கொண்டதாக உள்ளது போன்ற நிலை. (நீராய் அலைந்து) - சரீரமானது அன்பாக, அன்பு என்பது நீராகக் கொண்டு நிற்கிறது. முதலில், காதின் மூலம் கேட்டல், தொடர்ந்து மனம் மூலம் மனனம் செய்தல், தொடர்ந்து பாவனையாக, அதனை ப்ரத்யக்ஷமாகக் காண்பது போன்றுள்ள நிலை ஏற்படுகிறது. விஷயம் அழிக்கும்போது, அழிகிறது இத்தனையும் அல்லவோ? (நீராய் அலைந்து கரைய) - நீரானது தன்னிடம் அகப்பட்டதைக் கரைத்த பின்னர், தான் கரையாமல் உள்ளது; ஆனால் இங்கு அப்படி அல்ல; சரீரம் நீராக மாறி, அந்த நீரும் கரைகிறது. நீர் கரையுமோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்; அன்பு என்பது நீராக உள்ளபோது, கரைவதற்கு எந்தத் தடையும் இல்லை.

வ்யாக்யானம் - இத்தலையளவு இதுவானால் அத்தலை செய்கிறதென்? என்னில், (உருக்குகின்ற) அழிக்கைக்கடியிட்டவித்தனையாயிற்று. அழிப்பாளனானவன் “ஆபரணாதிகள்” என்று பாராதே உருக்கியழிக்குமாபோலேகாணும் இவனும் உருக்கியழிக்கிறபடி. “தேசமானவணிகலனுமிவர் கைகூப்புச் செய்கை”யிறே. ஆழ்வார்க்குள்ள உடலையுருக்கியழிக்குமித்தனையோ? என்னில், (நெடுமாலே) எதிர்த்தலையில் அழிவு கண்ட பின்பிறே இத்தலையில் அழிவு. அவனுடைய வ்யாமோஹத்தைப் பார்க்கில் இதொன்றும் போராதபடியாய் இருக்கும். அவனுடைய அழிவு சொல்லும்போது இனி இவ்வடைவில் வாசக சப்தமிட்டுச் சொல்லவொண்ணாது. (நெடுமால்) என்னிலென்னுமித்தனை. மாலென்று வ்யாமோஹம்; நெடுமாலென்று மிக்க வ்யாமோஹத்தையுடையனாயிருக்கை. அன்றிக்கே, மாலென்று பெரியோனென்ற படியாய், அதுதானும் ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளளவோ? என்னில், அல்ல, “மனிசர்க்குத் தேவர் போலத் தேவர்க்கும் தேவ”னென்கிறது. நெடுமாலென்று ஸர்வேச்வரனென்றபடி. அவனுடைய பெருமையும் இவரையழிக்கைக்கு உடலாமித்தனையிறே.

விளக்கம் – இந்தத் தலையான இவர் இவ்விதம் உள்ளதுபோது, அந்தத் தலையான அவன் செய்வது என்ன? (உருக்குகின்ற) - அழிப்பதற்கு அடியிட்ட செயலை செய்கிறான். தட்டான் ஒருவர் “ஆபரணங்கள்” என்பது போன்று ஆராயாமல், அனைத்தையும் உருக்கி அழிப்பது போன்று, இவனும் உருக்கி அழிக்கிறான். ஆனால் இவருடைய திருமேனியானது ஆபரணம் ஆகுமோ என்பதற்கு ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார்; திருவாய்மொழி (4-3-2) – தேசமானவ் அணிகலனும் இவர் கைகூப்புச் செய்கை – என்று கூறுவது காண்க. ஆனால், ஆழ்வாரின் திருமேனியை மட்டுமே அவ்விதம் உருக்கி அழிப்பானோ? தனக்கென்று ஒரு திருமேனி இல்லையா என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (நெடுமாலே) - எதிர்த்தலையான அவருடைய அழிவைக் கண்ட பின்னரே இந்தத் தலையான இவன் உருகி அழிதல் உள்ளது? அவனுடைய மயக்கத்தைக் காணும்போது இவருடைய நிலையானது போதாது என்னும்படியாகவே இருக்கும். இவருக்காக இவன் உருகி அழிவதைக் கூறுவதற்குச் சொற்கள் இருக்காது. (நெடுமால்) – “மால்” என்பது மயக்கம், “நெடுமால்” என்பது “மிகுந்த மயக்கத்தில் உள்ளவன்” என்றாகும். அல்லது “மால்” என்பதற்கு “பெரியவன்” என்று பொருள் கொள்ளலாம்; பெரியவன் என்றால் நான்முகன், ருத்ரன் போன்றவன் அல்லவோ என்றால், இல்லை; திருவாய்மொழி (8-4-5) – மனிசர்க்குத் தேவர் போலத் தேவர்க்கும் தேவ - என்பது போன்றாகும். அல்லது “நெடுமால்” என்பது, ஸர்வேச்வரன் என்ற பொருளில் உள்ளது எனலாம்; அவனுடைய பெருமையும், இவரை உருக்கி அழிப்பதற்குக் காரணம் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (சீரார் இத்யாதி) மிக்க கனத்தையுடைத்தான செந்நெற்கதிர்களானவை கண்வளர்ந்தருளுகிற அழகைக் கண்டு, பரிசர்யை பண்ணுவாரைப்போலே அசையாநிற்கும். சீர் - கனமும், அழகும். கவரிபோலே வீச. கவரி - சாமரம். அன்றிக்கே, செந்நெலுக்குச் சீர்மையாவது - ஆராவமுதாழ்வார்க்கு அமுதுபடியாகிற சீர்மையாகிலு மாகிறது. அப்போது “அஹமந்நம்” என்கிற சீர்மை. (கவரி வீசம்) “அகால பலிநோ வ்ருஷா:” என்னுமாபோலே. அறுத்து நடவேண்டாபோலே காணும். கருத்தறிந்து அடிமை செய்வாரைப்போலே. சேஷவஸ்துவின் வ்யாபாரமடைய சேஷி தனக்கு அடிமையாக நினைத்திருக்கிறபடி.

விளக்கம் - (சீரார் இத்யாதி) - மிகுந்த கனம் கொண்ட செந்நெல் கதிர்களானவை, இவன் திருக்கண்கள் வளர்ந்தருளும் அழகைக் கண்டு, கைங்கர்யம் செய்பவர்கள் போன்று

நிற்கும். சீர் என்றால் கனம் மற்றும் அழகு என்று பொருள். அந்த நெற்பயிர்களானவை சாமரம் போன்று வீசுகின்றன. அல்லது ஆராவமுதனுக்கு அமுது செய்யும்படியாக உள்ளதால் “சீரார் நெல்” என்றார். அப்போது தைத்திரீயத்தில் - அஹம் அந்நம் - நானே உணவு - என்பதாக உள்ள நிலை. (கவரி வீசும்) - அகால பலிநோ வ்ருஷா: - மரங்களானவை, காலம் அல்லாத காலத்திலும் பயன் அளிப்பதாக உள்ளன - என்பதற்கு ஏற்ப செந்நெல் பயிர்கள் எப்போதும் உள்ளன. அவற்றை அறுத்து மீண்டும் நடவேண்டாம் என்பதாக உள்ளன. கருத்து அறிந்து கைங்கர்யம் செய்பவர்கள் போன்று உள்ளன. எஜமானன் செய்யவேண்டிய செயல்கள் அனைத்தையுமே அடிமையானவன் தனது செயல்களாக எண்ணியபடி உள்ளது போன்று ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (செழுநீர்) கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸௌகுமார்யத்துக்குப் போரும்படி அழகிதான ஜல ஸம்ருத்தியை உடைத்தான திருக்குடந்தையிலே. செழுநீர் - பெரு நீரென்றுமாம். (ஏரார்கோலம் இத்யாதி) அழகு சமைந்தவொப்பனை நிறம் பெறும்படி கண் வளர்ந்தருளினாய். நாட்டார் உலவித் திரியும்போது அவயவங்களிலுண்டான பொல்லாங்குகள் மறைந்து ஒன்று போலேயிருக்கும், ஓரிடத்திலேயிருத்தல் கிடத்தல் செய்தவாறே வைரூப்யந் தோற்றிக் கண் கொண்டு பார்க்கவொண்ணாதபடியிருப்பர்கள்; இங்கு அங்ஙனன்றிக்கே, “ஸமயாபோதித: ஸ்ரீமாந்” என்று கிடந்தகிடைக்கு ஆலத்தி வழிக்க வேண்டும்படியிருக்கை. “இவனுணரில் செய்வதென்” என்று வயிறு பிடிக்க வேண்டும்படியிருக்கை.

விளக்கம் - (செழுநீர்) - கண் வளர்கின்ற மென்மைக்கு ஏற்றபடியான அழகான தண்ணீர் எப்போதும் நிறைந்து காணப்படுகின்ற திருக்குடந்தையில். “செழுநீர்” என்பதற்கு, “அதிகமான நீர்” என்றும் கூறலாம். (ஏரார்கோலம் இத்யாதி) - அழகு சமைந்த ஒப்பனை நன்றாக வெளிப்படும்படியாகத் திருக்கண் வளர்ந்தருளியுள்ளாய். ஆனால், சயனித்துக் கிடப்பதில் அப்படி ஓர் அழகு உள்ளதா என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். நாட்டில் உள்ளவர்கள் அங்கும் இங்கும் உலவியபடி உள்ளபோது அவர்களுடைய உடல் உறுப்புகள் ஒவ்வொன்றிலும் உள்ள தீமைகள் அனைத்தும் மறைந்து கிடந்து, ஒன்றாகவே வெளிப்படும்; ஆனால் அவர்கள் ஓர் இடத்தில் இருக்கும்போது அல்லது கிடக்கும்போது, அவர்களுடைய குரூரமான தன்மைகள் வெளிப்பட்டபடி இருந்து, கண் கொண்டு காண இயலாதபடி இருப்பார்கள். ஆனால் இவன் அது போன்று அல்லாமல், ஸுந்தரகாண்டம் (38-24) - ஸ மயா போதித: ஸ்ரீமாந் - அந்த இராமன் என்னால் உறக்கத்திலிருந்து

எழுப்பப்பட்டார் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, கிடக்கின்ற அழகான கோலத்திற்கு கண் திருஷ்டி ஏற்படக்கூடும் என்று, ஆலத்தி வழிக்கும்படியாக உள்ளான். “இவன் கண்கள் விழித்து எழுந்து, அங்கும் இங்கும் சென்றால் என்ன செய்வது?”, என்று வயிற்றைப் பிடித்தபடி நிற்கும் நிலை.

வ்யாக்யானம் - (கிடந்தாய் கண்டேன்) “ஸுக ஸுப்த:” என்கிறபடியே கிடையழகைக் கண்ணாலே காணப்பெற்றேன், நினைத்த பரிமாற்றம் பெற்றிலேன். என்னைப் பற்ற எழுந்திருத்தல், இருத்தல், உலாவுதல், “என் செய்தாய்” என்னுதல், அணைத்தல் செய்யப் பெறுகிறிலேன். (எம்மானே) “இது நம்மது” என்று இராதொழியப் பெற்றேனாகில் நான் ஆறியிருக்கலாயிற்றே. வடிவோடொக்க ப்ராப்தியும் என்னை நலியாநின்றது. ப்ராப்தியை யிட்டு இப்படி என்னை நலியலாமோவென்கிறார்.

விளக்கம் - (கிடந்தாய் கண்டேன்) - ஸுந்தரகாண்டம் (38-24) - ஸுக ஸுப்த: - சுகமான உறக்கம் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அவன் கிடக்கின்ற அழகை நான் கண்களால் காணப்பெற்றேன்; ஆனால் நான் எண்ணியபடி அவன் என்னுடன் பேசுதல் போன்றவற்றைச் செய்யும் நிலை ஏற்படவில்லை. என்னைப் பிடிப்பதற்காக எழுந்திருத்தல், அமர்தல், உலவுதல், “என்ன செய்கிறாய்” என்று வினவுதல் போன்ற எதனையும் நான் அடையவில்லை. (எம்மானே) - “இது என்னுடையது” என்று அவன் என்னைச் சொந்தம் கொண்டாடினால், நான் பொறுமையாக இருக்கலாம். அவனை அடைந்தது மற்றும் அவன் வடிவழகு ஆகிய இரண்டும் ஒன்றாகவே என்னை வருத்தியது. என்னை அழைத்த பின்னர் வருத்தலாமோ?

5-8-2 எம்மானே என் வெள்ளை மூர்த்தி என்னை ஆள்வானே
எம் மா உருவும் வேண்டும் ஆற்றால் ஆவாய் எழில் ஏறே
செம் மா கமலம் செழு நீர் மிசைக் கண் மலரும் திருக்குடந்தை
அம் மா மலர்க் கண் வளர்கின்றானே என் நான் செய்கேனே

பொருள் - எனது செயல்கள் அனைத்தும் உன் வசப்பட்டதாக, எனது ஸ்வாமியாகவும், எனக்கு ஸத்வத்தில் ஈடுபாடு உண்டாகும்படியாக பரிசுத்தமான வடிவத்தைக் கொண்டவனாகவும், அந்த வடிவழகைக் காண்பித்து எனது இருப்பானது நிலைக்கும் படியாக நான் உன்னை அனுபவிக்கும்படிச் செய்பவனாகவும், இப்படியாக உன்னை

அண்டியவர்கள் விஷயத்தில் அனைத்துவிதங்களாக உள்ளவனாகவும், கொண்டாகத்தக்க அவதாரத் திருமேனிகளை உனது விருப்பத்தால் ஏற்றுக் கொண்டு நிற்பவனாகவும், அந்தத் திருமேனிகளுடைய அழகால் மயக்கி நிற்பவனாகவும், சிவந்த பெருத்த தாமரைகள் நீரின் மீது நன்கு வளர்ந்தபடி அனைத்து இடங்களிலும் மலர்ந்து நிற்கும் திருக்குடந்தையில் அப்படிப்பட்ட தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்டு திருக்கண்கள் வளர்பவனாகவும் உள்ளவனே! நான் என்ன செய்வேன்? அதாவது, அனைத்து தாமரைகளும் நன்கு மலர்ந்தபடி உள்ளபோது, இந்த இரண்டு தாமரைகள் என்னை நோக்கி மலராமல் உள்ளனவே, நான் என்ன செய்வேன்?

அவதாரிகை - இப்படி கூப்பிடச் செய்தேயும் ப்ரதிவசநம் பண்ணாமையாலே, “உம்முடைய கார்யம் நீரே செய்யுமித்தனையன்றோ” என்றிருந்தானாகக் கொண்டு, முன்பு பண்ணின உபகாரங்களைச் சொல்லிக் கூப்பிடுகிறார்.

விளக்கம் - இவ்விதம் அழைத்த பின்னரும் அவன் மறுமொழி ஏதும் அளிக்கவில்லை. எனவே இவர் தனது மனதில், “உம்முடைய செயல்களை நீவிர் தாமாகவே செய்து கொள்ளும்”, என்று எண்ணுகிறானோ என ஐயம் கொண்டார். ஆகவே, இவன் முன்பு செய்த உபகாரங்களை உரைத்து அழைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (எம்மானே) உடைமையோ! உடையவனோ உடைமையை நிர்வஹிப்பார். “நீயே உன் கார்யம் செய்து தலைக்கட்டிக்கொள்” என்கைக்கு வெறும் நானேயாயிருந்தேனோ. எம்மானே - என்னாதனே! (எம்மானேயென் வெள்ளைமூர்த்தி) “பதிம் விச்வஸ்ய”, “யஸ்யாஸ்மி” என்கிற ப்ரமாணங் கொண்டறிந்தேனோ. பின்னை எங்ஙனே செய்தபடி? என்னில், சுத்த ஸ்வரூபனாகையாலே, தன் படிகளிலொன்றும் குறையாதபடி எனக்குத் தன் பேறாகத் தானே காட்டக்கண்டேன். சிறிது மயர்வு கிடக்க நீ அருளினாயாகில் நான் ஆறியிருக்கலாயிற்றே.

விளக்கம் - (எம்மானே) - என்னை உடைமையாகக் கொண்டவனே! ஒரு பொருளின் சொந்தக்காரன் அல்லவோ அந்தப் பொருளை மேற்பார்வை செய்வார். அதனை விடுத்து, “உனது செயலை நீவிர் தாமாகவே செய்து முடிப்பீராக” என்று நீ கூறுவதற்கு, நான் நானாகவே இருக்கிறேனோ? அதாவது, நான் சுதந்திரமாக உள்ளவனோ? “எம்மானே”

என்றால், “என் நாதனே” என்பதாகப் பொருள். “எம்மான்” என்று அறிந்துள்ளபோதிலும், ஒரு சில உபாஸகர்கள் தங்களுடைய முயற்சியால் கார்யம் செய்ய முயல்கிறார்கள் அல்லவோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். “எம்மானே” என்பதன் மூலம், தனக்கு அத்தகைய சாதனங்களில் ஈடுபடுதல் என்பது ஏற்படவில்லை என்கிறார். இதற்குக் காரணம் என்ன? “மஹா. நா. (13-1) - பதிம் விச்வஸ்ய - இந்த விச்வத்தின் பதி, யஸ்ய அஸ்மி - நான் அவனுக்கு அடிமை” என்பது போன்று ப்ரமாணங்களைக் குறித்து நான் ஏதும் அறியவில்லை; ஆயினும் இவ்விதம் அழைத்தது எப்படியென்றால், சுத்த ஸ்வரூபமாக உள்ளதால், தனது விதங்கள் அல்லது தன்மைகளில் ஏதும் குறையாதபடி, தன்னுடைய பேறாகவே எனக்குத் தன்னைக் காண்பித்தான். சிறிது மயர்வு உள்ளபோது நீ அருளினாய் என்றால் நான் பொறுமையுடன் இருந்திருப்பேன் அல்லவோ (இப்போது மயர்வற மதிநலம் அருளப் பெற்றதால், பொறுமை இல்லை)?

வ்யாக்யானம் - (என்னையாள்வானே) காட்டுகிறபோது தெரியக்காட்டி, பின்னை என் வழியேயாக்கி என்னைக் கைவிட்டாயோ. “அஞ்சிறைய மடநாராய்”, “மாசறு சோதி” தொடக்கமான வ்யஸநங்களையும் போக்கி குண ஜ்ஞாநத்தாலே தரிப்பித்துக் கொண்டு போந்தபடி. (எம்மாவுருவும்) எனக்காகவும் ஆச்சரிதர்க்காகவும் நீ படும்பாடு அறிவுதியே. எவ்வகையாலும் விலக்ஷணமான விக்ரஹம். அதாவது “ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாம் அதிஷ்ட்டாய” என்கிறபடியே, அப்ரக்ருத திவ்ய ஸம்ஸ்தாமாயிருக்கை. (வேண்டுமாற்றால்) “தனக்கு வேண்டுருக் கொண்டு” (6.4.7) என்கிறபடியே இச்சையாலே என்னுதல், ஆச்சரிதர் வேண்டுமாற்றாலென்னுதல். “தமருகந்ததெவ்வுருவ மவ்வுருவந்தானே”.

விளக்கம் - (என்னை ஆள்வானே) - உன்னை நீ வெளிப்படுத்திக் கொள்ளும்போது நன்கு காண்பித்துக் கொண்டு, அதன் பின்னர் என்னை எனது வழியே செல்லும்படிச் செய்து, என்னைக் கைவிட்டாயா? இதனை ஏன் கூறுகிறார்? திருவாய்மொழி (1-4) - அஞ்சிறைய மடநாராய் மற்றும் திருவாய்மொழி (5-3) - மாசறு சோதி என்பது தொடக்கமாக உள்ள திருவாய்மொழிகளில் ஏற்பட்ட துன்பங்களையும் களைப்பையும் நீக்கி, குண ஞானத்தால் என்னைத் தரிக்கும்படிச் செய்கிறான். (எம்மா உருவும்) - எனக்காகவும், உனது அடியார்களுக்காகவும் நீ படும்பாடு அறியலாம். அனைத்துவிதங்களிலும் வேறுபட்ட திருமேனி. அதாவது, கீதை (4-6) - ப்ரக்ருதி ஸ்வாம் அதிஷ்ட்டாய - எனது ப்ரக்ருதியை ஏற்று, யோகமாயை மூலம் வெளிப்படுகிறேன் - என்பதற்கு ஏற்ப, தெய்வீகமான தன்மை கொண்ட திருமேனியாக இருத்தல். (வேண்டும் ஆற்றால்) - திருவாய்மொழி (6-4-7) -

தனக்கு வேண்டுருக் கொண்டு - என்பதற்கு ஏற்ப, தனது விருப்பதால், தான் விரும்பும் திருமேனியைக் கொள்கிறான்; அல்லது அடியார்களுடைய வேண்டுகல்க்கு ஏற்றபடி கொள்கிறான் என்றும் கூறலாம்; முதல் திருவந்தாதி (44) - தமர் உகந்தது எவ்வுருவம் அவ்வுருவந்தானே - என்பது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (எவ்வுருவம் வேண்டுமாற்றாலாவாய்) “எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்”, ஆச்ரிதார்த்தமாக நீ கொள்ளாத வடிவுண்டோ? (எம்மாவுருவம்) எல்லா வடிவும் அவன் கொண்டதாகையாலே ஸ்வாக்யமாயிருக்கிறபடி. அதாவது “ஆவிர்ப்பூதம்” என்கிறபடியே அப்ராக்ருத திவ்ய ஸம்ஸ்தாநத்தை இதர ஸஜாதீயமாக்குமித்தனையிறே. “ரூபமந்யத்தரேர்மஹத்” என்னுமித்தனையிறே.

விளக்கம் - (எவ்வுருவம் வேண்டுமாற்றாலாவாய்) - அல்லது, திருவிருத்தம் (1) - எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய் - என்பதற்கு ஏற்ப, அடியார்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக நீ ஏற்காத வடிவமும் உள்ளதா? (எம் மா உருவம்) - அனைத்து வடிவங்களும் அவன் கொண்டதாக உள்ளதால், அவை அனைத்தும் கொண்டாடத்தக்கவையாக உள்ளன. அதாவது, ஸ்ரீவிபு. (5-3-2) - ஆவிர்ப்பூதம் - தோன்றுதல் - என்பதற்கு ஏற்ப, இந்த உலகில் காண இயலாத தெய்வீகமான திருமேனியை மற்ற பொருள்களைப் போன்று கொள்ளுதல். ஸ்ரீவிபு. (6-7-70) - ரூபமந்யத்தரேர்மஹத் - அவனுடைய ரூபமானது வேறுபட்டது - என்பது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (வேண்டுமாற்றாலாவாய்) கர்மமடியாக இவன் பிறக்குமா போலேயிறே அநுக்ரஹமடியாக அவன் பிறக்கும்படி. இருவர்க்கும் பிறவியொக்கும். இவனுக்குக் கர்ம ஸூயம் பிறக்க ஜந்ம ஸூயம் பிறக்கும், இவன் கர்மம் அவன் காலிலே குனியப்போம்; அவனுக்கு நித்யமாய்ச் செல்லாநிற்கும். இனி அவனுக்குக் கர்மமென்னப் பார்க்கிறது அநுக்ரஹத்தையிறே, அதுதானும் நித்யமிறே அவனுக்கு. இவனுக்கு இவன் தன்னளவிலே பிறக்கவமையும், அவனுக்கு எல்லார்க்குமாகப் பிறக்கவேணுமே. இவனுக்குக் கர்மமடியாக வந்ததாகையாலே ஸ்வார்த்தமாயிருக்கும், அவனுக்கு அநுக்ரஹமடியாக வந்ததாகையாலே பரார்த்தமாயிருக்கும். “பஹுநி மே வ்யதீதாநி ஜந்மாநி தவச”விறே. “தவச” என்கிறது உன்னுடைய பிறவி மெய்யாயிருக்குமாபோலே என்னுடைய ஜந்மமும்

ஐந்தர்ஜாலிகமன்று காண். இப்படியிராதவன்று இவனுக்கு மார்விலே கைவைத்துறங்க
வொண்ணாதே.

விளக்கம் - (வேண்டுமாற்றாலாவாய்) - கர்மங்களுடைய காரணமாக நாம் பிறப்பது போன்று, அனுக்ரஹம் காரணமாக அவன் பிறக்கிறான். இருவருக்கும் பிறவி ஒன்றாகவே உள்ளது. பிறவி காரணமாக நமக்குக் கர்மங்கள் தேய்வது போன்று, அதே நேரத்தில் பிறவிகளும் தேய்கின்றன. நமது கர்மங்கள் அழிவதன் காரணம் என்ன? அவனுடைய திருவடிகளில் பணிந்து நிற்கும்போது நமது கழிகின்றன. அவனுக்கு நித்யமாகவே திருமேனியானது தொடர்ந்தபடி உள்ளது. ஆனால் அவனுக்கு கர்மம் உண்டோ? அது இருந்தால் மட்டுமே திருமேனி தொடர்ந்தபடி இருக்கும் அல்லவோ? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். அவனுடைய அனுக்ரஹத்தையே கர்மம் எனலாம்; அத்தகைய அனுக்ரஹம் என்ற கர்மமானது நித்யம் அல்லவோ? மேலும் நாம் நமது கார்யம் நிறைவேற்றப் பிறக்கிறோம்; அவன் அனைவருக்காகவும் பிறக்கிறான். நமக்குக் கர்மம் காரணமாகப் பிறவி ஏற்பட்டதால், நமக்காக மட்டுமே நாம் உள்ளோம் என்பதாக உள்ளது; அவனுக்கு அனுக்ரஹம் காரணமாகப் பிறவி ஏற்பட்டதால் மற்றவர்களுக்காக என்பதாகவே உள்ளான். கீதை (4-5) - பஹுநி மே வ்யதீதாநி ஜந்மாநி தவச - எனக்குப் பல ஜன்மங்கள் கழிந்தது போன்று, உனக்கும் கழிந்தன - என்பது காண்க; “தவ ச - உனக்கும்” என்பதன் மூலம், “உனது பிறவியானது மெய்யாகவே உள்ளது போன்று எனது பிறவியும் மெய்யானது அல்லாமல், இந்தர்ஜாலம் போன்றது அல்ல” என்பது கூறப்பட்டது. இவ்விதம் இல்லை என்றால், நாம் நம்முடைய மார்பில் கைகள் வைத்து நிம்மதியாக உறங்க இயலாது அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (எழிலேறே) இப்படி ஆசிரிதார்த்தமாகப் பிறவாநின்றால் பழையபுகரிற் குறைந்துவருமோ? என்னில், பண்டில்லாத வெழிலுமுண்டாயிருக்கை. கர்மத்தாலே பிறக்கிலிறே நிறக்கேடாவது. “பல பிறப்பாயொளிவரு முழுநல”மிறே. “ஸ ச்ரேயாந் பவதி ஜாயமாந:”. “ஸ ஏவ” என்கிறதிறே; எல்லார்க்கும் பிறக்கப் பிறக்கப் புகர் அழிந்து வரும், இவனொருவனுக்கும் பிறவாநின்றால் புகருண்டாகா நிற்குமிறே. தேசமறியப் புகருண்டாய் நெஞ்சு வெறுத்திருக்குமோ? என்னில், “பிறக்கப் பெற்றோம்” என்னும் மேனாணிப்பை உடையனாயிருக்கும். “பட்டிமேய்ந்தோர் காரேறு” என்கிறபடியே. “வானிளவரசு” என்கிறபடியே அகம்படி வைத்த அரசாயிருக்கும் அங்கு, அச்செறுப்புத் தீர

ஸ்வைரம் ஸஞ்சரிக்கப் போந்தவிடமிறே இது. ஆகையாலே, அங்கு நின்றும் போந்து பிறந்த பின்பாயிற்று எழிலேறாயிற்று. அடியறிவார் “பவாந் நாராயணோ தேவ:” என்றால், அது அஸஹ்யமாய், “ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே” என்றும், “அஹம்வோ பாந்தவோ ஜாத:” என்றும் சூழ்த்துக் கொடுக்கும்படியிறே அவதாரத்திலே மெய்ப்பாடிருக்கும்படி.

விளக்கம் – (எழிலேறே) - இவ்விதம் அடியார்களுக்காக இங்கு பிறக்கவில்லை என்றால் முன்பு ஏற்பட்ட தேஜஸ்ஸும் புகழும் குறைந்து விடுமோ என்றால், முன்பு ஏற்படாத எழில் இப்போது ஏற்படும். இவ்விதம் கூறுவதன் காரணம் என்ன? கர்மம் காரணமாகப் பிறந்தால் அல்லவோ இது போன்று குணங்கள் குறையும்? திருவாய்மொழி (1-3-2) - பல பிறப்பாயொளிவரு முழுநலம் - என்பதற்காக அல்லவோ உள்ளது? யஜுர்வேதத்தில் - ஸ ச்ரேயாந் பவதி ஜாயமாந: - அவதரித்த பின்னர் ஒளி பெறுகிறான் என்று கூறப்பட்டது; “ஸ ஏவ - அதன் பின்னரே” என்று கூறப்பட்டது. நம் அனைவருக்கும், பிறக்கப் பிறக்கப் புகழானது அழிந்தபடி இருக்கும்; இவன் ஒருவனுக்கு மட்டுமே, பிறக்காமல் இருந்தால் புகழ் உண்டாகாமல் போகும். ஆனால் அனைவரும் அறியும்விதத்தில் ஏற்படும் புகழ் என்பதை நெஞ்சம் வெறுக்குமோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். நாச்சியார் திருமொழி (14-1) - பட்டிமேய்ந்தோர் காரேறு - என்பதற்கு ஏற்ப, “பிறக்கும் வாய்ப்பு கிடைத்தது” என்று கர்வத்துடன் உள்ளவன். பெரியாழ்வார் திருமொழி (3-6-3) - வான் இளவரசு - என்பதற்கு ஏற்ற, பல முதிர்ந்த அமைச்சர்கள் நடுவில் இளவரசனாக உள்ளது போன்ற நிலை பரமபதத்தில் இவனுக்கு உள்ளது; ஆனால் அத்தகைய ஸங்கோஜம் தீரும்விதமாக இங்கு தாம் விரும்பும் இடத்தில் நிலைக்கும்படியாக உள்ளது; ஆகவே அங்கிருந்து பிறப்பட்ட பின்னர், இங்கு வந்து பிறந்த பின்னரே எழில் ஏற்பட்டது. இங்கு பிறந்துள்ளதேயே தனக்கு விருப்பமாகக் கொண்டு கர்வத்துடன் இருப்பான் என்பதற்கு, பகவானுடைய சொற்கள் மூலம் ப்ரமாணம் கூறுகிறார்; யுத்தகாண்டம் (120-13) - பவாந் நாராயண தேவ: - நான்முகன் இராமனிடம், “நீயே தேவனாகிய நாராயணன் ஆகிறாய்” - என்றான்; ஆனால் இராமன், யுத்தகாண்டம் (120- 11) - ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே - நான் மனிதனாக - என்றும், ஸ்ரீவிபு. (5-13-12) - அஹம்வோ பாந்தவோ ஜாத: - நான் தேவனும் அல்லன், உங்கள் உறவினனாகப் பிறந்தேன் - என்றும் அனைவரையும் சூழ்ந்துக் கொண்டு அல்லவோ அவதாரங்களுடைய ஸத்யமான நிலைப்பாடு உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (செம்மா இத்யாதி) அவதார காலத்திலுதவாதார்க்கும் இழக்க வேண்டாதபடியிறே கோயில்களிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது. (செம்மாகமலம் இத்யாதி) பரிமளம் முகத்தே வந்தலையெறிய அதுதானே தொடைகுத்தக் கிடந்துறங்குகிறபடி. சிவந்த பெரிய கமலங்களானவை, தர்சநீயமான நீரையமுக்கி மேலேயலருகிறபோது, கடல் நிறமான வடிவையும் அங்குத்தை அவயவங்களையும் காட்டாநின்றன. (செம்மாகமலம்) செவ்வி மாறுகிற தாமரை அரை சூணத்திலே அங்குத்தைக் கொப்பாகாதிறே, வருந்திச் சொல்லும்போதும் இத்தனையேறிட்டுச் சொல்லவேணுங்காணும். (அம்மாமலர்க்கண் வளர்கின்றானே) அழகிய தாமரைப் பூப்போலே யிருக்கிற திருக்கண்கள் அலரக் காண்கிறிலேன். (அம்மாமலர்) அவற்றோடே ஸஜாதீயமாயிற்றின இரண்டு பூ அலரக் காண்கிறிலேனென்றுமாம். (என் நான் செய்கேனே) இவையிரண்டு மலர்ந்தாலல்லது தரியாதிருக்கிற நான், திருக்குடந்தையிலே தாமரைகள் அலர்ந்தால் மதுபாநம் பண்ணக் கடவ வண்டுகள், மதுபாநம் பண்ணிக் களியாநின்றன. இத்தாமரைகள் அலர்ந்தால் மதுபாநம் பண்ணக் கடவ வண்டு இங்ஙனே பட்டினி கிடந்து போமித்தனையோ. (என்னான் செய்கேனே) “இக்கூப்பீடு உருவச் செல்லும்” என்றிருக்கிறாயோ, சென்றற்றது கிடாய். “இவையொழிய மதுபாநம் பண்ணோம்” என்கையிறே இவர்க்கு இங்ஙன்பட வேண்டுகிறது. இனி இவையலருகையாவது விசேஷ கடாசூஷம் பண்ணுகைகாணும். அவன் கண் விழியாதபோது இவர் கண் விழிக்கமாட்டாரே.

விளக்கம் - (செம்மா இத்யாதி) - அவதார காலங்களில் பிறக்காதவர்களுக்கும், அதனால் தனது உதவி பெறாதவர்களுக்கும் உதவலாம்படியாக, கோயில்களில் அர்ச்சாவதாரமாக வந்து திருக்கண் வளர்கிறான். (செம்மாகமலம் இத்யாதி) - பரிமளமானது திருமுகத்தில் வந்து அலை போன்று வீசியபடி உள்ளது; அதனையே தாலாட்டு போன்று எடுத்துக்கொண்டு உறங்கியபடி உள்ளான். சிவந்த பெரிய தாமரைகள், காண்பதற்கு இனிமையாக உள்ள நீரைக் கீழே தள்ளி, மேலே எழும்பி மலரும்போது, கடலின் நிறம் கொண்ட வடிவத்தையும், மற்ற தனது உறுப்புகளையும் காண்பித்தபடி உள்ளன; இதனைப் போன்று இவனுடைய திருக்கண்கள் உள்ளன. (செம்மாகமலம்) - அரை சூணத்தில் தனது அழகை இழந்து வாடிப் போகும் தாமரையானது இவனுடைய திருக்கண்களுக்கு ஒப்பாகக் கூறுவதற்கு ஏற்றது அல்ல; ஆனாலும் இவ்விதமான ஒரு உதாரணத்தைக் கூற வேண்டியுள்ளதால் “செம்மா கமலம் - அழகான பெரிய தாமரை”

என்று பல அடைமொழிகளைத் தாமரைக்குக் கூறுகிறார். (அம்மாமலர்க்கண் வளர்கின்றானே) அழகான தாமரை மலர்கள் போன்றுள்ள திருக்கண்கள், அந்தத் தாமரைகள் போன்று மலர்வதை என்னால் காண இயலவில்லை. (அம்மாமலர்) - அல்லது அவற்றைப் போன்ற ஒரே ஜாதியைச் சேர்ந்த இரண்டு மலர்கள் மலர்வதை நான் காணவில்லை. (என் நான் செய்கேனே) - இந்தத் திருக்கண்கள் என்ற தாமரைகள் மலர்ந்தால் அல்லாமல் உயிர் தரிக்க இயலாதபடி உள்ள நான் என்ன செய்வது? திருக்குடந்தையில் உள்ள மற்ற தாமரைகள் மலர்ந்தால், அவற்றில் உள்ள மதுவைப் பருகவல்ல வண்டுகள், அவ்விதம் மதுவைப் பருகி, களித்தபடி உள்ளன; ஆனால் இந்தத் திருக்கண்கள் என்ற தாமரைகள் மலர்ந்தால் மதுவைப் பருகவல்ல இந்த வண்டானது இவ்விதம் பட்டினி கிடக்கும்படி ஆனதே! (என் நான் செய்கேனே) - “இப்படிப்பட்ட எனது அழைத்தல் என்பது நீண்ட காலம் சென்றபடி இருக்கும்” என்று நீ உள்ளாயோ? முடியும்படி ஆனதை நீ காணவில்லையா? இந்தத் திருக்கண்களாகிற தாமரை அல்லாமல் வேறு எங்கும் சென்று மதுவைப் பருகமாட்டேன் என்று இவர் உள்ளதால் அல்லவோ இவர் இத்தனை துன்பம் அடைகிறார்? இவை மலர்தல் என்பது, சிறப்பான கடாசுஷம் காரணமாகவே ஆகும். அவன் கண் விழிக்கவில்லை என்றால், இருவரும் கண் விழிக்க மாட்டார்.

5-8-3 என் நான் செய்கேன் யாரே களைகண் என்னை என் செய்கின்றாய்

உன்னால் அல்லால் யாவராலும் ஒன்றும் குறை வேண்டேன்
கன் ஆர் மதிள் சூழ் குடந்தைக் கிடந்தாய் அடியேன் அரு வாழ்நாள்
செல் நாள் எந் நாள் அந்நாள் உன தாள் பிடித்தே செலக் காணே

பொருள் - என்னுடைய செயல்பாடுகள் எதனையும் என்னால் சொந்தமாகச் செய்ய இயலாது என்றுள்ளபோது, என்னை நானே காப்பாற்றிக் கொள்ள என்ன முயற்சிகள் செய்ய இயலும்? தங்களுடைய செயல்கள் என்ன என்பதைத் தாங்கள் கூட அறியாதபடி உள்ள சேதநர்களில், காப்பாற்றுபவர்கள் யார் உள்ளனர்? எந்தச் சக்தியும் அற்றவனாகிய என்னை, தகாத உபாயங்களில் ஈடுபடுத்த எண்ணுகிறாயோ அல்லது உனக்கு ஏற்ற உபாயங்களில் ஈடுபடுத்தி உனக்கே வசப்பட்டவனாக ஏற்க உள்ளாயோ? என்ன செய்ய எண்ணுகிறாய்? அனைத்தையும் காப்பாற்றவல்ல சக்தி கொண்ட உன்னைத் தவிர, காப்பாற்ற இயலாதவர்கள் என்பது மட்டும் அல்லாமல், சக்தியும் அற்றவர்களாக உள்ள யாரேனும் ஒருவரால் எனது குறைகள் நிரம்புவதை நான் வேண்டமாட்டேன். நல்ல

வேலைப்பாடுகள் கொண்ட மதில்களால் சூழப்பட்ட திருக்குடந்தையில் திருக்கண்கள் வளர்ந்தருள்பவனே! உன்னுடைய அடியவனாகிய நான், எனது இந்த ஆத்மாவானது, இந்தச் சரீரத்துடன் பிழைத்திருக்கும் காலம் எத்தனை உள்ளதோ, அதுவரை உனது திருவடிகளைப் பிடித்தபடி நடக்கும்விதமாக என்னைப் பார்த்தருளவேண்டும்.

அவதாரிகை - இப்படி நசையற்றாப்போலே துடித்துக் கிடந்து கூப்பிட்டவிடத்திலும், குளிர நோக்குதல் வினவுதல் செய்யாமையாலே, பேறு தம்மதானால் பெறுவார்க்கும் சில செய்யவேணுமென்று இருந்தானாகக் கொண்டு; நான் என் காரியம் செய்கையென்று ஒன்றுண்டோ, நீ செய்து தலைக்கட்டித் தரவேணுமென்கிறார்.

விளக்கம் - இப்படியாக எந்தவிதமான பிடிப்பும் இன்றி உள்ளது போன்று துடித்துக் கிடந்து அழைத்தாலும், குளிர நோக்குதல் மற்றும் நலம் வினவுதல் போன்றவற்றைச் செய்யாமல் உள்ளதால், “நம்மை இவன் அடையும் செயலானது நம்முடைய பேறு என்றுள்ளபோதிலும், இதனைப் பெறுவதற்கும் சிலவற்றை இவன் செய்யவேண்டும்” என்று அவன் எண்ணுவதாக இவர் நினைத்து, “நான் எனது கார்யத்தைச் செய்தல் என்பது முடியுமா? நீயே எனது கார்யத்தைச் செய்து தரவேண்டும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (என்னான் செய்கேன் யாரே களைகண் என்னையென் செய்கின்றாய்) என் மேலே விட்டிருக்கிறாயோ? பிறர் மேலே விட்டிருக்கிறாயோ? நீயே செய்யக் கடவதாக நினைத்திருக்கிறாயோ? (என்னான் செய்கேன்) “நான் செய்வது எது” என்று கேட்கிறாரல்லர், நான் செய்து தலைக்கட்டுவதாக நினைத்திருக்கிறவற்றுக்கும் எனக்கும் என்ன சேர்த்தியுண்டு.

விளக்கம் - (என் நான் செய்கேன் யாரே களைகண் என்னை என் செய்கின்றாய்) என்னை நான் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் செயலை என்னிடமே விட்டாயா? அதாவது, “இவனே நம்மை அடைவதற்கான உபாயங்களைக் கைக்கொள்கிறான். இனி இவனுக்கு நாம் எதற்கு?”, என்று எண்ணியபடி எனக்குத் திருமுகம் காண்பிக்காமல் உள்ளாயா? அல்லது என்னைக் காப்பாற்றும் செயலை, மற்றவர்களிடம் கொடுத்தாயா? அதாவது, “இவனை மற்றவர்கள் காப்பாற்றுகிறார்கள். நாம் எதற்கு?”, என்று எண்ணியபடி உள்ளாயா? அல்லது நீயே உன்னுடைய செயலைச் செய்வதாக உள்ளாயா? அதாவது “இவனுடைய நிலையும், மற்றவர்களுடைய நிலையும் ஒரே போன்று உள்ளது. இனி நாம் மட்டுமே

அல்லவோ இவனுக்கு உள்ளோம்?”, என்று எண்ணுகிறாயா? “நான் என் செய்கேன்?” என்பதன் மூலம் தன்னுடைய இயலாமையையும், “யாரோ களைகண்” என்பதன் மூலம் மற்றவர்களுடைய இயலாமையையும், “என்னை என் செய்கிறாய்” என்பதன் மூலம் இதனை அவனிடம் கேட்பதாகவும் கொள்ளலாம். (என் நான் செய்கேன்) - “அறியாமை கொண்டவனாகவும் சக்தி அற்றவனாகவும் உள்ள நான் என்ன செய்வேன்?”, என்று நேரடியாகக் கேட்கவில்லை; “என்னால் செய்து முடித்துக் கொள்ள இயலும்”, என்று எண்ணுவதற்கும், எனக்கும் என்ன சேர்த்தி உள்ளது என்கிறார். இங்கு ஸ்ரீவசன பூஷணத்தில் (சூர்ணை 46) - என்னான் செய்கேன் என்கிற இடத்தில் இம்மூன்றும் உண்டு - என்று கூறுவதை இங்கு எண்ணலாம்.

வ்யாக்யானம் - (யாரே களைகண்) அமிழ்ந்துகிறார் அமிழ்ந்துகிறாரை யெடுக்கவோ. “போதயந்த: பரஸ்பரம்” பண்ணுகைக்கும் ஆளல்லாதவர்கள் என் கார்யம் செய்யவோ. (என்னையென் செய்கின்றாய்) “நெறி காட்டி நீக்குதியோ, நிற்பால் கருமா முறிமேனி காட்டுதியோ”. நீ நினைத்திருக்கிறதென்?

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “உமக்குச் சக்தி இல்லை என்றால் என்ன? மற்ற தேவதைகளுக்குச் சக்தி உள்ளது அல்லவோ?”, என்றான். இதற்கு விடை கூறுகிறார். (யாரே களைகண்) - நீரில் அமிழ்ந்தபடி உள்ளவரால், நீரில் அமிழ்ந்தும் வேறு ஒருவரைக் காப்பாற்றி எடுக்க இயலுமோ? இதற்கு ஸர்வேச்வரன், “அவர்கள் உன்னை எடுக்காமல் இருந்தாலும், உனக்குத் துணையாக இருப்பார்கள் அல்லவோ?” என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். கீதை (10-9) - போதயந்த: பரஸ்பரம் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஒருவருக்கு ஒருவர் உணர்த்திக் கொள்வதற்கு கூட இயலாதபடி உள்ளவர்கள் எனது கார்யத்தைச் செய்ய இயலுமோ அல்லது செய்வார்களோ? அவர்களுக்குத் தகுந்த ஞானம் இல்லாமையால், செய்யமாட்டார்கள். (என்னை என் செய்கின்றாய்) - பெரியதிருவந்தாதி (6) - நெறி காட்டி நீக்குதியோ, நிற்பால் கருமா முறிமேனி காட்டுதியோ - நீ எண்ணியிருப்பது என்ன? மற்ற உபாயங்களைக் காண்பித்து, “அவற்றைக் கைக்கொள்வாயாக” என்று என்னை அகற்ற எண்ணுகிறாயா அல்லது உனக்கு உரித்தான கறுத்த அஞ்சனம் போன்ற திருமேனியைக் காண்பிக்கிறாயா? ஆக, “என் நான் செய்கேன், யாரே களைகண், என்னை என் செய்கிறாய்” என்றுள்ள மூன்றாலும், “என்னை ஒதுக்க எண்ணுகிறாய் அல்லாமல், உனது திருமுகத்தை எனக்குக் காண்பிக்காமல் உள்ளதற்கு வேறு காரணம் ஏதும் இல்லை” என்பதாகக் கூறுகிறார் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (என்னான் செய்கேன் யாரே களைகண் என்னையென் செய்கின்றாய்) என்னையறியாயோ! பிறரையறியாயோ! உன்னையறியாயோ! என்னை நானாகவன்றோ புத்தி பண்ணியிருக்கிறது. (யாரே களைகண்) என்னளவு கிட்டாதார் எனக்கு ரசஷகராகவோ. (என்னையென் செய்கின்றாய்) நீ செய்து தலைக்கட்டப் பார்த்தாயோ? அன்றிக்கே, “ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணி வாரும்” என்று, நளன் தமயந்திக்கு வழிகாட்டினாப்போலே கைவிடப் பார்த்தாயோ? (என்னான் செய்கேன்) தாம் கைவாங்கினபடி. (யாரே களைகண்) பிறர் பக்கல்நின்றும் கைவாங்கினபடி (என்னையென் செய்கின்றாய்) “மாத்யாஜீமாம் நமஸ்குரு” என்னப் பார்த்தாயோ? “மா சுச:” என்னப் பார்த்தாயோ?

விளக்கம் - (என் நான் செய்கேன் யாரே களைகண் என்னை என் செய்கின்றாய்) - நீ என்னைக் குறித்து அறியமாட்டாயா? நீ மற்றவர்கள் குறித்து அறியமாட்டாயா? நீ உன்னைக் குறித்தும் அறியமாட்டாயா? என்னை நான், “ஏதும் அறியாதவன், சக்தி அற்றவன், அவனை அடையும் தகுதி இல்லாதவன்”, என்று அல்லவோ எண்ணிக் கொண்டேன்! உன்னைப் போன்று அனைத்தும் அறிந்தவனாக நான் என்னை எண்ணிக் கொண்டேனா? இல்லையே! அல்லது நீ அவ்விதம் எண்ணினாயா? (யாரே களைகண்) - என்னைப் போன்று உனது திருக்கண்களுடைய கடாசஷத்தைப் பெறாதவர்கள், என்னை காப்பாற்றுவார்களாக இருக்கமுடியுமா? (என்னை என் செய்கின்றாய்) - எனது கார்யத்தை நீயே செய்து முடிக்க எண்ணினாயோ? அல்லது நளன் தமயந்தியிடம், “இது உங்கள் தந்தை உள்ள ஊருக்குச் செல்லும் வழி, இது நம்முடைய ஊருக்குச் செல்லும் வழி” என்று உரைத்து, அவளை உபேசஷிப்பதாகச் செய்தான்; அது போன்றே நீயும் என்னிடம், “தகுந்த உபாயங்களைக் கைக்கொள்ளும்” என்று உரைத்து, என்னைக் கைவிட எண்ணினாயோ. “என்னான் செய்கேன், யாரே களைகண், என்னையென் செய்கின்றாய்” என்ற மூன்றாலும், “அஹம் அஸ்ய அபராதாநாம் ஆலய: அகிஞ்சந கதி: - நான் அபராதங்களுடைய இருப்பிடம், வேறு கதி அற்றவன்” என்ற ப்ரபத்தியை விதிக்கும் ச்லோகத்தில் கூறப்பட்டதான “சக்தி இல்லாதவன், வேறு கதி இல்லாதவன், அவனே ரசஷகன்” என்பதை இங்கு கூறுகிறார். இதனை மேலும் விளக்குகிறார். (என் நான் செய்கேன்) - இது ஆகிஞ்சந்யத்வம் என்பதான “தான் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும்

சக்தி அற்றவன்” என்பதால் அந்த முயற்சியைக் கைவிடுதல் ஆகும். (யாரே களைகண்) - இது அநந்யகதித்வம் என்பதான “தன்னைக் காப்பாற்ற வேறு கதி ஏதும் இல்லாதவன்” என்பதால் மற்றவர்களை அண்டும் முயற்சியையும் கைவிடுதல். (என்னை என் செய்கின்றாய்) - கீதை (9-34) - மாத்யாஜீமாம் நமஸ்குரு - என்னை ஆராதித்து நமஸ்காரம் செய்வாய் - என்று செய்யப் பார்த்தாயா? கீதை (18-66) - மா சச: - கவலைப்படாதே - என்று கூறப்பார்த்தாயா? வ்யாக்யானத்தில் உள்ள “என்னை அறியாயோ” என்பது தொடங்கி, “என்னைப் பார்த்தாயோ” என்பது முடிய உள்ள அனைத்தும், கீதை (9-34) - மந்மநா பவ மத் பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு மாம் ஏவ ஏஷ்யஸி யுக்த்வா ஏவம் ஆத்மாநம் மத் பராயண: - என்னிடமே மனதை நிலை நிறுத்தியவனாக இரு; எனது பக்தனாக இரு; என்னைப் பூஜிப்பாயாக; என்னை நமஸ்காரம் செய்; இப்படியாக மனம் மற்றும் புலன்களுடன் கூடிய சரீரத்தை என்னிடம் ஈடுபடுத்தி, என்னை மட்டுமே அடையத்தக்க ஒரே புகலிடமாகக் கொண்டு, என்னயே அடைவாயாக - என்று பக்தி உபாயத்தைக் கூறுவதாக உள்ளது. இதுவரை “அநப்யுகம்ய வாதம் - உடன்பட்டுப் போகாத வாதம்” மூலம் அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - (உன்னாலல்லால் யாவராலும் ஒன்றும் குறை வேண்டேன்) நீ “மாம் நமஸ்குரு” என்றால் எனக்கு சோகம் போகாதுகிடாய்; பெறுவது உன்னையேயாகிலும் உன்னாலே பெறாமன்று வேண்டுவன், என்னாலும் பிறராலும் பெறும் உன்னையும் வேண்டேன். உன்னாலல்லால் என்கிறவித்தை உபேய விஷயமாக்கி, “உன்னையொழிய மற்றொன்றால் எனக்கொரு குறையில்லை” என்றுசொல்லுவாருமுண்டு.

விளக்கம் - அடுத்து, “அப்யுகம்யவாதம் - உடன்பட்டு உரைக்கும் வாதம்” மூலம் கூறுகிறார். அதாவது, மற்ற உபாயங்களில் ஈடுபடுவதற்கான ஞானமும் சக்தியும் தனக்கு உள்ளது என்றாலும், மற்ற தேவதைகளுக்கு மோசனம் அளிக்கும் திறன் உள்ளது என்று வைத்துக்கொண்டாலும், அவை தனது ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு முரணாக உள்ளதால், அவற்றை வேண்டாம் என்கிறார். (உன்னால் அல்லால் யாவராலும் ஒன்றும் குறை வேண்டேன்) - இதற்கு மூன்றுவிதமான பொருள்களை அருளிச்செய்கிறார். முதலாவதாக “என் நான் செய்கேன்” என்பதன் அடிப்படையில் கூறுகிறார்; உன்னால் வரும் உன்னைத் தவிர மற்ற உபாயங்களால் வருகின்ற உன்னையும் நான் வேண்டேன் என்கிறார்; கீதை (9-34) - மாம் நமஸ்குரு - என்னை நமஸ்காரம் செய்வாயாக - என்று கூறுவதன் மூலம்

மட்டுமே எனது சோகம் அகலாது. இரண்டாவதாக, “என் நான் செய்கேன், யாரே களைகண்” ஆகிய இரண்டின் அடிப்படையிலும் கூறுகிறார்; உன்னால் பெறும் உன்னை அல்லாமல், மற்ற உபாயங்கள் அல்லது மற்ற ரக்ஷகத்தன்மை கொண்ட வஸ்துக்கள் மூலம் பெறுகின்ற உன்னையும் நான் வேண்டேன் என்கிறார்; நான் பெறுவது உன்னையே என்றாலும், உன்னால் உன்னைப் பெறவேண்டும் என்றே வேண்டுவேன்; ஆனால், மற்றவர்களால் பெறுகின்ற உன்னையும் வேண்டேன். அடுத்து மூன்றாவதாக உள்ள பொருளை அருளிச்செய்கிறார். ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “உம்மாலும் மற்றவர்களாலும் கிட்டப்படாத என்னை விட்டு, அந்த இரண்டாலும் பெறக்கூடிய ஐச்வர்யம் போன்றவற்றைப் பெற்றுக் கொண்டு செல்லலாம் அல்லவோ?”, என்றான். இதற்கு விடை அளிக்கிறார்; “உன்னைத் தவிர உள்ள மற்ற ஐச்வர்யங்களால் எனக்குக் குறை ஏதும் இல்லை” என்று கூறுபவர்கள் உள்ளனர்; ஆனால் நான் அவ்விதம் அல்லன்.

வ்யாக்யானம் - (யாவராலும்) யாவையாலும்மென்னாதே, யாவராலும்மென்கிறது “உபாய பாவம் ஒரு சேதனனாலே” என்றிருக்கையாலே. (ஒன்றும் குறை வேண்டேன்) அல்லாதவற்றுக்கும் அபிமத ஸித்தியுண்டேயாகிலும், காலன் கொண்டு மோதிரமிடுமா போலே ஸ்வரூப விரோதியானது எனக்கு வேண்டா. கடல் கடத்தப் பெறவிருத்தல், பித்துப் பெறவிருத்தல் செய்யாத பிராட்டியைப்போலே. அதாவது, இரண்டு தலையையும் அழிக்கையிறே. ஒருவராலும் ஒரு குறை நிரம்புவதாக வேண்டியிரேன்.

விளக்கம் - (யாவராலும்) – அசேதநமாக உள்ள ஐச்வர்யங்களை “யாவையாலும்” என்று கூறாமல், “யாராலும்” என்று கூறியது ஏன் என்றால், உபாயம் செய்வது ஒரு சேதநன் என்பதால் ஆகும். (ஒன்றும் குறை வேண்டேன்) – ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “நீவிர் பெறுவது நம்மையே என்றுள்ளபோது, நம்மை மற்ற உபாயங்கள் அல்லது மற்ற தேவதைகள் மூலம் பெறுவதில் உமக்கு என்ன விரோதம் உள்ளது?”, என்றான். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். மற்ற பலவற்றுக்கும், கேட்பதைக் கொடுக்கும் சக்தி உள்ளது. ஆனாலும், காலத்தைப் புருஷதானமாக வாங்கி மோதிரம் இடுவது போன்ற ஸ்வரூபம் விரோதியாக உள்ள அந்த நிலை எனக்கு வேண்டாம். இவ்விதம் வேண்டாம் என்று வேறு யாரும் இருந்தனரோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். ஹனுமான் மூலம் கடலைக் கடந்து செல்லுதல் அல்லது காலம் அளித்துத் தப்புதல் போன்ற இரண்டும், இராமனுடைய

காக்கும் தன்மைக்கும், தான் அவனுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டிருத்தல் என்பதற்கும் சேராது என்பதால், சீதை அவற்றைச் செய்யவில்லை. அதாவது இவ்விதம் செய்தால் என்பது இரண்டு தலைகளின் நிலைப்பாட்டையும் அழித்தல் என்றாகிவிடும். ஒருவராலும் ஒரு குறை தீர்வதையும் நான் விரும்பவில்லை.

வ்யாக்யானம் - (கன்னார் மதிள் சூழ் குடந்தைக் கிடந்தாய்) இவருடைய உபாயம் அரண் செய்து கிடக்கிறபடி. “அவனே உபாயோபேயம்” என்று அறுதியிட்டவர்கள், அத்தலையில் பரிவாலே அவனைக் காக்கை பணியிறே; “செவ்வடி செவ்வி திருக்காப்”பிறே. (கன்னார் மதிள்) தொழில் மிக்க மதிளென்னுதல், செம்பாலே செய்யப்பட்ட மதிளென்னுதல். கன்னென்று தொழிலும், செம்பும், சிக்கெனவும். (அடியேனரு) உனக்கு அநந்யார்ஹமாய்த் தனக்கு உரித்தல்லாத இவ்வாதம் வஸ்து. (வாணாள் சென்னாளெந்நாள்) ஜீவித்துக் கொண்டு செல்லும் நாள் யாதொரு நாள். (அந்நாள்) அவ்வளவும். (உனதாள் பிடித்தே செலக் காணே) உன் திருவடிகளையே பெற்றுச் செல்லும்படி பார்த்தருள வேணும். காற்கூறும் விடாதபடி பார்த்தருளவேணும். “ஒன்றும் குறை வேண்டேன்” என்றவந்தரம் வந்து குறை நிரப்பக் கண்டிலர்; இனி அநுபவம் பெற்றபோது பெற, “உன்னாலல்லால் யாவராலும் ஒன்றும் குறை வேண்டேன்” என்கிற இவ்வத்யவஸாயம் குலையாதபடி பார்த்தருள வேணுமென்கிறார். அடிவிடில் அத்யவஸாயம் குலையுமே, அடியே பிடித்து ஜீவித்தவர் அத்தை விடாரே இப்போதாக. அத்யவஸாயமிது, ருசியில் வந்தால் பரபக்தி யுத்தர், விளம்பத்துக்கு அடியென்? என்னில், பக்தி விபாகத்துக்காகவும், இவருடைய ப்ரேமம் வழிந்த சொல்லாலே நாட்டைத் திருத்துகைக்காகவும்.

விளக்கம் - (கன்னார் மதிள் சூழ் குடந்தைக் கிடந்தாய்) - தனது முயற்சி ஏதும் இல்லாத இவருடைய நிலை என்னும் உபாயமானது, அவனுக்கு அரண் போன்று காவல் காத்து நிற்கிறது. ஆனால், அவனுக்கு ஏன் காவலைத் தேடவேண்டும் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். “அவனே உபாயம் மற்றும் உபேயம்” என்றுள்ளவர்கள், அவன் மீது கொண்ட பரிவு காரணமாக, அவனைக் காப்பாற்றுதல் என்பதையே தங்கள் பணியாகக் கொள்கிறார்கள். திருப்பல்லாண்டு - செவ்வடி செவ்வி திருக்காப்பு - என்பது காண்க. (கன்னார் மதிள்) - காப்பாற்றும் தொழில் மிகுந்த மதிள், செம்பு கொண்டு கட்டப்பட்ட மதிள். “கன்” என்பதற்கு “தொழில், செம்பு, நேர்த்தி” என்று பொருள். (அடியேனரு) -

மற்றவர்களுக்கு என இல்லாமல், உனக்கு மட்டுமே சொந்தம் என்று, தனக்கும் கூட உரிமை இல்லாத இந்த ஆத்மா வஸ்து. (வாழ்நாள் சென்னாளெந்நாள்) - உயிர் வாழ்ந்தபடி செல்கின்ற நாள் எந்த நாள். (அந்நாள்) - அந்த நாட்கள் முழுவதும். (உனதாள் பிடித்தே செலக்கானே) - உனது திருவடிகளை மட்டுமே பிடித்தபடி செல்லும்விதமாக நீ பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும். “ஒன்றும் குறை வேண்டேன்” என்று கூறிய பின்னர், எந்தவிதமான குறையும் வந்து சேர்வதைக் காணவில்லை. ஆனால் அவனுடைய அனுபவத்தை அடையும்போது, “உன்னால் அல்லாமல் வேறு யாராலும் எனக்கு எந்தக் குறையும் தீர்வதை நான் வேண்டவில்லை” என்றுள்ள இந்த உறுதியானது குலைந்து போகாமல் நீ பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும் என்கிறார். திருவடியை விட்டால் உறுதி குலைந்துவிடும், திருவடியே தொடங்கி ஜீவித்தவர் அதனை எப்போது விடமாட்டார் அல்லவோ? உறுதி இதுவாகிறது, ருசி ஏற்படும்போது பரபக்தியைக் கொண்டு நிற்பவர், தாமதத்தில் காரணம் என்ன? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். பக்தியை வேறுபடுத்திக் காண்பிக்கவும், இருவருடைய ப்ரேமையுடன் கூடிய சொற்கள் மூலம் நாட்டைத் திருத்துவதற்காகவும் ஆகும். .

5-8-4 செலக்காண் கிற்பார் காணும் அளவும் செல்லும் கீர்த்தியாய்

உலப்பு இலானே எல்லா உலகும் உடைய ஒரு மூர்த்தி

நலத்தால் மிக்கார் குடந்தைக் கிடந்தாய் உன்னைக் காண்பான் நான்

அலப்பு ஆய் ஆகாசத்தை நோக்கி அழுவன் தொழுவனே

பொருள் - எத்தகைய உயர்ந்த விஷயங்களையும் அறியவல்ல சக்தி கொண்டவர்களாக உள்ளபோதிலும், முழுவதுமாக அறிய இயலாதபடி உள்ள குணங்களின் மிகுதியைக் கொண்டவனே! அத்தகைய குணங்களுக்கும் ஒரு எண்ணிக்கை இல்லாதபடி உள்ளவனே! அனைத்து லோகங்களையும் அடிமையாக்கிக் கொள்ளும்படி உள்ளவனே! உன்னைப் போன்று மற்றொருவர் இல்லை என்னும்படி உள்ளவனே! உன்னிடம் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டவர்களை விட்டுப் பிரிய இயலாமல், அவர்களுடைய திருக்குடந்தையில், அவர்களால் அனுபவிக்கும்படியாகத் திருக்கண்கள் வளர்பவனே! இவ்விதம் அனைத்தையும் நியமிப்பவனாகவும், மிகவும் சுலபமாக அடையக்கூடியவனாகவும் உள்ள உன்னை, நான் எண்ணியபடி அனுபவிக்கப் பெறாமல், உன்னைக் காணவேண்டும்

என்று துடித்து, ஆகாயத்தை நோக்கியபடி, பக்தி பரவசம் பூண்டவர்கள் போன்று அழுது, ப்ரபத்தி நிஷ்டர்கள் போன்று தொழுதபடி உள்ளேன்.

அவதாரிகை - ஸர்வேச்வரனாயிருந்து வைத்து ஆச்ரிதர்க்காகத் திருக்குடந்தையிலே ஸந்நிஹிதனாயிருக்க, நினைத்த பரிமாற்றம் கிடையாமையாலே நோவுபடாநின்றே னென்கிறார்.

விளக்கம் - “ஸர்வேச்வரனாக உள்ளபோதிலும், தனது அடியார்களுக்காகத் திருக்குடந்தையில், மிகவும் அருகில் உள்ளான்; ஆயினும் நான் எண்ணியபடி கைங்கர்யம் போன்றவை எனக்குக் கிடைக்கவில்லை என்பதால் வருந்துகிறேன்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (செல இத்யாதி) உன்னுடைய குணவத்தாப்ரதையடங்கலும் அழியப்புகா நின்றதுகிடாய். (செலக் காண்கிற்பார் காணுமளவும் செல்லும் கீர்த்தியாய்) எத்தனையேனும் அளவுடையாரும் தாங்கள் நின்றவளவுகளைக் கழித்து அவ்வருகே காணப்புகால், அவ்வளவுகளை யுடையனாயிருக்கும். “பேசுவாரெவ்வளவு பேசுவர் அவ்வளவே வக்கரனைக் கொன்றான் வடிவு” திவ்ய விக்ரஹ வைலக்ஷண்யத்தைப் பேசுமவர்கள் யாதோரளவு சொல்லுவர்கள், அவ்வளவாயிருக்குமத்தனை.

விளக்கம் - (செல இத்யாதி) - உன்னுடைய குணங்களால் உனக்கு ஏற்படும் ப்ரஸித்தியானது முற்றிலும் அழியாமலேயே உள்ளது. (செலக் காண்கிற்பார் செல்லும் கீர்த்தியாய்) - மேன்மேலும் எத்தனை ஞானம் அடைந்தபடி இருந்தாலும், “முன்பு ஏற்பட்ட ஞானம் போதாது” என்று அதனை நீக்கி, மேன்மேலும் ஞானத்தை சம்பாதித்தபடி இருந்தாலும், அவர்கள் அவனுடைய குணங்களை ஆராய முற்பட்டால், முன்பு கண்ட அளவுடன் மட்டுமே காண்பர்; அதாவது காணவல்ல அளவுகளைக் கடந்த கீர்த்தி சொண்டவன் என்று கருத்து. இதற்கான ப்ரமாணத்தைக் கூறுகிறார். மூன்றாம் திருவந்தாதி (21) - பேசுவாரெவ்வளவு பேசுவர் அவ்வளவே வக்கரனைக் கொன்றான் வடிவு - என்பதற்கு ஏற்ப, அவனுடைய திவ்ய விக்ரஹத்தின் வேறுபட்ட மேன்மை குறித்துப் பேச எண்ணுபவர்கள், தங்களுடைய ஞானம் மற்றும் சக்தி கொண்டு, அந்த அளவிற்கு மட்டுமே பேச இயலும் அல்லாமல், உள்ளபடி கண்டு அறிந்து பேச இயலாது.

வ்யாக்யானம் - (உலப்பிலானே) ஸ்வரூப குணங்கள் புருஷ புத்த்யதீநமல்லாதவளவாய், தான் ஸாவதியாயிருக்குமோ? என்னில், (உலப்பிலானே) ஸ்வத: எல்லை காண வொண்ணாதபடி யாயிருக்கை. “தனக்குந் தன் தன்மையறிவரியா”னிறே. (எல்லா வுலகுமுடையவொரு மூர்த்தி) வடிவழகைக் காட்டி ஸர்வப்ராணிகளையும் காற் கீழேயிட்டுக் கொள்ளக் கடவனாய். வடிவு கண்டபோதே, “இவனே இதுக்கெல்லாம் கடவன்” என்று தோற்றும்படியிருக்கும். மூர்த்தி சப்தந்தான். விக்ரஹத்துக்கு வாசகமாய், ஐச்வர்யத்துக்கும் வாசகமாயிருக்கும்; அப்போது, ஸகலலோகங்களுக்கும் நிர்வாஹகனாய் அத்விதீயனான ஸர்வேச்வரனென்றபடி. இத்தால் இவர்க்குப் பேறு என்? என்னில், உன் பெருமையை யழிக்கக்கிடாய் புகுகிறாயென்கை; “நீர் நோவுபடுகிறவிடம் என் னெல்லைக்குள்ளது” என்னவொண்ணாதே அவனுக்கு.

விளக்கம் - (உலப்பிலானே) - ஸ்வரூப குணங்களானவை புருஷர்களுடைய புத்தி என்ற எல்லைக்கு உட்படாதபடி உள்ளபோதிலும், வேறு ஏதேனும் ஒரு எல்லைக்கு உட்பட்டு இருக்குமோ என்றால், அவ்விதம் இயற்கையாகவே எல்லை காண இயலாதபடி உள்ளதாகும். திருவாய்மொழி (8-4-6) - தனக்குந் தன் தன்மை அறிவரியான் - என்று உள்ளவன் அல்லவோ? (எல்லா உலகுமுடையவொரு மூர்த்தி) - இதற்கு மூன்றுவிதமான பொருள்களை அருளிச்செய்கிறார். தனது வடிவழகைக் காண்பித்து, அனைத்து உயிர்களையும் தனது அடிமையாக வசப்படுத்தவல்லவன் என்பது முதல் பொருள் ஆகும். அடுத்து, இவனுடைய திருமேனியைக் காணும்போது, “இவனே இவை அனைத்திற்கும் எஜமானன்” என்ற சிந்தனை ஏற்படும்; இது இரண்டாவது பொருள் ஆகும். அடுத்து, “மூர்த்தி” என்பது திருமேனியை மட்டுமே அல்லாமல், ஐச்வர்யத்தையும் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம்; இது மூன்றாவது பொருள் ஆகும்; இவ்விதம் பொருள் கொண்டால், அனைத்து லோகங்களுக்கு நிர்வாஹகனாகவும், இவனைப் போன்று இரண்டாவதாக யாரும் இல்லாதவனாகவும் உள்ள ஸர்வேச்வரன் என்று கருத்து. இதன் மூலம் இவருக்கு உண்டாகும் பேறு என்ன? உனது பெருமையை அழிக்க அல்லவோ நீ இருக்கிறாய் என்று பொருள். “ஆனால், உம்மை நாம் விட்டால், நம்முடைய பெருமையை இழந்தாகக் கூறுவது எப்படி?”, என்று ஸர்வேச்வரன் கேட்க, விடை அளிக்கிறார். “நீர் நம்மை இழந்து தவிப்பது என்பது நம்முடைய எல்லைக்கு உட்படாததாகும்” என்று அவனால் கூற முடியாதது அல்லவோ என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நலத்தால் மிக்கார் குடந்தைக் கிடந்தாய்) நீ ஸ்வரூபங்களால் விஸஜாதீயனாய்க் கொண்டு அங்கேயிருந்தாயாகில் நான் ஆறியிரேனோ, உன்னாலல்லது செல்லாதாருடைய தேசத்தை விரும்பி விட மாட்டாதே படுகாடு கிடவாநின்றாய். (நலத்தால் மிக்கார்) க்ரம ப்ராப்தி பற்றாதபடி ஸ்நேஹித்திருக்குமவர்கள். நலம் - ஸ்நேஹம். (உன்னைக் காண்பான் நான்) ஸ்ரீவைகுண்டம் கலவிருக்கையாயிருக்க, ஆச்ரிதரை விடமாட்டாதே திருக்குடந்தையில், கண்வளர்ந்தருளுகிற உன்னை அத்தலை இத்தலையாய் நான் காணவாசைப்பட்டு அலமாவாநின்றேன். அத்யபிநிவிஷ்டனான நான். (உன்னைக் காண்பான் நான்) காண்கிறேன் நானன்றோ, காண்கிறது உன்னையன்றோ; ஆன பின்பு எங்ஙனே ஆறியிருக்கும்படி. (உன்னை) கீழ்ச் சொன்ன போக்யதையுடைய உன்னையென்றுமாம்.

விளக்கம் - (நலத்தால் மிக்கார் குடந்தைக் கிடந்தாய்) - நீ உனது ஸ்வரூபங்களால் வேறுபட்டவனாக உள்ளதால், பரமபதத்திலேயே இருந்திருத்தால், நான் சற்றே பொறுமையுடன் இருந்திருப்பேன். ஆனால் நீயோ உன்னை இழந்து வாழ இயலாதபடி உள்ளவர்கள் இருக்கின்ற இடம் தேடி வந்து, இதனால் விடமாட்டாமல் வெட்டி வீழ்த்திய காடு போன்று கிடக்கிறாய். (நலத்தால் மிக்கார்) - தகுந்த முறை மற்றும் காலத்தில் அடைவோம் என்று பொறுத்திருக்க இயலாமல், உன்னை சிநேகித்தபடி உள்ளவர்கள். (உன்னைக் காண்பான் நான்) - ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் மட்டுமே உனது உள்ளமானது பொருந்தியிருக்கும்படி நிலை உள்ளது; ஆனால் நீ அவ்விதம் இல்லாமல், உனது அடியார்களை விட இயலாமல் திருக்குடந்தையில் திருக்கண்கள் வளர்ந்தபடி உள்ளாய். இப்படிப்பட்ட உன்னை, உனது நிலையில் நான் இருந்தபடி இருந்து, உன்னைக் காண மனம் சுழன்று நிற்கிறேன். இவ்விதம் மிகுந்த ஆசையுடன் உள்ள நான். (உன்னைக் காண்பான் நான்) - உன்னைக் காண்பவன், ஆராத காதல் கொண்ட நான் அல்லவோ? இவ்விதம் காண்பது உன்னை அல்லவோ? இவ்விதம் ஆன பின்னர், பொறுமையுடன் எவ்விதம் இருக்க இயலும்? (உன்னை) “இதுவரை கூறப்பட்ட இன்பம் கொண்ட உன்னை” என்றும் கூறலாம்.

வ்யாக்யானம் - (அலப்பாய்) அலமந்து. கண்டபோது “கண்டுகொள்ளுகிறோம்” என்று, சூது சதுரங்கம் பொருது ஆறியிருக்கும் விஷயமன்றே. காணப் பெறாமையாலே வந்த துடிப்பு. (ஆகாசத்தை நோக்கி) திருவடியுடைய த்வநி ஒரு திக்கிலேயாயிருக்கச் செய்தே

“ஸாதிர்யகூர்த்வஞ்ச” என்று பிராட்டி எங்குமொக்கப் பார்த்தாளிறே. “உன்னை” என்னா நிற்கச்செய்தே, “ஆகாசத்தை நோக்கி” என்பானென்? என்னில், “அலப்பாய்” என்றதிறே, கலக்கத்தின் கார்யமிருக்கிறபடி. விஷயம் ஸந்நிஹிதமாயிருக்கச் செய்தே ஆகாசத்தைப் பார்க்கிறது, நினைத்த பரிமாற்றம் பெறாமையாலே. “ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்கு வந்து தோற்றினாப்போலே தந்தசையப் பார்த்துத் தோற்றுகிறானோ” என்று பார்த்து.

விளக்கம் - (அலப்பாய்) - துன்பம் அடைந்து. எதற்காகத் துன்பம் அடையவேண்டும் என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். “நாம் எப்போது காணமுடியுமோ அப்போது பார்த்துக் கொள்ளலாம்” என்று பொறுமையுடன் இருப்பதற்கு இந்த விஷயமானது, சூதாட்டம் அல்லது சதுரங்கத்தில் போட்டியுடன் இருப்பது போன்றது அல்ல. காண இயலாத காரணத்தால் ஏற்பட்ட துடிப்பு. (ஆகாசத்தை நோக்கி) - ஆகாயத்தை நோக்கும் காரணம் என்ன? ஹனுமானுடைய ஓசையானது ஒரு திசையில் ஏற்பட்டது; அப்போது சீதையானவள் ஸுந்தரகாண்டம் (31-19) - ஸா திர்யக் ஊர்த்வம் ச - மேலும் பக்க வாட்டிலும் - என்பதற்கு ஏற்ப, அனைத்து திசைகளிலும் நோக்கியது போன்று ஆகும். இவ்விதம் “உன்னை” நோக்கி என்று கூறாமல், “ஆகாசத்தை நோக்கி” என்பது ஏன்? இதற்கு “அலப்பாய்” என்றார்; அதாவது, கலக்கத்தின் விளைவு இப்படியாக உள்ளது. விஷயமானது மிகவும் அருகில் உள்ளபோதிலும், தான் எண்ணிய பரிமாற்றங்கள் அந்த விஷயத்துடன் உண்டாகவில்லை என்பதால், ஆகாயத்தை பார்க்கிறார். “கஜேந்திரனுக்கு மேலிருந்து வந்து உதவியது போன்று, தனது நிலையைக் கண்டு தேன்றுவான்” என்று எண்ணி மேலே பார்த்தார்.

வ்யாக்யானம் - (ஆகாசத்தை நோக்கி) “என்னுடைய நிராலம்பநதையைப் பார்த்து” என்று ஆண்டான் வார்த்தை. அன்றிக்கே, “ககநாஸக்த லோசந:” என்று கொண்டு, கண்களிலக்கில் தைக்கமாட்டாதபடியாயிற்றுச் சென்றற்றபடி. (அழுவன் தொழுவனே) ஸ்நேஹிகள் செய்வதையும் செய்யாநின்றேன், க்ருபணர் செய்வதையும் செய்யாநின்றேன். சபலர் செய்வதையும் செய்யாநின்றேன், விரக்தர் செய்வதையும் செய்யாநின்றேன்.

விளக்கம் - (ஆகாசத்தை நோக்கி) - “ஆகாயம் எவ்விதம் பற்றுதல் ஏதும் இல்லாமல் உள்ளதோ அதனைப் போன்றுள்ள எனது பற்றுதல் இல்லாத நிலையை நோக்கி”

என்பதாக ஆண்டான் அருளிச்செய்வார்; அதாவது வேறு கதி இல்லாத நிலை. அல்லது கைகேயியின் சொற்களைக் கேட்ட தசரதன் அயோத்யாகாண்டம் (13-16) – ககந் ஆஸக்த லோசந: - ஆகாயத்தை நோக்கியபடி உள்ள கண்கள் கொண்டவராக - என்பது போன்று, கண்களுடைய பார்வையில் இலக்காக ஆகாமல் சென்று மறைந்த. (அழுவன் தொழுவனே) – உபாஸகர்கள் செய்வதைச் செய்தேன், ப்ரபந்நர்கள் செய்வதையும் செய்தேன், சபலர்கள் செய்வதையும் செய்தேன்; விரக்தியில் உள்ளவர்கள் செய்வதையும் செய்தேன்.

5-8-5 அழுவன் தொழுவன் ஆடிக் காண்பான் பாடி அலற்றுவன்
தழு வல்வினையால் பக்கம் நோக்கி நாணிக் கவிழ்ந்திருப்பன்
செழு ஒண் பழனக் குடந்தைக் கிடந்தாய் செந்தாமரைக் கண்ணா
தொழுவனேனை உன தாள் சேரும் வகையே சூழ் கண்டாய்

பொருள் - கலக்கம் காரணமாக அழுதல்; தெளிவு காரணமாகத் தொழுதல்; ப்ரேமை அல்லது மயக்கம் காரணமாக ஆடியபடி காணுதல்; குணத்தில் ஈடுபட்டதால் பாடுதல்; மிகுந்த துன்பம் காரணமாக அலற்றுதல்; இப்படிப்பட்ட நிலையில் “கைவிடுதல் கூடாது” என்று எண்ணி, என்னைத் தழுவி, காதல் காரணமாக அவன் வருவதற்கான விழிகளை நோக்கி, அங்கு வரக் காணாமையால் “நம்முடைய ஸ்வருபத்தையும் நாம் பெறவில்லை, நமது விருப்பத்தையும் நாம் அடையவில்லை” என்று நாணம் அடைந்து தலை கவிழ்தல் போன்றவற்றைச் செய்தபடி உள்ளேன். நன்கு வளர்ந்துள்ளதும், காண்பதற்கு இனிமையாக உள்ளதும் ஆகிய நீர் நிலைகள் கொண்ட திருக்குடந்தையில், அடியார்களுக்கு, ரசஷகமாகத் திருக்கண் வளர்ந்தாய். அவர்களைக் காப்பாற்றுதல் மற்றும் அவர்களுக்கு இனிமையாக இருத்தல் என்பதாகச் சிவந்த தாமரை போன்று திருக்கண்கள் கொண்டவனே! வேறு கதி இல்லாத காரணத்தால், உன்னுடைய எல்லையற்ற கருணைக்கு இலக்காக நிற்கவேண்டிய என்னை, நான் உனது திருவடிகளில் சேரும்படியாக உள்ள நல்ல வழியை நீயே பார்ப்பாயாக.

அவதாரிகை - “உன்னைக் காணவேணும்” என்னும் சாபலத்தாலே தயநீய ப்ரவ்ருத்திகள் பலவும் பண்ணினவிடத்திலும் காணப்பெற்றிலேன், உன் திருவடிகளை நான் பெறும்படி பார்த்தருளவேணுமென்கிறார்.

விளக்கம் - “உன்னைக் காணவேண்டும்” என்ற எல்லையற்ற ஆசை காரணமாக, இரங்குவதற்கு ஏற்றபடியான செயல்கள் பலவற்றையும் நான் செய்தபடி உள்ளபோதிலும், உன்னைக் காண இயலவில்லை. உனது திருவடிகளை நான் பெறும்படியாக என்னை நீ பார்த்தருளவேண்டும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அழுவன் தொழுவன்) பாலர் செய்வதையும் செய்யாநின்றேன், வேதாந்த ஜ்ஞானமுடையார் செய்வதையும் செய்யாநின்றேன். “மற்றவள்தனருள் நினைந்தே யழுங்குழவி” என்னக் கடவதிறே. (ஆடிக் காண்பன்) கலியர், “இத்தனை சோறிடுகிறோம், ஆடவல்லையோ” என்றால் ஆடுமாபோலே, ஆடியும் பார்ப்பன். “என் பட்டால் பெறலாம்” என்றறியாரே.

விளக்கம் - (அழுவன் தொழுவன்) - கடந்த பாசுரத்தில் அவனைக் காண இயலவில்லை என்பதால் “அழுவன் தொழுவன்” என்றார்; இங்கு அவனைக் காணவேண்டும் என்பதால் “அழுவன் தொழுவன்” என்கிறார்; ஆகவே “கூறியது கூறல்” என்ற புநருத்தி தோஷம் இல்லை. குழந்தைகள் செய்வதையும் செய்தபடி உள்ளேன்; வேதாந்த ஞானம் கொண்டவர்கள் செய்வதையும் செய்தபடி உள்ளேன். பாலர்கள் இவ்விதம் அழுவரோ என்பதற்கு, பெருமாள் திருமொழி (5-1) – மற்றவள் தன் அருள் நினைந்தே அழுங்குழவி - என்பதைக் கூறுகிறார். (ஆடிக் காண்பன்) - பசி எடுத்தவர்களிடம், “இந்த அளவு உணவு அளிக்கிறோம். ஆட வருகிறாயா” என்று அழைத்தால், அவர்கள் ஆடுவார்கள்; அதனைப் போன்றே நான் ஆடியபடி அவன் வரும் திசையைப் பார்ப்பேன். “என்ன செய்தால் பெற இயலும்” என்று அறியாதவர் ஆயிற்று.

வ்யாக்யானம் - (பாடியலற்றுவன்) ப்ரேமம் வழிந்த சொல் பாட்டாய், அதுகாணும் அடைவு கெடக் கூப்பிடுகை; அலற்றுகை. (தழு வல்வினையால்) இப்படி பட்டாலும் காணவொண்ணாதினே உடன் வந்தியான வல்வினை. என்னைத் தழுவி விடாதே நிற்கிற காதலாகிற ப்ரபல பாபத்தாலே. பக்தியை பாபமென்கிறது, அநிஷ்டாவஹம் பாபமாகையாலே. (பக்கம் நோக்கி) “ஆர்த்தியே செப்பேடாக வரும்” என்றிருக்கையாலே, வர ஸம்பாவனையுள்ள திக்கைப் பார்த்து. (நாணிக் கவிழ்ந்திருப்பன்) அங்கு வந்து தோற்றக் காணாமையாலே, “ஆசைப்பட்டு அழகிதாகவுண்டோம்” என்று லஜ்ஜித்துக்

கவிழ் தலையிட்டிருப்பன். அன்றிக்கே, (பக்கம் நோக்கி நாணிக் கவிழ்ந்திருப்பன்) “அருகு நின்றார் இவனை என் சொல்லுவார்களோ” என்றதுக்கு லஜ்ஜித்துக் கவிழ் தலையிட்டிருப்ப னென்கிறாராகவுமாம். “ஆசைப்பட்டார்க்கு அழகிதாக உதவினான்” என்று நாட்டார் சொல்லும் அவத்யத்துக்கு லஜ்ஜித்திருப்பன்.

விளக்கம் - (பாடி அலற்றுவன்) - மிகுந்த காதலானது பொங்கி வழிந்து வெளிவரும் சொல்லானது, பாட்டாக உள்ளது; அந்தப் பாடலும் அலற்றுவதாக உள்ளது. (தழு வல்வினையால்) - இந்த அளவிற்குத் துன்பங்களை அனுபவித்தாலும், அவனைக் காணவிடாமல் தடுப்பது எது என்றால், நம்முடன் தொடர்ந்து வரும் வலிய வினைகள்; இது ஆழ்வாருடைய அபிப்ராயத்தில் பக்தி ஆகும்; அதாவது என்னைத் தழுவி விடாமல் நிற்கும் காதல் என்ற பிரபலமான பாபத்தால். ஆனால், பக்தியை பாபம் என்று கூறலாமா என்றால், விருப்பம் இல்லாதவற்றை அளிப்பது பாபம் என்பதால் ஆகும்; அதாவது இத்தனை துன்பத்திற்கும் அடிப்படையாக உள்ள காதல். (பக்கம் நோக்கி) - துன்பம் என்பதே தாமிரத்தில் எழுதப்பட்ட சாஸநமாக வரும் என்பதால், அது வருவதற்கான வாய்ப்பு உள்ள திசையை நோக்கி. (நாணிக் கவிழ்ந்திருப்பன்) - அங்கு அவன் வந்து தோன்றுவதைக் காண இயலாமல் உள்ளதால், “ஆசைப்பட்டு மிகுந்த அழகாக வந்து நின்றோம்” என்று நாணம் கொண்டு, தலை சாய்த்து நிற்பேன். அல்லது வேறுவிதமாகவும் கூறலாம். (பக்கம் நோக்கி நாணிக் கவிழ்ந்திருப்பன்) - “அங்குள்ளவர்கள் அவனைக் குறித்து என்ன உரைப்பார்களோ” என்று எண்ணி, நாணம் கொண்டு, எனது தலையைக் கவிழ்த்து நிற்பேன் என்கிறார். அதாவது, “இவன், இவன் மீது ஆசை கொண்டவர்களுக்கு நன்றாகவே உதவியுள்ளான்” என்று நாட்டில் உள்ளவர்கள் அவனைத் தாழ்வாகப் பேசுவதைப் பொறுக்க இயலாமல் நாணத்துடன் நிற்பேன்.

வ்யாக்யானம் - (செழுவொண் பழனக் குடந்தைக் கிடந்தாய்) பெருத்து அழகிதான நீர்நிலைகளையுடைய திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே. (செந்தாமரைக் கண்ணா) முகாந்தரத்தாலே என் ஜீவநமாய்க் கிடக்கிறாயல்லை. கையிலே நிதியுண்டாயிருக்க ஆர்த்தர்க்கிடாதாரைப்போலே, என் ஜீவநம் ஒருமுகம் செய்து கிடக்கிறதன்றே. (தொழுவனேனை) க்ருபணனென்னுதல், ஹேயனென்னுதல். புறம்பு புகலற்று உன்னாலல்லது, செல்லாதபடி க்ருபணனானவென்னை; பாஹ்ய

விஷயங்களிலே ப்ரவணனாய் ஹேயனானவென்னை என்னுதல். (உனதாள் இத்யாதி) உன் திருவடிகளைக் கிட்டுவதொரு விரகு, நான் அறியாதபடி நீயே பார்த்தருளவேணும். தம்மாற்றமை பேற்றுக்குடலன்றிக்கே, அது ப்ரக்ருதியாய், “அவனாலே பேறு” என்றிருக்கிறபடி. (சூழ் கண்டாய்) அநந்யப்ரயோஜநர் திறத்தில் கார்யசிந்தையும் அவனதாயிருக்கிறபடி.

விளக்கம் - (செழுவொண் பழனக் குடந்தைக் கிடந்தாய்) - நன்றாக பெருத்து, அழகான நீர் நிலைகளுடன் உள்ளதான திருக்குடந்தையில் திருக்கண்கள் வளர்த்திருப்பவனே! (செந்தாமரைக் கண்ணா) - உனது திருமுகத்தில் வேறு பாவனையைக் காண்பித்தபடி, என்னுடைய வாழ்வாதாரமாக நீ கிடக்கவில்லை. கைகளில் செல்வம் உள்ளபோதிலும், வறுமையில் துன்பம் அடைபவர்களுக்கு அளிக்காதவர்கள் போன்று நீ உள்ளாய். என்னுடைய வாழ்வாதாரம் என்பது உனது கடாசஷத்தில் அல்லவா உள்ளது? (தொழுவனேனை) - கைகளில் ஒன்றும் இல்லாத வறியவன், தாழ்ந்தவன். வேறு புகலிடம் இல்லாமல், உன்னால் அல்லது பிழைக்க இயலாதபடி வறியவனாக உள்ள என்னை. உலக விஷயங்களில் ஈடுபாடு கொண்டவனாக, தாழ்ந்தவனாக உள்ள என்னை. (உனதாள் இத்யாதி) - உன்னுடைய திருவடிகளைக் கிட்டுவதற்கான வழியானது, நான் அறியாதபடியாக நீயே பார்த்தருளவேண்டும். தன்னுடைய பிரிவாற்றாமை என்பது பேற்றுக்குக் காரணம் அல்லாமல், அவனால் பேறு என்றுள்ள நிலை. (சூழ் கண்டாய்) - மற்ற எதனையும் விரும்பாதவர்கள் விஷயத்தில் செய்ய உள்ள கார்யத்தைக் குறித்த சிந்தனையும் அவனுடையதாகவே உள்ளது.

5-8-6 சூழ் கண்டாய் என் தொல்லை வினையை அறுத்து உன் அடி சேரும்
ஊழ் கண்டிருந்தே தூராக் குழி தூர்த்து எனை நாள் அகன்று இருப்பன்
வாழ் தொல் புகழார் குடந்தைக் கிடந்தாய் வானோர் கோமானே
யாழின் இசையே அமுதே அறிவின் பயனே அரி ஏறே

பொருள் - பகவத் அனுபவம் என்பதான வாழ்ச்சி மூலமாக, இயல்பாகவே புகழ் நிறைந்தவர்களுடைய திருக்குடந்தையில் திருக்கண்கள் வளர்ந்தபடி உள்ளவனே! அது போன்றே நித்யஸூரிகளுக்கும் இனிமையாக உள்ளவனாக, அவர்களை நியமித்தபடி உள்ளவனே! யாழின் இசை போன்று கேட்பதற்கு இனிமையாக உள்ளவனே! எப்போதும் உள்ளதான அமிர்தம் போன்று, ஸ்துதிக்கும் காரணமாக, நாவிற்கு இனிமையாக

உள்ளவனே! ஞானத்தின் பலமாக உள்ளதால் மனதிற்கும் இனிமையாக உள்ளவனே! இப்படியாகப் புற இந்த்ரியங்களால் அறியக் கூடியதான ரூபத்தை, அனைத்து இந்த்ரியங்களாலும் அனுபவிக்க முயன்றாலும், உயர்ந்த சிங்கம் போன்று சுற்றிக் கொள்ள இயலாத மிடுக்கு கொண்டவனே! நான் உனது திருவடிகளை அடைந்து, வேறு கதி இல்லாதபடியாக எல்லையற்ற காலமாக உள்ளதை அறிந்துள்ளபோதிலும், கடக்க இயலாத இந்த்ரியங்கள் என்ற குழியை நிறைத்துக் கொண்டு, எத்தனை நாள்கள் உன்னை விட்டு நீங்கி நிற்பேன்? எனது அனைத்து பாபங்களையும் அறுத்து, எனது ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதான உனது திருவடிகளை அடையும்படிச் செய்தருளவேண்டும்.

அவதாரிகை - உன் போக்யதையிலே அந்வயித்த எனக்கு ஒரு விச்சேதம் வாராதபடி த்வத் ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களையும் போக்கி, உன்னைப் பெறுவதொரு விரகு பார்த்தருள வேணுமென்கிறார்.

விளக்கம் - “உனது இனிமையை அனுபவித்தபடி உள்ள எனக்கு எந்தவிதமான தடையும் (அல்லது பிரிவும்) ஏற்படாதபடி, உன்னை அடைவதற்குள்ள அனைத்து தடைகளையும் நீக்கி, உன்னை நான் பெறுவதற்கான மார்க்கத்தைப் பார்த்தருளவேண்டும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (சூழ் கண்டாயென் தொல்லை வினையையறுத்து) என்னுடைய ப்ராக்தநமான தர்மங்களை ஸவாஸநமாகப் போக்கி, உன் திருவடிகளை நான் வந்து கிட்டுவதொரு வழி நீயே பார்த்தருள வேணும். “க்ரமத்திலே செய்கிறோ”மென்ன; “அதுக்கவதியென்?” என்கிறார். (உன்னடிசேருமூழ் கண்டிருந்தே) நாட்டாரோபாதி உன்னை யறியா தொழியப் பெற்றிலேன். உன் திருவடிகளைக் கிட்டும் முறையை அறிந்து கொண்டிருந்தே. (தூராக்குழி தூர்த்து) துஷ்பூரமான இந்த்ரியங்களுக்கு இரையிட்டு. (எனை நாளகன்றிருப்பன்) இன்னமும் எத்தனை நாள் இங்ஙனையிருக்கக் கடவேன். ஸ்ரீபரதாழ்வான் போல்வார்க்கோ ஒரு நாளிட்டுக் கொடுக்கலாவது.

விளக்கம் - (சூழ் கண்டாய் என் தொல்லை வினையை அறுத்து) - என்னுடைய பழைய கர்மங்கள் அனைத்தையும் அவற்றுடைய வாசனைகளுடன் போக்கி, உனது திருவடிகளை நான் வந்து அடைவதற்கான வழியை நீயே பார்த்தருளவேண்டும். இதற்கு ஸர்வேச்வரன், “நான் தகுந்த காலத்தில், முறைப்படி செய்கிறோம்”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “அதற்கு எல்லை என்ன?” என்கிறார். (உன் அடி சேரும் ஊழ் கண்டிருந்தே) - உனது திருவடிகளை

அடைவதற்கான முறையை நான் அறிந்துள்ளபோதிலும், நாட்டில் உள்ளவர்கள் போன்று உன்னை அறியாமல் இருந்து, உன்னை இழந்து, உன்னைப் பெறாமல் உள்ளேன். (தூராக்குழி தூர்த்து) - நிறைக்க இயலாதபடி உள்ள இந்திரியங்களுக்குத் தேவையான இரைகளை அடையும்படிச் செய்து. (எனை நாள் அகன்று இருப்பன்) - மேலும் எத்தனை நாட்கள் இப்படியாகப் பொறுத்திருக்க வேண்டும்? ஸ்ரீபரதன் போன்றவர்களுக்கு, “நான் பதினான்கு ஆண்டுகளில் திரும்புவேன்”, என்று நாள் கொடுத்தது போன்று எனக்கும் அருளவேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - (வாழ்தொல் புகழார் குடந்தைக் கிடந்தாய்) “பிரிந்திருக்கும் நாளெவ்வளவு” என்று கேட்க வேண்டாதவர்கள். அவன் கண்வட்டத்தில் வர்த்தித்து வாழ்ப் பெறுகையால் வந்த ச்லாக்யமான புகழையுடையவர்கள். பழைய புகழென்றுமாம். விஷய ஸந்திதி தமக்கும் அவர்களுக்கும் ஒத்திருக்க, அவர்கள் வாழ்கிறபடி எங்ஙனே? என்னில் தம்மைப் போலே கூப்பிடாமையாலே நினைத்த பரிமாற்றம் பெற்றார்களென்றிருக்கிறார்.

விளக்கம் - (வாழ்தொல் புகழார் குடந்தைக் கிடந்தாய்) - “அவனை நாங்கள் பிரிந்துள்ள நாட்கள் எத்தனை?”, என்று கேட்க வேண்டாதபடி, எப்போதும் சேர்ந்தே உள்ளவர்கள். அவனுடைய திருக்கண்களுடைய பார்வையில் வாழ்ந்தபடி, அத்தகைய உயர்ந்த வாழ்வைப் பெற்ற காரணத்தால் வந்ததான, கொண்டாடத்தக்க புகழ் கொண்டவர்கள். “பழைய புகழ்” என்றும் கூறலாம். “விஷயத்தின் அருகாமை” என்பது தமக்கும் அவர்களுக்கும் ஒரே போன்று இருந்தாலும், அவர்கள் வாழ்ந்தபடி உள்ளது எப்படி என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். தன்னைப் போன்று அவனை அழைக்கவேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லாமல், அவன் அருகில் எப்போதும் பரிமாற்றங்களைப் பெற்றனர் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வானோர் கோமானே) அவர்கள் சிலவர் நாள் நடையாடாத தேசத்திலே வர்த்திக்கிறவர்களானும். (யாழினிசையே) மிடற்றோசைபோலே கர்மாநுகுணமாகப் போது செய்கையன்றிக்கே இருக்கை. “யாழ் பயில் நூல் நரம்பின் முதிர் சுவையே” என்னக் கடவதிறே. (அமுதே) செவிக்கதுவாய், நாக்குக்கொன்று தேடவேண்டாதபடி போக்யமாயிருக்கை. (அறிவின் பயனே) அறிவின் ப்ரயோஜந ஸுகம். மநஸ்ஸுக்கு போக்யமா

யிருக்கிறபடி. (அரியேறே) ஸர்வவஸ்து விஸஜாதீயதையால் வந்த மேனாணிப்பையுடையவனே. கண்ணுக்கு முகக் கொள்ளவொண்ணாத போக்யதையுடையவனென்றுமாம். ஸிம்ஹ ச்ரேஷ்ட்டம் போலே முகக் கொள்ளவொண்ணாதபடி மேனாணித்திருக்குமவனே. இங்குள்ளார்க்கும் அங்குள்ளார்க்கும் உன்னை யநுபவிக்கக் கொடுத்து நிரதிசய போக்யனாயிருக்க, நான் இந்திரியங்களுக்கு இரையிட்டு எத்தனை காலம் அகன்றிருக்கக்கடவேன்.

விளக்கம் – (வானோர் கோமானே) - அவர்களில் ஒரு சிலர், நாள் என்பது போன்ற காலம் ஏதும் இல்லாத பரமபதத்தில் வாழ்பவர்கள் ஆவர். (யாழின் இசையே) - “தொண்டையிலிருந்து உண்டாகும் இனிய ஓசை” என்று கூறாமல் வீணையின் இசையை ஏன் கூறினார்? கர்மங்களுடைய காரணமாகத் தொண்டையில் உள்ள குரலானது சிலேத்தமம் போன்றுள்ள நோய்களால் மறைக்கப்படலாம், ஆனால் இது போன்று ஏதும் இல்லாத வீணை இசை. திருவாய்மொழி (2-3-7) – யாழ் பயில் நூல் நரம்பின் முதிர் சுவையே – என்பது காண்க. (அமுதே) - செவிகளுக்கு இனிமையானதாகவும், நாக்கிற்குத் தனியாக வேறு ஒன்றைத் தேட வேண்டியதில்லை என்பதாக, அதற்கும் இனிமையாகவும் உள்ள விஷயம். (அறிவின் பயனே) - அறிவின் பயனால் விளையவல்ல இன்பம். மனதிற்கும் இனிமையாக உள்ளது. (அரி ஏறே) – அனைத்து வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாக உள்ளதால் ஏற்பட்ட பெருமிதம் கொண்டவனே! அல்லது, கண்களால் அளவிக்கு அறிய இயலாதபடி உள்ள இனிமை கொண்டவனே! உயர்ந்த சிங்கம் போன்று அளவிட்டுக் காண இயலாதபடி பெருமிதம் நிறைந்தவனே! திருக்குடந்தையில் உள்ளவர்கள் மற்றும் பரமபதத்தில் உள்ளவர்கள் ஆகிய அனைவருக்கும், உன்னை அநுபவிக்கும்படியான வாய்ப்பு ஏற்படுத்திக் கொடுத்து, அவர்கள் அவ்விதம் அநுபவிக்கும்படியான எல்லையற்ற இனிமை கொண்டவனாக நீ உள்ளபோது, எனது இந்திரியங்களுக்கு இந்த உலக விஷயங்கள் என்னும் இரையை நான் தேடியபடி, இன்னமும் எத்தனை காலம் உன்னை விட்டு அகன்று நிற்பேன்.

5-8-7 அரி ஏறே என் அம் பொன் சுடரே செங்கண் கருமுகிலே

எரி ஏய் பவளக் குன்றே நால் தோள் எந்தாய் உனது அருளே
பிரியா அடிமை என்னைக் கொண்டாய் குடந்தைத் திருமாலே
தரியேன் இனி உன் சரணம் தந்து என் சன்மம் களையாயே

பொருள் - அளவிட இயலாத சுதந்திரம் கொண்டுள்ளதால் மிகுந்த பெருமிதம் கொண்டவனாகவும், வெறும் சுதந்திரம் மட்டும் அல்லாமல் அனைவராலும் விரும்பக் கூடிய ஸ்வர்ணம் போன்ற வடிவத்தின் இனிமையை நான் அனுபவிக்கும்படிச் செய்வனாகவும், அடியார்கள் மீது கொண்டுள்ள வாத்ஸல்யம் காரணமாக, வாத்ஸல்யம் என்ற அமிர்தத்தை பொழிகின்ற அழகான திருக்கண்கள் கொண்டவனாகவும், முன்பு கூறப்பட்ட ஸ்வர்ண ஒளிக்கு இருப்பிடமான நீலமயமான திருமேனி கொண்டவனாகவும், அடியார்கள் விஷயத்தில் அக்னி போன்று சிவந்த பவளக்குன்று என்று கூறலாம்படியாக நிலையான வடிவு கொண்டவனாகவும், அந்த வடிவத்துடன் சேர்ந்துள்ள நான்கு திருத்தோள்களையும் காண்பித்து என்னை எழுதி எடுத்துக் கொண்ட ஸ்வாமியாகவும் உள்ள உனது க்ருபையானது எப்போதும் பிரியாதபடி நிரந்தரமாகச் சொற்கள் கொண்டு செய்யப்படும் கைங்கர்யத்திற்காகவே என்னை எடுத்துக் கொண்டவனாகவும், அந்த அடிமைத்தனத்தை ஏற்பவனாக மஹாலக்ஷ்மியுடன் கூடியபடி திருக்குடந்தையில் அருகில் வந்து திருக்கண்கள் வளர்பவனே! இப்படிப்பட்ட உபகாரங்களைச் செய்த நீ, மஹாலக்ஷ்மியுடன் அருகில் வந்த பின்னர், இனியும் நான் பொறுமையுடன் இருக்க மாட்டேன். என்னுடைய இலக்காக உள்ள தனது திருவடிகளை எனக்கு அளித்து, என்னுடைய இந்தச் சரீர ஸம்பந்தம் என்பதை வாசனையுடன் போக்கவேண்டும்.

அவதாரிகை - உன் க்ருபையாலே உன் வைலக்ஷணியத்தைக் காட்டி அடிமையாலல்லது செல்லாதபடியாக்கின பின்பு, உன் திருவடிகளைத் தந்து பின்னை ஸம்ஸாரத்தை அறுக்க வேணுமென்கிறார்.

விளக்கம் - “உன்னுடைய க்ருபையால், உனது வேறுபட்ட மேன்மையைக் காண்பித்து, உனக்கு அடிமையாக நிற்பது அல்லாமல் உயிர் தரிக்க இயலாது என்று என்னைச் செய்த பின்னார், உனது திருவடிகளை அளித்து, ஸம்ஸாரத்தை அறுக்கவேண்டும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அரியேறே) ஸ்வவ்யதிரிக்தங்களுக்கெல்லாம் தானே கடவனாகையால் வந்த மேனாணிப்பு. (என்னம்பொற்சுடரே) அம்மேன்மைக்குச் சிறிதுஉள்ளாகப் பார்த்தவாறே ப்ரகாஸித்துத் தோற்றுகிற தேஜஸ்ஸு. விலக்ஷணமான பொன்போலே ஸ்ப்ருஹணீயமான ஒளியை உடையவனே. அவ்வடிவில் வாசியை எனக்கறிவித்தவனே.

விளக்கம் - (அரி ஏறே) - கடந்த பாசுரத்தில், “அனைத்து வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாக உள்ளதால் ஏற்பட்ட பெருமிதம் கொண்டவன்” என்றார்; ஆனால் இங்கு, “அனைத்தையும் நிர்வாகம் செய்வதால் ஏற்பட்ட பெருமிதம்” என்கிறார்; ஆகவே “மேனாணிப்பு - பெருமிதம்” என்பதில், கூறியது கூறல் என்ற குற்றம் இல்லை. தன்னைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட அனைத்து வஸ்துக்களுக்கும், தானே நிர்வாகம் செய்வன் என்பதால் ஏற்பட்ட பெருமிதம். (என் அம் பொற்சுடரே) - அத்தகைய மேன்மையை சற்று ஆராய்ந்து நோக்கும்போது, நன்கு ப்ரகாசித்துத் தோன்றும் தேஜஸ் மூலமாக வேறுபட்ட மேன்மை கொண்ட, பொன் போன்ற விரும்பக் கூடிய ஒளியைக் கொண்டவன் என்றாகிறது. “அரி ஏறே” என்பதன் மூலம், இத்தகைய மேன்மைக்கு அடிமையாக நிற்கும் நிலை ஏற்பட்டது என்பதும்; “அம்பொற் சுடரே” என்பதன் மூலம், தேஜஸ்ஸுக்கும் அடிமை என்பதும் கூறப்பட்டது. அத்தகைய வடிவத்தில் உள்ள வேறுபாட்டை எனக்கு உணர்த்தியவனே!

வ்யாக்யானம் - (செங்கட்கருமுகிலே) அதுக்கும் அடியான திருக்கண்களும் திருமேனியு மிருக்கிறபடி. (எரியே பவளக்குன்றே) எரி - கேட்டை நசுஷத்ரம். நசுஷத்ர பதத்தளவாக ஓங்கின பவளக்குன்றே ஸமுதாயமாயிருக்கிறபடி. எரியேய்ந்த பவளக்குன்று போலே யிருக்கை. அக்நிகல்பமான தேஜஸ்ஸையுடைய பவளக்குன்றே. இத்தால் நினைக்கிறது ஓளஜ்வல்யத்தையும், ஸ்ப்ருஹணீயதையையும். உகவாதார்க்கு அநபிபவநீயனாய், அநுகூலர்க்கு ஓளஜ்வல்யத்தாலே ஸ்ப்ருஹா விஷயமாயிருக்கை. (குன்றே) அபரிச்சேத்யனானவனே (நால்தோளெந்தாய்) கல்பக தரு பணைத்தாற்போலேயிருக்கிற திருத்தோள்களைக் காட்டி என்னை அநந்யார்ஹமாக எழுதிக் கொண்டவனே. திருவடி தோற்ற துறையிலேயாயிற்று இவரும் தோற்றது.

விளக்கம் - (செங்கட்கருமுகிலே) - இவ்விதம் அடிமையாக நிற்பதற்குக் காரணமாக உள்ளதான திருக்கண்கள் மற்றும் திருமேனி கொண்டவன். (எரியே பவளக்குன்றே) - எரி என்பது கேட்டை நசுஷத்ரம்; அதாவது நசுஷத்ரக் கூட்டம் முடிய ஓங்கி நிற்கும் பவளக் குன்று, அக்னி போன்றுள்ள ஒளியுடன் கூடிய பவளக்குன்று. இதன் மூலம் கூறப்பட்டது என்ன? ஒளிர்ந்தல் மற்றும் விரும்பும்படியாக இருத்தல் ஆகும். அதாவது “எரி” என்பதன் மூலம் ஒளிர்கின்ற தன்மை மற்றும் “பவளக்குன்று” என்பதன் மூலம் விருப்பப்படும் தன்மை ஆகியவை கூறப்பட்டது. தன்னை விரும்பாதவர்களுக்கு நெருக்கமாக வர இயலாதபடியும், தன்னை விரும்புவவர்களுக்கு தனது ஒளி மூலம் விரும்பும்படியும்

உள்ளான். (குன்றே) - அளவிட இயலாதபடி உள்ளவனே! (நால் தோள் எந்தாய்) - கற்பக மரத்தின் கிளைகள் போன்றுள்ள திருத்தோள்களைக் காண்பித்து, என்னை வேறு யாருக்கும் அடிமை அல்லன் என்று செய்து, தனக்கு மட்டுமே அடிமையாகச் செய்தவனே! அனுமன் தோற்ற திருத்தோள்களில் அல்லவோ இவரும் தோற்றார்?

வ்யாக்யானம் - (உனதருள் இத்யாதி) உன்னுடைய கேவல க்ருபையாலே என்னை ஆத்மாந்த தாஸ்யத்தைக் கொண்டாய். (அருளே) அருளாலே. (குடந்தைத் திருமாலே) அடிமை கொள்ளுகைக்காகப் பெரிய பிராட்டியாரோடே கூடத் திருக்குடந்தையிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளினவனே. “ஒரு தேச விசேஷத்தே” என்னாதபடி தேசத்தில் குறையில்லை, ச்ரிய:பதியாகையாலே ப்ராப்யத்திற் குறையில்லை. “பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா” என்ற இளையபெருமானைப்போலே பற்றுகிறார் இவரும். (தரியேனினி) அச்சேர்த்தி கண்ட பின்பு என்னால் பிரிந்து தரித்திருக்கப்போகாது. மாதாபிதாக்கள் ஸந்நிதியுமாய், அவர்கள் ஸ்ரீமான்கருமாய் உதாரருமாயிருக்க, ப்ரஜை பசித்து தரித்துக் கிடக்கவற்றோ?

விளக்கம் - (உனது அருள் இத்யாதி) - உன்னுடைய க்ருபையால் மட்டுமே எனது நித்யமான கைங்கர்யத்தை நீ ஏற்படுத்திக் கொண்டாய். (அருளே) - உனது அருளால். (குடந்தைத் திருமாலே) - என்னை உனது அடிமையாக ஏற்கவேண்டும் என்பதற்காகவே பெரியபிராட்டியாருடன் கூடியவனாக, திருக்குடந்தையில் வந்து கிடந்து, திருக்கண்கள் வளர்பவனே! “பரமபதம் என்பதை மட்டுமே” என்று அல்லாமல், வந்து கிடந்த இடத்தில் குறையில்லை; மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனாக உள்ளதால், பேற்றிலும் குறையில்லை. அயோத்யாகாண்டம் (31-25) - பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா - இராமனிடம் லக்ஷ்மணன், “நீவிர் வைதேகியுடன் கூடியவராக” என்று கூறியது போன்று, இவரும் அவனைப் பற்றுகிறார். (தரியேன் இனி) - இத்தகைய சேர்த்தியைக் கண்ட பின்னர், என்னால் இனி பிரிந்து, உயிர் தரிக்க இயலாது. தாயும் தந்தையும் அருகில் உள்ளபோது, அவர்கள் செல்வச்செழிப்புடன் உள்ளபோது, தாராளமான மனம் கொண்டவர்களாக உள்ளபோது, அவர்களுடைய குழந்தையானது பசித்தபடி உயிர் வாழ்வது சரியா?

வ்யாக்யானம் - தரியாமை எவ்வளவு போருமென்ன, (உன் சரணந் தந்து என் சன்மங் களையாயே) முலை கொடுத்து சிகிதலிப்பாரைப் போலே, முற்படத் திருவடிகளைத் தந்து, பின்னை ஜந்ம ஸம்பந்தத்தை யறுக்கவேணும். “புண்ணாராக்கை”யின் புணர்வினையிறே

யறுக்கப் புகுகிறது; அதுக்கடியிலே தரிப்பித்துக் கொண்டு, பின்னையறுக்க வேணுமென்கிறார்.

விளக்கம் - இப்படிப்பட்ட உயிர் தரியாமை என்பது எத்தனை காலம் நீடிக்கும் என்று கேட்க, விடை அளிக்கிறார். (உன் சரணந் தந்து என் சன்மம் களையாயே) - முலைப்பால் அளித்து நோயை விலக்குவது போன்று, முதலில் உனது திருவடிகளை அளித்து, பின்னர் இந்தப் பிறவி சம்பந்தத்தை நீ அறுக்கவேண்டும். ஆனால் சிகிச்சை அளித்து நோய் தீர்க்க வேண்டும்படியாக உள்ள புண்ணா இது என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். பெரியதிருமொழி (1-9-6) - புண் ஆர் ஆக்கை - என்பதாக உள்ள சரீரத்தின் சம்பந்தத்தை அல்லவோ அறுக்க முயல்கிறார்? முதலில் உயிர் தரிக்கும்படிச் செய்த பின்னர் அறுக்க வேண்டும் என்கிறார்.

5-8-8 களைவாய் துன்பம் களையாது ஒழிவாய் களை கண் மற்று இலேன்
வளை வாய் நேமிப் படையாய் குடந்தைக் கிடந்த மா மாயா
தளரா உடலம் எனது ஆவி சரிந்து போம்போது
இளையாது உன தாள் ஒருங்கப் பிடித்துப் போத இசை நீயே

பொருள் - உன்னை அனுபவிக்க இயலாததால் உண்டான துக்கத்தைப் போக்குவாயாக; அல்லது போக்காமலும் இருப்பாய். எனது துக்கத்தை நீக்கக் கூடிய வேறு ஒரு வஸ்துவை நான் கொண்டவன் அல்லன். துக்கத்தை விலக்குவதற்காக, பிளந்த வாயைக் கொண்ட சக்கரத்தாழ்வானை ஆயுதமாகக் கொண்டவனே! உனது அடியார்களுக்காக, திருக்குடந்தையில் கண் வளர்ந்தருளும், எல்லையற்ற வியப்பை அளிக்கக்கூடிய அழகு பொருந்தியவனே! உன்னை அனுபவிக்கப் பெறாமல் ஏற்பட்ட துக்கத்தால் எனது சரீரம் தளர்ந்து, எனது உயிரானது நிலையாக சித்தத்தில் உறுதி குலைந்து நிற்காமல், உமது திருவடிகளைப் பேறாகவும் வழியாகவும் பிடித்துப் போவதற்கு நீ அனுமதிக்க வேண்டும்.

அவதாரிகை - “தரியேன்” என்ற பின்பும் முகங்கிடையாமையாலே கலங்கி; அநுபவம் பெற்றிலேனேயாகிலும், “உன் திருவடிகளே தஞ்சம்” என்று பிறந்த விச்வாஸம் “குலைகிறதோ” என்று அஞ்சாநின்றேன்; அது குலையாதபடி பார்த்தருள வேணுமென்கிறார்.

விளக்கம் – திருவாய்மொழி (5-8-7) – தரியேன் - என்று கூறிய பின்னரும் திருமுகம் காணக் கிடைக்காமையால் கலக்கம் அடைந்தார். அனுபவத்தை அடையவில்லை என்றாலும், “உனது திருவடிகளே தஞ்சம்” என்று ஏற்பட்டுள்ள விச்வாஸம் தளர்ந்து போகிறதோ என்ற அச்சம் கொண்டுள்ளேன். அத்தகைய குலையாமை ஏற்படாதபடி நீ பார்த்தருள வேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - (களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்) நீ உன் காரியம் செய்யிலும் செய், தவிரிலும் தவிரு; நான் குறைவற்றேன். “த்வமேவோபாய பூதோமே பவ” என்கிற அம்சத்தில் குறையில்லை; “ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்னும் உன் கூறு செய்யிலும் செய், தவிரிலும் தவிரு; அப்படி செய்கிறோம் என்னாமையாலே; என்னுடைய ரக்ஷணத்துக்கன்றோ இக்கிடையென்கிறார் மேல்.

விளக்கம் - (களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்) - நீ உன்னுடைய கார்யத்தைச் செய்தால் செய்து கொள்வாயாக, அதனைத் தவிர்க்க எண்ணினாலும் தவிர்த்துக் கொள்வாயாக. எந்தவிதத்திலும் நான் குறையற்றவன் ஆகிறேன். “த்வம் ஏவ உபாய பூதோ மே பவ - நீயே எனக்கு உபாயமாக இருப்பாயாக” என்றுள்ள அம்சத்தில் எந்தக் குறையும் இல்லை. கீதை (18-68) – ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி - அனைத்து பாபங்களிலிருந்தும் விடுவிக்கிறேன் - என்று நீ கூறினாய்; ஆகவே எனது கார்யம் செய் அல்லது தவிர்த்து நில்; எப்படியானாலும் என்னைக் காப்பதாகக் கூறிவிட்டாய். “நாம் அப்படியே செய்கிறேன்” என்று நீ கூறாமல் உள்ளாய் என்றாலும், என்னைக் காப்பதற்காக அல்லவோ இங்கு வந்து இவ்விதம் கிடந்தபடி உள்ளாய்.

வ்யாக்யானம் - (வளை வாய் நேமிப்படையாய்) பார்த்தவிடமெங்கும் திருவாய்மொழியை ஆயுதமாக உடையவனே. களையாதொழிகைக்குச் சொல்லலாம் கண்ணழிவுண்டோ. உன் கையில் ஆயுதத்துக்கு வாயல்லாதவிடமுண்டோ. வாய் படைத்த ப்ரயோஜனம் பெற வேண்டாவோ. “பரிகரமில்லை” என்னப்போமோ. “கைகழிந்து போயிற்று, இனிப் படை திரட்டவேணும்” என்னும் கண்ணழிவுண்டோ. (நேமிப்படையாய் களைகண் மற்றிலேன்) அப்படியிருப்பது என்கையிலோராயுதமுண்டோ, பிறர் கையிலோராயுதமுண்டோ, உன் கையிலாயுதமில்லையோ. (குடந்தைக் கிடந்த மாமாயா) நீ “மாம்” என்றதுக்குப் பின்பு

இவ்வருகுள்ள ஏற்றமெல்லாம் பாராய். இத்தால், அவதார தசையிலும் அர்ச்சாவதாரம் ஸுலபமென்றபடி. திருக்குடந்தையிலே வந்து ஆச்சர்யமான அழகோடே கண்வளர்ந்தருளுகிறது ஆச்ரிதர்க்காகவன்றோ. சக்தி வைகல்யம் சொல்லவொண்ணாது. “ஸுலபனன்று” என்னவொண்ணாது. “ருச்யுத்பாதகனல்லன்” என்னவொண்ணாது.

விளக்கம் - (வளை வாய் நேமிப்படையாய்) - பார்க்கும் இடம் அனைத்திலும் வாயாக உள்ள சக்கரத்தாழ்வானை ஆயுதமாகக் கொண்டவனே! எனது துன்பங்களை நீக்காமல் விடுவதற்குக் கூறலாம்படியான குறை ஏதும் உள்ளதோ? உனது திருக்கரத்தில் உள்ள ஆயுதத்திற்கு, வாய் இல்லாத இடம் உள்ளதா? அது வாய் பெற்ற பயனை அடைய வேண்டாமா? “என்னிடம் தகுந்த ஆயுதம் போன்ற துணை இல்லை” என்று உன்னால் கூற இயலுமா? “என்னிடம் உள்ள அனைத்தும் தீர்த்து போயின. இனிப் புதிதாகப் படையைத் திரட்டவேண்டும்” என்று நீ கூறும்படியான குறை ஏதும் உன்னிடம் உள்ளதா? (நேமிப்படையாய் களைகண் மற்றிலேன்) - இவ்விதம் என்னை நான் காப்பாற்றிக் கொள்ள எனது கையில் ஏதேனும் ஆயுதம் உள்ளதா? மற்றவர்கள் கையில் ஏதேனும் ஆயுதம் உள்ளதா? உனது திருக்கரத்தில் ஆயுதம் இல்லையோ? (குடந்தைக் கிடந்த மாமாயா) - நீ கீதையில் (18-66) - மாம் - என்னை - என்று கூறிய பின்னர், இங்கு அர்ச்சாவதாரமாகக் கிடந்து, மற்றவர்கள் வசப்பட்டுக் கிடப்பதைப் பார்ப்பாயாக. இதன் மூலம், க்ருஷ்ணாவதாரம் மற்றும் இங்குள்ள அர்ச்சாவதாரம் ஆகிய இரண்டிலும் மிகவும் சுலபமாக உள்ளவன் என்பது கூறப்பட்டது. திருக்குடந்தைக்கு வந்து, வியக்க வைக்கும் அழகுடன் திருக்கண் வளர்தல் என்பது, அடியார்களுக்காகவே அல்லவோ? சக்தி குறைவு கூற இயலாது, சுலபன் அல்லன் என்று கூற இயலாது, ருசியை ஏற்படுத்துபவன் அல்லன் என்றும் கூற முடியாது.

வ்யாக்யானம் - (தளராவுடலம்) சரீரமானது கட்டுக்குலையா. தளரா - தளர. (எனதாவி சரிந்து போம்போது) என் ப்ராணனானது முடிந்து போமளவாயிற்றுக்கிடாய். (போம்போது) போம்போதாயிற்று. இதுதான் அந்திம் ஸ்ம்ருதியானாலோ? என்னில் “காஷ்ட்ட பாஷாண ஸந்திபாம்” என்றும், “அஹம் ஸ்மராமி” என்றும் சொல்லுகிறது இவரறியாரன்றே; இவர்தாம் அவ்வதிகாரிகளுமன்றே. விச்வேஷ வ்யஸந்தாலே சரீரமும் தளர்ந்து, ப்ராணனும் சரீரத்தை விட்டுப் போம்தசையாயிற்று இப்போதென்கை. (இளையாது இத்யாதி) அபேக்ஷிதம் பெற்றிலேனேயாகிலும், என்னபேக்ஷிதம் ஸித்திக்கும்படி உன்

திருவடிகளைப் பற்றின பற்று நெகிழாமற் பண்ணியருள வேணும். அநுபவம் கிடையாமையாலே, “அதுக்கடியான உபாயாத்யவஸாயமும் குலைகிறதோ” என்றஞ்சி, இது குலையாமல் பார்த்தருள வேணுமென்கிறார். ஒருங்க - ஒருபடிப்பட.

விளக்கம் - (தளரா உடலம்) - சரீரமானது கட்டுக்குலைந்து போய். (எனது ஆவி சரிந்து போம்போது) - என்னுடைய உயிரானது முடிந்து போகும் நிலையில் உள்ளது. (போம்போது) - இங்கிருந்து புறப்படும் நிலையில் உள்ளது. இதனையே அந்திம காலத்தில் ஏற்படக்கூடிய நினைவுகள் என்று கொள்ளலாமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். வராஹ சரமச்லோகத்தில் - காஷ்ட்ட பாஷாண ஸந்நிபாம் - கட்டை மற்றும் கல் போன்று ஏதும் சிந்திக்க இயலாமல் கிடப்பவன் - என்றும், அஹம் ஸ்மராமி - அவனை நான் நினைக்கிறேன் - என்றும் அவன் கூறியதை இவர் அறியாதவர் அல்லர். இவர் அப்படிப்பட்ட அதிகாரியும் அல்லர். இவருக்குச் சரீரம் தளர்ந்து, உயிரானது சரீரத்தை விட்டு அகன்று போகும்படியான நிலையில் உள்ளது ஏன் என்றால், அவனைப் பிரிந்துள்ள காரணத்தால் ஆகும். (இளையாது இத்யாதி) - எனது விருப்பத்தை நான் அடையவில்லை என்றாலும், எனது விருப்பமானது பலிக்கும்படியாக, உனது திருவடிகளை நான் பிடித்த பிடிப்பானது நெகிழ்ந்து போகாமல் இருப்பதற்கு எனக்கு அருளவேண்டும். இத்தகைய அநுபவம் ஏற்படாத காரணத்தால், “அதற்கு அடிப்படையாக உள்ள உபாயத்தின் மீது உள்ள உறுதி குலைகிறதோ” என்று அச்சம் கொண்டு, “அந்த உறுதியானது குலையாமல் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும்” என்கிறார்.

5-8-9 இசைவித்து என்னை உன் தாள் இணைக் கீழ் இருத்தும் அம்மானே

அசைவு இல் அமரர் தலைவர் தலைவா ஆதிப் பெரு மூர்த்தி

திசை வில் வீசும் செழு மா மணிகள் சேரும் திருக்குடந்தை

அசைவு இல் உலகம் பரவக் கிடந்தாய் காண வாராயே

பொருள் - எல்லையற்ற காலமாக உன்னை விட்டு அகன்று நின்ற என்னை, அடிமைத்தனத்தின் ஸ்வரூபமாக உள்ள “ஓம்” என்பதில் இசையும்படிச் செய்து; அதற்கு ஏற்றபடி உனது திருவடிகள் விஷயமாகவே உள்ளதான “அடையப்படவேண்டிய இலக்கு, அடைய வைக்கும் வழி” என்பதான புத்தியுடன், மற்ற யாருக்கும் வசப்படாதபடியாகவும் செய்தருளிய எனது ஸ்வாமியாகவும்; இவ்விதம் ஸ்வரூபத்தைச் குறித்த ஞானத்தை யாருக்கு நீ ஏற்படுத்திக் கொடுத்தாயோ அவர்களால் அண்டும்படியாக இருப்பதற்காக,

பகவத் அனுபவத்திற்கு எப்போதும் தளர்ச்சி ஏற்படாமல் உள்ள நித்யஸூரிகளுடைய தலைவர்களாக உள்ள ஆதிசேஷன் கருடன் விஷ்வக்ஸேநர் போன்றவர்களுக்குத் தலைவனாகவும்; அனைத்திற்கும் காரணமாகவும், அனைத்தையும் நிர்வாகம் செய்வதாகவும் உள்ள திருமேனியைக் கொண்டவனாகவும்; அடியார்களால் எளிதாக அடையலாம்படியாக, அனைத்து திசைகளிலும் ஒளியைப் பரப்பியபடி உள்ளதான இரத்தினங்கள் நிறைந்துள்ள திருக்குடந்தையில், களைப்புகள் நீங்கும்படியாக, இந்த லோகம் துதிக்கும்படியாகத் திருக்கண்கள் வளர்பவனே! இவ்விதம் நீ கிடக்கும் அழகை இந்த லோகத்திற்குக் காண்பிப்பது போன்று, உனது நடையழகை நான் காணும்படியாக வரவேண்டும்.

அவதாரிகை - ஸர்வேச்வரனாய் வைத்து ஸர்வஸமாச்ரயணீயனாகைக்காக இங்கே ஸந்நிஹிதனாய் எனக்கு அடிமையாலல்லது செல்லாதபடி பண்ணின நீ, கண்ணாலே காணலாம்படி வரவேணும்மென்கிறார்.

விளக்கம் - “ஸர்வேச்வரனாக உள்ளபோதிலும், அனைவரும் எளிதாக அண்டும்படியாக, அவர்கள் அருகில் வந்து கிடந்து, உனக்கு அடிமையாக இல்லாத நிலையில் தாங்க இயலாதபடி என்னைச் செய்த நீ, எனது கண்களால் நான் காணலாம்படி வருவாயாக”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இசைவித்தென்னை) என்னை இசைவித்து நெடுநாள் விமுகனான என்னை அடிமையிலே இசைவித்து. இசையாத என்னை இசைவித்தவருமை வேணும்மோ இசைந்திருந்த நீ கார்யம் செய்கைக்கு. (என்னை) நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கும் இவ்வருகாயிருக்கிற என்னை. (உன் தாளிணைக் கீழிருத்தும்) நித்யஸூரிகளடிமை செய்கிற உன் திருவடிகளிலே இருத்தினவனே! பரகுபரகு என்று திரியாதபடி தன் திருவடிகளிலே விஷயமாம்படி பண்ணும்வனென்கை. “நிழலுமடிதாறுமானோம்” என்கிறபடியே மிதியடியாம்படி ஸ்ரீசடகோபனாக்கி. பெருங்காற்றில் பூளை போலே “யாதானும் பற்றி நீங்கும் விரத”மாயிறே முன்பு வர்த்தித்தது.

விளக்கம் - (இசைவித்து என்னை) - நீண்ட காலமாக உன்னைக் காணாதபடி இருந்த என்னை, உனது கைங்கர்யத்தில் ஈடுபடுத்தி, நீண்ட நாள்களாக அடிபணியாமல் இருந்த

என்னை, அடிபணிய வைத்தாய்; எனது செயல்களைப் புரிவதற்கு எப்போதும் தயாராக உள்ள நீ, எனக்கு வந்து முகம் காண்பிப்பதற்கு, என்னைத் திருத்திய அளவிற்குக் கடினமாக உள்ளதோ? (என்னை) - நித்யமாக ஸம்ஸாரிகளுடன் எப்போதும் உள்ள என்னை. (உன் தாளிணைக் கீழிருத்தும்) - நித்யஸூரிகள் எப்போதும் கைங்கர்யம் செய்தபடி உள்ள உனது திருவடிகள் கீழ் நிலையாக நிறுத்தியவனே! இங்கும் அங்கும் என்பதாக உலக விஷயங்களில் திரியாதபடி, தனது திருவடிகளில் பணியும் விதமாக என்னைச் செய்தவன். பெரிய திருவந்தாதி (31) - நிழலும் அடிதாறும் ஆனோம் - என்பதற்கு ஏற்ப உனது திருவடிகளுக்கு இடமாக உள்ளதான ஸ்ரீசடகோபன் என்று செய்து. பலத்த காற்றில் பறக்கின்ற காய்ந்த இலைகள் போன்று, திருவிருத்தம் (95) - யாதானும் பற்றி நீங்கும் விரதம் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஏதேனும் ஒன்றைப் பற்றி நின்று துன்பம் விலகுமோ என்று அல்லவோ முன்பு வாழ்ந்த வாழ்க்கை இருந்தது?

வ்யாக்யானம் - (அம்மானே) பேறு இவரதாயிருக்க, அவன் இசைவிக்க வேண்டின ப்ராப்தி சொல்லுகிறது. (அசைவிலமரர் தலைவர் தலைவா) அசைவில்லாத அமரருண்டு நித்யஸூரிகள், அவர்களுக்குத் தலைவனான ஸ்ரீஸேநாபதியாழ்வானுடைய கார்யமும் இவன் புத்தயதீநமாயிருக்கிறபடி. அசைவில்லாமையாவது ப்ரஹ்மாதிகளுடைய அமரத்வம் போலேயாபேஷிகமன்று. கல்பாவதியன்று என்றபடி. ஜ்ஞாநத்துக்கு ஸங்கோச விகாஸங்களையுடையரன்றிக்கே யிருக்கை யென்றுமாம்.

விளக்கம் - (அம்மானே) - அடையப்போகும் பேறு இவருடையதாக உள்ளபோதிலும், அவன் இவரை அவ்விதம் செய்யும்படியாகத் தூண்டும்படியான ஸம்பந்தத்தைக் கூறுகிறார். (அசைவில் அமரர் தலைவர் தலைவா) - சற்றும் தளராத உறுதி கொண்ட அமரர்கள் உள்ளனர், அதாவது நித்யஸூரிகள். அந்த நித்யஸூரிகளுடைய தலைவராகிய விஷ்வக்ஸேநருடைய செயல்களும் இவனுடைய புத்திக்கு வசப்பட்டதாகவே உள்ளன. நித்யஸூரிகளுடைய “அசைவற்று இருத்தல்” என்பது நான்முகன் போன்றவர்களுடைய அழியாமை போன்று உபசாரம் அல்ல; கல்பகாலத்தை எல்லையாகக் கொண்டது அல்ல; அதாவது நித்யஸூரிகளுடைய இருப்பு என்பது, நான்முகன் போன்றவர்களின் இருப்பு போன்று கல்ப காலம் மட்டுமே ஆகும் என்னும் அளவுடன் கூடியது அல்ல. நித்யஸூரிகளுடைய ஞானமானது சுருக்கம் மற்றும் விரிதல் என்பது போன்ற மாற்றங்கள் கொண்டது அல்ல.

வ்யாக்யானம் - (ஆதிப்பெருமூர்த்தி) இவ்வருகுள்ளாருடையவும் ஸத்தைக்கு ஹேது பூதனானவனே! ஜகத்காரணபூதனான ஸர்வாதிகனே! மூர்த்தி - ஸ்வாமி. (திசைவில் இத்யாதி) ஸத்தையை நோக்கி, மேலுள்ளதிவர்கள் தாங்களே நிர்வஹித்துக் கொள்ள விருக்கை யன்றிக்கே, மேலுள்ளதும் தானே செய்வானாக நினைத்து வந்து கிடக்கிறபடி. திக்குக்களிலே தேஜஸ்ஸு பரவாநின்றதாய், தர்சநீயமாய், பெருவிலையனான ரத்தங்கள் சேராநிற்கிற திருக்குடந்தையிலே. வில் - தேஜஸ்ஸு.

விளக்கம் - (ஆதிப்பெருமூர்த்தி) - இங்கு உள்ளவர்களுடைய இருப்பிற்கும் காரணமாக உள்ளவனே! இந்த ஜகத்திற்குச் காரணமாக இருந்து, அனைத்தையும் நியமிப்பவனே! மூர்த்தி என்பது ஸ்வாமி. (திசைவில் இத்யாதி) - தங்களுடைய இருப்பு போன்றவற்றை தாங்களே அமைத்துக் கொள்பவர்களாக உள்ளபோதிலும், அவ்விதம் இல்லாமல், அவற்றையும் அவனே செய்வான் என்பதாக உள்ளனர். அனைத்து திசைகளிலும் பரவி நிற்கும் தேஜஸ், காண்பதற்கு இன்மை, மிகுந்து மதிப்பு ஆகியவை பொருந்தியுள்ள இரத்தினங்கள் குவிந்து நிற்பதான திருக்குடந்தை, வில் என்பது தேஜஸ் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (அசைவிலுலகம் பரவக் கிடந்தாய்) லோகமானது வருத்தமற்று ஆசிரயிக்கும்படி கிடந்தாய். தெளர்லப்ப சங்கையால் வந்த அலைச்சல் தீர்ந்து. அன்றிக்கே, அசைவில்லாத லோகமுண்டு நித்யவியூதி, அங்குள்ளாரும் வந்து ஆசிரயிக்கக் கிடந்தாய். அன்றிக்கே, அசைவுண்டு இடம் வலங்கொள்ளுகை, அத்தைக் கண்டு லோகமானது பரவும்படி கிடந்தாய். (கிடந்தாய் காணவாராயே) கண்வளர்ந்தருளுகிற அழகு கண்டு அநுபவித்தேன், இனி நடையழகு கண்டு நான் வாழும்படி வரவேணும் (செழுமாமணிகள் சேரும் திருக்குடந்தை) “ஆராவமுதாழ்வார், திருமழிசைப்பிரான் போல்வார் புருஷ ரத்தங்கள் சேரும் திருக்குடந்தை” என்று நிர்வஹிப்பார்கள்.

விளக்கம் - (அசைவில் உலகம் பரவக் கிடந்தாய்) - இந்த லோகமானது வருத்தம் ஏதும் இன்றி அண்டி நிற்கலாம்படியாக நீ கிடந்தாய். அல்லது ஞானத்தில் குறை ஏதும் இல்லாத லோகமாக நித்யவியூதி உள்லது; அங்கு உள்ளவர்களும் இங்கு வந்து அண்டும்படியாகக் கிடந்தாய். அல்லது அசைவு என்பது இடம் வலமாக்கிக் கொள்ளுதல், உலகமானது நிறையும்படிக் கிடந்தாய். (கிடந்தாய் காண வாராயே) - திருக்கண்கள் வளர்ந்தருளும்

அழகைக் கண்டு அனுபவித்தேன். இனி உனது நடை அழகைக் கண்டு நான் வாழும்படியாக நீ வரவேண்டும். (செழுமாமணிகள் சேரும் திருக்குடந்தை) - “திருக்குடந்தையில் உள்ள ஆராவமுதன், திருமழிசை ஆழ்வார் போன்ற புருஷ இரத்தினங்கள் சென்று சேரும் திருக்குடந்தை” என்று கூறுவர்.

5-8-10 வாரா அருவாய் வரும் என் மாயா மாயா மூர்த்தியாய்

ஆரா அமுதாய் அடியேன் ஆவி அகமே தித்திப்பாய்

தீரா வினைகள் தீர என்னை ஆண்டாய் திருக்குடந்தை

ஊராய் உனக்கு ஆள் பட்டும் அடியேன் இன்னம் உழல்வேனோ

பொருள் - கண்கள் கொண்டு அனுபவிப்பதற்கு ஏற்ப உள்ள வடிவழகு கொண்டு நடந்து வராமல், ரூபம் அற்ற நிலையில், என்று மனதில் தோன்றி, உனது மயக்க வைக்கும் குணங்களை எனக்கு வெளிப்படுத்துபவனே! அவ்விதம் அந்தராத்மாவாக மட்டும் வராமல், அழிக்க இயலாதபடி உள்ள நித்ய மங்கள திருமேனி கொண்டவனே! எத்தனை அனுபவித்தாலும் மனநிறைவு கொள்ளாதபடி உள்ள அமிர்தம் போன்று இனிமையுடன், உன்னுடைய அடிமையாக உள்ள எனது உயிருக்கு இடமாக உள்ள மனதில் எல்லையற்ற ரஸத்தை உண்டாக்குபவனே! இப்படிப்பட்ட எல்லையற்ற அனுபவித்திற்கு, எல்லையற்ற காலமாகத் தடையாக உள்ளதும், எப்போதும் விலகாததும் ஆகிய எனது பாபங்கள் அனைத்தும் நீங்கும்படியாக, என்னை எனது சொற்கள் கொண்டு கைங்கர்யம் செய்பவனாகச் செய்தாய். அது மட்டுமே அல்லாமல், எனது கண்களைக் கண்டு அனுபவிக்கலாம்படி திருக்குடந்தையை உனக்கே உரிய திவ்ய தேசமாகக் கொண்டு அருகில் உள்ளவனே! இவ்விதம் ஸௌந்தர்யம் மற்றும் எளிமை நிறைந்த உனக்கு அடிமையாக உள்ளபோதிலும், வேறு கதியற்றவனாக உள்ள நான், இனியும் உள்ள காலங்களில், நான் எண்ணியபடி உன்னுடன் பழகுதல் போன்று பரிமாற்றங்கள் செய்யாமல், இங்கு அலைந்து திரிவேனோ?

அவதாரிகை - “திருக்குடந்தையிலே புக, நம் மனோரதமெல்லாம் ஸித்திக்கும்” என்று செல்ல, மனோரதித்தபடி தாம் பெறாமையாலே; இன்னமும் எத்தனை திருவாசல் தட்டித் திரியக்கடவேனென்கிறார்.

விளக்கம் - “திருக்குடந்தைக்குச் சென்றால் நம்முடைய அனைத்து விருப்பங்களும் நிறைவேறும்” என்று எண்ணியபடி அங்கு சென்றார். ஆனால் தனது விருப்பங்கள் நிறைவேறப் பெறவில்லை. ஆகவே, “இன்னமும் எத்தனை நாட்கள் எத்தனை திவ்யதேசங்களுடைய திருவாசல்களைத் தட்டியபடி திரிவேன்?”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வாராவருவாய்) வாராதவருவாய். பாஹ்ய ஸம்ச்லேஷம் பண்ண வாராத அருபி த்ரவ்யமாய். (வருமென் மாயா) “அருவாய் வருமென் மாயா” என்று, “அரு” என்கிற பதத்தை இங்கேயுங் கூட்டிக் கொள்வது. மறந்து பிழைக்கவொண்ணாதபடி அகவாயிலே யருவாய்க் கொண்டு ப்ராகாசிக்கிற ஆச்சர்யபூதனே. (மாயா மூர்த்தியாய்) நித்யமான திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தையுடையாய். அல்லாதாருடைய தேஹங்களடைய உத்பத்தி விநாசங்களை யுடைத்தாயிறேயிருப்பது. (ஆராவமுதாய்) நிரதிசய போக்யனாய்க் கொண்டு எனக்கு மறக்கவொண்ணாதபடி யிருக்கிறவனே. (அடியேனாவி யகமே தித்திப்பாய்) என்றும் உனக்கு ஸ்வம்மான என்னெஞ்சினுள்ளே உன் போக்யதையை ஆவிஷ்கரித்து அநுபவிப்பித்தவனே.

விளக்கம் - (வாரா அருவாய்) ரூபம் அற்றவனாக வருவாய். புறத்தில் கண்டு சேர்ந்து நிற்கலாம்படி வராமல், ரூபம் அற்றவனாக. (வரும் என் மாயா) - அதாவது “அருவாய் வரும் என் மாயா” என்பதாக “அரு” என்பதை இங்கு சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். மறந்து நின்றால் பிழைக்க இயலாதபடி நெஞ்சத்தின் உள்ளே ரூபம் அற்றவனாக வந்து புகுந்து ப்ரகாசித்தபடி உள்ள வியப்பளிக்கும் நாதனே! (மாயா மூர்த்தியாய்) - எப்போதும் திவ்யமங்களகரமாக உள்ள திருமேனியைக் கொண்டவனே! மற்ற அனைவருடைய சரீரங்களும் உற்பத்தி மற்றும் அழிவுடன் கூடியதாக அல்லவோ உள்ளது? (ஆரா அமுதாய்) - எல்லையற்ற இனிமை கொண்டவனாக, என்னால் மறக்க இயலாதபடி உள்ளவனே! (அடியேன் ஆவி அகமே தித்திப்பாய்) - எப்போதும் உனக்கு உடைமையாக உள்ள எனது நெஞ்சத்தில், உனது இனிமையை முற்றிலுமாகப் பரப்பி, அதனை நான் அநுபவிக்கும்படிச் செய்தவனே!

வ்யாக்யானம் - (தீரா வினைகள் தீரவென்னையாண்டாய்) அநுபவைக விநாச்யமாய், உன்னையொழிய ஒருவரால் போக்க வொண்ணாத, த்வதநுப விரோதியான கர்மங்களைப் போக்குவித்து, “அடியேனாவியகமே தித்திப்பாய்” என்னும்படி புகுர

நிறுத்தினவனே! “பிணியுமொழிகின்றதில்லை பெருகுமிதுவல்லால்” என்கிறபடியே “தீர்ப்பாரை யாமினி” இல்வினைகள் தொடக்கமானவற்றைப் போக்கி என்னை யடிமை கொண்டாயென்றுமாம்.

விளக்கம் – (தீரா வினைகள் தீர என்னை ஆண்டாய்) – அனுபவித்தால் மட்டும் கழியக் கூடியதாக, உன்னைத் தவிர வேறு யாராலும் நீக்க இயலாத, உனது அனுபவத்திற்குத் தடையாக உள்ளதான கர்மங்களை நீக்கி, “அடியேன் ஆவி அகமே தித்திப்பாய்” என்று கூறலாம்படியாக உள்ளே புகுந்து நிற்பவனே! திருவாய்மொழி (4-6-6) – பிணியும் ஒழிகின்றதில்லை பெருகும் இதுவல்லால் - என்பதற்கு ஏற்ப, திருவாய்மொழி (4-6) – தீர்ப்பாரை யாம் இனி – என்ற திருவாய்மொழியில் கூறப்பட்ட வலிய வினைகள் தொடக்கமாக உள்ளவற்றை விலக்கி, என்னை அடிமையாக்கிக் கொண்டாய் என்றும் கூறலாம்.

வ்யாக்யானம் - (திருக்குடந்தையூராய்) என்னை அடிமை கொள்ளுகைக்குத் திருக்குடந்தையிலே வந்து ஸந்நிஹிதனானவனே! பர வ்யூஹ விபவங்களை வ்யாவர்த்திக்கிறது. நான் கிட்டாத அம்சத்துக்கு நீ கிட்ட வந்து கிடக்கிறவனே! ஒரு நத்தமில்லாதானொருவனையோ நான் பற்றிற்று. (உனக்காட்பட்டும்) ஸம்ஸாரிகளை அநுபவிப்பிக்க வந்து கிடக்கிற உனக்காட்பட்டும். (அடியேன்) ஆருடைய வஸ்து இங்ஙன் அலமந்து திரிகிறது. (இன்னமுழல்வேனோ) என் ஸர்வபரத்தையும் உன் திருவடிகளிலே புகட்டு, நீ செய்து தலைக்கட்டக் கடவையாக நினைத்திருக்கிற நான், இன்னம் எத்தனை திருப்பதிகள் புக்குத் தட்டித் திரியக் கடவே னென்கிறார்.

விளக்கம் – (திருக்குடந்தை ஊராய்) - என்னை அடிமையாக்கிக் கொள்வதற்காகவே திருக்குடந்தையில் மிகவும் அருகில் வந்து கிடப்பவனே! இதன் மூலம், “பரம், வ்யூஹம், விபாம்” ஆகியவற்றுக்கும், அர்ச்சைக்கும் உள்ள வேறுபாட்டைக் கூறுகிறார். நீ உள்ள உள்ள பரமபதம் தேடி வந்து நான் உன்னை அடைய வேண்டியதாக உள்ளபோது, நான் உள்ள இடம் தேடி வந்து நீ அருகில் கிடக்கிறாய். ஒரு கிராமம் கூட இல்லாத ஒருவனையோ நான் பற்றி நிற்கிறேன்? (உனக்கு ஆட்பட்டும்) - ஸம்ஸாரிகள் அனைவரும் உன்னை அனுபவிக்கும்படிச் செய்வதற்காக இங்கு வந்து சயனித்துள்ள உனக்கு அடிமையாக உள்ளபோதிலும். (அடியேன்) – யாருடைய வஸ்துவான எனது

இந்த ஆத்மா, இவ்விதம் திரிந்தபடி உள்ளது? (இன்னமும் உழல்வேனோ) - எனது பாரங்கள் அனைத்தையும் உனது திருவடிகளில் வைத்து, இவற்றை நீ செய்து முடிக்கவேண்டும் என்று முடிவு செய்த நான், இன்னமும் எத்தனை திவ்ய தேசங்களுக்குச் சென்று, அவற்றின் திருவாசல்களை, பலம் அற்றவனாகத் தட்டித் திரியவேண்டும்?

5-8-11 உழலை என்பில் பேய்ச்சி முலையூடு அவளை உயிர் உண்டான்
கழல்கள் அவையே சரண் ஆகக் கொண்ட குருகூர்ச் சடகோபன்
குழலின் மலியச் சொன்ன ஓர் ஆயிரத்துள் இப் பத்தும்
முழலை தீர வல்லார் காமர் மான் ஏய் நோக்கியர்க்கே

பொருள் - குறுக்கு மரத்தைக் கோர்த்தது போன்ற எலும்புகள் கொண்ட பூதனையின் ஸ்தனங்கள் மூலமாக அவளுடைய உயிரைப் பறித்து, விரோதிகளை எப்போதும் அழிக்கும் இயல்புடைய க்ருஷ்ணனுடையதும், தனக்கு உபாயமாக ஒளிர்ந்தபடி உள்ள திருவடிகளையே தனது விருப்பங்களுக்கு ஏற்ற உபாயமாகக் கொண்டவரும், ஆழ்வார் திருநகரிக்கு நிர்வாகியாக உள்ளவரும் ஆகிய நம்மாழ்வார், சப்த ஸ்வரத்தை உண்டாக்கவல்ல க்ருஷ்ணனுடைய புல்லாங்குழலுடைய இசையைக் காட்டிலும் மிகவும் இனிமையாக இருக்கும்படியாக அருளிச்செய்த, இதனைப் போன்று வேறு இல்லை என்று கூறலாம்படியாக உள்ள, ஆயிரம் திருவாய்மொழிகளில், இந்தப் பத்துப்பாட்டையும், தங்களுடைய இளமை தீரும்படியாகப் பொருள் உணர்ந்து கூறவல்லவர்கள், மான் போன்ற கண்கள் கொண்ட தேவலோகப் பெண்களுக்கு, மன்மதன் போன்று இருப்பார்கள்

அவதாரிகை - நிகமத்தில் இப்பத்தைப் பழுதறக் கற்கவல்லார், காமிநிகளுக்குக் காழுகரைப்போலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு போக்யராவரென்கிறார்.

விளக்கம் - இறுதியாக, “இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களை எந்தவிதமாக பழுதும் இன்றி கற்க வல்லவர்கள், காதலிகளுக்கு ஏற்ற காதலர்கள் போன்று, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு இனிமையாக இருப்பார்கள்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (உழலையென்பில் இத்யாதி) உழலை கோத்தாற்போலேயிருக்கிற எலும்புகளையுடைய பூதனை முலை வழியே அவளுடையவுயிரையுண்டான். (கழல்களவையே சரணாகக் கொண்ட) விரோதி நிரஸந சீலனுடைய திருவடிகளையே

அநிஷ்ட நிவ்ருத்திக்கும் இஷ்ட ப்ராப்திக்கும் உபாயமென்று அத்யவஸித்த ஆழ்வார். விரோதியைப் போக்குவதும் அவனைத் தருவதும் திருவடிகளையென்கை அவதாரணத்தால். (கழல்களவையே சரணாகக் கொண்ட) பலியாவிட்டாலும் தம்மடி விடாரிறே இவர்.

விளக்கம் - (உழலை என்பில் இத்யாதி) - நன்கு காய்ந்த மரக்கட்டைகள் போன்றுள்ள எலும்புகள் கொண்ட பூதனையின் ஸ்தனங்கள் வழியாக அவளுடைய உயிரைப் பறித்தான். (கழல்கள் அவையே சரணாகக் கொண்ட) - விரோதிகளை அழிக்கும் இயல்பு கொண்டவனுடைய திருவடிகளையே, தனது விருப்பம் அற்றவைகள் நீங்குவதற்கும், விரும்பமானவை கிட்டுவதற்கும் அண்டி நிற்கும் ஆழ்வார். “திருவடிகளையே” என்றுள்ள ஏவகாரத்தால், விரோதியைப் போக்குதல் மற்றும் அவனையே கொண்டு தருதல் ஆகிய இரண்டையும் செய்வது அவனுடைய திருவடிகளே ஆகும் என்கிறார். (கழல்கள் அவையே சரணாகக் கொண்ட) - அவை இவருக்கு வேண்டியதைச் செய்து பலன் தரவில்லை என்றாலும், அவற்றை இவர் விடமாட்டார்.

வ்யாக்யானம் - (குழலில் மலிய) திருக்குழலோசையிற்காட்டிலும் மிஞ்சி, கேட்டார் நோவுபடும்படியாயிருக்கை. “மரங்கள் நின்று மது தாரைகள் பாய”விறே அங்கு, “மரங்களும்மிரங்கும் வகை” இங்கு; இனி நாமிரங்குகிறவிது தன்னேற்றமிறே யிங்குத்தைக்கு. அத்விதீயமான ஆயிரந்திருவாய்மொழியில் இப்பத்தையும். (மழலை தீர வல்லார்) இளமை தீர வல்லார். அதாவது “வரிற் பொகடேன், கெடில் தேடேன்” என்றிருக்கையன்றிக்கே, இவர் சொன்ன ஆற்றாமையோடே சொல்லவல்லார். “அழுவன் தொழுவன் ஆடிக்காண்பன் பாடியலற்றுவன்” என்றிறே இவராற்றாமை.

விளக்கம் - (குழலில் மலிய) க்ருஷ்ணனுடைய புல்லாங்குழல் ஒலியில் உள்ள இனிமையைக் காட்டிலும் அதிக இனிமையாக, கேட்பவர்கள் மீண்டும் கேட்கவேண்டும் என்று துடிக்கும்படியாக உள்ள பாசுரங்கள். பெரியாழ்வார் திருமொழி (3-6-10) - மரங்கள் நின்று மது தாரைகள் பாய – என்பதாக நிலைமை அங்கு உள்ளது; திருவாய்மொழி (6-5-9) – மரங்களும் இரங்கும் வகை – என்பதாக நிலைமை இங்கு உள்ளது. இவருடைய பேச்சைக் கேட்டால் பகைவர்களும் இரங்கும்படியாக உள்ளது; ஆனால் அவன் இரக்கம் கொண்டு திருமுகம் காண்பிக்காமல் உள்ளது ஏன்? தன்னால் கைவிடப்பட்ட

ஸம்ஸாரத்தில் உள்ள ஒருவர் தன்னை விரும்பி அழைக்கும் இந்த அழைப்பானது, அவனுக்கு ஈர்ப்பாக உள்ளதால், மேலும் அழைத்தபடி இருக்கட்டும் என்று உள்ளான். இதனைப் போன்று இரண்டாவது வேறு இல்லை என்னும்படியாக உள்ள ஆயிரம் திருவாய்மொழிகளில் உள்ள இந்தப் பத்தையும். (மழலை தீரவல்லார்) - இளமை என்பது தீர வல்லவர்கள். இளமை என்பது, விருப்பு வெறுப்பு இன்மையைக் குறிப்பதாக உள்ளது; அதாவது, “வந்தால் போக விடமாட்டேன், காணவில்லை என்றால் தேடமாட்டேன்” என்று இல்லாமல், இவர் கூறிய ஆற்றாமையுடன் கூற வல்லவர்கள். திருவாய்மொழி (5-8-5) - அழுவன் தொழுவன் ஆடிக்காண்பன் பாடியலற்றுவன் - என்பதாக அல்லவோ இவருடைய ஆற்றாமை ஆகிறது.

வ்யாக்யானம் - (காமர் மானேய் நோக்கியர்க்கே) மானையேய்ந்த நோக்கையுடைய ஸ்த்ரீகளுக்குக் காமுகரைப் போலேயாவர். ஆவதென்? என்னில், “தூராக்குழி தூர்த்து எனைநாளகன்றிருப்பன்” (5.8.6) என்றவிவர் இது பலமாகச் சொல்லும்போது கீழோடே வ்யாஹதமாம். ஆனால் சொல்லிற்றாயிற்று என்? என்றால், “மேல் கொடிதான நரகம்” என்னா நிற்கச்செய்தேயும், விஷய ப்ரவணர் அது பாராதே மேல்விழுமாபோலே, இது கற்றாரை எம்பெருமானும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும், மேல் விழுந்து போக்யராகக் கொள்ளுவர்கள். இங்ஙனன்றாகில், விப்ரலம்பகர் வார்த்தையாமிறே. இவர் ப்ராமானிக ரன்றிக்கேயொழிவரே. ப்ரகரணதுக்கீடாயிறே தலைக்கட்டியிருப்பதும்; அவர்களுக்குப் போல் என்றொரு சப்தம் இங்குக் கண்டிலோமீ! என்னில், “முற்றுவமை” என்றொரு லக்ஷணமிருக்கிறபடி. த்ருஷ்டாந்தம் புக்கவிடத்தே தார்ஷ்டாந்திகமும் வரக்கடவது. “தாவி வையங் கொண்ட தடந்தாமரைகள்” (6.9.9) என்னாநின்றதிறே.

விளக்கம் - (காமர் மானேய் நோக்கியர்க்கே) - மானைப் போன்ற பார்வை கொண்ட பெண்களுக்குக் காதலனாக உள்ளவர்கள் போன்று இருப்பர்; அதாவது, பெண்களுக்குக் காதலன் இனிமையாக உள்ளதைப் போன்று, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு இனிமையாக இருப்பார்கள். உள்ளது உள்ளபடி இங்கு கூறாமல், இது போன்று ஓர் உதாரணம் ஏன் கூறவேண்டும்? இந்த உதாரணத்தால் ஆவது என்ன என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். இங்குள்ள இடத்திற்கு ஏற்ப விரோதம் இன்றி வலிந்து பொருள் கூறுகிறோம் என்பதைக் கூறுகிறார். அதாவது, உதாரணம் இல்லாதபோது, திருவாய்மொழி (5-8-6) - தூராக்குழி தூர்த்து எனைநாளகன்றிருப்பன் - என்று முன்னர் கூறியதற்கும், திருவாய்மொழி (6-9-9) - பல நீ காட்டிப்படுப்பாயோ - என்றும், திருவாய்மொழி (6-9-8) - கிறி செய்து என்னைப்

புறத்து இட்டு இன்னம் கெடுப்பாயோ - என்றும் கூறுவதற்கும் முரண்பாடு ஏற்படுகிறது. ஆயினும் ஏன் கூறினார்? “மேல் கொடிதான நரகம்” என்று உள்ளபோதிலும் உலக விஷயங்களில் ஈடுபட்டபடி உள்ளவர்கள், அந்தக் கருத்துக்களை ஆராயாமல், தொடர்ந்து அந்த விஷயங்களில் விழுந்தபடி இருப்பர்; இதனைப் போன்று இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்றவர்கள் மீது ஸர்வேச்வரனும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் விழுந்தபடி, அவர்களைத் தங்களுக்கே இனிமையாகக் கொள்வர். தான் கூறியபடி உதாரணத்துடன் கூறாமல், உள்ளது உள்ளபடி உரைத்தால், வஞ்சனை நிறைந்தவர்கள் கூறும் சொற்கள் போன்று ஆகிவிடும். இந்த இடத்திற்கு ஏற்றபடி கூறி அல்லவோ நிறைவு செய்யவேண்டும்? ஆனால் “அவர்களுக்குப் போன்று” என்பதாக, உவமையைக் கூறும் சொல் எதுவும் இங்கு காணவில்லையே என்றால், “முற்றுவமை” என்ற இலக்கணத்தின்படி இங்கு அமைந்துள்ளது என்கிறார். உவமை கூறும் இடத்தில் உபமேயமும் தொடர்ந்து வருகின்ற இலக்கணம், திருவாய்மொழி (6-9-9) - தாவி வையங் கொண்ட தடந்தாமரைகள் - என்பதில் காண்க.

திருவாய்மொழி ஐந்தாம் பத்து எட்டாம் திருவாய்மொழி ஸம்பூர்ணம்

திருவாய்மொழி ஐந்தாம் பத்து ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி
மானேய் நோக்கு ப்ரவேசம்

வ்யாக்யானம் - திருக்குடந்தையிலே போய்ப் புக்கவிடத்திலும் தம் அபேக்ஷிதம் பெறாமையாலே திருவல்லவாமேறப்போக வொருப்பட்டு, தம்மபிமதம் ஸித்தியாதவோ பாதி அங்கு முட்டப்போகவுங்கூட அரிதாம்படி தமக்குப் பிறந்த அவஸாதத்தை அந்யாபதேஸத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். “மாசறுசோதி”யிலே இவர்தாம் மடலெடுக்கப் புக்கு, “அவனுக்கு அவத்யம்” என்று தவிர்ந்தார்; இங்கு ஆற்றாமை தோற்ற, கண்ட திருப்பதிகள்தோறும் புக்கு நுழைந்து திரியாநின்றார்; இதுக்கடியேதும் தெரிகிறதில்லை. அங்கு அவன் ஸ்வரூபம் பரிஹரித்தார், இங்கு தம்முடைய ஸ்வரூபம் நோக்கப் பார்க்கிறார்; அங்கு வடிவிலே அணையவேணுமென்று ஆசைப்பட்டார்; பின்பு இவ்வளவும் வர அவ்வடிவிலே அவகாணித்தபடியால் ஆற்றாமை முறுகி, “கொம்மை முலைகளிடர் தீரக் கோவிந்தற்கோர் குற்றேவல்” என்கிறபடியே அடிமை செய்ய ஆசைப்படுகிறார். இனி இவர் தமக்குத்தான் ஸம்சுலேஷமாவது மாநஸாநுபவமென்றிறே

ப்ரவேசத்திலே அடியிலே சொல்லிற்று; இங்ஙனேயிருக்க, திருவல்லவாமேறப் புறப்பட்டுப் போகையாவதென்? பந்து வர்க்கம் நிஷேதிக்கையாவதென்? என்னில், அந்த மாநஸாநுபவம் தனக்கு ஒரு கலக்கம் வர அமையுமிறே.

விளக்கம் - திருக்குடந்தைக்குச் சென்ற பின்னரும் தனது ஆசை நிறைவேறாத காரணத்தால், திருவல்லவாழ் செல்வதற்கு முடிவு செய்தார். திருக்குடந்தையில் தனது ஆசை நிறைவேறாமல் உள்ளதைப் போன்று, திருவல்லவாழ் செல்வதற்கும் கூட அரிதாக இருந்தது. இவ்விதம் தமக்கு ஏற்பட்ட துன்பத்தை, மற்றவர்களைச் சார்பாகக் கொண்டு ஒரு பொருளை விளக்குவது போன்று அருளிச்செய்கிறார். திருவாய்மொழி (5-3) - மாசறு சோதி - என்ற திருவாய்மொழியில், மடல் எடுக்கத் துணிந்தார்; ஆனால் அவ்விதம் செய்தால் “அவனுக்குத் தாழ்வு ஏற்படும்” என்று எண்ணியவராகத் தவித்தார். இங்கு பிரிவாற்றாமை வெளிப்படும்படியாகப் பல திவ்யதேசங்களில் புகுந்தபடி உள்ளார். இதற்குக் காரணமும் அடிப்படையும் யாருக்கும் தெரியவில்லை. “மாசறு சோதி” திருவாய்மொழியில் அவனுடைய ஸ்வரூபத்தைக் காப்பாற்றினார்; அதாவது தானே தன்னைப் காப்பாற்றிக் கொள்ள முயற்சித்தால், அவனுடைய “அனைத்தையும் காக்கும் தன்மை” என்பதற்கு இழுக்கு ஏற்படும் என்பதால் தவிர்ந்தார்; இங்கு தனது ஸ்வரூபத்தை நோக்க எண்ணுகிறார். “மாசறு சோதி” திருவாய்மொழியில், அவனுடைய வடிவத்தினை அணைக்க ஆசை கொண்டார்; இங்கு அத்தகைய வடிவத்தில் மூழ்கி நிற்பதன் காரணமாக, பிரிவாற்றாமையானது முதிர்ந்து, நாச்சியார் திருமொழி (13-9) – கொம்மை முலைகள் இடர் தீரக் கோவிந்தற்கோர் குற்றேவல் - என்பதற்கு ஏற்ப, கைங்கர்யம் செய்ய விரும்புகிறார். இவருடைய சேர்க்கை என்பது, மனதால் ஏற்படும் அனுபவம் மட்டுமே ஆகும் என்பதாக அல்லவோ முன்பு கூறப்பட்டது? இவ்விதம் உள்ளபோது, திருவல்லவாழ் செல்ல முற்படுவது ஏன்? இவரை பந்துக்கள் விலக்குவது ஏன்? அத்தகைய மன அனுபவம் என்பதற்கு ஒரு கலக்கம் ஏற்படக்கூடும் என்பதால் விலக்குகிறார்கள். இங்கு “பந்துக்கள்” என்பது அவனுடன் உள்ள ஸம்பந்தம் குறித்த ஞானம் மற்றும் உபாயத்தில் உறுதி போன்றவை ஆகும். இவர் தனது முயற்சியால் இவற்றைக் கைகூட எண்ணும்போது, அவனுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு முரண்பாடு ஏற்படுவதால், அவற்றைத் தனது முயற்சியால் பெறுவதை, கைவிட எண்ணுகிறார்; இதுவே “பந்துக்கள் விலக்குதல்” என்பதாகக் கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - எம்பெருமானோடே கலந்து பிரிந்து பிரிவாற்றாமை நோவுபடுகிறாளொரு பிராட்டி, தன்னுடைய ஆபிஜாத்யாதிகளையும் பாராதே, திருவல்லவாழேறப் புறப்பட்டுப் போகப்புக, இத்தையறியும் தோழிமார் வந்து, “இது கார்யமல்ல, நந்தலைமைக்குப் போராது காண்” என்று ஹிதஞ்சொல்லி மீட்கப் பார்க்க, “இனி நீங்கள் சொல்லுகிறவற்றால் நான் பெற்றதென்; அவ்வூரில் திருச்சோலையும், அங்குண்டான பரிமளத்தைக் கொய்து கொண்டு புறப்படுகிற தென்றலும், அங்கே மதுபாநம் பண்ணிக் களித்துப் பாடாநின்றுள்ள வண்டுகளினுடைய இனிதான மிடற்றோசையும், ஊரிலுண்டான வைதிக க்ரியா கோலாஹலங்களும், நகர ஸம்ப்ரமங்களும், இவையெல்லாம், நீங்கள் என்னை மீட்க நினைக்கிறவோபாதி “அங்கே போரு போரு” என்று அழையாநின்றது; ஆன பின்பு நீங்கள் சொல்லுகிறவற்றால் பெற்றதென்” என்று தன்னார்த்தியை அவர்களுக்கு ஆவிஷ்கரித்து அவர்களை அநுநயியா நின்று கொண்டு; திருவல்லவாழிலே நான் நினைத்தபடியே போய்ப்புக்குப் பரிமாறவல்லேனென்று அவர்களுக்குச் சொல்லுகிறாளாயிருக்கிறது.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனுடன் கலந்து பிரிந்ததால், பிரிவாற்றாமை கொண்டு வருந்தும் ஒரு நாயகி, தனது குடிப்பெருமையை ஆராயாமல், திருவல்லவாழ் புறப்படத் தயாராகிறாள். இதனை அறிந்த தோழிமார்கள் அவளிடம் வந்து, “இது சரியான செயல் அல்ல. நம்முடைய நிலைக்கு இது ஏற்புடையது அல்ல” என்று நன்மை அளிக்கும் சொற்களை உரைத்து, அவளை மீட்டு எடுக்க முயன்றார்கள். இதற்கு நாயகி அவர்களிடம், “இனி நீங்கள் கூறியபடி உள்ளதால் நான் அடையப்போவது என்ன? அந்த ஊரில் அழகான சோலைகள், அந்தச் சோலைகளில் உள்ள பரிமளத்தைக் கவர்ந்து எடுத்துக் கொண்டு வீசும் தென்றல், அந்தச் சோலையில் மதுவைப் பருகியபடி களித்து நின்று பாடும் வண்டுகளுடைய இனிமையான மிடற்றோசை, ஊரில் காணப்படும் வைதிக செயல்களுடைய ஓசைகள், நகரத்தின் பரபரப்பு போன்ற இவை அனைத்தும், நீங்கள் என்னை இங்கு நிறுத்த முயற்சி செய்வது போன்று, “இங்கு போவாயாக போவாயாக” என்று அழைத்தபடியே உள்ளன. இவ்விதம் உள்ள பின்னர் நீங்கள் கூறுவதன் மூலம் நான் அடையப்போவது என்ன?”, என்றாள். இப்படியாகத் தனது துன்பத்தை அவர்களுக்கு உணர்த்தி, அவர்களை வேண்டிக் கொண்டவளாக, “திருவல்லவாழில் நான் நினைத்தபடியே சென்று, அவனுடன் கலக்க வல்லவள் ஆகிறேன்”, என்று அவர்களுக்குக் கூறுவதாக உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - “இதுதான் நான் அநுபவித்தேன்” என்று ஜீயர் அருளிச்செய்வார். பட்டர் திருவடிகளை ஆச்ரயித்துப் பின்பொருகால் மேல்நாட்டுக்கெழுந்தருளி மீண்டு பெரிய த்வரையோடே “திருநாளுக்குதவ வேணும்” என்று வர, திருக்கரம்பன்துறையளவிலே வந்தவாறே அசிந்திதமாக ஆறு பெருகிக் கிடக்க; இராத் திருநாளெழுந்தருளி இங்குண்டான ஸம்ப்ரமங்களெல்லாம் செவிப்படுவது, வந்து புகுரப் பெறாதொழிவதாய்க் கொண்டு “போர நோவுபட்டோம்” என்று அருளிச்செய்வார். ச்வேத த்வீபத்தைச் சென்று கிட்டி, உள்ளுப் புகுகைக்கு யோக்யதையில்லாமையாலே புறம்பே நின்று; அங்குள்ளார் எம்பெருமானைக் கண்டு படுகிற ஸம்ப்ரமத்தைச் செவியாலே கேட்டு நிற்பது, கண்ணால் காணப்போகாதொழிவதாய்க் கிடந்து பட்டாப்போலே கிடந்து கூப்பிடுகிறாராயிற்று இவரும்.

விளக்கம் - “அங்குள்ள பரபரப்பு போன்றவற்றைக் கேள்விப்பட்டாலும், அருகில் சென்று அநுபவிக்க இயலாமல் உள்ள இந்த நிலையை நான் அநுபவித்தேன்”, என்று நஞ்ஜீயர் அருளிச்செய்வார். ஸ்வாமி பராசரபட்டருடைய திருவடிகளை எப்போதும் அண்டியே உள்ள நஞ்ஜீயர் ஒருமுறை திருநாராயணபுரம் சென்றார். அப்போது, “மார்கழி மாதத் திருநாளில் பட்டருக்கு உதவவேண்டும்” என்பதான வேகத்துடன் திருவரங்கம் நோக்கி விரைந்தார். அப்போது, உத்தமர்கோயில் அருகில் கொள்ளிடம் ஆற்றில் நீர் பெருகி நின்றது. திருவாய்மொழித் திருநாளில் இங்கு வந்து சேர முயற்சிகள் செய்தபடி இருந்தபோது, திருவரங்கத்தில் எழுகின்ற பரப்பரப்பு முழுவதும் அவர் காதுகளில் விழ, இங்கு வந்து சேர இயலவில்லை என்பதை எண்ணி, “மிகுந்த நோவு கொண்டோம்” என்று அருளிச்செய்வார். நான்முகனுடைய மனதிலிருந்து தோன்றிய ரிஷிகள், ச்வேத தீபத்தை அடைந்து, அங்கு உள்ளே புக இயலாமல் வெளியே நின்று, அங்குள்ளவர்கள் ஸர்வேச்வரனைக் கண்டு அடையும் பரபரப்புக்களைச் செவிகளால் கேட்டு, கண்களால் காண இயலாமல் அடைந்த வேதனைகளை இவரும் அடைந்தது போன்று கூப்பிடுகிறார்.

5-9-1 மான் ஏய் நோக்கு நல்லீர் வைகலும் வினையேன் மெலிய

வான் ஆர் வண் கமுகும் மது மல்லிகை கமழும்

தேன் ஆர் சோலைகள் சூழ் திருவல்லவாழ் உறையும்

கோனாரை அடியேன் அடி கூடுவது என்று கொலோ

பொருள் - மானின் பார்வை போன்று பார்வையைக் கொண்டவர்களாக, என் விஷயத்தில், நன்மை செய்வதையே அடையாளமாகக் கொண்டவர்களாக உள்ளவர்களே! நான் எண்ணியபடி அவனை அடைந்து, அவனுடன் கலந்து பழக இயலாமல் உள்ளதற்குக் காரணமாக பாபங்கள் கொண்ட நான், எப்போதும் மெலிந்தபடி நிற்கிறேன். ஆகாயம் முழுவதும் நிறையும்படியாக, தன்னுடன் சேர்ந்த மல்லிகைக்கொடிக்குத் தனது உடலை அளிக்கவல்ல தாராள குணம் கொண்ட பாக்கு மரங்கள், அதனுடன் சேர்ந்துள்ளதான தேன் நிறைந்து மல்லிகை ஆகியவை எப்போதும் பரிமளம் வீசியபடியும், வண்டுகளால் சூழ்ந்தபடியும் உள்ள சோலைகள் சூழ்ந்த திருவல்லவாழில், எப்போதும் வசிப்பவனும், இயல்பாகவே எஜமானனாக உள்ளவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளில் நான் சேர்வது எந்த நாளிலோ என்கிறார்.

அவதாரிகை - தோழிமாரைக் குறித்து, திருவல்லவாழிலே நின்றருளின ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளைக் கிட்டப்பெறுவதென்றோ வென்கிறார்.

விளக்கம் - “திருவல்லவாழில் நின்றருளும் ஸர்வேச்வரனை அண்டி, அவன் திருவடிகளில் சேர்வது எப்போது?” என்று தனது தோழிமார்களிடம் கேட்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மானேய் நோக்கு நல்லீர்) “நான் திருவல்லவாழிலே போய்ப் புகும்படி உங்கள் கண்ணாலே குளிர நோக்கி ப்ரஸாதிக்க வேணுமென்கிறாள்” என்று பிள்ளான் பணிக்கும். (மானேய் நோக்கு நல்லீர்) மானையேய்ந்த நோக்கையுடையீராய் எனக்கு நல்லவர்களே. “பிரிவாற்றாமையாலே நோவுபட்டும், சோலையழகிலே ஈடுபட்டும், நம்முடைய ஹித வசந்தாலே தளர்ந்துமிருக்கிற இவளுக்கு நம்முடைய நிஷேத வசநம் செவிப்படுமாகில், இவள் மோஹிக்கும்” என்று நிஷேத கார்யம் தோற்றும்படி காதரேஷணைகளாய்க் கொண்டிருக்க, “மானேய் நோக்கு நல்லீர்” என்கிறாள்.

விளக்கம் - (மானேய் நோக்கு நல்லீர்) - “நான் திருவல்லவாழில் சென்று சேரும்படியாக உங்கள் கண்களால் என்னை நன்றாகக் கடாஷிக்கவேண்டும் என்று வேண்டுகிறாள்” என்பதாக பிள்ளான் கூறுவர். “நோக்கு” என்பது கண் மற்றும் பார்வை ஆகிய இரண்டையும் குறிக்கும். “நோக்கு” என்பதற்கு “கண்” என்பதாகப் பொருள் கொண்டு உரைக்கிறார்; மான் போன்ற பார்வையும் கண்ணும் கொண்டவர்களாக, எனக்கு

நல்லவர்களாக உள்ளவனே! மான் ஒன்று அச்சத்தால் கண்கள் கலங்கி நிற்பது போன்று, எனது துக்கம் கண்டு கலங்கிய கண்கள் கொண்டவர்கள்! “நோக்கு” என்பதற்கு “பார்வை” என்பதாகப் பொருள் கொண்டால், மான் ஒன்று சிநேகத்தால் தனது உறவினர்களைப் பார்ப்பது போன்று, என்னை சிநேகத்துடன் நோக்கவேண்டும் என்பதாகப் பொருள். அடுத்து வேறு ஒரு கருத்தும் கூறுகிறார். தோழிகள் தங்களுக்குள், “இவள் பிரிவாற்றாமையால் துன்பம் அடைகிறாள். திருவல்லவாழின் சோலை அழகில் ஈடுபட்டும், நம்முடைய நன்மை அளிக்கவல்ல சொற்கள் கேட்டும் இவள் மிகவும் தளர்ந்துள்ளாள். இவளுக்கு நம்முடைய ‘செல்லக்கூடாது’ என்று தவிர்க்கும் சொற்களானவை கேட்டால், இவள் மயக்கம் அடைவாள்” என்று கூறியபடி, அந்தச் சொற்கள் அவளுக்குக் கேட்காமல், மான் போன்ற தங்களுடைய பார்வை மூலம் மட்டுமே “போகக் கூடாது” என்பதை உணர்த்துபவர்களாக நோக்கினர். இவர்களை நோக்கி “மானேய் நோக்கு நல்லீர்” என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் – இவள் தனக்கு “அநஸூயவே” என்று இவ்வளவேயிறே வேண்டுவது. “இதந்து குஹ்யதமம் ப்ரவச்யயாமி”; வைப்பாக வைத்தவையுமெல்லாம் சொல்லா நின்றேன் கேள். “அநஸூயவே” அத்தலை குறையற்ற பின்பு இனி இத்தலை கிடக்குமோ.

விளக்கம் – “ஆனால் தனது விருப்பத்தைத் தடுப்பவர்களை நோக்கி “நல்லீர்” என்று கூறுவது பொருந்துமோ?” என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். இவளுக்குக் கீதை (9-1) – அநஸூயவே - குற்றம் குறை இல்லாத தன்மை மட்டுமே வேண்டியது ஆகும். கீதை (9-1) – இதம் து குஹ்யதமம் ப்ரவச்யயாமி – மிகவும் இரகசியமான இதனை நான் உனக்குக் கூற உள்ளேன் - என்பதாக, மிகவும் இரகசியமாக வைத்துள்ள அனைத்தையும் நான் உனக்குக் கூறுகிறேன் என்கிறாள். அதிகாரியாக உள்ள நீ எந்தவிதமான குறையும் இல்லாதபோது, நான் ஏதும் செய்யாமல் இருப்பேனா என்றால், அது மட்டுமே இவளுக்குப் போதுமானது ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (வைகலும் வினையேன் மெலிய) – ஒருகால் மெலிந்து தரித்திருப்பார்க்கன்றே பிரிவாற்றலாவது. (வைகலும் மெலிய) – காலங் கழியக் கழியக் காதல் கழியும்படியிறே விஷயாந்தரங்களை யாதரிப்பார்க்கிருப்பது; மநநம் பண்ணி

பாவநையாய், பின்பு தர்சநமாய், ப்ரத்யக்ஷ ஸமாநாகாரமாய், பின்பு சரீர வியோகம் பார்த்திருப்பார் படியிறேயிது. “தஸ்ய”, “மே”; “அத ஸம்பத்ஸ்யே” என்கிற மேலிலுத்தமனோடே கூடவேணுமே. “தாவதேவ சிரம்” - எனக்கு அவ்வளவேகிடாய் விளம்பம். “யாவந்ந விமோக்ஷயே”; “அத ஸம்பத்ஸ்யே” - அநந்தரத்தே ஸம்பந்நனாகக் கடவேன். அதாவது “பரஞ்ஜயோதிருப ஸம்பத்ய”இறே. இப்படி சரீர விமோக்ஷம் பார்த்திருப்பார் படியிறேயிது.

விளக்கம் – (வைகலும் வினையேன் மெலிய) - ஒரு நாள் மெலிந்து பொறுக்கமாட்டாதபடி உள்ளாள். இதன் மூலம் மென்மைத் தன்மை கூறப்பட்டது (வைகலும் மெலிய) - ஆனால் மற்ற விஷயங்களைப் பிரிந்திருப்பவர்கள், உயிரைத் தாங்கியபடி உள்ளனர்; அது போன்று இவரும் இருக்க முடியாதா என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். காலம் செல்லச் செல்ல, மற்ற விஷயங்களை இழந்தவர்களுக்கு அதன் மீது உள்ள ஈடுபாடு கழியும்படியாக அல்லவோ மற்ற விஷயங்கள் உள்ளன. அதாவது அவர்கள் அனுபவிப்பது சாதாரண விஷயங்களை என்பதால் பொறுக்க இயலும்; இவர் விரும்புவது எல்லையற்ற ஆனந்தம் அளிக்கவல்ல வஸ்து என்பதால் ஆறியிருக்க முடியவில்லை. இவருடைய பக்தி உள்ள நிலைதான் என்ன என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். மனனம் செய்து, அந்தப் பாவனையை அடைந்து, நேரடியாகக் காண்பதாக உணர்ந்து, பின்னர் நேரடியாகக் காண்பதான நிலை ஏற்பட்டு, சரீரத்தை விடும் காலத்தை நோக்கி இருத்தல் என்பதாக இவர் பக்தி உள்ளது. “சரீரம் விடும் காலத்தைப் பார்த்திருப்பார்கள்” என்பதற்கு ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார். சாந்தோக்யத்தில் - தஸ்ய தாவத் ஏவ சிரம் யாவத் ந விமோக்ஷயே அதஸம்பத்யே - இந்தச் சரீரத்திலிருந்து எத்தனை காலம் விடுபடாமல் உள்ளனரோ அதுவரை மட்டுமே மோக்ஷத்திற்குத் தாமதம் - என்பதைக் கூறுகிறார். “தஸ்ய” என்பதுடன், பின்னர் வருகின்ற “அத ஸம்பத்ஸ்யே” என்பதை, “மே - எனக்கு” என்பதான ஒரு சொல்லை ஏற்படுத்திக் கொண்டு, இணைக்கவேண்டும். அதாவது, அதுவரை மட்டுமே எனக்குக் காலதாமதம், அதன் பின்னர் நான் மோக்ஷம் அடைவேன். சாந்தோக்யத்தில் - பரஞ்ஜோதி: உபஸம்பத்ய - பரமாத்மாவை அடைகிறான் - என்று கூறப்பட்டது. இவ்விதம் சரீரம் பிரியும் காலத்தில் எதிர்பார்த்தபடி உள்ளனர்.

வ்யாக்யானம் - (வைகலும் வினையேன் மெலிய) தன்னை விச்லேஷிக்கும்படி மஹாபாபத்தைப் பண்ணின நான், நாடோறும் வ்யஸந பரம்பரையாலே அவஸந்தையாக. ஒருநாள் மெலியப் பொறுக்கமாட்டாத ப்ரக்ருதியானவள் கிடர்! நெடுநாள் நோவுபடுகிறாள். திருவடி கண்டு போந்தவந்தரம் பிராட்டி பட்டதெல்லாம் படுகிறாளாயிற்று இவளும். ஒரு ராத்ரியில் வ்யஸநம் திருவடி பொறுக்க மாட்டிற்றிலன்றே; “இமாமஸித கேசாந்தாம்”. “மைவண்ண நறுங்குஞ்சி”யை யுடையவர்க்கும் பேணத் தகும் குழலையுடையவள் கிடர். “சத பத்ர நிபேஷணாம்” “கமல பத்ராஷ்டி:” என்கிற கண்களாலே கண்டு கொண்டிருக்கத் தக்க கருங்கண்ணையுடையவள் கிடர். “ஸுகார்ஹாம்” அவர் மடியிலேயிருக்கத் தகுமவள். “து:கிதாம் த்ருஷ்ட்வா” இவ்விருப்பிருக்கத் தகாதவளைக் கண்டு. “மமாபி வ்யதிதம் மந:” சோக ஹர்ஷங்களுக்கு அழியாத என்னுடைய நெஞ்சையும் வருத்திற்றுக்கிடர். இப்படியே காணும் இவளுக்கும் இருக்கிறபடி.

விளக்கம் - (வைகலும் வினையேன் மெலிய) - தன்னை விட்டு நான் அகலும்படியாக அவன் செய்வதற்கு ஏற்றபடியான மஹாபாபம் செய்த நான், ஒவ்வொரு நாளும் தொடந்தபடி உள்ள துன்பத்தால் மெலிவை அடைந்தவளாக. ஒரு நாள் மெலிவதற்குக் கூட தாங்க இயலாதபடியான இவள், நீண்ட நாள்கள் துன்பம் அடைகிறாள். இதற்கு இராமாயணம் மூலம் ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார். இங்கு ஸுந்தரகாண்டம் (16-28) - இமாம் அஸித கேச அந்தாம் சத பத்ர நிப ஈஷணா ஸுக அர்ஹாம் து:கிதாம் த்ருஷ்ட்வா மம அபி வ்யதிதம் மந: - (ஹனுமான் தனது மனதில் எண்ணுதல்) கறுத்த கூந்தல் கொண்டவளாக, தாமரை மலர் போன்ற கண்கள் கொண்டவளாக, சுகத்தை அனுபவிப்பதில் தகுதி உள்ளவளாக இருக்கும் இவள், தற்போது துக்கத்தை அனுபவித்தபடி உள்ளாள். இவளை இவ்விதம் கண்டு, எனது மனதானது வருந்துகிறது - என்ற ச்லோகத்தைக் கூறுகிறார். அனுமன் வந்து சென்ற பின்னர் சீதை மிகுந்த துன்பம் அடைகிறாள்; ஒரு இரவில் சீதையின் துன்பத்தைக் கண்டபோதே அனுமனால் பொறுக்க இயலவில்லை. அந்த அளவு துன்பத்தை இவளும் அனுபவிக்கிறாள். (இமாம் அஸித கேச அந்தாம்) - திருநெடுந்தாண்டகம் (21) - மைவண்ண நறுங்குஞ்சி - என்பவர்களுக்கும் ஆசைப்படத்தக்கதாக இவளது கூந்தல் உள்ளது. (சத பத்ர நிபேஷணாம்) - “கமலபத்ராஷ்டி: - தாமரை இதழ்கள் போன்ற திருக்கண்கள் கொண்டவன்” என்பவனும் கூட, தனது திருக்கண்களால் நோக்கியபடி இருக்கும்படியான கண்கள் கொண்டவள்.

(ஸுக அர்ஹாம்) - அவனுடைய மடியில் சுகமாக இருக்கத்தக்கவள். (து:கிதாம் த்ருஷ்ட்வா) - இப்படியாகத் துக்கத்தில் இருப்பதற்குத் தகுதி அற்றவளைக் கண்டு. (மம அபி வ்யதிதம் மந:) - இன்ப துன்பங்களால் பாதிப்படியாத எனது நெஞ்சமும் வருந்தியது. இது போன்றே இவளுடைய நிலையும் உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (வினையேன்) நாள் செல்ல நாள் செல்ல ஆசை கழியாதபடியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். மெலிய வானார் வண் கமுகுமென்னுதல், மெலிய திருவல்லவாமுறையுமென்னுதல். அவ்வூரில், பரமசேதநனோடு அசித் கல்பமான ஸ்த்தாவரங்களோடு வாசியில்லை, மெலிவே விளைநீராகப் பல்குகைக்கு. (மெலிய) - நீர்ப்பண்டமாய் அழிகிறபடி. (வானார் இத்யாதி) - இத்தலை மெலிய மெலிய அத்தலை மல்காநின்றது. அவ்வூரிற்சோலைக்கு நீர் இத்தலையில் மெலிவு போலே காணும். (வானார்) ஆகாசத்தைக் கண்செறியிட்டாற்போலேயிருக்கை. இவளிருக்கிற இடம் “அபிவ்ருஷா: பரிம்லாநா:”, அவனிருக்கிறவிடம் “அகால பலிநோ வ்ருஷா:”.

விளக்கம் - (வினையேன்) - நாள்கள் செல்லச்செல்ல ஆசை விலகாதபடியாக உள்ள பாபங்களைச் செய்தேன். இங்கு “மெலிய வானார் வண் கமுகு” என்றும், “மெலிய திருவல்லவாழ் உறையும்” என்றும் இருவிதமாகக் கொள்ளலாம். அந்த ஊரில் உள்ள உயர்ந்த சேதநன் மற்றும் தாவரங்கள் என்பதான வேறுபாடு ஏதும், அவை நீர்ப்பண்டம் போன்று உருகி, அங்குள்ள விளைநிலங்களுக்கு நீராகப் பெருகுவதற்கு, காணப்படுவதில்லை; அனைத்தும் உருகியபடி உள்ளன. (மெலிய) - நீர்ப்பண்டம் போன்று அழிதல். (வானார் இத்யாதி) - இந்தத் தலையானது இவ்விதம் மேன்மேலும் உருகியபடி உள்ளபோதிலும் அந்தத் தலை மாறாமல் உள்ளது. இந்தத் தலையானது உருகியபடி நீராக நிற்கும் நிலையே, அந்த ஊரில் உள்ள சோலைக்கு ஏற்ற விளைநீர் போலும். (வானார்) - வானத்தையே கபளீகரம் செய்வதாக உள்ள சொலை. இவள் உள்ள இடமானது, அயோத்யாகாண்டம் (59-4) - அபி வ்ருஷா: பரிம்லாநா: - மரங்கள் அனைத்தும் உலர்ந்தன - என்பதாக உள்ளது; அவன் உள்ள இடமானது, யுத்தகாண்டத்தில் - அகால பலிநோ வ்ருஷா: - காலம் அல்லாத காலத்திலும் பழுத்தபடி உள்ள மரங்கள் - என்பதாக உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (வண் கமுகும்) - தர்சநீயமாய் இருக்கை. “குலையார்ந்த பழுக்காயும் பசங்காயும் பாளைமுத்தும் தலையார்ந்தவிளங்கமுகு” என்னுமா போலேயிருக்கை. (வண் கமுகு) கொடி தொடர வேண்டாதே, தான் கொடிக்கு உடம்பு கொடுத்து நிற்கிற ஒளதார்யமென்றுமாம். மெய்யே கொடுக்கிற ஒளதார்யமிறேயிது. (மது மல்லிகை கமமும்) – மலட்டுக் கொடியாயிராதே! பூகத்தோடே அணைகையாலே. பரப்பும் பூவாயிருக்கை. மதுவையுடைத்தான மல்லிகைகளின் பரிமளம் இவளிருந்தவிடத்தே வந்து அலையெறிகை.

விளக்கம் - (வண் கமுகும்) – காண்பதற்கு இனிமையாக உள்ளது. பெரியதிருமொழி (6-9-8) - குலையார்ந்த பழுக்காயும் பசங்காயும் பாளைமுத்தும் தலையார்ந்த இளங்கமுகு – என்பது போன்று உள்ளது. (வண் கமுகு) – கொடியானது தான் உள்ள இடம் தேடி வரவேண்டாதபடி, தான் கொடி உள்ள இடம் தேடிச் சென்று, தனது உடலை அந்தக் கொடிக்கு அளிக்கின்ற வள்ளல் தன்மை கொண்ட மரங்கள். “மெய்” என்பதற்கு சரீரம் மற்றும் உண்மை என்று பொருள்; தனது சரீரத்தைக் கொடுக்கும் வள்ளல் தன்மை அல்லது உண்மையாகவே அளிக்கும் வள்ளல் தன்மை. (மது மல்லிகை கமமும்) – அந்தக் கொடிகள், மலட்டுக் கொடிகளாக இன்றி, மலர்ந்து குலுங்கின; பாக்கு மரத்துடன் அணைவதால் ஆகும். பரப்பு முழுவதும் மலர்களாக உள்ளன. மதுவுடன் கூடியதான மல்லிகை மலர்களுடைய பரிமளமானது, இவள் உள்ள இடம் தேடி வந்து, அலை போன்று வீசியபடி உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (தேனார் சோலைகள் சூழ்) இதுக்கு முன்பு சொன்னவையெல்லாம் ஆச்ரய மாத்ரமேயாய்த் தேனேமிக்கிருக்கை. வானார் வண்கமுகுகள் தேன் வெள்ளத்திலே யலைந்து, ப்ரளயகாலத்திலே மார்க்கண்டேயன் பட்டதெல்லாம் படாநின்றது. தேன் வெள்ளமிடுகிற சோலைகள் சூழ்ந்த திருவல்லவாழறையும் கோனாரை; இருவருங் கூட மது பாநம் பண்ணிக் களிக்க வேண்டியிருக்க, நான் மெலியத் தாமே மது பாநம் பண்ணி வர்த்திக்கிறவரை. பாவிவேன், இவ்வளவில் “ந சாபி மதுஸேவதே” என்ன வேண்டாவோ. இவர் இவ்வாற்றாமையோடேயிருந்து சோலையைக் உள்ளு நிற்கிறவனோடொக்க இவையும் போக்யமாயிருக்கையிறே. உபாஸ்ய வஸ்து, மநஸ்ஸை ப்ரத்யக் விஷயமாக்கி யநுபவிக்க மாட்டாதார்க்குக் கண்ணுக்கிலக்காக்கிக் கொண்டு நிற்கிறாப்போலே காணும் இவையும். ப்ராப்யனானவனுடைய உபாய பாவத்தில் நிலைபோலே. நித்ய ப்ராப்யனாய்க் கொண்டு அங்கேயிருக்கிறவன், ஆச்ரிதர் உகந்ததொரு த்ரவ்யத்தைத் திருமேனியாகக்

கொண்டு முகங் கொடுத்துக் கொண்டு நிற்கிறாப்போலே, அங்குள்ளாரும் இங்கே போந்து ஸ்த்தாவரங்களாயும் ஜங்கமங்களாயும் திரயக்குக்களாயும் அவனை விடமாட்டாதே நிற்கிறபடி. நித்யரும் முக்தரும் பத்தரில் ருசியுடையாரும், உகந்தருளின நிலங்களைப் பற்றியிறே கிடப்பது; “அஹ்ருத ஸஹஜ தாஸ்யா:” இத்யாதி.

விளக்கம் – (தேனார் சோலைகள் சூழ்) - இதுவரை கூறப்பட்ட கமுகு மற்றும் மல்லிகை ஆகிய அனைத்தும் தேனின் இருப்பிடமாக உள்ளதால் இவ்விதம் “தேனார் சோலை” என்கிறாள். ஆக, விண்ணை கபளீகரித்தபடி உள்ள உயர்ந்த பாக்கு மரங்கள், தேன் வெள்ளத்தில் மிதத்தபடி உள்ளதை நோக்கும்போது, ப்ரளயகாலத்தில் மார்க்கண்டேயன் அடைந்த பாடுகளை அடைவது போன்று காணப்பட்டன. தேன் வெள்ளம் சூழ்ந்துள்ள சோலைகள் நிறைந்த திருவல்லவாழில் வசிக்கும் கோனாரை; இருவருமாகச் சேர்ந்து நின்று மதுவைப் பருகியபடி களித்து நிற்க வேண்டியதாக உள்ளபோது, நான் நீர்ப்பண்டமாக உருகியபடி உள்ளேன், அவன் மட்டுமே மதுபானம் பண்ணியபடி உள்ளான். இப்படிப்பட்டவனை. ஸுந்தரகாண்டம் (36-42) - ந ச அபி மதுஸேவதே - இராமன் தேனைப் பருகுவதில்லை - என்று இருப்பது போன்று அவன் இருப்பதில்லை; இதற்கு நான் என்ன பாபம் செய்தேனோ? இத்தகைய பிரிவாற்றாமையால் துன்பம் அடைந்துள்ள நேரத்திலும் இவள் சோலையைக் குறித்துக் கவி பாடுவது ஏன்? தனது மனம் மற்றும் சோலை ஆகியவற்றின் உள்ளே புகுந்து நிற்பவனைப் போன்று, இவையும் இனிமையாக உள்ளதால் ஆகும். தங்களுடைய மனத்தை, அவனை நேரடியாகக் காண்பது போன்று மாற்றி, அவனை அவ்விதமாக அனுபவிக்க இயலாதபடி உள்ளவர்களுக்கு, அவர்களால் உபாஸனை செய்யப்படும்.வஸ்துவான தானே வலிய வந்து, அவர்களுடைய கண்களுக்கு இலக்காகும்படியாக நிற்பது போன்று இந்தச் சோலைகள் உள்ளன. அடையத்தக்கவனாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் உபாயமாக வந்து நிற்பது போன்று இவையும் உள்ளன. எப்போதும் அடையத்தக்க நிலையில் பரமபதத்தில் உள்ளவன், தனது அடியார்களுக்காக, அவர்கள் விரும்பும் ஒரு பொருளில் அர்ச்சாவதாரமாக வந்து நின்று, அதனையே தனது திருமேனியாக ஏற்று, இங்கு வந்து முகம் கொடுத்து நிற்கிறான்; இதனைப் போன்று பரமபதத்தில் உள்ளவர்கள், அவனை விட இயலாமல் இங்கு வந்து தாவரங்களாகவும் விலங்குகளாகவும் நிற்கிறார்கள். அவன் மகிழ்வுடன் இருக்கின்ற திவ்யதேசங்களை அல்லவோ நித்யரும், முக்தரும், ஸம்ஸாரத்தில்

ருசி உள்ளவர்களும் பற்றி நிற்கிறார்கள்? ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் (1-33) – அஹ்ருத ஸஹஜ தாஸ்யா: – கைங்கர்யம் என்ற செல்வத்தை இயற்கையாகவே உடைய - என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – ராமாவதாரத்திலுமொரு லக்ஷ்மணாதிகள், வாநரத்வங்களை அடைந்தார்கள், விபீஷணாதிகள் பற்றிக் கிடந்தார்கள்; அதுபோலே. அதிலும் நடையாடித் திரிவார்க்குப் போகைக்கும் யோக்யதையுண்டிறே, அதுவுமில்லையிறே ஸ்த்தாவரங்களுக்கு. ஐநநாத ப்ரஹ்மராயர் திருமுடிக்குறையிலே ஒரு மரம் வெட்டப் புக, அதை எம்பார் கேட்டு, “அல்லாளப்பெருமானே, ஈச்வர விபூதியை அழிக்கப் பார்த்தாயோ” என்ன, இவர் சொல்லும் வார்த்தை கேட்கைக்காக; “ஈச்வர விபூதியல்லாத விடமுண்டோ” என்ன; “அவை போலன்றுகாண் இவை; ஸார்வபௌமனான ராஜாவும் மஹிஷியுமாக முற்றூட்டாகக் குடநீர் வார்த்து ஆக்கும் சோலைபோலே, பெருமானும் பெரியபிராட்டியாருங்கூடக் கைதொட்டாக்குமவைகாண்” என்று அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் - இராமாவதாரத்தின்போது லக்ஷ்மணன் முதலான நித்யஸூரிகள் வானரத்தின் உருவங்களை அடைந்தனர். விபீஷணன் போன்ற ரூபம் எடுத்த முழுஷுக்கள், அவனைப் பற்றிக் கிடந்தார்கள். அதனைப் போன்று இங்கும் தாவரங்கள் முதலானவை உள்ளன. நடந்தபடி உள்ளவர்கள் அவனைச் சென்று காண்பதற்குத் தகுதி உள்ளது, தாவரங்களுக்கு அதுவும் இல்லை. பெரியபெருமானுடைய திருமுடி உள்ள இடமான இரண்டு காவிரிகளின் நடுவில் உள்ள திருவரங்கத்தில், ஐநநாத ப்ரஹ்மராயர் என்பவர் ஒரு மரத்தை வெட்ட முயன்றார். இதனைக் கண்ட எம்பார், “ஈச்வரனுடைய ஒரு செல்வத்தை அழிக்க முயல்கிறாயோ?”, என்றார். இதற்கு ப்ரஹ்மராயர், எம்பார் அடுத்து கூறவுள்ள உபதேசத்தைக் கேட்பதற்காக, “ஈச்வரனுடைய செல்வம் இல்லாத இடம் என்று ஏதேனும் உள்ளதா (அதாவது திருவரங்கத்திற்கு மட்டும் என்ன சிறப்பு என்று கேட்பதாகக் கருத்து)?”, என்றார். இதற்கு எம்பார், “இந்த இடத்தில் உள்ள மரங்கள், மற்ற இடங்களில் உள்ளவை போன்று இருப்பவை அல்ல. அனைத்திற்கும் எஜமானனாகிய அரசனும், அவனுடைய பட்டத்து ராணியும் பூர்ணமான அனுபவத்துடன் குடத்தில் நீர் சேர்த்து வளர்க்கும் சோலை போன்று, பெரியபெருமானும் பெரியபிராட்டியாரும் சேர்ந்து தங்கள் திருக்கரங்களால் தொட்டு உண்டாக்குபவை இவை என்பதை அறிவாயாக”, என்று அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - உகந்தருளின நிலங்களிலே மெய்யே ப்ரதிபத்தி விளைந்தார்க்கு அங்குள்ளவையெல்லாம் உத்தேச்யமாய்த் தோற்றுமிறே. கால்வாங்கியல்லது நிற்க வொண்ணாத ஸம்ஸாரம் ததீயத்வாகாரத்தாலே ஒருகால் உத்தேச்யமாகா நின்றதிறே. ப்ரமாணத்தில் பிறக்கும் ப்ரதிபத்தி போலன்றிறே கண்ணுக்கிலக்கானால் இருப்பது, முக்தரோபாதி ப்ரத்யக்ஷ ஸமாநமிறே ஆழ்வார்க்கு ததீயத்வாகாரம். ப்ராமாணிகனுக்கு இங்ஙனல்லது ப்ரதிபத்தி இல்லையிறே. நல்லான், பட்டர் ஸ்ரீபாதத்தை ஆச்ரயித்து நெடுங்காலம் ஸேவித்து, பின்பு அந்திம தசையிலே பட்டர் எழுந்தருளி, “என் நினைத்திருந்தாய்” என்ன, “ஒரு ஸர்வசத்தி யுபகரிக்கும்போது இங்ஙனே கனக்கவாகாதே யுபகரிக்குமது” என்று நினைத்திருந்தேன்” என்ன; “அதுவென், உன் தேசத்தை விட்டு பந்துக்களை விட்டு நெடுந்தாரம் போந்து இங்ஙனே நோவுபட்டுத் திருவடி சேரக் கிடந்தாயாகில் இங்குபகாரமென்” என்ன; “தேசாந்தரத்திலே யிருந்து அப்ரஸித்தனாய் விழுந்து போகக்கடவ என்னை இவ்வளவும் அழைப்பித்து, உம்முடைய திருவடிகளை யாச்ரயிக்கப் பண்ணி ருசியை விளைப்பித்து, இத்தேசத்திலே உம்முடைய கண் வட்டத்திலே சரீர வியோகமுண்டாம்படி பண்ணினானே” என்ன; “ஆனாலும், தானாக வபிமாநித்த சரீரம் போகாநிற்க நீ இங்ஙன் நினைத்திருந்ததென்கொண்டு” என்ன; “ப்ரமாணங் கொண்டு நினைத்திருந்தேன்” என்றான். கண்ணழிவற்ற வெளிச் சிறப்புடையார்க்கு இங்ஙனேயிறேயிருப்பது.

விளக்கம் - இத்தகைய சிந்தனை அனைவருக்கும் உண்டாகாமல் இருப்பதற்கான காரணத்தை அருளிச்செய்கிறார். அவன் மிகவும் மகிழ்ந்து வசிக்கும் இடங்களில், உண்மையாகவே இத்தகைய ஈடுபாடு ஏற்படுபவர்களுக்கு, அங்கு உள்ளவை அனைத்து இந்தச் சிந்தனையில் அடிப்படையில் உள்ளதாகவே இருக்கும். ஸம்ஸாரத்தில் மூழ்கியபடி உள்ள காரணத்தால் வெறுக்கத்தக்கதாக உள்ள இந்த உலகமும் கூட, ஸர்வேச்வரனுக்கு உரியது என்ற சிந்தனையால், விரும்பத்தக்கதாக அமையும். ஆனால் அனைத்தும் அவனுடையது என்பதை நேராகக் கண்டு அனுபவித்து அறிய இயலும். ஆழ்வாருக்கு, ப்ரமாணத்தால் அறியும் ஞானமானது, நேரடியாகக் கண்டு தெளியும் ஞானத்தைக் காட்டிலும் அதிகமானது ஆகும். ப்ரமாணத்தை மட்டுமே நம்பும் மனிதர்களுக்கு இப்படியே சிந்தனை ஏற்படும். இதனை ஒரு நிகழ்வு மூலம் உணர்த்துகிறார். நல்லான் என்பவர் தனது ஊரை விட்டுத் திருவரங்கம் வந்து ஸ்வாமி பராசரப்பட்டருடைய திருவடிகளை அண்டி

நின்று, நீண்டகாலம் அவரை வணங்கியபடி இருந்து, மரணம் அடையும் நிலையில் இருந்தார். அப்போது பட்டர் அவரிடம் வந்து, “நீ உனது மனதில் என்ன எண்ணுகிறாய்?”, என்றார். இதற்கு நல்லான், “ஒரு ஸர்வசக்தியானது உதவி செய்யும்போது இந்த அளவிற்கு உதவிகள் செய்யுமா என்று வியந்தபடி உள்ளேன்”, என்றார். இதற்கு பட்டர், “நீ உனது இருப்பிடத்தை விட்டு, உறவினர்களை விட்டு, நீண்ட தூரம் இவ்விதம் இங்கு வந்து நோய் அடைந்து, ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளை அண்டும்படியாகக் கிடக்கிறாய். இங்கு உதவி செய்தது எப்படி?”, என்றார். இதற்கு நல்லான், “வேறு ஒரு இடத்தில் இருந்து புகழ் போன்ற பலவும் இன்றி விழுந்து போகும்படியாக இருந்த என்னை, இந்த அளவிற்கு இங்கு அழைத்து, உம்முடைய திருவடிகளை நான் அண்டும்படிச் செய்து எனக்கு அதில் ருசியை உண்டாக்கி, இந்த இடத்தில் உம்முடைய கண்கள் பார்த்தபடி உள்ள நிலையில், எனது சரீரத்தை நான் விடும்படிச் செய்தான் அல்லவோ?”, என்றார். இதற்கு பட்டர், “ஆனால், நீயே இந்தச் சரீரம் என்று எண்ணியபடி உள்ளதான சரீரம் விலகும்போது இவ்விதம் நீ சிந்திப்பது எப்படி?”, என்றார். இதற்கு நல்லான், “தகுந்த ப்ரமாணம் மூலம் அறிந்தேன்”, என்றார். எந்தவிதமான குறையும் இல்லாத சிறப்பு கொண்டவர்களுக்கு இப்படி அல்லவோ உள்ளது?

வ்யாக்யானம் - (தேனார் சோலைகள் சூழ் திருவல்லவாமூறையும் கோனாரை) இருவராய்க் கொண்டு பரிமாறவேண்டும் தேசத்திலே தனியே நின்றவர் கிடர். (உறையும்) அவதாரங்கள்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாதொழிகை. (கோனாரையடியேன்) நாராயண சப்தத்திலும் ப்ரணவத்திலும் போலே. அவனைச் சொல்லும்போது தம்மையிட்டல்லது சொல்லப் போகாது; தம்மைச் சொல்லும்போதும் அவனையிட்டல்லது சொல்ல வொண்ணாது. கோனாரையென்றவிடம் நாராயண சப்தார்த்தம், அடியேனென்றவிடம் ப்ரணவார்த்தம். ப்ரணவம் ஜீவ ப்ரதாநம், நாராயண சப்தம் ஈச்வர ப்ரதாநம். அடிகூடுவதென்று கொலோ என்கிறவிடம் சதுர்த்யார்த்தம்; என்கொலோவென்று ப்ரார்த்தநையோடே தலைக்கட்டுகிறதிறே. (கோனாரையடியேன்) நாயகன் தீரோதாத்த நாயகன், இவள் தைர்யமழிந்தவள்.

விளக்கம் - (தேனார் சோலைகள் சூழ் திருவல்லவாழ் உறையும் கோனாரை) - நானும் அவனுமாகச் சேர்ந்து நின்று மதுபானத்தைப் பருகி, களித்து நிற்பது என்று நிலையின்றி, அவன் தனியாக நிற்கிறான். (உறையும்) - அவதாரங்கள் போன்று அல்லாமல், நித்யமாக

உள்ள நிலை. (கோனாரை அடியேன்) - நாராயண என்ற சொல்லானது ஸர்வேச்வரனையும், ப்ரணவமானது சேதனனையும் கூறுவதால், அவனைக் கூறும்போது தன்னை விடுத்து உரைக்க இயலாது என்ற நிலை உள்ளது; தன்னைக் கூறும்போது அவனை விடுத்து உரைக்க இயலாது என்ற நிலையும் உள்ளது. “கோனாரை” என்பது “நாராயண” சப்தமாகும்; “அடியேன்” என்பது ப்ரணவத்தின் கருத்தாகும். ப்ரணவமானது ஜீவனை முதன்மையாகவும், நாராயண என்பது ஈச்வரனை முதன்மையாகவும் கொண்டதாகும்; “அடி கூடுவது என்று கொலோ” என்பது, திருமந்திரத்தில் உள்ள “நாராயணாய” என்பதில் உள்ள “ஆய” என்னும் நான்காம் வேற்றுமை உருபு ஆகும். ஆனால், “அடி கூடுவது என்று கொலோ” என்பது எப்படி நான்காம் வேற்றுமை ஆகிறது என்றால், “கொலோ” என்று ப்ரார்த்தனையுடன் முடிவதால் ஆகும். (கோனாரை அடியேன்) - ஆனால் நாயகி உள்ள இடத்தைத் தேடி நாயகன் வரவேண்டியதாக உள்ளபோது, இவ்விதம் நாயகி வேகமாக வருவது சரியா என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; நாயகன் உறுதியும் தைரியமும் கொண்டவன், இவள் தைர்யம் அழிந்தவள் ஆவாள்.

வ்யாக்யானம் - (அடியேனடி கூடுவதென்று கொலோ) ஸ்வரூபத்துக்கீடாக விபக்தியி லர்த்தத்தோடே தலைக்கட்டுகிறபடி. எல்லாவளவிலும் ஸ்வரூபமழியாதிறே. தாமாகவுமாம், பிராட்டிமார் தசையை ப்ராப்தராகவுமாம், அதுக்கும் அவ்வருகே சில அவஸ்தைகளை உடையராகவுமாம், ஸர்வகாலமும் ஸ்வரூபம் மாறாது; பிண்டத்வ கடத்வ கபாலத்வ சூர்ணத்வங்களாகிற அவஸ்த்தாந்தரங்களை பஜித்தாலும் ம்ருத்தான வாகாரத்துக்கு அழிவில்லையிறே. தாமான தன்மையில் “அடிதொழுதெழு” என்பர்; ப்ரோபதேசத்தில் “திண் கழல் சேர்” என்பர்; தூது விடப்புக்கால் “திருவடிக் கீழ்க் குற்றேவல்” என்பர்; பிறரைச் சொல்லப்புக்கால் “தாட்பட்ட தண்டுழாய்த் தாமம் காழுற்றாயே” என்பர்; கலங்கி மடலெடுக்குமளவானாலும் “தலையில் வணங்கவுமாங் கொலோ” என்பர்; பித்தேறிச் சொல்லும்போதும் “கண்ணன் கழல்கள் விரும்புமே” என்னுதல், “ஏறிய பித்தினோடு எல்லாவுலகும் கண்ணன் படைப்பு” என்னுதல் சொல்லுமித்தனை.

விளக்கம் - (அடியேன் அடி கூடுவது என்று கொலோ) - ப்ரணவத்தின் கருத்தை உரைத்த பின்னர், நான்காம் வேற்றுமை ஏன் கூறப்பட்டது என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; ஸ்வரூபத்திற்குச் சேரும்விதமாக, வேற்றுமை உருபுடன் நிறைவு செய்கிறார். ஆனால்

நாயகனை நாயகி அணைக்கவேண்டும் என்பது அல்லாமல் “அடி கூடுவது” என்று கூறுவது ஏன் என்றால், அனைத்து நிலைகளிலும் ஸ்வரூபம் மாறாமல் உள்ளது அல்லவோ? தானாக நின்றாலும், நாயகி பாவத்தை அடைந்தாலும், வேறு எந்த நிலைகளை அடைந்தாலும், எந்த ஒரு காலத்திலும் ஸ்வரூபம் மாறாது. மண்ணானது குவியலாக உள்ளபோதிலும், பாணையாக உள்ளபோதிலும், உடைந்த ஓடாக உள்ளபோதிலும், துகள்களாக உள்ளபோதிலும், “மண்” என்பதன் தன்மை மற்றும் வடிவத்திற்கு அழிவில்லை அல்லவோ? தாமாக உள்ள நிலையில் திருவாய்மொழி (1-1-1) - அடிதொழுது எழு - என்பர்; மற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்யும் நிலையில் திருவாய்மொழி (1-2-10) - திண் கழல் சேர் - என்பர்; தூது விடும் நிலையில் திருவாய்மொழி (1-4-2) - திருவடிக் கீழ் குற்றேவல் - என்பர்; மற்றவர்களைக் கூறும்போது திருவாய்மொழி (2-1-2) - தாட்பட்ட தண்டுழாய்த் தாமம் காழுற்றாயே - என்பர்; கலக்கம் அடைந்து மடல் எடுக்கும்போது திருவாய்மொழி (5-3-7) - தலையில் வணங்கவுமாங் கொலோ - என்பர்; பித்து ஏறி உரைக்கும்போது திருவாய்மொழி (4-4-8) - கண்ணன் கழல்கள் விரும்புமே - என்றும், திருவாய்மொழி (4-4-7) - ஏறிய பித்தினோடு எல்லா உலகும் கண்ணன் படைப்பு - என்றும் கூறுவர்.

5-9-2 என்று கொல் தோழிமீர்காள் எம்மை நீர் நலிந்து என் செய்தீரோ

பொன் திகழ் புன்னை மகிழ் புது மாதவி மீது அணவி
தென்றல் மணம் கமழும் திருவல்லவாழ் நகருள்
நின்ற பிரான் அடிநீறு அடியோம் கொண்டு சூடுவதே

பொருள் - என்னைப் போன்றே இன்ப துன்பங்களை அடைந்தபடி உள்ள தோழிமார்களே! எனது விருப்பங்கள் நிறைவேறுவதற்கு உங்களைத் துணையாக எண்ணியுள்ள என்னை, வருத்தி, உங்களுடைய பேறு மேலும் நஷ்டமாகும்படியாக நீங்கள் செய்த செயல்தான் என்னே! பொன் போன்றுள்ள தாதுக்களைக் கொண்டதான புன்னை, மகிழ், புதியதாக உள்ள குருக்கத்தி, இவற்றில் உள்ள மலர்களுடன் சேர்த்து அணைத்தபடி உள்ள தென்றலானது பரிமளத்தை பரப்பியபடி உள்ள திருவல்லவாழ் நகரத்தில் நிற்பவனும், பல உபகாரங்கள் செய்தபடி உள்ளவனும் ஆகிய அவனுடைய திருவடிகளில் உள்ள பொடிகளை, அவன் இவ்விதம் அருகில் வந்து உதவுவதற்கு ஏற்றபடி உள்ள நாம், நம்முடைய அடிமைத்தன்மைக்கு ஏற்றபடியாக, நம்முடைய தலையில் ஏற்பது

எந்த நாளிலோ? “எனது” என்பதன் மூலம் அனைத்து ஆத்மாக்களையும் கூறுகிறாள். “அடியோம்” என்பதன் மூலம் தோழிமார்களையும் சேர்த்துக் கூறுகிறாள்.

அவதாரிகை - நிஷேதிக்கிற தோழிமார்கள் தங்களையே, அவன் பாதரேணுவை நான் சூடுவதென்றென்கிறாள்.

விளக்கம் – தன்னை விலக்குகிற தோழிமார்களிடம், “அவனுடைய திருவடித் துகள்களை நான் எனது தலையில் ஏற்பது எந்த நாளிலோ?”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (என்று கொல் தோழிமீர்காள்) “அதிமாத்ர ப்ராவண்யமாகாது” என்று நிஷேதிக்கிறவர்களையே, தன் பேற்றுக்கு நாள் அவதியிட்டுத் தருமவர்களாகக் கேட்கிறாளிறே. அவர்கள் லோகாபவாதத்தைப் பற்றி நிஷேதிக்கிறார்கள்; இவள், தன் பேறு தங்கள் பேறாக நினைத்திருக்குமைககண்டயத்தாலே கேட்கிறாள் தோழிமாரிறே இவளுடைய லாபாலாபமேயிறே அவர்களுக்கும் பேறிழவு.

விளக்கம் - (என்று கொல் தோழிமீர்காள்) - “இவ்விதம் அவனிடம் எல்லையற்ற ஈடுபாடு கொள்ளுதல் கூடாது” என்று தன்னைத் தள்ளுகிற தோழிமார்களையே, தன்னுடைய பேற்றை அடையும் காலத்திற்கு எல்லை ஏற்படுத்திக் கூறுபவர்களாக எண்ணிக் கேட்கிறாள். அவர்கள் விலக்குவதற்கும், இவள் கேட்பதற்குமாகிய காரணத்தை அடுத்து கூறுகிறார். அவர்கள், உலகினர் கூறக் கூடிய பழிச்சொற்களைக் கருத்தில் கொண்டவர்களாக எண்ணி இவளை விலக்குகிறார்கள்; அதாவது அவர்கள், “இவள், லோகத்தில் உள்ளவர்கள் கூறக் கூடிய பழிச்சொற்களுக்கு பயந்து விலகுவாளோ? அல்லது இந்த விஷயத்தில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்டபடி இருப்பாளோ?”, என்று எண்ணியபடி உள்ளனர். ஆனால் இவள், தான் அடையக்கூடிய பேற்றினை அவர்கள் தங்களுடைய பேறாகவும் கொள்வார்கள் என்பதான “பேற்றின் சேர்க்கை” காரணமாகக் கேட்கிறாள். ஆனால் அவர்களுக்கு இவ்விதம் சேர்க்கை உள்ளதா என்றால், தோழிமார்கள் என்பதால் உள்ளது; அதாவது, இவளுடைய லாபம் மற்றும் லாபம் இன்மை என்பதே அவர்களுடைய பேறாகவும் இழப்பாகவும் உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (தோழிமீர்காள்) உங்களுக்கு நான் பெறும் நாள் ஆராய்கையிலேயன்றோ அதிகாரம். (தோழிமீர்காள்) என் ப்ரக்ருதியையறியும் உங்களுக்கு என் வழியே போக வேண்டாவோ. (எம்மை) உங்கள் கையாலும் காலாலும் துகையுண்கிறவென்னை. (நீர் நலிந்து) என்னுடைய உஜ்ஜீவநம் எண்ணுகையன்றோ உங்களுக்கு யாத்ரை. அவ்வூரிலே புக்கல்லது தரிக்கமாட்டாத என்னை, எனக்கு ப்ரியமே செய்து போந்த நீங்கள். (என் செய்தீரோ) உங்கள் ப்ரக்ருதிக்கு இது சேர்ந்தோ, என் ப்ரக்ருதிக்குச் சேர்ந்தோ. (தோழிமீர்காள் எம்மை நீர் நலிந்தென் செய்தீரோ) உங்களுக்கு அவச்யம் நலிய வேண்டினால் தென்றலையன்றோ நலிய வடுப்பது. என்னை மீளவொட்டாதே காற்கட்டாநிற்க, நான் மீளும்படியென்.

விளக்கம் - (தோழிமீர்காள்) - நான் அவனுடைய திருவடித் துகள்களை எந்த நாளில் அடைவேன் என்று ஆராய்ந்தபடி இருப்பது அல்லவோ உங்களுக்குப் பணியாக இருத்தல் வேண்டும்? எனது தன்மை குறித்தும், என்னைக் குறித்தும் நன்கு அறிந்த உங்களுக்கு, எனது வழிப்படி நீங்கள் செல்வது அல்லவோ பொருந்தும்? (எம்மை) - உங்களுடைய நன்மை அளிக்கக்கூடிய சொற்களாலும், இங்கு வீசும் தென்றலாலும் வருந்தியபடி உள்ள என்னை. (நீர் நலிந்து) - என்னுடைய கரையேறுதல் என்பது அல்லவோ உங்களுடைய வாழ்க்கையாக இருக்கவேண்டும்? அந்த ஊரில் சென்று புகாத வரை தரிக்க இயலாதபடி உள்ள என்னை, எனக்கு எப்போதும் ப்ரியத்தை மட்டுமே செய்தபடி உள்ள நீங்கள். தன்மைக்கும், இவ்விதம் நீங்கள். (என் செய்தீரோ) - என்னிடம் ப்ரியம் உள்ள உங்கள் தன்மை மற்றும் எனது தன்மை ஆகியவற்றை நோக்கும்போது, இவ்விதம் நீங்கள் என்னைத் தடுப்பது பொருந்துமோ? (தோழிமீர்காள் எம்மை நீர் நலிந்தென் செய்தீரோ) - உங்களுக்கு அவசியமாக எதனையேனும் தடுக்கவேண்டும் என்றால், தென்றலை அல்லவோ தடுக்கவேண்டும்? இதற்குத் தோழிமார்கள், “அங்கு செல்ல முனையும் உன்னைத் தடுக்காமல், நாங்கள் ஏன் தென்றலைத் தடுக்கவேண்டும்?”, என்றனர்; இதற்கு விடை அளிக்கிறாள். என்னை அந்த விஷயத்திலிருந்து பின்வாங்காதபடிச் செய்வது அந்தத் தென்றலாக உள்ளபோது, நான் எவ்விதம் பின்வாங்குவது?

வ்யாக்யானம் - (பொன்திகழ் இத்யாதி) நலிகைக்கு அவையமையாதோ. கடிந ப்ரக்ருதிகளாயிருப்பார் செய்வதை ம்ருது ப்ரக்ருதிகளாயிருக்கிற நீங்கள் செய்யவோ. (பொன் திகழ் புன்னை மகிழ்) “புன்னை பொன்னேய் தாதுதிர்க்கும்” என்கிறபடியே,

பொன்னோடொக்க ப்ரகாசிக்கிற புன்னை, அப்படியேயிருக்கிற மகிழ். (புது மாதவி) அப்போதலர்ந்த குருக்கத்தி. (மீதணவித் தென்றல் மணம் கமழும்) இவற்றின் மேலே தென்றலானது வந்து அணைந்து பரிமளத்தைக் கொண்டு போந்து கமழாநின்றது. (மீதணவி) “ஆழவிழியில் பூவில் வெக்கை தட்டும்” என்று மேலே ஸ்பர்சித்து, அங்குள்ளதெல்லாம் கொண்டு போந்து கமழாநின்றது. “பத்ம கேஸர ஸம்ஸ்ருஷ்ட:” என்னுமபோலே பூவில் கால் படாமே மேலெழுந்த பரிமளத்தைக் கொண்டு போருகை. அத்தலையிலுள்ள தடங்கக் கொண்டு, தந்தாமதொன்றும் கொடாதே போருகை அந்நிலத்திலுள்ள பதார்த்தங்களுக்கெல்லாம் ஸ்வபாவங்கிடர்.

விளக்கம் – (பொன்திகழ் இத்யாதி) – என்னைத் தடுத்து வருத்துவதற்கு புன்னை, மகிழ் மற்றும் குருக்கத்தி ஆகியவைகள் உள்ளன. அவை போதாதோ? நீங்களும் இவ்விதம் செய்யவேண்டுமா? இதற்குத் தோழிமார்கள், “நாங்கள் இவ்விதம் தடுக்கக்கூடாதோ?” என்றதற்கு விடை அளிக்கிறாள். கடினமாக உள்ள மரங்கள் போன்றவை செய்வதை, மென்மையான இயல்பு கொண்ட நீங்கள் செய்யலாமோ? (பொன் திகழ் புன்னை மகிழ்) – பெரியதிருமொழி (5-1-6) – புன்னை பொன்னேய் தாது உதிர்க்கும் - என்பதற்கு ஏற்ப, பொன் போன்று ப்ரகாசித்தபடி உள்ள புன்னை, அதனைப் போன்றே உள்ள மகிழ். (புது மாதவி) - அப்போது மலர்ந்த குருக்கத்தி. (மீதணவித் தென்றல் மணம் கமழும்) – இவற்றின் மீது தென்றலானது வந்து அணைத்துக் கொண்டு, அவற்றின் பரிமளத்தை அணைத்து இடங்களிலும் பரப்பியபடி உள்ளது. கமழுதல் என்றால் பரம்புதல், பரிமளம் சேர்த்தல் மற்றும் வ்யாபித்தல் ஆகும். (மீது அணவி) - “மலர்களை ஆழமாகத் தீண்டினால், வெப்பம் உண்டாகும்” என்று எண்ணிய தென்றலானது, அவற்றை மேலோட்டமாகத் தீண்டி, அங்குள்ள பரிமளம் போன்ற பலவற்றையும் கொண்டு சென்று, எங்கும் பரப்பியபடி உள்ளது. இந்தத் தென்றலான குடு உண்டாகாமல், மேலாகத் தழுவிப்படி உள்ளதற்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார். கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (1-71) - பத்ம கேஸர ஸம்ஸ்ருஷ்ட: - தாமரைகளின் தாதுக்களுடன் தென்றல் சேர்ந்து - என்பதற்கு ஏற்ப, மலரின் மீது தனது கால்கள் படாதபடியாக அவற்றில் உள்ள பரிமளத்தை மட்டுமே கொண்டு செல்லும் காற்று. மற்ற விஷயங்களில் உள்ளவற்றை முற்றிலுமாக எடுத்துக் கொண்டு, தங்களுடைய இயல்பு ஏதும் மாறாமல் இருத்தல் என்பது திருவல்லவாழில் உள்ள அணைத்து பொருள்களுடைய இயல்பாகவே உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (பொன் திகழ் புன்னை மகிழ் புதுமாதவி மீதணவித் தென்றல் மணங் கமழும்) கலம்பகனல்லது சூடப் பொறாத ஸுகுமாரரைப் போலேகாணும் தென்றலின் ஸ்வபாவம். செருக்கராயிருக்கும் ராஜபுத்ரர்கள் முலை சரிந்தாரை “போக யோக்யைக ளன்று” என்று கழிக்குமாபோலே, கழிய அலர்ந்தவற்றைக் கடாஷ்டியாதே போருகிறபடி. பூவில் பரிமளம் தேடுவாரைப் போலேகாணும் இது பரிமளத்தில் கலம்பகன் தேடுகிறபடி. (தென்றல் மணங்கமழும்) கண்ணுக்குத் தோற்ற நின்று நலியாமையாலேகாணும் “நோவில்லை” என்றிருக்கிறது. இவர்களுக்கு லாபாலாபம் ஒத்திருக்கச் செய்தேயும் ஹிதபுத்தி வர்த்திக்கையாலே இவை நெஞ்சிற்படாதினே. “நீங்கள் தாங்களந்வயத்தில் கூடாவிட்டால் வ்யதிரேகத்திலும் கூடலாகாதோ” என்று காணும் இவள் நினைத்தி ருக்கிறது. இவர்களுக்குப் பேறிழவு ஒத்திருந்தாலும், இவர்கள் இவள் தானாக மாட்டார்களே, இவளுக்கே வருமவையினே இவையெல்லாம். (பொன் திகழ் புன்னை மகிழ்மென்று) சஷுரிந்தரியத்துக்கு ஆகர்ஷகமாயிருக்கிறபடி. (தென்றல் மணங் கமழும்) ஸ்பர்சேந்தரியத்துக்கும் க்ரானேந்தரியத்துக்கும்.

விளக்கம் - (பொன் திகழ் புன்னை மகிழ் புதுமாதவி மீது அணவித் தென்றல் மணங் கமழும்) - பலவிதமான மலர்கள் கொண்டு கட்டப்பட்டதான மாலை அல்லாமல் வேறு எதனையும் சூடிக் கொள்ள விரும்பாத மென்மையானவர்கள் போன்று தென்றலின் இயல்பு உள்ளது; அதாவது பல மலர்களையும் தீண்டுகிறது. செருக்குடன் உள்ள அரசுகுமாரர்கள், ஸ்தனங்கள் சரிந்துள்ளவர்களை “இவர்கள் இன்பம் அனுபவிக்கத் தகுதியானவர்கள் அல்லர்” என்று விலக்குவது போன்று, முற்றிலுமாக மலர்ந்தவற்றை நோக்காமல் போகிற தென்றல் காற்று. மலர்களில் உள்ள பரிமளத்தைத் தேடுவது போன்று தென்றலானது பரிமளத்தின் பல விதங்களையும் தேடுகிறது. (தென்றல் மணங்கமழும்) - “தென்றல் துன்புறுத்துவதாகத் தெரியவில்லையே” என்று தோழிமார் கூறுவதற்கு, கண்களுக்குப் புலப்படாமல் நின்று தென்றலானது வருத்துவதால், “துன்புறுத்தவில்லை” என்பதாக உங்களுக்குத் தோன்றுகிறது என்கிறாள். கண்களுக்குப் புலப்படவில்லை என்றாலும், மூக்கு மூலம் தென்றல் உள்ளதை அறிந்து, அது துன்புறுத்துவதைத் தோழிமார்கள் அறியலாம் அல்லவோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறாள்; இவளுடைய பேறும் இழப்பும் அவர்களுக்குப் பாதிப்பை ஏற்படுத்துகிறது என்றாலும், இவளுக்கு நன்மை செய்யக்கூடிய புத்தியானது அவர்களுக்குத் தொடர்ந்தபடி உள்ளதால், தென்றலின் தன்மைகள் நெஞ்சத்தில் உணரப்படுவதில்லை. ஆனால், நன்மை கூறுதல்

புத்தியானது தொடர்ந்தபடி உள்ளதால், தென்றலால் இவளுக்கு ஏற்படும் உபாதைகள் இவர்களுடைய நெஞ்சத்தில் உணரப்படுவதில்லை என்னும்போது, இவர்கள் எவ்விதம் இவளுக்குத் தோழிகளாக இருக்கமுடியும் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; இவர்கள், நானும் அவனும் சேர்ந்துள்ளபோது கூடாமல் இருந்தாலும், பிரிவிலாவது சேர்ந்திருக்கலாம் அல்லவோ என்று இவள் எண்ணுகிறாள். தோழிமார்களைத் தென்றல் பாதிக்காமல் உள்ளதற்கு வேறு ஒரு காரணமும் அருளிச்செய்கிறார்; இவளுடைய பேறும் இழப்பும் அவர்களுக்கும் ஒத்திருந்தாலும், இவர்கள் “இவள்” என்று ஆக மாட்டார்கள் அல்லவோ? இவளுக்கு மட்டுமே வருவதாக உள்ள இந்தப் பாதிப்புகள் அவர்களுக்கு ஏற்படாது. (பொன் திகழ் புன்னை மகிழென்று) - கண்களுக்கு ஈர்க்கும் விஷயமாக உள்ளது. (தென்றல் மணங் கமழும்) - தொடு உணர்ச்சி மற்றும் மூக்கு இந்திரியங்களுக்கு விஷயமாக உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (திருவல்லவாழ் நகருள் நின்ற பிரான்) - அவனத்தனை விடுவதும் செய்திலன். நான் நோவுபடாநிற்க, இவ்வளவிலே ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே யிருக்கையன்றிக்கே, திருவல்லவாழிலே புகுந்து கிட்டவிருக்குமிதுக்கு மேற்பட உபகாரமுண்டோ. “பஹ்வேதத்” என்னுமாபோலேகாணும் இவ்வளவில் ஆச்வாஸம். இவர் கையாலே “ஏகாம் தரணிம் ஆச்ரிதௌ” இறே. “வாஹிவாத” என்று இவர் கையால் தொட வேண்டாதபடி இடைச்சுவரான கடல் கிடந்ததேயாகிலும், ஒரு படுக்கையிலே யிருப்பாரைப்போலே அவளிருந்த பூமியிலே யிருக்கப் பெற்றோமே என்றாரிறே பெருமாள். காலைப் பிடித்து “நீ இப்படி செய்யவேணும்” என்று வேண்டிக் கொள்ளுகிறாரிறே இவருடைய செல்லாமை.

விளக்கம் - (திருவல்லவாழ் நகருள் நின்ற பிரான்) - பிரிந்து நிற்பவனை ஏன் “பிரான்” என்று கூறினார்? காரணம், தான் உள்ள இடத்தில் அவனும் இருப்பதால் வந்த சமாதனாம் காரணமாகக் கூறுகிறார். அவன் முற்றிலுமாக விடுவதைச் செய்யவில்லை. நான் இந்த அளவிற்குத் துன்பத்தை அனுபவித்தபடி உள்ளபோது, அவன் ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் இருக்காமல், இங்கு அருகில் உள்ள திருவல்லவாழ் நகரத்திற்கு வந்து, எனக்கு அருகில் உள்ளதாகச் செய்யும் இதனைக் காட்டிலும் அதிகமான உபகாரம் ஏதும் உள்ளதா? சேர்ந்து இருப்பதை விடுத்து, இவ்விதம் அருகில் வந்து நிற்பதை உபகாரமாகக் கொள்ளலாம் என்பதற்கு ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார்; இராமன் சீதையைப் பிரிந்துள்ள

காலத்திலும், “நான் உள்ள பூமியில் அவளும் உள்ளாள்” என்று சமாதானம் செய்து கொண்டதைப் போன்று இவள் உள்ளாள் என்கிறார். இதற்கு யுத்தகாண்டம் (5-10) – பஹு ஏதத் காமயா நஸ்ய சக்யம் ஏதேந ஜீவிதும் யத் அஹம் ஸா ச வமோரூ: ஏகாம் தரணீம் தெள ஆக்ரிதௌ – என்ற ச்லோகத்தை கூறுகிறார். “பஹு ஏதத் - இது பல” என்பதாக உள்ளது போன்று இவளும் சமாதானம் கொள்கிறாள். இவ்விதம் சமாதானம் அடைவதற்குக் காரணம், “ஏகாம் - ஒரே பூமியில் உள்ளோம்” என்பதாகும். ஆனால் சீதை ஓர் இடத்திலும், இராமன் வேறு ஓர் இடத்திலும் அல்லவோ இருந்தனர்; இப்படி உள்ளபோதிலும் சமாதானம் ஏற்படுமா என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்; யுத்தகாண்டம் (5-6) - வாஹிவாத - காற்று வீசுக - என்பதாக, இராமன் தனது திருக்கரத்தால் சீதையைத் தொட இயலாதபடி நடுவில் உள்ள சுவராக ஸமுத்ரம் உள்ளது என்றாலும், ஒரு படுக்கையில் இருப்பவர்கள் போன்று, அவள் உள்ள பூமியில் நாமும் இருக்கும்படியான நிலையாவது உள்ளதே என்று இராமன் கூறியது காண்க. “காற்று வீசுக” என்று தென்றலைப் பிடித்து, “நீ இவ்விதம் செய்யவேண்டும்” என்று வேண்டிக் கொள்ளும்படியாக இவருடைய நிலை உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (நின்ற பிரானடி நீறடியோங் கொண்டு சூடுவது என்று கொல்) பூவில் சுண்ணம் பெறுவதென்றோ. (அடி நீறடியோங் கொண்டு சூடுவது என்று கொலோ) மயிர் கழுவிப் பூச்சூடியிருப்பாரைப் போலேகாணும். (அடியோம்) இப்போது பிரிய நின்றார்களே யாகிலும் அந்வயத்தில் அநுபவம் இவர்களுக்கு மொத்திருக்கிறபடி. அவன் வந்தாலும் இவளுக்கு முன்னே கொண்டாடுவது இவர்களையிறே. (அடியோங் கொண்டு சூடுவது) “யாவந்நசரணாவித்யாதி” ஸ்ரீபரதாழ்வானை, “பிள்ளாய், உன் உள்வெதுப்பு ஆறுவதெப்போது” என்ன; “பெருமானும் தமக்கு வகுத்த முடி சூடி, நானும் எனக்கு வகுத்த முடி சூடி, இருவரும் முறைதப்பாதே கூறெக்கநின்றவன்றெ”ன்றான். “கோலமாமென் சென்னிக்கு உன் கமலமன்ன குரைகழல்” என்றிருக்குமவரிறே.

விளக்கம் - (நின்ற பிரானடி நீறடியோங் கொண்டு சூடுவது என்று கொல்) - திருவடித் தாமரைகளில் உள்ள தூசிகளை நான் எனது தலையில் ஏற்பது என்றோ? (அடி நீறடியோங் கொண்டு சூடுவது என்று கொலோ) - தலைமுடியைக் கழுவி, அதில் மலர்கள் சூட உள்ளவர்கள் போன்ற நிலை. (அடியோம்) - ஆனால் இவளை விலக்க எண்ணுபவர்களையும் தன்னுடன் சேர்த்துக் கொண்டு, “அடியோம்” என்று பன்மையில்

ஏன் கூற வேண்டும்? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். இப்போது இவர்கள், இவளைப் பிரிக்கும்படி நின்றாலும், அவனுடன் சேரும்போது ஏற்படும் அனுபவம் இவர்களுக்கும் பொதுவாகவே உள்ளதாகிறது. அவன் வந்தாலும், இவளுக்கு முன்பாகவே கொண்டாடுவது இவர்களை அல்லவோ? (அடியோங் கொண்டு சூடுவது) - இவ்விதம் ப்ரார்த்தனை செய்தவர்கள் வேறு யாரேனும் உள்ளனரா என்பதற்கு விடை அருளிச் செய்கிறார். அயோத்யாகாண்டம் (98-8) - யாவந்நசரணாவித்யாதி - பரதாழ்வானிடம், “குழந்தாய்! உனது துன்பம் எப்போது விலகும்?”, என்று கேட்க, பரதாழ்வார், “இராமனுக்கு ஏற்றதான திருமுடியை அவன் சூடி, நானும் எனக்கு ஏற்ற முடியைச் சூடி, இருவரும் தகுந்த முறையில் ஒரே போன்று எந்த நாளில் நிற்கிறோமோ அந்த நாளில் ஆகும்”, என்றான். திருவாய்மொழி (4-3-6) – கோலமாம் என் சென்னிக்கு உன் கமலம் அன்ன குரைகழல் - என்பதாக அல்லவோ இவர் உள்ளார்?

5-9-3 சூடு மலர்க் குழலீர் துயராட்டியேனை மெலிய

பாடும் நல் வேத ஒலி பரவைத் திரை போல் முழங்க
மாடு உயர்ந்து ஓம்பு புகை கமழும் தண் திருவல்லவாழ்
நீடு உறைகின்ற பிரான் கழல் காண்டும் கொல் நிச்சலுமே

பொருள் - மலர்கள் சூட்டப்பட்ட தலைமுடி கொண்டவர்களே! அவனை விட்டுப் பிரிந்ததால் துக்கத்தால் உள்ள என்னை, நான் மெலியும்படியாகப் பாடப்படும் நன்மை நிறைந்த ஸாமவேத ஒலியானது, ஸமுத்திரத்தின் அலைகள் போன்று முழங்கியபடி உள்ளன. வேதிகளில் செய்யப்படும் யாகங்களில் கிளம்புகின்ற ஹோம புகையானது அவிர்பாகத்தின் நறுமணத்தை எங்கும் பரப்பியபடி உள்ளது. காண்பதற்கு இனிமையாக உள்ளதும், இப்படியாக உள்ளதும் ஆகிய திருவல்லவாழில் எப்போதும் வசிக்கின்ற ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளை எப்போதும் அனுபவித்தபடி இருக்க இயலுமோ?

அவதாரிகை – தோழிமாரைப் பார்த்து, “நான் அவனை நித்யாநுபவம் பண்ணப் பெறும் நாள் என்று?” என்கிறாள்.

விளக்கம் – தோழிகளை நோக்கி, “நான் அவனை நித்யமாக அனுபவிக்கப்போவது எந்த நாளில்?”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (சூடு மலர்க்குழலீர்) “உங்களைச் சூடுமலர்க் குழலாராக நான் காண்ப தென்றோ” என்று பிள்ளான். அதாவது இவள் பூவுக்கிறாய்க்க, அவர்கள் பூச்சூடி யிரார்களிறே என்றாயிற்று அபிப்ராயம். அங்ஙனன்றிக்கே, அவன்தான் வந்து இவள் பக்கல் பாவபந்தமுறைக்கவுறைக்கக் கொண்டாடுவது இவர்களுையாகையாலே, பெரிய திருநாள் ஸேவித்தார் இரட்டைகள் அழுக்கானாலும் மடி குலையாமை வைக்குமாபோலே, இவர்களும் அவன் கொடுத்த மாலையிற் செவ்வி யழிந்ததேயாகிலும் மாறாதே வைத்துக் கொண்டிருப்பர்களிறே; அது இவளுக்கு ஸ்மாரகமாய் நலியாநின்றது. தென்றலுக்குப் பிழைக்கிலும் இவர்களுடைய தர்சனத்துக்குப் பிழைக்கப் போகிறதில்லை. காலொரு கையும் மயிரொரு கையுமாகப் பிடித்து நலிகிறது காணும். அவன்தான் வந்தாலும் இவளுக்கு முன்னே விரும்புவது இவள் ஸம்பந்தமுடையவர்களையிறே.

விளக்கம் - (சூடு மலர்க்குழலீர்) “மலர்கள் சூடிய கூந்தல் கொண்டவர்களாக உங்களை நான் காண்பது எந்த நாளில்?” என்று எதிர்காலமாக ஏன் கூறவேண்டும் என்பதற்கு விளக்கம் கூறுகிறார்; இவள் மலர்கள் சூடுவதில் பின்வாங்கும்போது, அவர்கள் மலர்கள் சூடி நிற்கமாட்டார்கள் அல்லவோ என்பதால் இவ்விதம் கூறுகிறார். அடுத்து, அவர்கள் மலர் சூடுவது குறித்து நிகழ்காலமாக அருளிச்செய்கிறார். அவன் வந்து இவளுக்குப் பாவபந்தத்தை மீண்டும் மீண்டும் உரைக்கும்போது, கொண்டாடுவது இவர்களையே ஆகும்; ஆகவே அவன் அளித்த மாலையில் அழகு மறைந்தாலும், அதனை வைத்தபடி இப்போதும் இருப்பவர்கள் என்பதால், நிகழ்காலத்திலும் இவர்களை மலர்கள் சூடியவர்கள் என்று கூறுகிறார். காய்ந்த மலர்களைத் தலையில் வைத்திருப்பார்களோ என்பதற்கு ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார். திருவரங்கத்தில் வைகுண்ட ஏகாதசி உற்சவம் முடிந்து வீடு திரும்பியவர்கள், தாங்கள் அங்கு அமர்ந்திருந்த துப்பட்டிகளில் அழுக்கு சேர்ந்திருந்தாலும், அதனை ஏதும் செய்யாமல், அதன் மடிப்பு கலையாமல், பொக்கிஷமாக வைப்பது போன்று, இவர்களும் உள்ளனர். அத்தகைய மலர்கள் என்பவை, இவளுக்கு அவனுடைய நினைவுகளை ஏற்படுத்தித் துன்புறுத்தியபடி உள்ளன. தென்றல் காற்றிலிருந்து தப்பினாலும், இவர்களைக் காணும்போது, இத்தகைய காட்சிகளிலிருந்து தப்பிக்க இயலாது, தென்றலானது இவளுடைய ஒரு கரத்தையும், இவர்களுடைய கூந்தலும் மலர்களும் இவளுடைய மற்றொரு கரத்தையும் துன்புறுத்துவதாக உள்ளது. அவன் வரும்போது, இவளுக்கு முன்னதாக விரும்புவது எதனை என்றால், இவளுடைய ஸம்பந்தம் கொண்டவர்களை அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் – “தத்ர காஷாயிந:” தந்தாமைப் பேணுமவர்களல்லாமையாலே அழுக்குச் சட்டையும் தாங்களுமாயிறே யிருப்பது. “வ்ருத்தாந்” தொண்ணூற்றஞ்சு வயஸ்ஸுக்கு மேலாய் வீதராகரா யிருப்பாரையிறே அந்த:புரங்களுக்கு வைப்பது. “வேத்ர பாணீந்” பெருமாள் விற்பிடித்தாப்போலே அவர்கள் பிரம்பு பிடித்த பிடி. விற்பிடித்து ரஷகராயிருப்பாரும் பிரம்பு பிடித்து ரஷகராயிருப்பாருங்காணும். “ஸ்வலங்க்ருதாந்” பேணாத பரிவட்டங்களையுடையராய் வ்ருத்தருமாய் இருந்தார்களாகில் இவர்களுக்கு அலங்காரமாவதென்? என்னில், பெருமாள் சக்ரவர்த்தி மாளிகையிலே போய்த் திருமஞ்சனம் பண்ணி அமுது செய்து மீண்டு திவ்யாந்த:புரத்திலே எழுந்தருளும்போது, சக்ரவர்த்தியோபாதி, பழையராகையாலும் தங்கள் பரிவாலுமாக இவரை மடியிலே வைத்தணைத்து உச்சியை மோந்து விடுவர்கள்; அத்தாலே குங்குமக்குழம்பும் கோயிற் சாந்துமாயிருப்பார்கள். பெருமாளுடையவும் பிராட்டியுடையவும் ஒப்பனை போலன்று இவர்களொப்பனை. அப்படியே இவர்களும் (குடுமலர்க் குழலீர்) என்னும்படியாய் இருக்கிறபடி.

விளக்கம் – இதற்கு ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார். அயோத்யாகாண்டம் (16-3) – தத்ர காஷாயிந: வ்ருத்தாந் வேத்ரபாஸீந் ஸ்வலங்க்ருதாந் | தத்ரச விஷ்டிதாந் த்வாரி ஸ்தர்யத்யக்ஷாந் ஸுஸமாநிதாந் - என்பதை ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார். (தத்ர) – தங்கள் தங்களைக் குறித்துக் கவலை கொள்வதில்லை என்பதால் அழுக்குத் துணிகள் அணிந்தபடி உள்ளனர். (வ்ருத்தாந்) - தொண்ணூற்று ஐந்து வயதிற்கு மேற்பட்டவர்களாகவும், ஆசை அற்றவர்களாகவும் உள்ளவர்களை மட்டுமே அல்லவோ அந்தப்புரங்களில் காவலுக்கு வைப்பார்கள்? (வேத்ர) – இராமன் வில்லைப் பிடிப்பது போன்று இவர்கள் கைகளில் பிரம்பைப் பிடித்தபடி உள்ளனர். வில்லைப் பிடித்தும், பிரம்பைப் பிடித்தும் காப்பாற்றுவது காண்க. (ஸ்வலங்க்ருதாந்) – இவர்கள் தங்களுடைய உடைகளையும் பேணுவதில்லை, வயதானவர்களாகவும் உள்ளனர்; இவ்விதம் உள்ளபோது இவர்களுக்கு அலங்காரம் என்பது ஏன்? இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இராமன், தசரதனுடைய மாளிகைக்குச் சென்று குளித்துவிட்டு, உணவு அருந்தி, மீண்டும் அந்தப்புரம் திரும்பும்போது, அவன் தசரதனைப் போன்று பழையவன் என்றாலும், தங்களுடைய பரிவு காரணமாக அவனைத் தங்கள் மடியில் அமர வைத்து, உச்சி முகர்வார்கள்; இதன் காரணமாகவே அந்தப்புரத்தில் உள்ள மூதாட்டிகள், குங்குமக் குழம்பு போன்றவற்றை

அணிந்திருப்பார்கள். ஆயினும் இவர்களுடைய ஒப்பனையானது, இராமன் மற்றும் சீதையுடைய ஒப்பனை போன்றது அல்ல. இந்த மூதாட்டிகள் போன்றே இவர்களும் “சூடுமலர்க்குழலீர்” என்பதாக உள்ளனர்.

வ்யாக்யானம் - (துயராட்டியேனை மெலியப் பாடு நல்வேதவொலி) எனக்குத் துயரை விளைக்கைக்கு இத்தனை போக்கி, ப்ராஹ்மணர் வேண்டிச் செய்கிறார்களன்றே. ப்ராஹ்மணராகில் தார்மிகராயிருக்க வேண்டாவோ, ஸ்த்ரீ வதம் பண்ணலாமோ. (துயராட்டியேனை) நலிவார்க்கு ஆச்ரயம் வேண்டாவோ. நலிகைக்குத் தென்றலே யமையாதோ. திருவடி மத்ய ராத்ரத்திலே சென்று பிராட்டியைக் கண்டு சில வார்த்தை விண்ணப்பம் செய்ய, அவள் இவனை “இன்னான்” என்று அறுதியிடமாட்டாதே; “முன்பு ஸந்யாஸி வேஷங் கொண்டு அவர் பக்கல் நின்றுப் பிரித்தாய், இப்போது வாநரவேஷங் கொண்டு சில வார்த்தைகளைச் சொல்லி நலியா நின்றாய், இவையெல்லாம் உனக்காகாது காண்”, “ஸந்தாபம்தந்ந சோபநம்” வாராய், நீயும் உன்னை யுகந்தாரைப் பிரிந்து நோவுபடுவதிகிடாய்.

விளக்கம் - (துயராட்டியேனை மெலியப் பாடு நல்வேதவொலி) - முன்பே நான் நலிந்துள்ளேன். என்னை மேலும் துயரப்படுத்துவதற்காகவே அந்தணர்கள் வேத ஒலியை முழங்கியபடி உள்ளனர். அந்தணர்கள் என்றால் தர்மவழிப்படி நடக்கவேண்டுமா? அவர்கள் பெண் கொலை செய்யலாமா? (துயராட்டியேனை) - துன்பம் அடைபவர்களுக்கு, பற்றிக் கொள்ள இடம் வேண்டாமா? தென்றல் மற்றும் சொற்கள் ஆகிய இரண்டாலும் இவள் துன்பம் அடைவதற்கு ஒரு உதாரணம் காண்பிக்கிறார். அனுமன் சீதையை அணுகி, இரவு நேரத்தில் அவளிடம் சில சொற்களை விண்ணப்பம் செய்தான். அப்போது சீதை அனுமனை “இன்னான்” என்று அறியவில்லை. ஆகவே அவளிடம் சீதை, “முன்பு ஸந்யாஸி வேடம் பூண்டு என்னை இராமலக்ஷ்மணர்களிடம் இருந்து பிரித்தாய். இப்போது வானரவேடம் பூண்டு சில சொற்களைக் கூறி என்னைத் துன்பம் அடையசெய்கிறாய். இவை உனக்கு ஏற்புடையது அல்ல”, என்கிறாள்; ஸுந்தரகாண்டம் (34-16) - ஸந்தாபம்தந்ந சோபநம் - நீயும் உன்னை விரும்புகிறவர்களைப் பிரிந்து துன்பம் அடைகிறாய் - என்றாள்.

வ்யாக்யானம் - (மெலியப்பாடும்) கர்த்தவ்யமானாலும் சிலர்க்கு நலிவானால் தவிர வேண்டாவோ. எல்லாவளவிலும் இவர்க்கு வேதத்திற் கிடக்கிற ப்ராவண்யம் பாரீர், முதல் வார்த்தைதான் “உளன் சுடர் மிகு சுருதியு”ளிறே. அதாவது “ஸர்வே வேதா யத் பதமாமநந்தி”, “ஸர்வே வேதா யத்ரகம் பவந்தி”, “வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:” என்றிறே ப்ரமாணங்கள்.

விளக்கம் - (மெலியப்பாடும்) – இதனைக் கேட்ட சில அந்தணர்கள் இவளிடம், “ஆனால், நாங்கள் செய்யவேண்டிய கர்மங்களைச் செய்யாமல் விட இயலுமா?”, என்கிறார்கள். இதற்கு விடையாக, “செய்யவேண்டிய செயலாக உள்ளபோதிலும் அந்தச் சொல்லானது ஒரு சிலருக்குத் துன்பத்தை ஏற்படுத்தினால், அவற்றைத் தவிர்க்க வேண்டாமா?”, என்கிறாள். இவர் பிராட்டியாக உள்ளபோதிலும் வேதத்தின் மீது ஈடுபாட்டுடன் உள்ளாள். தானாக உள்ள தன்மை, பிராட்டியாக உள்ள தன்மை என்பதாக உள்ள அனைத்து நிலைகளிலும் ஆழ்வாருக்கு இத்தகைய ஈடுபாடு உள்ளதைக் காணலாம். தானான தன்மையில் வேதத்தை கூறிய இடம் உள்ளதோ என்றால், திருவாய்மொழி (1-1-7) - உளன் சுடர்மிகு - என்றார் அல்லவோ? தொடக்கம் மட்டுமே இவனைக் கூறும்; மற்ற இடங்கள் அல்லவே என்பதற்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார். “ஸர்வே வேதா யத் பதமாமநந்தி - யாருடைய ஸ்வரூபத்தை அனைத்து வேதங்களும் கூறுகின்றனவோ” என்றும், “ஸர்வே வேதா யத்ரகம் பவந்தி - எந்தப் பரம்பொருளிடம் அனைத்து வேதங்களும் ஒருமுகமாக உள்ளனவோ” என்றும், “வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய: - அனைத்து வேதங்களாலும் நானே அறியப்படுகிறேன்” என்றும் உள்ளது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (மெலியப் பாடும்) அவர்களெல்லாம் சமைந்தாலல்லது குருகுலாந் நிவ்ருத்தராகார்களிறே; இவள் தனக்கு, வேத கோஷத்தைக் கேட்டவாறே, நாயகன் பேர் வைத்துப் புணர்த்த புணர்ப்பு கேட்டாற் போலேகாணும் அஸஹ்யமாயிருக்கிறபடி. இருவருங் கூடவிருந்து கேட்கக் கடவதைத் தனியிருந்து கேட்கப் புக்கால் பொறுக்க வொண்ணாதிறே. அவன் பேர் வைத்துப் புணர்த்தாலும், “ஸீதாயாச் சரிதம் மஹத்” என்றிறே புணர்ப்புத்தான் இருப்பது. இனித்தான், “ஹரீச்ச தே லக்ஷ்மீச்ச பத்ந்யென்”, “ஈச்வரீம் ஸர்வ பூதாநாம்”, “அஸ்யே சாநா ஜகதோ விஷ்ணுபத்நீ” என்று இவையிறே அவன் விரும்பிக் கேட்பது.

விளக்கம் - (மெலியப் பாடும்) - “பாடும்” என்று நிகழ்காலத்தில் கூறியதற்குக் காரணம் அருளிச்செய்கிறார். அந்த அந்தணர்கள் முற்றிலுமாக கற்று அறியாமல் தங்களுடைய குருகுலத்தைக் விட்டு அகலமாட்டனர். ஆனால் வேத ஒலியானது இவளை வருத்துவது ஏன்? நாயகனுடைய பெயர் கூறியபடி ஓதப்படும் காரணத்தால், அத்தகைய ப்ரபந்தங்கள் பொறுக்க இயலாதபடி உள்ளன. நாயகன் குறித்த ப்ரபந்தங்களைக் கேட்பது நன்மை அல்லாமல், பாதகம் ஆகுமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். இருவருமாகச் சேர்ந்து இருந்து கேட்கவேண்டும் என்பதாக உள்ளபோது, தனியாக இருந்து கேட்கும்படியாக ஆகும்போது, பொறுக்க இயலாதபடி உள்ளது. ஆனால் ஈச்வரன் தன்னைக் குறித்த ப்ரபந்தங்களைக் கேட்கலாமா என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அந்த வேத ஒலிகள் அவனுடைய திருநாமம் கூறி முழங்கினாலும், பாலகாண்டம் (4-7) - ஸீதாயாத் சரிதம் மஹத் - சீதையின் உயர்ந்த சரிதம் - என்று அல்லவோ உள்ளது? ஆனால் இருவரைப் பற்றிய ப்ரபந்த முழக்கம் ஒன்றாக உள்ளதா என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். புருஷஸூக்தம் - ஹரீச்ச தே லக்ஷ்மீச்ச பத்நயௌ - உனக்குப் பூமிப்பிராட்டியும் பெரியபிராட்டியும் தேவிகளாக உள்ளனர் - என்றும், ஸ்ரீஸூக்தம் - ஈச்வரீம் ஸர்வ பூதாநாம் - அனைத்து உயிர்களுக்கும் ஈச்வரியாக உள்ளாள் - என்றும், யஜுர் வேதம் - அஸ்யே சாநா ஜகதோ விஷ்ணுபத்நீ - விஷ்ணுவின் பத்னியானவள் அனைத்து ஜகத்தின் ஈச்வரி ஆவாள் - என்றும் உள்ள பலவற்றை அல்லவோ அவன் விரும்பிக் கேட்கிறான்?

வ்யாக்யானம் - (பாடு நல் வேதவொலி) ஈச்வரனைப் பாடுகிற பழம்புணர்ப்பான வேதம் என்னுதல், காந்ததையுடைத்தான ஸாம வேதமென்னுதல். (நல்வேதம்) “உளன் சுடர் மிகு சுருதியுள்” என்று, ப்ரமாணாந்தரங்களில் உத்கர்ஷமாதல்; “வேதநாம் ஸாம வேதோஸ்மி” என்கிற உத்கர்ஷமாதல், ஸ்வரத்திலே வைகல்யமுண்டாதல், “வேதாநாம் ஸாம வேதோஸ்மி” என்கிறபடியே அந்தரங்கமான வேதமன்றிக்கே யொழிதல்தான் செய்ததாகில், நான் ஆறியிருக்கலாயிற்றே. (வேதவொலி பரவைத் திரைபோல் முழங்க) ஓதங் கிளர்ந்த கடல் போலேகாணும் ஸாம த்வநி யிருக்கிறபடி. (முழங்க) அதில் பர்வமொழிந்த நாள்களும் பகலுமாறியிருக்கலாயிற்றே.

விளக்கம் - (பாடு நல் வேதவொலி) - ஈச்வரனைப் பாடுகின்ற பழமையான ப்ரபந்தமாகிய வேதம். கானத்தைக் கொண்டுள்ள ஸாமவேதம் . (நல்வேதம்) - ஸாமவேதம்.

திருவாய்மொழி (1-1-7) - உளன் சுடர் மிகு சுருதியுள் - என்று மற்ற வேதங்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்த ஸாமவேதம். கீதையில் (10-22) - வேதநாம் ஸாம வேதோஸ்மி - வேதங்களில் நான் ஸாமவேதம் - என்றுள்ள உயர்த்தி. அந்த வேத ஒலிகளில் குற்றம் ஏற்படுதல் அல்லது கீதை (10-22) - வேதநாம் ஸாம வேதோஸ்மி - வேதங்களில் நான் ஸாமவேதம் - என்பதற்கு ஏற்ப அவனுக்கு அந்தரங்கமாக இல்லாதபடி உள்ள வேதம் போன்ற நிலைகள் ஏற்பட்டால் நான் பொறுமையுடன் இருக்கமுடியும்; ஆனால் இங்கு அவ்விதம் அல்லவே! (வேத ஒலி பரவைத் திரைபோல் முழங்க) - மிகுந்த ஓசையுடன் அலைகள் எழும் கடல் போன்று ஸாமவேதத்தின் ஒலி உள்ளது. (முழங்க) - ஸமுத்ர ஓசைக்குக் காலக் கட்டுபாடுகள் உள்ளது, இதற்கு ஏதும் இல்லை; ஸமுத்ர ஒலிக்கு பர்வம் இல்லாத நாட்கள் மற்றும் பகல்பொழுது என்பது போன்ற எல்லைகள் உண்டு; இந்த ஸாமவேத ஒலிக்கும் அதனைப் போன்று இருந்தால் என்னால் பொறுத்திருக்க முடியும்.

வ்யாக்யானம் - (மாடுயர்ந்தோமப் புகை கமழும்) ஒத்துச் சொல்லிச் சொல்லாத விடமெல்லாம் வைதிக க்ரியையகளேயாய்க் கிடக்குமித்தனை. மாடு - பர்யந்தம். (உயர்ந்தோமப் புகை கமழும்) ஆகாசமடங்கலும் இடமடைத்து, வைமானிகரை முகம் பார்த்து அநுபவிக்கவொட்டாதபடி எழாநின்றது. (மாடுயர்ந்தோமப் புகை கமழும்) “கர்மணைவஹி ஸம்ஸித்திமாஸ்த்திதா ஜநகாதய:” என்கிறபடியே, ஜ்ஞாநத்தில் தலை நின்றவர்களிறே; இனி பலாபிஸந்தி பண்ணி யநுஷ்டித்து பல வ்யாப்தமானவாறே மீனாமவர்களன்றே. (கமழும்) ஹோம தூமமும், ஹவிஸ்ஸுக் கொள்ள வந்து நிற்கிற எம்பெருமானுடைய மாளிகைச் சாந்துமாகக் கமழுகிறபடி.

விளக்கம் - (மாடு உயர்ந்து ஓமப் புகை கமழும்) - வேத கோஷங்கள் முழங்கியபடி உள்ளபோது, அத்தகைய ஓசை ஒலிக்காத இடங்களில் வைதிகமான கர்மங்கள் நிறைந்து உள்ளன. மாடு என்றால் பக்கம். (உயர்ந்த ஓமப் புகை கமழும்) - ஆகாயம் முழுவதுமாக, அத்தகைய இடங்களிலும் நிரம்பி, விமானத்தில் செல்கின்ற தேவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து அநுபவிக்க இயலாதபடி உள்ளது. (மாடு உயர்ந்து ஓமப் புகை கமழும்) - பலன் கிடைத்த பின்னர் கர்மங்கள் செய்வதை நிறுத்துவார்கள் அல்லவோ? இங்கு “கமழும்” என்று கர்மத்தைத் தொடர்ந்தபடி உள்ளதை உணர்த்தவல்ல நிகழ்காலமாக ஏன் கூறவேண்டும்? ஞானம் நிறைந்தவர்கள் என்பதால், பலன் குறித்த ஞாபகம் ஏற்படுவதில்லை; கீதை (3-20) - கர்மணைவஹி ஸம்ஸித்திமாஸ்த்திதா ஜநகாதய: - கர்மம்

செய்து ஸித்தி அடைந்த ஜனகர் போன்றவர்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப, இவர்கள் ஞானத்தில் நிலைநிற்பவர்கள் ஆவர். இப்படிப்பட்டவர்கள், பலனை எண்ணிக் கர்மங்களை இயற்றி, பலன் கிடைத்தவுடன் கர்மங்களை இயற்றாமல் விடுபவர்கள் அல்லர். (கமழும்) - ஹோமத்தில் எழுகின்ற புகையும், அவிர்பாகம் கொள்வதற்காக வந்து நிற்கும் ஸர்வேச்வரனுடைய சாந்தும் எங்கும் நிறைந்தபடி நறுமணம் கமழ்கிறது.

வ்யாக்யானம் - (திருவல்லவாழ் நீடுறைகின்ற பிரான்) அவதாரம்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாதே பிற்பாடர்க்கு உதவும்படி ச்ரமஹரமான திருவல்லவாழிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற உபகாரகன். (கழல் காண்டுங்கொல் நிச்சலுமே) அவன் இங்கே நித்யவாஸம் பண்ணாநின்றால், நாழும் நித்யவாஸம் பண்ணும் தேசத்தில் போய்ப் பெறக் கடவ பேற்றைப் பெறவல்லோமே. அங்கும் போனால் "ஸதா பச்யந்தி"யிறே.

விளக்கம் - (திருவல்லவாழ் நீடுறைகின்ற பிரான்) - அவதாரங்கள் போன்று சட்டென்று தோன்றி மறையாமல், அவதார காலத்திற்கு பின்னர் பிறந்தவர்களுக்கு உதவும்படியாக, காண்பவர் களைப்பை நீக்கவல்ல திருவல்லவாழில், எப்போதும் வசித்தபடி உதவுபவன். (கழல் காண்டுங்கொல் நிச்சலுமே) - அவன் இங்கு எப்போதும் வசித்தபடி உள்ளபோது, நாழும் அவன் இவ்விதம் வசிக்கின்ற திவ்யதேசம் சென்று, நான் அடையவல்ல பேற்றை அடையலாம் அல்லவோ? பரமபதம் சென்றால், சாந்தோக்யத்தில் - ஸதா பச்யந்தி - எப்போதும் பார்த்தபடி உள்ளனர் - என்பதாக அமையும். முந்தைய பாசுரமானது, ஸ்தோத்ரரத்னம் (31) - மதீய மூர்த்தாநம் அலங்கரிஷ்யதி - உனது திருவடித்தாமரை எனது தலையை எப்போது அலங்கரிக்கும் - என்பதன் பொருள் ஆகும். இந்தப் பாசுரமானது, ஸ்தோத்ரரத்னம் (30) - கதா நு ஸாஷாத்தகார வாணி சசஷுஷா - உனது திருவடிகளை எனது கண்களால் நான் எந்த நாளில் காணப்போகிறேன் - என்பதன் பொருள் ஆகும்.

5-9-4 நிச்சலும் தோழிமீர்காள் எம்மை நீர் நலிந்து என் செய்தீரோ

பச்சிலை நீள் கமுகும் பலவும் தெங்கும் வாழைகளும்

மச்ச அணி மாடங்கள் மீது அணவும் தண் திருவல்லவாழ்

நச்சு அரவின் அணை மேல் நம்பிரானது நல் நலமே

பொருள் - உயர்ந்த ப்ரியம் என்பதே வடிவமாக உள்ள தோழிகளே! நீங்கள் என்னைத் தடுக்க முயற்சித்து, அத்தகைய உங்கள் விருப்பம் பலிக்காமல் உள்ள என்னை, நீங்கள் அன்றாடம் தடுத்து, துன்பம் ஏற்படுத்தி, என்ன கார்யம் செய்கிறீர்கள்? பசுமையான இலையைக் கொண்டதான நீண்ட பாக்கு மரங்கள், அப்படிப்பட்ட இலைகள் கொண்ட பலா, தென்னை, வாழைகள் போன்ற பலவும், மாடிகள் கொண்ட வீடுகளின் மீது நிழல் தடுப்பதாகப் படர்ந்தபடி உள்ள குளிர்ந்த திருவல்லவாழ் நகரத்தில், அடியார்கள் அல்லாதவர்களால் அணுக இயலாதபடி விஷத்தைக் கக்கியபடி உள்ள ஆதிசேஷன் மீது திருக்கண்கள் வளர்ந்தபடி உள்ள விதத்தை நமக்கு வெளிப்படுத்தி, மிகப் பெரிய உபகாரம் செய்தருளும் அவனிடம் என் உயிர் உள்ளது.

அவதாரிகை - “இங்ஙன் மநோரதிக்கை ஈடன்று” என்று நிஷேதிக்கிற தோழிமாரைக் குறித்து; என்னுடைய நற்சீவன் அவன் பக்கலது, உங்களுடைய ஜல்பம் வ்யர்த்தமென்கிறாள்.

விளக்கம் - “இப்படியாக அவனைக் குறித்து விரும்பியபடி இருத்தல் என்பது உனக்கு ஈடானது அல்ல”, என்று தோழிமார்கள் தடுத்தனர். அவர்களிடம், “எனது நல்ல உயிரானது அவன் பக்கம் உள்ளது. ஆகவே உங்களுடைய இந்தச் சொற்கள் வீணானவையே ஆகும்”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (நிச்சலும் தோழிமீர்காள்) - தோழிமார் “உனக்கு இத்தனையாகாதுகாண்” என்று பலகாலும் சொல்லுவர்களே, அது பலியாதிருக்கச் செய்தேயும், இவளையிழக்க வொண்ணாதென்று பார்த்துத் திரியவும் சொல்லத் தொடங்கினார்கள்; நீங்கள் நலிகை தவிரிகோளாகில், நானிருந்தவிடத்தேபோய் நலியுங்கோளென்கிறாள். என்னுடைய நற்சீவனானது அவன் பக்கலிலே ஆன பின்பு, நீங்கள் சொல்லுகிறவற்றால் என்ன ப்ரியோஜநமுண்டு. எனக்கு “அவனைக் காணவேணும்” என்னும் ஆசை நித்யமாய்ச் செல்லுகிறாப்போலே, உங்களுக்கும் “என்னை மீட்கவேணும்” என்கிற இவ்வபிஸந்தி மாறாதே செல்லுகிறபடி.

விளக்கம் - (நிச்சலும் தோழிமீர்காள்) - “நிச்சலும் தோழிமீர்காள் எம்மை நீர் நலிந்து என் செய்தீரோ” என்று இவள் கூறுவதற்கான காரணத்தை அருளிச்செய்கிறார். தோழிமார்கள்

இவனிடம், “நீ இது போன்று தொடர்ந்தபடி இருத்தல் உனக்கு ஏற்புடையது அன்று”, என்று கூறினார்கள். இத்தகைய சொற்கள் பலனற்றப் போயின. ஆகவே இவளை இழந்து விடக்கூடாது என்று தீர்மானித்த தோழிமார்கள், இவளை மீண்டும் தடுக்கத் தொடங்கினார்கள். இதற்கு இவள், “நீங்கள் தடுப்பதை நிறுத்தப் போவதில்லை என்றால், நான் முன்பு இருந்த இடத்திற்குச் சென்று, அவ்விதம் செய்வீர்களாக. எனது நல்ல உயிரானது அவனிடம் சென்ற பின்னர், நீங்கள் கூறுவதில் என்ன பயன் உள்ளது? அவனைக் காணவேண்டும் என்ற ஆசையானது எனக்கு எப்போது உள்ளது; என்னை அவனிடமிருந்து மீட்கவேண்டும் என்ற ஆசையானது உங்களுக்கு எப்போதும் உள்ளது. உங்களுக்கு இந்த நினைவு மாறாமல் உள்ளது போன்று, எனக்கு அவன் நினைவு மாறாமல் உள்ளது”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (தோழிமீர்காள்) நீங்கள் நீங்களாய்ச் சொல்லுகிறீர்களோ, தாய்மாராய்ச் சொல்லுகிறீர்களோ. இத்தனை ஸ்வரூப ஜ்ஞாநமில்லாதார் உண்டாயிற்றே. ஒன்று சொல்லுவார் தம்மையறிந்தன்றோ சொல்லுவது. (எம்மை நீர்) உந்தாமையழிய மாறியும் என்னுடைய ஜீவநமே எண்ணக் கடவ நீங்கள், உங்கள் ஹித வசநம் நெஞ்சிற்பட்டால் ஜீவியாத என்னை. (நலிந்தென் செய்தீரோ) நான் ஜீவிப்பனாயோ! உங்கள் ஸ்வரூபத்தோடு சேர்ந்தோ.

விளக்கம் - (தோழிமீர்காள்) - நீங்கள் இந்தச் சொற்களை, நீங்களாக இருந்தபடி கூறுகிறீர்களா அல்லது தாய்மார்களாக நின்று கூறுகிறீர்களா? நீங்கள் இத்தனை பேரும் உங்களுடைய ஆத்மாவைக் குறித்த ஸ்வரூப ஞானம் இன்றி உள்ளீர்களே! ஏதேனும் ஒன்றைக் கூறுபவர்கள், தங்களைக் குறித்து நன்கு அறிந்த பின்னர் அல்லவோ கூறுவார்கள்? (எம்மை நீர்) - உங்களுடைய ஸ்வரூபமானது அழியும்படியாக மாறியபோதிலும், எனது வாழ்வு என்பதையே எண்ணியபடி உள்ள நீங்கள், உங்களுடைய இத்தகைய நன்மை அளிக்கும் சொற்கள் எனது மனதில் பட்டால் உயிர் பிழைக்க இயலாதபடி ஆகும் என்னை. (நலிந்து என் செய்தீரோ) - நான் உயிர் தரிப்பேன் என்று எண்ணியா அல்லது உங்களுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு இந்தச் சொற்கள் ஏற்புடையது என்று எண்ணியா இவ்விதம் கூறுகிறீர்கள்?

வ்யாக்யானம் - (நிச்சலும் தோழிமீர் இத்யாதி) “மாசறு சோதி தொடங்கி இவ்வளவும் வர ஹிதஞ் சொல்லுகிற நீங்கள் என்ன ப்ரயோஜநம் பெற்றீர்களே” என்று பிள்ளான்.

(தோழிமீர்காளெம்மை நீர் நலிந்தென் செய்தீரோ) தந்தாம் நலிவுபட்டும் பிறரை நோக்குவார், தாங்களே பிறரை நலியவும் பார்ப்பரோ. (என் செய்தீரோ) ஒன்று செய்வது ஒரு ப்ரயோஜனத்தளவுமன்றோ, லாபாலாபமறிந்தாலும் கைவாங்க வேண்டாவோ. (எம்மை நீர் நலிந்தென் செய்தீரோ) ப்ராவண்யத்துக்கு முற்பாடரானால் ப்ராப்திக்கு முற்பாடராக வேண்டாவோ.

விளக்கம் - (நிச்சலும் தோழிமீர் இத்யாதி) - “மாசறு சோதி” என்ற திருவாய்மொழி தொடக்கமாக, இதுவரை உள்ள பலவற்றிலும் நீங்கள் நன்மை கூறும் சொற்களை உரைத்தீர்கள். இதனால் நீங்கள் என்ன பயன் பெற்றீர்கள்?”, என்று கேட்பதாகப் பிள்ளான் பொருள் கூறுவார். (தோழிமீர்காளெம்மை நீர் நலிந்தென் செய்தீரோ) - தாங்கள் வருத்தம் அடைந்து மற்றவர்களை நன்கு நோக்கிக் கொள்பவர்கள், தாங்களே மற்றவர்களை வருத்தம் அடையும்படிச் செய்வார்களோ? (என் செய்தீரோ) - ஏதேனும் ஒரு செயலைச் செய்தல் என்பது பயன் பெறுவதற்காக அல்லவோ? ஒரு செயலின் பேறு மற்றும் இழப்பு குறித்து நன்கு அறிந்த பின்னர், இழப்பு என்பதே தென்படும்போது, அந்தச் செயலை நிறுத்தவேண்டாமா? (எம்மை நீர் நலிந்தென் செய்தீரோ) - ஈடுபாடு உண்டாக்குவதற்கு முதன்மையாக நிற்பவர்கள் என்னும்போது, பேற்றை அடையும்படிச் செய்வதற்கும் அவ்விதம் இருத்தல் வேண்டாமா?

வ்யாக்யானம் - (பச்சிலை இத்யாதி) அந்நிலத்திலே யகப்பட்டாரையும் சிலர் மீட்க நினைப்பரோ. ஹிதஞ் சொல்லுவார் பசுமையுள்ளவிடத்தேயன்றோ சொல்லுவது, இங்கு விவர்ணமாயிறே கிடக்கிறது. பிரியாதிருப்பார்க்குப் பசுமை மாறாதிறே. (பலவும்) பலா. “(நீள் கமுகும்) என்றாப்போலே, பலவும் தெங்கும், வாழைகளும்’ என்று (பச்சிலை நீள் என்கிறத்தை அவற்றிலேயும் உய்ந்தபிள்ளை கூட்டும்படி காணும்” என்று ஜீயர் அருளிச்செய்வார்.

விளக்கம் - (பச்சிலை இத்யாதி) - அந்த ஊரின் அழகில் மயங்கி ஈடுபட்டபடி உள்ளவர்களையும் கூடத் தடுத்து, மீட்க முயல்பவர்கள் இருப்பார்களா? நன்மை அளிக்கும் சொற்களைக் கூற எண்ணுபவர்கள், பசுமை உள்ள இடங்களில் அல்லவோ கூறுவர்? இங்கு விரகம் காரணமாகப் பசுமை அல்லவோ உள்ளது? ஆனால்

திருவல்லவாழில் எவ்விதம் பசுமை மாறாமல் உள்ளது என்றால், அவனைப் பிரியாமல் உள்ளவர்களுக்குப் பசுமை மாறாது என்றால், அவனை பிரியாமல் உள்ளவர்களுக்குப் பசுமை மாறாது அல்லவோ? “இங்கு பிரியாமல் உள்ளவர்கள்” என்பது மரங்களைக் குறிக்கும். (பலவும்) – பலா மரங்கள். இங்குள்ள “பச்சிலை நீள் கமுகும் பலவும் தெங்கும் வாழைகளும்” என்பதற்கு இருவிதமாகப் பொருள் கூறுவர். “நீள் கமுகு” என்பதில் உள்ள நீண்டதான தன்மையானது, கமுகுக்கு அடைமொழியாக உள்ளது போன்று, “பலவும்” என்பது பன்மையைக் குறிப்பதாகக் கொண்டு, “பலவாக உள்ள தெங்கு, பலவாக உள்ள வாழை” என்பது ஒரு கருத்து ஆகும். உயர்ந்த பிள்ளை என்பவர் கூறுவதாக நஞ்சீயர் ஒரு கருத்தைக் கூறுவர்; “பச்சிலை நீள்” என்பதை “பச்சிலை நீள் தெங்கு, பச்சிலை நீள் வாழைகள்” என்று கூட்டிக் கொண்டு பொருள் கூறுவதாக உரைப்பார்.

வ்யாக்யானம் - (மச்சணி மாடங்கள்) பல நிலங்களையுடைத்தாகையாலே அலங்கருதமான மாடங்கள். (மீதணவும்) செல்வப்பிள்ளைகளுக்கு அணுக்கனிட்டாற்போலேகாணும் கவிந்து கொண்டு நிற்கிறபடி. (தண் திருவல்லவாழ்) ச்ரமஹரமாம்படி சோலை செய்தலுர். பசுமை மாறாத இலைகளையுடைத்தாய் நீண்ட கமுகும், அப்படிப்பட்ட பலவும், தெங்கும், வாழைகளும், மச்சுக்களின் நிரையையுடைத்தான மாடங்களின் மேலே, அவ்வோ நிலங்களுக்கு நிழல் செய்யும்படி யணவின குளிர்ந்த திருவல்லவாழிலே.

விளக்கம் - (மச்சணி மாடங்கள்) - மெத்தை என்பதான மாடங்களை அலங்காரமாகக் கொண்ட ஒரு தளத்தின் மேலே மற்றொரு தளத்தைக் கொண்டு, இப்படியாக அலங்காரத்துடன் உள்ள மாடங்கள். (மீது அணவும்) - செல்லப்பிள்ளைகளுக்குக் குடை பிடிப்பது போன்று, இந்த மரங்கள் பலவும் குடை பிடிப்பது போன்று அந்த மாடங்களில் கவிந்து கொண்டு நிற்கின்றன. (தண் திருவல்லவாழ்) - காண்பவர்கள் களைப்பு நீங்கும்படியாகச் சோலைகள் நிறைந்த ஊர். பசுமை மாறாத இலைகள் கொண்ட நீண்ட பாக்கு மரங்கள், அதனைப் போன்றே உள்ள பலா, தெங்கு, வாழைகள் போன்ற அனைத்தும், மாடிகளுடைய கூட்டம் நிறைந்த மாடங்களின் மேலே, அந்தந்த இடங்களுக்கு நிழல் ஏற்படுவதாகக் கவிந்து நிற்கும் குளிர்ந்த திருவல்லவாழில்.

வ்யாக்யானம் - (நச்சரவினணை மேல்) மேலும் சுற்றும் சோலையுண்டானால் கீழும் சோலையுண்டாக வேணுமோ. இங்கும் சைத்ய ஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்யங்களால்

குறையில்லையே. (நச்சரவு) படுக்கையும் தானேயாய்க் காத்தூட்டவும் வற்றாயிருக்கை. பச்சிலையித்யாதிக்கு போகிகளாயிருப்பார் விடாதே வர்த்திக்கலாம் தேசம். (நச்சரவு) இளையபெருமாள் கையும் வில்லுமாய் வெளிக் காவல் நிற்க, பெருமானும் பிராட்டியுமாய்க் காட்டிலே ரமித்தாப்போலே. “ரமமாணா வநே த்ரய:” இந்நே, அப்படியே இங்கும் காவலுண்டாயிருக்கிறபடி. அநந்த முகமான காவலினே. பெருமானும் இளையபெருமானும் பிராட்டியும் ச்ருங்கிபேரபுரத்திலே விட்டருளினவன்று ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் இளையபெருமானைப் பார்த்து, “பெருமானும் பிராட்டியும் கண்வளரா நின்றார்கள். உமக்கீடாம்படி திருவடிகளிலே தலையாம்படி படுக்கை படுத்தேன்; நாங்கள் காடராய் அங்கேயிங்கே திரிகையாலே எங்களுக்கு உறக்கம் வாராது; நீர் ராஜபுத்ரராகையாலே ஸுகுமாரர்; ‘பாரதாதிகள் வருவர்கள்’ என்று அஞ்ச வேண்டா, நானும் என் பரிசுமுண்டு, நீர் கண்வளர்ந்தருளும்” என்ன; “கதம் தாசரதௌ பூமௌ சயானே ஸஹ ஸீதயா” வாரீர், மஹாராஜனான சக்ரவர்த்தி அறுபதினாயிரமாண்டு, அநபத்யனாய் வருந்திப் பெற்ற ஸுகுமாரரான பெருமாள் தறைக்கிடை கிடக்க, எனக்குக் கண்ணுறங்குமோ; அவர்தாம் வஸிஷ்டாதிகள் கீழே தறையிலேயிருந்துமறிவர், அதுவுமின்றிக்கே யிருக்கிற பிராட்டியோடே கூடக் கிடக்கிறபடி பாரீர்; ஆன பின்பு, எனக்கு உறக்கமுண்டாய் அது போகைக்கு அபிஸந்தி பண்ணியிருக்கிறேனல்லேன் காணும், உறக்கம் தேட்டமாய்க் கிடையாமையாலேயிருக்கிறேன். (நம்பிரானது நன்னலமே) “அஸ்யாதே வ்யாமநஸ் தஸ்மிந் தஸ்ய சாஸ்யாம் ப்ரதிஷ்டிதம்” என்னும்படியே யிருந்ததாகில் நான் ஆறியிரேனோ. இரண்டும் அங்கே யொருதலைத்த பின்பு நான் எங்ஙனே ஆறியிருக்கும்படி (நம்பிரானது நன்னலமே) திருவநந்தாழ்வான் மேலே சாய்ந்த வடிவழகைக் காட்டி என்னை அநந்யார்ஹமாக்கினவன்பாடது என்னுடைய நற்சீவன். திருவநந்தாழ்வானைப்போலே என்னை அநந்யார்ஹமாக்கினவன் னென்றுமாம். அவன் பக்கலிலே நற்சீவனாயிருக்க, கேவல சரீரத்துக்கு ஹிதஞ் சொல்லுகிற இத்தால் ப்ரயோஜநமென்; அவன் பக்கலிலே சென்று ஹிதஞ் சொல்லுங்கோள் வேணுமாகில்.

விளக்கம் - (நச்சரவினணை மேல்) - மேற்புறங்களிலும், சுற்றிலும் சோலைகள் உண்டாகும்போது, கீழேயும் சோலை வேண்டுமோ? அதாவது ஆதிசேஷனை, குணத்தின் ஒப்புமை காரணமாகச் சோலை என்கிறார். ஆனால் ஆதிசேஷனைச் சோலை என்று கூறலாமோ என்றால், சோலையைப் போன்றே ஆதிசேஷனுக்கும் குளிர்ச்சி, நறுமணம்

மற்றும் மென்மை உள்ளதால் இவ்விதம் கூறலாம். (நச்சு அரவு) - படுக்கையாகவும், விரோதிகளிடமிருந்து காப்பாற்றுவனாகவும் உள்ளவன். “பச்சிலை” என்பது தொடக்கமாக உள்ள மூன்று வரிகளுக்குக் கருத்து, “இன்பம் விழைபவர்கள் விடாமல் வசிக்கவல்ல இடம்” என்பதாகும். (நச்சு அரவு) - லக்ஷ்மணன் தனது திருக்கரங்களில் வில்லும் அம்புமாக நின்று காவல் காக்க, இராமனும் சீதையும் இன்பமாக இருந்தது போன்று ஆகும். ஸங்க்ஷேப ராமாயணம் (31) - ரமமாணா வநே த்ரய: - மூவரும் கானகத்தில் இன்பமாக இருந்தனர் - என்பதாகக் கூறப்பட்டது போன்று, இங்கு ஆதிசேஷனால் காவல் ஏற்பட்டது. “அநந்தமுகமாக காவல் - பலவிதமான காவல் அல்லது அநந்தன் மூலமாகக் காவல்”. லக்ஷ்மணன் எவ்விதம் இராமனைக் காத்தபடி இருந்தான் என்பதைக் கூறுகிறார். இராமனும், லக்ஷ்மணனும், சீதையும் ச்ருங்கிபேரபுரத்தில் தங்கியிருந்தனர். அப்போது குகன் லக்ஷ்மணனிடம், “இராமனும் சீதையும் உறங்கியபடி உள்ளனர். உமக்குத் தகுந்தபடி அவர்கள் திருவடிகளில் நான் உமக்குப் படுக்கை அமைத்துள்ளேன். நாங்கள் எப்போதும் காட்டில் அங்கும் இங்கும் திரிந்தபடி உள்ளதால், எங்களுக்கு உறக்கம் வருவதில்லை. நீவிர் அரசபுத்திரர் என்பதால் மென்மையான திருமேனி கொண்டவர் ஆவீர். பரதன் போன்றவர்கள் இங்கு வந்து விடுவார்களோ என்று அச்சம் கொள்ளவேண்டாம். நானும், எனது படைகளும் உண்டு. நீவிர் உறங்குவீராக”, என்றான். இதற்கு லக்ஷ்மணன் பதில் அளிக்கிறான்; அயோத்யாகாண்டம் - கதம் தாசரதௌ பூமௌ சயானே ஸஹ ஸீதயா - தசரத புத்திரன் தனது சீதையுடன் தரையில் கிடந்து உறங்கும்போது என்னால் எவ்விதம் உறங்க இயலும் - என்று தொடங்கிக் கூறுகிறான். மஹாராஜராகிய தசரதச்சக்ரவர்த்தி அனுபதினாயிரம் ஆண்டுகள் குழந்தைப் பேறு இன்றித் தவித்து, மிகுந்த வருத்தம் அடைந்த நிலையில், மகிழ்வுடன் பெற்றெடுத்த மென்மையான இராமன், தரையில் கிடக்கும்போது எனக்கு உறக்கம் வருமோ? அவர், வசிஷ்டர் போன்றவர்கள் தரையில் உள்ளதை அறிவர்; அதுவும் இல்லாமல் கீழே சீதையுடன் கிடப்பதைப் பார்த்தாயா?

இவ்விதம் உள்ளபோது எனக்கு உறக்கம் ஏற்பட்டு, அந்த உறக்கம் கலைய வேண்டும் என்று எண்ணியபடி நான் இல்லை; உறக்கம் என்ற சிந்தனையே இல்லை. உறக்கமானது அரிதாக உள்ளதாகவே நான் உள்ளேன். (நம்பிரானது நல் நலமே) - ஸுந்தரகாண்டம் (15-52) - அஸ்யாதே வ்யாமநஸ் தஸ்மிந் தஸ்ய சாஸ்யாம் ப்ரதிஷ்டிதம் - சீதையின் மனம்

இராமனிடமும், இராமனின் மனம் சீதையிடமும் உள்ளது - என்பதாக உள்ளபோதிலும், நான் பொறுத்துக் கொள்வேனா? சீதைக்கு உள்ளது போன்று, “மநஸ் தஸ்மிந் - அவனுடைய மனமும்” என்பதாக உள்ளபோது, மனம் மட்டும் என்பது அல்லாமல், உயிரும் அங்கு நிலைத்த பின்னர் நான் எவ்விதம் பொறுத்திருப்பேன்? என்னை வேறு யாருக்கும் இல்லாமல் தனக்கு மட்டுமே அடிமை என்று கொண்டவனுடைய பொறுப்பாக, எனது நல்ல உயிர் உள்ளது. அல்லது ஆதிசேஷனை எவ்விதம் தனக்கு மட்டுமே என்று அவன் கொண்டது போன்று, என்னையும் கொண்டான். எனது சிறந்த உயிர் அவன் பக்கம் நிற்கும்போது, இந்தச் சரீரத்திற்கு நன்மையைக் கூறுவதால் என்ன பயன் உள்ளது? உங்களுக்கு வேண்டுமானால், அவனிடம் சென்று நன்மை அளிக்கவல்ல சொற்களைக் கூறுவீர்களாக.

5-9-5 நல் நலத் தோழிமீர்காள் நல்ல அந்தணர் வேள்விப் புகை

மைந் நலம் கொண்டு உயர் விண் மறைக்கும் தண் திருவல்லவாழ்
கன்னல் அம் கட்டி தன்னைக் கனியை இன் அமுதம் தன்னை
என் நலம் கொள் சுடரை என்று கொல் கண்கள் காண்பதுவே

பொருள் - என்னைக் காட்டிலும் எனக்கு நல்லபடி உள்ள தோழிகளே! வேறு எந்தப் பயனையும் எதிர்பார்க்காமல், அவனிடம் மட்டுமே ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்டுள்ள அந்தணர்களுடைய பகவத் ஆராதனை ரூபமாக உள்ள அக்னிஹோத்ரம் போன்ற கர்மங்களால் உண்டாகும் புகையானது, மை போன்ற நிறத்தைக் கொண்டதாக, உயர்ந்த ஆகாயத்தை தனது நிறம் போன்று மாற்றி மறைத்து, பரந்த நிழலை ஏற்படுத்துகிறது. இதன் காரணமாக, குளிர்ந்த திருவல்லவாழில் வசிப்பவனாக, கரும்பின் தோஷம் அற்ற கட்டி போன்று உள்ளும்புறமும் இனிமையாக உள்ளவனாக, அமிர்தம் போன்றவனாக, என்னுடன் கலந்த காலங்களில் எனது ஆத்ம குணத்துடன் ரூப குணத்துடன் எந்தவிதமான வேறுபாடும் ஆராயாமல் நன்கு கலந்து, அதன் விளைவாக ஒளி பெற்ற வடிவம் கொண்டவனாக உள்ளவனை, என்னைக் காட்டிலும் தவித்தபடி உள்ள எனது கண்கள் என்று காணுமோ?

அவதாரிகை - நான் செய்தபடி செய்ய, இக்கண்களின் விடாய் தீரக் காணப்பெறுவதென் றென்கிறாள்.

விளக்கம் – “நான் உள்ளது உள்ளபடிச் செய்தபடி உள்ளபோது, எனது இந்தக் கண்கள் தங்களுடைய தாகம் தீர அவனைக் காண்பது எந்த நாளிலோ?”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நன்னலத் தோழிமீர்காள்) நன்னலமாவது இவள் பக்கல் இவர்களுக்குண்டான ஸ்நேஹம். தங்கள் கார்யம் தலைக்கட்டிக் கொள்ளுகையன்றிக்கே யிருக்கை. ஆன பின்பு, “தாய்மார் பழி சொல்லுவர்கள்” என்று அஞ்சி என் வழியே உங்களுக்கு ஒழுகாதிருக்கப்போமோ. “வாநராணாம் நராணாஞ்ச கதமாஸீத் ஸமாகம:” குருகுல வாஸம் பண்ணாத திர்யக்குக்களுக்கும், வஸிஷ்ட்ட சிஷ்யர்களான ராஜபுத்ரர்களுக்கும் இதொரு சேர்த்தியுண்டானபடி யெங்ஙனே? சாஸ்த்ர வச்யரிநே குருகுல வாஸத்துக்கு யோக்யர். மேல் இதுக்கு அடி சொல்லுகிறான் “ராம ஸுகூர்வயோ ரைக்யம் தேவ்யேவம் ஸமஜாயத” தங்களையும் அறியாதே எங்களையும் அறியாதே இங்ஙனே விழுந்து கொடுநிற்கக் கண்டோமித்தனை. அதாவது இளையபெருமாள் கையும் வில்லுமாய் உணர்ந்து கொண்டு நின்று நோக்கக் கடவ அந்த:புர கார்யத்துக்கு, அடியேன் வரும்படியன்றோ அவர்கள் ஸங்கதரானபடி. இளையபெருமாள் அடிமையில் தப்பி நின்றவளவுக்கும் திருவடையைக் கொண்டு இழையிட வேண்டும்படியாகவிநே அவர் நிலவரானபடி, இளையபெருமாள் பேர நிற்கையிநே பிரிய வேண்டிற்று. “ஏவம் ஸமஜாயத” தங்களளவிலும் பெருக்கப் பார்த்தார்கள். ஐச்வர்யம் அவனுக்குக் காடுபடும் படியிநே பார்த்தது. இப்படியிநே ஸக்யமிருப்பது; இவர்களும் தோழிமாரிநே.

விளக்கம் – (நல் நலத் தோழிமீர்காள்) - “நலம்” என்பது வ்யாக்யானத்தில் உள்ள “இவள்” என்று தொடங்கும் வாக்கியமாகும்; “நல்” என்பது வ்யாக்யானத்தில் உள்ள “தங்கள்” என்பதாகும். அதாவது, இவனிடம் இவர்களுக்கு உள்ள சிநேகம் என்பது, தங்களுடைய செயலைச் செய்து முடித்துச் செல்பவர்கள் அல்லர் என்பதாகும். இவ்விதம் நீங்கள் உள்ளபோதும், “தாய்மார்கள் பழி கூறுவார்கள்” என்று அச்சம் கொண்டு, எனக்கு ஏற்றபடி நடக்காமல் இருத்தல் என்பது சரியா? இவளுக்கும் தோழிகளுக்கும் இடையே உள்ள நட்பிற்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார். ஸுந்தரகாண்டம் (35-2) – வாநராணாம் நராணாஞ்ச கதமாஸீத் ஸமாகம: – சீதை அனுமனிடம், “வானரர்களுக்கும் மனிதர்களுக்கும் எவ்விதம் நட்பு ஏற்பட்டது?” என்கிறாள் - என்பதைக் கூறுகிறார். அதாவது குருகுலத்திற்கு சென்று வசிக்காத வானரர்கள் மற்றும் வசிஷ்டர் சிஷ்யர்களாகிய

ராஜபுத்திரர்கள் ஆகியோருக்கு எவ்விதம் சேர்த்தி ஏற்பட்டது? சாஸ்த்ரங்களை அறிந்தவர்கள் அல்லவோ குருகுலத்தில் வசிப்பர்? இத்தகைய நட்பிற்கான காரணத்தை அனுமன் அடுத்து கூறுகிறான். ஸுந்தரகாண்டம் (35-32) - ராம ஸுகீவயோரைக்யம் தேவ்யேவம் ஸமஜாயத - இராமனுக்கும் ஸுகீவனுக்கும் இப்படியாக நட்பு ஏற்பட்டது- என்றான்; தங்களுடைய மேன்மை மற்றும் எங்களுடைய சிறுமை குறித்து ஆராயாமல் இப்படியாக எங்கள் மீது விழுந்து நட்பு கொண்டதை நாங்கள் கண்டோம். அதாவது லக்ஷ்மணன் வில்லும் கையுமாக நின்று காவல் காப்பதாக உள்ள அந்தப்புர கார்யத்திற்கு நான் வரும்படியாகச் செய்தனர்; இப்படி அல்லவோ அவர்கள் நட்பு உள்ளது? “எனது சகோதரனாகிய லக்ஷ்மணனுடைய அபராதம் என்பதையும் நான் பொறுத்துக் கொள்ளும்படியாக இந்த நட்பு உள்ளது”, என்றான் இராமன். லக்ஷ்மணன் தனது அடிமைத்தனத்தைச் சற்றே தளர விட்டபோது, அனுமனைக் கொண்டு அல்லவோ அதற்குப் பரிகாரம் தேடவேண்டும்படியாக, அனுமன் அந்தரங்கமாக ஆனான். ஆனால் லக்ஷ்மணன் அடிமைத்தனத்திலிருந்து தளர்ந்தானோ என்றால், லக்ஷ்மணன் ஆச்ரமத்தை விட்டு அகன்று சென்றதால் அல்லவோ சீதையைப் பிரிய நேரிட்டது என்கிறார். “ஏவம் ஸம்ஜாயத - இப்படியாக நட்பு ஏற்பட்டது” என்பதாக, தங்களைக் காட்டிலும் ஸுகீவனுக்கு ஐச்வர்யம் பெருகவேண்டும் என்று எண்ணினார். அதன் விளைவாக அல்லவோ அவன் கானகம் முழுவதற்கும் தலைவனான். நட்பு என்றால் இவ்விதம் இருத்தல் வேண்டும்; இவர்களும், தோழிகள் என்னும்போது, இவ்விதம் அல்லவோ இருக்கவேண்டும்?

வ்யாக்யானம் - (நல்லவந்தனர்) அநந்யப்ரயோஜநரான ப்ராஹ்மணர். அவர்கள் கண்டிகோளே அத்தலைக்கு ஈடாகப் பரிமாறுகிறபடி; ஆன பின்பு, நீங்களும் அப்படியாயிருக்க வேண்டாவோ. அநந்யப்ரயோஜநரான ப்ராஹ்மணருடைய யாகங்களிலுண்டான ஹோம தூமமானது, வெளிநு கழித்துக் கொண்டு அந்தரிஷுத்தள வன்றியே உயர் விண் மறைக்கும். கறுத்தெழுகிற தூமங்கள், இங்கே கண்ணழிவறப் புண்யங்களை யநுஷ்டித்து ஸம்ஸார வெக்காயம் தட்டாதபடி போய் அப்ஸரஸுக்களோடே அநுபவிக்கிற வைமாநிகரை முகத்தோடு முகம் பார்க்க வொட்டாதே மறைக்கிறபடி. மிதுநமாய்க் கலப்பாரை முகத்தோடு முகம் பார்க்கவொட்டாமை அந்நிலத்திலுள்ளார்க்கு ஸ்வபாவம்போலே காணும். அவர்கள் புகைத்தலிருக்கிறபடி.

விளக்கம் - (நல்ல அந்தணர்) - மற்ற எந்தவிதமான பலன்களையும் எதிர்பாராமல் உள்ள அந்தணர்கள். அவர்கள் அவனுக்கு ஏற்றபடியாக உள்ளனர்; நீங்களும் அது போன்று எனக்கு ஏற்றபடி இருக்கவேண்டுமா? மற்ற பயன்கள் எதனையும் எதிர்பாராமல் உள்ள அந்தணர்கள் செய்யும் யாகங்களில் உண்டாகும் ஹோமப் புகையானது செய்வது என்ன? தங்களுடைய புண்ணியம் முழுவதையும் எந்தவிதமான குறையும் இன்றி அனுபவித்து, ஸம்ஸாரத்தின் தாக்கம் ஏதும் இன்றி ஸ்வர்கம் சென்று, அங்குள்ள அப்ஸரஸ் பெண்களுடன் இன்பத்தை அனுபவிக்கின்ற தேவர்களை, முகத்துடன் முகம் காண முடியாமல் மறைத்தபடி உள்ளது. ஜோடியாக இருந்து கலந்தபடி உள்ளவர்கள் முகத்துடன் முகம் நோக்க இயலாமல் செய்வது திருவல்லவாழ் நகரத்தின் தன்மை போலும். இப்படியாக அங்குள்ளவர்களுடைய புகையும் பொறாமையும் உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (தண் திருவல்லவாழ் கன்னலங்கட்டி தன்னை) “இன்ன மலையின் கட்டி” என்னுமாபோலே. கரும்பினுடைய கோதற்ற கட்டியை. (கனியை) அவ்வளவும் பார்த்திருக்க வேண்டாதபடி பக்வமான பலமாயிருக்கை. (இன்னமுதந் தன்னை) உடம்பைப் பூண் கட்டிக் கொடுக்க வற்றாயிருக்கை. அதாவது போக்த்ருத்வ சக்தியைக் கொடுக்கை. (இன்னமுதம்) தேவர்களுடைய உப்புச்சாறு போலன்றிக்கே, ஆத்மோஜ்ஜீவநம் பண்ணிக் கொடுக்கவற்றாயிருக்கை. (என்னலங் கொள்சுடரை) என்னை ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ணி, அத்தாலே உஜ்ஜ்வலனாயிருக்கிறவனை. என்னை யெழுதிக் கொண்ட அழகையுடையவனை யென்றுமாம். இத்தலையை ஸர்வ ஸ்வாபஹாரம் பண்ணினமை தன் பேறு என்னுமிடம் வடிவிலே தோற்றும்படி யாயிருக்கை. (என்று கொல்கண்கள் காண்பதுவே) “நான் பட்டது பட, ப்ரஜை ஜீவிக்கப் பெறுவது காண்” என்பாரைப்போலே, என் கண்களின் விடாய் தீர்வதென்றோ? என்கிறார். “முடியானே”யிற் கரணங்களுடையவரிநே. இந்திரியங்களும் தாமும் தனித்தனியே சேதந ஸமாதியாலே விடாய்க்குமவரிநே. “காத்ரைச் சோகாபி கர்சிதை: ஸம்ஸ்ப்ருசேயம்” ப்ரஜைகள் ஜீவித்தால் பசி கெடுவாரபிமாநிகளரிநே.

விளக்கம் - (தண் திருவல்லவாழ் கன்னலங்கட்டி தன்னை) - “ இந்த மலையின் கட்டி” என்பது போன்று எந்தவிதமான தோஷமும் அற்ற கட்டியை. (கனியை) - நீண்ட நேரம் பார்த்திருக்கும்படி இல்லாமல் அப்போதே உண்ணலாம்படி பக்குவ நிலையில் உள்ள

தன்மை. (இன் அமுதம் தன்னை) - திருமேனியை முழுவதுமாகக் கொடுப்பதற்கு உள்ள நிலை. அதாவது தன்னை அனுபவிப்பதற்கான சக்தியை நமக்கு அளிப்பவனாக உள்ளான். (இன் அமுதம்) - தேவர்கள் பருகும் அமிர்தம் போன்று அல்லாமல், ஆத்மாவைக் கரையேற்றுவதற்காக உள்ளவன். (என் நலம் கொள் சுடரை) - என்னை அனைத்துவிதங்களிலும் அபகரித்து, அதன் மூலம் மிக்க தேஜஸ் கொண்டவனாக இருத்தல். என்னை தனக்கே என்று எழுதி எடுத்துக் கொண்ட அழகைக் கொண்டவன் என்றும் கூறலாம். இவளை முழுவதுமாக அபகரித்த செயலானது தன்னுடைய பேறு என்பது, தனது வடிவத்தில் தோன்றும்படி உள்ளவன். (என்று கொல்கண்கள் காண்பதுவே) - “நான் எத்தனை துன்பம் அனுபவித்தாலும், எனது குழந்தை பிழைத்திருப்பது காண்பீராக” என்று கூறுவது போன்று, எனது சரீரம் எத்தனை துன்பம் அடைந்தாலும் எனது கண்கள் தங்கள் தவிப்பு தீர்ந்து நிற்பது எப்போது? “முடியானே” என்பதில் கூறப்பட்ட உடல் உறுப்புடன் கொண்டவர் அல்லவோ இவர்? இந்திரியங்களும் தானும் தனித்தனியே அவன் விஷயத்தில் ஈடுபட நின்றவர் அல்லவோ? ஸுந்தரகாண்டம் (40-3) - காந்தரைச் சோகாபி கர்சிதை: ஸம்ஸ்ப்ருசேயம் - துக்கத்தால் அதிகமாக இளைத்துள்ள எனது உடல் உறுப்புகள் - என்பது காண்க. ஆனால் கண்களுடைய தவிப்பு தீர்ந்தால் தனக்கு என்ன லாபம் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். குழந்தைகள் பிழைக்கும் என்றால் தங்கள் பசி போனதாக எண்ணிக் கொள்வர் அல்லவோ?

5-9-6 காண்பது எஞ்ஞான்று கொலோ வினையேன் கனிவாய் மடவீர்

பாண் குரல் வண்டினொடு பசுந் தென்றலும் ஆகி எங்கும்
சேண் சினை ஓங்கு மரச் செழுங் கானல் திருவல்லவாழ்
மாண் குறள் கோலப் பிரான் மலர்த் தாமரைப் பாதங்களே

பொருள் - கனி போன்று பழுத்துச் சிவந்த உதடுகள் கொண்டவர்களே! கான ரூபமாக உள்ள மிடற்று ஓசை கொண்ட வண்டுகளுடன் சேர்ந்து புதுத்தென்றலும் கூடியுள்ள இடமாக உள்ளதும், அனைத்து இடங்களிலும் உயர்ந்த கிளைகள் கொண்டதாக வளர்கின்ற மரங்கள் கொண்டதும், காண்பதற்கு இனிமையாக உள்ள கடற்கரைச் சோலைகள் கொண்டதும் ஆகிய திருவல்லவாழ் நகரத்தில் நிற்பவனும், ப்ரஹ்மசர்யம் மற்றும் வாமனத்தன்மை கொண்டவனும், காண்பதற்கு இனிமையான திருமேனியைக்

கொண்டவனும், மிகுந்த உபகாரம் செய்பவனும் ஆகிய அவனுடைய மலர்ந்த தாமரை போன்ற திருவடிகளை, மிகுந்த பாபம் கொண்ட நான் காண்பது எந்த நாளில்?

அவதாரிகை - திருவல்லவாழிலே நின்றருளின ஸ்ரீவாமனனுடைய போக்யமான திருவடிகளை நான் காண்பதென்றோவென்கிறார்.

விளக்கம் - “திருவல்லவாழ் நகரத்தில் நிற்கும் ஸ்ரீவாமனனுடைய இனிமையான திருவடிகளை நான் காண்பது எந்த நாளிலோ?” என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (காண்பதெஞ்ஞான்றுகொலோ வினையேன்) ப்ரஜைகள் செய்தபடி செய்ய, நான் முன்னம் என் பசி தீர்வதென்றோ. (வினையேன்) – லோக விஸஜாதீயமான பாபத்தைப் பண்ணினேன். காணாமைக்குப் பாபம் பண்ணினாருங் கூடக் காணும்படியான விஷயத்தை, காண்கைக்கு யோக்யதையுண்டாய் வைத்தே காணாதபடியாக பாபத்தைப் பண்ணினேன். “மாண் குறட் கோலப் பிரானி”றே. (காண்பதெஞ்ஞான்றுகொலோ வினையேன்) நீங்கள் காட்டுகைக்கு த்வரிக்க ஆறியிருக்கக் கடவ நான், இன்று “காண்பதெஞ்ஞான்றுகொலோ” என்னும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன்.

விளக்கம் – (காண்பது எஞ்ஞான்றுகொலோ வினையேன்) - குழந்தைகள் தங்கள் விருப்பம் போன்று ஏதேனும் செய்தபடி இருக்க, நான் முதலில் எனது பசியைப் போக்கிக் கொள்வது எந்த நாளிலோ? (வினையேன்) - உலகத்தில் உள்ளவர்களுடைய செய்கைக்கு வேறுபட்ட பாபங்களை நான் செய்தேன். அவனைக் காண இயலாதபடியான பாபம் செய்த மஹாபாபி போன்றவர்கள் கூடக் காணும்படியாக உள்ள வஸ்துவை, அவனைக் காண்பதற்கான அனைத்து தகுதிகளும் உள்ளதிலும் காண இயலாதபடியான பெரும் பாபங்களை நான் செய்தேன். பாபம் செய்து அவனைக் காண்பவர்கள் உள்ளனரோ என்பதற்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார்; “மாண் குறட் கோலப் பிரான்” அல்லவோ? (காண்பது எஞ்ஞான்றுகொலோ வினையேன்) – முன்பு அந்த விஷயத்தை எனக்குக் காண்பிப்பதற்கு நீங்கள் விரைந்தபடி இருந்தபோது, நான் பொறுமையாக இருந்தேன்; ஆனால் இப்போது “காண்பது எஞ்ஞான்றுகொலோ” என்று தவித்தபடி உள்ள பாபங்களைச் செய்துள்ளேன்.

வ்யாக்யானம் - (கனி வாய் மடவீர்) உங்களை நான் பண்டு போலே காண்பதென்றோ. “ப்ரியோஹி ஜ்ஞாநிநோத்யர்த்தம்” என்னும்படியிறே அவர்களிருப்பது. இவள் “மாசுடையுடம்பொடு தலையுலறி வாய்ப்புறம் வெளுத்திருக்க” அவர்கள் தங்களைப் பேணியிரார்களே. அவர்கள் பண்டு போலேயிருக்கக் காண்கையும் இவளுக்கு ப்ரார்த்தயமானபடி.

விளக்கம் - (கனி வாய் மடவீர்) - நீங்கள் முன்பு என்னை விரைவுபடுத்தியதைப் போன்று, இப்போது நீங்கள் என்னை விரைவுபடுத்தும்படியாக உங்களை நான் மீண்டும் என்று காண்பேன்? இவள் குறித்து அவர்களுக்குள்ள நட்பை ப்ரமாணமாகக் கூறுகிறார்; கீதை (7-17) – ப்ரியோஹி ஜ்ஞாநிநோத்யர்த்தம் - ஞானிகள் எனக்குப் பிரியமானவர்கள் ஆவர் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனுக்கு ஞானிகள் எவ்விதம் ப்ரியமாக உள்ளனரோ, அதனைப் போன்று இவளைக் குறித்து இவர்கள் ப்ரியமாகவே உள்ளனர். இவ்விதம் இவள் தவித்தபடி உள்ளதால், இவளுடைய உதடுகள் வெளுத்தபடி உள்ளன; ஆகவே அவர்களுடைய உதடுகளும் சிவந்து இருந்தல் கூடாது என்பதைக் கூறுகிறார்; இவள் நாச்சியார் திருமொழி (1-8) - மாசுடை உடம்பொடு தலையுலறி வாய்ப்புறம் வெளுத்திருக்க - என்பதாக உள்ளபோது அவர்கள் தங்களைப் பேணுதலைச் செய்ய மாட்டனர். அவர்கள் முன்பு போன்று இருப்பதைக் காண்பதற்கு இவளுடைய ப்ரார்த்தனையாக உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (பாண் குரல் வண்டினொடு) இவற்றின் த்வநியில் வெள்ளோசையாய்க் கழியுண்பதில்லை, பரப்படங்கலும் பாட்டாயிருக்கும். அதாவது இயல்கற்று இசையோடே கூட்டிற்றன்றே. அவற்றுக்கு, பேச்சே தொடங்கியிசையிறே. “தேன்போலே இனிய பாட்டு” என்னக் கடவதாயிருக்குமது போய், வடிவே தேனாய், அதுக்கு மேலே பாட்டுமானால் மிகவும் இனிதாயிருக்குமிறே. பாண்குரல் - காந்ரூபமான மிடற்றோசை.

விளக்கம் - (பாண் குரல் வண்டினொடு) - வண்டுகள் எழுப்பும் ஒலியை “குரல்” என்று கூறாமல், “பாண் குரல்” என்று ஏன் கூறினார் என்றால், இவற்றின் ஓசையானது சாரமற்ற ஓசையாக அகல்வதில்லை, அந்தப் பகுதி முழுவதும் நிறைந்து நிற்கும் பாட்டாக உள்ளது. அந்த வண்டுகளானவை இயல் கற்றுக் கொண்டு இசையோடு சேர்த்துப் பாடுவதில்லை; அவற்றின் பேச்சு என்பதே இசையாக உள்ளது. தேன் என்று வண்டிற்குப் பெயர் உண்டு;

“தேன் போன்ற இனிமையான பாட்டு” என்று கூறுவது மட்டும் அன்றி, அவற்றின் வடிவமே தேனாக, அதுவும் பாட்டாக இருந்தால் மிக்க இனிமையாக இருக்கும் அல்லவோ? “பாண் குரல்” என்றால் கான வடிவத்தில் உள்ள வண்டுகளின் மிடற்று ஓசை.

வ்யாக்யானம் - (பசுந்தென்றலுமாகியெங்கும்) கலப்பற்ற தென்றலுமாயிருக்கை. பலவிடங்களிலே காலிட்டு வாராதே தாய்தலையாயிருக்கை. (பசுந்தென்றல்) இளந்தென்ற லென்றுமாம். (சேன்சினை இத்யாதி) கவடுகளானவை சுற்றிலே பணைத்திருப்பனவாய் மேலோக்கத்தையுடைத்தான மரங்களையுடைத்தா கையாலே, அழகிய சோலையை யுடைய. (செழுங்கானல்) தர்சநீயமான கானல். கானலென்று கடற்கரைச் சோலையாதல், நெய்தல் நிலமாதல். சேண் - உயர்த்தி. சினை - கவடு. பணைக்கு ஓக்கம் சுற்றிலே வளருகை. மரத்துக்கு ஓக்கம் மேலே.

விளக்கம் - (பசுந்தென்றலுமாகி எங்கும்) - கலப்பற்ற தென்றல். பல இடங்களில் உள்ள பல சரீரங்களிலும் பட்டு, அதன் விளைவாக துர்நாற்றம் வீசியபடி வராமல், அடுத்து வரக்கூடிய அனைத்து தென்றல்களுக்கும் தாயாக, முதன்மையாக இங்கு வரும் தென்றலாக இருத்தல். (பசுந்தென்றல்) - இளந்தென்றல் என்றும் கூறலாம். (சேன்சினை இத்யாதி) - மரக்கிளைகள் சுற்றளவில் நன்கு பருத்துள்ளதாக, மேல் நோக்கி ஓங்கி வளர்வதாக உள்ளதால், அழகான சோலைகளைக் கொண்ட. (செழுங்கானல்) - கானல் என்றால் கடற்கரைச் சோலை அல்லது நெய்தல் நிலம். காண்பதற்கு இனிமையாக உள்ள கானல். சேண் என்பது உயர்த்தி, சினை என்பது மரக்கிளைகள், பருத்திருத்தல் என்பதற்குப் பெருமை, சுற்றி வளர்தல் ஆகும்; மரத்திற்குப் பெருமையானது மேல் நோக்கி உயர்வதாகும்.

வ்யாக்யானம் - (மாண் குறள் கோலப் பிரான்) தன்னுடைமை பெறுகைக்குத் தான் அர்த்தியாய், பெருவிலையான வடிவைச் சிறுக விட்டு மிக்கவழகை யுடையவனாய், ஸௌவல்யத்தையும் அழகையும் திருவல்லவாழில் ஆச்ரிதரை யநுபவிப்பித்துக்கொண்டு நிற்கிறவனுடைய நிரதிசய போக்யமான திருவடிகளை காண்பதெஞ்ஞான்றுகொலோ. (மலர்த் தாமரைப் பாதங்கள்) அப்போதலர்ந்த தாமரைபோலே நிரவதிக போக்யமான திருவடிகளை. அடியிலே இவர்க்குத் தானேயிறே ருசியையுண்டாக்கினான். “அடிகள், அடிகள்” என்று வாய் புலற்றும்படியிறே திருவடிகளில் போக்யதையிருப்பது.

விளக்கம் - (மாண் குறள் கோலப் பிரான்) - தனக்குச் சொந்தமாக உள்ளதைப் பெறுவதற்கு தான் இரந்தபடி வந்தான். சிறந்ததாக உள்ள தனது ரூபத்தை மிகவும் சிறியதாக்கிக் கொண்டு, மிகுந்த வடிவழகைக் கொண்டவனாக, தனது ஸௌலப்யம் மற்றும் அழகைத் திருவல்லவாழ் நகரத்தில் உள்ள தனது அடியார்களை அனுபவிக்கும்படிச் செய்வனாக; இவ்விதம் நிற்கும் அவனுடைய எல்லையற்ற இனிமை பொருந்திய திருவடிகளை நான் காண்பது எந்த நாளோ? (மலர்த் தாமரைப் பாதங்கள்) - அப்போது மலர்ந்த தாமரை போன்ற எல்லையற்ற இனிமை கொண்ட திருவடிகளை. வாமனைக் குறித்து ஏன் கூறினார் என்றால், அந்த ஒரு திருவடியை அனைவருடைய தலைகளிலும் வைத்து அல்லவோ இவருக்கு ருசியை ஏற்படுத்தினான்? “அடிகள், அடிகள்” என்று வாயானது புலம்பியபடி உள்ளது; இப்படியாக அல்லவோ திருவடிகளின் இனிமை உள்ளது?

5-9-7 பாதங்கள் மேல் அணி பூந்தொழுக் கூடுங்கொல் பாவை நல்லீர்
ஓத நெடுந் தடத்துள் உயர் தாமரை செங்கழுநீர்
மாதர்கள் வாள் முகமும் கண்ணும் ஏந்தும் திருவல்லவாழ்
நாதன் இஞ் ஞாலம் உண்ட நம் பிரான் தன்னை நாள்தொறுமே

பொருள் - பாவை போன்று அனைத்து உடல் உறுப்புகளின் வடிவழகைக் கொண்ட மேன்மையான பெண்களே! ஸமுத்திரம் போன்ற பெருத்த தடாகங்களுக்குள் உயர்ந்த தாமரையும் செங்கழுநீரும், பெண்களின் ஒளி கொண்ட முகத்தின் அழகும், கண்ணழகும் ஏந்தியபடி உள்ளதான திருவல்லவாழ் நகரத்தின் ஸ்வாமியாக, இந்த ஜகத்தை ப்ரளயமானது அழிக்காதபடி தனது திருவயிற்றில் வைத்துக் காப்பாற்றியதால் நமக்கு உபகாரகனாக உள்ளவனுடைய திருவடிகளின் மீது சூடியுள்ள மலரையாவது நான் தொடுவதற்கு இயலுமா?

அவதாரிகை - அவன் திருவடிகளிலே நித்யமாகப் பூவையணிந்து தொழுவல்லோமே என்கிறாள்.

விளக்கம் - “அவனுடைய திருவடிகளில் நித்யமாக மலரை அணிவித்து நாம் தொழ இயலுமோ?”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (பாதங்கள் மேலணி பூந்தொழக் கூடுங்கொல்) திருவடிகளின் மேலே புஷ்பங்களையணிந்து நமக்குத் தொழக்கூடவற்றோ. (பாவை நல்லீர்) இவளை நிஷேதிக்மைக்கு சஷமைகளன்றிக்கே ஸ்திமிதைகளாயிருந்தபடி. எழுதின பாவை போலே யிருந்தார்கள். நிஷேதியாமையாலே யுகந்து ஸம்போதிக்கி றாளாகவுமாம்.

விளக்கம் - (பாதங்கள் மேலணி பூந்தொழக் கூடுங்கொல்) - திருவடிகள் மீது மலர்களை அணிவித்து, அதனை நாம் தொழுவதற்கு இயலுமோ? (பாவை நல்லீர்) - “பாவை” என்ற பதத்திற்கு மரப்பாவை, கொல்லிப்பாவை மற்றும் ப்ரதிமை என்று மூன்று பொருள்கள் உள்ளன. இவை தோழிகளைக் குறிப்பதாகும். முதல் பொருளில், தோழிகள் இவளை விலக்குவதற்கான ஆற்றல் இல்லாமல் மரப்பாவைகள் போன்று நின்றனர் என்று கருத்து. அடுத்த பொருளில், கொல்லிமாலையில் ஓவியமாகத் தீட்டப்பட்ட பாவைகள் போன்று இருந்தனர்; அதாவது அழகான உடல் உறுப்புகள் கொண்டவர்கள் என்று கருத்து. மூன்றாவது பொருளில், தங்களை விலக்கும் சுதந்திரம் அற்றவர்களாக, தன்னை அவர்கள் விலக்கவில்லை என்பதால், அவர்கள் குறித்து மகிழ்ச்சி அடைந்தவளாக, அவர்களை அழைக்கிறாள் என்று கருத்து. பெண்களில் நல்லவர்களே என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (ஓதம் இத்யாதி) கடல் போலே பெருத்திருந்துள்ள தடாகங்களினுள்ளே, ஓக்கத்தையுடைத்தான தாமரை செங்கழுநீரானவை, அவ்வூரில் ஸ்த்ரீகளுடைய ஒளியை யுடைத்தான முகத்தையும் கண்ணையும் தரியா நின்றன. ப்ரகாஸிப்பியா நின்ற தென்றபடி. அன்றிக்கே, திருவோலக்கத்திற்படியே அவற்றைத் தள்ளும்படியாயிருக்கை. (மாதர்கள் வாண்முகமும் கண்ணுமேந்தும்) ஊருக்கும் வயலுக்கும் வாசி தெரிகை அரிதாயிருக்கை.

விளக்கம் - (ஓதம் இத்யாதி) - ஸமுத்திரம் போன்று பரந்து விரிந்துள்ள தடாகங்களில் உள்ளே, உயரத்தைக் கொண்டதான தாமரை மற்றும் செங்கழுநீர். இவை அந்த ஊரில் உள்ள பெண்களுடைய ஒளி வீசும் முகம் மற்றும் கண்கள் போன்று ஒப்புமை கொண்டிருந்தன. “ஏந்துதல்” என்பதற்கு “தள்ளுதல்” என்று மற்றொரு பொருள் கூறலாம்.

இந்தப் பொருளில், கற்றவர்கள் சபையில் தாழ்ந்தவர்கள் வந்தால் அவர்களை சபையில் முறைப்படி தள்ளுவது போன்று, தாமரையும் செங்கழுநீரும், பெண்களின் முகம் மற்றும் கண்களின் அழகைத் தள்ளுகின்றன என்று கருத்து. (மாதர்கள் வாண்முகமும் கண்ணும் ஏந்தும்) – ஊர் மற்றும் வயல் ஆகியவற்றுக்கு இடையே உள்ள வேறுபாட்டை இந்த அழகுகள் காரணமாக அறிவது அரிதாக உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (திருவல்லவாழ்நாதன்) ஸ்ரீவைகுண்டநாதனிலேற்றம். ஸ்ரீவைகுண்டத்துக்குக் கடவனாயிருக்கிறது அந்த:புரத்துக்குக் கடவனென்கிற மாத்ரமிநே “ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலா நிற்ப” இருக்கிறவிடமிநே; இது அங்ஙன்றிக்கே, ஒருவர் கூறையை யெழுவருடுக்கிற தேசத்தில் தரிசறவிருக்கிறவிடமிநே.

விளக்கம் - (திருவல்லவாழ்நாதன்) - ஸ்ரீவைகுண்டநாதனைக் காட்டிலும் இவனுக்கு ஏற்றம் உள்ளது. எத்தகைய ஏற்றம் என்பதைக் கூறுகிறார். ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் உள்ளவன் என்னும்போது, “அந்தப்புரத்தில் உள்ளவன்” என்பது போன்று, குறிப்பிட்ட இடத்தில் மட்டுமே உள்ளவன் என்பதாக உள்ளது. திருவாய்மொழி (4-9-10) – ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலா நிற்ப - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள இடம் இதுவாக உள்ளது. அல்லது வேறுவிதமாகவும் கூறலாம். கலகம் ஏற்படும்போது ஒருவர் உடையைப் பறித்து ஏழு பேர்கள் அணிதல் அல்லது தரித்ரம் ஏற்படும்போதும் ஒருவர் உடையை அணிந்து ஏழு பேர்கள் அணிதல் என்பது போன்ற நிலை ஏற்படும்; இப்படியாக உள்ள இந்தப் பூமியில், தரித்ரம் ஏற்படாத இடமாக உள்ளதால் வந்த ஏற்றம்.

வ்யாக்யானம் - (இஞ்ஞாலமுண்ட) மேன்மை பாராதே தளர்ந்தார் தாவளமாயிருக்கும். ஆபத்தே செப்பேடாக வயிற்றிலே வைத்து நோக்கும். அது கதையில் கேட்க வேண்டியிருந்ததோ? (நம்பிரான்) ஸம்ஸார ப்ரளயங் கொண்ட என்னை எடுத்து இவ்வளவாக்கி யுபகரித்தவன். “நாடொறும் பாதங்கள் மேலணி பூந்தொழக்கூடுங்கொல்”.

விளக்கம் - (இஞ்ஞாலம் உண்ட) - தனது மேன்மையைக் குறித்து எண்ணாமல், தளர்ந்தவர்கள் அனைவருக்கும் ஆதாரமாக உள்ளவன். ப்ரளய ஆபத்து என்பதையே ஒரு உத்தரவு போன்று கொண்டு, தனது திருவயிற்றில் வைத்து பாதுகாப்பான். ஆனால் இத்தகைய விஷயமானது புராணக் கதையில் மட்டுமே கேட்கும்படியாக உள்ளதோ

என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (நம்பிரான்) - ஸம்ஸாரம் என்ற ப்ரளயத்தில் சிக்கித் தவித்தபடி உள்ள என்னை மேலே எடுத்து, இந்த அளவிற்கு உபகாரம் செய்தவன்.

5-9-8 நாள்தொறும் வீடு இன்றியே தொழக் கூடுங்கொல் நல் நுதலீர்
ஆடு உறு தீங் கரும்பும் விளை செந்நெலும் ஆகி எங்கும்
மாடு உறு பூந் தடம் சேர் வயல் சூழ் தண் திருவல்லவாழ்
நீடு உறைகின்ற பிரான் நிலம் தாவிய நீள் கழலே

பொருள் - காண்பதற்கு அழகாக உள்ள நெற்றி கொண்டவர்களே! அனைத்து இடங்களிலும், ஆலையில் வைத்து அரைக்கப்படும்படியாகப் பக்குவம் கொண்ட கரும்பும், நன்கு விளைந்த செந்நெல்லும் நிறைந்துள்ளன. அனைத்து பக்கங்களிலும் நன்கு மலர்ந்த தடாகங்களால் நிறைந்த வயல்களால் சூழப்பட்டதும் குளிர்ந்ததும் ஆகிய திருவல்லவாழ் நகரத்தில் எப்போதும் வசித்தபடி உள்ளவனும்; நமக்கு மிகுந்த உபகாரகனும் ஆகிய அவனுடையதும், பூமியை முற்றிலுமாக அளந்து எடுத்துக் கொண்டபோது அனைவருடைய தலைகளிலும் ஒன்றாகப் பதிந்ததும் ஆகிய திருவடிகளை, ஒவ்வொரு நாளும் தடை இன்றிச் சென்று தொழுவதற்கு இயலுமோ?

அவதாரிகை - ஸர்வஸுலபனானவன் திருவடிகளிலே ஸர்வகாலமும் இடைவிடாதே அடிமை செய்யக்கூடவற்றே யென்கிறாள்.

விளக்கம் - “அனைவராலும் எளிதில் அடையலாம்படி உள்ள அவனுடைய திருவடிகளில் அனைத்து காலங்களிலும் இடைவிடாமல் கைங்கர்யம் செய்ய இயலுமோ?”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (நாடொறும் இத்யாதி) நாடொறுமென்று தர்சபூர்ணமாஸாதிகளை வ்யாவர்த்திக்கிறது. வீடின்றியேயென்று நித்யாக்நிஹோத்ரத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. “ஒழிவில் காலமெல்லாம்” என்கிறபடியேயிறே இவர் ப்ரார்த்திப்பது. ஆசார்யோபதேபசத்தை விச்வஸித்து அபேக்ஷிக்கிற நம்மைப் போலன்றியே, தாஸ்யம் ரஸித்து ராகத்தாலே அபேக்ஷிக்கிறாரிறே.

விளக்கம் - (நாடொறும் இத்யாதி) - “நாள்தொறும்” என்பதன் மூலம், தர்சபூர்ணமாஸம் போன்ற யாகங்களை வேறுபடுத்துகிறார். அதாவது, இவை ஒவ்வொரு பதினைந்து

நாட்களில் செய்யப்படுவதாகும். அவை போன்று அல்லாமல், அன்றாடம் செய்கின்ற கர்மங்களைக் கூறுகிறார். “வீடு இன்றியே” என்பதன் மூலம், அன்றாடம் செய்யப்படும் கர்மங்களாகிய அக்னிஹோத்ரம் போன்றவற்றை வேறுபடுத்துகிறார். திருவாய்மொழி (3-3-1) - ஒழிவில் காலம் எல்லாம் - என்பதாக அல்லவோ இவருடைய ப்ரார்த்தனை உள்ளது? ஆனால் நமக்கு இப்படிப்பட்ட விருப்பம் ஏற்படுவதில்லை என்பது ஏன் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். ஆசார்யனுடைய உபதேசத்தை விச்வாஸத்துடன் ஏற்று, அதன்படி விரும்பும் நம்மைப் போன்று அல்லாமல், கைங்கர்யத்தை மிகவும் ரசித்து ஆசையுடன் விரும்புகிறார் என்பதால் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (நன்னுதலீர்) அவன் வந்தவுபகாரத்துக்கு அவன் திருவடிகளிலே விழுந்து ப்ரணாமபாம்ஸுலபரார்த்யலலாடைகளாக உங்களைக் காண வல்லேனோ. “தலையில் வணங்கவுமாங்கொலோ” என்று தொழக்கடவளே, அப்போது இவர்களும் தொழுவர்களே; இவளுக்குக் கைங்கர்யத்தில் உகப்புப்போலே, இவள் பேறே தங்களுக்கு உகப்பாயிருக்குமவர்களே.

விளக்கம் - (நல் நுதலீர்) - தனது நிலையைக் கண்டு ஏதும் செய்யாமல் உள்ளவர்களை “நல் நுதலீர்” என்று ஏன் கூறுகிறார்? அவன் இங்கு வந்து நிற்பது என்னும் உபகாரம் செய்துள்ளான்; அதற்காக அவன் திருவடிகளில் விழுந்து வணங்கி, அத்தகைய வணங்குதல் காரணமாகப் புழுதி அடைந்த நெற்றியைக் கொண்டவர்களாக இவர்கள் உள்ளதால், இவ்விதம் அழைக்கிறார்; உங்களை என்னால் காண இயலுமோ? இவர்கள் அவனை வணங்குவார்களோ என்பதைக் கூறுகிறார். திருவாய்மொழி (5-3-7) - “தலையில் வணங்கவுமாங்கொலோ - என்று இவள் தொழுதபடி உள்ளாள்; அப்போது அவர்களும் தொழுவார்கள். இவளுக்குக் கைங்கர்யத்தில் ஏற்படும் உகப்பு போன்று, இவள் அடையும் பேறு என்பதையே தங்களுடைய உகப்பாகக் கொண்டவர்கள் ஆவர்.

வ்யாக்யானம் - (ஆடுறு தீங்கரும்பும்) கரும்புகள் எப்போதும் ஆடுகையிலேயுற்றிருக்கை. தீ - தித்திப்பு. செந்நெலும் எப்போதும் அறுக்கைக்குப் பக்வமாய் விளைந்து கிடக்கை. அங்குள்ளவையடைய பக்வ பலமாய்க்காணும் இருப்பது. (மாடுறு பூவித்யாதி) அருகே யுற்றிருப்பதாய்ப் பூக்களையுடைத்தான தடாகங்களைச் சேர்ந்த வயல்களாலே

சூழப்பட்டிருப்பதாய் ச்ரமஹரமான திருவல்லவாழிலே. ஊரைத் தடாகங்கள் சூழ்ந்து, தடாகங்களை வயல்கள் சூழ்ந்திருக்க, இப்படிகளாலே குளிர்ந்து காணும் ஊர்தானிருப்பது.

விளக்கம் - (ஆடுறு தீங்கரும்பும்) - கரும்புகள் எப்போதும் ஆலையில் ஆடுவதில் குறியாக உள்ளன. இங்குள்ள “தீ” என்பது இனிப்பைக் குறிப்பதாகும். செந்நெல் பயிர்கள் அனைத்தும், எப்போதும் அறுவடை செய்வதற்கு ஏற்ற பக்குவத்தில் விளைந்து நிற்கின்றன. அங்குள்ளவை அனைத்தும் எப்போதும் பக்குவ நிலையில் உள்ளன; அதாவது, நாம் அங்கு சென்று சேர்வதற்கு மட்டுமே தாமதம் ஆகலாம்; நாம் சென்று சேர்ந்தால் அவன் நம்மை அனுபவிக்கும்படிச் செய்வான் என்று கருத்து. (மாடுறு பூவித்யாதி) - அங்குள்ள எல்லை முடிய உள்ளதாக, மலர்கள் கொண்ட தடாகங்களைச் சேர்ந்த வயல்களால் சூழப்பட்டுள்ளதாக, காண்பவர்கள் களைப்பை நீக்கும்படியாக உள்ள திருவல்லவாழில். ஊரைத் தடாகங்கள் சூழ்ந்துள்ளன; தடாகங்களை வயல்கள் சூழ்ந்துள்ளன; இப்படியாகப் பலவற்றாலும் ஊரானது குளிர்ந்துள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (நீடு இத்யாதி) குணாகுண நிரூபணம் பண்ணாதே எல்லார் தலை மேலும் பொருந்தும்படி ஸுலபமான திருவடிகளைக் கொண்டு, அவதாரம் போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாதே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற உபகாரமே இங்குத்தைக்குத் தன்னேற்றம். “நிலந் தாவிய நீள்கழல் நாடொறும் வீடின்றியே தொழக்கூடுங்கொல்”.

விளக்கம் - (நீடு இத்யாதி) – “இவர்கள் நல்லவர்கள், இவர்கள் தகுதி அற்றவர்கள்” என்று ஒவ்வொருடைய குணம் மற்றும் குணம் அற்ற நிலை ஆகியவற்றை ஆராயாமல், அனைவருடைய தலைகளிலும் ஒரே விதமாகப் பொருந்தும்படி, அடைவதற்கு எளிதாக உள்ள திருவடிகளைக் கொண்டு, அவதாரம் போன்று சட்டென்று மறையாமல், எப்போதும் வசித்தபடி உள்ள உபகாரம். இதுவே இந்த இடத்திற்கு உள்ள ஏற்றம் ஆகும்.

5-9-9 கழல் வளை பூரிப்ப யாம் கண்டு கைதொழக் கூடுங்கொலோ
கூழல் என்ன யாமும் என்னக் குளிர் சோலையுள் தேன் அருந்தி
மழலை வரி வண்டுகள் இசை பாடும் திருவல்லவாழ்
சுழலின் மலி சக்கரப் பெருமானது தொல் அருளே

பொருள் - குளிர்ந்த அழகான சோலைகளில் மதுவை நன்றாகப் பருகி, வரிகளைக் கொண்டதான அழகான வண்டுகள், குழல் மற்றும் யாழ் என்று உரைக்கும்விதத்தில் இசை பாடியபடி உள்ளன. இப்படிப்பட்ட திருவல்லவாழ் நகரத்தில் நிற்பவனும், தனது தேஜஸ் மூலம் மேலும் ஒளிரும் சக்கரத்தைக் கொண்டவனும் ஆகிய அந்த ஸர்வேச்வரனுடைய, இயல்பாகவே பெருகியபடி உள்ள க்ருபையானது, அவனை எண்ணி இளைப்பதன் காரணமாக நமது கைகளில் அணிந்துள்ள வளைகள் கழலும்படியாக உள்ள நாம், அந்த வளைகள் விழாமல் அவனைக் கண்டு தொழுவதற்கு ஏற்றபடியாக நமக்குக் கிட்டுமோ?

அவதாரிகை - நம்முடைய கழலுகிற வளைகள் பூரிக்க அவனைக் கண்டு தொழும்படி அவனருள் கூடவற்றே யென்கிறாள்.

விளக்கம் - “நம்முடைய கழல்கின்ற வளைகள் பூரித்து, கழலாமல் நிற்கும்படியாக, அவனைக் கண்டு நாம் தொழுவதற்கு ஏற்ப அவனுடைய அருள் கிட்டுமோ?”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (கழல்வளை பூரிப்ப) “வெள்வளை” (10.3.7) என்னுமாபோலே, கழல்வளையென்று வளைக்கு விசேஷணமாய் விட்டதுகாணும். இவளைக் கைவிடுகையாலேயிறே இது விசேஷணமாக வேண்டிற்று. பூரிப்ப - பூர்ணமாக. அவன் வரில் கைமேலே காணலாமே யிவற்றை. (யாங்கண்டு கைதொழக் கூடுங்கொலோ) இதுக்கு மேலே க்ரியை. (யாம்) விச்லேஷத்தில் வளை கழலுவது தனக்கேயானாலும் காட்சி எல்லார்க்கும் ஒத்திருக்குமே.

விளக்கம் - (கழல்வளை பூரிப்ப) - திருவாய்மொழி (10-3-7) - வெள்வளை - என்பது போன்று கூறுகிறார். “கழல்வளை - கழல்கின்ற வளை” என்று வளைகளுக்கு அடைமொழியாகக் கூறியது காண்க. அதாவது, இவளை அவன் கைவிடுவது போன்று, இந்த வளையும் அவளைக் கைவிட்டது என்பதால், “கழல்” என்பதை, வளைக்கு அடைமொழியாகக் கூறுகிறார். பூரிப்பு என்றால் பரிபூர்ணமாக. வளையானது பூரிப்பதற்கு என்ன காரணம் என்றால், அவன் வந்தால், கழலாமல் இவ்ளுடைய கைகள் மீது காணலாம்படி இவை உள்ளன; அதாவது அப்போது கழலாமல் கைகளில் உள்ளன. (யாங்கண்டு கைதொழக் கூடுங்கொலோ) - இங்குள்ள “பூரிப்ப” என்பதை “நாம் அவனைக் கண்டு கை தொழ இயலுமோ” என்பதுடன் சேர்க்கவும். (யாம்) - இங்கு பன்மையில் ஏன்

கூறவேண்டும்? வளை கழல்வது இவளுக்கு மட்டுமே என்றுள்ளபோதிலும், இந்தக் காட்சியானது அனைவருக்கும் ஒரே போன்று இருக்கும் என்பதால் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (குழலென்ன யாழுமென்ன) குழலென்னவுமாய் யாமென்னவுமாயிருக்கை. நாட்டிலினியவற்றையெல்லாம் சேரக்கேட்டாப் போலேயிருக்கும். “விஷ்ணுநாஸத்ருசோ வீர்யே ஸோமவத் ப்ரியதர்சந:” என்னுமாபோலே. (குளிர் சோலையுள் தேனருந்தி) ச்ரமஹரமான சோலையிலே குளிருக்குப் பரிஹாரமாகத் தேனைப் பருகி. அருந்தல் - உண்டல்.

விளக்கம் - (குழலென்ன யாழுமென்ன) - யாழ் என்பது வீணை. அதாவது குழல் போன்றும், வீணை போன்றும் உள்ளது. நாட்டில் உள்ள இனிய இசைகள் அனைத்தையும் ஒன்றாகக் கேட்பது போன்று உள்ளது. இவ்விதம் ஒரே கருத்திற்கு “குழல், யாழ்” என்று பலவற்றை உதாரணம் காண்பித்தது போன்று வேறு எங்கும் கூறப்பட்டதா என்றால், அதற்கு ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார். பாலகாண்டம் (1-10) - விஷ்ணுநாஸத்ருசோ வீர்யே ஸோமவத் ப்ரியதர்சந: - வீர்யத்தில் விஷ்ணுவையும், காண இனிமையாக இருப்பதில் சந்த்ரனையும் போன்ற இராமன் - என்பது காண்க. (குளிர் சோலையுள் தேன் அருந்தி) - காண்பவர்கள் களைப்பைப் போக்குகின்ற விதத்தில் உள்ள சோலைகளில், குளிருக்கு ஏற்ற கதகதப்பை அளிக்கின்ற தேனைப் பருகி.

வ்யாக்யானம் - (மழலை வரி வண்டுகள்) முக்யமாய் தர்சநீயமான ப்ரீதிக்குப் போக்குவிட்டுப் பாடாநின்றுள்ள திருவல்லவாழ். இதிலே நிற்பானாய். (இசை பாடும்) செருக்கருமாய் ஸுகுமாரருமாயிருப்பார், “மரம்” என்று சந்தநத்தைக் கழித்துப் புழுகு நெய்யையேறிட்டுக் கொண்டு திரியுமாபோலே, இவையும் இயலை விட்டு இசையையே பாடும். (சுழல் இத்யாதி) ப்ரதிகூல நிரஸந த்வரையாலே மிகவும் சுழன்று வாராநின்றுள்ள திருவாழியையுடைய ஸர்வேச்வரன். (சுழலின் மலி சக்கரம்) சுழல்வது போலத் துளங்கா நின்றுள்ள சக்கரமென்னவுமாம். (தொல்லருள்) ஸ்வாபாவிசமான அருளாலே, கழல் வளை பூரிப்ப யாங் கண்டு கைதொழக் கூடவற்றே.

விளக்கம் - (மழலை வரி வண்டுகள்) - இளமையுடன், காண்பதற்கு இனிமையாக உள்ள வண்டுகள், தங்களுடைய ப்ரீதியை வெளிப்படுத்தும்விதமாகப் பாடியபடி உள்ள திருவல்லவாழ். இத்தகைய இடத்தில் நிற்பவன். (இசை பாடும்) - செருக்கும் மென்மையும் கொண்டவர்கள். "மரம்" என்று சந்தனத்தை விலக்கி, புழுகு நெய்யை ஏறிட்டுக் கொண்டு திரிவது போன்று, இவையும் இயலை விடுத்து, இசை பாடியபடி உள்ளன. (சுழல் இத்யாதி) - விரோதிகளை அழிக்கவேண்டும் என்ற வேகம் கொண்டு, மிகவும் சுழன்றபடி வருகின்ற சக்கரத்தாழ்வானைக் கொண்ட ஸர்வேச்வரன். (சுழலின் மலி சக்கரம்) - சுழல்வது போன்று நிற்கின்ற சக்கரம் என்றும் கூறலாம். (தொல்லருள்) - இயல்பாகவே சுரந்தபடி உள்ள அவன் அருளால், எனது கழல்வளைகள் பூரிக்கும்படியாக நின்று, அவனை எனது கைகள் கொண்டு தொழுவது நிகழுமோ?

5-9-10 தொல் அருள் நல் வினையால் சொலக் கூடுங்கொல் தோழிமீர்காள்
 தொல் அருள் மண்ணும் விண்ணும் தொழ நின்ற திருநகரம்
 நல் அருள் ஆயிரவர் நலன் ஏந்தும் திருவல்லவாழ்
 நல் அருள் நம் பெருமான் நாராயணன் நாமங்களே

பொருள் - தோழிகளே! இயல்பாகவே உள்ளதான அவனுடைய உதவி செய்யும் தன்மையை, ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளவர்கள் மற்றும் பரமபதத்தில் உள்ளவர்கள் என்ற வேறுபாடு இன்றி, அனைவரும் அனுபவித்துத் தொழும்படியான அவன் வந்து நிற்பதும், மஹாலக்ஷ்மியின் செல்வம் பொருந்தியதும், அடியார்கள் விஷயத்தில் அவனைக் காட்டிலும் அதிகமான அருள் பொழிகின்ற ஆயிரக்கணக்கான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் கூடி நின்று பகவத் ஞானம் மற்றும் ப்ரேமை என்ற வடிவத்தில் நன்மையை அளிக்கவல்லதும் ஆகிய திருவல்லவாழ் நகரத்தில், சிறந்த அருளைக் கொண்டவனாக நின்று, நாம் அவனை அனுபவிக்கும்படிச் செய்யும் ஸ்வாமியும், அனைத்து குணங்களையும் ஒருங்கே பொருந்தியுள்ளவனும் ஆகிய நாராயணனுடைய, அத்தகைய குணங்களை வெளிப்படுத்த வல்ல திருநாமங்களை, இயல்பான அருள் என்ற நன்மையால் நாம் உரைக்க இயலுமோ?

அவதாரிகை - அவனுடைய ஸ்வாபாவிக க்ருபையாலே அவனைக் காணப் பெற்று, ப்ரீதியாலே இனிதாய்க் கொண்டு திருநாமங்களைச் சொல்லக்கூடவற்றே யென்கிறாள்.

விளக்கம் - “இயல்பாகவே அமைந்துள்ள அவனுடைய க்ருபையால் அவனைக் காணப் பெற்று, அந்த ப்ரீதி காரணமாக இனிமையான திருநாமங்களை கூற இயலுமோ?” என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (தொல்லருள் இத்யாதி) அவனுடைய ஸ்வாபாவிகமான அருளாலே. (நல்வினையால்) அதாவது அவனைக் காணப் பெற்று, அப்ப்ரீதியாலே, சொல்லக் கூடவற்றே. ஸ்வாபாவிக க்ருபையாலே அவனைக் காணப் பெற்று, ப்ரீதியாலே உகந்து கொண்டு திருநாமத்தைச் சொல்லக்கூடவற்றோ வென்னுதல்; நல்வினை - உகப்பு. அன்றிக்கே, ஸ்வாபாவிக க்ருபையாலுண்டான ஸுக்ருதத்தாலே அவனைக் கண்டு திருநாமங்களைச் சொல்லக்கூடவற்றோவென்னுதல். “நா, நீரற்றிருக்கை பாப பலமிறே, நா நீருண்டாய்த் திருநாமம் சொல்லவல்லோமே யென்கிறாள்’ என்று அம்மங்கியம்மாள் வாக்யார்த்தமாகச் சொல்லும்” என்று அருளிச்செய்வார்.

விளக்கம் - (தொல்லருள் இத்யாதி) - அவனுடைய இயல்பாகவே அமைந்துள்ள க்ருபையால். (நல்வினையால்) - அவனைக் காணப் பெற்று, அந்த ப்ரீதியால் கூறலாம்படி உள்ள நிலை. இயல்பாகவே அமைந்துள்ள அவனுடைய க்ருபையால் அவனைக் காணப் பெற்று, அந்த ப்ரீதியால் மகிழ்ந்து, அவனுடைய திருநாமத்தைக் கூற இயலுமோ? நல்வினை என்பது மகிழ்ச்சியைக் குறிப்பதாக உள்ளது. அல்லது, இயல்பாகவே உள்ள க்ருபையால் உண்டான நன்மையால் அவனைக் காணப் பெற்று, அவனுடைய திருநாமங்களைக் கூறுவதற்கு இயலுமோ? “நாக்கில் நீர் இல்லாமல் இருத்தல் என்பது பாபத்தின் பலன், நீர் ஏற்படுதல் என்பது புண்ணியத்தின் பலன். நாக்கில் நீர் ஏற்பட்டு, அவனுடைய திருநாமங்களைக் கூற முடியுமோ என்கிறாள்” என்பதாக அம்மங்கியம்மாள் அருளிச்செய்வார்.

வ்யாக்யானம் - (தொல்லருள் இத்யாதி) தன்னுடைய கண்ணழிவற்ற க்ருபையை ஸம்ஸாரத்திலுள்ளாரும் நித்யவிபூதியிலுள்ளாரும் தொழ நின்ற மஹாநகரம். (நல்லருளாயிரவர்) எம்பெருமானிலும் ப்ரஜா ரக்ஷணத்தில் அநுக்ரஹ சீலராயிருக்கிறவர்கள். (நலன் இத்யாதி) அவனுடைய கல்யாண குணங்களைக் கொண்டாடி வர்த்திக்குமுரென்னுதல், ப்ரேமத்தாலே மங்களாசாஸநம் பண்ணி வர்த்திக்கு முரென்னுதல். (நல்லருள் நம்பெருமான்) நல்ல அருளையுடையனாய் நமக்கு ஸ்வாமியா

யிருக்குமவன். நல்லருளாகிறது வாத்ஸல்யம். வாத்ஸல்ய ஸ்வாமித்வங்கள் நாராயண சப்தார்த்தம். அர்த்தத்தையருளிச் செய்து பின்னை சப்தத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் – (தொல்லருள் இத்யாதி) - தன்னுடைய குறைவற்ற க்ருபையை ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளவர்கள் மற்றும் நித்யவிபூதியில் உள்ளவர்கள் என அனைவரும் தொழலாம்படியாக நிற்கும் பெரிய நகரம். (நல்லருளாயிரவர்) - மக்களைக் காப்பாற்றவேண்டும் என்ற எண்ணத்தில், ஸர்வேச்வரனைக் காட்டிலும் அதிகமான அனுக்ரஹம் கொண்டவர்களாக உள்ள அவன் அடியார்கள். (நலன் இத்யாதி) - “நலன் ஏந்தும்” என்பதற்கு இரண்டு பொருள்கள் உள்ளன; “நலன்” என்பதன் மூலம் அவனுடைய கல்யாண குணங்களின் கூட்டம் கூறப்பட்டு, “ஏந்துதல்” என்பதன் மூலம் அந்தக் குணங்களால் தரிப்பவர்கள் என்பது கூறப்படுகிறது; அதாவது அவனுடைய திருக்கல்யாண குணங்களை எப்போதும் கொண்டாடியபடி உள்ள ஊர் என்பது முதல் பொருள் ஆகும். அடுத்த பொருளில், “நலன்” என்பதற்கு “அன்பு” என்று பொருள் கொள்க; அதாவது அவன் மீது உள்ள ப்ரேமத்தால் அவனைக் காப்பாற்றுதல் என்னும் பொறுப்பான தன்மையை தங்கள் மீது ஏறிட்டுக் கொண்டு, அவனுக்குப் பல்லாண்டு பாடியபடி உள்ள ஊர் என்பது இரண்டாவது பொருள் ஆகும். நல்ல அருள் கொண்டவனாகவும், நமக்கு ஸ்வாமியாகவும் உள்ளான். “நல் அருள்” என்பது வாத்ஸல்யம் ஆகிறது; “நாராயணன்” என்ற பதமானது வாத்ஸல்யம் மற்றும் ஸ்வாமியாக இருத்தல் ஆகியவற்றைக் குறிப்பதாகும். “நாராயணன்” என்ற சொல்லின் பொருளாக “நல்லருள்” என்பதை முதலில் கூறுகிறார். “நாராயணன்” என்பதை அன்மொழித்தொகை என்று கொள்ளும்போது வாத்ஸல்யம் ஆகிறது; வேற்றுமை உருபாகக் கொள்ளும்போது ஸ்வாமியாக உள்ள தன்மை என அறிக.

வ்யாக்யானம் - (நாராயணன் நாமங்களே) நாராயண சப்தம் தர்மி நிர்தேசம். இஸ்ஸ்வபாவங்களாலே நிருபித வஸ்துவுக்குண்டான குணசேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகம் அல்லாத திருநாமங்கள்.

விளக்கம் – (நாராயணன் நாமங்களே) - நாராயணன் என்பது பகவானுடைய ஒரு திருநாமம் அல்லவோ? இதனை ஏன் முக்கியமாகக் கூறவேண்டும் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். “நாராயணன்” என்ற பதமானது, ஸ்வரூபத்தை உரைக்கக்கூடிய பதமாகும். “இஸ்ஸ்வபாவங்களே” என்பது “வாத்ஸல்யம் மற்றும் ஸ்வாமியாக உள்ள தன்மை”

என்பதைக் குறிப்பதாகும். ஸர்வேச்வரனுக்கு எண்ணற்ற குணங்கள் உள்ளன; ஆயினும் ஞானம், ஆனந்தம், தோஷம் அற்றிருத்தல் போன்றவை அவனுடைய ஸ்வரூபத்தை அடையாளம் காண்பிக்கக் கூடியவையாக உள்ளன; மற்ற குணங்கள் அனைத்தும், இந்தக் குணங்களால் உணர்த்தப்பட்ட அவனுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு அடைமொழிகளாக உள்ளன. இதனைப் போன்றே அவனுக்குப் பல திருநாமங்கள் உள்ளபோதிலும், “நாராயண” என்பது, ஸ்வரூபத்தை உணர்த்தவல்லதாகவும், மற்ற திருநாமங்கள் அனைத்தும் இத்தகைய திருநாமத்தால் உணர்த்தப்பட்ட வஸ்துவின் குணங்கள் மற்றும் செயல்கள் ஆகியவற்றைக் கூறுவதாகவும் உள்ளன என்று கருத்து.

**5-9-11 நாமங்கள் ஆயிரம் உடைய நம் பெருமான் அடி மேல்
சேமம் கொள் தென் குருகூர்ச் சடகோபன் தெரிந்து உரைத்த
நாமங்கள் ஆயிரத்துள் இவை பத்தும் திருவல்லவாழ்
சேமம் கொள் தென் நகர் மேல் செப்புவார் சிறந்தார் பிறந்தே**

பொருள் – “பேராயிரம் கொண்டதோர் பீடு உடையன் நாராயணன்” என்பதற்கு ஏற்ற முக்கியமான திருநாமமாக உள்ள நாராயண என்ற சப்தத்தின் அம்சமாக உள்ள ஆயிரம் திருநாங்களைக் கொண்டவனும், “நம்முடைய ஸ்வாமி” என்று அனைவரும் சென்று பற்றும்படியாக உள்ளவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளைக் குறித்து, தான் எண்ணியபடி அனுபவிக்க இயலாமை என்ற நிலை ஏற்பட்டபோதிலும், அவனுக்கு நன்மை ஏற்படவேண்டும் என்ற செயலும் எண்ணமும் கொண்டவராக, தெற்குத் திசையில் இருக்கும் ஆழ்வார்திருநகரியின் நிர்வாஹகராக உள்ள நம்மாழ்வார், “இந்தத் திருவடிகளே நமக்கு ரக்ஷகம்” என்று ஆராய்ந்து, விச்வாஸம் கொண்டவராக அருளிச்செய்துள்ள, அவனுடைய திருநாமங்கள் போன்ற உயர்ந்த சொற்களாகிய ஆயிரம் பாசுரங்களில், இந்தப் பத்தும், திருவல்லவாழ் நகரம் என்பதான சேஷமம் கொண்ட நகரம் குறித்து உள்ளது. இதனைக் கூறுபவர்கள், சரீர ஸம்பந்தம் கொண்டிருந்தாலும், பகவத் அனுபவம் என்ற சிறப்பை அடைவார்கள்.

அவதாரிகை - நிகமத்தில் இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லார் ஸம்ஸாரத்திலே யிருந்து வைத்தே பகவத் குணாநுபவத்தாலே எல்லாரிலும் சிறந்தவர்களென்கிறார்.

விளக்கம் – இறுதியாக, “இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்க வல்லவர்கள், ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளபோதிலும், பகவத் குணங்களுடைய அனுபவம் காரணமாக, அனைவரைக் காட்டிலும் சிறந்தவர்கள்” என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நாமங்கள் இத்யாதி) “தேவோ நாம ஸஹஸ்ரவாந்” என்கிறபடியே, குண சேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களையுடையனாகையாலே ஸர்வேச்வரனாக ப்ரஸித்தனானவன். நம் - ப்ரஸித்தி. பெருமான் - ஸர்வேச்வரன். (அடி மேல் சேமங்கொள்) புறம்புள்ள காற்கட்டுக்களை விட்டு, அவன் திருவடிகளே தமக்கு ரக்ஷகமாகப் பற்றின ஆழ்வார்.

விளக்கம் – (நாமங்கள் இத்யாதி) – மஹாபாரதத்தில் - தேவோ நாம ஸஹஸ்ரவாந் – ஆயிரம் திருநாமங்கள் கொண்டவன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, குணங்கள் மற்றும் செயல்கள் ஆகியவற்றை வெளிப்படுத்தும் சொற்களையே தனது திருநாமங்களாகக் கொண்டவன் என்பதால் ஸர்வேச்வரனாக அனைவராலும் அறியப்படுபவன். “நம்” என்பது, ப்ரஸித்தமாக உள்ளதைக் கூறும் சொல்லாகும். “பெருமான்” என்பது ஸர்வேச்வரன். (அடிமேல் சேமங்கொள்) – அவனைத் தவிர்த்து உள்ளதான மற்ற அனைத்து பந்தங்களையும் கைவிட்டு, அவன் திருவடிகளை மட்டுமே தனக்குக் காப்பு என்று பற்றிய ஆழ்வார்.

வ்யாக்யானம் – (தெரிந்துரைத்த நாமங்களாயிரத்துளியை பத்தும்) அவனுக்குத் திருநாமங்கள் போலே குண சேஷ்டிதாதிகளுக்கு ப்ரதிபாதகமான ஆயிரத்திலும் ஆராய்ந்துரைத்த. ஆயிரந் திருநாமங்களைச் சொன்னால் அவன் குணங்கள் தோற்றுமாப் போலேயிறே இவற்றுக்கும் அவன் குணங்கள் தோற்றும்படி. இவை பத்தையும், திருவல்லவாழாகிற சேமமுடைத்தான தென்னகரிலே கூட்டிச் சொல்லுவார். தென்னகர் - அழகியநகரி.

விளக்கம் – (தெரிந்து உரைத்த நாமங்கள் ஆயிரத்துள் இவை பத்தும்) - “ஆயிரம் பாட்டுகளில் இவை பத்தும்” என்று கூறாமல், “நாமங்கள் ஆயிரத்துள் இவை பத்தும்” என்று ஏன் கூறினார்? காரணம், “நாமங்கள் ஆயிரம் உடைய” என்பதைக் கருத்தில் கொண்டு ஆகும். ஆயிரம் நாமங்கள் எவ்விதம் அவனுடைய குணங்கள் மற்றும் செயல்களைக் கூறுகின்றனவோ அதனைப் போன்று, அவனுடைய குணங்கள் மற்றும் செயல்களை வெளிப்படுத்துவதாக உள்ள ஆயிரம் பாட்டுகளில் உள்ள இவற்றை. ஆயிரம்

திருநாமங்களைக் கூறினால் அவனுடைய குணங்கள் வெளிப்படுத்துவது போன்று, இந்தப் பாசுரங்களிலும் அவனுடைய குணங்கள் வெளிப்படுகின்றன. திருவல்லவாழ் என்பதான, திருமதிள் முதலான ரக்ஷகைகளைக் கொண்டதான அழகிய நகரத்தில்.

வ்யாக்யானம் - (சிறந்தார் பிறந்தே) ஒருவனுக்குப் பிறக்கை போக்கித் தாழ்வின்றிக்கே யிருக்க, அவனுக்கு “பல பிறப்பாய் ஒளிவரு”மாப்போலே (1.3.2), இவர்களும் இங்கே பகவதநுபவம் பண்ணுகையாலே சீரியர்கள். “சீதனையே தொழுவார் விண்ணுளாரிலும் சீரியர்” என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - (சிறந்தார் பிறந்தே) - இதனை “பிறந்தார் சிறந்தே” என்று படிக்கவேண்டும். அதாவது இங்கு பிறவி எடுத்தபோதிலும், கொண்டாடத்தக்கவராக இருப்பார்கள். பிறவியில் ஒருவனுக்கு இத்தகைய கொண்டாடத்தக்க தன்மை ஏற்படாது என்பதையும்; இப்படிப்பட்ட பிறவியை எடுத்துள்ளபோதிலும், ஸர்வேச்வரன் ஒவ்வொரு அவதாரங்கள் இங்கு எடுத்துத் தோன்றும்போது அவனுடைய குணங்கள் மேன்மேலும் புகழ் பெறுவது போன்று, இவர்களும் பகவத் அனுபவம் ஏற்படுவதால் கொண்டாடத்தக்கவர்களாக இருப்பார்கள் என்பதையும் அடுத்து அருளிச்செய்கிறார். ஸர்வேச்வரனுக்குப் பிறப்பு என்பது இல்லை என்றாலும், அதன் விளைவாகத் தாழ்வு என்பது இல்லை என்றாலும், “பல இறப்பு” என்பதால் அவனுடைய ஒளி அதிகரிப்பது போன்று, இவர்களும் இங்கு பகவத் அனுபவம் பண்ணுவதால் சிறந்தவர்கள் ஆகிறார்கள்; இதற்குப் பிரமாணம் திருவிருத்தம் (79) - சீதனையே தொழுவார் விண்ணுளாரிலும் சீரியர் - என்பதாகும். சீதளமான இயல்பு கொண்டவனை எப்போதும் அனுபவித்தபடி உள்ள நித்யஸூரிகளைக் காடிலும் சிறந்தவர்கள் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - இப்பத்தை ய்யஸிக்கவல்லார், என்னைப் போலே அவனிருந்த தேசத்திலே போகப்புக்கு, பலஹாநியாலே நடுவழியிலே விழுந்து நோவுபடாதே உகந்தருளின தேசத்திலே புக்கு அநுபவிக்கப் பெறுவர்கள். இவர்கள் ஐந்மங்கள் கர்ம நிபந்தநமாயிருக்கச் செய்தே அவனுக்குறுப்பாகையாலே முக்த சரீரத்திலுங்காட்டில் ச்லாக்யம். ஆச்ரிதார்த்தமான பகவதவதாரம்போலே ச்லாக்யமென்கை.

விளக்கம் – இந்தத் திருவாய்மொழியின் பலனை அடுத்து அருளிச்செய்கிறார். இந்தப் பத்துப் பாட்டை பொருள் உணர்ந்து கற்க வல்லவர்கள், என்னைப் போன்று அவன் உள்ள இடத்திற்குச் சென்று, பலன் குறைவதால் நடுவழியில் விழுந்து நோவு அடையாமல், அவன் மகிழ்வுடன் எழுந்தருளியுள்ள திவ்யதேசத்தில் சென்று அவனை அனுபவிப்பார்கள். ஆனால் பகவத் அவதாரம் என்பது அவனுடைய இச்சை காரணமாக ஏற்படுவதால், ஒவ்வொரு அவதாரத்திலும் அவனுடைய ஒளி அதிகரித்தபடி உள்ளது; ஆனால் இவர்களுடைய பிறப்பு என்பது கர்மம் காரணமாகவே ஆகும் என்னும்போது, இவ்விதம் கொண்டாடப்படும்படியாக இவர்கள் ஆவார்களோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இவர்களுடைய பிறவியானது கர்மம் காரணமாகவே வந்தது என்றபோதிலும், அவனுக்கு ஏற்றபடியாக இவர்கள் உள்ளதால், முக்தர்களுடைய சரீரத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்ததே ஆகிறது. அடியார்களுக்காக அவதாரம் செய்வதால் கொண்டாடத்தக்கபடி உள்ள பகவத் அவதாரம் போன்று இவர்களுடைய பிறவியும் கொண்டாடத்தக்கபடி ஆகிறது.

திருவாய்மொழி ஐந்தாம் பத்து ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி ஸம்பூர்ணம்

திருவாய்மொழி ஐந்தாம் பத்து பத்தாம் திருவாய்மொழி
பிறந்தவாறும் ப்ரவேசம்

வ்யாக்யானம் – “திருவல்லவாழிலே போய்ப்புக்கு அங்கு நிற்கிறவனோடே பரிமாற வேணும்” என்று மனோரதித்துக் கொண்டு போக, கால் நடை தாராமல் நடுவழியிலே விழுந்து கிடந்து கூப்பிட்டார்; இனி “இவ்வளவில் குணாநுபவம் பண்ணியாகிலும் தரிப்போம்” என்று பார்க்க, அதுதானும் பேற்றோபாதியரிதாம்படி சைதில்யத்தை விளைப்பிக்க; ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் உன்னைப் பிரிந்து நின்றாலும் தரித்து நின்று குணாநுபவம் பண்ணவல்லேனாம்படி பண்ணியருள வேணுமென்று அவன் திருவடிகளிலே சரணம் புகுகிறார்.

விளக்கம் - “திருவல்லவாழ் நகரத்திற்குச் சென்று அங்குள்ளவனும் கலந்து பரிமாற வேண்டும்”, என்ற ஆசை மிகுந்து, அங்கு செல்லத் தொடங்கினார். ஆனால் அவருடைய காலானது நடையைத் தொடர்ந்து அளிக்காமல், நடுவழியில் விழுந்து கிடந்து அழைத்தார். அடுத்து, “இனி அவனுடைய குணங்களை அனுபவித்தபடி இருந்தாவது நாம் உயிர் தரிப்போம்” என்று எண்ணினார். அத்தகைய நிலையும், பேற்றைப் போன்றே அரிதாக இருந்தது; மேலும் இவருக்குத் தளர்வையும் உண்டாக்கியது. ஆகவே, “அனைத்து நிலைகளிலும், உன்னைப் பிரிந்து நிற்கும் நிலை உட்பட, நான் உயிருடன் நின்று, உனது குணங்களை அனுபவிக்கும்படியாக என்னைச் செய்தருளவேண்டும்”, என்று அவனுடைய திருவடிகளில் சரணம் புகுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - ருஷிகளுக்குண்டான ஸம்ஸார பயத்தோபாதியும் போருமாயிற்று ஆழ்வார்களுக்கு பகவத் விரஹத்தால் வரும் க்லேசம்; அவர்கள் தந்தாம் பேற்றுக்கு தாந்தாம் சில யத்நம் பண்ணா நிற்பர்கள், இவர்கள் அத்தலையாலே பேறாமளவும் அசோகவநிகையில் பிராட்டியைப்போலே துடியாநிற்பர்கள்; அவர்களுக்குத் தங்கள் தலையிலேயும் சில கிடக்கையாலே விளம்பம் பொறுக்கலாம், இவர்களுக்கு அங்ஙன் சொல்லலாவதொன்றில்லையாகையாலே கிடந்து அலமாப்பர்கள்.

விளக்கம் - பகவத் விஷயத்தில் பலரும் ஆழ்ந்துள்ளனர். ஆனால் அவர்கள் இத்தகைய பிரிவாற்றாமை ஏற்படுவதை நம்மால் காண இயலவில்லையே என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். ரிஷிகள் போன்றவர்களுக்கு ஸம்ஸார பயம் மட்டும் உள்ளது; பகவானைப் பிரியும்போது ஏற்படும் விரகத்தால் உண்டாகும் துன்பம் என்பது இல்லை. ஆனால் ஆழ்வார்களுக்கு, ஸம்ஸாரத்தால் ஏற்படும் பயத்தைப் போன்றே, பகவானைப் பிரிவதால் ஏற்படும் விரகம் மூலம் உண்டாகும் துக்கமும் உள்ளது. ரிஷிகளும் ஆழ்வார்களைப் போன்றே பகவத் விஷயத்தில் ஈடுபட்டபடி இருந்தாலும், அவர்களுக்கு இத்தகைய பிரிவாற்றாமை ஏற்படாமல் உள்ளது ஏன் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். ரிஷிகள் தங்களுடைய பேற்றை அடைவதற்காகத் தங்களே சில முயற்சிகளை மேற்கொண்டபடி இருப்பார்கள்; ஆனால் ஆழ்வார்களோ, சீதை அசோகவனத்தில் இராமனை எதிர்பார்த்தபடி இருந்தது போன்று, அவன் மூலமாகப் பேறு ஏற்படவேண்டும் எண்ணியபடி இருப்பார்கள். ரிஷிகள், “தங்கள் முயற்சியால் தங்களுக்குப் பேறு ஏற்படும்” என்பவர்களாக உள்ளதால், “நாம் கைக்கொண்ட உபாயங்கள் சரியான வரிசையில் நின்று

பலன் அளிக்கவேண்டாமோ?”, என்று எண்ணி, பொறுமையுடன் இருப்பதால் அத்தகைய விரகத்தைப் பொறுத்துக் கொள்கிறார்கள்: ஆழ்வார்களுக்கு அவர்களைப் போன்று தங்கள் முயற்சியால் சில உள்ளன என்றபோதிலும், அதனைப் பக்குவமாக அடையவேண்டும் என்ற நிலை இல்லாத காரணத்தால், விரகத்தைப் பொறுக்காமல் உள்ளனர்; இதனை அடுத்து அருளிச்செய்கிறார். அவர்களுக்குத் தங்கள் முயற்சியால் ஏற்படுவது என்பது உள்ளதால், தாமதத்தைப் பொறுக்கலாம், இவர்களுக்கு அப்படிப்பட்ட ஏதும் இல்லை என்பதால் கிடந்து தவித்தபடி உள்ளனர்.

வ்யாக்யானம் – “அவனடியாலே நம் பேறு” என்றிருக்கிறவர்களுக்கு ஒரு கண்ணழிவில்லையே சொல்லலாவது. “ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா ந ச அஹம் அபி ராகவ” என்கிறபடியே, லாபாலாபங்களில் பிராட்டியையும் தம்மையும் ஏக ப்ரக்ருதியாகச் சொன்னாரிறே. “பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி” என்று, திருவடி ராமாவதாரமொன்றிலும் ஸக்தனாயிருக்குமாபோலே, இவர் எல்லாவதாரங்களிலும் எல்லா சேஷ்டிதங்களிலும் அகப்பட்டிருப்பாரொருவர்.

விளக்கம் – ரிஷிகளைப் போன்று ஆழ்வார்களுக்கும் தங்கள் முயற்சியால் பலன் அளித்தல் என்பது போன்ற ஏதும் இல்லாமல் இருத்தல் ஏன் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். “அவன் திருவடிகளால் மட்டுமே நமக்குப் பேறு” என்று உள்ளவர்களுக்கு குறை ஏதும் கூற முடியாது அல்லவோ? “அசோகவனத்தில் உள்ள சீதையைப் போன்று” என்று, இவர்களை சீதையுடன் ஒப்பு நோக்கலாமா என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். அயோத்யாகாண்டம் (53-31) – ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா ந ச அஹம் அபி ராகவ – இராமா! உம்மை விட்டு அகன்றால் சீதை உயிர் பிழைக்கமாட்டாள் என்பது போன்று நானும் உயிர் தரிக்க இயலாது - என்பது போன்று, அவனை அடைதல் மற்றும் அவனை இழத்தல் என்ற நிலைகளில், சீதையைப் போன்றே தன்னையும் உரைத்தது காணலாம். இந்தத் திருவாய்மொழியில் க்ருஷ்ணாவதாரத்தைக் கூறலாம்படி உள்ளபோது, மற்ற அவதாரங்களையும் ஏன் கூறினார் என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்; உத்தரகாண்டத்தில் (40-16) - பாவோ ந அந்யத்ர கச்சதி – உம்மிடமே அனைத்தும் நிலைத்தது, வேறு எங்கும் இல்லை - என்று அனுமன் ராமாவதாரத்தில் மட்டுமே ஆழ்ந்து நிற்பது போன்று, இவர் அனைத்து அவதாரங்களிலும், அனைத்து செயல்களிலும் ஈடுபட்டபடி உள்ளார்.

வ்யாக்யானம் - அர்ச்சாவதாரத்திலே தம்மபேக்ஷிதம் பெற ஆசைப்பட்டவர், அது கிடையாமையாலே அவதாரங்களிலே போகிறார்; “விபவமுள்ளவிடத்தே சென்றால் சிறிது அபேக்ஷிதம் கிடைக்கும்” என்றிருப்பரே. விபவங்களிலே இழந்தார்க்கும் இழவு தீர்க்கிற விடமாயிருக்க, இத்தை விட்டு “பெறலாம்” என்று விபவமுள்ளவிடந் தேடிப் போகையாவதென்? என்னில், அர்ச்சாவதாரத்தில், அதீந்தரியனான தன்னை ஸம்ஸாரிகள் கண்ணுக்கு விஷயமாக்குகையும் ஸர்வாபேக்ஷிதங்களையும் கொடுக்கையு மொழிய, குளிர நோக்குதல் வினவுதல் அணைத்தல் செய்யக் கடவதன்றாக ஸங்கல்பித்திருக்கையாலே, “ஸத்யஸங்கல்பனுடைய ஸங்கல்பம் குலையும்படி அதிநிர்ப்பந்தம் பண்ணக் கடவோமல்லாம்” என்று, “ஸம்ஸ்ப்ருச்யாக்ருஷ்யச ப்ரீத்யா ஸுகாடாம் பரிஷஸ்வஜே” என்னும் க்ருஷணாவதாரத்திலே போந்தார் ப்ரத்யாஸத்தியாலே.

விளக்கம் - கடந்த மூன்று திருவாய்மொழிகளிலும் அர்ச்சாவதாரத்தில் ஆழ்ந்து நின்றார். ஆனால் அதனை விட்டு இங்கு அவதாரங்களில் ஈடுபடுவது ஏன் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். தமது ஆசை முழுவதையும் அர்ச்சாவதாரத்தில் மீது செலுத்தினார். ஆனால் அவை நிறைவேறாமல் போனதால் மற்ற அவதாரங்களில் ஈடுபடுகிறார். “விபவ அவதாரங்கள் உள்ள இடத்திற்குச் சென்றால் சிறிது ஆசையாவது பூர்த்தியாகும்” என்று உள்ளவர்கள் போன்று ஆகும். ஆனால், விபவ அவதாரங்கள் ஏற்பட்ட காலத்தில் பிறக்காமல் இருந்தவர்கள் இழந்தவற்றை அளிப்பதாகவே அர்ச்சாவதாரங்கள் உள்ளன; இவ்விதம் உள்ளபோது, அவற்றை விடுத்து, “ஆசையைப் பெறலாம்” என்று விபவ அவதாரங்களைத் தேடிச் செல்வது ஏன்? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். கண்களுக்குப் புலப்படாத தன்னை ஸம்ஸாரிகள் அனைவருடைய கண்களால் காணும்படியாக உள்ளதையும், அவர்களுடைய விருப்பங்களை நிறைவேற்றித் தருவதையும் கொண்டுள்ள அர்ச்சாவதாரத்தில், “அவர்களை குளிர நோக்குதல், அவர்களை நலம் விசாரித்தல், அவர்களை அணைத்துக் கொள்ளுதல்” என்பது போன்றவற்றைச் செய்யப் போவதில்லை என்று ஸங்கல்பம் செய்துள்ளான். இங்கு ஒரு நிகழ்வு குறித்துக் காணலாம். ஸ்வாமி கூரத்தாழ்வான் தனது துன்பத்தைப் பொறுக்க இயலாமல் ஸ்ரீரங்கநாதனிடம் சென்று விண்ணப்பித்தார். இதனைக் கேட்ட அரங்கனும் ஆழ்வானிடம், “உமக்கு நாம் மூன்று நாட்களில் பரமபதம் அளிக்கிறோம்”, என்றான். அதன் பின்னர் கூரத்தாழ்வான்,

பெரியகோயிலுக்கு வெளியே இருந்தார். இதனைக் கேட்ட ஸ்வாமி ராமாநுஜர் அவரிடம் ஒடிச்சென்று, “நான் இங்கு உள்ளபோது எம்மை மறந்து பரமபதம் செல்ல வேண்டினீரே”, என்றார். இதற்கு ஆழ்வான், “ஸம்ஸாரத் துன்பத்தால் நான் அதனை மறந்தேன்”, என்றார். உடனே உடையவர் தனது மனதில், “அதனால் என்ன, நாம் சென்று அரங்கனிடம் சரணம் புகுந்தால், ஆஅழ்வானை மேலும் சிறிது காலம் இங்கு வைத்திருப்பான்”, என்று எண்ணியபடி அரங்கன் கோயில் முன்பாகச் சென்றார். உடனே தனது மனதில், “அர்ச்சாவதாரத்தில் சில ஸங்கல்பம் கொண்டுள்ள இந்த ஸத்ய ஸங்கல்பனுடைய ஸங்கல்பமானது நம்மால் குலைய வேண்டாம்”, என்று எண்ணியபடி திரும்பினார். இதனையே இங்கு கூறுகிறார்; “ஸத்ய ஸங்கல்பனுடைய ஸங்கல்பம் குலையும்படி மிகவும் நிர்ப்பந்தம் செய்யமாட்டோம்” என்று நிலைமை உள்ளது; ஆகவே ஸ்ரீவிபு. (5-18-2) – ஸம்ஸ்ப்ருச்யாக்ருஷ்யச ப்ரீத்யா ஸுகாடாம் பரிஷஸ்வஜே – தொட்டு இழுத்து அன்புடன் இறுக்கமாக அனைத்துக் கொண்டான் க்ருஷ்ணன் - என்பதாக உள்ள க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் பலரும் சென்றபடி உள்லதால், இவரும் அர்ச்சையை விடுத்து க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் ஈடுபடுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - “இவ்வாழ்வார்களெல்லாரும் க்ருஷ்ணாவதாரமென்றவாறே போர மண்டியிருப்பார்கள், இதுக்கு ஹேதுவென்?” என்று பட்டரைக் கேட்க, “ஒருவனுக்கு து:கம் சில நாள் கழிந்தால் பொறுக்கலாம், அணித்தானால் ஆறியிருக்கப் போகாதினே; அப்படியே; அல்லாத அவதாரங்களைப் போலன்றிக்கே, ஸமகாலமாகையாலே, ‘ஒரு செவ்வாய்க்கிழமை முற்படப் பெற்றிலோம், பாவினே! பல்லிலே பட்டுத் தெறிப்பதே’, என்னுமிழவாலே வயிறெரித்தலேயாயிருக்கும்” என்று அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் - ஸ்வாமி பராசரபட்டரிடம் ஸ்வாமி நஞ்சீயர், “இந்த ஆழ்வார்கள் அனைவரும் க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் மட்டுமே மிகவும் ஆழ்ந்து ஈடுபட்டபடி உள்ளனர். இதன் காரணம் என்ன?”, என்று கேட்டார். இதற்குப் பட்டர், “ஒருவனுக்கு ஏற்பட்ட துக்கமானது சில காலத்தின் பின்னர் கழியும் என்றால் அவன் பொறுத்துக் கொள்ளலாம். அப்படிக்கழிகின்ற நாளானது அருகில் வரும்போது, ஆறி இருக்கும் பொறுமை அகல்கிறது. இங்கும் அது போன்றே ஆகும். மற்ற அவதாரங்கள் அனைத்தும் வேறு யுகங்களில் நடந்தன. க்ருஷ்ணாவதாரம் மிகவும் அருகில் உள்ள காலமாக உள்ளதால், ‘அவனுடைய

சிவந்த வாயில் அமிர்த்தத்தை நான் பெறவில்லை, பாபங்கள் செய்தேன் போலும். இனிப்பு உண்ண எண்ணிய ஒருவருக்கு, அந்த இனிப்பானது பல்லில் பட்டு கீழே விழுந்தது போன்று ஆனது' என்பது போன்று, அவர்கள் தம்முடைய இழப்பை எண்ணித் தவித்தபடி உள்ளனர்", என்றார்.

வ்யாக்யானம் - இனித்தான் ராமாவதாரத்தில், தமப்பன் சம்பராந்தகனாய் ஏகவீரனாயிருப்பானொருவன்; பிள்ளைகள் தாங்கள் ஆண் புலிகள்; குடிதானே வன்னியமறுத்திருப்பதொருகுடி; இவையெல்லாம் மிகையாம்படி, குணத்தாலே நாட்டையெல்லாம் ஒரு மார்வெழுத்தாக்கிக் கொண்டிருப்பார்கள்; ஆகையால் எதிரிகள் என்கிற சப்தமுமில்லை. இங்கு அங்ஙனன்றிக்கே, தமப்பன் ஒரு ஸாது வருத்தன்; பிறந்தது கம்ஸன் சிறைக்கூடத்திலே, வளர்ந்ததும் அவனகத்தருகே; ஸ்ரீப்ருந்தாவந்தத்திலே, எழும் பூண்டுகளகப்பட அஸுரமயமாயிருக்கும்; ரக்ஷகரானவர்கள் ஓரடி தாழ் நிற்கில் பாம்பின் வாயிலே விழும்படியாயிற்று இவன் தன் படிகளிருப்பது, அப்படியானால் வயிறெரியாதே செய்வதென்? இவர்கள்;

விளக்கம் - இராமாவதாரத்தை விடுத்து க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் மட்டும் ஏன் அதிகமாக ஈடுபட்டனர் என்பதைக் கூறுகிறார். இராமாவதாரத்தில் இராமனுடைய தந்தையானவர் சாம்பரன் என்ற அரக்கனை அழித்தவர்; பெரிய வீரனாக இருத்தவர்; அவருடைய அனைத்து புத்திரர்களும் ஆண்புலிகள் ஆவர்; அவருடைய குலமானது குறும்பர்களாக உள்ள விரோதிகளை வேருடன் அழிக்கவல்லதாகும்; இவை அனைத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்ததாக, தங்களுடைய குணம் மூலம் நாட்டில் உள்ள அனைவரும் "இராமா" என்று கொண்டாடும்படியாக இருந்தனர்; ஆகவே எதிரிகள் என்ற சொல்லிற்கே இடம் இல்லை என்னும்படியாக நிலைமை இருந்தது. ஆனால் க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் நிலைமை அவ்விதம் இல்லை. தந்தையான வஸுதேவர் ஒரு சாதுவான மனிதர்; பிறந்தது கம்ஸனுடைய சிறைக்கூடத்தில் ஆகும்; வளர்ந்தது அவனுடைய வீட்டுல் அருகில் உள்ள இடத்தில் ஆகும்; ப்ருந்தாவனத்தில் முளைத்து வரும் புல்பூண்டுகள் ஒவ்வொன்றும் அஸுரமயமாகவே இருந்தன; இவனைக் காப்பாற்றுபவர்கள் ஒரு அடி தள்ளி நின்றாலும், இவன் பாம்பின் வாயில் விழும்படியாக இவன் செயல்கள் உள்ளன; இப்படி உள்ளபோது, தவித்தபடி இல்லாமல், பொறுமையுடன் இருக்கமுடியுமா என்று இவர்கள் உள்ளனர்.

வ்யாக்யானம் - அக்காலத்திலே உணர்ந்து நோக்கப் பெற்றிலர்கள், அவ்விழவுக்கு இன்றிருந்து நோவுபடுகிறார்கள். அவர்களிலே யொருவரானவிவர் சொல்லுகிறபடியிறே யிது “தெரிந்துணர்வு” இத்யாதி; மாயா ம்ருகத்தின் பின்னே போய் இளைத்து மீண்டெழுந்தருளினபோது அடி சுட்டுப் பொறுக்க மாட்டாமையாலே தழைகளை முறித்துப் பொகட்டு அவற்றிலே நின்று ஆறியெழுந்தருளினார் என்று கேட்டு, பாவிவேன்! அன்று உதவி அத்திருவடிகளிலே என் தலையை மடுக்கப் பெற்றிலேன் வ்யர்த்தமே போயிற்றிறே அநாதி காலமெல்லாம் என்று நொந்தாரிறே. இப்படியேயிறே போனதுக்கு இவர்கள் வயிறெரியும்படி. “திருநீலமணியார் மேனியோடு என் மனம் சூழ வருவாரே” என்றும் வயிறு பிடித்தாரிறே இவர்.

விளக்கம் - இவை அவைத்தும் நடைபெற்றது முன்புள்ள காலத்தில் அல்லவோ? இந்த ஆழ்வார்கள் இப்போது அவற்றை எண்ணி வருத்தப்பட்டு நிற்பது ஏன் என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அந்தக் காலத்தில் இவர்கள் இருந்து, இவற்றை உணர்ந்து, அவனை நோக்கும் வாய்ப்பைப் பெறவில்லை; அப்போது இழந்தவற்றை எண்ணி இப்போது துன்பம் கொள்கிறார்கள். இவ்விதம் நோவுபட்டனர் யாரேனும் உள்ளனரா என்றால், அவர்களில் ஒருவரான இந்த நம்மாழ்வார் பெரியதிருவந்தாதி (82) - தெரிந்துணர்வு - என்று அருளிச்செய்தார்; அதாவது, மாயமானாக வந்த மாரீசன் பின்னே சென்று களைத்துப்போய் மீண்டும் திரும்பியபோது, திருவடிகளில் தரையின் சூடு ஏறி, அதனைப் பொறுக்க இயலாமல் அங்கிருந்த இலைகளைப் பறித்து, அதன் மீது ஏறி நின்றான்; இதனைக் கேள்விப்பட்ட பாபியாகிய நான், .அன்று அவன் திருவடிகளின் கீழே எனது தலையை வைத்து உதவி செய்யாமல் போனேன்; எல்லையற்ற காலம் இப்படியாக வீணாகக் கழிந்ததே என்று நொந்து கொண்டார் அல்லவோ? இப்படியாக, கடந்த காலத்தை எண்ணித் துன்பம் அடைந்தபடி உள்ளவர்கள் இந்த ஆழ்வார்கள் ஆவர்; திருவாய்மொழி (8-3-6) - திருநீலமணியார் மேனியோடு என் மனம் சூழ வருவாரே - என்னும் கூறிப் புலம்பினர் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - “இவர் அவனுடைய அவதாரங்களையும், ஜகத் ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களையும் “தாயர் மகிழ்வொன்னார் தளரத் தளர் நடை நடந்த” என்கிறபடியே ஆச்ரிதரை வாழ்விக்கவும் அநாச்ரிதரை யழியச் செய்யவும் அடியிட்டு அப்படி வளர்ந்தருளின க்ருஷ்ணாவதாரத்தையும் அநுஸந்தித்து மிகவும் சிதிலரானவிவர்; தரித்து நின்று உன்னை யநுஸந்திக்க வல்லேனாம்படி பண்ணியருள வேணுமென்று அவனை

சரணம் சரணம் புகுகிறார்” என்று ஆழ்வான் பணிக்கும். “விசிலேஷ ஸமயத்திலே உன் குணங்கள் புத்திஸ்த்தமாய்க் கொண்டு மிகவும் நலிய, அத்தாலே நெருக்குண்டு நோவுபடுகை தவிர்ந்து, உன் திருவடிகளிலே வந்து சேர்ந்து உன்னைக் கிட்டி யநுபவிக்கும்படி பண்ணியருள வேணுமென்று அவனைக் குறித்து அருளிச் செய்கிறார்” என்று எம்பார் அருளிச் செய்யும்படி. அங்ஙனன்றிக்கே, “ஸர்வேச்வரன் க்ருஷ்ணனாய் வந்து திருவவதாரம் பண்ணித் திருவாய்ப்பாடியிலே வளர்ந்தருளா நின்றான்” என்று கேட்டு, “அங்கே யதாமநோரதம் நமக்குக் கலந்து பரிமாறலாம்” என்று தெற்குத் திருவாசலாலே சென்று புக, ‘இப்போது இங்ஙனே வடக்கிற்றிருவாசலாலே புறப்பட்டு தன்னுடைச் சோதியேற வெழுந்தருளினான்’ என்று கேட்டு விழுந்து கிடந்து கூப்பிடுகிறார் என்று பிள்ளான் பணிக்கும்” என்றருளிச் செய்வார்.

விளக்கம் – இதுவரை நடுவில் வந்த பல்வேறு விஷயங்களை அருளிச்செய்தார். இந்தத் திருவாய்மொழிக்கு உள்ள மூன்றுவிதமான கருத்துக்களை அருளிச்செய்யத் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார். அவற்றில் முதலில் இந்தத் திருவாய்மொழியின் உள்ள அனைத்து கருத்துக்களையும் ஒன்றாகத் திரட்டியவராக ஸ்வாமி கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்ததைக் கூறுகிறார்; “இவர் அவனுடைய அவதாரங்கள், ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்தல் போன்ற செயல்கள், பெரியாழ்வார் திருமொழி (1-7-11) - தாயர் மகிழ்வொன்னார் தளரத் தளர் நடை நடந்த - என்பதற்கு ஏற்ப அடியார்களை வாழ்வித்தல் மற்றும் அடியார்கள் அல்லாதவரை அழித்தல் போன்றவற்றைக் கொண்டு வளர்ந்த க்ருஷ்ணாவதாரம் முதலான பலவற்றையும் எண்ணியபடி இருந்து தளர்ந்தார். நான் தரித்து நின்று உன்னை எப்போதும் எண்ணியபடி இருக்கவல்லவனாக என்னைச் செய்தருளவேண்டும் என்று அவனைச் சரணம் புகுகிறார்” என்பதே கூரத்தாழ்வாரின் கருத்தாகும். அடுத்து ஸ்வாமி எம்பார் அருளிச்செய்த கருத்தைக் கூறுகிறார்; “உன்னைப் பிரிந்துள்ள நேரத்தில், உனது குணங்கள் எனது புத்தியில் ஆழமாக நிலைபெற்று, என்னை மிகவும் நலிந்தபடி இருக்கலாம். அதன் விளைவாக நான் தளர்ந்து நோவுபடக்கூடும். அதனால் நான் உனது திருவடிகளை வந்து அடைந்து, என்னைப் பெற்று அநுபவிக்கும்படியாக நீ செய்தருள வேண்டும் என்று அவனை நோக்கி அருளிச்செய்கிறார்”, என்று எம்பார் கூறுவார். அடுத்து பிள்ளான் கூறும் கருத்தை அருளிச்செய்கிறார்; “ஸர்வேச்வரன் க்ருஷ்ணனாக வந்து அவதாரம் செய்து, திருவாய்ப்பாடியில் வளர்ந்தபடி உள்ளான் என்பதைக் கேள்விப்பட்டார். அங்கு சென்று நமது விருப்பத்திற்கு ஏற்ப அவனுடன் கலந்து பழகியபடி

இருக்கலாம் என்று எண்ணியவராகத் தெற்குத் திருவாசல் வழியாகச் சென்றார். ஆனால் அவன் அப்போது வடக்குத் திருவாசல் மூலமாகப் புறப்பட்டு தனது சோதி ஏற பரமபதம் சென்றான் என்று அங்குள்ளவர்கள் கூறக் கேட்டு விழுந்து கிடந்து அழைக்கிறார்”, என்பது பிள்ளானின் கருத்தாகும்.

5-10-1 பிறந்த ஆறும் வளர்ந்த ஆறும் பெரிய பாரதம் கை செய்து ஐவர்க்குத் திறங்கள் காட்டியிட்டுச் செய்து போன மாயங்களும் நிறம் தன் ஊடு புக்கு எனது ஆவியை நின்று நின்று உருக்கி உண்கின்ற இச் சிறந்த வான் சுடரே உன்னை என்று கொல் சேர்வதுவே

பொருள் - “அஜாயமாந: - பிறப்பற்றவன்” என்பதற்கு ஏற்ப கர்மங்களுக்கு வசப்படாதவனாக அவன் உள்ளபோதிலும், அடியார்களை காப்பதற்காக, மற்ற பிறவிகளை எடுத்தபடி பிறந்த விதங்கள்; தனது திருவடிகளின் கீழும் திருக்கரங்களின் கீழும் உள்ள விரோதிகள் அழியும்படியும், தனது அடியார்கள் விருப்பும் வஸ்துவையே தனது திருமேனியைக் கொண்டபடியும் வளர்ந்த விதங்கள்; மஹாபாரதத்தில் படையைச் சீராக அணிவகுத்து, பாண்டவர்களுக்கு வெற்றி பெறும் விதங்களைக் காண்பித்த விதங்கள்; அடியார்களுக்கு உபகாரங்கள் செய்தும், அடியார்கள் அல்லாமல் விரோதிகளாக உள்ளவர்களை அழித்தும் செய்த பின்னர், தனது அவதார கார்யம் முடிந்தது என தனது சோதியில் எழுந்தருளிய வியக்க வைக்கும் செயல்கள்; இவை அனைத்தும் மர்மமான முறையில் எனது இதயத்திற்குள் நன்கு புகுந்தன. இவை எனது ஆத்மாவை ஒவ்வொரு நொடியிலும் நின்று நின்று திரவமாக உருக்கியபடி உள்ளன; எனக்கு எப்போதும் அருகில் இருந்தபடி, எனக்கு ஏற்ற ரூபம் கொண்டபடி, அளவிட இயலாதபடியாக தேஜஸ் கொண்டவனே! உனது இத்தகைய இயல்புகளை, நான் தளர்ந்து போகாதவிதமாக, அனுபவிப்பதற்கு ஏற்றபடியாக, உன்னை வந்து சேர்வது எந்த நாளில்?

அவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழியில் ப்ரதிபாதிக்கிற அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்யா நிற்குகொண்டு, “உன்னுடைய அவதாராதிகள் என்னை மர்மத்திலே தொட்டு சிதிலமாக்கா நின்றன. இச்சைதில்யம் நீங்கி உன்னை தரித்துநின்று நான் அநுஸந்திப்பதெப்போ”தென்கிறார்.

விளக்கம் - இந்தத் திருவாய்மொழியில் வெளிப்படும் கருத்தைச் சுருக்கமாக அருளிச்செய்யத் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார். ஆகவே, “உனது அவதாரங்கள் போன்ற பலவும் என்னுடைய மறைவான இதயத்தில் நின்று, என்னைத் தளர்ந்து போகும்படிச் செய்கின்றன. இத்தகைய தளர்ச்சி விலகி, உன்னைத் தரித்து நின்று, உன்னையே எண்ணியபடி நான் இருப்பது எந்த நாளில்?”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பிறந்தவாறும்) மாதாபிதாக்களுக்குக் காற்கட்டறும்படியிறே பிறந்தது. தன்னைப் பெற்றவர்களுடைய பந்தத்தை அறுத்துக் கொண்டு வந்து பிறப்பாருமுண்டோ. “இவனிறே நமக்குக் காற்கட்டானான்” என்றிருந்தார்கள் அவர்கள்; அது பொறுக்க மாட்டாமை, “உங்களுடைய பந்தம் நான் பொறுக்கமாட்டேன்” என்று விட்டான். “தந்தை காலில் விலங்கற”விறே வந்து தோன்றிற்று. பிறக்கிறபோதே மாதா பிதாக்கள் காலில் க்ரந்தியை சிகித்ஸித்துக் கொண்டு காணும் பிறந்தது.

விளக்கம் - (பிறந்தவாறும்) - தனது மேன்மை வெளிப்படும்படியாக வந்து பிறந்தான் என்கிறார். தாய்தந்தையின் விலங்குகள் அவிழ்ந்து விழும்படியாக வந்து பிறந்தான். தன்னைப் பெற்றவர்களுக்குப் பாசத்தை உண்டாக்குவார்கள் அல்லாமல், பெற்றவர்களுடைய பந்தத்தை அறுத்தபடி யாரேனும் பிறப்பார்களோ? “இவன் அல்லவோ நமக்குப் பந்தமாக உள்ளான்” என்று அவர்கள் இருந்தனர்; அதனைப் பொறுக்க இயலாமல், “உங்களுடைய பந்தத்தை நான் பொறுக்கமாட்டேன்”, என்று அவிழ்த்தான். தாய்தந்தை கால்களில் உள்ள பந்தங்கள் அறும்படி வந்து பிறந்தானோ என்றால், பெரியதிருமொழி (8-5-1) - தந்தை காலில் விலங்கற - என்பதாக, தந்தையின் கால்களில் உள்ள விலங்குகளை அறுப்பதற்காக அல்லவோ வந்து தோன்றினான்? பிறந்தபோதே தாய்தந்தையர் கால்களில் உள்ள முடிச்சுக்களை அறுத்துக் கொண்டு வந்து பிறந்தான்.

வ்யாக்யானம் - (பிறந்தவாறும்) பிள்ளாய்! பிறக்கிறபோதும் ஒரு விளக்கெரிந்தா லாகாதோ, தானே விளக்காகவிறே பிறந்தது. “ஆயர்குலத்தினில் தோன்றும் மணி விளக்கி”றே. (பிறந்தவாறும்) அகர்மவச்யனான தான் கர்மவச்யரோடு ஒக்கப் பிறப்பது, பிறந்தால் ஆச்ரித ஸம்ரக்ஷணமே தனக்கு ப்ரயோஜநமாயிருப்பது, அவர்கள் ஆபத்துப்படும் காலமே தனக்குப் பிறக்கைக்கும் காலமாவது, பிறவா நின்றால் தன்

ஐச்வர்யத்திலொன்றும் குறையாமற் பிறப்பது, அப்ராக்ருத ஸம்ஸ்தாந்ததை இதர ஸஜாதீயமாக்கா நிற்பது, தன் ஜந்மத்தை யநுஸந்தித்தாருடைய ஜந்மங்கள் போம்படியா யிருப்பது, இவையெல்லாவற்றையும் நினைக்கிறது. “நமக்காக இவர்கள் பிணைபட்டுச் சிறையிருக்கும்படி இவர்களுக்கு இங்ஙனே பிறப்பதே” என்று ஈடுபடா நிற்பதான படிகளையெல்லாம் நினைக்கிறது.

விளக்கம் - (பிறந்தவாறும்) - நீர்மை குணமும் வெளிப்படும்படியாக வந்து பிறந்தான் என்கிறார். பிள்ளாய்! பிறக்கும் நேரத்தில் ஒரு விளக்கு எரிந்தால் போதுமானதாக இருக்காதோ? தானே விளக்காக அல்லவோ வந்தான்; திருப்பாவை (5) - ஆயர்குலத்தினில் தோன்றும் மணி விளக்கு - என்பது காண்க. (பிறந்தவாறும்) - இங்கு “பிறந்த” என்று மட்டும் கூறாமல், “ஆறும் - விதங்கள்” என்று ஏன் சேர்த்துக் கூறினார்? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். கர்மங்களுக்கு வசப்படாதபடி உள்ள தான், கர்மங்களுக்கு வசப்பட்டபடி உள்ளவர்களைக் காப்பாற்றுதலே தனது பயன் என்று இருத்தல்; அவர்களுக்கு எப்போது ஆபத்து ஏற்படுகிறதோ, அதுவே தான் பிறப்பதற்கு ஏற்ற காலமாகக் கொண்டிருத்தல்; அவ்விதம் பிறந்தபோதிலும், தனது ஐச்வர்யத்திற்கு எந்தவிதமான குறையும் ஏற்படாதவிதத்தில் பிறந்தல்; ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தம் சிறிதும் இல்லாத தனது திருமேனியை, மற்ற பிறவிகளுடன் சமமாக இருக்கும்படியாகப் பிறத்தல்; தனது பிறவியை எப்போதும் எண்ணியபடி உள்ளவர்களுடைய பிறவிகள் போக்கும்படியாக பிறத்தல்; இது போன்ற அனைத்தையும் கருத்தில் கொண்டு “ஆறும்” என்றார். “நமக்காக இவர்கள் இங்கு அகப்பட்டுக் கொண்டு, சிறையில் உள்ளனர்; இவர்களுக்காக இவ்விதம் பிறத்தலே ஏற்புடையது”, என்று வந்து பிறந்த அவனுடைய எண்ணங்களை எண்ணுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பிறந்தவாறும்) “ஆவிர்பூதம்” என்கிறத்தைக் கொண்டு, “தோற்றின வாறும்” என்னாதொழிவானென்? என்னில், ஸம்ஸாரிகள் பத்து மாஸம் கர்ப்ப வாஸம் பண்ணுவர்களாகில் “ததச்ச த்வாதசேமாலே” என்கிறபடியே பன்னிரண்டு மாஸம் கர்ப்ப வாஸம் பண்ணுகையாலும், அவளுக்கு முலை சுரக்கையாலும், முலை பெறாவிடில் இவன்றான் நோவுபடுகையாலும், தன்னைக் கட்டவும் அடிக்கவுமாம்படி எளியனாக்கி வைக்கையாலும் “பிறந்தவாறு” மென்கிறார்.

விளக்கம் - (பிறந்தவாறும்) - ஸ்ரீவிபு. (5-3) - ஆவிர்பூதம் - தோன்றினான்” என்பதற்கு ஏற்ப இவரும் “தோன்றினவாறும்” என்று கூறியிருக்கலாம்; அதனை விடுத்து “பிறந்தவாறும்” என்று ஏன் கூறவேண்டும்? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். ஸம்ஸாரிகள் பொதுவாக பத்து மாதங்கள் கர்ப்பத்தில் இருப்பர்; ஆனால் இவனோ பாலகாண்டம் (18 - 8) - ததச்ச த்வாதசேமாலே - பன்னிரண்டு மாதங்கள் கழிந்த பின்னர் - என்பதற்கு ஏற்ப பன்னிரண்டு மாதங்கள் கர்ப்பத்தில் இருந்தான்; யசோதையின் குழந்தையாக க்ருஷ்ணன் பிறக்கவில்லை என்றபோதிலும், அவளுடைய ஸ்தனங்களில் தாய்ப்பால் எப்போதும் சுரந்தபடி இருந்தது; அவளிடம் தாய்ப்பால் பருகவில்லை என்றால் இவன் துன்பம் அடைந்தான்; தன்னை யசோதை கட்டி வைக்கவும் அடிக்கவும் செய்யலாம்படி தன்னை எளியவனாகக் கொண்டான்; இந்தக் காரணங்களால் “தோன்றினவாறும்” என்று கூறாமல், “பிறந்தவாறும்” என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - பகல் கண்ட குழியிலோ யிராவிழுவாரைப்போலே, பருவம் முற்றினவளவிலே “எத்திறம்” என்று மோஹித்து விழக் கடவ இவர் அதுக்குமவ்வருகே போய் இழிகிறாரிறே கலக்கமிருக்கிறபடி. “எத்திறம்” என்று அங்கே ஆறு மாஸமும், “பிறந்தவாறும்” என்று இங்கே ஆறு மாஸமும் மோஹித்துக் கிடந்தாரென்று ப்ரஸித்தமிறே. ஸ்ரீபரதாழ்வான் ராம விசிலேஷத்தாலே மோஹித்துத் தறைப்பட்டுக் கிடக்க, தாய்மாரடங்கலும் சுற்றும் பார்த்து நிற்க, “சத்ருக்கநோநந்தரஸ்த்தித:” என்கிறபடியே ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான் கிட்டவுங்கூட பயப்பட்டு ஸ்தப்தனாய் நின்றானிறே; அப்படியே; “நல்லார் நவில்குருகூரி”றே, ஜகத்தில் அறிவுடையா ரடங்கலும் திரண்டு இவர் படிகளைக் கண்டு அறிவு கெடும்படியிறே, இவர் கலங்கிக் கிடந்த கிடை.

விளக்கம் - இவன் வளர்ந்த விதங்களை நோக்கியவுடன், “எத்திறம்” என்று மயங்கினார்; அதற்கு முன்பு உள்ளதான பிறந்து விதங்களில் இப்போது ஏன் ஈடுபடுகிறார்? இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். பகல் நேரத்தில் கண்ட ஒரு பள்ளத்தில், அதனை மறந்து, அல்லது அது உள்ள இடம் அறியாமல், மீண்டும் இரவில் சென்று விழுவதைக் காணலாம். இதனைப் போன்று, இவனுக்குச் சிறிது வயதான பின்னர் “எத்திறம்” என்று மயங்கி விழக் கடவ இவர், இதற்கும் முந்தைய நிலைக்குச் சென்று, கலக்கம் காரணமாக, இழிந்தபடி உள்ளார். “எத்திறம்” என்று அங்கு ஆறு மாத காலமும், “பிறந்தவாறும்” என்று இங்கு ஆறு

மாத காலமும் மயங்கிக் கிடந்தார். இவர் இவ்விதம் மயக்கிக் கிடந்ததைப் பலரும் பார்த்தனர் என்பதை உதாரணம் மூலம் விளக்குகிறார். இராமனுடைய பிரிவாற்றாமை காரணமாகப் பரதன் மயக்கம் அடைந்து தரையில் கிடந்தான். அப்போது தாய்மார்கள் அனைவரும் அவனைப் பார்த்தபடி நின்றனர். அயோத்யாகாண்டம் (8-1-4) – சத்ருக்கநோந்தரஸ்த்தித: - சத்ருக்நன் அசைவற்று நின்றான் - என்பதற்கு ஏற்ப, சத்ருக்நன் பரதனுடைய அருகில் செல்வதற்குக் கூட அச்சம் கொண்டவனாக, ஒரு தூண் போன்று நின்றான். அது போன்றே, இதுவும் திருவிருத்தம் (100) – நல்லார் நவில்குருகூர் - என்பதாக உள்ள இடம் அல்லவோ? இந்த ஜகத்தில் உள்ள அறிவு கொண்ட அனைவரும் ஒன்றாகத் திரண்டு வந்து, இவருடைய செயலற்ற நிலைகளைக் கண்டு, தங்களுடைய அறிவு தடுமாறி நிற்கும்படியாக அல்லவோ இவர் கலங்கிக் கிடந்த நிலை உள்ளது?

வ்யாக்யானம் - (வளர்ந்தவாறும்) வளர்ந்த படியை யநுஸந்தித்தால் பிறந்தவாற்றிலே கால்வாங்கி இளைப்பாற வேண்டும்படியிறே யிருப்பது. பிறக்கிறபோது சிறைக் கூடத்திலேதான் பிறந்தால், வளருகிறபோது நாட்டாரோடொக்க வளரத்தான் பெற்றதோ. (வளர்ந்தவாறும்) பூதநாதிகளுயிர் மாளவும், யசோதாதிகளுடைய ஸ்நேஹம் வளரவுமிறே வளர்ந்தது. “தாயர் மகிழ்வொன்னார் தளரத் தளர் நடை நடந்து” என்கிறபடியே. “மிடறு மெழுமெழுத்தோ வெண்ணெய் விழுங்கிப் போய்ப் படிபு பல செய்திப் பாடியெங்கும் திரிய”விறே அவர்கள் உகந்திருப்பது.

விளக்கம் - (வளர்ந்தவாறும்) - “வளர்ந்தவாறும்” என்பதில் உள்ள நிலையானது, “பிறந்தவாறும்” என்பதைக் காட்டிலும் அதிகமாக உள்ளது என்கிறார். வளர்ந்த விதங்களை இவர் எண்ணினால், பிறந்துபோது இருந்த விதங்களில் கூட இவர் சற்றே இளைப்பாறியிருப்பார் என்னும்படியாக நிலைமை உள்ளது. வளர்ந்த விதத்தை எண்ணி ஈடுபடும் ஆழ்வாருடைய மனநிலையை அடுத்து அருளிச்செய்கிறார். பிறந்தபோது சிறைக்கூடத்தில் பிறந்தான்; அது போகட்டும்; வளரும்போதாவது மற்றவர்கள் போன்று வளரும்படியாகப் பெற்றார்களோ என்றால், அதுவும் இல்லை என்கிறார். (வளர்ந்தவாறும்) - பூதனை போன்ற உயிர்கள் மடியும்படியாகவும், யசோதை போன்றவர்களுடைய சிநேகம் வளரும்படியாகவும் அல்லவோ வளர்ந்தான்? இதற்கு ப்ரமாணமாக பெரியாழ்வார் திருமொழி (1-7-11) – தாயர் மகிழ்வொன்னார் தளரத் தளர் நடை நடந்து - என்பதைக் கூறுகிறார். இவனுடைய குறும்பான செயல்களால்

தாய்மார்களுக்கு இவன் மீது பாசம் வளர்வதைக் கூறுகிறார்; பெரியாழ்வார் திருமொழி (3-2-6) - மிடறு மெழுமெழுத்தோ வெண்ணெய் விழுங்கிப் போய்ப் படிறு பல செய்திப் பாடியெங்கும் திரிய - என்பதாக, மருந்துகள் போன்று தொண்டையை உறுத்தாமல், மெழுமெழுப்பாக உள்ளே செல்லும் வெண்ணையை உண்டு, வெளியில் சென்று பலவிதமான குறும்புகள் செய்தபடி, ஆயர்பாடி முழுவதும் திரிந்தபடி உள்ளதைக் கண்டு அல்லவோ தாய்மார்கள் மகிழ்கிறார்கள்?

வ்யாக்யானம் - (வளர்ந்தவாறும்) இவன் கால் நெடுக நெடுக, ப்ரதிகூலருடலும் மாண்டது, அநுகூலருடலும் மாண்டது; “பொட்டத்துற்று” என்றும், “வெண்ணெய் விழுங்கி வெறுங்கலத்தை வெற்பிடையிட்டு” (பெரியா.திரு.2.9.1) என்றும் அநுகூலருடலையிறே மாண்டது. இப்படி ப்ரதிகூலர் மண்ணுண்ணவும், தான் நெய்யுண்ணவும், அநுகூலர் கண்ணுண்ணவுமிறே வளர்ந்தருளிற்று.

விளக்கம் - (வளர்ந்தவாறும்) - இவன் திருவடிகள் எங்கெங்கு சென்றனவோ அங்குள்ள விரோதிகளின் சரீரம், உற்பத்தி மற்றும் செல்வம் போன்றவை அழிந்தன; அதே போன்று இவன் திருவடிகள் எங்கெங்கு சென்றனவோ அங்குள்ள அடியார்களுடைய உற்பத்தியும், செல்வமும் மேன்மை அடைந்தன. விரோதிகள் அழிந்ததற்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார்; பெரியாழ்வார் திருமொழி (3-5-1) - பொட்டத்துற்று - என்கிறார். பெரியாழ்வார் திருமொழி (2-9-1) - வெண்ணெய் விழுங்கி வெறுங்கலத்தை வெற்பிடையிட்டு - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, பாணைகளில் உள்ள வெண்ணையை விழுங்கிய பின்னர், அவை இருந்த பாணைகளைக் கற்கள் கொண்டு உடைக்கும்படியாக இவனை விரும்புவவர்களின் நிலை இருந்தது. இப்படியாக விரோதிகள் மண்ணை அடையும்படியாகவும், தான் வெண்ணையை அடையும்படியாகவும், தனது அடியார்கள் தங்களுடைய கண்கள் மூலம் தங்களுடைய அனுபவங்களை அடையும் படியாகவும் வளர்ந்தான்.

வ்யாக்யானம் - (பெரிய பாரதம்) “மஹாபாரதம்” என்றிறே ப்ரஸித்தி. (கை செய்து) கையுமணியுமாக வகுக்கை தொடக்கமான பூசலுள்ளதெல்லாம் நினைக்கிறது. (ஐவர்க்குத் திறங்கள் காட்டியிட்டு) அறிவு பிறப்பதற்கு முன்பு ஸத்தையே ப்ரதிகூல நிரஸநத்துக் குடலாயிற்று, ஸஹாவஸ்த்தாநமில்லையிறே திமிர தேஜஸ்ஸுக்களுக்கு; பருவம் நிரம்பின பின்பு அநுகூலர்க்குக் கையாளானபடி. (திறங்கள் காட்டியிட்டு) தூது போயும்,

ஸாரத்யம் பண்ணியும், “ஆயுதமெடேன்” என்று ஆயுதமெடுத்தும், பகலை இரவாக்கியும், எதிரிகள் உயிர்நிலைகளை காட்டிக் கொடுக்கை தொடக்கமானவற்றையெல்லாம் சொல்லுகிறது. (செய்து) இப்படி செய்து.

விளக்கம் - (பெரிய பாரதம்) - மஹாபாரதத்தில் படையை கை வகுத்தபடி என்று கருத்து, கைவகுத்தல் என்றால் வ்யூஹங்களை அமைத்தல். (கை செய்து) - படையில் வ்யூஹங்களைப் பிரித்தல். இப்படியாக வ்யூஹங்களை அமைத்தது தொடங்கமாக, யுத்தம் நடந்தது முடிய உள்ள அனைத்தையும் எண்ணுகிறார். (ஐவர்க்குத் திறங்கள் காட்டியிட்டு) - அறிவு ஏற்படுவதற்கு முன்பாக, இவனுடைய இருப்பு என்பது மட்டுமே பூதனை போன்றவர்களுடைய அழிவிற்குக் காரணமானது. ஆனால் இவன் இருப்பு மட்டுமே அவ்விதம் அழிவிற்குக் காரணமாகுமோ என்றால், இருளும் ஒளியும் ஒரே இடத்தில் சேர்ந்து இருக்கமுடியாது அல்லவோ? தகுந்த பருவம் வந்த பின்னர், தனது அடியார்களுக்கு உதவும்படியான நிலை உள்ளது. (திறங்கள் காட்டியிட்டு) பாண்டவர்களுக்காகத் தூது சென்றது, தேர் ஓட்டியது, “ஆயுதம் எடுக்கமாட்டேன்” என்று கூறிய பின்னரும் ஆயுதம் எடுத்தது, சூரியனை மறைத்து பகல் பொழுதை இரவாக்கியது, எதிரிகளுடைய உயிர் நிலை எங்கு உள்ளது என்று காண்பித்துக் கொடுத்தது போன்றவை தொடக்கமாக உள்ள அனைத்தையும் கூறுகிறார். (செய்து) - இப்படியாகச் செய்த மாயங்களும்.

வ்யாக்யானம் - (போன மாயங்களும்) ஆச்ரித ரக்ஷணத்துக்காக வந்து பிறந்து அவர்களுடைய ஆபத்துக்களைப் போக்கி யுபகரித்தால், “இது நமக்காகச் செய்தானிறே” என்று இருக்கையன்றிக்கே, இவன் தன்னோடே எதிரிடும்படியான ஸம்ஸாரத்திலே யிராதே, ஓரளவிலே இங்கு நின்றும் போன ஆச்சர்ய சேஷ்டிதங்களும். “க்ருத்வா பாராவதரணம் ப்ருதிவ்யா: ப்ருதுலோசந: மோஹயித்வா ஜகத் ஸர்வம் கதஸ்ஸ்வம் ஸ்த்தாநமுத்தமம்” வந்து திருவவதாரம்பண்ணி, அநுகூலர் கார்யங்களடையத் தலைக் கட்டி; ப்ரதிகூலரையடைய முடகோலுக்கு இரையாக்கி, அநுகூலரையடையக் கண்ணாலே விழ விட்டு, உபயகோடியையும் நோவுபடுத்தி; இங்கு நின்றும் போய்த் தப்பப்பெறுவதே! என்கிறது. “ஸ்வம்ஸ்த்தாநமுத்தமம்” இங்குள்ளாரடங்கலும் எதிரம்பு கோக்குமா போலேயிறே அங்குள்ளாரடங்கலும் எதிரேற்கப் போனபடி.

விளக்கம் - (போன மாயங்களும்) - அடுத்து அவன் இங்கிருந்து ஸ்ரீவைகுண்டத்திற்கு மீண்டும் சென்றதைக் கூறுகிறார். அடியார்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக இங்கு வந்து அவதரித்தான்; அவர்களுடைய ஆபத்துக்களை விலக்கி, அவர்களுக்கு உதவினான்; இவை அனைத்தையும் இவன் நமக்காகச் செய்தான் என்று இவர்கள் சமாதானத்துடன் அமைதியாக இருந்தபோது, அவன் இங்கு நிலையாக இருக்கவில்லை; இவனுடன் நேராகப் போர் புரியும்படியாக உள்ள ஸம்ஸாரத்தில் இவன் இருக்காமல், ஒரு காரணத்தால் இங்கு விட்டுச் சென்றான்; இப்படியாக வியக்க வைக்கும் செயல்கள் செய்தவன். இங்கு வந்து அவதரித்தல் என்பது அவனுடைய குணங்களின் காரணம் ஆகும்; ஆனால் இங்கிருந்து சென்றதற்கும் அத்தகைய குணங்களே காரணமாகுமோ என்பதற்குப் ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார். மஹாபாதத்தில் - க்ருத்வா பாராவதரணம் ப்ருதிவ்யா: ப்ருதுலோசந: மோஹயித்வா ஜகத் ஸர்வம் கதஸ்ஸ்வம் ஸ்த்தாநமுத்தமம் - நீண்டதான திருக்கண்கள் கொண்ட க்ருஷ்ணன், இந்தப் பூமியின் பாரத்தை நீக்கி, இந்த லோகங்கள் அனைத்தையும் மயக்கத்தில் ஆழ்த்தி, உயர்ந்த இடமான தன்னுடைய பரமபதம் அடைந்தான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, இங்கு வந்து திருஅவதாரம் செய்து, தனது அடியார்களுடைய செயல்கள் அனைத்தையும் முற்றிலுமாக நிறைவேற்றி, விரோதிகள் அனைவரையும் தக்க ஆயுதங்களுக்கு இரையாக்கி, தனது அடியார்கள் அனைவரையும் தங்களுடைய கண்களால் தன்னை அனுபவிக்கும்படிச் செய்து, இப்படியாக இரண்டு வகையினரையும் துன்பத்தில் ஆழ்த்தி, இங்கிருந்து சென்றான் என்கிறார். (ஸ்வம்ஸ்த்தாநம் உத்தமம்) - இங்குள்ள பலரும் இவனை எதிர்த்து நின்று யுத்தம் செய்தது போன்று அல்லவோ அங்குள்ள அனைவரும் இவனை எதிர் கொண்டு அழைக்கும்படியாகச் சென்றான்.

வ்யாக்யானம் - (நிறந்தனூடு புக்கு) தோல் புரையே போமதன்று, நிறத்திலே - மர்மத்திலே, நலிகிறபடி. (எனதாவியை) அல்லாதாரடங்கலும் இவற்றைக் கேட்டு உண்டுடுத்துக் காலம்போக்கித் திரியா நின்றார்களிறே. (ஆவியை நின்று நின்றுருக்கி) அச்சேத்யமுமாய் அதாஹ்யமுமாயிருக்கிற ஆத்மாவை இடைவிடாதே சிதிலமாக்கா நின்றன. (நின்று நின்றுருக்கி யுண்கின்ற) அது ஒருகால் செய்து போகச் செய்தேயும் இது உருவ நின்று நலியா நின்றது. (இச்சிறந்த வான்குடரே) தகுதியாய் அபரிச்சேத்யமான இவ்வழகை யுடையவனே. வஸ்து பிறக்கப் பிறக்கவாயிற்றுத் தேஜஸ்ஸு உஜ்ஜ்வலமாவது.

விளக்கம் - (நிறந்தனூடு புக்கு) - தோலானது புரை ஏறாமல் நேரடியாக உள்ளே இருக்கின்ற இதயத்தில் புகுந்தான். துரியோதனன் போன்றவர்கள் இதனால் அழிந்தனர், பாண்டவர்கள் தங்கள் ராஜ்யத்தைப் பெற்றுச் சென்றனர், இவரை அவனுடைய அத்தகைய குணங்கள் இதயத்தில் சென்று தாக்கின. (எனது ஆவியை) - இவை எனது உயிரை விரகத்தில் வாட்டுகிறது. ஆனால் மற்றவர்கள் அனைவரும் இந்த விஷயங்களைக் கேட்டு, உண்டு, உடையை உடுத்தியபடி தங்களுடைய காலமானது எப்போதும் போன்று உள்ளதாகச் செல்கிறார்கள். (ஆவியை நின்று நின்று உருக்கி) - வெட்டவும் இயலாது, எரிக்கவும் இயலாது என்பதாக உள்ள ஆத்மாவை இடைவிடாமல் துன்புறுத்தி, தளரும்படியாகச் செய்கின்றன. (நின்று நின்று உருக்கி உண்கின்ற) - பிறந்த செயல்கள், வளர்ந்த செயல்கள் போன்றவை வந்து சென்றாலும், இவை இதயத்திற்குள் புகுந்து நலிந்தபடி உள்ளன. (இச்சிறந்த வாண்சுடரே) - இப்படிப்பட்ட செயல்களுக்கு ஏற்றபடியாக அளவிட இயலாத வடிவழகு கொண்டவனே! அவன் இங்கு ஒவ்வொரு முறையும் வந்து அவதரிக்க, அவனுடைய தேஜஸ் அதிகரித்தபடியே உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (இச்சிறந்த) பூதகாலமாயிருக்கச் செய்தேயும், இவர்க்கு இது ஸமகாலம் போலேயும் கண்ணுக்கு விஷயமாயிருக்கிறபடி. (வாண்சுடர்) இங்கே வந்த பின்பு சிறந்ததென்றுமாம். பிறந்தவாற்றாலும், வளர்ந்தவாற்றாலும், பெரியபாரதம் கைசெய்து ஐவர்க்குத் திறங்கள் காட்டியிட்டுச் செய்து போன மாயங்களாலும், நிறந்தனூடுபுக்கு எனதாவியை நின்றுநின்று உருக்கியுண்கின்ற இச்சிறந்த வாண்சுடரே என்று, அவன் தனக்கு விசேஷணமாக்குதல்; உருக்கியுண்கின்றவென்று குண பரமாக்குதல். அதாவது, பிறந்தவாறென்று தொடங்கி, மாயங்களும் உருக்கியுண்கின்றனவென்றபடி. இதுவே நிர்வஹித்துப் போருமது.

விளக்கம் - (இச்சிறந்த) - அவன் பிறந்தவை போன்ற செயல்கள் அனைத்தும் கடந்த காலத்தில் நிகழ்ந்தவை ஆகும். ஆனால் இவருக்கு, இங்கு உள்ள காலத்தில் ஏற்படுவது போன்று, கண்களுக்குப் புலப்பட்டபடியே உள்ளது. (வாண்சுடர்) - இங்கு வந்து அவரித்த பின்னர் மேலும் சிறந்தவனாக தேஜஸ்ஸுடன் விளங்கினான். “வாண்சுடர்” என்பதை “பிறந்த செய்கை, வளர்ந்த விதங்கள், எனது இதயத்தில் புகுந்து எனது உயிரை மெதுவாக நின்று நின்று உருக்கியபடி உள்ள தன்மை, பெரிய மஹாபாரதப் போரை ஏற்படுத்தி ஐந்து பேராகிய பாண்டவர்களுக்குத் தனது திறமையைக் காண்பித்த மாயங்கள்” என்பதாக

அவனுக்கு அடைமொழியாகக் கூறுகிறார். “உருக்கி உண்கின்றவென்று” என்பதை அவனுடைய குணங்களுக்கு உரைக்கிறார்; அதாவது, பிறந்த விதங்கள் தொடக்கமாக, அவன் செய்தபடி உள்ள மாயங்களும், தன்னை உருக்கி உண்டபடி உள்ளன என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (உன்னையென்றுகொல் சேர்வதுவே) நான் தரித்து நின்று அநுஸந்திக்க வல்லேனாம்படி பண்ணியருள வேணுமென்கிறார். அன்றிக்கே, சேருகையாகிறது இரண்டு தலையும் சேருகையாய், நான் அநுஸந்தித்து சிதிலனாகை தவிர்ந்து உன்னைப் பிரியாதபடி கிட்டப் பெறுவது என்று? என்கிறாராகவுமாம்.

விளக்கம் - (உன்னை என்கொல் சேர்வதுவே) - நான் உயிருடன் நின்று இந்த மாயங்கள் அனைத்தையும் எப்போதும் எண்ணியபடி இருக்கும்விதமாக நீ செய்தருள வேண்டும் என்கிறார். இதுவரை மனம் மூலம் சேர்வதைக் கூறினார். இனி, ஸ்வாமி எம்பார் அருளிச்செய்தபடி சரீரத்தால் சேர்வதைக் கூறுகிறார். அல்லது சேர்தல் என்பது, இரண்டு பேரும் சேர்வதாக, நான் உன்னை எப்போதும் எண்ணியபடி இருந்து, தளர்ந்து போகும் நிலையை விலக்கி, உன்னை விட்டுப் பிரியாதபடி உன்னைச் சேர்வது எப்போது என்று கேட்கிறார் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

5-10-4 கள்ள வேடத்தைக் கொண்டு போய்ப் புறம் புக்க ஆறும் கலந்து அசுரரை

உள்ளம் பேதம் செய்திட்டு உயிர் உண்ட உபாயங்களும்

வெள்ள நீர்ச் சடையானும் நின்னிடை வேறு அலாமை விளங்க நின்றதும்

உள்ளம் உள் குடைந்து என் உயிரை உருக்கி உண்ணுமே

பொருள் - வேதங்களால் மட்டுமே அறியப்படுபவனாக உள்ளபோதிலும் வேதங்களை ஏற்காத புத்த ரூபமாகிய வஞ்சனை பொருந்திய வேடம் பூண்டும்; அழகாலும் பக்வதையாலும் நம்பத்தக்கவன் போன்று சிந்தனை ஏற்படும்படியாக தரிபுரத்தில் புகுந்த விதமும்; அங்குள்ள அஸுரர்களுடன் ஒன்றாகக் கலந்து, அவர்களுக்குப் புத்தி தடுமாற்றத்தை ஏற்படுத்தி, அவர்களை உபாஸிக்கும் ருத்ரன் மூலமாகவே அவர்களுடைய உயிர்களை அபகரித்த உபாயங்களும்; வளர்ந்தபடி உள்ள நீர் கொண்ட கங்கையைத் தனது சடையில் தரித்த ருத்ரனும், உன்னிடம் “சரீரம், சரீரத்தைக் கொண்டவன்” என்ற முறை காரணமாக பிரிந்து நோக்க இயலாதபடி விளங்க நின்றதும்; இப்படியாக உள்ள பலவும் உனது உள்ளத்தில் புகுந்து நின்று, எனது உயிரை நீராக உருக்கி உண்கின்றன.

அவதாரிகை - பௌத்தாவதார வ்ருத்தாந்தம் மிகவும் என்னை நலியா நின்றதென்கிறார். அநுகூல விஷயத்தில் களவு சொல்லிற்று கீழிற் பாட்டில், ப்ரதிகூல விஷயத்தில் களவு கண்டபடி சொல்லுகிறது இப்பாட்டில்.

விளக்கம் - “பௌத்த அவதார நிகழ்வுகள் என்னை மேலும் தளர்ச்சி அடையச் செய்கின்றன”, என்கிறார். ஆனால், தர்மத்தை மாற்ற வந்த பௌத்த அவதாரம் என்பது மனம் உருக்குவதாக அமையுமோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். கடந்த பாசுரத்தில் கூறப்பட்ட களவு என்பது அடியார்கள் விஷயத்தில் செய்தான்; ஆகவே அந்தக் களவானது குணமாக நின்று, மனத்தை உருக்குவதாக விளங்கியது; இந்தப் பாசுரத்தில் கூறப்பட்ட களவானது, அடியார்களுடைய விரோதிகளை அழிப்பதற்குக் காரணமாக உள்ளதால், இதுவும் குணமாக நின்று மனத்தை உருக்கியபடி உள்ளது என்று கருத்து. தனது அடியார்கள் விஷயத்தில் நேர்ந்த களவு குறித்து கடந்த பாசுரத்தில் கூறினார்; விரோதிகள் விஷயத்தில் உள்ள களவு குறித்து இந்தப் பாசுரத்தில் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கள்ள வேடத்தைக் கொண்டு) “யதா ஹி சோரஸ்ஸ ததா ஹி புத்த:” என்கிறபடியே, க்ருத்ரிம வேஷத்தைக் கொண்டு. “வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:” என்று வேதார்த்த தத்வஜ்ஞானவன், வேதாப்ராமாணிக வேஷத்தைக் கொண்டு. கண்டார் நெஞ்சுகளடங்கலும் அபஹ்ருதமாம்படி, கறுத்து நெய்த்த வடிவும், வடிந்த காதும், இடுக்கின புஸ்தகமுமாய் நின்ற நிலையைக் காணும் நினைக்கிறது. “இவன் சொன்னதுக்கு மேற்பட அர்த்தமில்லை” என்று, கேட்டார் நெஞ்சிலே தேறும்படியிறே வடிவையிட்டு மயக்கினபடி.

விளக்கம் - (கள்ள வேடத்தைக் கொண்டு) - “பௌத்த வேடம்” என்று கூறாமல், “கள்ள வேடம்” என்று ஏன் கூறவேண்டும்? இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அயோத்யா காண்டம் (109-34) - யதா ஹி சோரஸ்ஸ ததா ஹி புத்த: - கள்ளன் எவ்விதம் ஊரை விட்டு விரட்டப்பட வேண்டியவனோ - அதே போன்று வஞ்சனையான வேடம் பூண்டு. கீதையில் - வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய: - அனைத்து வேதங்களாலும் நானே அறியப்படுகிறேன் - என்பதற்கு ஏற்ப வேதப்பொருளாக விளங்குகின்ற ஸர்வேச்வரன்,

வேதத்திற்குப் புறம்பாக உள்ள வேடம் தரித்து, காண்பவர்கள் மனம் அடங்குவதாகவும், அவர்களுடைய மனத்தைக் கொள்ளை கொண்டு, கறுத்து நெய்த்த வடிவம் மற்றும் நீண்ட காதுகள் கொண்டு, இடுக்கிய புத்தகத்தை வைத்தபடி நிற்கும் நிலையை எண்ணுகிறார். அதாவது, “இந்தப் புத்தர் கூறியதற்கு மேற்பட்ட எந்த கருத்தும் இல்லை” என்று, அந்த உபதேசங்களைக் கேட்பவர்கள் உள்ளத்தில் பதியும்படியாக, தனது உருவம் கொண்டு மயக்கின நிலை.

வ்யாக்யானம் - (போய்) அதாவது “காலுக்குட்பட்ட சூத்ர பதார்த்தங்கள் நோவுபடுகிறது” என்னும் பயந்தோற்றப் பொய்க்க அடியிட்டுக் கொண்டு போனபடி. அவர்கள் தாங்கள் சாஸ்த்ர விரோதமானவற்றை ப்ரவர்த்தியா நிற்கச் செய்தேயும், முகப்பில் நின்று ஒன்று போலேயிருக்க, “பர ஹிம்ஸை பண்ணலாகாது, நிஷித்த த்ரவ்ய ஸேவை பண்ணலாகாது, க்ருத்ரிம பாஷணம் பண்ணக் கடவதன்று, விஷய ப்ராவண்யமாகாது” என்றாப்போலே, சில சொல்லுவர்களாயிற்று; அவையெல்லாம் தோற்றும்படிக்கீடாகப் போனபடி.

விளக்கம் - (போய்) - “கள்ள” என்று மட்டுமே கூறாமல் “போய்” என்று சிறப்பித்து ஏன் கூறவேண்டும்? தங்கள் கால்களுக்கு கீழே உள்ள எறும்புகள் போன்ற சிறிய உயிர்கள் துன்பப்படுகின்றன என்ற பயம் வெளிப்படும்படியாக மிகவும் மெதுவாக நடந்து சென்றபடி. அவர்கள் வேதங்களில் கூறப்பட்ட கர்மங்களைத் தள்ளுவதற்காக வந்தனர் என்றால், அஹிம்சை போன்ற தர்மங்களை வெளிப்படுத்தியபடி இருந்தது ஏன் என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அப்படிப்பட்ட பௌத்தர்கள், சாஸ்த்ரங்களுக்கு விரோதமானவற்றில் ஈடுபட்டபோதிலும், வெளித்தோற்றத்தில் அது போன்ற ஏதும் புலப்படாமல் இருப்பதற்காக, “மற்ற உயிர்களை ஹிம்சை செய்யக்கூடாது. தள்ளப்பட்ட பொருளை ஏற்கக்கூடாது. வஞ்சனையாகப் பேசக்கூடாது. சிற்றின்பத்தில் ஈடுபாடு கூடாது” என்பது போன்ற சிலவற்றை உரைத்தபடி இருப்பர். அவை அனைத்தும் அவர்களுடைய வெளித்தோற்றத்திற்கு ஏற்றபடியாக இருப்பதற்காக ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - பெருமாள், “வனத்துக்கெழுந்தருள்” என்று புறப்பட, ஜாபாலிகன் மீண்டு புகரும்படிக்கீடாகச் சிலவற்றைச் சொல்ல, பெருமாள் சிவிட்கென்று செவியைப் புதைத்து, “வாராய், என் முன்னே நின்று தர்மருசி குலையும்படிக்கீடாக நாஸ்திக வாதம் பண்ணுவதே, உன்னை வெறுக்கிறதென், உன்னைக் கொண்டு கார்யங் கொண்ட

ஐயரையன்றோ வெறுப்பது” என்ன; “நாயன்றே, நீர் மீண்டெழுந்தருளித் திருவபிஷேகம் பண்ணியருளி ஸ்ரீபரதாழ்வான் கண்ணிலே கண்ணீரை மாற்றினவாதே, நான் நாஸ்திகனாகை தவிர்ந்து ஆஸ்திகனாம்படி பாரீர்” என்ன; அவ்வளவிலே இவனை “ஜாபாலிர் ப்ராஹ்மணோத்தம:” என்றார்களிறே, நாங்களுமெல்லாம் நூலிட்டிருக்கையாலே ப்ராஹ்மணரென்று கொள்ளுமித்தனை; “ப்ராஹ்ம ஸம்பந்தி ப்ராஹ்மண:” இறே, ப்ராஹ்மணனாகிறான் ப்ராஹ்ம ஸம்பந்தியானவனிறே; அதுள்ளது இவனுக்கேயிறே, இவ்வளவிலே லோகாயத மதத்தை உபந்யஸித்தானொருவனிறே.

விளக்கம் – ஆனால், வைதிகமான மார்க்கத்திற்கு முரணாக உள்ள மதத்தை ஏற்படுத்த வந்த அந்த அவதாரத்தின் செயல்கள் இவரை ஈடுபடுத்தக்கூடியதா என்பதற்கு ப்ரமாணம் மூலம் விடை அளிக்கிறார். இராமன், “கானகம் செல்லப் புறப்படலாம்” என்று கூறிப் புறப்பட்டான். அப்போது அங்கு வந்த ஜாபாலிகள், இராமன் மீண்டும் அரண்மனைக்குள் செல்லவேண்டும் என்பதற்கு ஏற்றதான சில சொற்களைக் கூறினான். அப்போது இராமன் சட்டென்று தனது செவிகளை மூடிக்கொண்டவனாக, “என் முன்பாக நின்று தர்மத்தின் மீது உள்ள விருப்பம் தகர்ந்து போகும்படியாக நாஸ்திக வாதம் செய்கிறாய். உன்னை நான் ஏன் பொறுக்கவேண்டும்”, என்றான். இதற்கு ஜாபாலிகள் இராமனிடம், “அடியேன்! நீவீர் மறுபடியும் அயோத்தி திரும்பி, பட்டாபிஷேகம் செய்து கொண்டு, பரதாழ்வான் கண்களில் உள்ள கண்ணீரைத் துடைக்கும் நாளில் நான் நாஸ்திகனாக உள்ள நிலையை மாற்றிக் கொண்டு, ஆஸ்திகனாக நிற்பதை நீவீர் காண்பீர்”, என்றான். இதனைக் கேட்டவுடன் அயோத்யாகாண்டம் (108-1) - ஜாபாலிர் ப்ராஹ்மணோத்தம: - அந்தணர்களில் உத்தமனாகிய ஜாபாலி - என்று கூறினார்கள் அல்லவோ? நாங்கள் பூணூல் அணிந்துள்ளதால் எங்களை அந்தணர்களாகக் கொள்கிறோம். ப்ராஹ்மத்துடன் ஸம்பந்தம் கொண்டுள்ளவன் அல்லவோ ப்ராஹ்மணன் என்றாகிறான்? அப்படிப்பட்ட தன்மை இந்த ஜாபாலிக்கு அல்லவோ உள்ளது? “நான் திரும்பும் நாள் வரை அரசாங்கத்தைப் பாதுகாத்துக் கொண்டு இருப்பாயாக” என்று பரதாழ்வானை நம்பும்படி இராமன் செய்தபோது, லோகாயத மதத்தை உபன்யாஸம் செய்தான் அல்லவோ? ஆகவே அந்த அவதாரத்தில் இவருக்கு ஈடுபாடு ஏற்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - (புரம் புக்கவாறும்) ஊரைக் கிட்டின பின்பு பண்ணின நியதிகளை யெல்லாம் நினைக்கிறது. அதாவது, வைத ஹிம்ஸையையும் ஸாமாந்ய

ஹிம்ஸையோபாதி யாக்கப் புகுகிறவனாகையாலே, பசும்புல்லும் சாவ மிதியாதே கூசியடியிட்டுப் புக்கபடி. (கலந்து) இவர்களிலே ஒருவனாய்ப் புக்கு நின்று இவ்வர்த்தத்தை உபந்யஸித்தபடி. தன் வார்த்தையை விச்வஸிக்கைக்காக இவர்களோடே ஒரு நீராய்க் கலந்து பரிமாறினபடி.

விளக்கம் - (புரம் புக்கவாறும்) - ஊரின் அருகில் வந்தவுடன் அனைத்து விதிகளையும் எண்ணுவர். அதாவது, வேதத்தால் விதிக்கப்பட்ட ஹிம்ஸை என்பதைக் கூட சாதாரண ஒரு ஹிம்ஸையாக மற்றவர்களை நம்பச் செய்யும்படி உள்ளவர் என்பதால், பசுமையான புல்லையும் கூட, அது மடியும்படியாக நாங்கள் மிதிக்கமாட்டோம் என்று கால் கூசுவது போன்று நடந்து வருதல். (கலந்து) - இவர்களில் ஒருவனாக இவன் புகுந்து, ஜாபாலிகன் உபந்யாஸம் செய்த பௌத்த மதத்தின் கருத்துக்களை வெளியிட்டபடி. ஆனால் அவர்களுடைய மதத்தின் ஒருவனாகக் கலக்கவேண்டுமா என்றால், தனது சொற்களை அவர்கள் விச்வஸிக்கவேண்டும் என்பதற்காக, அவர்களுடன் ஒரு நீராகக் கலந்தான்.

வ்யாக்யானம் - (அசுரரையுள்ளம் பேதம் செய்திட்டு) ஆஸூர ப்ரக்ருதிகளான இவர்களுக்கு அவைதிக மதத்தையுபந்யஸித்து வைதிக ச்ரத்தையைப் போக்கினானாயிற்று. இவர்களுக்கு வைதிக பரத்தையுண்டோ? என்னில், “அக்நிஹோத்ராச்ச வேதாச்ச ராசுஷஸாநாம் க்ருஹே க்ருஹே”இறே. எல்லார்க்கும் சிலவுண்டாகை தவிராதிறே. தர்ம ருசியுள்ளவையுண்டாகிலும் குலைந்து போம்படி மதி பேதங்களைப் பண்ணினானாயிற்று. (உயிருண்டவுபாயங்களும்) இவர்களுடைய உயிரைப் போக்கின உபாயங்களும். இவர்களுடைய வைதிக ச்ரத்தையைப் போக்கி சவப்ராயராம்படி பண்ணி, நின்றானொரு பிசுஷுகனுக்குங்கூட மேல்விழலாம்படி அவர்களை யடியறுத்து, “நான் செய்தேன்” என்று கவி பாடுவித்துக் கொள்ளலாம்படி பண்ணினபடி.

விளக்கம் - (அசுரரையுள்ளம் பேதம் செய்திட்டு) - அஸூர பிறவிகளான இவர்களுக்கு அவைதிகமான விஷயங்களை உபதேசம் செய்து, இவர்களுக்கு வைதிகத்தின் மீது உள்ள ச்ரத்தையை விலக்கினான். ஆனால் இவர்களுக்கு வைதிக ச்ரத்தை உள்ளதா என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். அக்நிஹோத்ராச்ச வேதாச்ச ராசுஷஸாநாம் க்ருஹே க்ருஹே - அஸூரர்களின் வீடுகளில் அக்நிஹோத்ரம் மற்றும் வேத அத்யாயனம் உள்ளன - என்பது காண்க. அனைவருக்கும் சில நல்ல விஷயங்கள் ஏற்படுவது தவிர்க்க முடியாது

அல்லவோ? தர்மத்தின் மீது ருசி ஏற்படும்படியாக சில இருந்தாலும், அவற்றை விலக்கும்படியாக அறிவு தடுமாற்றத்தை ஏற்படுத்தினான். (உயிர் உண்ட உபாயங்களும்) - இவர்களுடைய உயிரைப் போக்கிய உபாயங்களும். அந்த அசுரர்களை அழித்தது ருத்ரன் அல்லவோ, இவன் அல்லவே என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். இவர்களுடைய வைதிக ச்ரத்தையை அழித்து, பிணத்தைப் போன்றவர்களாகச் செய்து, அங்குள்ள ஒரு பிசுஷுகன் கூட இவர்கள் மீது விழலாம்படியாக இவர்கள் வலிமையைக் குலைத்து, “நான் செய்தேன்” என்று மற்றவர்களால் புகழும்படிச் செய்து கொண்டான்.

வ்யாக்யானம் - “அவன் செய்தான்” என்று சொல்லா நிற்கச்செய்தேயும் இச்செயலொன்றும் அவன் தலையில் அந்வயியாதபடி சொன்னபடி பாரீர்! “விஷ்ணுராத்மா பகவதோ பவஸ்யாமிததேஜஸ: தஸ்மாத்தநுர்ஜ்யா ஸம்ஸ்பர்ஸம் ஸவிசேஹே மஹேச்வர:” என்கிறபடியேயிறே சேதனைக் கொண்டு கார்யங் கொண்டத்தோடு, அசேதநத்தைக் கொண்டு கார்யங் கொண்டத்தோடு, வாசியில்லை; ருத்ரன் தன்னோடு அவன் கையில் வில்லோடு வாசியில்லை இவனுக்கு. காரணாவஸ்த்தையில் சித்சித்துக்களைக் கொண்டு கார்யங்கொண்டவோபாதி யாயிற்று. முன்பு அவன்தானே செய்வானாகக் கொண்டெடுத்துப் பார்த்தானிறே; அது முடியாதொழிய, பின்பு இவன் உள்ளீடாய் நிற்கையிறே செய்து தலைக் கட்டவல்லனாயிற்று.

விளக்கம் - “அவன் செய்தான்” என்று அனைவரும் கூறும்படியான நிலை உள்ளபோதிலும், இந்தச் செயல்கள் ஏதும் அவனுடைய பிறப்பில் சென்று சேராதபடி உள்ளான். “ருத்ரன் செய்தான்” என்பதாக அனைவரும் கூறும்போது, ஸர்வேச்வரனே த்ரிபுரத்தை எரித்தான் என்பது எப்படி என்பதற்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார்; மஹாபாரதம் கர்ண பர்வத்தில் - “விஷ்ணுராத்மா பகவதோ பவஸ்ய அமிததேஜஸ: தஸ்மாத்தநுர்ஜ்யா ஸம்ஸ்பர்ஸம் ஸவிசேஹே மஹேச்வர: - அளவற்ற தேஜஸ் கொண்ட ருத்ரனுக்கு, மஹாவிஷ்ணுவாகிய பகவான் அந்தர்யாமியாக உள்ளான். ஆகவே வில்லை வளைத்து, நாண் ஏற்றும் செயலை சிவன் பொறுத்தான் - என்று கூறுவது காண்க. அப்படியானால், சிவன் சேதனாக உள்ளபோதிலும் இந்தச் செயலில் அவனுக்கு ஸம்பந்தம் இல்லையா என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். சேதனைக் கொண்டு ஒரு செயல் செய்தல், அசேதத்தைக் கொண்டு ஒரு செயல் செய்தல் என்பதற்கு இடையே எந்த வேறுபாடும்

இன்றி செயல் செய்தான்; ருத்ரன் மற்றும் அவன் கையில் உள்ள வில் ஆகிய இரண்டிற்கும் இடையே எந்த வேறுபாட்டையும் இவன் காணவில்லை. ஆனால் சித் மற்றும் அசித் என்ற வேறுபாடு இன்றி செயல் புரிவதை வேறு எங்கேனும் காணலாமா என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; ப்ரளயம் கொண்டு ஸ்ருஷ்டி காலத்தில், காரண நிலையில் இருந்த சித் மற்றும் அசித் வஸ்துக்களைக் கொண்டு, ஸ்ருஷ்டி என்பதான கார்யம் முடித்தான்; இது போன்று இங்கும் கொள்ளவேண்டும். மேலே உள்ள மஹாபாரத ச்லோகத்தில் காணப்படும் “தஸ்மாத்” மற்றும் “ஸவிசேஷ” என்பதன் பொருளைக் கூறுகிறார்; முன்பு ருத்ரன் தானாகவே அந்தச் செயலைச் செய்து முடிக்கப் பார்த்தான்; அது இயலவில்லை; ஆனால் இவன் தனது அந்தர்யாமியாயாக நின்றபோது, செய்து முடிக்க இயன்றது.

வ்யாக்யானம் - பண்டு ஒரு ராஜா, “ருத்ர தத்த்வமே பரதத்த்வம்” என்றெழுதி, “எழுத்திட்டுத் தாருங்கோள்” என்ன, அப்படி பலரும் எழுதி யெழுத்திடா நிற்கச்செய்தே; ஒருவர், “வாராய், நீ இவ்வோலை கெடாமே நோக்கி வைத்தாலிறே இவனுடைய பரத்வம் ஸாதிக்கலாவது; நீ நினைக்கிற தேவதைக்குண்டான உச்ச்ராயங்கள் ‘ஸர்வேச்வரனாலே’ என்று ப்ரமாணங்கள் சொல்லாநின்றன; ஆன பின்பு, இன்று, நீ சொல்ல, நான் எழுத்திட்டுப் போகிறேன்; நாளை ஒரு விவக்ஷிதன் தோன்றி ‘இவன் அஜ்ஞனாயிருந்தானீ!’ என்னக் கேட்பதில் இன்று நீ நினைத்ததைச் செய்து கொள்ளமாட்டாயோ” என்றார். (உபாயங்களும்) அப்போதிருந்து சிந்தித்தவற்றையெல்லாம் நினைக்கிறது.

விளக்கம் - “ஸர்வேச்வரன் அந்தர்யாமியாக நின்றதால் ருத்ரன் அந்தச் செயலைச் செய்தான்” என்பதன் மூலம் வெளிப்படும் கருத்தான, “ருத்ரனுடைய உயர்வு என்பது பகவானுக்கு அடங்கியது” என்ற கருத்திற்கு ஒரு நிகழ்ச்சியை கூறுகிறார். முன்பு ஒரு அரசன், “ருத்ரனே பரதத்த்வம்” என்று எழுதி, “இதில் கையெழுத்து இட்டுத் தரவேண்டும்” என்று பலரையும் செய்யும்படி உரைத்தான். அது போன்று பலரும் செய்தனர். அப்போது கூரத்தாழ்வான் மட்டும் அரசனிடம், “அரசனே! இந்த ஓலையானது தொலைந்து போகாமல் இருந்தால் மட்டுமே ருத்ரனுடைய பரதத்த்வத்தை நிரூபிக்க இயலும். நீ எண்ணும் இந்த தேவதைக்கான உயர்வு என்பது ஸர்வேச்வரனால் மட்டுமே ஆகும் என்று பல ப்ரமாணங்கள் கூறுகின்றன. இன்று நீ என்னை இவ்விதம் செய்யும்படி உரைப்பதால், நானும் அவ்விதமே செய்கிறேன் என்று வைத்துக் கொள்வோம். ஆனால் பின்பு ஒரு காலத்தில் ஒரு அறிவாளி வந்து உன்னைக் குறித்து, “இப்படி ஒரு அறியாதவன்

இருந்தான்” என்று கூறினால், இன்று நீ செய்த இந்தச் செயலை எண்ணமாட்டாயா?”, என்றார். (உபாயங்களும்) - அப்போது செய்த பலவிதமான செயல்களையும் எண்ணுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வெள்ளநீர் இத்யாதி) இதுக்கு ஆளவந்தார் அருளிச்செய்ததாகத் திருமாலையாண்டான் பணிக்கும்படி, “ப்ரஹ்ம ருத்ரர்கள் நடுவே நின்றதொரு முதல் களவுண்டு, அதைச் சொல்லுகிறது” என்றாயிற்று. அதாவது ருத்ரனையும் தன்னையும் ஸமமாகச் சொல்லலாம்படி த்ரிமூர்த்தி மத்ய ஸ்த்திதியைச் சொல்லுகிறதென்று. இத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, “அழகிது, ஆகிலும் அத்தனை தூரம் தேடிப் போக வேணுமோ, இவன்தன் விஷயத்திலே முன்பு பண்ணின உபகாரத்துக்கு ஓரளவுண்டோ, இதுதானே அமையாதோ” என்று அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் - (வெள்ளநீர் இத்யாதி) - இதற்கு ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த கருத்தாக, திருமாலையாண்டான் கூறுவதை வெளியிடுகிறார்; “நான்முகன் மற்றும் ருத்ரன் ஆகியோர் நடுவில் விஷ்ணுவாக நிற்பது என்னும் ஒரு கள்ளச்செயல் உண்டு; அதனைக் கூறுகிறார்”, என்று அவர்கள் கூறுவர். அதாவது, “மத்யே விரிஞ்ச கிரிசம்” என்பதற்கு ஏற்ப, ருத்ரனையும் தன்னையும் ஒரே போன்று வைத்து படிக்கலாம்படியாக மூன்று மூர்த்தியாக நிற்கும் நடுவைக் கூறுகிறார். இதனைக் கேட்டருளிய எம்பெருமானார், “நல்ல அழகுதான் இது! அந்த அளவிற்குச் சென்று இவன் செய்த உபகாரத்தைக் கூறவேண்டுமோ? ருத்ரன் விஷயத்தில், அவனுடைய அந்தர்யாமியாக நின்று த்ரிபுரம் எரித்த விஷயத்தில் உதவியது என்று செயலுக்கு அளவில்லை அல்லவோ? அதுவே போதுமானது. ஒன்றாக வைத்துப் படிக்கலாம்படிச் செய்த உதவி அளவிற்குச் செல்லவேண்டுமோ?”, என்றார்.

வ்யாக்யானம் - (வெள்ளநீர் இத்யாதி) கங்கா ஜலத்தைத் தன் ஜடையில் ஏகதேசத்திலே தரித்த ப்ரபாவத்தையுடைய ருத்ரனும் உன்பக்கல் வேறல்லாதபடி தோற்ற நின்றமையும். அதாகிறது “சரீரபூதன்” என்னுமிடந்தோற்ற நின்றபடி. இங்ஙன் சொல்லுகிறதென், ஐக்யமாகக் கொண்டாலோ? இத்தையென்னின், அங்ஙன் கொள்ளுமன்று, “விஷ்ணுராத்மா” என்கிற ப்ரமாணத்துக்கு விஷயமின்றிக்கே ஒழியுமே. “நலந்திகழ் சடையான் முடிக் கொன்றைமலரும் நாரணன் பாதத் துழாயுங் கலந்திழி புனலால் புகர்படு

கங்கை”; அவனுடைய சேஷத்வத்துக்கும் இவனுடைய சேஷித்வத்துக்கும் ப்ரமாணம் ஒரு வெள்ளம் என்கிறார்களானும். ருத்ரன் ஜடையில் கொன்றையும் ஸர்வேச்வரனடியில் திருத்துழாயும் கூடி வந்திழிகிறபடி.

விளக்கம் - (வெள்ளநீர் இத்யாதி) - இவ்விதம் எம்பெருமானார் கூறிய கருத்தின் பொருளை அருளிச்செய்கிறார். “கங்கையின் வெள்ளத்தைத் தனது ஜடையில் ஒரு சிறிய பகுதியில் ருத்ரன் தரித்தான்” என்பதான ப்ரபாவம் கொண்ட ருத்ரன், உன்னைக் காட்டிலும் வேறு அல்லன் என்பது வெளிப்படும் படியாக நின்ற நிலை. அதாவது, “ருத்ரன் உனது சரீரம்” என்பது வெளிப்படும்படியாக நீ நின்ற நிலை. இவ்விதம் கூறுவது எப்படி? இதற்கு “ஸர்வேச்வரன் ருத்ரன் ஐக்கியம்” என்று கூறலாம் அல்லவோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். அவ்விதம் கொள்ள இயலாது. இவ்விதம் கொண்டால், மஹாபாரதத்தில் - விஷ்ணுராத்தமா - விஷ்ணு அந்தராத்மாவாக நின்றான் - என்றுள்ள ப்ரமாணம், தக்க விஷயம் இல்லாமல் போகும். வேறு ஒரு ப்ரமாணமும் கூறுகிறார்; பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-7-2) - நலந்திகழ் சடையான் முடிக் கொன்றைமலரும் நாரணன் பாதத் துழாயுங் கலந்திழி புனலால் புகர்படு கங்கை - ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளில் விழுந்த நீரைத் தனது தலையில் ஏற்றுக்கொண்டு நன்மை அடைந்த ஜடை முடி கொண்ட ருத்ரனுடைய தலையில் உள்ள கொன்றை மலரும்; அவனைத் தனது சரீரமாகக் கொண்டுள்ள எஜமானாகிய நாராயணனுடைய திருவடிகளில் உள்ள துளசியும் ஒன்றாகக் கலந்து பூமியில் வந்து விழுந்து, ப்ரவாஹமாக ஓடும் நீரால் ஒளி வீசும் கங்கை - என்பது காண்க; அதாவது ஸர்வேச்வரனுடைய எஜமானத்தன்மை மற்றும் ருத்ரனுக்கு உள்ளதான தொண்டன் என்ற தன்மை ஆகிய இரண்டிற்கும் ப்ரமாணமாக கங்கையே உள்ளது என்கிறார். ருத்ரன் ஜடையில் உள்ள கொன்றை மலரும், ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளில் உள்ள துளசியும் சேர்ந்து வந்து விழுகின்றன.

வ்யாக்யானம் - (உள்ளமுள்குடைந்து) என் அந்த:கரணத்தைப் புக்கு அவகாஹித்து “அச்சேத்யோயமதாஹ்யோயம்” என்கிற ஆத்மாவைப் புக்கு அழித்து நோவுபடுத்தா நின்றது. ஜ்ஞாந ப்ரஸர த்வாரமான மநஸ்ஸிலே புகுந்து ஆத்மாவை நீராக்கி முடியா நின்றன.

விளக்கம் - (உள்ளம் உள்குடைந்து) - எனது அந்தகரணத்திற்குள் புகுந்து, கீதை (2-24) அச்சேத்யோயம் அதாஹ்யோயம் - வெட்ட இயலாதது, எரிக்க இயலாதது - என்பதாக உள்ள ஆத்மாவிற்குள் புகுந்து, அழித்து துன்புறுத்தியபடி உள்ளது. ஞானம் உள்ளே புகும் வழியாக உள்ள மனதில் புகுந்து, ஆத்மாவை நீர் போன்று முடித்தன.

5-10-5 உண்ண வானவர் கோனுக்கு ஆயர் ஒருப்படுத்த அடிசில் உண்டதும்

வண்ண மால் வரையை எடுத்து மழை காத்ததும்

மண்ணை முன் படைத்து உண்டு உமிழ்ந்து கடந்து இடந்து மணந்த மாயங்கள்

எண்ணும்போதும் என் நெஞ்சு எரிவாய் மெழுகு ஒக்கும் நின்றே

பொருள் - தேவர்களுடைய தலைவனாகிய இந்தரன் உண்பதற்காக, பசுவைக் காப்பாற்றும் ஆயர்கள் உண்டாக்கிய உணவை, கோவர்த்தன ரூபம் எடுத்து உட்கொண்டதும்; தாதுக்கள் காரணமாகப் பல வர்ணங்களுடன் விளங்கும் கோவர்த்தன மலையை எடுத்து, தனது ஆராதனை தடைப்பட்ட காரணத்தால் இந்தரன் உண்டாக்கிய மழையைத் தடுத்தும்; இப்படியாக எந்தவிதமான சிறப்பான விஷயங்களும் இன்றி, முன்பு இந்த ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்து, ப்ரளயம் வந்த நேரத்தில் அதனைத் திருவயிற்றில் வைத்துப் பாதுகாத்து, அதன் பின்னர் வெளியே உமிழ்ந்ததும்; மற்றவர்களுடைய “சொந்தம் கொண்டாடும் விருப்பம்” என்பது விலகும்படியாக அனைத்தையும் அளந்தும்; அவாந்தர ப்ரளய காலத்தில் வராஹ ரூபம் எடுத்து, வெளியே கொண்டு வந்து, அந்தப் பூமியின் சேர்ந்தும்; இப்படியாகப் பலவிதமான வியக்க வைக்கும் செயல்கள் அனைத்தையும் எண்ணும்போது எனது நெஞ்சமானது ஒன்றாக நின்று, அக்னிக்கு அருகில் உள்ள மெழுகு போன்று உருகியபடி உள்ளது.

அவதாரிகை - ஆச்ரித விஷயமாகவும் ஸர்வவிஷயமாகவும் பண்ணின சேஷ்டிதங்களை யநுஸந்திக்குந்தோறும் என் மநஸ்ஸு மிகவும் அழியா நின்றதென்கிறார்.

விளக்கம் - “அடியார்கள் விஷயமாகவும், அனைவருடைய விஷயமாகவும் செய்த பல்வேறு செயல்களை எண்ணும்போது, எனது மனமானது மிகவும் தளர்ந்தபடி உள்ளது”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (உண்ண இத்யாதி) வானவர்கோனுக்கு உண்ண ஆயரொருப்படுத்த வடிசிலுண்டதும். தான் பிறந்து வளருகிறவூரிலே சிலர் வர்ஷார்த்தமாக இந்த்ரனுக்குச் சமைத்த அடிசிலைத் தான் புகுந்து புஜித்த அதுவும். “நாம் பிறந்து வளருகிறவூரிலே வேறேயும் ஓராச்ரயணீய வஸ்துவுண்டாகையாவதென்?” என்று பொறாமையாலே; “வாரிகோள், இந்த்ரனாகிறானெவன், கண்டறியாதானொருவனோ! நமக்கு உபகரிக்கப் புகுகிறான்? ஆன பின்பு, மேகங்களும் வந்து பணியும்படிக்கீடாய், புல்லுந் தண்ணீருமுடைத்தாய், பசுக்களுக்கும் இடங்கொடுத்து நிற்கிற மலையன்றோ நமக்கெல்லாம் கடவது” என்று சொல்ல,

விளக்கம் - (உண்ண இத்யாதி) - பாசுரத்தை “ஆயர் வானவர்கோனுக்கு உண்ண ஒருப்படுத்த அடிசில் உண்டது” என்று படிக்கவேண்டும். தான் பிறந்து வளர்ந்து வருகின்ற ஊரில், ஒரு சிலர் மழை பெய்வதற்காக இந்த்ரனுக்கு சமைத்த உணவைத் தான் உட்கொண்ட அந்தச் செயலும். இந்த்ரனுக்கு அளிக்கவேண்டிய உணவை இவன் உட்கொண்டதன் காரணம் என்ன? “நாம் பிறந்து வளர்ந்தபடி உள்ள இந்த ஊரில், வேறு ஒரு அடையத்தக்க பொருள் உண்டாவது எப்படிப் பொருந்தும்?” என்னும் பொறாமையால் ஆகும். இவன் ஆயர்களிடம், “வாரீர் ஆயர்களே! இந்த்ரன் என்பவன் யார்? அப்படி யாரும் இல்லை. அவன் நம்மால் காணப்படாதவனாகவே உள்ளான். அப்படிப்பட்டவனோ நமக்கு உதவப்போகிறான்? ஆகவே, மேகங்கள் வந்து தங்கிச் செல்வதற்கு ஏற்றபடியாகவும், புல்லும் தண்ணீரும் கொண்டதாகவும், பசுக்களுக்கு இடம் அளிப்பதாகவும் உள்ள இந்த கோவர்த்தன மலை அல்லவோ? நமக்கு எல்லாமாக உள்ளது?”, என்கிறான்.

வ்யாக்யானம் - இடையராகையாலே சொல்லிற்றைக் கேட்பார் சிலரே, இனி இவன்தானே சொன்னவை மறுக்கவொண்ணாதபடியாயிருக்குமே; “இம்மலையின் முன்னே யிடுங்கோள்” என்ன, அங்கே கொடு வந்து குவித்தார்கள்; அதைத் தான் புக்கிருந்தமுது செய்தான். தனக்கு அஸாதாரணராயிருப்பாருடைய த்ரவ்யத்தை வேறே சிலர்க்குக் கொடுக்கையாவது, மஹிஷீ ஸ்வேதத்தைப் பிறர்க்குக் கொடுத்த மாத்ரமிறே.

அவன் தன் பரிகரத்தோடுங்கூட இது கொண்டு த்ருப்தனாகவிருக்க, இத்தைத்தான் கைக்கொண்டானாயிற்று. அவன் க்ரோதத்தாலே வர்ஷிப்பிக்கத் தொடங்கினான்.

விளக்கம் - ஆனால், இவன் இவ்விதம் நாஸ்திகமாக உரைத்தால் இவர்கள் கேட்பார்களோ என்பதற்கு இரண்டு காரணம் கூறுகிறார். இடையர்களாக உள்ளதாலும், இவன் கூறுவதாலும் கேட்பார்கள் என்கிறார். அதாவது, ஆயர்களாக உள்ளதால் இவ்விதம் சிலர் மட்டுமே அவர்களிடம் கூறுவதால், இவ்விதம் கூறுவதைக் கேட்பார்கள்; மேலும் இவன் கூறுவதை யாராலும் மறுக்க இயலாதபடி அல்லவோ நிலை உள்ளது? அவர்களிடம், “கோவர்த்தன மலைக்கு முன்பாக நீங்கள் உண்டாக்கிய உணவை இடுவீர்களாக”, என்றான். அவர்களும் அங்கு உணவைக் கொண்டு வந்து குவித்தனர். அதனைத் தானே அந்த மலையின் உள்ளே புகுந்து உட்கொண்டான். இந்தரனுக்கு ஆயர்கள் இவ்விதம் உணவளித்தால் க்ருஷ்ணனுக்கு என்ன தாழ்வு ஏற்பட்டது? அவர்கள் அளித்தால் அளித்து விட்டு போகட்டும் என்று இவன் இருக்கலாம் அல்லவோ? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். தனக்கு மட்டுமே சொந்தமாக உள்ளவர்கள், மற்றவர்களுக்குப் பொருளை அளித்தல் என்பது, மஹிஷியின் வியர்வையை மற்றவர்களுக்கு அளிப்பது போன்றதாகும். “இந்த்ரன்” என்று கூறாமல், “வானவர் கோன்” என்று ஏன் கூறினார்? இந்த்ரன் தனது கூட்டாளிகள் அனைவருடனும் சேர்ந்து வந்து, இதனை உண்டு மனநிறைவு கொள்ளலாம் என்று வந்தபோது, இவன் அவற்றை உட்கொண்டான். இந்த்ரன் மிகுந்த கோபம் கொண்டு மழை பெய்யத் தொடங்கினான்.

வ்யாக்யானம் - (வண்ணமால்வரை இத்யாதி) அடைகொண்டு பாழ்போக்குவா னொருவனன்றே. “நம்மபிமதம் பெற்றோமாகில் என் செய்தால் நல்லது” என்று பொகட்டுப் போகாதே, நாநாவான தாதுக்களையுடைத்தாய் ஒருவரால் கணிசிக்க வொண்ணாத பெரிய மலையை, ஸுகுமாரமான கையைக் கொண்டு ஏழு நாள் ஒருபடியே தாரித்து, ஒரு பசுவின் மேலேயாதல் ஓரிடையன் மேலேயாதல் ஒரு துளி விழாதபடி காத்ததும். அவனை நிரஸிக்கலாயிருக்கச் செய்தேயும், “தேவ ப்ரக்ருதியான இவனை நலிகிறதென், பசி க்ராஹத்தாலே செய்தானாகில் தானே கையோய்ந்து விடுகிறான், அவ்வளவும் நம் ரக்ஷய வர்க்கத்தை நாம் கடகிட்டு நோக்குவோம்” என்று ஆந்ருசம்ஸ்யங் கொண்டாடி விட்டான். “நம் விபூதியை இவன் நோக்கவல்லன், இவன் கண்ணுடையன்”

என்றிறே இவனைத் தான் இங்குத்தைக்கிட்டது. இப்படியிருக்கச் செய்தேயும் இவன் கண்ணறையர் செய்வதைச் செய்தான்.

விளக்கம் - (வண்ணமால்வரை இத்யாதி) - இந்த்ரன் தன்னுடைய கார்யம் தடைபட்டது என்று உள்ளபோது, “போனால் போகிறது” இருக்கலாம் அல்லவோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். “அடைக்கொண்டு” என்பதற்கு மூன்று பொருள்கள் உண்டு; “காப்பாற்றுகிறோம்” என்று கூறிவிட்டு, கைவிடுவான் என்னுதல்; அல்லது, ஒருவனுடைய நிலத்தை வாங்கிக் கொண்டு பாழ் செய்வான் என்னுதல்; அல்லது, உண்ணும் பொருளை வாங்கிக் கொண்டு கைவிடுவான் என்னுதல். இந்த்ரன் இவ்வாறு உள்ளவன் என்றால், க்ருஷ்ணனின் தன்மை எத்தகையது என்று அடுத்து கூறுகிறார். “நாம் விரும்பியபடி நடந்தால், அதனை பெற்றுக் கொண்டு செல்வோம்” என்பதாக எண்ணாமல், அங்கிருந்து செல்லாமல், பலவிதமான தாதுக்களைக் கொண்டதாகவும், யாராலும் அளவிட முடியாதபடி உள்ளதும் ஆகிய கோவர்த்தன மலையை, மென்மையான தனது திருக்கரத்தைக் கொண்டு ஏழு நாட்கள் ஒரே போன்று தாங்கி நின்று, ஒரு பசுவின் மீது அல்லது ஒரு இடையன் மீது ஒரு துளி மழை நீரும் விழாமல் காப்பாற்றியதும். மலையை உயர்த்தும் அளவிற்கு சக்தி கொண்டவன், அபராதம் செய்த இந்த்ரனைத் தண்டிக்கலாம் அல்லவோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அவனைத் தண்டிக்கலாம்படி உள்ளபோதிலும், “தேவப்பிறவியில் உள்ள இவனை ஏன் துன்பப்படுத்த வேண்டும்? மேலும், பசி காரணமாகக் கோபம் கொண்டு இது போன்று செய்கிறான். தனது கைகள் உலர்ந்து போனால் தானால் நிற்பான். அதுவரை நம்மால் காக்கப்பட வேண்டியவற்றை நாம் நோக்கியபடி இருப்போம்”, என்ற கருணை காரணமாக இந்த்ரனை ஏதும் செய்யாமல் விட்டான். ஆனால் கருணை காரணமாக இந்த்ரனைக் கொல்லாமல் விட்டதற்கு, இந்த்ரன் க்ருஷ்ணனுக்குச் செய்த உபகாரம் என்ன என்பதைக் கூறுகிறார். இந்த்ரனை க்ருஷ்ணன், “இவன் நம்முடைய இந்த லீலாவிபூதியை நன்கு நோக்கிக் கொள்வான். இவன் ஆயிரம் கண்கள் கொண்டவன்”, என்று எண்ணியே அவனை இங்கு நியமித்தான். ஆனால் இவனோ, கண்கள் மற்றும் கருணை இல்லாதவர்கள் செய்யும் செயலைச் செய்தான்.

வ்யாக்யானம் - (மண்ணை இத்யாதி) “வேண்டா” என்றாலும் தேவதாந்தர பஜநம் தவிராதார் ஓர் ஊரளவன்றிக்கே, இருக்கிற ஜகத்திலுள்ளார் விஷயத்திற் செய்யுமவற்றைச் சொல்லுகிறது. அர்த்தித்வாதி நிரபேக்ஷமாக இவற்றையுண்டாக்கி, ப்ரளயாத்

யாபத்துக்கள் வர இவை நோவுபடாதபடி வயிற்றிலே வைத்து நோக்கி, “உள்ளே கிடந்து மறைந்து போகவொண்ணாது” என்று பார்த்து வெளிநாடு காணப் புறப்படவிட்டு, பின்பு மஹாபலி போல்வார் அபஹரிக்க எல்லை நடந்து மீட்டுக் கொடுத்து, பின்பு அவாந்தர ப்ரளயங் கொண்ட பூமியை மஹாவராஹமாய் எடுத்துக் கொண்டேறி, இவையெல்லாம் பிராட்டிப் படுக்கைப் பற்றாகையாலே அவளுக்கு ப்ரியமாகச் செய்து அவளோடே ஸம்ச்லேஷித்த ஆச்சர்யமான சேஷ்டிதங்களை.

விளக்கம் – (மண்ணை இத்யாதி) “செய்யவேண்டாம்” என்று தடுத்தபோதிலும், ஒரு ஊரில் உள்ளவர்கள் மற்ற தேவதைகளை வணங்கியபடி இருந்தனர். அப்போது இவன் செய்தவற்றை, ஜகத்தின் அளவிற்குச் செய்த விதத்தைக் கூறுகிறார். வேண்டிக் கொள்ள வேண்டும் என்பதன் எதிர்பார்ப்பு இன்றி, இவை அனைத்தையும் உண்டாக்கி, ப்ரளயத்தால் ஆபத்து ஏற்பட்டபோது இவை துன்பம் அடையாமல் தனது திருவயிற்றில் வைத்துப் பாதுகாத்து, “இவை உள்ளே இருந்தபடி மறைந்து விடக்கூடாது” என்று எண்ணி அவற்றை வெளியே விடுத்து, அதன் பின்னர் மஹாபலி போன்றவர்கள் இந்த அனைத்தையும் அபகரித்தபோது எல்லை நடந்து சென்று மீட்டுக் கொடுத்து, பின்னர் அவாந்தர ப்ரளயத்தில் சிக்கிக் கொண்ட பூமியை மஹாவராஹமாக எடுத்து கொண்டு வெளியே வந்து, இவை அனைத்தும் பிராட்டிக்கு விருப்பமாக உள்ளதால், அவனுக்கு விருப்பமானவற்றைச் செய்து, அவளுடன் கலந்த வியக்க வைக்கும் செயல்களை.

வ்யாக்யானம் - (மணந்த) ஸம்ச்லேஷித்த. (எண்ணுந்தோறும்) அவனுடைய ரக்ஷணத்திலும் பரப்புண்டாகாதே இவருடைய பாரிப்பு. எண்ணமாட்டார், எண்ணாதிருக்க மாட்டார், ரக்ஷணத்துக்கு அவன் சமைந்தாப்போலேகாணும் அழிகைக்கு இவர் சமைந்தபடி. (என்னெஞ்சு) இத்தையநுஸந்தித்தே நாட்டார் உண்டுடுத்துக் காலம் போக்கா நின்றார்களிறே. (எரிவாய் மெழுகொக்கும்) அக்நி ஸகாயத்தில் மெழுகுபோலே உருகாநின்றது. (நின்றே) அது ஒருகாலே யுருகுதல் கரிதல் செய்யுமிறே, இது உருகினபடியே இராநின்றது.

விளக்கம் - (மணந்த) - கலந்து நின்று. (எண்ணுந்தோறும்) – “எண்ணும்போது” என்று கூறாமல் “எண்ணுந்தோறும்” என்று ஏன் கூறினார்? அவனுடைய காப்பாற்றும் செயல்கள் என்பது பலவிதமாக உள்ளது போன்று, இவருடைய பாரிப்பும் பலவிதங்களாக

உள்ளதால் இவ்விதம் கூறினார். ஈடுபாடு காரணமாக ஏற்பட்ட நிலை மாறுதல் காரணமாக எண்ணமாட்டார்; அவனை எண்ணாமல் இருந்தால் தரிக்க இயலாது என்பதால் எண்ணாமல் இருக்கவும் மாட்டார். காப்பாற்றுதல் என்ற செயலில் அவன் ஆழ்ந்தபடி உள்ளது போன்று. அதனை எண்ணி தளர்வதற்கு இவர் ஆழ்ந்தபடி உள்ளார். (என் நெஞ்சு) - இப்படிப்பட்ட செயல்களை எண்ணி உருகாமல், நாட்டில் உள்ளவர்கள் உணவு உண்டு, உடையை அணிந்து, தங்கள் வாழ்க்கையை வெறுமனே கழிக்கிறார்களே! (எரிவாய் மெழுகொக்கும்) - நெருப்பின் அருகில் உள்ள மெழுகு போன்று எனது நெஞ்சம் உருகியபடி உள்ளது. (நின்றே) - அந்த மெழுகானது ஒரு கட்டத்தில் முழுவதுமாக உருகி, காணாமல் போகும்; ஆனால் இந்த நெஞ்சம் உருகியபடியே உள்ளது.

5-10-6 நின்ற ஆறும் இருந்த ஆறும் கிடந்த ஆறும் நினைப்பு அரியன

ஒன்று அலா உருவு ஆய் அருவு ஆய நின் மாயங்கள்
நின்று நின்று நினைக்கின்றேன் உன்னை எங்ஙனம் நினைகிற்பன் பாவியேற்கு
ஒன்று நன்கு உரையாய் உலகம் உண்ட ஒண் சுடரே

பொருள் - இராமாவதாரம் க்ருஷ்ணாவதாரம் போன்றவற்றிலும், மிகவும் மகிழ்வுடன் நிற்கும் கோயில்களிலும் நிற்பது தொடக்கமாக உள்ள லீலைகளையும்; அவற்றை எண்ணியபடி உள்ளவர்களைத் தளர வைக்கும் காரணங்களாக உள்ளதால், நினைப்பதற்கும் அரியதாக, பலவாக உள்ளதாக, எனக்குப் புலப்படாத உள்ளதாக இருக்கின்ற உனது வியக்க வைக்கும் லீலைகளையும் எண்ணி எண்ணி, நீ கிட்டவில்லை என்ற காரணத்தால் வருத்தம் அடைந்து, உன்னை நினைத்தபடி இருக்கவேண்டியவன் இப்போது அவ்விதம் நினைக்காமல் உள்ளேன். ப்ரளயத்தால் ஏற்பட்ட ஆபத்திலிருந்து காப்பாற்ற இந்த ஜகத் முழுவதையும் திருவயிற்றில் வைத்து, பாதுகாத்து, “இதனைச் செய்யும் வாய்ப்பு கிடைத்ததே” என்று எண்ணுவதால் வந்த மகிழ்ச்சி காரணமாக மிகுந்த ஒளி வீசும் நீ, இந்த ஜகத்திற்கு வந்த ஆபத்தை நீக்கியது போன்று, உனது குணங்களை எண்ணித் தளர்வதற்கான பாபங்களைச் செய்த எனது தளர்ச்சியை நீக்கி, நான் தரித்திருப்பதற்கு ஏற்ற ஒரு வழியை நீயே அருளிச்செய்யவேண்டும்.

அவதாரிகை - உன் ஸகல சேஷ்டிதங்களையும் காண, விடாய்ப்பட்ட நான் நினைக்கவும் சூழ்மனாகிறிலேன்; ப்ரளயாபத்தில் ஜகத்தை ரக்ஷித்தாப்போலே, அநுஸந்திக்க வல்லேனாம்படி பண்ணி, என்னை ரக்ஷிக்க வேணுமென்கிறார்.

விளக்கம் - உனது அனைத்து செயல்களையும் காண்பதற்கு, தண்ணீர் தாகம் எடுத்தவன் தவிப்பது போன்று உள்ள நான், எண்ணிப் பார்க்கவும் இயலாதவனாக உள்ளேன். ப்ரளயத்தால் உண்டான ஆபத்திலிருந்து இந்த ஜகத்தைக் காப்பாற்றியது போன்று, உன்னை எப்போதும் நான் எண்ணும்படியாகச் செய்து என்னைக் காத்தருளவேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - (நின்ற இத்யாதி) இவர் இவ்விஷயத்திற்படுகிற பாடெல்லாம் நமக்கு இதர விஷயங்களிலே அநுபவ ஸித்தமிறே, இவ்விஷயத்திலின்றிக்கே யொழுகிறவித்தனை. வடக்கு நின்றும் போர்ப் பாடவல்லராயிருப்பாரொருத்தர் “பெருமாளைத் திருவடி தொழ வேணும்” என்று வர, ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமானறையர், தீர்த்தத்தினன்றிராத் திருமாலையைப் பாடிச் சமைந்து பெருமாளை மத்தகஜங்களையேத்துமாபோலேயேத்தி வசமாக்கிக் கணிசங்கொண்டு, “நாயன்றே, தேவர் திருவடிகளுக்குப் போர நல்லானொருத்தன் எழுநூற்றுக் காதமாறுண்டு தேவரை ‘திருவடி தொழவேணும்’ என்று வருகிறது; இவனை யழைத்துக் கொண்டு ஸம்பாவனை பண்ணியருள வேணும்” என்ன; பெருமானும் “அப்படியே செய்கிறோம்” என்று அவர் நின்றவிடத்தளவும் செல்ல நாலுகோல்தறை திருக்கைத்தலத்திலே எழுந்தருளி, விண்ணப்பஞ் செய்வார்களை யெல்லாம் அருளப் பாடிட்டு, “வாரிகோள், இவன் வந்த தூரத்துக்கெல்லாம் போருமோ நாம் இவனுக்குச் செய்த தரம்” என்று திருவுள்ளமானார். இப்படியேயிறே நம்மழிவுகளும் திருவுள்ளத்திலே பட்டவையெல்லாம் ஆறும்படிக்கீடாக முகம் தந்தருள வல்லபடியும்.

விளக்கம் - (நின்ற இத்யாதி) - அவனுடைய ஒவ்வொரு நிலையிலும் இவர் அடையும் தவிப்புகள் போன்று நமக்கு இந்த விஷயத்தில் ஈடுபாடு ஏற்படவில்லையே என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். இவர் இந்த விஷயத்தில் அடையும் தவிப்புகள் அனைத்தும் நமக்கு மற்ற விஷயங்களின் அனுபவங்களில் ஏற்படுகிறது; இதனால் இந்த விஷயத்திலிருந்து நாம் விலகுகிறோம். இவர் ஈடுபட்டு நிற்பது, அடியார்களுக்காக அவன் செய்யும் செயல்களில் ஆகும்; ஆகவே அவன் அடியார்களுக்காகச் செய்யும் செயல்களில் ஒரு நிகழ்வைக் கூறுகிறார். நன்கு பாடத் தெரிந்த ஒருவர் வடக்கிலிருந்து

“பெரியபெருமாளுடைய திருவடிகளைத் தரிசிக்கவேண்டும்” என்று எண்ணியபடியே வந்தார். அப்போது ஆழ்வார் திருவரங்கபெருமாள் அரையர், தீர்த்தவாரி நிகழ்ந்த அந்த நாளில், திருமாலை ப்ரபந்தத்தைப் பாடி முடித்துவிட்டு, பெருமாளை மத்தகஜம் புகழ்வது போன்று புகழ்ந்து, தன் வசமாக்கிவிடுவோம் என்று சபதம் பூண்டவராக அரங்கனிடம், “அடியேன்! உனது திருவடிகளுக்கு ஏற்ற ஒருவர், எழுநூறு காத தூரம் உள்ள வழியைக் கடந்து, உன்னுடைய திருவடிகளைத் தொழவேண்டும் என்று வருகிறார். அவரை அழைத்து மரியாதை செய்யும்படியாகச் செய்யவேண்டும்”, என்றார். உடனே அரங்கனும், “அப்படியே செய்கிறோம்”, என்று திருவுள்ளமாக உரைத்தான். சந்திரபுஷ்கரிணியில் உள்ள திருப்புள்ளை மரத்தின் கீழிருந்து புறப்பட்டு, நாலு கோல்கள் அளவு முடிய, தோளுக்கினியானில் ஏறாமல், பட்டர்களுடைய திருக்கைத்தலமாகவே, அந்தப் பாடகர் நின்ற இடத்திற்குச் செல்லத் தயாராக புறப்பட்டார். அப்போது விண்ணப்பம் செய்பவர்களை அழைத்து, “வாருங்கள். இவன் கடந்து வந்த தூரத்திற்கு நாம் செய்த இந்தச் செயல் போதுமானதா?”, என்றான். இப்படி அல்லவோ நாம் இழந்த இழப்புகளும், நாம் அடைந்த துன்பம் அனைத்தும் நீங்குவதற்கு ஈடாகத் தனது திருமுகத்தைக் காண்பிக்கத் திருவுள்ளம் கொள்ளுதல் உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - ஒரு நாள் ஸ்ரீவைஷ்ணவ வண்ணாத்தான் திருப்பரிவட்டங்களை அழகிதாக வாட்டி எம்பெருமானார்க்குக் கொண்டு வந்து காட்ட, போர த்ருப்தராய் இவனையுங் கூடக் கொண்டு பெருமாள்பாடே புக்கு, “நாயன்றே, இவன் திருவரைக் கீடாம்படி இவற்றைத் தொட்டபடி பார்த்தருள வேணும்” என்று காட்ட, கண்டு போரவுகந்தருளி எம்பெருமானாரை அருளப்பாடிட்டு, “இவனுக்காக, கம்ஸனுடைய ஈரங்கொல்லி நந்திறத்திற் பண்ணின குற்றம் பொறுத்தோம்” என்று திருவுள்ளமானார்.

விளக்கம் - அவன் தனக்கு அனுகூலமாக உள்ளவர்களை ஏற்பது போன்று, குற்றங்களுடன் கூடிய நம்மை ஏற்பானோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். ஒரு நாள் திருவரங்கனுடைய வஸ்த்ரங்களைத் துவைத்து எடுத்து வரும் வண்ணான் ஒருவன், அரங்கனுடைய வஸ்த்ரங்களை நன்றாக வெளுத்து எடுத்து வந்து எம்பெருமானாரிடம் காண்பித்தான். அவரும் மிகவும் மகிழ்ந்தவராக தன்னுடன் அவனை அரங்கன் முன்பாக அழைத்துச் சென்று அரங்கனிடம், “அடியேன்! உம்முடைய இடுப்பிற்கு ஏற்றபடி இவன் இந்த வஸ்த்ரங்களை நன்கு வெளுத்துக் கொண்டு வந்துள்ளதைப் பார்த்தருளவேண்டும்”,

என்றார். அவனும் மிகவும் மகிழ்ந்தவனாக எம்பெருமானாரிடம், “இவன் செய்த இந்தச் செயலுக்காக, நம்மிடம் அபராதம் செய்த கம்சனுடைய வண்ணானின் குற்றத்தையும் கூடப் பொறுத்தோம்”, என்றான்.

வ்யாக்யானம் - (நின்றவாறும் இத்யாதி) லங்கா த்வாரத்திலே கையும் வில்லுமாய் நின்றபடியாதல், வாலி வதம் பண்ணிக் கையும் வில்லுமாய் நின்றபடியாதல்; “அவஷ்டப்ய ச திஷ்ட்டந்தம் ததர்ச தநுருர்ஜிதம் சுபா”; வாலிவதம் பண்ணி கையும் வில்லுமாய்க் கொண்டு வென்றி புனைந்து நின்ற பெருமாளையும், அவரை யிடுவித்துக் கொல்லுவித்த தம்பியாரையும், இருவரையும் அநுவர்த்தித்து முடிசூட விருக்கிற மஹாராஜரையுங் கண்டவிவள் “நமக்கு சத்ருக்கள்” என்றிராதே, சுப ஹ்ருதயையானாள் அவர்பக்கல் சாங்கத்தாலே. இனித்தான் தண்ணீர் குடிக்க கல்லின ஏரியிலே கல்லைக் கட்டிக் கொண்டு விழுந்து முடிந்து போவாரைப்போலே, ஆஸூர ப்ரக்ருதியானவாறே முடிந்து போனான் வாலி; இவர் செய்த குற்றமுண்டோ? என்றிருந்தான். அவர் தம்முயிர் நிலையிலே நலிந்தாரை விட்டு வைப்பரோ

விளக்கம் - (நின்றவாறும் இத்யாதி) - இலங்கையில் திருக்கரமும் வில்லுமாக நின்று யுத்தம் செய்தது, வாலியை வதம் செய்த பின்னர் திருக்கரமும் வில்லுமாக நின்றது ஆகிய செயல்கள். இந்த இரண்டாவது விஷயத்திற்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார்; கிஷ்கிந்தா காண்டம் - (19-25) - அவஷ்டப்ய ச திஷ்ட்டந்தம் ததர்ச தநுருர்ஜிதம் சுபா - வில்லை ஏந்தியபடி நிற்கும் இராமனையும், அவனுடைய இளையவனையும், தனது கணவனுடைய தம்பியையும் தாரை கண்டாள் - என்பது காண்க. வாலியை வதம் செய்த பின்னர் திருக்கரமும் வில்லுமாக வெற்றியைப் புனைந்தபடி நிற்கும் இராமனையும், அவனிடம் சுகீவனுக்காகச் சிபாரிசு செய்து வாலியைக் கொல்லும்படியாகச் செய்த லக்ஷ்மணனையும், இந்த இருவரையும் பின்தொடர்ந்து வந்து, முடிசூடிக் கொள்ளப் போகும் சுகீவனையும் தாரை கண்டாள். அவர்களைக் கண்டவுடன், “இவர்கள் நம்முடைய கணவனைக் கொன்றதால் நமது விரோதிகள்” என்று எண்ணாமல், வில்லும் திருக்கரமும் என்று நின்ற வடிவழகைக் கண்டு, இராமனிடம் உள்ள அன்பு மற்றும் வில் ஆகியவற்றில் ஈடுபட்டு, அவனிடம் நல்ல மனம் கொண்டவள் என்று ஆனாள். அவள் தனது மனதில், “தண்ணீர் குடிப்பதற்காகக் கல்லைக் கட்டிக் கொண்டு ஏரியில் குதிப்பது போன்று, அசுர குணம் வந்ததால் வாலி முடிந்தான். இதில் இவர்கள் செய்த குற்றம் என்ன

உள்ளது?”, என்று எண்ணினாள். வாலி உயிருடன் இருந்தால், தன்னை வருத்துபவர்களை வெறுமனே விடுவானோ?

வ்யாக்யானம் - (இருந்தவாறும்) “உடஜே ராமமாஸீநம்” என்றிருந்தவிருப்பும். (கிடந்தவாறும்) “அஞ்ஜலிம் ப்ராங்முக: க்ருத்வா ப்ரதிசிஸ்யே மஹோததே:” என்கிறபடியே, கடற்கரையிலே கிடந்த கிடையும். “ப்ரதிசிஸ்யே” என்கிறதிறே; ஒரு கடலோடே யொரு கடல் ஸ்பர்த்தித்துக் கிடந்தாப்போலே யிருக்கையாலே; “கருணையென்னுங் கடல் கருங்கடலை நோக்கிக் கிடந்ததே” என்றானிறே. அதாகிறது பின்பு விடக் கடவதாகத் தொடுத்த அம்பு முன்பு விடமாட்டாமையில்லையிறே; அப்படிப்பட்ட அம்பிருக்க, தந்தோள் வலி கிடக்க, தரம் போராதார் முகங் காட்டாதே யிருக்கப் பொறுத்துக் கிடந்த கிடையைச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - (இருந்தவாறும்) - அயோத்யாகாண்டம் (99-25) - உடஜே ராமமாஸீநம் - பர்ணசாலையில் இராமன் வீற்றிருந்தான் - என்பதாக அமர்ந்த நிலையும். (கிடந்தவாறும்) - யுத்தகாண்டம் (21-1) - அஞ்ஜலிம் ப்ராங்முக: க்ருத்வா ப்ரதிசிஸ்யே மஹோததே: - கடற்கரையில் ஸமுத்ரத்தை கிழக்கு முகமாக நோக்கி, கைகளைக் குவித்து சயனித்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஸமுத்திரக்கரையில் சயனித்த சயனமும். “ப்ரதிசிஸ்யே - ஒரு ஸமுத்ரம் மற்றொரு ஸமுத்ரத்துடன் பொறாமை கொண்டுள்ளது போன்று கிடந்தான்” என்பது காண்க. இவ்விதம் இராமனைக் கடலுடன் ஒப்பு நோக்கியவர்கள் வேறு யாரேனும் உள்ளனரா என்பதற்கு, கம்ப இராமாயண வருண வழிவேண்டு படலத்தில் உள்ள ஐந்தாவது செய்யுளான - கருணை அம் கடல் துயின்றனன் கருங்கடல் நோக்கி - என்பது காண்க. இந்தக் கம்பன் கவிதைக்குப் பொருள் கூறுகிறார். ஸமுத்ரராஜன் வராத காரணத்தால், அவன் மீது அம்பு தொடுத்தான்; இவ்விதம், பின்னர் விடுவதற்காகத் தொடுக்கப் போகும் அம்பை, முன்பே விட இயலாது அல்லவோ? ஆகவே அப்படிப்பட்ட அம்பு தன்னிடம் உள்ளபோதிலும், தனது தோள்வலிமை உள்ளபோதிலும், தனக்கு முன்பாக நிற்பதற்குத் தகுதி அற்ற ஸமுத்ரராஜன் வந்து முகம் காண்பிக்காமல் உள்ளபோதிலும், அதனையும் பொறுத்துக்கொண்டு கிடந்த தன்மை கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - “நின்றுமிருந்தும் கிடந்தும்” என்று திரளச் சொல்லவமையுமாயிருக்க, “நின்றவாறும் இருந்தவாறும் கிடந்தவாறு”மென்கிறாரிறே தனித்தனியே உளுக்கினபடி.

அங்ஙனன்றிக்கே, கோவர்த்தநோத்தரணம் பண்ணி நின்ற நிலையாதல், திருக்குரவைக்கு முற்சாமமாகப் பெண்களோடே கழகமிருந்தவிருப்பாதல், ஓரொருத்தர் மடிகளிலே சாய்ந்தபடியாதல். நின்றானாகில் “நிலையார நின்றான்” (திருமொழி 6.9.8) என்பார்கள்; “நின்றவன் இருத்தல் சாய்தல் செய்யிற் செய்வதென்?” என்று வயிறு பிடிக்க வேண்டும்படியிறே அதிருப்பது. இருந்தானாகில், “பிரானிருந்தமை காட்டினீர்” என்னும்படியிருக்கும்; கிடந்தானாகில், “கிடந்ததோர் கிடக்கை” என்பார்கள். “நிற்பதுமோர் வெற்பகத்திருப்ப விண் கிடப்பதும் நற்பெருந்திரைக் கடலுள்” (திருச்சந்த.65) என்கிறபடியே, திருமலையிலே நின்றபடியும், பரமபதத்தில் இருந்தபடியும், திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினபடியுமாகவுமாம்.

விளக்கம் – இங்கு “நின்றும் இருந்தும் கிடந்தும்” என்று ஒன்றாகக் கூட்டிக்கொண்டு உரைப்பதை விடுத்து, “நின்றவாறும் இருந்தவாறும் கிடந்தவாறும்” என்று தனித்தனியாக ஈடுபட்டு உரைக்கிறார். அல்லது வேறுவிதமாகவும் கூறலாம். கோவர்த்தன மலையை உயர்த்திப் பிடித்து நின்ற நிலை, குரவைக்கூத்து ஆடுவதற்கு முன் ஜாமத்தில் ஆயர்குலப் பெண்களின் சபையில் வீற்றிருந்த நிலை, ஒவ்வொரு ஆயர்குலப் பெண்ணின் மடியிலும் சாய்ந்தபடி கிடந்த நிலை என்றும் கூறலாம். இவர் தனித்தனியாக ஈடுபட்ட விதத்தைக் கூறுகிறார். அவன் நிற்கும்போது, “நிலை பொருந்தும்படியாக நின்றான்” என்பார்; அதனைத் தொடர்ந்து, “இவ்விதம் நிற்பவன், அந்த அழகான நிலையை விடுத்து அமர்தல் மற்றும் சயனித்தல் ஆகியவற்றைச் செய்தான் என்றால் என்ன செய்வது?”, என்று எண்ணி வயிறு கலங்கி நிற்பார்; அவன் அமர்ந்துள்ளபோது, திருவாய்மொழி (6-5-5) - பிரானிருந்தமை காட்டினீர் - “நீ அமர்ந்துள்ள அழகை எனக்கு காண்பித்தாய்” - என்பார்; அவன் சயனித்தால், திருமாலை (23) - கிடந்ததோர் கிடக்கை - என்பார். திருச்சந்தவிருத்தம் (65) - நிற்பதும் ஓர் வெற்பகத்து இருப்ப விண் கிடப்பதும் நற்பெருந்திரைக் கடலுள் - என்பதற்கு ஏற்ப திருவேங்கடமலையில் நிற்கும் விதமும், பரமபதத்தில் அமர்ந்துள்ள விதமும், திருப்பாற்கடலில் சயனித்துள்ள விதமும் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் – “நிற்பதுமிருப்பதும் கிடப்பதும்மென்னெஞ்சுளே” என்கிறபடியே இவர் திருவுள்ளத்திலே “திகழு மணிக் குன்றமொன்றேயொத்து நின்ற”படியும்; “செவ்வாய் முறுவலோடு எனதுள்ளத்திருந்த அவ்வாயன்றியானறியேன்” என்னும்படி இருந்தபடியும்;

“நின்றுமிருந்துங் கிடந்தும்” என்கிறபடியே, தந்திருவுள்ளத்திலே இருந்தபடியும் கிடந்தபடியுமென்னுதல். அன்றிக்கே, திருவூரகத்திலே நின்றபடியும், திருப்பாடகத்திலே இருந்தபடியும், திருவெஃகாவிலே கிடந்தபடியுமாதல். “நின்றவாறுமிருந்தவாறுங் கிடந்தவாறும்” என்று ஆழ்வார் பாடா நிற்க, “இவையெல்லாம் தொட்டிலிலே” என்று அருளிச்செய்தார் எம்பெருமானார். தொட்டிற் பழுவைப் பிடித்துக் கொண்டு நிற்கும்படியும், தரித்து நிற்கமாட்டாமை விழுந்திருக்கும்படியும், அதுதான் பொறுக்கமாட்டாமை சாய்ந்து கிடக்கும்படியும் சொல்லுகிறது. அதவா, (நின்றவாறுமிருந்தவாறும் கிடந்தவாறும்) “போரார்வேற்கண்மடவாள் போந்தனையும் பொய்யுறங்கி”, அவள் போனவாறே எழுந்திருந்து நின்றவாறும்; அடியோசைப்பட்டவாறே வந்திருந்தபடியும், நிழலாடினவாறே முன் கிடந்த தானத்தேயோராதவன் போல் கிடந்தவாறுமென்றுமாம்.

விளக்கம் - அல்லது திருச்சந்தவிருத்தம் (65) - நிற்பதும் இருப்பதும் கிடப்பதும் என் நெஞ்சளே - என்பதற்கு ஏற்ப, இவருடைய திருவுள்ளத்தில், திருவாய்மொழி (8-7-5) - திகழு மணிக் குன்றமொன்றேயொத்து நின்ற - என்பதாக நின்றவிதமும், திருவாய்மொழி (8-7-7) - செவ்வாய் முறுவலோடு எனது உள்ளத்து இருந்த அவ்வாய் அன்றி யான் அறியேன் - என்பதாக அமர்ந்துள்ள விதமும், பெரியதிருவந்தாதி (35) - நின்றும் இருந்தும் கிடந்தும் - என்பதாகத் தனது திருவுள்ளத்தில் நின்ற விதமும், இருந்த விதமும், சயனிக்கும் விதமும் என்று கொள்ளலாம். அல்லது காஞ்சியில் உள்ள திருவூரகத்தில் உலகலந்த பெருமாளாக நிற்கும் நிலையும், திருப்பாடகத்தில் பாண்டவர்தூதப் பெருமாளாக அமர்ந்துள்ள நிலையும், திருவெஃகாவில் யதோக்தகாரியாகச் சயனித்துள்ள நிலையும் எனலாம். “நின்றவாறும் இருந்தவாறும் கிடந்தவாறும்” என்பதாக உள்ள இந்தப் பாசுரத்தைத் திருவரங்கப்பெருமாள் அரையர் பாடும்போது, “இந்த நிலைகள் அனைத்தும் க்ருஷ்ணன் தொட்டிலில் உள்ளபோது”, என்று எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தார். அதாவது, தொட்டிலின் சட்டத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு க்ருஷ்ணன் நிற்கும்போதும், நீண்ட நேரம் நிற்க இயலாமல் கீழே விழுந்து தொட்டிலில் அமர்ந்துள்ளதும், நீண்ட நேரம் அமர இயலாமல் சாய்ந்து கிடப்பதும் கூறப்பட்டது என்று கருத்து. அல்லது, “நின்றவாறும் இருந்தவாறும் கிடந்தவாறும்” என்பதற்கு வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம். சிறிய திருமடல் (31) - போரார் வேற்கண் மடவாள் போந்தனையும் பொய் உறங்கி - என்பதற்கு ஏற்ப க்ருஷ்ணனைப் பாதுகாக்க எப்போதும் போர் செய்யும் நிலையில் தயாராக உள்ள கூர்மையான வேல் போன்று திருக்கண்கள் கொண்ட யசோதைப்பிராட்டி, க்ருஷ்ணன்

உள்ள தொட்டிலை விட்டு அகன்று செல்லும்வரை பொய்யான உறக்கம் கொண்டு சயனித்துள்ளான்; அவள் அந்தப்புறமாகச் சென்றவுடன் எழுந்து நிற்கிறான்; மீண்டும் அவள் காலடி ஓசை கேட்டவுடன் வந்து அமர்ந்து கொள்கிறான்; அவள் நிழல் தென்பட்டவுடன், முன்பு படுத்துக் கிடந்த அதே இடத்தில், ஏதும் அறியாதவன் போன்று கிடக்கிறான். இப்படியாக “நின்றவாறும் இருந்தவாறும் கிடந்தவாறும்” என்பதற்கு எழுவிதமாகப் பொருள் கூறப்பட்டன.

வ்யாக்யானம் - (நினைப்பரியன) அது ஒருகால் செய்து போகச் செய்தேயும் இவர்க்கு இன்றுங் கூட நினைக்கவும் அரிதாயிராநின்றது. “இமையோர் தமக்கும் செவ்வே நெஞ்சால் நினைப்பரிதால் வெண்ணெயுணென்னுமீனச் சொல்” என்றாரிறே முன்பே. (ஒன்றலாவுருவாய்) இவர்தமக்கு ஒன்றே போருமாகாதே யுள்ளதனையும் நோவுபடுகைக்கு. ஒன்றல்லாத ப்ரகாரங்களையுடையவாய். (அருவாய நின் மாயங்கள்) கண்ணுக்கு அவிஷயமாயிருக்கிற உன்னுடைய ஆச்சர்யமான சேஷ்டிதங்களை.

விளக்கம் - (நினைப்பு அரியன) - அந்தச் செயல்களை அவன் ஒரு காலகட்டத்தில் செய்து சென்றபோதிலும், இவருக்கு இப்போதும் அவற்றை எண்ணுவதும் கூட அரிதாக உள்ளது. ஆனால், அந்தக் காட்சிகளை மீண்டும் காண்பதற்கு அரிது எனலாம்; எண்ணவும் கூட அரிதாக இருக்குமோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். திருவிருத்தம் (98) - இமையோர் தமக்கும் செவ்வே நெஞ்சால் நினைப்பரிதால் வெண்ணெயுணென்னுமீனச் சொல் - “வெண்ணையை உண்டான்” என்றுள்ள உயர்ந்த சொற்களானவை நித்யஸூரிகளாலும் கூட தங்களுடைய நெஞ்சத்தால் நினைக்க இயலாதது - என்று முன்பு இவரே அருளிச்செய்தார் அல்லவோ? (ஒன்றலாவுருவாய்) - இவர் தவிப்பிற்கு ஒரு அவதாரமும், அதில் உள்ள ஒரு செயலுமே போதுமானதாக உள்ளது. இப்படி உள்ளபோது, பலவாக இருந்தால் என்ன செய்வது? இவருடைய நிலையைக் கூறவும் வேண்டுமோ? ஒன்றல்லாத பல உருவங்கள் கொண்டதாக. (அருவாய நின் மாயங்கள்) - கண்களால் காண இயலாதபடி உள்ள உன்னுடைய வியக்க வைக்கும் செயல்களை.

வ்யாக்யானம் - (நின்று நின்று நினைகின்றேன்) நினைத்துத் தலைக்கட்டமாட்டார், நினையாதிருக்க மாட்டார். வருந்தி உன்னை நினைக்கப் புகுவன், நினைக்க

மாட்டுகிறிலேன். அன்றிக்கே, நினைக்கைதான் தேட்டமாக “நினைக்கலாவதொரு வழியேதோ” என்று ஆராயாநின்றேன்.

விளக்கம் - (நின்று நின்று நினைக்கின்றேன்) - “நின்று நின்று நினைக்கிறேன்” என்பதற்கு இரண்டுவிதமாகப் பொருள் கூறுகிறார். இதில், “நினைப்பரியன ஒன்றலா உருவாய் அருவாய் நின் மாயங்களாக உள்ள நின்றவாறும் இருந்தவாறும் கிடந்தவாறும் ஆகிய இந்த நிலைகளை நான் உயிர் தரித்து நின்று அனுபவிக்க இயலுமோ என்று வருந்தியபடியே எண்ணுவேன்; அவை என்னைத் தளர்வடைந்து உருக்குலையச் செய்வதால் உன்னை நான் எப்படி எண்ணியபடி இருக்க முடியும்? நான் உயிருடன் தளராமல் நின்று உனது குணங்களை எப்போதும் எண்ணியபடி இருக்கும் சக்தி கொண்டவன் அல்லன்” என்பது முதல் பொருள் ஆகும். இதனையே வ்யாக்யானத்தில், “நினைத்துத் தலை” என்பது தொடக்கமாக, “மாட்டுகிறிலேன்” என்பது முடிய உள்ள நான்கு வாக்கியங்களில் கூறுகிறார். “நினைத்துத் தலைக்கட்டமாட்டார்” என்பது, “நின்று நின்று நினைக்கிறேன்” என்பதன் கருத்தாகும். “நினையாதிருக்க மாட்டார்” என்பது, “உன்னை எங்ஙனம் நினைகிற்பேன்” என்பதன் கருத்தாகும். இந்த இரண்டு வாக்கியங்களுக்கும், “இந்தக் குணங்கள் ஈடுபடுத்துவதாக உள்ளதால், இவற்றை நினைத்து முடிக்கமாட்டார்; இந்தக் குணங்கள் அல்லாமல் வேறு எதிலும் சிந்தனை செல்லாத காரணத்தால், எண்ணாமல் இருக்கமாட்டார்” என்பதே கருத்தாகும். இந்தக் கருத்தை, அடுத்து உள்ளதான “வருந்தி” என்பது தொடங்கி விளக்குகிறார். மிகுந்த தளர்ச்சியுடன் உன்னையே எண்ணியிருக்க முயல்வேன். ஆனால் அவ்விதம் எண்ணியபடி இருக்க இயலவில்லை. அடுத்து, “நின்று நின்று நினைக்கின்றேன்” என்பதற்கு, இரண்டாவது பொருளை அருளிச்செய்கிறார். “ஒன்றலா உருவாய் அருவாய் நின் மாயங்களாக உள்ள நின்றவாறும், இருந்தவாறும், கிடந்தவாறும் என்பதான இந்த நிலைகளானவை, உருக்குலையும்படிச் செய்பவை ஆகும். ஆகவே இவை எண்ணுவதற்கு அரியவை ஆகும். உயிருடன் இருந்து உன்னை எப்போதும் எண்ணியபடி இருப்பதற்கான உயாயம் என்ன என்று நான் பலவிதமாக ஆலோசித்தேன். அந்த உபாயத்தை நீயே நிச்சயித்து அருளவேண்டும். இதனை நான் எவ்வாறு தீர்மானிக்க இயலும் என்று உணர்ந்தேன்”, என்பது இரண்டாவது பொருளாகும்; இதனையே அடுத்ததாக வ்யாக்யானத்தில், “அன்றிக்கே நினைக்கைதான்” என்பது தொடங்கி அருளிச்செய்கிறார்;

அதாவது, நினைப்பதுதான் அரிதாக, “நினைப்பதற்கு ஒரு வழி என்னவாக இருக்குமோ?”, என்று ஆராய்ந்தபடி உள்ளேன்.

வ்யாக்யானம் - (உன்னை யெங்ஙனம் நினைகிற்பன்) ஸர்வஜ்ஞனுமாய் ஸர்வசக்தியுமான நீ, நான் உன்னை நினைக்கலாவதொரு வழியிட்டுத் தரவல்லையே. “தொண்டெல்லாம் நின்னடியே தொழுதுய்யுமா கண்டு” சேஷ வர்க்கமடங்களும் ஐச்வர்யார்த்திகள் ஆத்ம ப்ராப்தி காமர், பகவத் ப்ராப்தி காமர் இவரடங்களும் சென்று கிட்டித் தந்தாம் ப்ரயோஜனங்களைப் பெற்று மீளுகிறபடியைக் கண்டு, “தான் கணபுரந் தொழப் போயினாள்” நமக்கும் கலந்து பரிமாறி மீளலாமென்று போனாள்; “தான்” விஷயத்தையே பார்க்குமித்தனையோ, தந்தாமையும் பார்க்க வேண்டாவோ. ஒரு ப்ரயோஜனத்துக்காகப் போவார்க்கன்றோ அது கொண்டு மீளலாவது, தன்னையே ப்ரயோஜனமாகப் பற்றிப் போவார்க்கு மீள விரகுண்டோ. இப்படியேயிறே பகவத் ப்ராவண்யமுடையார்படி.

விளக்கம் - (உன்னை எங்ஙனம் நினைகிற்பன்) திருவாய்மொழியில் “உலகம் உண்ட” என்பதன் மூலம், “அடுத்து ஒரு ப்ரளயம் ஏற்படவுள்ளது” என்று முன்பே அறிந்து, வயிற்றில் வைத்து காப்பாற்றியதன் மூலம், அனைத்தும் அறிந்த தன்மையான “ஸர்வஜ்ஞத்வம்” புலப்படுகிறது. சிறிய வயிற்றில் பெரிய லோகங்களை அடக்குவதன் மூலம் “ஸர்வசக்தித்வம்” புலப்படுகிறது. இவை இரண்டையும் அடுத்து, “ஸர்வஜ்ஞனுமாய் ஸர்வசக்தியுமான” என்று அருளிச்செய்கிறார். இவ்விதம் அனைத்தும் அறிந்தவனும், அனைத்து சக்தியும் கொண்ட நீ, நான் உன்னை நினைப்பதற்கு ஏற்றதொரு வழியை அமைத்துத் தர வல்லவன் அல்லவோ? அதாவது, “உன்னை எப்படி நினைப்பேன்?”, என்பதை, “நின்று நின்று நினைக்கிறேன்” என்பதன் இரண்டாவது பொருளாக மேலே கூறினார்; இதற்கு விடையாக அவன் இவரிடம், “நீவிர் உயிர் தரித்து நின்று நம்மை நினைக்கலாம்” என்று கூறவேண்டும் என இவர் எண்ணுகிறார். ஆனால், லோகத்தில் உள்ள அனைவரும் அவனை நினைத்து தங்களுடைய செயல்களை நிறைவேற்றிக் கொள்ளலாம்படி அவன் உள்ளபோது, இவர் அவனை நினைப்பதற்கு என்ன குறை உள்ளது? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். பெரியதிருமொழி (8-2-8) - தொண்டெல்லாம் நின்னடியே தொழுது உய்யுமா கண்டு - இந்தப் பாசுரத்தின் கருத்தை அருளிச்செய்கிறார்; மற்ற பயனை விரும்பியபடி உள்ளவர்கள், அந்தப் பயன்களை அடைவதற்காக அவனை நினைக்கக்கூடும்; ஆனால் அவனை மட்டுமே தங்கள் பயனாக எண்ணுபவர்கள்,

அத்தகைய ஈடுபாட்டிற்குச் சேரும்படியாக அவனை நினைக்கலாகாது என்று கருத்து. மேலே உள்ள பெரியதிருமொழி பாசுரத்தை மேலும் விளக்குகிறார். அனைத்து அடியார்களும், அதாவது ஐச்வர்யம் விரும்புபவர்கள், ஆத்மாவை அடைய எண்ணுபவர்கள் மற்றும் பகவானை அடைய எண்ணுபவர்கள் என்றுள்ள அனைவரும் அவனிடம் சென்று தங்கள் தங்கள் பயன்களைப் பெற்றுத் திரும்புவதைக் கண்டாள்; ஆகவே, பெரியதிருமொழி (8-2-8) - தான் கணபுரந் தொழப் போயினாள் - என்பதற்கு ஏற்ப, நானும் அவனுடன் கலந்து நின்று திரும்புவேன் என்று எண்ணியவளாகச் சென்றாள்; “தான்” என்பதன் மூலம் மற்ற விஷயங்களை மட்டுமே பார்த்தபடி இருப்பதா? தன்னையும் பார்க்கவேண்டாமா? ஒரு பயனை அடைய எண்ணி அவனிடம் செல்பவர்கள், அதனைப் பெற்று திரும்புவர்; ஆனால் அவனையே பெறவேண்டும் என்று எண்ணி அவனிடம் செல்பவர்களுக்குத் திரும்ப வழி உள்ளதா? பகவானிடம் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்டவர்களுடைய நிலை இப்படியாக உள்ளது.

வ்யாக்யானம் – (பாவிதேற்கு) என்னையொழிந்தாரடங்கலும் நினைப்பாரும் அபிமதம் பெறுவாரும்மாய்கிடீர் செல்லுகிறது. “ஸம்ருதோ யச்சதி சோபநம்” என்கிறபடியேயிறே நாடடங்கலும். (ஒன்று நன்குரையாய்) அர்ஜுனனுக்குச் சொன்னாப்போலே எனக்கும் ஒரு நல்வார்த்தை சொல்லவல்லையே. அவ்வளவாகாதே இவர்தம்மதும். இனி “ப்ராப்திக்கும், விரோதி போகைக்கும் கடவேன் நான்” என்றானிறே. அவ்வளவேயிறே வேண்டுவது, பின்பு வருமவை தன்னடையே வருமவையிறே. ஸ்வஸ்வரூப ஸித்தியிறே ப்ராப்யம், ப்ராப்தி பலமான கைங்கர்யம் சொல்ல வேண்டாவே, ப்ராப்தியளவுமிறே ப்ரமாணம் சொல்லுவது. அவ்வருகுள்ளது ப்ரமாணத்துக்கு விஷயமன்றே. அப்படியே “உனக்கும் நானே கடவேன்” என்று ஒரு வார்த்தை சொல்லவல்லையே.

விளக்கம் - (பாவிதேற்கு) – என்னைத் தவிர உள்ள மற்ற அனைவரும், அவனை நினைப்பாராகவும் இருந்து, தங்கள் விருப்பங்களை நிறைவேற்றிக் கொண்டு செல்பவர்களாகவும் உள்ளனர். ஸ்ரீவிபு. (1-17-78) - ஸம்ருதோ யச்சதி சோபநம் – ப்ரஹ்லாதன், “நினைப்பவர்க்கு மங்களம் அளிக்கிறார்” - என்பதற்கு ஏற்ப நாட்டில் உள்ள அனைவரும். (ஒன்று நன்குரையாய்) - அர்ஜுனனுக்குப் பலவற்றையும் உரைத்து, “மாசுசு: - துக்கம் அடையாமல் இருப்பாயாக” என்ற கூறியது போன்று எனக்கும் ஒரு நல்ல வார்த்தை உரைக்கவில்லையே! ஆனால் அர்ஜுனனைப் போன்று இவருக்கும் சோகம்

உள்ளதோ என்றால், அதே அளவு அல்லவோ இவருக்கும் உள்ளது? அர்ஜுனனுக்கு என்ன உரைத்தான்? “என்னை அடைவதற்கும், என்னை அடைவதைத் தடுக்கும் விரோதிகள் விலகுவதற்கும் நான் தகுந்தவற்றைச் செய்கிறேன்”, என்றான். ஆனால் சரமச்லோகத்தில், “மோக்ஷயிஷ்யாமி - நான் மோக்ஷம் அளிப்பேன்” என்று விரோதிகளுடைய நீக்குதல் குறித்து அல்லவோ உரைத்தான்; தன்னை வந்தடைவது குறித்து ஏதும் கூறவில்லையே; இப்படி உள்ளபோது, அது போன்ற சொற்கள் போதுமானதா? இவர் அவனை அடைய இயலவில்லையே என்று அல்லவோ வருந்துகிறார் என்று கேட்கலாம். விருப்பம் அல்லாதவை விலகினால், விருப்பமானவை வந்தடையும் என்பதால், அர்ஜுனனிடம் அதனைத் தனியாகக் கூறவில்லை என்று கருத்து. ஆக, விரோதிகள் விலகாதல் மட்டுமே வேண்டுவது, அதன் பின்னே வருவது என்ன? ஆத்ம ஸ்வரூபம் கிடைத்தல் என்பதே பேறு என்றாகிறது. இதன் மூலம், பகவானை அடைதல் மற்றும் ஆத்ம ஸ்வரூபம் விளங்கப் பெறுதல் ஆகியவையும் கீதையின் சரமச்லோகத்தில் கூறப்பட்டதாகிறது. அவனை அடைதல் மட்டுமே போதுமானதா? கைங்கர்யம் குறித்துக் கூறவேண்டாமா? அவனைப் பெறுதல் என்பதன் பலனாகிய கைங்கர்யத்தைத் தனியே கூறவேண்டாம், இலக்கு அடைவது முடிய அல்லவோ ப்ரமாணங்கள் கூறுகின்றன? அவனை அடைதல் என்பது சையின் விளைவாக உண்டாவதால், ப்ரீதி காரணமாகத் தானாகவே கைங்கர்யம் தொடரும். பேற்றின் அளவை அளவிட இயலாது என்பதால், ப்ரமாணங்கள் குறித்தும் கூற இயலாது என்கிறார். இதனைப் போன்று அவன், “நானே உனக்கும் உள்ளேன்” என்று ஒரு வார்த்தை கூறாமல் உள்ளானே!

வ்யாக்யானம் - (உலகமுண்டவொண் சுடரே) உண்டியுடல் காட்டுமே. நினைக்கை குற்றமாய் விட்டதோ. நினைவுங் கூடத் தேட்டமானால் நீயே செய்து தலைக்கட்ட வேண்டாவோ. இவை ஆபத்துங் கூடவறிவிக்கமாட்டாத ஸமயத்திலே நீயே யறிந்து வயிற்றிலே வைத்து நோக்கி, இவ்வுபகாரம் இவையறியாதொழிய, “இது உன் பேறு” என்னுமிடம் வடிவில் புகரிலே தோற்றவிருப்பானொருவ னல்லையோ. (உலகமுண்டவொண் சுடரே) “உன் பேறாக ரக்ஷித்தாய்” என்று மெய்யேயன்றோ சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - (உலகம் உண்ட ஒண் சுடரே) இந்த லோகங்களை உட்கொண்டு மிகுந்த தேஜஸ் அடைந்தவனே! ஆனால் உலகத்தை உட்கொண்டால் இவ்விதம் புலப்படுமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; உண்ட உணவை உடல் காண்பிக்கும் அல்லவோ என்கிறார். “நின்று நின்று நினைக்கிறேன்” என்பதற்கு முன்பு கூறப்பட்ட இரண்டு பொருள்களில், முதல் பொருளைக் கருத்தில் வைத்து அருளிச்செய்கிறார்; நான் உன்னை எண்ணியதுதான் குற்றமானதோ? அதாவது, நினைக்காத உலகத்தைக் காப்பாற்றினால், உனது வேறுபட்ட தன்மைகளை எண்ணியபடி உள்ள என்னைக் காப்பாற்றக்கூடாதா? அடுத்து, “நின்று நின்று நினைக்கிறேன்” என்பதற்கு முன்பு கூறப்பட்ட இரண்டு பொருள்களில், இரண்டாவது பொருளைக் கருத்தில் வைத்து அருளிச்செய்கிறார்; நான் உன்னை நினைத்தல் என்பது அரிதாக இருந்தால், அதனையும் நீயே உண்டாக்கி நிறைவு செய்யவேண்டாமா? தங்களுக்கு ஆபத்து ஏற்பட்டுவிட்டது என்று உனக்கு அறிவிக்கும் முன்பாகவே இவற்றை நீ வயிற்றில் வைத்துக் காப்பாற்றினாய்; இந்த உபகாரத்தை, இவை அறியாமல் இருக்கும்படியும் செய்தாய்; அது மட்டும் அல்லாமல், இவ்விதம் உதவியதை உனது பேறு என்று நீ எண்ணுகிறாய் என்பதை உனது திருமேனியில் தோன்றும் ஒளி மூலமாக வெளிப்படுத்துபவன் அல்லவோ நீ? (உலகம் உண்ட ஒண் சுடரே) - “உனது பேறாக இவற்றைக் காப்பாற்றினாய்” என்று உண்மை அல்லவோ கூறுகிறது அல்லது உனது திருமேனி அல்லவோ கூறுகிறது? இங்குள்ள “மெய்” என்பது உண்மை மற்றும் திருமேனி என இரண்டு பொருள் தருகிறது.

5-10-7 ஒண் சுடரோடு இருளுமாய் நின்ற ஆறும்

உண்மையோடு இன்மையாய் வந்து என்
கண் கொளா வகை நீ கரந்து என்னைச் செய்கின்றன
எண் கொள் சிந்தையுள் நைகின்றேன் என்
கரிய மாணிக்கமே என் கண்கட்குத்
திண் கொள்ள ஒரு நாள் அருளாய் உன் திரு உருவே

பொருள் - என்னுடைய உள்ளத்தில் ப்ரகாசித்தபடி உள்ளதால் “உள்ளான்” என்ற நிலையுடனும், வெளிப்புறத்தில் ப்ரகாசிக்காமல் இருத்தல் என்ற நிலையுடன் வந்து, நிறைந்த தேஜஸ்ஸுடன் சேர்ந்தே உள்ளதான இருள் என்னலாம்படி நின்றவிதமும்; அந்த ப்ரகாசத்திலே எனது கண்கள் உன்னை அனுபவிக்க இயலாதபடி என் உள்ளே மறைந்து நின்று நீ என்னை செய்யும் இந்தச் செய்கைகளை எண்ணியபடி இருக்கவேண்டும் என்று

கொள்ளும் மனத்துடன் நான் தளர்ந்து நின்றேன். எனது இந்தத் தளர்ச்சிக்குக் காரணமான நீல ரத்னம் போன்ற வடிவம் கொண்டவனே! உனது இனிமையான இந்த ரூபத்தைக் காண்பதற்கு ஆசை கொண்ட எனது கண்களால், நன்றாகக் காணும்படியாக ஒரு நாள் அருளவேண்டும்.

அவதாரிகை - மாநலாநுஸந்தாநமேயாய் சிதிலனாய்ப் போகாமே, கண்ணாலே கண்டு அனுபவிக்கவல்லேனாம்படி பண்ணியருள வேணுமென்கிறார்.

விளக்கம் - “மனதால் மட்டுமே அனுபவித்தபடி இருந்து, அதன் காரணமாகத் தளர்த்து போகாமல், கண்களால் கண்டு அனுபவிக்க வல்லவனாக என்னை நீ செய்யவேண்டும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (உண்மையோடிண்மையாய் வந்து - ஒண் சுடரோடிருளுமாய் நின்றவாறும்) எனக்கு உண்மையோடே ஒண் சுடராய் நிற்கும் ஹார்த்தமாக; இன்மையோடிருளாயிருக்கும் பாஹ்யாபேசையில். அன்றிக்கே, ஆச்ரிதர்க்குத் தன் படிகளிலொன்றும் குறையாதபடி காட்டிக் கொடுத்து, அவர்களுக்கு “இவ்வளவு” என்று பரிச்சேதிக்கலாம்படி ப்ரகாசித்து நின்றபடியும்; அநாச்ரிதர்க்குத் தன் படிகளிலொன்றும் தெரியாதபடி பண்ணி, அத்தாலே அவர்களுக்கு “இல்லை” என்னும்படி இருளப் பண்ணிக் கொடு நின்றபடியும். ஆச்ரிதர்க்கு ஒண்சுடரோடு உண்மையாய் நின்றும், அநாச்ரிதர்க்கு இருளோடு இன்மையாய் நின்றும்.

விளக்கம் - (உண்மையோடு இன்மையாய் வந்து - ஒண் சுடரோடு இருளுமாய் நின்றவாறும்) - “உண்மையோடு ஒண்சுடராய், இன்மையோடு இருளாய்” என்று சேர்த்துக் கொண்டு, தனது விஷயமாக அருளிச்செய்கிறார். எனக்கு உண்மையுடன் அழகிய சுடராக நிற்கும் மனத்தின் உள்ளே; அத்தகைய ஒளி இன்றி இருளாய் நிற்கும் புறத்தில் காணும்போது. “உண்மையோடு ஒண்சுடர்” மற்றும் “இன்மையோடு இருள்” என்னும் இவை இரண்டும் ஒரே இடத்தில் இருக்கமுடியாது என்பதால், “ஹார்த்தமாக - உள்ளே” என்றும், “பாஹ்ய அபேசை - புறத்தில்” என்றும் அருளிச்செய்கிறார். அதாவது தன்னை அண்டியுள்ளவர்களுக்கு “உண்மையோடு ஒண் சுடர்” என்பதாகவும், தன்னை அண்டாதவர்களுக்கு “இன்மையோடு இருளாய்” என்பதாகவும் உள்ளதைக் கருத்தில்

கொண்டவராக, அடியார்கள் மற்றும் அவ்விதம் இல்லாதவர் என்று பிரித்து, வ்யாக்யானத்தில் “ஆச்ரிதர்க்கு, அநாச்ரிதர்க்கு” என்ற இரண்டு வாக்கியங்களைக் கூறுகிறார். அடியார்கள் விஷயத்தில் தன்னுடைய எஜமானத்தன்மை போன்ற எதுவும் குறையாதபடி காண்பித்துக் கொடுத்து, அவர்களால் “இந்த அளவு” என்று தன்னை அளவுப்படுத்திக் கூறலாம்படியாக ஒளி வீசியபடி நிற்கும் விதம். அடியார்கள் அல்லாதவர்களுக்கு இது போன்றுள்ள தனது எஜமானத்தன்மை போன்ற எந்த ஒன்றும் புலப்படாதபடிச் செய்து, அதன் விளைவாக அவர்கள் “இவன் இல்லை” என்பதாக மயக்கம் அடைந்து நிற்கும் நிலையை உண்டாக்கியபடி நிற்கும் விதம். அதாவது அடியார்களுக்கு ஒண்குடரோடு உண்மையாக நின்று, அடியார்கள் அல்லாதவர்களுக்கு இருளோடு இன்மையாக நின்று.

வ்யாக்யானம் - (வந்தென் கண் கொளாவகை நீ கரந்தென்னைச் செய்கின்றன) இவையெல்லாம் தவிர என்பக்கல் பரிமாறுகிற வேறுபாடும். ஒண்குடராதல், இருளாதல், இரண்டத்தொன்றாகப் பெற்றிலேன்; நடுவே நின்று க்லேசியா நின்றேன்; முக்தர்க்குக் கூட்டல்லர். ஸம்ஸாரிகளுக்கக் கூட்டல்லர், அந்தரப்பட்டு நிற்கிறாரிறே இவர்தாம். என்னெஞ்சிலே வந்து புகுந்து என் கண்ணுக்கு அவிஷயமாம்படி மறைய நின்று நீ என்னை நலிகிறவற்றையும். கண்கொளாவகை கண் க்ரஹியாதபடி. (எண்கொள் சிந்தையுள் நைகின்றேன்) பெற்ற அம்சங்கண்டு கார்யம் கொள்ளமாட்டுகிறிலேன். கைப்புகுந்தது கொண்டு மேலுள்ளது பெற விரகு பார்க்க மாட்டுகிறிலேன். எண்ணப்புக்கு, மநோரதமாத்ரத்திலே சிதிலனாகா நின்றேன்.

விளக்கம் - (வந்து என் கண் கொளாவகை நீ கரந்து என்னைச் செய்கின்றன) - இவை அனைத்தும் மட்டும் அல்லாமல், என்னுடன் கலந்து நிற்கும்போது உள்ள வேறுபாடு. “இவை அனைத்தும்” என்பது அடியார்கள் விஷயத்தில் அழகிய சுடராக ப்ரகாசிப்பதும், அடியார்கள் அல்லாதவர்கள் விஷயத்தில் ப்ரகாசிக்காமல் இருத்தலும். அடியார்கள் என்பவர்கள் முக்தர்கள், அடியார்கள் அல்லாதவர்கள் என்பவர்கள் ஸம்ஸாரிகள். இதனை மேலும் விளக்குகிறார். அழகான சுடராக இருத்தல், இருளாக இருத்தல் என்ற இரண்டில் ஒன்றைக் கூட நான் பெறவில்லை. இவற்றுக்கு நடுவே அகப்பட்டுத் துன்பம் அடைகிறேன். முக்தர்களுடன் சேர்ந்தவர் அல்லர், ஸம்ஸாரிகளுடனும் சேர்ந்தவர் அல்லர், நடுவில் நின்றுள்ளவர் இவர். எனது நெஞ்சத்தில் புகுந்து, எனது கண்களால்

காண இயலாதபடி, மறைந்து நின்று நீ என்னைத் துன்புறுத்தும் விதங்களையும். (எண்கொள் சிந்தையுள் நைகின்றேன்) – மனதில் அடைந்த அனுபவம் கொண்டு மனநிறைவு பெற்று, “இந்த நிலையானது உண்டானது. இனி அடுத்த கட்ட நிலைகளை வரிசையாக நாம் பெறுவோம்” என்று பொறுத்திருக்க இயலாதபடி உள்ளேன். மனதால் ஏற்பட்ட அனுபவம் கொண்டு அடுத்த நிலைகளைப் பெறுவதற்கான வழியைத் தேடாமல் உள்ளேன். மனம் மூலம் ஏற்பட்ட அனுபவத்தை மட்டுமே எண்ணியவனாகத் தளர்ந்தபடி நின்றேன்.

வ்யாக்யானம் - (என் கரியமாணிக்கமே) சக்ஷர் விஷயமான பதார்த்தங்களைக் கொண்டு நான் காலம் போக்கமாட்டாமே. உன் வடிவின் சுவட்டை அறிவித்தாயே. (என் கரிய மாணிக்கமே) “இவ்வடிவைப் பிரிந்தார்க்கு ஜீவிக்கவுமாம்” என்று தோற்றியிருந்ததோ (என்கண்கட்கு) இவற்றின் விடாய் உனக்குத் தெரியுமிறே; “நான் பெற்றேன்” என்றாலும் ஆறியிராதவையன்றோ? வேறொன்றிட்டு மறைக்கலாமவையன்றே. (திண் கொள்ள) “மாநஸாநுபவத்தை ப்ரத்யக்ஷ ஸமாநாகாரமாகப் பண்ணினோமே” என்று நீ சொல்லுமது எனக்கு வார்த்தையன்று கிடாய். (திண் கொள்ள) ஸ்வப்நாநுபவம் போலே மாநஸாநுபவமாகவொண்ணாது, ப்ரத்யக்ஷிக்க வேணும் த்ருடமாக. இங்ஙன் செய்யப்போமோ? என்னில், சிலர்க்கு ஸதா தர்சந யோக்யனாகாநின்றாயே (ஒரு நாளருளாய்) ஒரு நாளமையுமென்கிறாரல்லர், விடாயின் பெருமை சொல்லுகிறார்; தாபார்த்தன் “ஒருகால் நாக்கு நனைக்கவமையும்” என்றாப்போலே, “கிட்டினால் பின்னை விடும்படி சொல்லுகிறோம்” என்று. (உன் திருவுருவே) இதேதேனுமுன்னதோ நோக்கிக் கொண்டு கிடக்கைக்கு, “ந தே ரூபம் பக்தாநாம்” அன்றோ?

விளக்கம் - (என் கரியமாணிக்கமே) - கண்களுக்குப் புலப்படும்படியாக உள்ள பொருள்களைக் கொண்டு நான் எனது காலத்தைக் கழிக்கவிடாமல், உனது திருமேனியின் அழகையும் எனக்கு உணர்த்தினாயே. (என் கரிய மாணிக்கமே) - “இப்படிப்பட்ட வடிவழகைப் பிரிந்தவர்கள் உயிர் வாழ இயலும்” என்று எண்ணும்படியான நிலை உள்ளதோ? (என்கண்கட்கு) - இவற்றைக் குறித்துள்ள எனது தவிப்பு உனக்குத் தெரியும் அல்லவோ? “நான் இவற்றைப் பெற்றேன்” என்றாலும், எனது நெஞ்சம் போன்றவை பொறுத்து நிற்காது அல்லவோ? வேறு ஒரு விஷயத்தைக் கொண்டு இதனை மறைத்து வைக்கவும் இயலாது அல்லவோ? (திண் கொள்ள) - “மனதால் ஏற்படும் அனுபவத்தை

நேரே காணும்படியான அனுபவத்திற்குச் சமமாக அல்லவோ நாம் ஏற்படுத்தினோம்?”, என்று நீ என்னிடம் கூறும் சொற்கள் எனக்குப் பொருந்தாது. (திண்கொள்) - கனவில் காணும் காட்சிகள் போன்றுள்ள “மனதால் ஏற்படும் அறுபவம்” என்பது எனக்கு ஏற்காது. உறுதியாக, நேரடியாகக் காணவேண்டும். இதற்கு ஸர்வேச்வரன், “இவ்விதம் எப்படி நாம் செய்வது?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “ஒரு சிலருக்கு எப்போதும் காணும்படியான தரிசனத்தை அளித்து நிற்கிறாயே”, என்கிறார்; இங்கு சிலர் என்பது நித்யஸூரிகளை ஆகும். (ஒரு நாள் அருளாய்) - மிகுந்த அற்பமாக “ஒரு நாள் அவன் அனுபவம் கிடைத்தால் போதுமானது” என்றுள்ளவர் அல்லர்; தனது தவிப்பின் பெருமையை உணர்த்துகிறார்; அதாவது நல்ல தாகம் கொண்டவன், “ஒரு வேளைக்கு நமது நாக்கு நனைந்தால் போதுமானது” என்று எண்ணுவது போன்று இவரும் கூறுகிறார். “கிடைந்த பின்னர் விடும்படி போகும் விதத்தை நாம் கூறுவோம்” என்கிறார். (உன் திருவுருவே) - இவை ஏதேனும் உன்னுடையதோ? நீ எங்களை வெறுமனே நோக்கியபடி இருப்பதற்குப் பொருந்துமோ? ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரத்தில் - ந தே ரூபம் பக்தாநாம் - உனது திருமேனி உனக்கானது அல்ல, அடியார்களுக்கே உரியது - என்பது போன்று ஆகும்.

5-10-8 திரு உருவு கிடந்த ஆறும் கொப்பூழ்ச் செந்தாமரை மேல் திசைமுகன்

கருவுள் வீற்றிருந்து படைத்திட்ட கருமங்களும்
பொரு இல் உன் தனி நாயகம் அவை கேட்கும் தோறும்
என் நெஞ்சம் நின்று நெக்கு
அருவி சோரும் கண்ணீர் என் செய்கேன் அடியேனே

பொருள் – அனைத்திற்கும் காரணமாக உள்ளதான ஒரே ஸமுத்ரத்தில், ப்ரளயத்தின்போது அழகான திருமேனி கொண்டு திருக்கண் வளர்ந்த விதமும்; அந்த வடிவத்தில் கொப்பூழில் வெளிப்பட்ட சிவந்த தாமரை மலர் மேல் உண்டான நான்முகன் என்ற கருவில் அந்தராத்மாவாக வேறுபாடு புலப்படும்படியாக இருந்தவிதமும்; “நான்முகன் ஸ்ருஷ்டித்தான்” என்னும்படியாக நீ இந்த ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்த செயல்களும்; இப்படியாக எதிர் இல்லாதபடி உள்ள உன்னுடைய “இரண்டாவது ஏதும் அற்றவன்” என்ற நாயகத்தன்மை வெளிப்படும்படி உள்ள பலவற்றையும் ப்ரமாணங்கள் மூலமாகக் கேட்கும் காலங்கள் எல்லாம், எனது நெஞ்சமானது ஒரு நிலையில் நின்று, கட்டுக் குலைந்து, நெகிழ்ந்து, கண்ணீரானது அருவி போன்று கொட்டியபடி உள்ளது. உன்னுடைய வசப்பட்டு நிற்கும் நான் வேறு என்ன செய்வேன்?

அவதாரிகை - உன் குண சேஷ்டிதாதிகளைக் கேட்டபோதுதோறும் சிதிலனாகா நின்றேன், என் செய்கேனென்கிறார்.

விளக்கம் - “உன்னுடையா திருக்கல்யாண குணங்களையும் லீலைகளையும் கேட்கும் ஒவ்வொரு நேரத்திலும் நான் தளர்ந்து போகிறேன்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (திருவுருவு கிடந்தவாறும்) காந்தி மிக்க வடிவோடே ஏகார்ணவத்திலே கண் வளர்ந்தருளின்படியும், தர்சநீயமான வடிவோடே ஏகார்ணவத்திலே கண் வளர்ந்தருளின்படியும். (கொப்பூழ் இத்யாதி) ஏகார்ணவத்திலே ஸ்ருஷ்ட்யந்முகனாய்க் கண் வளர்ந்தருளிப் பின்பு அக்காலம் வந்தவாறே எழுந்திருந்து இவற்றையெல்லாமுண்டாக்கினான், ப்ரஹ்ம ஸ்ருஷ்டியளவும் செல்ல அவ்வருகுள்ள தெல்லாம் தானேயுண்டாக்கிப் பின்பு திருநாபியிலேயுண்டான தாமரைப்பூவில் ப்ரஹ்மாவினுடைய உத்பத்திக்குத் தானாதாரமாய், பின்பவன் தன்னைத் தனக்காதாரமாகக் கொண்டு இவ்வருகுண்டான கார்ய வர்க்கங்களையடங்கலு முண்டாக்கினபடியும்.

விளக்கம் - (திருவுருவு கிடந்தவாறும்) - திரு என்றால் காந்தி, அதாவது காந்தி மிகுந்த வடிவத்துடன் ஸமுத்ரத்தில் திருக்கண் வளர்ந்த விதமும். காண்பதற்கு இனிமையாக உள்ள வடிவத்துடன் ஸமுத்ரத்தில் திருக்கண் வளர்ந்த விதமும். (கொப்பூழ் இத்யாதி) - அனைத்தும் ஒரே ஸமுத்ரமாகக் காட்சி அளித்த ப்ரளயகாலத்தில், ஸ்ருஷ்டி செய்வதில் நோக்கம் கொண்டவனாகத் திருக்கண் வளர்ந்த பின்னர், ஸ்ருஷ்டி காலம் வந்தவுடன் எழுந்து, இவை அனைத்தையும் உண்டாக்கினான். நான்முகனுடைய ஸ்ருஷ்டி அளவிற்கு உள்ள அனைத்தையும் தானே உண்டாக்கினான். அதன் பின்னர் திருநாபியில் வெளிப்பட்ட தாமரையில் நான்முகன் உற்பத்தியாவதற்குத் தானே ஆதாரமாக இருந்தான். பின்பு நான்முகன், அவனைத் தனக்கு ஒரு வாய்ப்பாகக் கொண்டு, இங்குள்ள அனைத்து கார்யப்பொருள்களையும் உண்டாக்கினான். இந்த விதங்களையும்.

வ்யாக்யானம் - (திசைமுகன் கருவுள் வீற்றிருந்து) சதுர்முகனாகிற சரீரத்தை யதிஷ்ட்டித்துக் கொண்டு நின்று. “ஸ்ருஷ்டிம் தத: கரிஷ்யாமி த்வாமாவிச்ய”

என்கிறபடியே, “ஏதெள த்வெள விபுத ச்ரேஷ்டெள”, “இன்ன ஆசனத்தை யுடையனாய்க் கொண்டு” என்றாப்போலே. (வீற்றிருந்து) தன்னைச்வர்யத்தால் உள்ள மேன்மை தோன்றவிருந்தபடி. பொற்குப்பியில் மாணிக்கம் போலே. (படைத்திட்ட கருமங்களும்) ஸ்ருஷ்டித்த வ்யாபாரங்களும். (பொருவில் இத்யாதி) ஒப்பின்றிக்கே அத்வீதீயமாய் ஐச்வர்ய ப்ரகாசகமான உன் குணசேஷ்டிதங்கள் கேட்குந்தோறும் என்னெஞ்சானது மலை நெகிழ்ந்தாப்போலே நெகிழ்ந்து, கண்ணநீரருவியால் ப்ரவஹியா நின்றது. (என் செய்கேனடியேனே) பரதந்த்ரனான நான் கார்யம் செய்து கொள்ளப் பார்த்திருக்கிறாயோ? வேறொன்றாலே போதுபோக்கித் தரித்திருக்கவோ? நானெத்தைச் செய்வேன்?

விளக்கம் - (திசைமுகன் கருவுள் வீற்றிருந்து) - நான்முகன் என்ற சரீரத்தைத் தனது இருப்பிடமாகக் கொண்டு. விஷ்ணுதர்மம் - ஸ்ருஷ்டித் தத: கரிஷ்யாமி த்வாமாவிச்ய - நான் உன்னுள் புகுந்து இந்த ஸ்ருஷ்டியைச் செய்வேன் - என்பதற்கு ஏற்ப, “ஏதெள த்வெள விபுத ச்ரேஷ்டெள - நான்முகன் மற்றும் ருத்ரன் ஆகிய இருவரும் தேவர்களில் உயர்ந்தவர்கள்” என்பதற்காகக் கொண்டு. “இப்படிப்பட்ட ஆசனத்தைக் கொண்டு அமர்தல்” என்பது போன்று நான்முகனை இருப்பிடமாகக் கொண்டு. (வீற்றிருந்து) - தனது ஆற்றாமையால் வந்த மேன்மை புலப்படும்படியாக. ஸ்வர்ணத்தால் செய்யப்பட்ட ஒரு குமிழில் உள்ள மாணிக்கம் போன்று, நான்முகனிடம் உள்ளான். (படைத்திட்ட கருமங்களும்) - ஸ்ருஷ்டி செய்த செயல்களும். (பொருவில் இத்யாதி) - ஒப்பு ஏதும் இல்லாமல், இவனைப் போன்று இரண்டாவது ஏதும் இல்லை என்பதாக, ஐச்வர்யத்தை வெளிப்படுத்துவதான உனது குணங்கள் மற்றும் செயல்களைக் கேட்கும்போதெல்லாம், எனது நெஞ்சமானது மலை நெகிழ்ந்தது போன்று நெகிழ்ந்து, கண்ணீரானது அருவியாகப் பெருகியபடி உள்ளது. (என் செய்கேனடியேனே) - மற்றவர்களுக்கு வசப்படாத நான், உனக்கு மட்டுமே வசப்பட்ட நான், எனது கார்யத்தை நானே செய்து கொள்ள எண்ணினாயோ? வேறு எதன் மூலமாவது எனது பொழுதைப் போக்கி, என்னால் தரிக்க இயலுமா? நான் என்ன செய்வேன்?

5-10-9 அடியை மூன்றை இரந்த ஆறும் அங்கே நின்று

ஆழ் கடலும் மண்ணும் விண்ணும்

முடிய ஈர் அடியால் முடித்துக் கொண்ட முக்கியமும்

நொடியுமாறு அவை கேட்கும் தோறும் என் நெஞ்சம் நின்
தனக்கே கரைந்து உகும்
கொடிய வல்வினையேன் உன்னை என்று கொல் கூடுவதே

பொருள் – மூன்று லோகங்களை விருப்பிக் கேட்காமல், “மூன்று அடியைத் தரவேண்டும்” என்று அவன் மறுக்க இயலாதபடி யாசித்த விதமும்; அவன் ஏற்றுக் கொண்டு தானம் அளித்த யாகசாலையில் நின்றபடியே ஆழமான ஸமுத்ரங்களையும், ஏழு த்வீபங்கள் கொண்ட பூமியையும், ப்ரஹ்மலோகம் முடிய உள்ள ஆகாசத்தையும், இரண்டு அடியால் அளந்து முடிக்கும்படியாக செய்து, தனது எண்ணத்தை நிறைவேற்றிக் கொண்ட முக்கியமான விதமும்; இவற்றைக் கூறும் சொற்கள் உரைக்கின்ற விதமும்; இப்படியாக இவற்றைக் கேட்கும் ஒவ்வொரு முறையும் எனது நெஞ்சமானது, அனைத்து விருப்பங்களும் நிறைவேறப் பெற்றவனாக நீ உள்ளபோதிலும், உனது அடியார்களுக்காக யாசித்தபடி நின்ற உனது சீல குணத்தில் கரைந்து உருகியது. எந்தவிதமான ப்ராயச்சித்தமும் இல்லாமல், அனுபவித்து மட்டுமே கழிக்காமல் தீராது என்பதாகவும், எனக்கு விருப்பம் இன்றி உள்ளதாகவும் நிலைக்கும் பாபங்கள் கொண்ட நான் உன்னை நிலையாக நின்று அனுபவிப்பது எந்த நாளில்?

அவதாரிகை - த்ரைவிக்ரமபதாநத்தை அநுஸந்தித்து அத்தாலே சிதிலனாகிற நானுன்னை தரித்து நின்றநுபவிப்பதென்று என்கிறார்.

விளக்கம் – “த்ரிவிக்ரமனாக நின்று செய்த செய்கையை எண்ணி, அதன் விளைவாகத் தளர்ந்து போகும் நான் உன்னை அனுபவிப்பது எந்த நாளில்?”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அடியை மூன்றையிரந்தவாறும்) இவையபேசுடிக்க மாட்டாதவன்றும் இவற்றின் ஹிதசிந்தை பண்ணுமளவேயோ, இவையுண்டானாலும் சிறியத்தைப் பெரியது நலியாதபடி நோக்குவான் அவன் என்கிறது. (அடியை மூன்றையிரந்தவாறும்) நேராய்ப் போகாமே மூன்றையிரந்தபடி. இரண்டடியிரந்தானாகில் அவனைச் சிறை செய்ய விரகில்லையே. (அங்கே நின்று) கடக்க நாலடி போனானாகில் “க்ருத்ரிமம்பண்ணினான்” என்று அவனுக்கு வழக்குப் பேசலாமிறே.

விளக்கம் - (அடியை மூன்றை இரந்தவாறும்) - இவை அனைத்தும், அவனுடைய காப்பாற்றுதல் என்பதை ப்ரார்த்திக்காமல் உள்ளபோதிலும், இவற்றின் நன்மைக்காக இவன் சிந்தித்தபடி உள்ளான்; இது போன்ற இயல்பு இவற்றுக்கு ஏற்பட்டாலும், வலிமை குறைவாக உள்ள வஸ்துக்களை, வலிமை அதிகமாக உள்ள வஸ்துக்கள் துன்புறுத்தாமல் பார்த்துக் கொள்வான். (அடியை மூன்றை இரந்தவாறும்) - சமமாக இன்றி, மூன்று திருவடிகள் அளவு மட்டுமே கேட்டான். நேர்வழியாகக் கேட்டிருந்தால், இரண்டு அடியுடன் முடித்திருப்பானோ என்றால், அவ்விதம் இரண்டு அடியுடன் நின்றால், இவனைச் சிறைப் பிடிக்க வழி இல்லை அல்லவோ? (அங்கே நின்று) - மூன்றாவது அடியைக் கடந்து நான்காவது அடி வைத்தால், “சூழ்ச்சி செய்கிறான்” என்று மஹாபலி பக்கம் சிலர் ஆதரவாக நிற்பர் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (ஆழ்கடல் இத்யாதி) இவருடைய நெஞ்சைக் கரைக்க அடியிடுகிறபடி. பூயந்தரிஷ்டாதிகளடங்கலும் இரண்டடியிலே அடங்கும்படிக் கீடாக அளந்து தலைக்கட்டிக் கொண்டபடியும். (முக்கியமும்) முக்யமும் வேண்டப்பாடும். அதாவது ஆச்ரிதார்த்தமாகப் பண்ணின வஞ்சனையால் வந்த வேண்டப்பாடிருக்கிறபடி. அன்றியே, ஸ்வ வ்யதிரித்தங்களும் தன் திருவடிகளின் கீழே அகப்படுகையாலே வந்த வேண்டப்பாடும். (நொடியுமாறித்யாதி) நொடிதல் சொல்லுதல். திருவுலகளந்தருளின வருத்தாந்தத்தை வ்யாஸாதிகள் சொல்லாநிற்பர்கள், அவர்கள் சொல்லும் ப்ரகாரங்களைக் கேட்குந்தோறும். நான் சொல்லவேண்டா. (என்னெஞ்சம் நின்றனக்கே கரைந்துகும்) மஹாபலியைப் போலே ஓளதார்யம் கொண்டாடுகிறேனல்லேன், இந்த்ரனைப்போலே ராஜ்யமாளுகிறேனல்லேன், என்னுடைய மநஸ்ஸானது உன் பக்கலிலே சிதிலமாய் மங்காநின்றது.

விளக்கம் - (ஆழ்கடல் இத்யாதி) - இவருடைய நெஞ்சத்தைக் கரைப்பதற்காகவே இவ்விதம் அடிகள் எடுத்து வைக்கிறான். பூமி மற்றும் ஆகாயம் முழுவதும் தனது இரண்டு அடிகளின் அளவிடுதலில் அடங்குவதற்கு ஈடாக அளந்து முடித்துக் கொண்டான். இந்த விதமும். முக்கியம் என்றால் வேண்டப்பாடு, அதாவது பெருமை. அடியார்கள் விஷயத்திற்காகச் செய்த வஞ்சனையால் வந்த பெருமை. அல்லது தன்னைத் தவிர உள்ள மற்ற அனைத்து வஸ்துக்களும் தனது திருவடிகளின் கீழ் அடங்கியதால் வந்து பெருமை. (நொடியுமாறித்யாதி) - நொடிதல் என்றால் கூறுதல். அனைத்து உலகங்களையும் அளந்து

எடுத்துக் கொண்ட பெருமையை வ்யாஸர் போன்றவர்கள் உரைப்பார்கள். அவர்கள் கூறும் ஒவ்வொரு விதங்களை நான் கேட்கும்போது. இவற்றை நான் தனியாகக் கூற வேண்டியதில்லை. (என் நெஞ்சம் நின்றனக்கே கரைந்துகும்) - மஹாபலி போன்று தாராள குணம் கொண்டவன் அல்லன், இந்தரன் போன்று ராஜ்யத்தை ஆள்பவனும் அல்லன். எனது மனமானது உன் பக்கம் நின்று தளர்ந்தபடி உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (கொடியவல்வினையேன்) “யந்நாம ஸங்கீர்த்தநதோ மஹா பயாத் விமோக்ஷமாப்நோதி” என்கிறபடியே திருநாம ஸங்கீர்த்தநம் மஹாபாதகங்களையும் போக்குமென்று சொல்லா நிற்க, அதுதானே சைதில்ய ஹேதுவாம்படி மஹாபாபத்தைப் பண்ணினேன். (உன்னையென்றுகொல் கூடுவதே) உன்னை நான் தரித்தநுபவிப்பதென்றோ? அநுபவிப்ப வந்து கிட்டுவதென்றோ?

விளக்கம் - (கொடிய வல்வினையேன்) - திருநாமத்தைக் கேட்டவுடன் உருகுதல் என்பது, பாபங்களின் பலன் ஆகுமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். விஷ்ணுதர்மம் - யந்நாம ஸங்கீர்த்தநதோ மஹா பயாத் விமோக்ஷமாப்நோதி - யாருடைய திருநாமங்களைக் கூறுவதால் ஒருவன் மிகப் பெரிய அச்சத்திலிருந்து விடுபடுகிறானோ - என்பதற்கு ஏற்ப, ஒரு நாமத்தை உரைத்தபடி இருத்தல் என்பது மிகப் பெரிய பாபங்களையும் போக்கும் என்று கூறப்படுகிறது; ஆயினும், அதுவே எனது தளர்ச்சிக்குக் காரணமாக ஆகும்படியான பெரிய பாபங்களைச் செய்தேன். (உன்னை என்கொல் கூடுவதே) - நான் உயிருடன் நின்று உன்னை அநுபவிப்பது எப்போது? அநுபவிப்பதற்கு ஏற்ப விதத்தில் உன்னை அடைதல் எப்போது?

5-10-10 கூடி நீரைக் கடைந்த ஆறும் அமுதம் தேவர் உண்ண அசுரரை

வீடும் வண்ணங்களே செய்து போன வித்தகமும்
ஊடு புக்கு எனது ஆவியை உருக்கி உண்டிடுகின்ற நின் தன்னை
நாடும் வண்ணம் சொல்லாய் நச்சு நாகு அணையானே

பொருள் - தேவர்கள் மற்றும் அஸுரர்கள் ஆகிய இருவருடனும் சேர்ந்து நின்று, திருப்பாற்கடல் நீரை, மத்து மற்றும் கயிறு கொண்டு கடைந்து விதமும்; அங்கு வெளிப்பட்ட அமிர்தத்தை தேவர்கள் உண்ணும்படிச் செய்து, அஸுரர்களை விலக்கும்

விதமாக பெண் வேடம் ஏற்றுக் கொண்ட விதமும், இப்படியாக அவை எனக்குள் புகுந்து, எனது ஆத்மாவை நீர்ப்பண்டமாக உருக்கி உண்டபடி உள்ளன. நான் உன்னை அனுபவிப்பதற்கு விரோதிகளாக உள்ளவற்றை அழிக்கக்கூடிய விஷம் கொண்ட ஆதிசேஷன் மீது எப்போதும் கிடப்பவனே! உன்னை நான் எப்போதும் அனுபவித்தபடி இருப்பதற்கு என்ன வழி என்பதைக் கூறுவாயாக.

அவதாரிகை - ஸமுத்ர மதந வைசித்ர்யத்தை அநுஸந்தித்து சிதிலனாகா நின்றேன், உன்னை தரித்து நின்று அநுஸந்திக்கவல்லேனாம்படி விரகு சொல்லவேணுமென்கிறார்.

விளக்கம் - “திருப்பாற்கடலைக் கடைந்த வியப்பான செயலை எண்ணித் தளர்ந்து நிற்கிறேன். உயிருடன் நின்று உன்னை அனுபவிக்க வல்லவனாக இருப்பதற்கு ஏற்ற ஒரு வழியைக் கூறவேண்டும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கூடி நீரைக் கடைந்தவாறும்) “நாம் ஸம விபாகம் பண்ணி புஜிக்கக் கடவோம்” என்று அசுரர்களோடே கூடி ஸமுத்ரத்தைக் கடைந்தபடியும். “கடைந்து” பிடித்துக் காணும் இவருடைய ஆவியையுருக்கிற்று. (அமுதம் தேவருண்ண இத்யாதி) பல வேளையிலே வந்தவாறே ப்ரயோஜன ரூபமான அம்ருதத்தை அநுகூல வர்க்கமான தேவ ஜாதியே புஜித்து, ஆஸூர ப்ரக்ருதிகள் “அம்ருதத்தை நாய்க்கிடு” என்று அதைவிட்டு அவர்கள் பின்தொடரும்படிக்கீடாக தர்சநீயமான ஸ்த்ரீ வடியை கொண்டு போன விஸ்மயநீயமான செயலும். “மாயயா மோஹயித்வா தாந் விஷ்ணு: ஸ்த்ரீ ரூபமாஸ்த்தி:”, “வானவரைப் பெண்ணாகி அமுதாட்டும் பெருமானார்” கடைந்தவாற்றாலும் வித்தகத்தாலும்.

விளக்கம் - (கூடி நீரைக் கடைந்தவாறும்) - தேவர்களுக்கும் அஸூரர்களுக்கும் பரஸ்பரம் ஸம்பந்தம் ஏதும் இன்றி உள்ளபோது அவர்கள் ஒன்றாகக் கூடுதல் எப்படி என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். “நாம் சமமாகப் பிரித்துக் கொண்டு உண்போமாக” என்று அஸூரர்களுடன் சேர்ந்து நின்று ஸமுத்ரத்தைக் கடைந்த விதமும். ஸமுத்ரத்தைக் கடைந்து, அமிர்தத்தை வெளியே எடுத்து செயல் மூலம் இவருடைய உயிரை உருக்கினான். (அமுதம் தேவர் உண்ண இத்யாதி) - பலன் அளிக்கின்ற நேரம் வந்தவுடன், ப்ரயோஜன வடிவில் உள்ளதான அமிர்தத்தை, தனக்கு ஏற்றவர்களாகிய தேவர்கள்

பருகும்படிச் செய்து, அஸூர பிறவிகள் “அமிர்த்ததை நாய்க்கு இடலாம்” என்று அதனை அவர்கள் உதாளீனம் செய்யும்படியாகச் செய்து, அவர்கள் தன்னைப் பின்தொடர்ந்து வருவதற்கு ஏற்றபடியான அழகான பெண் ரூபம் ஏற்றுக் கொண்டு சென்ற வியக்க வைக்கும் செயலும். அவன் பெண் வடிவம் எடுத்தான் என்பதற்கு ப்ரமாணம் ஸ்ரீவிபு - மாயயா மோஹயித்வா தாந் விஷ்ணு: ஸ்த்ரீ ரூபமாஸ்த்தித: - மாயை மூலம் அஸூரர்களை மயக்கி, மகாவிஷ்ணு பெண் ரூபம் ஏற்றான் - என்பது காண்க. மேலும் பெரிய திருமொழி (2-6-1) - வானவரைப் பெண்ணாகி அமுதாட்டும் பெருமானார் - என்பதும் காண்க. ஸமுத்ரத்தைக் கடைந்து விதம் மற்றும் தனது வித்தகத் தன்மை ஆகியவற்றால்.

வ்யாக்யானம் - (ஊடு புக்கு) தோற்புரையே போகாதே மர்மத்திலே புக்கு. (எனதாவியை) “அச்சேத்யோயமதாஹ்யோயம்” என்கிற ஆத்மவஸ்துவை. (உருக்கியுண்டிடுகின்ற நின்றன்னை) த்ரவ த்ரவ்யமாக்கி முடித்துவிடாதேயொழுகிற உன்னை. “புருஷோத்தமனிப்படி செய்வதே” என்று இக்குண ப்ரஸங்கத்திலே சிதிலனாகா நின்றேன். தரித்தநுபவிக்கும்படி நல்விரகு சொல்லவேணும். உம்மை தரிப்பிக்கப்போமோ நம்மாலென்ன; ஒருவன் பரமபோகியாய் நின்று தரித்து உன்னை அநுபவிக்கப் பண்ணிக் கொடுத்திலையோ; அப்படியே நானும் தரித்து உன்னை அநுபவிக்கும்படி பண்ணியருள வேணும்.

விளக்கம் - (ஊடு புக்கு) - மேல் தோலின் மூலமாகச் செல்லாமல், நேரடியாகச் சென்று இதயத்தைத் தாக்கி, அதனுள் புகுந்து. கீதையில் - அச்சேத்யோயமதாஹ்யோயம் - வெட்ட இயலாது, எரிக்க இயலாது - என்பதாகக் கூறப்படும் ஆத்ம வஸ்துவை. (உருக்கியுண்டிடுகின்ற நின்றன்னை) - நீர்ப்பண்டம் என்றாக்கி, என்னை முடிக்காமல் குற்றுயிரும் குலையுயிரும் என்றாக்கியபடி உள்ள உன்னை. “புருஷர்களில் உயர்ந்த ஒருவன் இவ்விதம் செய்கிறானே” என்று இந்தக் குணத்தைக் கூறும்போது நான் தளர்ந்து போகிறேன். நான் உயிர் தளர்ந்து போகாமல் நின்று, உன்னை அநுபவிப்பதற்கான வழியைக் கூறவேண்டும். இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “உம்மை நம்மால் உயிர் தாங்கி நம்மை அநுபவிக்கும்படிச் செய்ய இயலுமோ?”, என்றான். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். பரமயோகியாக நின்று, நிலையாக உன்னை அநுபவிக்கும்படியாக ஆதிசேஷனுக்கு நீ ஏற்படுத்திக் கொடுத்தாய் அல்லவோ? அதனை போன்றே நானும் நிலையாக நின்று உன்னை அநுபவிக்கும்படியாகச் செய்தருளவேண்டும்.

5-10-11 நாகு அணை மிசை நம் பிரான் சரணே சரண் நமக்கு என்று நாள்தொறும்
ஏக சிந்தையனாய்க் குருகூர்ச் சடகோபன் மாறன்
ஆக நூற்ற அந்தாதி ஆயிரத்துள் இவையும் ஓர் பத்தும் வல்லார்
மாக வைகுந்தத்து மகிழ்வு எய்துவர் வைகலுமே

பொருள் - “ஆதிசேஷன் மீது திருக்கண்கள் வளர்ந்தருளும் நம்முடைய எஜமானனாகிய ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளே நமக்கு எப்போதும் உபாயம்” என்பதாக எப்போதும் தனது எண்ணத்தை நிலை நிறுத்தியவராக உள்ள நம்மாழ்வார், “தான் இந்தப் பூமியில் ஒரு வஸ்து” என்ற இருப்புக்கு ஏற்றபடி அருளிச்செய்த அந்தாதியாகிய ஆயிரம் பாசுரங்களில், இவற்றைப் போன்று இரண்டாவது இல்லை என்னும்படியாக உள்ள இந்தப் பத்தையும், பொருள் உணர்ந்து கற்கவல்லவர்கள், உயர்ந்த இடமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தில், தங்களுடைய ஆத்மா உள்ள காலம் முடிய ஆனந்தம் நிறைந்தவர்களாக இருப்பார்கள்.

அவதாரிகை - நிகமத்தில், இப்பத்தும் கற்றார் பரமபதத்திலே போய் நித்யாநுபவம் பண்ணப்பெறுவர் என்கிறார்.

விளக்கம் - “இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களையும் கற்க வல்லவர்கள் பரமபதத்திற்குச் சென்று, நித்யமான அனுபவம் பெறுவர்” என்று கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நாகணையித்யாதி) திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடைய ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளே நமக்குபாயம் என்று. அநந்தசாயித்வம் ஸர்வாதிக வஸ்துவுக்கு லக்ஷணமாகையாலே, ஸர்வாதிகளே சரண்யனென்கிறது. திருவநந்தாழ்வானுடைய புருஷகாரபாவம் சொல்லுகிறதென்றுமாம். இவனுடைய உபாயபாவத்தில் புருஷகாரமாகவல்லார் அவள் பரிகரத்திலுள்ளாராகாதே. படுக்கை கிடப்பது அந்த:புரத்திலேயிறே. (நம்பிரான்) ஆச்ரித விஷயத்திலுபகார சீலனானவன். (சரணே சரண் என்று) அவதாரணத்தாலே உபாய நைரபேக்ஷயஞ் சொல்லுகிறது.

ஸாம்ஸாரிக ஸ்வபாவங்கள் மேலிட்டு விபரீதமே பலியாநின்றாலும் அப்படி அடிக்கழிவு செய்வாரொருவரல்லரே இவர். இதொழிய வேறொன்றில் கால்தாழாதொழிகை மஹாவிச்வாஸமாகிறது. இத்தால், “ஏக” பதத்திலர்த்தம் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - (நாகணையித்யாதி) - “ஆதிசேஷனை படுக்கையாகக் கொண்ட ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளே நமக்கு உபாயம்” என்று. “ஆதிசேஷன் மீது சயனித்தல் என்பது, அனைத்தின் மீதும் ஆதிக்கம் செலுத்தும் வஸ்துவின் இலக்கணம்” என்பதால், அப்படிப்பட்ட ஸர்வத்தையும் ஆள்பவன் மட்டும் சரணம் என்று அடையத்தக்கவன் ஆவான் என்று கருத்து. இதன் மூலம் ஆதிசேஷனுடைய சிபாரிசு செய்யும் தன்மை கூறப்பட்டது எனலாம். ஆனால் ஸர்வேச்வரனை உபாயமாகப் பற்றும்போது, த்வய மந்த்ரத்தில் கூறியுள்ளது போன்று, ஏதேனும் ஒரு சிபாரிசைக் கைக்கொண்டு அல்லவோ பற்ற வேண்டும் என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இவனுடைய உபாயமாக உள்ள பாவத்தில், சிபாரிசு செய்யவல்லவர்கள், பெரிய பிராட்டியுடைய ஏவலாளாக இல்லாமல் வேறு யாரும் இருக்கமுடியாது. ஆகவே ஆதிசேஷன் சிபாரிசு செய்பவன் என்று கருத்து. ஆனால் ஆதிசேஷன் பெரியபிராட்டிக்கும் ஏவலாளோ என்றால், படுக்கை இருப்பது அந்தப்புரத்தில் அல்லவோ? (நம்பிரான்) - அடியார்கள் விஷயத்தில் எப்போதும் உபகாரம் செய்பவனாகவே உள்ளான். (சரணே சரணம் என்று) - “சரணே” என்பதில் உள்ள ஏவகாரம் மூலம், மற்ற உபாயங்களை நாடுதலை விரும்பாமல் உள்ள தன்மை கூறப்பட்டது. ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளதால் ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஏற்ற இயல்புகள் வந்து சேர்ந்து, விபரீதமான விஷயங்கள் உண்டானாலும், இவ்விதம் உபாயமாக உள்ள வஸ்துவைப் புறக்கணித்துத் தள்ளுபவர் அல்லர் இந்த ஆழ்வார். இந்த விஷயம் அல்லாமல் வேறு எதிலும் நிலை நிற்பதில்லை. மஹாவிச்வாஸம் கொண்டவர். இதன் மூலம் கீதை (18-66) - ஏகம் - என் ஒருவனையே - என்பதன் பொருள் கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - (நாடொறுமேக சிந்தையனாய்) புறம்புண்டான சிந்தனை போய், இவ்விஷயத்திலே ஏகாகாரமான மனோரதமுடையராய். அர்த்தார்ஜநம் பண்ணப் போவாரொரு சிராயை விஸ்வஸித்து நாலாண்டு பதிற்றாண்டிழியா நின்றார்களிறே, பேற்றின் சீர்மையைப் பார்த்தால் அவ்வளவாகிலும் வேண்டாவோ இவ்விஷயத்தில். ஸம்ஸார ஸ்வபாவத்தால் வ்யஸந பரம்பரைகள் வந்தாலும் வ்யவஸாயங்குலையாமே போருமதிறே ஸ்வரூபமாவது.

விளக்கம் - (நாடொறுமேக சிந்தையனாய்) - வேறு விஷயங்களில் ஏற்படும் சிந்தனை அகன்று, இந்த விஷயத்தை மட்டுமே அழுத்தப் பிடித்தவராக, இதில் மட்டுமே தனது மனோவேகத்தைக் கொண்டவராக. இந்த “சரணம் புகுதல்” என்பது இத்தனை அரியதான செயல் என்றுள்ளபோது, இராமாயணத்தில் - மித்ரபாவோ - இராமனுடன் நட்பு கொள்வாயாக - என்றும், திருவாய்மொழியில் - தொழுது - என்றும் எளிதாகக் கூறுவது எப்படி என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். பொருள் ஈட்டுவதற்காகச் செல்பவர்கள் ஒரு மரக்கப்பலை நம்பி நான்கு ஆண்டுகள் பத்து ஆண்டுகள் செல்கிறார்கள் அல்லவோ? அடையப்போகும் பேற்றின் மேன்மையை நோக்கும்போது இந்தக் கப்பல் மீது கொள்ளும் நம்பிக்கை அளவாவது இந்த விஷயத்தில் கொள்ளலாம் அல்லவோ? ஸம்ஸாரத்தின் இயல்பு காரணமாக துன்பங்களும் தளர்வுகளும் தொடர்ந்து வந்தாலும், தான் கைக்கொண்ட விஷயத்தில் உள்ள உறுதி தளராமல் இருந்ததல் அல்லவோ ஆத்ம ஸ்வரூபம் என்றாகிறது?

வ்யாக்யானம் - (குருகூர்ச் சடகோபன் மாறன்) அதுக்கெல்லாவற்றுக்கும் அடியான பிறப்பிருக்கிறபடி. (ஆக நூற்றவந்தாதி) தாமுளராகைக்காகச் சொன்னவந்தாதி ஆயிரத்திலும் இப்பத்தை அப்யஸிக்கவல்லார். (மாகமித்யாதி) மஹாகாசமென்று பேரையுடைய ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே. (வைகலும் மகிழ்வெய்துவர்) காலதத்தவமுள்ள தனையும் நித்யாநுபவம் பண்ணப் பெறுவர். “அநுஸந்தாநத்துக்கு விச்சேதம் வாராதபடி பண்ணியருள வேணும்” என்று ப்ரார்த்திக்க வேண்டும்படியான ஸம்ஸாரத்தை விட்டு, பகவதநுபவத்துக்கு விச்சேதம் ஒருநாளுமில்லாத பரமபதத்திலே புக்கநுபவிக்கப் பெறுவர். மா வென்று மஹத்தை. கம் என்று ஆகாசம்.

விளக்கம் - (குருகூர்ச் சடகோபன் மாறன்) - இவை அனைத்திற்கும் அடிப்படை காரணமாகக் குருகூரில் ஏற்பட்ட பிறப்பு உள்ளது. (ஆக நூற்றவந்தாதி) - தான் “இந்தப் புவியில் ஒரு வஸ்து” என்று கூறிக் கொள்ளலாம்படியான நிலைக்காகக் கூறிய ஆயிரம் அந்தாதிகளில் உள்ள இந்த பத்தத்தையும் கற்க வல்லவர்கள். (மாகமித்யாதி) - மஹா ஆகாசம் என்னும் பெயர் கொண்ட ஸ்ரீவைகுண்டத்தில். (வைகலும் மகிழ்வெய்துவர்) - கால தத்வம் உள்ளது முடிய நித்யமாக அவனுடைய அனுபவம் பெறுவர். “உன்னை எப்போதும் எண்ணியபடி இருப்பதற்கு எந்தத் தடையும் இல்லாதபடி நீ செய்தருள

வேண்டும்” என்று ப்ரார்த்திக்க வேண்டும்படியாக ஸம்ஸாரம் உள்ளது; இதனை விட்டு, பகவத் அனுபவத்திற்கு எப்போதும் தடை ஏற்படாத பரமபதத்தில் புகுந்து அனுபவிக்கப் பெறுவார்கள். “மாகம்” என்பதில் உள்ள “மா” என்பது மஹத்தான, “கம்” என்பது ஆகாயம்.

திருவாய்மொழி ஐந்தாம் பத்து பத்தாம் திருவாய்மொழி ஸம்பூர்ணம்

திருவாய்மொழி ஐந்தாம் பத்து ஸம்பூர்ணம்

பெரியபெருமாள் திருவடிகளே சரணம்
நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்